

Giới thiệu Chân Lộ

Thể loại: Huyền huyền, tiên hiệp, dị giới, huyền ảo, trọng sinh

Thế giới pháp thuật có bảy vị pháp sư mạnh nhất và Thiên Họa là một trong số đó. Trong một lần vô tình thử nghiệm pháp thuật mới, Thiên Họa đã chết đi và trọng sinh đến thế giới tu luyện, sống lại trên người thanh niên có tên là Vô Thường.

Từ đây, Vô Thường mang theo kí ức kiếp trước và thiên phú không rõ trên người từng bước phá giải những câu đố về thân phận của mình.

Cảnh giới Hạ giới: Phàm nhân cảnh, Linh cảnh (Linh Nhân cảnh, Linh Sư cảnh), Tông cảnh, Tướng cảnh, Tôn cảnh, Đế cảnh, Thánh cảnh, Phá giới cảnh, Thiên Nhân cảnh (Thiên Nhân, Thiên Vương, Thiên Pháp, Thiên Đế, Chí Tôn).

Cảnh giới Hạ giới dùng chung cho các vị đại năng:

-Bậc thang thứ nhất: Phàm nhân cảnh.

-Bậc thang thứ hai: Linh nhân cảnh, Linh Sư cảnh.

-Bậc thang thứ ba: Tông cảnh, Tướng cảnh, Tôn cảnh, Đế cảnh.

-Bậc thang thứ tư: Thánh cảnh, Phá Giới cảnh.

-Bậc thang thứ năm: Thiên Nhân cảnh, Thiên Vương, Thiên Pháp, Thiên Đế, Chí Tôn.

-Bậc thang thứ sáu: Chúa Tể, Lão Tổ và...

///// **Trong truyện:**

- Vừa đọc vài chục chương đầu, bạn sẽ nghĩ rằng MAIN ĐƯỢC BUFF QUÁ. Nhưng mà, rồi các bạn sẽ hiểu... buff nhiều, vì đơn giản... Thế giới trong truyện, ko hề giống thế giới trong truyện của TQ. Quan cảnh có thể na ná, nhưng bản chất thật không hề giống!

-Thế giới máu tanh được tái hiện chân thật nhất có thể.

-Những nguy hiểm, những cái chết đến bất ngờ và đột ngột.

-NVC không may mắn, chỉ là có đầu tốt hơn người khác và có năng lực độc nhất vô nhị.

-PK đỉnh cao, biến ảo không lường trước.

-NVC ác theo kiểu có nhân quả, không giả nhân giả nghĩa, hay rãnh háng cứu vớt chúng sinh.

Hứa hẹn của Tác giả:

Tác sẽ đem lại cho các bạn đọc giả một cái nhìn "CHÂN THẬT NHẤT VỀ THẾ GIỚI TU LUYỆN"

....

Nếu bạn thích truyện thể loại như trên, còn chờ gì nữa mà không vào chỗ bình luận để xem đọc giả khác nói thế nào về truyện?

Nếu hứng thú thì hãy đọc ngay và luôn. Mặc dù vài chương đầu hơi nhùng nhằng, rắc rối, nhưng càng về sau sẽ càng hấp dẫn cho xem.

Và đừng quên, ủng hộ, like hay bình luận truyện cho Tác nhé. Hư hu, tác còng lưng để viết truyện đây!

//////////

Nếu muốn ủng hộ (cho tiền Tác) thì hãy chuyển khoản ngân hàng vào số tài khoản này: 1600 205 219 899.

Thanks các bạn luôn ủng hộ Tác.**

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1: Nhậm Vô Thường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Châu Nam thành, dưới chân ngự trị của Hồng Long Quốc.

Tại Kiếm Trận Tướng Phủ một trong bốn Tướng Phủ mạnh mẽ nhất Châu Nam thành, chỉ thua mỗi Vương Phủ của thân đệ hoàng đế Hồng Long Quốc.

Bên trong một trong rất nhiều căn phòng sang trọng của Kiếm Trận Tướng Phủ, ngồi giữa trung căn phòng rộng rãi, trên miếng lót nệm êm ái, một thiếu niên tuấn tú dị thường ngay ngắn nhắm mắt nhập định.

Thiếu niên tên là Nhậm Vô Thường (Vô Thường), năm nay vừa tròn 14 tuổi với thân cao 1,72m. Vô Thường có làn da không trắng như bao huynh muội khác, hần ngược lại có làn da khá vàng xám, biểu hiện da rám nắng, cơ thể Vô Thường săn chắc khó tả, gương mặt đẹp trai lại pha thêm một ít tà dị cùng với mày kiếm, mũi cao, mắt sắc bén như xuyên phá mọi vật cản dẫn đến hình dạng tổng thể có lực sát thương cực lớn đối với tâm hồn những thiếu nữ chưa biết đến danh tiếng “phế vật” của Vô Thường.

-Một vụn sợi xích vây quanh Tâm Đan của ta đều đã được gỡ bỏ, Linh Nhân cảnh chỉ là ngay trước mắt, hà hà...

Mỉm cười nhẹ, Vô Thường thu hồi trạng thái nhập định tu luyện, bản thân tiến đến chiếc bàn trước cửa sổ đón gió, một tay cầm quyền sách đọc, một tay chống cằm tiếp tục vờ diễn “phế vật thụ sinh” mà chính mình đã diễn 14 năm sống trên đời cho đến nay.

Con người sinh ra trên đời được chia ra làm hai bộ phận đó là người bình thường và tu luyện giả.

Người bình thường tức mọi thứ đều bình thường, chẳng có gì để đáng nói, điều đáng nói chỉ có một đó là tu luyện giả.

Tu luyện giả là một dạng sinh linh con người được tạo hóa ban tặng “Tâm Đan” để có khả năng vượt qua giới hạn của người bình thường, nắm trong tay sức mạnh rung chuyển thiên địa.

Tâm Đan của tu luyện giả nếu theo hình dung dễ hiểu thì là “viên đan trọng tâm nhất” nằm ngay tại đan điền của tu luyện giả. Có Tâm Đan, tu luyện giả có thể hấp thụ “linh khí” một loại khí tồn tại trong tự nhiên mà con người bình thường không có cách nào cảm nhận để rèn luyện bản thân, tăng tiến sức mạnh, đề thăng cảnh giới thực lực.

Tâm Đan nếu hiểu theo hình dung phức tạp thì chính là “một thế giới chứa đựng sức mạnh” của tu luyện giả. Tâm Đan vừa là nơi chứa, nơi cung cấp, cũng vừa là nguồn gốc sức mạnh của tu luyện giả.

Vô Thường đạt được danh xưng “phế vật” là vì hắn sinh trong gia đình Kiếm Trần Tướng Phủ, một gia tộc có lịch sử hơn ngàn năm sống từ đời này qua đời khác với chức danh cường giả trong tu luyện giả, trấn nhiếp một phương trời thiên hạ, thế nhưng Vô Thường lại được người kiểm tra là không hề có Tâm Đan từ lúc mới sinh, điều đó đồng nghĩa với việc Vô Thường chỉ có thể làm người bình thường yếu đuối sống qua ngày, không phải tu luyện giả quyền lực uy nghiêm thế nhân.

Cả một gia tộc đều là tu luyện giả chỉ mình Vô Thường là không phải, chủ nhân Kiếm Trần Tướng Phủ cũng tức là ông nội của Vô Thường khi đó thật là muốn giết chết Vô Thường ngay tức khắc để đỡ làm mất mặt gia tộc nhưng mà nhờ sự van xin quỳ lạy của cha mẹ Vô Thường nên hắn rốt cuộc được sống cho đến hiện tại. Và bằng một cách này đó không ai biết, trong 14 năm tai tiếng này, Vô Thường từ “phế vật” trong mắt người khác lại biến thành con “quái vật” kinh khủng luôn ẩn giấu thực lực.

-Ca, ta mang thức ăn đến cho huynh nè.

Vô Thường mặc dù cầm sách đọc nhưng thật chất là tính kế tương lai bên cửa sổ thì bất chợt một tiếng nói trong vắt, thanh thúy đến cực điểm vang lên sau tiếng gỗ cửa phòng.

-Cửa ta không có khóa đâu tiểu Liên bé bỏng, muội có thể vào cứ lúc nào a.

Vội dời tâm tư, Vô Thường cười nói.

“Két” tiếng đẩy cửa vang lên, một thiếu nữ yếu điệu quá mức xinh đẹp khoảng chừng 13 tuổi với làn da trắng như tuyết, mềm như nước, bóng loáng như bạch ngọc thuần khiết cùng gương mặt tinh xảo, mắt tròn, môi đỏ nhuận, hoàn mỹ đến từng chi tiết góc cạnh bước đi vào, trên tay nàng ta là một khay bốn món thức ăn cùng com trắng trông khá hoa mỹ.

Thiếu nữ 13 tuổi này chính là muội muội ruột duy nhất của Vô Thường, Nhậm Tuyết Nguyệt Liên, một thiếu nữ không biết lớn lên có hại nước hại dân hay không, nhưng bây giờ đã là muốn khiến rất nhiều tầng lớp không phân biệt già, trung niên hay thanh thiếu niên đang tuổi “máu không dồn lên được tới não, chi dồn xuống dưới” phải đi tù.

-Ồ, tiểu Liên của ta hình như vừa mới đột phá thêm một xiềng xích à?

Vô Thường vừa ngồi xuống bàn ăn liền nhìn kĩ hơn về đẹp câu hồn tuổi mới lớn của Nguyệt Liên liền kinh ngạc lên.

-Hi hi, đúng vậy, muội vừa mới đột phá sợi xích thứ 70 vây quanh Bạch Liên Tâm Đan của muội. Chỉ cần đột phá thêm 15 sợi xích nữa sẽ chính thức bước vào Linh Nhân cảnh... mà, ủa, sao... sao ca biết được?

Nguyệt Liên đang vui vẻ kể lể vì vừa mới đột phá thêm gông xiềng giúp Tâm Đan của bản thân thì chợt ngờ ngợ ra rằng Vô Thường tam ca vốn dĩ là tên “phế vật” thì làm sao có thể nhìn ra được trình độ năng lực tu vi của nàng.

-Thì vốn dĩ là thiên tài, chút tu vi năng lực của muội làm sao qua mắt được ta.

Vô Thường vừa cầm đùi gà gặm vừa thể hiện “bản lĩnh thật sự” của mình, trong khi bản lĩnh đó trong mắt người khác lại là “sự ảo tưởng sức mạnh”, Nguyệt Liên cũng cho là vậy.

Sau đó, hắn lại nói.

-Đột phá được thì rất tốt, muội giỏi thật. Nào, ta tặng muội cái đùi còn lại xem như chúc mừng nhé.

Nguyệt Liên cầm đùi gà vào tay, nhìn thần thái tự tin đến quái lạ của tam ca Vô Thường lại nghĩ đến khả năng phế vật trời sinh của hắn, lòng nàng không khỏi trầm lại tự cân nhắc.

“Chuyện Vô Thường ca sắp bị đuổi khỏi phủ nếu không qua được kì tổng sát hạch 15 ngày tới ta tốt nhất không nên nói ra cho ca ấy biết. Hừm, ta sẽ tìm cách giúp tam ca ở lại hoặc ít nhất là giúp huynh ấy có nơi ở sau này, chắc hẳn ta cũng nên theo tam ca, chăm sóc huynh ấy” Trong lòng Nguyệt Liên

âm thầm ra quyết định.

Kiểm Trận Tướng Phủ mang danh là tướng phủ tức là trong nhà có người được sắc phong làm tướng quân dưới chân hoàng đế Hồng Long Quốc, người đó không ai khác hơn là chủ nhân của Kiểm Trận Tướng Phủ, ông nội của Vô Thường, Nhậm Thiên Hành.

Tướng phủ dưới trướng hoàng đế triều đình tất nhiên là được danh vọng, được đất đai phong thưởng, tài nguyên ruộng đất, binh lính, nơi làm ăn, mỏ khoáng sản phải nói là rất nhiều, tuy nhiên trong đó sẽ không bao gồm tài nguyên trợ giúp tu luyện giả tăng cao thực lực vì trình độ hiếm hoi, khó tìm của chúng.

Kiểm Trận Tướng Phủ có thể nói là một gia tộc không lồ, phân nhánh, phân chi hay con cháu thuộc gia tộc dòng dõi đều có số lượng rất đông đảo, tài nguyên cung cấp cho việc tu luyện lại rất quý giá, không thể tài bồi hết cả đám con cháu với số lượng lên đến hàng trăm người, do vậy từ thời xưa khi chưa được sắc phong lập phủ cho đến nay được phong quan tiến chức, Kiểm Trận Tướng Phủ đã đặt ra điều lệ các con cháu hằng năm đều phải trải qua một cuộc tổng sát hạch vừa để kiểm nghiệm thiên phú tu luyện, thực lực, cũng vừa tuyển chọn ra con cháu ưu tú để toàn lực bồi dưỡng thành tài, đồng thời cũng không quên loại bỏ những thành phần con cháu có thể xem là “rác rưởi”, tránh mất mặt gia tộc.

Nhậm Vô Thường giả phé 13 năm trời, cha mẹ hắn lập được chiến công đều dùng để đổi cơ hội cho hắn được ở lại phủ, không phải sát hạch 8 năm. Năm ngoái, cha mẹ Vô Thường đã qua đời khi ra chiến trường, năm nay Vô Thường 14 tuổi sẽ không còn ai giúp hắn tránh thoát cuộc khảo hạch này, hắn buộc phải khảo hạch, không qua chỉ có nước cuốn gói rời đi khỏi Kiểm Trận Tướng Phủ. Và 15 ngày sau là thời điểm quyết định đó.

-Ừm, cảm ơn ca.

Nguyệt Liên nở một nụ cười gượng ép, nàng cũng cầm đũa nhẹ ăn cùng với Vô Thường.

Vô Thường không để nàng phát hiện mà khẽ dụ dàng liếc mắt nàng một cái.

“Sát hạch mười lăm ngày sau? Muội đừng nên quá lo lắng cho ta vì chuyện còn con đó, ta chỉ cần muốn là sẽ qua được. Bất quá, muội vì sao lại đối xử tốt với ta như vậy, muội có biết rằng muội càng làm vậy, ta lại càng không muốn để muội rời xa ta hay không?”

Nếu lúc này hai tay Vô Thường không dính dầu mỡ thì chắc chắn đã xoa đầu Nguyệt Liên một cách yêu thương.

Vô Thường từ nhỏ vốn dĩ chẳng ai muốn chơi chung nhưng rồi khi Nguyệt Liên ba tuổi, cha mẹ thường ra ngoài làm nhiệm vụ vừa cho Kiểm Trận Tướng Phủ vừa cho triều đình nên là không có thời gian chăm sóc nàng, đành gửi gắm nàng cho Vô Thường chăm nom, chơi chung. Họ không gửi cho nhị ca và tam ca Vô Thường vì sợ làm mất thời gian tu luyện quý báu của hai người.

Ba năm là khoảng thời gian Vô Thường cùng Nguyệt Liên vui đùa chung một chỗ cho đến khi Nguyệt Liên tròn 6 tuổi, biết tu luyện là gì và được người trong phủ ưu ái, bồi dưỡng trọng yếu khi Bạch Liên Tâm Đan của nàng không những thuộc hàng dị chủng Tâm Đan mà còn có 85 xiềng xích vây quanh. Người thường chỉ có tối đa 10 sợi xích vây quanh Tâm Đan, Nguyệt Liên lại có đến 85 sợi xích vây quanh tức là người ta mạnh 10 lần, nàng lại mạnh ít nhất 85 lần, tương lai của nàng chắc chắn có thể siêu việt được gia gia Nhậm Thiên Hành có 64 sợi xích vây quanh Tâm Đan, được xưng là thiên tài ngàn năm chưa từng xuất hiện của gia tộc Nhậm gia.

Ba năm bên nhau, Vô Thường tự nghĩ bản thân hắn không có làm quá nhiều việc có ý nghĩa gây ấn tượng mạnh đối với Nguyệt Liên, vào một ngày không lâu sau Nguyệt Liên rồi sẽ có quên đi vị ca ca phé vật như hắn. Nhưng hắn đã làm, Nguyệt Liên có tu luyện, có chăm chỉ nhưng mỗi khi rảnh rỗi lại đến chạy đến chỗ hắn chơi, vẫn như cô bé nhỏ xíu hay tròn mắt thắc mắc lung tung ngày xưa.

Đến hiện tại, Nguyệt Liên vẫn luôn giành thời gian rảnh để ăn cơm cùng hắn như lúc này. Điều đó dần dần khiến Vô Thường trở nên yêu thương Nguyệt Liên hơn, muốn bảo vệ, quan tâm đến cô em gái này nhiều hơn. Và có lẽ sẽ còn có một tia cảm xúc chiếm đoạt, giữ làm của riêng dù có là anh em ruột, vì đơn giản Nhậm Vô Thường vốn dĩ là người đến từ thế giới khác.

-Tạm biệt ca, khi khác gặp lại huynh, muội phải quay về phòng tu luyện tiếp đây.

Dùng xong bữa cơm trưa, Nguyệt Liên vội vàng bụng chén đũa rồi đi khi mà Vô Thường vì mang danh phé vật nên không có nỗi lấy một người hầu phục vụ, sẵn tiện nàng cũng quay trở về phòng tu luyện để không bị các trưởng bối khiển trách.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Khả năng vô địch cùng cấp

- Tiểu Liên.

Vô Thường vội vươn tay nắm lấy cánh tay trắng tuyết, nhỏ nhắn không xương của Nguyệt Liên, hắn sau một hồi suy nghĩ liền dùng ánh mắt nghiêm túc đến kỳ lạ nói.

-Đừng lo lắng cho ta, bởi vì ta... là thiên tài.

-Muội về phòng tu luyện tốt.

Vô Thường buông cánh Nguyệt Liên ra để Nguyệt Liên rời đi.

-Ừm, huynh là thiên tài, muội sẽ không lo lắng đâu.

Nguyệt Liên cố gắng nở một nụ cười vui vẻ mặc dù trong lòng rất thương tâm rồi quay người rời khỏi phòng.

Nguyệt Liên đơn nhiên không tin tưởng Vô Thường thật là thiên tài khi mà nàng chưa bao giờ thấy hắn thể hiện sức mạnh ngoài việc đọc sách trong phòng, câu vừa rời của Vô Thường còn khiến nàng cho là ca ca nàng vì bị áp lực quá nhiều nên ảo tưởng chính mình là thiên tài khiến nàng đau lòng.

Nguyệt Liên chạy ra ngoài phòng cũng là lúc hai giọt lệ châu của nàng chảy xuống.

-Vãi thật, đã không tin tưởng ta mà lại còn khóc.

Nguyệt Liên dù đã khóc ở nơi khuất tầm mắt của Vô Thường nhưng quái lạ thay Vô Thường vẫn biết được như cái lúc nàng lo lắng cho số phận của hắn sau 15 ngày nữa. Vô Thường thoáng chốc lắc đầu, sau đó liền nở một nụ cười tà tà tự nhảm.

-14 năm xuyên qua, 14 năm che giấu, 14 năm khám phá, 14 năm làm phiền cha mẹ, tiểu Liên cũng là đến lúc nên kết thúc rồi. Nhậm Vô Thường ta nên bắt đầu lộ nanh vuốt che xuống cả bầu trời thiên hạ bên dưới.

-ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG!

Lời của Vô Thường vừa dứt, bầu trời không trung không hề có mây đen bỗng nổi lên tiếng sấm vang rền, vang lên khắp cả đại lục của Hồng Long Quốc khiến người người bất kể có là tu luyện giả hay người bình thường đều đồng loạt nhìn lên bầu trời không hiểu chuyện gì xảy ra.

Tại một nơi cao nguyên hẻo lánh, cây cỏ xung quanh xanh thắm một màu cùng hương hoa đủ loại màu sắc nhảy múa phiêu đảng theo từng cơn gió nhẹ ầm ập, một lão giả ăn mặc đơn sơ giản dị ngồi trên thềm đá xanh, chân mang giày mộc được làm bằng các sợi dây leo cây cỏ, tay cầm cuốn sách cổ đang xem dở bất chợt nghe tiếng sấm dù không mây đen mà nhìn lên bầu trời nhũn mảy.

-Sấm không mây trên bầu trời, đây là hiện tượng “Thiên báo” trong truyền thuyết, báo hiệu thời đại có biến cố dẫn đến thay đổi quỹ tích thế giới.

-Tam sấm tượng trưng cho sự loạn thế, triều đại có thể bị thay đổi.

-Lục sấm tượng cho thiên tài vạn năm khó gặp xuất hiện, mang theo uy thế ngút trời chấn nhiếp thiên hạ.

-Cửu sấm tượng trưng cho Thần Thánh chuyển thế, mở ra cơ hội thành Thần cho mọi sinh linh.

-Hôm nay tại Hồng Long Quốc trời gõ tam sấm, xem ra thời đại của Hồng Mặc Thiên tiểu tử đã sắp kết thúc a...

Lão giả thở dài một hơi liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục đọc cổ văn thư từ Sư tôn lưu lại.

-Ra là thời đại sắp có thay đổi, triều đại sắp bị lật đổ?

Vô Thường sau một hồi trao đổi với không khí thì hiểu ra, hắn nở nụ cười tà ác nói

-Tất nhiên, vì chính ta là kẻ làm điều đó.

-Tên cầu hoàng đế, cha mẹ ta chết ngơoi tuyệt đối không thoát khỏi liên quan.

Vô Thường siết chặt tay một hồi liền đặt chân rời khỏi phòng.

-Những người bạn của ta, chúng ta sẽ cùng làm nên một trang sử sách mới, khả khả khả...

Lần nữa nói với không khí, đúng hơn là nói với bất kỳ vật gì như cỏ, đá, cây, đất, gió,... Vô Thường nhanh chóng rời khỏi trạch viện nhỏ của mình bên trong Kiếm Trận Tướng Phủ.

Mười bốn năm trước Nhậm Vô Thường vốn không phải tên Nhậm Vô Thường mà tên là Thiên Họa, hắn là một trong bảy vị pháp sư tối cường nhất của thế giới pháp thuật nơi mà người có thể thông qua thần chú, niệm phép để tạo ra các loại năng lực phi thường như lửa, nước, lôi điện,...

Lần ấy, Thiên Họa trong khi đang thử nghiệm một phép thuật tự tạo mang tên là “dịch chuyển tức thời” cho phép người di chuyển theo quỹ đạo alpha, từ nơi này và xuất hiện ở một nơi khác bất kỳ thì gặp phải sự cố, rồi gặp một giấc mơ kỳ lạ. Đến khi Thiên Họa tỉnh người lại thì bản thân hắn đã là một đứa trẻ sơ sinh tên Nhậm Vô Thường, là phế vật vừa mới được sinh ra khi không Tâm Đan.

Lúc ấy cũng may là nhò máu nhận cha là đúng nên Thiên Họa và mẫu thân không bị giết, nếu không Vô Thường cũng không có lớn lên tuần tú dị thường hơn hẳn cha hắn như vậy cho đến hiện tại.

Mười bốn năm qua, Vô Thường bằng vào bản tính và kinh nghiệm đã một lần sống cùng với nhiều điểm kỳ dị của khối thân thể Nhậm Vô Thường, cũng như năng lực pháp sư của hắn, Vô Thường đã nhanh chóng từ một tên phế vật biến thành quái vật bất bại trong cùng thế hệ.

Hiện tại ở lứa tuổi thiếu niên, tuyệt đối sẽ không có ai là đối thủ của Vô Thường, cho dù có là thái tử vương triều, đệ tử hạch tâm của cường giả hay thần thánh chuyển sinh cũng vậy. Vô Thường bất bại vốn dĩ là bất bại.

Vô Thường bất bại, nguyên nhân có thể kể đến bốn điểm cơ bản.

Thứ nhất, Tâm Đan.

Tu luyện giả sinh ra tất có Tâm Đan, Tâm Đan mạnh yếu dẫn đến tu luyện giả cũng mạnh yếu tương tự. Sự mạnh yếu của Tâm Đan quyết định ở loại Tâm Đan và số lượng xiềng xích vây quanh nó.

Tâm Đan tất có phân chia chủng loại, chủng loại sẽ quyết định con đường tu luyện của tu luyện giả. Ví dụ nếu tu luyện giả sở hữu Hòa Tâm Đan thì con đường sau này sẽ đi theo đường hệ Hòa, và Hòa Tâm Đan thì tất nhiên yếu hơn Thủy Tâm Đan, bị Thủy Tâm Đan khắc chế. Dễ hiểu hơn thì có thể thấy rõ, Bất Tử Tâm Đan có thể khiến thân thể tu luyện giả bất tử sẽ tuyệt đối mạnh hơn Thủy Tâm Đan chỉ tạo ra các công kích hệ Thủy hay Lôi Tâm Đan chỉ công kích ra Lôi hệ,... Loại Tâm Đan yếu hơn tức tu luyện giả sẽ yếu hơn.

Tu luyện giả sinh ra đã có Tâm Đan, tuy nhiên khi đó Tâm Đan vẫn chưa cung cấp khả năng của nó cho tu luyện giả vì nó đang bị trói buộc bằng những sợi xích kỳ lạ, chỉ khi nào tu luyện giả phá bỏ hết xiềng xích, tiến vào cảnh giới Linh Nhân liền mới giải phóng được sức mạnh của Tâm Đan. Tâm Đan bị càng nhiều sợi xích trói buộc thì Tâm Đan đó càng mạnh, từ 1 đến 10 sợi là cấp độ bình thường, từ 11 đến 30 là cấp độ thiên tài, từ 31 đến 50 là cấp độ thiên tài kiệt xuất, từ 51 đến 70 là thiên tài đỉnh cấp, từ 71 đến 80 là thiên tài bá đạo, từ 85 đến 90 là yêu nghiệt, từ 91 đến tròn 100 là Đế Vương, còn trên 100 thì chưa từng xuất hiện, chưa từng có ghi chép trong sử sách.

Nhậm Tuyết Nguyệt Liên có 85 sợi xích vây quanh Bạch Liên Tâm Đan chính là thuộc hàng ngũ yêu nghiệt, thiên tài hiếm có ngàn năm có một của Hồng Long Quốc.

Vô Thường khi sinh ra được Lão tổ Nhậm gia tức cha của Nhậm Thiên Hành và cả Nhậm Thiên Hành đều có tu vi Linh Sư kiểm tra thân thể, kết quả không phát hiện Tâm Đan nên mới xem hắn là phế vật, nhưng thực tế, Vô Thường không những có Tâm Đan mà còn là có đến hai cái Tâm Đan. Một cái Tâm Đan vô hình có năng lực kinh thiên, không ai có thể thấy ngoài hắn với trọn vẹn một vạn sợi xích vây xung quanh vô cùng khủng bố, còn một cái thì ngay cả chính Vô Thường cũng không thấy nhưng hắn có thể cảm nhận được rằng nó tồn tại, có điều là không thể nhìn thấy mà thôi.

Không nói đến thứ khác, chỉ nói đến cái Tâm Đan có một vạn sợi xích đã đủ để Vô Thường bất bại trong cùng thế hệ. Với Tâm Đan bí ẩn này, Vô Thường hoàn toàn có thể chấp luôn cả Bất Tử Tâm Đan, Bất Diệt Tâm Đan hay là cả Hỗn Độn Tâm Đan, hắn có thể thua chỉ trừ phi người sở hữu chúng cũng có một vạn sợi xích tương tự.

Thứ hai, năng lực pháp sư vẫn còn.

Ở thế giới này, Vô Thường mặc dù không còn có thể hô phong hoán vũ, gọi sét, nổi lửa, tạo thạch nhân... như thế giới pháp thuật bên kia, nhưng việc trò chuyện với các “linh” của vạn vật vẫn còn.

Vạn vật có linh, cục đá, cái cây hay cửa sổ, ngôi nhà,... chỉ cần là vật tồn tại đều sẽ có linh. Việc giao tiếp với những cái “linh” đó chính khả năng đặc biệt của một pháp sư mà Vô Thường còn làm được, do vậy cái nhìn về thế giới mà Vô Thường và người khác là hoàn toàn khác nhau. Người khác nhìn căn nhà là căn nhà, cục đá là vật vô tri, cái cây là khúc gỗ,... Vô Thường lại nhìn thấy căn là vị đại thúc hiền hòa, cục đá là anh chàng kiên cường, cái cây là thiếu nữ duyên dáng,...

Vô Thường nhờ việc giao tiếp này mà có thể dễ dàng nắm bắt được nhiều thông tin từ cả quá khứ mấy ngàn năm về trước của thế giới này hay là tâm tư của bất kỳ một ai đó. Nhìn ra nỗi lo lắng trong lòng của Nguyệt Liên đối với hắn cũng là nhờ vậy, bởi lẽ thân xác của một con người cũng có “linh”.

Thứ ba, khả năng vốn có của bản thân Vô Thường.

Thế giới này kẻ mạnh làm vua kẻ yếu làm nô lệ. Kẻ mạnh muốn gì cũng có dù là mỹ nhân hay quyền thế, còn kẻ yếu chỉ có cầm hòng mà làm, nếu làm không xong tất chỉ có chết.

Tu luyện giả muốn thành kẻ mạnh thì không những có Tâm Đan mạnh mẽ mà còn phải có tu vi kinh khủng, chiến lực vô song. Tâm Đan ban đầu khi sinh ra chỉ là sức mạnh sơ cấp, tu vi cảnh giới chính là sự phát triển của Tâm Đan, còn chiến lực chính là tổng thể sức mạnh tu luyện giả có thể bạo phát ra bao gồm cả tu vi.

Tu vi tu luyện giả được tính dựa trên trình độ Tâm Đan phát triển và sức mạnh có được nhờ hấp thụ luyện hóa linh khí*, phân chia thành: Phàm Nhân, Linh Nhân, Linh Sư, Tổng Cảnh, Tôn Cảnh,...

*Linh khí: một loại khí vốn dĩ tồn tại trong thiên địa nhưng chỉ có tu luyện giả cảm nhận và hấp thụ được. Linh khí là chất xúc tác để loại bỏ xiềng xích quanh Tâm Đan và cũng là dưỡng chất để giúp Tâm Đan trở nên mạnh mẽ.

Cảnh giới Phàm Nhân chính là cảnh giới mà Tâm Đan vẫn còn có xiềng xích vây quanh, và khi xiềng xích bị loại bỏ hết chính là có được cơ hội đột phá trở thành Linh Nhân.

Trong cảnh giới Phàm Nhân, vì Tâm Đan không sử dụng được nên sự mạnh yếu của tu luyện giả chỉ thể hiện ở khả năng chiến đấu tay chân cùng các thể võ đánh nhau như thường nhân. Do vậy ở cảnh giới này, tu luyện giả có Tâm Đan thuộc chủng loại mạnh mẽ chưa chắc có thể đánh nhau giỏi bằng tu luyện giả có Tâm Đan thuộc chủng loại yếu hơn, một khi bị người giết rồi thì cũng thật đáng tiếc.

Vô Thường kiếp trước là pháp sư nhưng không đơn thuần chỉ có vậy, hắn còn là một chiến binh bất khả chiến bại trên mọi mặt trận. Dùng pháp thuật Vô Thường cũng thắng, đánh nhau tay chân Vô Thường càng thắng nhanh hơn.

Với khả năng chiến đấu ưu việt này, ở cảnh giới Phàm Nhân liệu có tồn tại người nào có thể gây khó dễ cho Vô Thường?

Ở thế hệ trẻ, trừ Linh Nhân thì không có bất cứ ai có thể làm gì được Vô Thường nếu hắn muốn, nhưng muốn thành Linh Nhân cũng không phải đơn giản. Xiềng xích vây quanh Tâm Đan càng nhiều, khả năng hấp thụ linh khí càng cao, càng mạnh, bất quá lại phải giải khai nhiều xiềng xích hơn người khác để có cơ hội đột phá Nhân Linh cảnh, điều này nó cũng gần tương tự như người có ít xiềng xích nhưng bù lại, họ hấp thụ linh khí không nhanh bằng.

Trong trường hợp bình thường, một người có 10 sợi xích vây quanh Tâm Đan cần phải mất khoảng 40 năm để phá bỏ hết sợi xích và đạt được cơ hội đột phá Linh Nhân cảnh, đồng nghĩa với tuổi của người đó nằm trong khoảng từ 43 đến 44 tuổi. Một người có 20 sợi xích vây quanh Tâm Đan cần mất khoảng 35 năm để loại bỏ xiềng xích và có cơ hội đột phá, tuổi khoảng 38, 39 tuổi. Tương tự, một người có 50 sợi xích thì cần khoảng 32 năm để loại bỏ hết và đạt được cơ hội, tuổi nằm khoảng 35, 36 tuổi. Một người...

Cuối cùng, bỏ hết được xiềng xích tức là “đạt được cơ hội đột phá” Linh Nhân chứ cũng không phải trực tiếp trở thành Linh Nhân cảnh, có rất nhiều người lại cũng cần phải mất thêm vài năm đến vài chục năm mới có thể đột phá tu vi lên Linh Nhân cảnh.

Thế hệ trẻ là người dưới 20 tuổi, không nói xa khắp Hồng Long Quốc chỉ nói khắp Châu Nam thành thì liệu có ai đã trở thành Linh Nhân cảnh ở độ tuổi dưới 20 tuổi? Đáp án là không có, nhưng nhờ vào các dược vật có thể trợ giúp tăng tốc độ hấp thụ linh khí hoặc trực tiếp giúp giải khai xiềng xích, chỉ ít tại Châu Nam thành cũng đã có không dưới 10 người chưa đến 20 tuổi đã loại bỏ hết xiềng xích vây quanh Tâm Đan, đạt được cơ hội thức tỉnh Tâm Đan, trở thành Linh Nhân cảnh.

Nhậm Tuyết Nguyệt Liên dưới sự toàn lực bồi dưỡng của Kiếm Trận Tướng Phủ, trong tương lai không xa, có lẽ chỉ một hai năm sau sẽ chính là người nhỏ tuổi nhất trong Châu Nam thành giải khai hết tất cả các sợi xích vây quanh Tâm Đan. Đó là không gom quái vật như Vô Thường vào.

Thứ tư, khả năng hấp thụ linh khí của Vô Thường quá mạnh, quá nhanh, quá nguy hiểm.

Sở hữu hai Tâm Đan, trong đó còn có một Tâm Đan có đến một vạn sợi xích đã đủ hình dung khả năng hấp thụ linh khí kinh khủng như thế của Vô Thường. 14 tuổi đã giải khai hết một vạn xiềng xích trong tình trạng không hề được ai bồi dưỡng cho ăn dược vật quý hiếm tăng tốc độ hấp thụ linh khí.

Đó là còn chưa kể, Vô Thường mỗi ngày chỉ dùng 2 giờ đồng hồ tập trung hấp thụ linh khí (tu luyện) trong khi người khác giành ít nhất là 10 giờ đồng hồ để tu luyện, còn lại Vô Thường đều cứ để cơ thể hấp thụ theo kiểu bình thường rồi tập chung đọc sách, tài liệu tìm hiểu về thế giới này hoặc đức Linh Thể dựa theo chỉ dẫn của các “linh”.

Nếu Vô Thường thường xuyên tu luyện và được bồi dưỡng đầy đủ, có lẽ khi lên 5 hoặc 6 tuổi đã giải khai hết một vạn xiềng xích.

Vô Thường mặc dù chưa từng giao chiến một lần với bất kỳ ai trong thế hệ trẻ nhưng điều đó đã không cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 3: Sơ triển khả năng

Kiếm Trận Tướng Phủ là địa phương rất lớn với rất nhiều phân khu, trách viện được phân chia đầy đủ cho cả bốn đời con cháu Nhậm gia, số lượng lên đến hàng trăm. Vô Thường muốn từ trách viên của bản thân mà đi ra bên ngoài đường Châu Nam thành thực thi kế hoạch ít nhất cũng phải mất khoảng 15 phút mới đến được cánh cửa gần nhất.

Không may hơn, hôm nay lại như mọi khi, Vô Thường vẫn luôn bị người chặn đường kiểm chuyện sinh sự.

-Ồ, lại là tên phế vật làm mất mặt tướng phủ Nhậm gia ta.

-Mẹ nó, hể ta gặp mặt tên phế vật này là y rằng xui xẻo sẽ xuất hiện.

-Thật là mất hết mặt mũi Kiếm Trận Tướng Phủ.

Phía trước con đường nhỏ trong phủ mà Vô Thường đang đi chợt xuất hiện ba người thiếu niên chần lỏi, hai nam một nữ. Hai nam đều khá tuấn tú, độ tuổi xấp xỉ 15, 16 tuổi hiền ngàng kiêu ngạo, thiếu nữ thì xinh đẹp, làn da trắng mịn tựa bông gòn với cặp mắt phượng tràn đầy khinh thường nhìn Vô Thường.

Ba người này đều con cháu Nhậm gia nhưng xét về bối phận đều thua kém Vô Thường vì cha Vô Thường là con thứ hai của Nhậm Thiên Hành, trong khi ba người đều chỉ là con của phân nhánh, không phải mạch chủ Nhậm gia hiện tại.

Vô Thường khẽ liếc mắt ba người, sau đó cười nhạt tiếp tục tiến đến.

-Cười? Cười cái gì thẳng rác rưởi?

-Đứng lại cho ta!

Thấy Vô Thường cười, hai tên thiếu niên nổi máu giận lên quát về phía hắn. Về phần thiếu nữ có thể xem là biểu muội của Vô Thường cũng giận nhưng lại có thêm phần kinh ngạc khi Vô Thường hành động quái lạ, không giống mấy lần trước kia chạm mặt.

Bình thường trong trường hợp gặp dạng gây sự lúc này, Vô Thường luôn nhanh chóng chuẩn bị tránh mặt, nhưng hôm nay lại rất khác, hắn vẫn bình tĩnh bước chân tiến lại gần ba người.

“Tên phế vật hôm nay dường như có gì đó khác khác, hắn không lẽ muốn ăn đòn?” chính là suy nghĩ trong đầu của thiếu nữ.

Vô Thường như không nghe, không thấy ba người quát, hắn vẫn như thế tiếp cận bọn họ.

-À à, ra là người thích ăn đòn.

Một trong hai thiếu niên chợt cười dữ tợn, hai tay không ngừng chà xát nhau rồi tiến về phía Vô Thường, khoảng cách chỉ là gan tấc.

Thiếu niên và thiếu nữ còn lại hiểu ý cũng đứng bất động chờ xem kịch vui.

Trong Kiếm Trận Tướng Phủ, việc ăn hiếp giữa đám con cháu sẽ không có ai can thiệp nếu không có tình huống quá nghiêm trọng, vì tất cả các cao tăng, người trưởng thành trong phủ đều cho rằng làm như vậy sẽ kích thích được tiềm năng chiến đấu, xác định được ý chí của con cháu là cường giả hay là kẻ yếu đuối chờ chết, ngoài ra cũng góp phần dễ dàng đào thải những con cháu yếu kém hơn. Đó là lý do vì sao ba người trước mặt không hề kiêng kỵ bất cứ điều gì mà bắt nạt Vô Thường.

-Mấy lần trước người chạy trốn xem như nhanh, hiện tại xem người chạy đi đâu.

Thiếu niên “biểu đệ” của Vô Thường dù hơn Vô Thường 1 tuổi nhưng chiều cao cũng chỉ bằng Vô Thường, hắn đứng trước mặt đối mặt dữ dằn với Vô Thường, ngay sau đó tay phải hắn dồn lực thành quyền rồi tức khắc đâm thẳng vào bụng của Vô Thường.

-Phế vật mà dám lao!

Trong tư tưởng của vị biểu đệ này đều luôn xem Vô Thường là phế vật tựa phế nhân, một quyền hắn đánh ra chắc chắn khiến Vô Thường đau đớn muốn chết rồi sẽ trực tiếp quỳ xuống cầu xin tha thứ. Cho nên dù quyền chưa đến nhưng hắn đã dùng giọng điệu khoái trá kêu lên.

Bất quá thi mong chờ nhiều, thất vọng cũng sẽ nhiều.

Bập

Một quyền quá mức đơn giản đến từ biểu đệ không làm Vô Thường nảy sinh quá nhiều hứng thú, Vô Thường chỉ là bình thần duy trì ánh mắt đạm mạc đối nhân với biểu đệ, trong khi phía dưới bụng Vô Thường, một quyền của biểu đệ hắn đã bị bàn tay cứng chắc của hắn mạnh mẽ giữ lại.

-Cái... á á...

Thiếu niên biểu đệ còn chưa kịp phản ứng ngạc nhiên thì bàn tay cứng của Vô Thường chợt bóp mạnh lại, tạo nên cảm giác đau đớn khó tin khiến vị biểu đệ này ngoài việc kêu rên thì không còn làm được gì, sức lực hầu như mất hết.

Vụt... Bóp

Không để biểu đệ đau đớn quá lâu và kêu la quá to, Vô Thường tranh thủ biểu đệ mất sức liền dùng lực tay kéo mạnh nửa thân trên của biểu đệ xuống, tay trái chớp mắt đưa lên cao rồi nện xuống thẳng vào đầu biểu đệ, tiễn biểu đệ vào giấc ngủ say im ắng.

Lúc này nếu không phải thiếu niên là biểu đệ của Vô Thường, lại còn đang ở trong tướng phủ thì kết quả không phải chỉ là ngất đi mà là giấc ngủ vĩnh hằng.

Vù!

Vô Thường không để hai vị em họ còn lại kịp làm ra hành động khác thường liền phóng đến.

-Làm sao có khả năng, tên phế vật... hự...

Khoảng cách quá gần, chỉ khoảng 5m, Vô Thường chưa mất đến hai giây liền đã tiếp cận mục tiêu cậu em họ còn đang ngỡ ngàng rồi trực tiếp cho một quyền cực nhanh vào bụng cậu em họ khiến cậu em họ ôm bụng đau đớn.

Vụt!

Thẳng tay đưa lên trời, Vô Thường vung ra một “nhát chém bằng thịt” vào gáy cậu em họ, đưa cậu em họ lạc vào giấc mơ yên bình trên mảnh sân gạch trắng lạnh lẽo.

Vù!

Vô Thường vẫn chưa dừng lại vì dù sao vẫn còn cô em họ xinh đẹp đang ngăn người, không tin vào những điều chính mắt mình vừa nhìn thấy. Vô Thường thoác cái biến mất, khi hiện ra thì đã ở sau lưng cô em họ.

-Biểu muội, im lặng.

Nói nhẹ một hơi vào tai cô em họ, Vô Thường lập tức dùng tay bịt miệng nhỏ của nàng lại, tay còn lại thì mạnh mẽ ôm thân thể mềm mại không xương cùng với hương thơm ưu nhã vào lòng.

-Ưm ưm ưm...

Bất ngờ bị anh họ “phế vật” xuất hiện sau lưng bịt miệng, thiếu nữ đơn nhiên là hoảng hồn kêu la không ngừng, nhưng mà miệng nhỏ đã bị bàn tay rắn chắc che lại nên chỉ phát ra âm thanh cực không rõ nghĩa.

Vô Thường ôm nàng, hít một hơi hương thơm thiếu ư như u lan tỏa ra từ cơ thể của biểu muội sau đó nói

-Biểu muội, ta nhìn ngươi là tiểu nữ nhân nên không chấp nhất với ngươi, nhưng mà nếu chuyện này còn có lần sau thì đừng trách ta nam nhân vô tình, không biết thương hoa tiếc ngọc, yêu thương biểu muội xinh xắn là gì.

Nói xong, Vô Thường buông thiếu nữ ra rồi quay người bỏ đi, mặc cho thiếu nữ đứng đờng sau cần môi nhìn hấn đầy giận dữ.

-Dám hăm dọa ta, ngươi... ngươi chờ đấy.

Tức giận nói một câu, thiếu nữ nhìn hai thiếu niên nằm gục trên đất thẫn mẫn một câu “phế vật” liền bỏ đi.

-Thật sự là mềm, mềm hơn bên kia rất nhiều.

Cảm thụ lại cảm giác mềm mại không xương của thân thể biểu muội, Vô Thường không khỏi lấy làm cảm khá tự hỏi tại sao nữ nhân bên thế giới này lại mềm mại hơn gấp mấy lần bên thế giới pháp thuật kiếp trước của hắn như vậy.

-Haizzz.

Nghĩ mãi cũng không tra ra được nguyên nhân, Vô Thường thẳng tiến đến một trong số các cổng phụ của Kiếm Trấn Tướng Phủ mà thoải mái đi ra ngoài du ngoạn.

Một năm trước, cha mẹ của Vô Thường nhận được thánh chỉ mang theo một vạn đại quân ra chiến trường tại biên cương Đông Bắc trấn thủ, phòng ngừa Thủy Lam Quốc kế bên đem quân xâm nhập lãnh thổ, tiến hành âm mưu xâm lược. Kết quả chưa được 10 ngày trấn giữ, cha mẹ hắn đều đã vong mạng trên chiến trường do thất thủ trước sự tấn công bất ngờ của đại quân Thủy Lam Quốc.

Bề ngoài vụ việc xem như rất bình thường, ngay cả gia gia Nhậm Thiên Hành của Vô Thường cũng không lên tiếng gì ngoài nỗi đau đớn khi mất đi con trai và con dâu mà mà mình yêu thương nhất, nhưng đối với Vô Thường, dựa theo khả năng xem xét, suy luận của hắn thì lại hoàn toàn có vấn đề bất thường trong đây.

Điểm bất thường đầu tiên, gà chiến không chọn, chọn gà con.

Vào thời điểm năm quái, không những Châu Nam thành mà còn khắp các thế lực tiếng tăm trong Hồng Long Quốc đều biết cha Vô Thường, Nhậm Vô Biên vẫn luôn là thiên tài có tiềm lực lớn nhất của Tướng Trấn Kiếm Phủ, bản thân chỉ gần 100 tuổi mà tu vi đã đạt cảnh giới Linh Sư, là Linh Sư trẻ tuổi nhất khắp Hồng Long Quốc, khả năng trong tương lai chắc chắn sẽ là người thừa kế chức vị gia chủ thay Nhậm Thiên Hành, chứ không Kiếm Trấn Tướng Phủ.

Trấn thủ biên cương là chuyện trọng đại có an nguy đến cả một quốc gia, người trấn giữ nếu không đủ mạnh và kinh nghiệm sẽ rất dễ thất thủ trước địch thủ lão luyện, vậy tại sao hoàng đế lại giao trọng trách cho một Linh Sư vừa tấn chức không lâu, khả năng điều binh khiển tướng không phải tệ nhưng tuyệt đối không có quá nhiều kinh nghiệm như cha Vô Thường, trong triều đình không phải vẫn còn rất nhiều lão tướng an nhân vừa có chiến lực cao hơn Nhậm Vô Biên vừa có kinh nghiệm sa trường dày đặc?

Điểm bất thường thứ hai, thời gian cái chết bị thay đổi.

Người đưa thông tin cũng như thi thể cha mẹ Vô Thường về phủ, kể lại diễn biến cuộc xâm lược biên cương. Quân địch tấn công, cha mẹ Vô Thường cầu chi viện, chi viện tính theo đúng lịch trình phải mất ba ngày đường đến nơi cứu viện nhưng lúc đó cha mẹ Vô Thường đã không chống đỡ nổi mà chết. Dựa theo dữ liệu này thì tính toán tổng thời gian mà cha mẹ Vô Thường tử trận cho đến ngày mang thi thể về mất tổng cộng bảy ngày.

Nhưng mà sau khi nhìn lần cuối thi thể cha mẹ, Vô Thường đoán họ chết ít nhất đã 15 ngày. Tình trạng chết bảy ngày như hiện tại chắc chắn đã bị người đ-ng tay chân.

Điểm bất thường thứ ba, không thể phát triển thêm.

Dường như các thể lực quan liêu trong Hồng Long Quốc đang trên đà phát triển mạnh mẽ liên gặp phải tai nạn, không phải con cháu thiên tài khó gặp chết thì cũng bị trúng độc thành phế nhân.

Tiêu biểu nhất là con trai có thiên phú nhất của Thái Hồng Vương gia, chắc chắn dưới 100 tuổi sẽ đột phá Linh Sư cảnh không ngờ bị chết bất đắc kỳ tử mà không hề tìm ra được hung thủ.

Điểm bất thường khác còn khá nhiều, nhưng tổng hợp lại ba điểm bất thường kia cũng đã đủ để Vô Thường biết cha mẹ hắn vì sao lại chết, ai mới thật sự là hung thủ ám hại hai người.

Gia gia của Vô Thường sợ người, và lại cũng còn chăm lo cho sự bình yên Nhậm gia nên dù có lẽ biết do ai gây ra cái chết cho con trai của lão, lão cũng chỉ cần chắc tìm đầu mà cho qua, bắt quả Vô Thường lại không thể như lão.

Cha mẹ Vô Thường từ khi sinh hắn ra không ngó ngàng, quan tâm hắn nhưng chỉ riêng cái hành động xin cho hắn được ở lại trong phủ, không bị đuổi đi, không phải kiểm tra sát hạch gia tộc cũng đã đủ để hắn biết tình cảm họ dành cho hắn ra như thế nào, họ chẳng qua chỉ là vì hoàn cảnh đưa con phế vật mà thôi. Họ chết, Vô Thường làm con tất có đạo “thù giết cha mẹ tất phải báo”, không băm tên đó ra trăm vạn mảnh, lòng Vô Thường không thoải mái.

Biết được người đó là kẻ vừa có quyền vừa có thế, tu vi lại cao thâm khó lường, tính ra là thuộc hàng cao thủ đứng đầu Hồng Long Quốc uy nghiêm thiên hạ, nằm trong tay cường giả kinh thế dưới trướng không dưới 100 người, không người nào là không khiếp sợ một phương lĩnh vực trong Hồng Long Quốc. Vô Thường sức một người tất không thể làm được gì, chưa kể bản thân hắn hiện tại cũng chỉ là một Phạm Nhân đang trong giai đoạn chờ đột phá Linh Nhân mà thôi, so với đối phương là một vị Linh Sư cấp cao một tay có thể hủy cả một toà thành trì thì sức lực nhỏ bé của hắn chỉ như là “muối chích sắt thép”, không chút giá trị.

Vô Thường cần một thể lực, một thể lực của chính hắn, do hắn tài bồi, dưỡng dục và đạo tạo.

Mà muốn có thể lực thì trước hết phải có tài nguyên và tiền bạc, không có hai thứ này thì mạng hắn còn lo không được chứ đừng nói đến việc nuôi người khác. Vô Thường rời phủ cũng là vì lý do này, hắn đến lúc nên trở tài kiếm tiền.

Tiền tại thế giới tu luyện này được phân chia chủ yếu làm hai loại, tiền bạc và tài vật.

Tiền bạc là vật cần thiết để mua sắm các thứ thiết yếu cho cuộc sống như thức ăn, đất đai, nhà cửa,... loại tiền này là loại tiền đầu tiên Vô Thường phải đạt được.

Tài vật là những thứ có thể trợ giúp cho tu luyện giả tăng cường sức mạnh như là linh dược, đan dược, thịt yêu thú,... với tình trạng hiện tại, Vô Thường chưa có khả năng đạt được nhưng cũng sẽ không mất thời gian quá lâu kể từ khi có tiền bạc.

Châu Nam thành rộng lớn, khắp nơi đều nổi lên các cửa hàng, thanh lâu, quán ăn,... Vô Thường từ hai bàn tay trắng cộng thêm vẻ ngoài tuấn tú, lịch thiệp liền có thể dễ dàng kiếm tiền nhờ làm thuê cho người khác hoặc hắn chịu khó bỏ ít vốn liếng mua giấy bút làm họa sĩ, làm thi nhân, mua dao điêu khắc làm nghệ nhân,... Nhưng tiền về kiếm về sẽ rất ít, kế hoạch vĩ đại của hắn phải mất rất nhiều thời gian.

Muốn kiếm tiền một lần nhưng lại nhiều, tại đất Châu Nam thành này thì chỉ có một cách, đó là đi Đấu Trường Phong Ba, dùng mạng để đổi tiền.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4: Đấu trường Phong Ba

Đấu Trường Phong Ba tọa lạc tại trung tâm của Châu Nam thành, đây là một đấu trường cực lớn chuyên tổ chức các sự kiện đánh nhau với đủ loại các hình thức tranh đấu, một đánh một, ba đánh ba, năm đánh năm,... thậm chí là còn đánh theo yêu cầu hoặc kiểu vượt thử thách. Mục đích chính yếu mà đấu trường tồn tại chính là kiếm tiền nhờ vào việc bán vé đấu trường để khán giả tìm cảm giác giải trí, mua vui khi có người đổ máu và tổ chức cờ bạc bằng hình thức cá cược người thắng cho những con bạc muốn làm giàu.

Một người muốn kiếm tiền từ đấu trường thì ngoài việc cá độ kẻ thắng người thua, họ vẫn còn một cách là trở thành người trực tiếp tham gia chiến đấu, thắng đoạt tiền, thua thì chuẩn bị tiền thuốc men, có khả năng được người tài trợ hòm mai táng.

Vô Thường rời khỏi Kiếm Trận Tướng Phủ, tay đeo mặt nạ hình con thỏ lên mặt liền tiến thẳng một mạch đến Đấu Trường Phong Ba báo danh chiến đấu để kiếm món tiền lớn.

Đứng trong phòng ghi danh chiến đấu rất đông người, Vô Thường đối diện với một trong năm trung niên quản lý việc ghi danh và sắp xếp khung giờ, thứ

tự chiến đấu, hẳn hỏi.

-Không biết quy cách đây ký ở đây như thế nào?

Vô Thường mặc dù biết cách để kiếm tiền từ đấu trường, cũng đã từng một lần làm khán giả vào quan sát, xem xét đấu trường nhưng về thể lệ, các thức tham gia như thế nào thì mù tịt, do vậy hẳn cần đi thăm hỏi.

Vị trung niên đang suy tư trong xô sách chợt ngẩng đầu lên nhìn Vô Thường, thấy Vô Thường đeo mặt nạ con thỏ khá kỳ cũng không lấy làm lạ lắm vì đấu sĩ tham gia chiến đấu hết 10 thì đã có 3, 4 người không muốn bại lộ danh tín cùng gương mặt. Trung niên kéo ngăn bàn lấy ra một cuốn sách nhỏ giờ ra trước mặt Vô Thường lạnh nhạt nói

-Một đồng bạc.

Nhìn dòng chữ “Cách thức trở thành đấu sĩ của đấu trường” Vô Thường lập tức hiểu ra, hẳn nhìn đâu moi ra 1 trong 5 đồng bạc mà bản thân dành dụm cực khổ trong hai tháng mới có được đưa cho trung niên rồi lấy quyển sách nhỏ đi qua một bên đọc, không ngăn đường người khác còn chờ ghi danh.

“Thời không có tiền còn bị hút máu, đáng” Vô Thường khóc không ra nước mắt rồi chăm chú đọc nhanh nội dung bên trong.

Quyển sách có số trang cũng không nhiều, chỉ 24 trang, bên trong nói tắt tăn tạt về từ đầu đến cuối quá trình ghi danh thành đấu sĩ, còn có giới thiệu sơ về các loại hình chiến đấu mà đấu sĩ muốn tham gia. Sau hơn 10 phút, Vô Thường nhanh chóng nắm bắt được nội dung cần có.

Điểm căn bản trước nhất, người tham gia chiến đấu trong đấu trường sẽ được gọi là đấu sĩ. Điểm căn bản thứ hai, chắc chắn là toàn bộ những đấu sĩ sẽ không có tồn tại Linh Nhân cảnh, bởi lẽ thứ Linh Nhân cảnh không cần nhất chính là tiền bạc, và lòng tự trọng cường giả của họ cũng không cho phép họ múa máy tay chân trước mặt một đám “mao đầu tiểu tử”. Đấu trường chỉ là nơi thể hiện bản lãnh cho Phạm Nhân.

Đấu trường rất rộng lớn, hình thức chiến đấu cũng có nhiều loại nên đấu trường được phân ra làm 6 khu.

Khu thứ nhất, khu quyết đấu tự do với phần thưởng tích lũy.

Tại khu này, ban đầu đấu trường sẽ cử ra một đấu sĩ của đấu trường với phần thưởng là mười vạn bạc, sau đó thì đấu sĩ khác (không phải người của đấu trường) hoặc cũng có thể là khán giả sẽ khiêu chiến và quyết đấu với đấu sĩ của đấu trường. Thua mất 1000 bạc và phần thưởng sẽ tăng lên 10,1 vạn bạc cho người thắng, thắng thì nếu trong vòng một giờ đồng hồ không có ai khiêu chiến tiếp sẽ được trọn bộ số tiền thưởng.

Quy tắc: có thể nhận thua hoặc chết.

Khu thứ hai, khu quyết đấu loạn đả.

“Loạn đả” hai từ cũng đã nói lên hình thức thi đấu ở khu này. Một ngàn đấu sĩ quyết chiến trong một khu, trong đó có 10 đấu sĩ của đấu trường, người còn lại sau cùng còn trụ vững trên đấu trường sẽ là người nhận được 10 lượng vàng (1 lượng vàng = 1 vạn lượng bạc).

Phí tham gia: 10 lượng bạc.

Quy tắc: chết không quản.

Khu thứ ba, khu quyết đấu vượt tháp người.

Khu này đơn giản là đấu sĩ từ bên ngoài và tham chiến, chỉ khi liên tiếp hạ gục 10 đấu sĩ của đấu trường tương ứng với vượt qua 10 tháp sẽ nhận được số tiền 1000 lượng vàng, một số tiền rất lớn đủ để mua cả một trang viên tâm trung.

Phí tham gia: 10 lượng bạc.

Quy tắc: Được nhận thua hoặc chết.

Khu thứ tư. Khu thi đấu giải nhóm dạng ba đánh ba theo

Lúc trước vẫn có hình thức thi đấu 5 vs 5 nhưng vì rất ít người tham gia và quá thảm thiết nên đã loại bỏ hình thức.

Dạng quyết đấu này là dạng hằng ngày đều chỉ tổ chức một lần, giải thưởng 100 lượng vàng và không có đấu sĩ của đấu trường tham gia. Đây đơn giản là một cuộc thi do đấu trường tổ chức, người tham gia là đấu sĩ đến từ bên ngoài, thi thố theo kiểu loại bỏ trực tiếp, thua rồi sân, thắng vào vòng trong cho đến khi chỉ còn hai đội phân cao thấp.

Phí tham gia: 10 lượng bạc cho mỗi một thành viên, tổng cộng 30 lượng bạc.

Quy tắc: Nhận thua hoặc chết.

Khu thứ năm, khu Sinh tử chiến.

Hình thức thi đấu theo dạng chết hoặc sống giữa hai đấu sĩ. Thông thường thì khu này chuyên dùng cho những công tử, thiếu gia, vương hầu giải quyết

“chuyện ấy” với nhau bằng cách thức đưa người vào “chém” nhau.

Phí tham gia: miễn phí.

Quy tắc: Phải có người chết.

Cuối cùng, khu vượt thử thách đầy chết chóc.

Khu này bao gồm năm ải đại chiến với yêu thú từ con yếu nhất đến con mạnh nhất.

Đấu sĩ tham gia có thể đơn thân độc mã hoặc theo nhóm ba người.

Phí tham gia: miễn phí và nhận về phần thưởng rất lớn lên đến 5000 lượng vàng.

Quy tắc: Mỗi một ải đều có duy nhất hai quyền lựa chọn, chết hoặc tiêu diệt được yêu thú. Đấu sĩ đăng ký thì phải nhất định tham gia ải một nếu không tất sẽ bị người đấu trường tiêu diệt. Khi qua ải một, đấu sĩ có thể lựa chọn dừng và nhận phần thưởng tại ải đó hoặc tiếp tục tiến vào ải hai, cứ thế tương tự cho đến ải cuối.

Vô Thường tiền không có, cho nên hắn chỉ còn duy nhất hai lựa chọn đó là đấu trường sinh tử và vượt thử thách chết chóc. Đấu trường sinh tử tất phải giết người, Vô Thường tạm thời không muốn dính máu tanh, hắn đành phải chọn khu thử thách chết chóc có tính nguy hiểm cao nhất.

Dựa theo cách thức đăng ký đối với khu thứ 6 vượt thử thách, Vô Thường tiến đến bàn vắng người của vị trung niên giữ nhiệm vụ ghi danh cho đấu sĩ và sắp xếp thời gian chiến đấu cho khu vượt thử thách nói.

- Tại hạ muốn ghi danh phân khu vượt thử thách.

Trung niên dàu dề nhìn gương mặt thô con của Vô Thường đôi chút rồi nói

- Ta tin chắc ngươi không phải kẻ ngu ngốc và đã đọc xong sách hướng dẫn, vậy ngươi muốn ghi danh là cho chính mình ngươi hay là có nhóm người?

- Chỉ mình ta là đủ rồi, có chết cũng không sao.

Vô Thường chắc chắn, chỉ là vài ba con thú hoang hắn không cần phải lo lắng.

- Được, vậy biệt danh của ngươi là gì để ta ghi vào.

Trung niên lắc đầu trong lòng với tên tiểu tử đeo mặt nạ trước mặt hỏi, tay cũng đã cầm bút lông và sổ sách.

Vô Thường dù đeo mặt nạ nhưng âm giọng không biết đổi, lúc nói luôn lộ ra vẻ trẻ trung thiếu niên nên rất dễ khiến người có kinh nghiệm nhận ra.

- Thỏ con xinh xắn.

Vô Thường tựa cười lại như không cười nói, lời của hắn không những khiến vị trung niên giật mình mà còn khiến người xung quanh nghe được cảm thấy buồn cười.

- Cái gì mà thỏ con xinh xắn, cười chết ta mất.

- Tên này nếu ở bên đó vậy tức là đến đăng ký vượt thử thách yêu thú kiếm 5000 lượng vàng. Xem bộ dạng là định đi có 1 mình mà xông qua, đúng là tên điên, người ta một tổ ba người còn chưa thể xông qua ải một Cuồng Chiến Lang, một mình thì xác định là thức ăn cho nó.

- Đúng là thỏ con xinh xắn, đã là thỏ con thì tất phải nằm trong bụng chó sói chứ.

- Nghe giọng thì hắn là còn rất trẻ, chắc là suy nghĩ nông nổi rồi, haizz.

- ...

Trong đám người có một vị đại hán lưng hùm vai gấu cùng chòm râu quai nón ra về người tốt, khuyên nhủ Vô Thường

- Chàng trai trẻ, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng nên đăng ký vượt ải vì ngươi căn bản sẽ không vượt qua nổi đâu. Không nói mấy con yêu thú về sau, chỉ đối với con Cuồng Chiến Lang ngay tại ải đầu tiên thì thân đã to lớn cao 1,5m, và lại còn khát máu và hung dữ, người nằm trong bụng tuyệt đối đã hơn 50 người rồi. Ngươi tuổi trẻ khí thịnh, tốt nhất nên suy nghĩ kỹ lại a.

- Cảm ơn đại thúc, ta tự có cân nhắc từ trước.

Vô Thường kính trọng đối với người trung niên. Thời buổi bây giờ còn gặp người tốt thấy kẻ gặp nạn liền ra tay thật là khó, Vô Thường nên vui vẻ tôn trọng bọn họ.

Vô Thường lần nữa nói với vị trung niên ghi danh.

-Biệt hiệu của ta là Thỏ con xinh xắn, và tất nhiên là dạng solo một mình chiến đấu.

-Được. Vậy do mỗi ngày chỉ tiến hành hai lượt vượt thử thách yêu thú, hiện tại vẫn còn hai nhóm vượt thử thách, một cho chiều nay và một cho sáng mai, cho nên phần vượt thử thách của người dễ diễn ra vào chiều mai. Hãy về làm chuẩn bị.

“Àc, vậy là ngày mai mới có tiền?” vẻ mặt đằng sau mặt nạ thổ của Vô Thường không khỏi giật giật lên. Xem ra hần hôm nay chỉ đến đây, tay trắng vẫn hoàn tay trắng.

Thật ra Vô Thường vẫn còn chọn được khu Sinh tử để tham gia kiếm tiền nhưng mà giết người đối với hần mà nói, hiện tại vẫn không nên dính lấy máu, bởi vậy hần đành bỏ cuộc, đợi ngày mai đến.

-Vâng, vậy Thỏ con xinh xắn xin tạm biệt, mai ta lại quay lại vượt ải.

Vô Thường xoay người rời đi, nhưng bỗng giọng của vị trung niên vang lên đầy lạnh lùng nhắc nhở.

-Nên nhớ là khi đã ghi danh rồi thì tốt nhất đừng nên bỏ trốn, chiều mai mà không thấy Thỏ con xinh xắn người thì... hãy cẩn thận, coi chừng có điều không hay.

Theo quy tắc đấu trường, phạm người tham gia khu 6 vượt thử thách đều đã ký tên trực tiếp vào sổ chết, muốn không chết chỉ có vượt qua ít nhất là ải một. Vô Thường đã ký vào, thời gian thực hiện lại vào ngày mai nên nếu hần mà trốn đi thì một tổ chức lớn như Đấu Trường Phong Ba tuyệt đối sẽ không cho hần sống toàn thân dù có là vương hầu, quý tử.

-Cứ yên tâm, Thỏ con xinh xắn chắc chắn sẽ đến lấy tiền thưởng.

Đáp lại lời khuyên có phần hăm dọa, Vô Thường nhẹ cười trả lời rồi trực tiếp rời khỏi Đấu Trường Phong Ba.

-Xi...

-Không biết chữ “chết” viết thế nào...

Rất nhiều người nhìn bóng lưng của Vô Thường mà thờ dài, ánh mắt kinh thường tuổi trẻ ngạo mạn, ảo tưởng sức mạnh là không thiếu.

Vô Thường rời khỏi Đấu Trường Phong Ba liền dự là một mạch quay về nhà, sau đó tiếp tục tu luyện Linh thể nhằm nâng sức mạnh bản thân lên một tầng cao mới, chuẩn bị tốt cho ngày mai giết yêu thú. Nhưng tiếc là giữa đường hần lại gặp phải một sự tình đáng thương, không thể không giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 5: Lăn đầu đụng độ

Giữa đường, một thiếu nữ chừng 15 tuổi trắng rằm ăn mặc trông rất nghèo khó đang ngồi bên cạnh thi thể một phụ nữ trung niên trắng bệch đầy nhem nhuốc, nàng ta khóc lóc van xin người qua đường cùng với một tấm bảng có dòng chữ nghịch ngoặc “Bán thân mua hòm giúp mẫu thân được an nghỉ yên bình”.

Người qua đường đi qua lại không ngừng hít mùi từ thi nhân nhạt, nhìn thấy tình cảnh thiếu nữ đáng thương nhưng cũng không ai dừng lại, vì đơn giản, người nghèo không có tiền trợ giúp nàng ta, người giàu trên đường lại không phải người tốt, nam tử có tiền lại chê nàng vì nàng quá xấu với vết bớt đen chiếm diện tích ¼ trên gương mặt đen nám, còn về người tốt thì chưa xuất hiện lấy một móng.

Thiếu nữ cứ thế nước mắt dòng già van xin, dòng người thì vẫn qua lại vô tình... cho đến khi Vô Thường đi ngang qua.

“Á đui, tình tiết thiếu nữ bán thân mua hòm cho người thân khá giống trong phim và truyện, nhưng mà hình như thiếu nữ đó phải xinh đẹp mới đúng chứ, còn tiểu mỹ nhân đang ngồi khóc này hình như có gương mặt hơi bị dị thường” Vô Thường đứng một bên suy xét tình huống.

“Đồng ý là xóa đi cái bớt đen nhưng mà cái gương mặt cũng chỉ thuộc hạng trung, không phải xinh đẹp gì”

Bạp!

Vô Thường bỗng dừng tự tát chính bản thân Vô Thường đang đeo mặt nạ, sau đó hần tự trách lòng “Con mẹ mày, người ta đang ngồi khóc lóc khan cả tiếng, còn mày lại đứng đây suy tư chuyện nhảm nhí, súc sinh không thể tả nổi”.

Vô Thường thoáng để lệch mặt nạ lộ ra nửa gương mặt, hần tiến lại gần, ngồi xuống dịu dàng hỏi thăm thiếu nữ.

-Cô nương, người bán thân bán như thế nào?

-Thiếu gia thiếu gia...

Thiếu nữ ngay lập tức ôm lấy chân Vô Thường, mong muốn giữ hân hấn lại mà vừa khóc vừa nói

-Chỉ cần ngài giúp ta an táng mẫu thân thật tốt, ta nguyện sẽ làm trâu ngựa cho ngài cả đời thừa thiếu gia, cầu xin ngài.

-Vậy từ nay người đi theo ta.

Vô Thường cũng không nhiều lời, hân hỉ rõ hơn yêu cầu của thiếu nữ liền hiền hòa gật đầu.

Chỉ là chôn cất một người chi từ tế, Vô Thường nghĩ chắc cũng không tốn quá nhiều tiền khi mà giá hòm chỉ dao động khoảng từ 2 đến 5 lượng bạc, còn về thổ địa hẳn có thể quay về gia tộc tìm kiếm với chức vụ của một thiếu gia.

-Cảm ơn thiếu gia, cảm ơn thiếu gia, nô tỳ nguyện suốt kiếp làm nô lệ cho thiếu gia...

Thiếu nữ nghe Vô Thường đáp ứng nhận an táng mẫu thân trong lòng thập phần vui mừng, nàng nức nở vội quỳ xuống dập đầu liên tục với hân.

-Được rồi được rồi, trước theo ta về nhà chuẩn bị địa phương tốt chôn cất mẹ người.

Nhẹ xoa đầu an ủi nỗi đau bấy lâu của thiếu nữ, Vô Thường ôm lấy thi thể toàn mùi hôi từ khí khiến người xung quanh cảm thấy buồn nôn của mẫu thân nàng chuẩn bị dẫn đầu đi về phủ.

Còn tên tuổi nàng thì về nhà biết vẫn chưa muộn

-Dừng lại, ta sẽ là người giúp nàng an táng cho mẫu thân nàng được từ tế.

Hai người chuẩn bị rời đi thì bất chợt một giọng nói như tiếng nhạc du dương tâm thần vang lên gần cạnh.

“WTH? Đây đâu phải mỹ nhân đâu mà cũng có người giành?” kinh ngạc trong lòng như vậy, Vô Thường hơi cứng ngắc quay nửa mặt người, nửa mặt thô lại.

Xuất hiện trước mắt Vô Thường là một thiếu nữ, không, phải là một nữ nhân mỹ lệ khuynh nước khuynh thành khoác trên mình chiếc áo trắng dài thướt tha không thể che đi được những đường cong mê người mới đúng.

Thiếu nữ này có mái tóc màu xanh nhạt dài hơn vai, một gương mặt hoàn mỹ sắc nét dị thường với mày liễu nhỏ nhắn, một cặp mắt xanh nhạt tựa đại dương mênh mông huyền ảo, mũi nhỏ, cao, bờ môi đỏ mọng quyến rũ. Trên trán nàng, nằm giữa mi tâm là một ấn ký hình bông hoa cúc nhỏ màu đỏ rực rỡ, nó không những gây trở ngại mà còn tăng thêm vẻ đẹp thuần khiết, hoàn mỹ của nàng.

Theo bên cạnh nàng thiếu nữ mỹ lệ độ tuổi chỉ ngang giữa Vô Thường, bốn tên hộ vệ đều có thân hình rắn chắc, mặt mũi đều trông đầy uy nghiêm cùng vũ khí trên người, ai nấy trong họ đều nhìn Vô Thường bằng ánh mắt sắc lẹm mang theo khí thế uy hiếp.

-Là Ngọc Yên quận chúa!

-Với sắc đẹp vô song này, đúng thật là người rồi.

-Bái kiến quận chúa.

-Bái kiến Ngọc Yên quận chúa.

-...

Những người có mặt xung quanh nhìn thấy thiếu nữ liền vội vã cung kính hạ mình quỳ xuống đất, trong mắt họ thậm chí còn có cả sự tôn sùng kỳ lạ.

Con gái Vương gia Hồng Vân Tiêu, Hồng Ngọc Yên chính là tên của thiếu nữ xinh đẹp vô song này.

-Bái... bái kiến quận chúa.

Thiếu nữ bán thân nghe người xung quanh gọi thiếu nữ trước mặt như vậy cũng liền hoảng hốt quỳ xuống.

Hiện tại, ngoài Vô Thường và bốn tên hộ vệ thì đã không còn người đứng song song với Hồng Ngọc Yên.

-Nhãi con to gan, gặp mặt quận chúa còn không mau quỳ xuống?

Một tên hộ vệ vẻ mặt giận dữ quát lên với Vô Thường nửa mặt thiếu niên tuấn tú nửa mặt con thú vui nhộn.

-Hừ, bót làm cái bản mặt đó trước mặt ta.

Vô Thường tay vẫn bế “công chúa” mẫu thân từ thi, mặt lạnh lùng nói

-Ta thân mang danh là dòng dõi Kiếm Trận Tướng Phủ, dù thân phận có không bằng dòng dõi hoàng tộc đi chăng nữa nhưng chỉ với thân phận là quận chúa hay thậm chí là công chúa, các người cũng không có tư cách kêu ta quỳ. Còn bốn người các người.

Vô Thường đưa tay chỉ vào bốn tên hộ vệ đầy hung ác nói

-Gặp bốn thiếu gia sao không quỳ?

Đồng thời khi Vô Thường dứt lời, một luồng khí thể mạnh mẽ kỳ dị trong cơ thể hắn bộc phát ra, đè ép sức nặng lên cơ thể bốn tên hộ vệ, khiến bốn tên hộ vệ như bị ngọn núi nặng nề đè lên, hai chân run rẩy kịch liệt sắp ngã quỵ.

Bất quá chỉ qua một giây sau, Vô Thường liền nhanh chóng thu hồi lại khí thể, tránh làm tổn thương bốn tên hộ vệ chỉ làm theo chức trách.

Hồng Ngọc Yên do đứng đằng trước bốn tên hộ vệ không thấy nét mặt đầy mồ hôi của họ, và lại nàng cũng không có năng lực để cảm nhận luồng khí mà Vô Thường nhả vào nên khi nghe Vô Thường giới thiệu về bản thân, nàng ta liền nhủ vậy, âm thanh như hòa tan lòng người một lần nữa vang lên.

-Thì ra là Nhậm công tử, xin thứ lỗi cho thuộc hạ của Ngọc Yên đã vô lễ. Ngọc Yên thay mặt thuộc hạ mong công tử bỏ qua lỗi.

Kiểm Trận Kiếm Phủ là người mạng họ Nhậm cho nên Hồng Ngọc Yên gọi Vô Thường là Nhậm công tử. Còn việc thiếu niên trước mặt có phải là người Nhậm gia thật hay không Ngọc Yên không cần quản, nếu thiếu niên giả danh phận thì sớm muộn cũng sẽ bị người xử lý.

-Không sao, vậy quận chúa ngăn ta lại và những lời nó đó là như thế nào?

Vô Thường cũng không phải người dây dưa hay vì chuyện nhỏ “hiển nhiên”* mà làm nhảm, hắn tức khắc nói vào vấn đề chính quận chúa ngăn cản hắn.

*Hiển nhiên: trong trường hợp bình thường thấy người không quỳ trước công chúa thì đám hộ vệ đơn nhiên phải hét lên, chỉ tay vào mặt người đó.

-Ngọc Yên cũng xin nói thẳng, Ngọc Yên sẽ giúp mẫu thân của nàng được an táng chu toàn, yên nghỉ một cách tốt đẹp. Do vậy không biết Nhậm công tử có thể nhường nàng lại cho Ngọc Yên?

Hồng Ngọc Yên vươn cánh tay trắng nõn tựa búp sen chỉ về hướng của thiếu nữ bán thân nói, đôi mắt long lanh nước biển tựa có thể làm xiêu lòng bất cứ một nam nhân nào cũng không ngừng nhìn về Vô Thường.

Ngọc Yên thật sự rất đẹp, mọi cử chỉ hành động của nàng đều toát lên một tia ma mị khiến người luân hãm yêu thương nàng, nhưng đứng trước một Vô Thường quái vật đã trải qua nhân sinh, vẻ đẹp của nàng dường như không đủ sức hấp dẫn hắn. Vô Thường đạm nhạt nói.

-Có thể, nhưng trước đó ta muốn hỏi Ngọc Yên quận chúa một câu, người mua nàng về rồi sẽ như thế nào?

-Ừm, khi Ngọc Yên an táng mẫu thân nàng xong, Ngọc Yên sẽ cho nàng được sự tự do.

Ngọc Yên mắt đẹp có chút kinh ngạc nhưng lại khẳng định nói.

Hồng Ngọc Yên là một tiểu mỹ nhân hiệu lý lẽ, Vô Thường vốn là người đã mua thiếu nữ trước, thiếu nữ cũng đã đồng ý nên muốn giành nàng từ Vô Thường, Ngọc Yên chỉ có thể dùng lời lẽ cùng gương mặt mỹ miều thuần khiết như tiên nữ để Vô Thường nhường người.

Tiếc là với câu trả lời của nàng, Vô Thường lập tức lộ ánh mắt khinh thường khước từ.

-Nếu đó là câu trả lời của quận chúa thì ta xin lỗi, ta không thể đáp ứng giao nàng cho quận chúa.

-Đi thôi, chúng ta về phủ.

Vô Thường khẽ cúi người nâng đỡ thiếu nữ bán thân lên, sau đó cả hai cùng khuất thì thể quay người rời đi.

-Không được đi, dừng lại.

Ngọc Yên mím môi đỏ, giận dữ quát lên, mái tóc xanh đẹp cũng khẽ bay lên trong gió nhẹ.

Vô Thường có tượng giống các dạng thiếu gia ăn chơi, cho nên trong đầu Ngọc Yên, Vô Thường nếu mang thiếu nữ có gương mặt không đẹp này về chắc chắn cuộc đời nàng rất khổ, nói không chừng Vô Thường còn là loại người dè tiện làm ra mọi việc xấu với thiếu nữ như những chuyện “ây ậy” rồi vứt bỏ nàng ta hoặc thậm chí chơi chán rồi sẽ giết. Đó là lý do Ngọc Yên ngăn cản Vô Thường, tuyệt đối không cho Vô Thường mang người đi, thiếu nữ ấy phải được chính Ngọc Yên trao trả tự do.

Nếu lần này Vô Thường không nhượng bước, Ngọc Yên chắc chắn sẽ dùng vũ lực để cướp đoạt.

“Hừ. Nữ tử này vốn đã nghèo khổ lại không có chút tư sắc, nàng rơi vào tay ta mặc dù sẽ có thân phận là người hầu nhưng lại được cái ăn, được cái mặc, ta đảm bảo nàng có cuộc sống yên bình, no đủ không bị người ức hiếp. Còn người lại muốn thả nàng tự do, buộc nàng, một nữ tử yếu đuối phải

bắt đầu từ hai bàn tay trắng ở nơi thành thị vốn đã bắt công đối với người yếu đuối?”

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 6: Sát!

Khẽ cười nhạt phớt lờ Ngọc Yên, Vô Thường đưa tay đẩy nhẹ người thiếu nữ đã khựng lại vì tiếng quát của quận chúa, Vô Thường “nói nhỏ” nhưng lại cũng không nhỏ chút nào bên tai thiếu nữ.

-Nhìn nàng ta xinh đẹp vậy thôi chứ là người rất ác độc. Người có thể thấy nàng ta đang cố ý cướp người khỏi tay một người tốt như ta, nói không chừng nàng ta đang có ý đồ đen tối với người.

-Hừm, có lẽ sẽ moi nội tạng của người ra ngoài làm trò chơi tiêu khiển cũng nên.

Thiếu nữ nghe Vô Thường nói thể gương mặt liền trở nên trắng bệch, cơ thể không chủ động được mà run lên cầm cập, thỉnh thoảng ánh mắt sợ hãi của nàng còn khẽ liếc về phía sau rồi lập tức nép sát cơ lên Vô Thường, loạn choạng bước đi.

Khi nói chuyện với thiếu nữ mệnh khổ, Vô Thường luôn nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng và chân thành, và lại hẳn cũng không ngần ngại quần áo bị dơ bẩn khi bế một cổ tử thi đã chết gần một ngày trên người, điều đó khiến thiếu nữ cảm nhận được lòng tốt của hắn, cho nên khi hắn nói lời không có thực về Ngọc Yên quận chúa - vốn luôn được người dân trong thành tôn trọng vì luôn làm việc tốt giúp đỡ mọi người, thiếu nữ trong vô thức đã tin tưởng Vô Thường nó là thật, sợ hãi trước Ngọc Yên quận chúa.

-Người... người...

Vô Thường nói với thiếu nữ tuy không lớn nhưng đủ để Ngọc Yên quận chúa nghe được, điều này khiến Ngọc Yên quận chúa cảm thấy rất âm ỉ, nàng mặt đẹp ngập nước mắt, tay đẹp chỉ về Vô Thường run giọng ra lệnh cho bốn tên hộ vệ.

-Dừng hẳn lại, tuyệt đối không để hắn mang nàng ấy đi. Hắn là kẻ ác.

-Hừc... ư ư...

Ra lệnh xong Ngọc Yên cũng khóc, từ nhỏ cho đến giờ chưa từng ai dám nói với nàng như vậy, và lại đó lại còn là một điều vu khống. Ngọc Yên dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ mới lớn, tâm hồn rất mỏng manh nên cảm giác rất là buồn, rất là thương tâm, âm ỉ, không khóc không được.

-Vâng thưa quận chúa!

Bốn tên hộ vệ nam từ tuổi chừng 27, 28 tuổi mặc dù khi này rất chật vật một cách không rõ lý do, nhưng giờ đã bình phục, họ nhận lệnh hướng về phía Vô Thường ép đến, trong đó có một tên tao rút kiếm chỉ về Vô Thường cao giọng quát.

-Ta không cần biết người có phải thật sự là một vị công tử của Kiếm Trận Tướng Phủ hay không, hiện tại người vừa sỉ nhục quận chúa chính là tội đáng chết. Người dù có thật là thiếu gia của Kiếm Trận Kiếm Phủ cũng tương tự tội chết.

-Khôn hồn thì mau thả nữ tử kia ra, chúng ta vì lòng tốt của quận chúa tha cho người một mạng.

Tên hộ vệ khác cũng hung ác lên tiếng. Sau đó, lại vẫn là một tên hộ vệ khác nữa hô lớn.

-Hừ, người tưởng bọn ta không biết âm mưu đen tối của người trên người nữ tử này? Dám cá người mua nàng ta về liền sẽ làm ra những chuyện vô đạo đức, thiên địa bất dung, quận chúa của chúng ta chính là nhìn thấu sự tình đồn mạt này của người nên mới ép người trao nữ nhân này cho quận chúa. Vậy mà người không những không biết điều mà còn vu khống những điều tồi tệ lên danh tiếng của quận chúa, thật là một kẻ khốn nạn.

Tương đương như tiếng trách mắng, quát lớn đã kết thúc, bốn tên hộ vệ sẽ bắt đầu lao vào khống chế Vô Thường, tâm cho Vô Thường một trận thì bắt chợt lại là một giọng quát đầy phần nộ vang lên rồi khởi nguồn cho nhiều sự phần nộ liên tiếp khác phía sau đó.

-Đúng vậy, bọn thiếu gia ăn chơi như nhà người thì mua nữ tử từ đó về chỉ có làm ra những chuyện không bằng cảm thú. Quận chúa là người tốt có định ngăn cản hành vi của người, người lại chớ chết đến nỗi vu oan lòng tốt của người, thật đáng chết.

-Đúng thế, tên cảm thú như người mau thả người.

-Thả người dê...

-Thả người...

Người dân xung quanh tạo nên một dòng sông phẫn nộ đánh vào người Vô Thường khiến hắn bắt đầu cảm thấy có chút choáng váng đầu óc.

Ai cũng biết Hồng Ngọc Yên quận chúa chính là một người hoàn mỹ, vừa xinh đẹp thuần khiết lại cũng vừa là người có nhân phẩm cực kỳ tốt đẹp, thiện lương. Bắt đầu từ khi năm tuổi, Ngọc Yên quận chúa đã làm việc tốt giúp đỡ cho rất nhiều người dân Châu Nam thành, từ việc giúp cho bà lão buôn bán không bị bọn du côn ăn hiếp, loại bỏ du côn, trợ cấp tiền người nghèo, dùng mặt mũi đặt ra quy định tu luyện giả các thế gia không được ức người dân, ... cho đến xây quỹ phát gạo, dựng trường học, xây nhà cho người gia đơn côi và trẻ em bị bỏ rơi, do vậy Hồng Ngọc Yên từ lâu đã được người dân tôn thờ như tiên nữ phước lành hạ phàm, trở thành tồn tại cao nhất trong lòng bọn họ. Vậy mà ngay lúc này, tiên nữ, thánh nữ của họ lại bị một tên thiếu gia “ăn chơi trác táng” vu khống việc ác “môi nội tạng”, người dân tất nhiên là cực kỳ phẫn nộ. Họ nhìn Vô Thường bằng ánh mắt cứ như hổ, như báo muốn xé xác hắn vậy.

Vụt!

Vụt vù vèo...

Sự phẫn nộ của người dân bắt đầu lên cực điểm, họ mặc xác Vô Thường có thật là con cháu thế gia hay không, không quan tâm hắn se trả thù mà người có trứng ném trứng, có cà chua thì ném cà chua, có đá ném đá, thậm chí có phân cũng dám bốc lấy ném hắn.

“Có lẽ khi này ta nên im lặng mới là đúng nhất, haizz”

Vô Thường cảm khái bản thân ngu ngốc khi bịa chuyện vô thực dán lên người thiếu nữ kia, Vô Thường ngay sau đó đẩy thiếu nữ ra xa hắn, bản thân đồng thời vừa uốn éo né gạch đá vừa đặt nhanh thi thể trung niên xuống, chốc lát lại nhảy ra một đoạn nhỏ cách xa hai người, lúc đó Vô Thường không cần phải tránh gì nữa, cơ thể đứng thẳng, trừ dùng tay cản nhưng vật cứng va vào mặt và chỗ hiểm liền hứng nhận hết nỗi căm phẫn của người dân xung quanh.

Vô Thường chấp nhận cái xui xẻo do miệng mình gây ra.

-Ha ha, đáng đời.

-Chống lại quận chúa đáng kính chính là kết cục như vậy.

Bốn tên hộ vệ tạm thời đưa vũ khí vào vỏ, lui ra xem kịch vui.

Đứng phía sau bốn người, Ngọc Yên quận chúa nhìn Vô Thường chịu đòn trong lòng không khỏi tự hỏi “hành động khi này của hắn là như thế nào?”. Dù vậy, Ngọc Yên vẫn không can ngăn gì mọi người, với nàng đó là hình phạt thích đáng cho kẻ ác như thiếu niên trước mặt.

-Ném chết tên súc sinh bại hoại.

-Cho người chết tên đồ đốn mạt.

Bụp bốp vù...

“Đạn” bay bốn phía như mưa nhưng Vô Thường không mấy quan tâm, hắn đứng dưới có ngăn “mưa đạn” có cản “mưa đạn” mặc cho chúng xả trên người, Vô Thường nhìn thiếu nữ bán thân vẫn chưa kịp biết tên hỏi.

-Bây giờ ngươi có thể chọn lựa, làm người hầu cận cho ta để ta an táng mẫu thân ngươi hoặc theo quận chúa, quận chúa sẽ an táng mẫu thân ngươi và trả lại tự do cho ngươi. Ngươi chọn đi.

Vô Thường muốn biết rõ ý định của thiếu nữ để dễ bề xử lý, nếu thiếu nữ quay ngược lại chọn Ngọc Yên quận chúa, hắn đành thui thủi đi về.

Nghe được câu hỏi của Vô Thường, thiếu nữ sau vài lần thấy sự dịu dàng của hắn, cả việc hắn tránh xa ra để hai mẹ con họ không bị vạ lây “đạn”, nàng tức khắc đã làm ra quyết định cho cuộc đời mình. Nàng quý xuống thấp đầu hô lên bên cạnh thi thể mẹ nàng.

-Nô tỳ nguyệt hết đời làm người hầu hạ cho thiếu gia, làm trâu làm ngựa cho ngài không đổi, chỉ mong thiếu gia giúp nô tỳ an táng tốt mẫu thân của nô tỳ.

-Hừm

Vô Thường gật đầu, hắn giơ tay lên chụp một cục gạch bay đến trước mặt lạnh lùng quát lớn.

-Đù chưa cái bọn dân đen này? Muốn chết hả?

Sát khí của Vô Thường làn tràn, ánh mắt hắn tựa hồ nhìn ra được cả một biển máu thi thể chồng chất đang vẫy gọi hắn thực thi.

Vô Thường tự nhận có tội khi vu khống Ngọc Yên quận chúa, vài chục giây chịu trận xem như đã bồi thường, giờ nên là lúc hắn chống trả.

Bất quá, sát khí vốn chỉ có cao thủ mới cảm nhận được, dân thường làm sao hiểu, làm sao biết, họ cứ thế kệ lời nói lạnh lùng của hắn mà tiếp tục chọi gạch.

-Đúng vậy, mặc tên súc sinh nói nhảm, chọi chết hắn.

Một trong bốn tên hộ vệ của quận chúa cao giọng quát lên, khích lệ mọi người tiếp tục ném.

"Hừ, đây là?" Vô Thường bỗng khựng người, ngay sau đó...

Vụt... Phốc!

Ngay tức khắc một vật thể bằng nắm tay đầy cứng rắn bắn đến đầu tên hộ vệ vừa kêu lên, xuyên thủng qua đầu của hắn khiến thân thể hắn đổ gục xuống, máu huyết từ não hải lan tràn tanh tưởi.

Tất cả mọi người đột ngột thấy một màn này đều đồng loạt ngây người, mọi hành động đều ngừng hẳn, bao gồm cả Ngọc Yên quận chúa vốn là người có thiên tư rất cao với Băng Hoa Tâm Đan có 64 sợi xích vậy quanh.

-Hắn... hắn giết người rồi.

Mãi đến gần mười giây qua đi mới bắt chợt có người run giọng nói, tiếp đó là một sự sợ hãi không tên bao trùm mọi người dân có mặt.

Người dân nhìn Vô Thường bằng ánh mắt sợ hãi, đồ vật còn cầm trên tay đều buông xuôi, họ nép lại gần nhau và lùi ra xa hơn.

-Á...a

-Xin tha mạng, xin thiếu gia tha mạng...

Nhiều người đã lập tức la lên sau đó bỏ chạy đi thật xa, thoát khỏi nơi này vì bảo trụ mệnh sống.

Khu vực đường phố xung quanh Vô Thường đang nhanh chóng giảm số lượng người.

-Thật to gan, người giám giết người của Vương gia phủ?

Ba tên hộ vệ giận dữ quát lên, sát khí nhàn nhạt tản ra.

-Giết người Vương gia phủ thì không cần đợi vệ quân thành đến bắt người quy án, chúng ta sẽ trực tiếp đưa người đi gặp diêm vương.

Tại Châu Nam thành có thể đánh người, hành hung người nhưng tuyệt đối không thể giết người. Nếu giết người thì dù có là thế lực mạnh mẽ hay Linh Nhân, Linh Sư thì tất sẽ bị vệ quân thành truy lùng bắt giữ, kết quả là vài ngày sau sẽ bị xử trảm trước công chúng để làm gương.

Châu Nam thành nếu đã là thành thì đơn nhiên phải có quy định để bình ổn người bên trong.

-Mã Bảo, người bảo vệ quận chúa.

Để lại một tên hộ vệ che chở cho vị Ngọc Yên quận chúa đang bị sốc, quá sốc vì lần đầu trong đời thấy người bị giết ngay trước mặt một cách tàn bạo, hai tên hộ vệ rút ra vũ khí là hai thanh kiếm bén nhọn lao về phía Vô Thường tấn công. Họ phải giết Vô Thường.

-Hừm... đến đây.

Vô Thường nhìn hai tên hộ vệ phân chia hai hướng tấn công về phía mình, hắn khẽ cười lạnh, lần nữa kéo xuống mặt nạ con thỏ che đi nửa gương mặt còn lại, thân thể nhuốm nhem yên tĩnh đứng tại chỗ.

-Chết!

Một bên kiếm, một bên khác cũng kiếm, hai tên hộ vệ sau khi đã vô hạn tiếp cận Vô Thường nhưng vẫn không thấy hành có hành động gì khác, cứ như là đứng chịu chết liền không may chút nào, hai kiếm đồng thời chém xéo từ trên xuống dưới đối với Vô Thường vô cùng tàn ác.

Nếu là người bình thường, lại không hề tránh né thì chắc chắn cơ thể sẽ bị chia đôi.

Vụt.

Mất thấy hai thanh kiếm chỉ cách 5cm trên vai, Vô Thường tự dưng thoát cái biến mất, hoàn toàn trở thành không khí trước mắt hai vị hộ vệ.

Vụt.

Vô Thường nhờ việc di chuyển cực nhanh tránh thoát hai lưỡi kiếm bén nhọn trong gang tấc, tạo nên hình ảnh giống như tự dưng bốc hơi trong tầm mắt hai vị hộ vệ, hắn xuất hiện ngay bên cạnh vị hộ vệ bên phải, một quyền nhìn như bình thường lại không giống bình thường xuất ra nhằm thẳng vào đầu vị hộ vệ thân cao 1m8 này.

Bùm!

Không kịp phản ứng gì, tên hộ vệ chỉ là cảm nhận được có người sát ngay bên cạnh liền bị bóng tối bao trùm, đầu óc nổ tung văng vãi khắp nơi không

còn ý thức.

Vào.

Trong khoảng khắc tên hộ vệ còn lại hạ kiếm chém vào không khí, Vô Thường tay đoạt kiếm tên hộ vệ không đầu ném về phía sau với tốc độ khó tưởng nhằm hướng tên hộ vệ bảo hộ quận chúa.

Bộp.

Đồng thời Vô Thường đá một chân vào cái xác, đẩy mạnh nó va chạm vào tên hộ vệ đứng song song đang trần ngáp bất ngờ quay đầu nhìn về phía Vô Thường.

Bản thân Vô Thường cũng bật nhảy về phía tên hộ vệ còn sống.

-Hự...

Hai thân thể va vào nhau khiến tên hộ vệ khẽ đau.

Bùm.

Một quyền của Vô Thường từ trên cao hạ xuống đánh nổ đầu tên hộ vệ.

Phập.

-Không... không thể...

Thanh kiếm với tốc độ nhanh đã cắm thẳng vào ngực tên hộ vệ bảo hộ công chúa đang ngơ ngác trước tình cảnh xảy ra trước mặt khiến hắn không kịp đỡ đòn, ngã xuống trong tư thế tay vẫn đang hướng đến kiếm đeo bên hông định rút ra.

Tất cả chỉ trong hai giây kể từ khi hai lưỡi kiếm đến gần Vô Thường thì bốn thân ảnh đã ngã xuống, một đứng vững trên đất, ba nằm gục thân thể với máu huyết chảy ra nhuộm đỏ một vùng gạch đá.

Vô Thường chính thức lần đầu tiên giết người tại thế giới tu luyện này.

-AA..a...aa..

-Ác ma, ác ma, mau chạy đi...

-Nhanh, mau báo vệ quân thành!

Khiếp sợ, hoảng loạn, sợ hãi, la hét chính là tám từ bao trùm lên toàn bộ người dân và tu luyện giả nhỏ yếu xung quanh con đường này. Đồng thời đối với tu luyện giả có thực lực khá mạnh lại có cảm giác không thể tin nổi, vô cùng khiếp sợ đối với thực lực của Vô Thường, một thiếu niên rõ ràng dưới 20 tuổi nhưng lại chỉ mất đúng gần ba giây đã kết thúc ba sinh mạng của ba tu luyện giả khác một cách tàn bạo, không chút thương cảm.

Trong ba giây, hành động chớp mắt vừa né đòn, vừa giết người, vừa cướp kiếm ném kiếm, lại vừa giết tiếp người trong khi hộ vệ - người được huấn luyện cực kỳ nghiêm ngặt để có thể bảo vệ tốt thiếu gia, tiểu thư lại chỉ vừa chém kiếm xuống và quay đầu nhìn, nếu đây là Linh Nhân cảnh mọi người đều sẽ tin tưởng, nhưng đây rõ ràng là một thiếu niên, một thiếu niên đeo mặt nạ không trên 20 tuổi, điều này quả thật là không thể tin được.

Chẳng lẽ Châu Nam thành đã xuất hiện một vị tuyệt thế yêu nghiệt dưới 20 tuổi đột phá Linh Nhân cảnh?

Không, là Linh Thể, một cơ thể có sức mạnh vượt xa bình thường.

Mặc kệ người xung quanh làm ra trạng thái gì, lo lắng, sợ hãi, gọi người ra sao, Vô Thường nhanh chóng tiếp cận Ngọc Yên quận chúa hai chân đang mềm nhũn, ngã ngổ trên đất sợ hãi không nói nên lời.

Đợi lát sau khi Vô Thường đã gần đến Ngọc Yên liền đột ngột ngã xuống bất tỉnh. Có lẽ vì nàng đã quá sợ hãi quan cảnh xung quanh mà không giữ vững tâm thần được, chứ cũng không phải vì tên ác ma như Vô Thường đang đến, bởi căn bản lúc đó mắt nàng như người vô hồn nào có chú ý gì Vô Thường.

Vô Thường đỡ thân thể mềm mại không xương của Ngọc Yên lên, hần khẽ vuốt ve mái tóc xanh xoàng mượt đầy hương thơm tinh tế của nàng, hần dùng tâm thức* trao đổi với “linh” thân thể Ngọc Yên.

*Tâm thức: có thể hiểu như việc tự hội thoại trong đầu nhưng cao cấp hơn, và không phải ai cũng làm được.

“Giúp ta che giấu đi hình ảnh của ta trong ký ức nàng, đổi lại, ta sẽ giúp nàng trong vòng hai năm có cơ hội đột phá Linh Nhân cảnh”.

Tại nơi này ai cũng đã nhìn thấy hình dạng che mặt của Vô Thường, nhất là ngày mai hắn còn phải mang mặt nạ thoả đi vượt ải thử thách tại Đấu Trường Phong Ba, cho nên Vô Thường cần phải che giấu.

Vô Thường không có năng lực xóa ký ức, hần chỉ đành làm một cuộc giao dịch với “linh” của Ngọc Yên để cải tạo ký ức của nàng, che đi hình ảnh của hần thay thế bằng hình ảnh người khác.

Còn về người dân, Vô Thường không tin bọn người Vương gia hay bất kỳ một Linh Sư cao cấp nào lại sẽ tin họ hơn là tin vào lời, vào hình ảnh trong đầu của quận chúa Ngọc Yên.

“...”

“Thay đổi ký ức của nàng thành việc ta trong lúc bị ném đồ vật chốt có người biết vô hình đột ngột xông ra từ trong nhóm người ra tay giết chết 4 tên hộ vệ, định ám sát quận chúa nhưng may là ta ra tay kịp, cứu được quận chúa, sau đó nàng ngất xỉu và ta bỏ đi. Nếu hỏi vì sao người dân nói khác thì trả lời rằng đã có một số người đồng đảng của tên biết vô hình khích lệ, làm mù quán người dân, vì trận đánh diễn ra quá nhanh, không ai có thể nhìn rõ, nên đồng đảng của tên biết vô hình dễ dàng dẫn người dân biến ta, người cứu mạng quận chúa thành tên ác nhân giết hộ vệ, bắt quá sự thật lại là kẻ vô hình”.

“...”

“Ta hứa, nếu trong vòng hai năm không giúp nàng ấy tháo bỏ hết xiềng xích liền tự sát trước mặt nàng.”

“...”

“Một năm? Hừm... được, thành giao”.

Cảm thấy có một sự khó khăn quá lớn trong tương lai Vô Thường sẵn điệp đang ôm trong lòng mỹ nhân xinh đẹp hơn hoa, tựa tiên nữ hạ phàm liền đưa tay nắn ngực nhỏ nhắn còn đang phát triển nhưng rất mềm mại và đẩy cảm xúc của Ngọc Yên, sau đó hần bình đạm bỏ đi thật nhanh, chạy thoát khỏi hiện trường.

Vô Thường bây giờ chỉ là Phạm Nhân, hần rất dễ chết non khi nanh vuốt chưa mọc đủ.

-Nếu còn muốn làm người hầu của ta, để ta an táng tốt mẫu thân của ngươi thì hãy ngồi gần cổng Bắc của thành, lát sau ta sẽ đến.

Vô Thường lướt qua người mẹ (thi thể) con thiếu nữ bán thân vẫn còn run rẩy kịch liệt khi người mà họ tin tưởng là người tốt lại giết người một cách hung tợn, nhanh gọn liền không quên để lại một câu mặc dù hần biết, họ sẽ không dám tiếp cận hần lần nữa.

Vô Thường rời đi, nỗi hoảng sợ vẫn tiếp tục bao trùm không gian khu đường lớn này cho đến khi vệ quân thành đến, người Vương gia phủ đến, các thế lực khác cũng đến dòm ngó thông tin. Kể từ đây, một Linh Nhân cảnh có năng lực vô hình dần gọi lên một trận sóng gió Châu Nam thành.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7: Lại là sát!

Giết người, mà lại còn giết ở giữa thanh thiên bạch nhật? Thật sự ban đầu mà nói, Vô Thường không hề muốn, bắt quá hần không thể chống cự.

Là một Pháp sư, Vô Thường liên kết với các “linh” như một người bạn vĩnh viễn bên mình suốt đời, hần không thể phản bội “linh” và “linh” cũng không phản bội hần.

Đã là bạn, vậy thì hần cần gì “linh” có khả năng liền cho, ngược lại “linh” cần gì hần chỉ cần hần có cũng nên cho, nếu hần không cho thì tức tình bạn giữa họ sẽ rạn nứt, “linh” sẽ rời xa hần.

Sự tình diễn ra tại khu đường phố nơi đó, dựa theo các hành động, mối quan hệ, lời nói, cử chỉ, tình cảm, chức vị, cảnh quan, triết lý nhân sinh, đôi bên nhận thức, diễn biến sự tình,... bốn tên hộ vệ làm không sai, thậm chí cả câu khuyến khích cuối cùng của tên hộ vệ cũng như vậy, không hề sai, Vô Thường biết và chấp nhận, hần cùng lắm thì chỉ cần tâm cho bốn người hộ vệ và tất cả người xung quanh một trận ra ba là được, không nhất thiết phải giết bất cứ ai vì họ không hề đáng chết một chút nào. Thế nhưng...

Vạn vật đều có linh, và người chết cũng có chính “linh” của mình. Giây phút Vô Thường ôm trọn cục đá sắp va vào mặt, cũng là lúc bốn vong linh nữ từ mạng theo nỗi oán khí vô cùng khủng bố từ lòng đất chui lên quấn quanh người Vô Thường. Từng âm thanh khóc thét, kêu gào, sợ hãi, từng ký ức, từng cảm xúc như hòa vào Vô Thường, cho Vô Thường quay về quá khứ của họ để cảm nhận nỗi đau mà họ từng nhận lấy đến từ bốn người hộ vệ.

Một giây đã để Vô Thường nổi giận cho bạn mình và tổng cộng 23 giây để hoàn toàn giết chết 4 tên đốn mặt đã cường hiếp “bốn Vô Thường” cho đến chết. Đó là lý do vì sao Vô Thường lại giết người một cách ngu ngốc giữa ban ngày như vậy.

-Muốn sống thì cầm họng lại, nếu không thì nam giết nữ hiếp, hiểu chứ?

-Dạ... vâng, chúng... chúng tôi ngàn vạn lần không dám.

Vô Thường tiếp cận một căn nhà nhỏ khá gần hiện trường, mục đích chính yếu là tắm rửa và thay trang phục dơ bẩn trên người bằng cách uy hiếp trắng trợn một nhà ba người có con nhỏ.

Đổi xong trang phục, Vô Thường nhớ rõ vị trí ngôi nhà này đề lần sau còn trả ơn liền hướng thẳng đến cổng Bắc, một trong bốn cổng của Châu Nam thành rất gần ở đó.

-Hừ, khá là bất ngờ với cô nàng này

Nhìn thấy đằng xa một thiếu nữ không đẹp, mặt mày nhem nhuốc, lại có phần xanh xao, hoảng sợ, kẻ bên nàng còn có một thi thể trung niên khá bốc mùi khiến các binh lính giữ cửa thành không khỏi tiến đến ép người, đôi bức hai mẹ con nàng ra khỏi thành.

Vô Thường nhất thời đi nhanh đến.

-Biến, rút ra khỏi thành. Mẹ nó xác chết chắc cả tuần không đem thiêu luôn đi, bán bán cái cù giềng à con điên này.

-Nhắc cái mông lên và biến nhanh.

Hai trong bốn người mang giáp sắt gác cổng thành gay gắt lớn tiếng, dự là chuẩn bị khiêng hai mẹ con thiếu nữ ra ngoài thành ném đi.

-Ê hình như đó chẳng phải mẹ con nhà họ Lâm bên cạnh nhà lão Nhị Cầu sao?

-À, đúng thật, nhưng mà kẻ ra cũng tội, nợ nần nhiều quá nên thành ra vậy a, ta nếu nhớ không lầm thì ba hôm trước mẹ con họ còn lủi thủi ăn xin ở một góc đường Tô Phương, thoáng cái người mẹ lại ra đi bỏ đứa con, thật tội nghiệp.

-Đời, khó đoán, khó đoán.

Một số người dân không giàu có dường như nhận thức được hai mẹ con thiếu nữ liền bàn tán qua lại với nhau.

-Mẹ, không tự rút được thì để ta giúp người một tay.

-Không, đừng, van xin ngài...

-À, ừm, xin lỗi hai vị đại ca. Ta tên tiểu Tam, là người hầu cầu Nhậm Thiên Tâm công tử của Kiếm Trận Kiếm Phủ.

Vô Thường đi đến xen ngang.

-Ta được thiếu gia sai bảo là mua lại hai mẹ con vị cô nương này, cho nên là mong hai vị đại ca để ta mang họ rời đi, không làm vương nơi này của hai vị.

Với bộ quần áo như kẻ thứ dân bên đường này, Vô Thường chỉ còn biện pháp tốt nhất nhằm để tránh sự việc từ bé xé ra to đó chính là sự khiêm nhường, và Vô Thường đang làm rất tốt điều đó

-Nhậm gia, người hầu của một trong lục kiệt Nhậm Thiên Tâm?

Nghe đến tên Nhậm Thiên Tâm hai vị binh lính lập tức biến sắc, họ khẽ suy nghĩ chút liền cũng lựa chọn không nhúng tay làm khó.

Hai người khẽ cười gượng có phần gì đó không tự nhiên và muốn tránh xa nói

-Nếu là Nhậm Thiên Tâm công tử muốn họ thì người cứ mang họ đi. Hai ta cũng rảnh việc, ha ha.

Sau đó cả hai cùng nhanh chóng quay lại vị trí của mình.

Lục Kiệt chính là tên gọi chung của sáu người con cháu thế gia dưới 20 tuổi có chiến lược và thiên phú mạnh nhất Châu Nam thành, được người dân trong thành tôn xưng, ngưỡng mộ.

Nhị ca của Nhậm Vô Thường, Nhậm Thiên Tâm, 19 tuổi, là đại diện của Kiếm Trận Tướng Phủ và là một trong Lục Kiệt nổi danh. Hai vị binh lính thiên phú chỉ thuộc hạng tầng tầng, chức vụ bé nhỏ gác cổng, gia thế cùi mía không thể tả cho nên là gặp người hầu của một trong Lục Kiệt tốt nhất nên tránh xa, dù là người hầu giả hay thật cũng nên tránh xa.

“Mẹ nó, đến tên hầu thôi mà còn đẹp trai đến như vậy, đời như đồng phân vậy, chó thật” Hai tên binh lính nhìn Vô Thường, trong lòng có cảm giác cay đắng không nói nên lời.

-Cảm tạ hai vị.

Khẽ mỉm cười vui với hai vị binh lính, Vô Thường thêm một lần nữa ngồi xuống, tay hẩn nâng nhẹ cầm thiếu nữ, gương mặt hẩn và nàng cũng dí sát lại gần trong gang tấc nói.

-Nào hầu gái, hãy theo ta về phủ để ta giúp người an táng mẫu thân người.

Nói xong, Vô Thường cũng tự ý bế thi thể mẫu thân thiếu nữ lên, quay người bước đi.

Thiếu nữ không xinh lại lấm lem người nhìn bóng lưng Vô Thường mà trong đôi mắt không khỏi hoảng sợ, mọi hình ảnh giết người ghê rợn khi nãy tức khắc ủa về, nhưng chỉ vài giây, thiếu nữ cắn răng quyết tâm nhấc chân đi theo Vô Thường.

Giọng điệu thân quen của Vô Thường, thiếu nữ đơn nhiên biết là ai, nàng mặc dù sợ hãi nhưng xét cho cùng cũng đã hết đường, nếu không theo thiếu gia ác độc thì sẽ đi đâu, mẫu thân đã chết hơn 1 ngày sẽ như thế nào, ai sẽ là người tốt thứ ba mua nàng?

Làm ra được lựa chọn trong tình thế sợ sệt như thế này, thiếu nữ tuy xấu nhưng có một trái tim khá mạnh mẽ, và điều này, Vô Thường rất thích.

Kiểm Trận Tướng Phủ.

-Thiếu gia.

Đứng trước cổng phủ của phủ, một trong bốn vị gác cổng kính lễ với Vô Thường, còn ba người còn lại thì không.

-Ừm

Gật đầu thiện cảm với vị gác cổng trung niên kia, Vô Thường nhanh chóng dẫn Lâm Tĩnh Hoa vào.

Lâm Tĩnh Hoa là tên của thiếu nữ mà Vô Thường đã hỏi khi lên đang đi trên đường.

-Đứng lại, ngươi không thể vào.

Trung niên gác cổng còn giữ lễ nghi với thiếu gia phé vật như Vô Thường thì không có ý kiến gì việc hấn dẫn người vào, nhưng đối với ba tên gác cổng còn lại đều đã chẳng còn chút gì tôn trọng với thể loại thiếu gia “thường dân” lại khác, họ ít nhiều muốn gây khó dễ, vui đùa với Vô Thường để giải khuây.

-Còn không dừng lại...

Vô Thường chưa kịp quay đầu lại.

Thiếu nữ vốn dĩ đã kinh hãi vì tiếng hãi dừng bước, thế nhưng muốn kiếm chuyện vẫn là muốn kiếm chuyện, một trong ba tên gác cổng là người trẻ tuổi nhất tiến đến tát thật mạnh vào gương mặt nhỏ nhắn của Lâm Tĩnh Hoa.

“Chát” một tiếng vang dội, Lâm Tĩnh Hoa ôm mặt đau đớn ngã xuống đất khóc thút thít, miệng nhỏ cũng đã nhuộm máu đỏ.

-Giữ giúp ta.

-Xengggg.

Vô Thường đưa thi thể mẫu thân Lâm Tĩnh Hoa cho vị trung niên gác cổng thân thiện, đồng thời rút trường kiếm của trung niên ra cầm trên tay, một đôi mắt quá mức tối tăm nhìn chằm chằm ba tên gác cổng rất gần hấn.

-Khốn, người ngượng gì mà gớm ghiếc, dơ hết cả tay của bốn đại gia.

Tên gác cổng trẻ tuổi đánh người xong còn phui phui tay, nhỏ một ngụm nước bọt xỉ nhục Lâm Tĩnh Hoa.

-Tien nhân nơi nào dám đến Kiểm Trận Tướng Phủ, đánh hết ả đi.

Hai tên gác cổng khác cũng cười ác nói, đồng thời nham hiểm tiến lên cùng tên gác cổng trẻ tuổi.

Ba tên gác cổng này rõ là biết Lâm Tĩnh Hoa theo Vô Thường chứ không phải tư dụng chạy đến, nhưng vì thích trêu đùa thiếu gia phé vật, họ không đứng tay chân lên được người Vô Thường thì đành đứng lên người người hầu, nô lệ của hấn.

-Này...

Ba người đang cảm thấy vui vẻ thì bất giác một giọng nói âm u, không sự sống vang lên từ phía sau.

-Cái gì?

-Thế nào?

-Seo hử?

Ba người đồng thời làm vẻ mặt mất mặt nhả húng quay lại phía sau, họ tin chắc đây là giọng nói của Vô Thường, của một vị thiếu gia trong phủ nhưng họ thích làm vậy.

Thiếu gia phé vật thì không ai quan tâm, mà đa không ai quan tâm thì cho dù có bị kẻ hầu khiêu khích cung chẳng ai quản.

Vút!

Một tiếng xé gió hiển hiện, ba cái đầu người cùng lúc bay lên bầu trời một đoạn ngắn sau đó rơi rụng xuống mặt đất lăn vài vòng. Trên gương mặt ba cái đầu vẫn còn đó một nét mặt không rõ chuyện gì xảy ra cùng đôi mắt trừng lớn khó tin không thể nhắm lại.

Phụt... phụt...

Ba tia máu lớn bắn ra từ ba bộ thân thể không đầu, một giây qua đi chúng ngã xuống mặt đất, huyết đỏ thẩm nhuộm xuống từng đường kẻ gạch đá.

-Một lũ vô dụng.

-Tiểu Tĩnh, chúng ta đi.

Vô Thường cảm thấy thất vọng, vẫy tay với Lâm Tĩnh Hoa gọi người.

-Cảm tạ.

Trả kiếm cho vị trung niên đã mềm nhũn hai chân, hai mắt sợ hãi run lên cầm cập nhìn hẩn, Vô Thường khinh cái xác tiến vào bên trong phủ.

-D... dạ thiếu gia.

Lâm Tĩnh Hoa mặt mày trắng bệch như kẻ gần chết nhưng vẫn cố nén run chạy theo sau Vô Thường.

Cảnh tượng thật sự quá kinh khủng đối với bất kỳ người nào ít thấy việc đổ máu.

-Á... Á...

Vô Thường rời đi không lâu, chỉ khoảng một phút sau, hai tiếng hét thất thanh vang lên đến từ hai thiếu nữ xinh đẹp động lòng người trong nhóm ba thiếu nữ xinh đẹp tựa như tranh vẽ.

Nhìn ba thi thể không đầu máu chảy lênh láng, lại nhìn ba cái đầu người không nhắm mắt nằm ở vị trí khác nhau xa xa, Nhậm Tử Y, 18 tuổi, con gái Nhị thúc Vô Thường (em trai của cha Vô Thường) cũng tức là biểu muội của Vô Thường nhú nặng mày, nàng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn vị trung niên đang còn không biết trời đất trắng sao gì ngoài cảnh tượng giết người của vị thiếu gia được người xưng là “phé vật” quát lớn.

-Chuyện gì xảy ra, tại sao ba người kia chết, là người gây ra?

Dù quát lên khá to nhưng năng lực của Nhậm Tử Y vẫn còn không đủ sức để kêu gọi người gác cổng trung niên tỉnh dậy.

-Tử Y tiểu thư, người không cần lo lắng.

Một lão giả nhăn nheo gương mặt, mái tóc đen dài từ trên một ngọn cây lớn gần đó nhảy xuống kính lễ trước mặt Tử Yên.

-Phúc lão, chuyện này như thế nào, vì sao ba người gác cổng của chúng ta đều chết chỉ còn một người?

Mặc dù đối diện với một vị Linh Nhân hàng thật nhưng Nhậm Tử Yên không sợ sệt, ngược lại còn hùng hồn hơn trước.

Lão giả được gọi là Phúc lão cũng tự biết bản thân thân phận so sánh với thiếu nữ cách biệt liền cú người nói

-Ba người họ đắc tội với Nhậm Vô Thường thiếu gia nên đã bị thiếu gia dùng kiếm chém đầu.

-Nhậm Vô Thường? Là con thứ ba của đại bá?

“Nhậm Vô Thường không phải được xưng là phé vật thường trốn tránh người sao, hẩn thì làm gì có năng lực và đảm lược giết người?” Nhậm Tử Y vô cùng kinh ngạc, chuyện này dường như có thứ gì đó khác thường.

-Vâng thưa tiểu thư, đây là sự tình diễn ra trước mắt lão nô, tuyệt không sai.

-Ta hiểu rồi, người có thể lui.

Ngẫm nghĩ đôi chút sự tình, Nhậm Tử Y cùng hai biểu muội của mình bước vào phủ mất hút.

“Chuyện này tốt nhất ta nên báo lại cho lão gia, Vô Thường thiếu gia có lẽ là một người thích ần nhẫn”

Nhìn bóng lưng yếu điệu của Nhậm Tử Y, Phúc lão lập tức hóa thành đạo tàn ảnh hướng bay lên các toà kiến trúc rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 8: Tiếp tục là sát?

Đứng bên ngoài một căn phòng không lớn, không quá xa hoa, tráng lệ nhưng có một luồng áp lực khủng bố từ bên trong tản ra bên ngoài đã khiến Phúc lão hai chân như nhùng ra, không thể đứng vững.

Cốc cốc...

-Lão gia, lão nô có chuyện cầu kiến.

Phúc lão cực kỳ cung kính kêu nhỏ nhẹ.

-Chuyện gì?

Một giọng nói vang vọng uy nghiêm từ trong phòng truyền ra.

-Chuyện là...

Phúc lão nhanh chóng kể ra hết sự tình giết người của Vô Thường cho Nhậm Thiên Hành nghe từ đầu đến cuối.

Nghe xong, Nhậm Thiên Hành nghiêm giọng nói

-Cầm kiếm chém người, lại cũng là chém sau lưng người, vậy thì có gì to tát. Người lui đi.

Quả thật việc một thiếu niên sức dài vai rộng trên tay lại có kiếm mà còn chém người sau lưng thì không có gì để nói, ai ở tuổi đó chỉ cần thêm chút gan dạ liền làm được.

-Nhưng... vâng ạ, lão nô xin rời đi.

Phúc lão dự là tính khẳng định lại việc Vô Thường dùng một kiếm chém bay ba đầu người chứ không phải ba kiếm chém ba đầu người cho Nhậm Thiên Hành nghe, nhưng lão chợt ra nhớ ra vài điều về thiết luật khắc nghiệt của Nhậm Thiên Hành nên buộc phải nghe theo lệnh Thiên Hành, Nhậm Thiên Hành bảo đi liền phải đi, không đi tức... sẽ chết.

-Hành ca, huynh suy nghĩ gì vậy?

Một thân thể xích lõa, trắng tuyết đầy khiêu gợi nằm trong lòng Nhậm Thiên Hành giương đôi mắt đẹp mê người khẽ hỏi.

-À, không có gì, chỉ là một chút chuyện tư.

Nhậm Thiên Hành đáng vẻ là một trung niên tầm 40, 42 tuổi, không râu, gương mặt không giận mà uy, cơ thể rắn chắc lực lưỡng, hấn dùng cơ thể trần ồm lấy nữ tử mê người này, hai người lại tiếp tục một màn âu yếm hoang dã.

Tu luyện giả mỗi lần tiến thăng một đại cảnh giới thì thọ nguyên sẽ tăng lên và đô lão hóa sẽ giảm xuống. Ở Phạm Nhân cảnh thọ nguyên chỉ 100 tuổi bằng người bình thường, Linh Nhân cảnh có thọ nguyên là 200 tuổi, còn Linh Sư cảnh có thọ nguyên là 400 đến 500 tuổi. Do vậy, Nhậm Thiên Hành tuy đã gần 200 tuổi nhưng vẫn rất tráng niên, cường sức, một mình vẫn dư giả đã chiến cùng lúc với hơn 10 nữ nhân vài ngày đêm không nghỉ.

Hiện tại, Nhậm Thiên Hành lão gia vẫn đang còn muốn sinh thêm vài đứa con, bù đắp lại nỗi đau một năm trước.

...

-Đây là phòng của ta cũng là phòng của người sau này.

-Về mặt kiến trúc, gian phòng, nhà vệ sinh, nhà tắm người cứ tìm hiểu sau đó thì đi tắm đi, trước khi ta về phải sạch sẽ cho cả mẹ lẫn con. An táng người cũng nên để họ được thanh khiết.

-Còn bây giờ ta sẽ đi kiểm y phục cho hai người.

Vô Thường để lại hai mẹ con Lâm Vĩnh Hoa ngơ ngác trong phòng, hấn rời đi định chôm chia, vay mượn hoặc bóc lột y phục nữ nhân trong phủ.

Tiếc thay, Vô Thường lại thêm một lần nữa bị người chặn giữa đường, và người này không ai khác hơn là Nhậm Tử Y, biểu muội của Vô Thường.

Vô Thường nhìn Nhậm Tử Y xinh đẹp tựa đoá hoa lan ưu nhã rực rỡ đối diện với ba vòng thân hình no đủ, chỗ nào cần lời thì lời, cần lồm thì lồm cực

quyển rũ. Hấn tiến lại gần Từ Y, nhàn nhạt nói.

-Ồ, không biết tiểu muội muội chặn đường ta là ý định làm gì?

Do Nhậm Từ Y dáng người cao ráo, duyên dáng, là nữ tử nhưng cũng cao khoảng 1m70 nên nàng và Nhậm Vô Thường lúc này chính là mặt đối mặt, mắt đối mắt, chỉ cách nhau tầm 30cm

Đứng trước gương mặt tuấn tú có nét yêu dị của Vô Thường, Nhậm Từ Y không hề lui bước ngược lại còn nhích thêm vài cm lạnh nhạt nói có phần ra lệnh.

-Trả lời ta, ba người gác cổng đều là do ngươi giết?

Đối diện, ngửi được mùi hương đặc biệt trên người Nhậm Từ Y, Vô Thường cũng không nói vòng, trực tiếp thừa nhận.

-Không sai, có vấn đề gì sao Từ Y biểu muội?

-Làm sao ngươi có năng lực giết người, ngươi không phải là phế vật không có Tâm Đan?

Nhậm Từ Y vẫn tiếp tục lạnh lùng hỏi.

Bất quá lần này Vô Thường không trả lời, hấn chỉ khẽ cười nhạt sau đó vòng ra sau Nhậm Từ Y rồi đi.

-Ngươi đứng lại đó, ngươi nếu không trả lời ta liền không được đi.

Nhậm Từ Y tức giận uy hiếp lên, tay cũng đã cầm sẵn chuôi kiếm định sẽ rút ra chém về phía Vô Thường nếu hấn giám bước đi thêm

Vô Thường đứng cách Từ Y bảy bước chân liền dừng, thế nhưng hấn không quay đầu lại mà nói

-Biểu muội, ta thật không hiểu muội đang làm nhằm cái gì và vì mục đích gì, nhưng mà tốt nhất đừng nên uy hiếp ta...

-Bởi nếu không, đừng trách biểu ca độc ác không nghĩ tình ngươi là tiểu muội muội xinh đẹp, đáng yêu của ta.

Vô Thường khe liếc mắt về sau khá bình thường, sau đó hấn tiếp tục bước đi.

-Hừ, ngươi nếu không khai thì để ta giúp ngươi khai.

Nhậm Từ Y không hề coi trọng phân lượng lời nói của Vô Thường một chút nào, nàng hừ lạnh một tiếng rồi quyết định không rút kiếm mà mang cả thanh kiếm ngọc còn nằm trong vỏ đánh thẳng về phía sau lưng Vô Thường, vì nếu Vô Thường cúi mìa thì cũng không sao, nàng không lỡ giết người.

Nhậm Từ Y một kiếm điểm giữa lưng Vô Thường.

“Chết tiết, chết tiết, chết tiết, tại sao, tại sao, tại sao lúc nào cũng kiếm chuyện với ta?” Vô Thường có một cảm giác giận dữ không thể tả, sao cái quái gì cũng có người gây sự với hấn. Do vậy, khi thoáng nghe tiếng gió xuất kiếm, Vô Thường ngay tức khắc quay người, một tay thẳng thừng nắm trọn thanh kiếm, tiếp đó Vô Thường vẫn là dùng chiêu thức cũ “dùng kiếm kéo người” lại gần.

-Làm sao có thể...

Nhậm Từ Y còn chưa kịp phản ứng vì sao tốc độ Vô Thường lại nhanh đến khó tin như vậy, thoáng chốc liền nắm vững được kiếm của mình thì cơ thể đã bị một luồng lực lượng kéo ngã, cả thân thể nghiêng về phía trước.

Phập!

Vô Thường dùng một tay nắm chắc cổ nàng giơ lên trên cao, một tay nắm kiếm nàng ném xuống đất.

-Ư... ư... ư

Mặc cho Nhậm Từ Y kêu rên, gương mặt đỏ chót, nước dãi chảy ra, tay chân gãy dựa vì nghẹt thở nghiêm trọng, Vô Thường chỉ là hoàn toàn im lặng mà dùng ánh mắt như nhìn một xác chết đầy lạnh lẽo. Tay phải vô thường dần dần siết chặt lại.

-Mong người đừng tay, Vô Thường thiếu gia.

Một giọng nói nam tử mạnh mẽ vang lên trong đầu Vô Thường nhưng dường như nó không đủ để vực Vô Thường thoát ra khỏi cơn phần nộ của bản thân. Bàn tay Vô Thường lại càng thêm siết chặt hơn.

-Thiếu gia thứ lỗi.

Giọng nói nam tử lần nữa vang lên, đồng thời, tại lồng ngực Vô Thường đột ngột nhói lên, khí huyết bất ổn dồn đến trên miệng.

-Phụt...

Vô Thường phun ra một ngụm máu tươi, thân thể đau đớn trước ngực mà bụng Nhậm Từ Y ra, bản thân lùi lại mấy bước áp chế thương thế.

Vụt.

Từ trên bức tường gần đó, một vị trung niên với hàm râu quai nón hạ xuống bên cạnh Nhậm Từ Y, một bàn tay đặt lên lưng nàng mà truyền ít linh lực của Linh Nhân can trợ giúp nàng thoát khí, dễ thở.

-Phi.

Vô Thường đứng ở một bên vừa bổ xung linh khí để Linh Thể hấp thụ vào chữa thương cho thân thể, vừa nhổ ra một miếng máu nhỏ.

Vô Thường xưa nay luôn vốn là người rất ghét những kẻ tự xưng xuất hiện quá nhiều bản thân, lúc vui thì hẳn có lẽ còn châm chế cho qua, nhưng lúc buồn, một mối thì đừng trách hẳn vì sao ác độc đến rợn người.

Ban đầu, hai biểu đệ và biểu muội không khiến hẳn bức mình mà còn khá vui khi họ kiếm chuyện, nhưng mà sau một loạt các sự việc về Ngọc Yên quận chúa và vấn đề tiền nong, chỗ chôn cất cho mẫu thân Lâm Tĩnh Hoa, hẳn khá là mệt mỏi. Vì thế cho nên Nhậm Từ Y đến tìm hẳn mà còn làm ra cái vẻ mặt không thể ưa thích, thật sự là Vô Thường chỉ muốn giết người.

-Vô Thường thiếu gia, thiếu gia nên biết là trong phủ nghiêm hành vi giết người, nhất là giết thiên...

-Không cần nói nữa, những thứ quy tắc trong phủ ta đều biết, nàng ta vẫn chưa chết, đúng chứ?

Vô Thường lạnh nhạt nói.

-Đúng là Từ Y tiểu thư chưa chết nhưng đó là do ta cứu, nếu ta không ra tay kịp thì chắc chắn tiểu thư đã chết dưới tay ngài. Thế nên ta nghĩ, thiếu gia nên đi theo ta một chuyến đến “Xử phạt đường” để giải thích với các trưởng lão về chuyện này.

Vị trung niên râu quai nón mặc dù nói lời lẽ không hề có chút uy hiếp nào, tất cả chỉ làm theo quy tắc, nhưng khí tức lại khóa chặt Vô Thường không dờ, phòng trừ hẳn có ý định chạy trốn liền tóm gọn lại.

-Ngài nên biết Từ Y tiểu thư là một thiên tài quý hiếm của Kiếm Trận Tướng Phủ cho nên là nếu ngài có ý định phản kháng thì cho ta xin lỗi vì hành động sau đó.

Bất quá đối với tình huống này, Vô Thường không những không sợ hãi mà còn lộ vẻ buồn cười, hẳn nói.

-Ở điều 3 khoảng 7 của Kiếm Trận Tướng Phủ có quy định, giữa con cháu dù có xích mích, đã thương nhưng tuyệt đối không thể giết người. Nếu vi phạm sẽ chịu phạt nghiêm trọng.

-Và ở điều 23 khoảng 9 của Kiếm Trận Tướng Phủ, người hầu, cấp dưới, thuộc hạ nếu dám tự ý uy hiếp hoặc hành hung, bắt giữ thiếu gia, tiểu thư không rõ lý do sẽ bị diệt cả nhà.

Vô Thường mỉm cười trông rất độc ác nói tiếp.

-Này, để ta nói cho một con cầu như ngươi hiểu. Ta thú nhận là ta muốn giết nàng nhưng ngươi vì ngăn cản nên nàng ta đã không chết, mà đã không chết thì tức là ta không vi phạm bất cứ luật gì của phủ. Còn con cầu như ngươi hiện tại đang chính là khóa cơ thể ta lại, đây rõ ràng là uy hiếp thiếu gia, tội diệt cả nhà.

-Hiểu chưa tên hạ đẳng?

Nói xong, Vô Thường vô thức đưa hai tay vào túi quần, bất quá quần hẳn mặc có hình dạng không giống thể giới pháp thuật nên không có túi quần hai bên.

“Khi có tiền ta lên làm vài bộ” hẳn thầm nghĩ trong lòng.

-Hừ.

Sau vài giây, vị trung niên quai nón hừ lạnh, hẳn biết hẳn đầu lý so với Vô Thường nên đành thu lại năng lực khóa Vô Thường, tập trung đỡ Nhậm Từ Y lên, bế nàng chuẩn bị quay về phòng.

Nhưng mà trước đó hai người lại nghe Vô Thường nói.

-Đừng tưởng có Hòa Diễm Tâm Đan với 50 sợi xích liền đủ đứng trước mặt ta kêu gào, sai sử. Lần này do ở trong phủ nên may mắn thoát nạn, nhưng lần sau thì... ha ha, ta nghĩ là để 100 người đàn ông luân phiên sẽ tốt hơn là giết chết một cô em gái xinh đẹp.

Nhậm Từ Y mỉm môi, ánh mắt tuyệt đối muốn cắn xé Vô Thường ra làm trăm mảnh.

Còn về trung niên quai nón thì chỉ lạnh nhạt nói một câu, sau đó cả hai cùng rời đi.

-Hi vọng thiếu gia có thể còn sống để làm điều đó.

-Tất nhiên.

Vô Thường mỉm cười, sau đó cũng rời đi.

“Xem ra mọi thứ đều diễn ra theo kế hoạch, hahahaha... Hhahahahahaha”

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 9: Ngu ngốc sai lầm

Kế hoạch? Tại sao Vô Thường lại cười thầm rằng sự việc đã theo đúng kế hoạch của hắn? Hắn đã sắp đặt kế hoạch từ bao giờ?

Ngay từ đầu, một người đã trải qua nhân sinh như Vô Thường, sống trong thế giới sức mạnh phép thuật cũng không kém gì việc người mạnh “hiếp” người yếu bằng nhiều hình thức, mà lại dễ dàng nổi giận đã là một vấn đề lớn.

Vấn đề thứ hai, bản thân Vô Thường đang là người yếu, là kẻ phạm nhân sống trong một bầy Linh Nhân cảnh và vài vị tối cao Linh Sư cảnh, lại ngạo mạn, thích giết liền giết, không xem ai ra gì bên trong Kiếm Trận Tướng Phủ?

Vấn đề thứ ba, gặp Nhậm Từ Y bên ngoài là vô tình hay Vô Thường cố tình khi xung quanh Vô Thường đều có “bạn bè” mách bảo? Thậm chí việc Vô Thường một quyền nhẹ có thể đánh nổ đầu người lại không kịp bóp gãy cổ một nữ nhân mềm yếu?

Vấn đề thứ tư, Vô Thường dùng linh khí để rèn luyện thân thể tạo thành Linh Thể, một khối thân thể có thể phát triển lớn mạnh theo năm tháng cùng với khả năng kháng sát thương linh lực. Trình độ Linh thể của Vô Thường hiện đã có thể sánh ngang với Linh Nhân trung kỳ nhưng lại bị linh lực nhỏ yếu của Linh Nhân sơ kỳ đã thương dễ dàng?

Cả bốn vấn đề lớn như vậy, Vô Thường dự là?

Hoặc cũng có thể... Vô Thường chỉ là đang làm màu, hay thích tỏ ra nguy hiểm để làm trò vui tiêu khiển.

...

-Cho bốn thiếu mọn hai bộ trang phục đẹp chút, nếu không ta kêu ca ta đuổi ngươi đi, hiểu chứ?!

-Này Thị Miên, ngươi là người hầu của gia gia ta hơn 40 năm nên cũng biết ta là ai nhỉ? Khôn hồn thì cho ta một bộ đồ đẹp nhất ngươi có, không thì đừng trách vì sao xác ngươi được treo ngoài thành ngày mai.

-Ê, ngươi là thị nữ của Nhậm Thái Hà biểu đệ? Vậy... cho sờ mông chút!

-...

Sau một hồi cướp giật các thị nữ, người hầu, Vô Thường lần nữa quay về phòng. Đáng tiếc là thứ mà Vô Thường thấy khi bước vào căn phòng không phải mẹ con Lâm Tĩnh Hoa mà là hai xác chết trần truồng, một còn nguyên vẹn khối thân thể đang phân hủy và một có đầu - thân khác hai nơi, huyết đỏ vẫn còn nóng, mùi huyết tinh phản phát không tiêu tan.

-Hơ... ha ha, thật ngu ngốc nhỉ...

Đứng trước cửa phòng, Vô Thường thất thần quỳ xuống mặt đất lẩm bầm.

-Mày đã sai, sai rồi Thiên Họa...

Vô Thường nhỏ lệ, hắn, chính là đang khóc vì một sai lầm quá lớn của bản thân.

Người trong Kiếm Trận Tướng Phủ dù là chức cao vọng trọng, Linh Nhân, Linh Sư cũng tuyệt đối không dám giết một vị thiếu gia, tiểu thư mang dòng máu của Nhậm gia mà không có lý do chính đáng, nhưng mà việc giết chết người hầu, thị nữ của họ thì không thành vấn đề.

Vô Thường không nhớ điều này, hắn ngạo mạn, lại đắc tội với Nhậm Từ Y, và khung cảnh trước mắt chính là sự trừng phạt cho hành vi của hắn.

Rầm!

Cửa phòng đang mở, cửa sổ đang mở đều đột ngột đóng chặt lại một cách đầy quỷ dị.

Căn phòng bỗng dưng tối lại không rõ lý do trong khi bên ngoài, trời chỉ đang hoàng hôn.

Vù...

Dù gió có thổi nhẹ nhưng xung quanh trạch viện của Vô Thường, trong phạm vi đường kính 100m không hề có một sự lung lay nhẹ của những chiếc lá cây, ngọn cỏ. Tất đều giống như rơi vào một khoảng chết lặng.

-Ta... xin lỗi, thật sự xin lỗi...

Bên trong căn phòng âm đạm, tối tăm, Vô Thường vẫn quỳ dưới đất tự trách bản thân.

-Grur... giữ...

Trên giường, thân thể trần truồng thối rữa của một nữ trung niên bắt đầu ngời dậy, một đôi mắt vô hồn, trắng bạch cùng với một gương mặt nhăn nheo, vụn vỡ, hàm răng đầy sắc nhọn rời khỏi giường.

-Gào... trả... mạng... cho ta... gào...

Cái đầu đầy máu im lặng của thiếu nữ Lâm Tinh Hoa chợt mở mắt đỏ máu, hai chiếc răng nhọn mọc ra khỏi miệng, đầu nàng bay đến hợp thể lại với khối thân thể thành một người hoàn chỉnh như chưa từng chết, tại cô nàng một vết sẹo đỏ hồng hiển hiện.

Lâm Tinh Hoa và mẫu thân lừng khừng bước chân đi đến chỗ Vô Thường.

Nhìn hai vật thể vốn đa chằng phải con người đến gần, Vô Thường chỉ là im lặng ngồi đó nhắm mắt.

-Gào... giữ...

Lâm Tinh Hoa cùng mẫu thân nàng phút chốc bao trùm lấy thân thể Vô Thường. Người xé, kẻ cắn, Vô Thường máu huyết nhanh chóng chảy ra ào ạt.

-Xin lỗi...

Chịu nổi cực khổ khi bị người từng chút xé toạt thân thể, ngấu nghiến từng miếng thịt của bản thân, Vô Thường chỉ là bỏ mặc cảm giác đau đớn, hần nhẹ nhàng đưa hai tay lên vuốt ve đầu hai con quái vật.

-Gào.

Mỗi người một bên, hai cánh tay Vô Thường đứt đi, nhanh chóng cả thịt lẫn xương đều rơi vào bụng mẹ con Lâm Tinh Hoa.

-Giữ gào...

Hai chân Vô Thường đều tiêu biến chỉ còn lại một vũng máu to lớn. Hần ngã xuống đất nhưng vẫn chưa chết.

-Ngoài ngoải...

Ngực Vô Thường be bét máu, thịt da phía trước đều trống trơn lộ ra nội tạng bên trong.

Tiếp đó bộ ruột gan hần biến mất.

Trái tim vẫn còn đang đập “thình thịch” bị người bứt ra, mỗi người chia nhanh một nửa nuốt xuống. Chẳng mấy chốc, Vô Thường chỉ còn duy nhất một cái đầu lê loi.

Phập!

Hai con mắt Vô Thường bị trắng trợn moi ra nuốt vào bụng.

Cặp môi khô khốc của hần nhanh chóng bị Lâm Tinh Hoa “hôn” ngấu nghiến.

Ba mươi giây sau, Vô Thường hoàn toàn tan biến khỏi thiên địa, cái còn lại của hần chỉ duy nhất là một vũng máu huyết đang được mẹ con Lâm Tinh Hoa liếm cạn.

Tất cả là mọi ảo giác tra tấn linh hồn chỉ có Vô Thường thấy, Vô Thường cảm nhận này chính là hình phạt nặng nề nhất mà “vong linh” hai mẹ con Lâm Tinh Hoa giành cho Vô Thường. Trả thù sự bạc đãi của hần giành cho họ.

-Tình hình của tên phệ vật đó ra sao rồi? Chắc là đang sợ hãi lắm chứ?

Đứng bên ngoài phòng của Vô Thường, cách không xa khoảng chừng 30m, núp đằng sau một bức tường la hải bóng người một già, một trẻ. Lúc này, người trẻ tuổi chừng 22 lên tiếng cười nham hiểm với lão già bên cạnh.

-Vâng, hần đang quỳ xuống mặt đất khóc lóc, hần là rất thương tâm thừa thiếu chủ.

Lão già cung kính đáp.

-Hừ, đó chính là hậu quả của kẻ dám ức hiếp muội muội của ta.

“Thiếu chủ” lạnh lùng nói

-Đi, chúng ta quay về. Lần sau hần còn dám thì chính tay ta sẽ phế bỏ hần.

Hai người rời đi khỏi trạch viện của Vô Thường.

Vù!

Ngay lập tức, một viên đá to bằng nắm tay bay thẳng từ trước sân của Vô Thường lên trên cao, khi hết đà liền rơi xuống đúng ngay vị trước bước đi của hai người một già một trẻ.

Bập.

Bắt gọn viên đá trong lòng bàn tay già nua, lão già thoáng kinh ngạc quay đầu về hướng trạch viện của Vô Thường nhú mày.

-Hừ.

“Thiếu chủ” khá giật mình với tình huống bất ngờ khi nãy, song trong chớp mắt liền biểu hiện thần sắc lạnh nhạt lấy xuống tờ giấy dán trên cục đá xem xét.

“Chờ tao!” nội dung bên trong chỉ vắn vện hai từ.

Vụt.

Lão già chớp mắt nhảy lên tường ngăn nhìn về khu trạch viện của Vô Thường.

Đứng ngoài sân, Vô Thường thân mang theo mồ hôi nhiều nhãi cùng sự mệt mỏi uể oải nhưng cố trụ vững, hần dùng đôi mắt lạnh như bả nhìn về phía lão già.

Hai người đối mắt trong ba giây, Vô Thường liền quay về phòng thu xếp.

-Là Nhậm Vô Thường thừa thiếu chủ.

Lão già đáp xuống đất, chắp tay báo với người trẻ tuổi.

-Mẹ nó!

Thập phần tức giận, người trẻ được gọi là “thiếu chủ” dùng tay bóp chặt tờ giấy, sau đó hần ra hiệu cho lão già rời đi.

-Nhậm Tử Mục ta thế sẽ băm thây ngươi ra trăm mảnh. . .

...

-Xem ra, ta không thể nào đơn thân thế bạc một mình được, ta cần phải xin trợ giúp từ gia gia (ông nội)*.

*Tác sau này sẽ dùng danh xưng lẫn lộn, nhưng đa phần sẽ theo Việt Nam.

Vô Thường vừa khâu lại đầu cho Lâm Tĩnh Hoa vừa ra quyết định tương lai.

Ban đầu khi quyết định xây dựng thế lực để đối phó với triều đình, Vô Thường tự cho bản thân rất hay, mình anh can hết, không cần sự trợ giúp của ai vẫn có thể từng bước đi lên bằng chính đôi tay mình. Nhưng mà hần quên mất một điều là trường hợp đó chỉ tốt đẹp khi hần một mình, một người.

Tự dung có lòng thương hại với Lâm Tĩnh Hoa chính là cái ngu ngốc của hần, và điều đó dẫn đến cái chết của nàng.

Hiện tại để trả thù cho Lâm Tĩnh Hoa, cũng như một chút thay đổi nhỏ trong kế hoạch sau này, Vô Thường buộc phải bỏ lòng tự cao để gặp Nhậm Thiên Hành, cầu xin gia gia chỉ ít là một tên thuộc hạ Linh Nhân cảnh để sai sử.

Trong Kiếm Trận Tướng Phủ, tùy vào thiên phú trời sinh hoặc sự mạnh mẽ của cha mẹ mà con cháu Nhậm gia – tầng lớp trẻ hiện tại sẽ có một hoặc hai tùy tùng Linh Nhân cảnh để bảo hộ họ trên con đường trưởng thành.

Nhậm Tử Y có, Nhậm Tử Mục có, Nhậm Thiên Tâm có, Nhậm Tuyết Nguyệt Liên có,... người được lọt trong danh sách thiên tài có xiềng xích trên 50 sợi xích đều sẽ được phủ ban tặng một thuộc hạ Linh Nhân. Còn dưới 50 sợi, ngoài cha mẹ mạnh mẽ có thể mua xuống Linh Nhân ban tặng thì tuyệt đối không bao giờ có.

Không có Linh Nhân tùy tùng, Vô Thường muốn đối phó với nhánh huyết mạch anh em Nhậm Tử Mục, Nhậm Tử Y liền khó khăn. Chấm dứt sự ảo tưởng sức mạnh của bản thân là điều đúng đắn.

- Xin lỗi các người, các người chịu khó qua đêm nơi này với ta một đêm, ngày mai ta liền tìm kiếm nơi tốt giúp các người yên nghỉ.

- Và điều tất nhiên, ta sẽ không quên đem đầu kẻ thù xuống tể mộ các người.

Đặt thi thể hai mẹ con Lâm Tĩnh Hoa lên giường của mình, đắp chăn ấm lại cho hai người. Vô Thường rời khỏi phòng, đi dưới ánh sao lấp lánh đến trạch viện của Đại lão gia của Kiếm Trận Tướng Phủ - Nhậm Thiên Hành, một trong 18 vị Đại Tướng dưới chân Hồng Mặc Thiên đế hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10: Nhậm Thiên Hành

- Vô Thường thiếu gia xin dừng bước, hiện tại Thiên Tâm thiếu chủ đang bàn chuyện với lão gia ngài bên trong, mong là thiếu gia thông cảm không quấy rầy.

Vừa bước đến trước khu trạch viện rộng lớn, hương hoa thanh nhã giăng khắp nơi của Nhậm Thiên Hành, Vô Thường tức khắc bị một vị trung niên có cơ bắp cuồn cuộn cùng một vị lão giả trông tuổi khoảng 70 tuổi ngăn lại.

Vô Thường đều nhìn ra được hai người này đều là Linh Nhân, lại kết hợp với tên nhị ca hắc “Nhậm Thiên Tâm” cũng đủ để suy đoán hai người chính là tùy tùng mà gia gia Nhậm Thiên Hành cấp cho Thiên Tâm, một trong Lục Kiệt nổi danh khắp Châu Nam thành.

- Vào lâu chưa?

Vô Thường thoáng khựng người hỏi.

- Chỉ vừa vào.

Vị lão giả lạnh nhạt lên tiếng. Có vẻ vị Linh Nhân già lão này ít lễ độ với Vô Thường hơn so với vị trung niên cơ bắp.

- Khoảng bao lâu nữa sẽ ra?

- Không biết, khi nào thiếu chủ đi ra thì sẽ biết.

- Vậy thì cắt, đừng cản đường bọn thiếu gia.

Vô Thường quát lên, sau đó đi vào.

Nếu mà thời gian nhị ca hắc, Nhậm Thiên Tâm bàn chuyện với gia gia ngăn, rất nhanh sẽ xong thì Vô Thường sẽ lặng yên đứng một bên chờ. Nhưng mà còn thời gian dài hắc không chờ được, bản thân hắc còn cần phải nhân cơ hội tu luyện, tham ngộ để sớm ngày tiến nhập Linh Nhân cảnh.

- Không được vào.

Cả hai vị Linh Nhân đồng thời phóng xuất linh lực tạo thành một bức tường thành vô hình, ngăn ở lối đi không cho Vô Thường tiến thêm bước.

Vô Thường đảo mắt lạnh trầm giọng nói.

- Phán con mẹ nó hết rồi hả?

- Không dám, chỉ là hiện tại thiếu gia không thể vào.

- Ta nói không được vào liền không được vào.

Hai vị Linh Nhân cảnh đồng loạt trả lời cùng một nghĩa nhưng âm ngữ, kính ngữ hoàn toàn khác nhau.

Vô Thường thầm mắng “may cho hai con cháu các người, nếu không phải ta không muốn bộc lộ thực lực thì diêm vương đang gọi tên hai người”, sau đó hắc nói.

-Ông nội không có cấm ta bước vào, và lại Nội ta trước giờ không có nuôi hai con súc vật trước cửa thì phải.

Chỉ một câu đơn giản, Vô Thường tức khắc chọc giận hai cường giả Linh Nhân cảnh.

Vị trung niên Linh Nhân cảnh cố gắng nhẫn nhịn được, còn lão giả hoàn toàn không, lão phất chốc phóng ra khí tức khóa chặt Vô Thường lại, một đôi mắt lạnh buốt không ngừng nhìn chăm chăm hắn.

-Ngươi dám ra tay không?

Vô Thường không chút sợ hãi, nhàn nhạt nói, mặt hắn đối trực diện với lão giả.

-Vô Thường, ngươi vào đi.

Cũng ngay tại lúc này, một giọng nói tràn đầy uy nghiêm, dừng mảnh truyền ra, phá đi tan cái năng lực khóa cử động của lão giả đối với Vô Thường.

Thoát khỏi sự khống chế của lão giả Linh Nhân cảnh, Vô Thường cũng không cần nói gì thêm với hai người, hắn bước đến căn phòng sáng đèn lộng lẫy phía bên trong trạch viện.

-Ông nội, tiểu Vô Thường cầu kiến.

Đứng bên ngoài cửa, Vô Thường cung kính gõ cửa báo.

-Ừm, vào đi.

-Dạ.

Vô Thường nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, phút chốc, một cảnh tượng khá kỳ lạ xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Bên trong phòng tồn tại ba người. Một vị là trung niên uy thế, mày kiếm, mặt hồ*, mái tóc xõa dài đến lưng, thân thể cường tráng lực lưỡng đang ung dung ngồi trên ghế nhấm nháp trà, tay cầm tài liệu liên quan đến Kiếm Trận Tướng Phủ đọc nhanh. Đây chắc chắn là Nhậm Thiên Hành, ông nội của Vô Thường.

*chỉ là cách nói tượng trưng, không phải mặt như con hồ.

Một là vị thanh niên tuổi chừng 19 tuổi, gương mặt trắng trắng tuấn tú, hắn có đôi nét nhỏ nhìn giống Nhậm Thiên Hành, cũng có nét lớn nhìn giống Vô Thường nhưng vẫn kém "nam sắc" so với Vô Thường một chút. Đây chính là Nhậm Thiên Tâm, nhị ca của Vô Thường, và hắn lúc này chính đang quý dưới đất đối với Nhậm Thiên Hành.

Cuối cùng là một mỹ phụ rất xinh đẹp đang yên giấc ngủ nằm trên giường, nằm dưới một cái chăn ấm, môi hồng nở nụ cười thoải mái. Dù vậy, một số điểm nhỏ lên đây hấp dẫn vẫn có thể thấy được nếu nhìn kỹ. Người này, Vô Thường nếu đoán không lầm thì hắn là tính nhân của ông nội hắn, cũng có thể gọi là bà nội kế. Còn về bà nội hắn thì đã mất hơn 20 năm trước.

Cạch.

Vô Thường bước vào, Nhậm Thiên Hành chớp mắt phát tay, cách không đóng cửa, lao đặt tài liệu xuống bàn nhìn Vô Thường nhẹ cười.

-Ngươi đến là muốn lấy xuống mấy vị Linh Nhân cảnh đây hả Thường nhi?

"Đúng như trong dự liệu, tất cả ông nội đều hiểu rõ" thoáng hiểu trong lòng, Vô Thường bề ngoài tựa gạt mình kinh ngạc hỏi.

-Nội đã biết hết?

-Phải.

Nhậm Thiên Hành cũng không nói vòng hay phủ nhận, lão lại tiếp tục nói

-Từ việc ngươi một kiếm chém rơi đầu ba tên gác cổng, một tay bóp cổ Nhậm Từ Y, nhận một chương nhẹ của Linh Nhân cảnh sơ kỳ nhưng thương thế đã hoàn toàn khôi phục chỉ trong vài giờ, thị nữ vừa mua về liền bị người giết, cho đến việc một mình tay đôi với Linh Nhân cảnh có Tâm Đan dạng tàng hình cứu thoát quận chúa một mạng.

-Thường nhi a Thường nhi, hôm nay ngươi chính là người mang đến nhiều điều bất ngờ nhất cho gia gia ngươi a.

Phải nói, dường như mọi hoạt động của Vô Thường bên trong phủ và thông tin của hắn bên ngoài phủ đều bị Nhậm Thiên Hành tóm gọn trong lòng bàn tay.

Nếu như không phải từ lúc Vô Thường làm loạn ở ngoài cổng Bắc của phủ mới bắt đầu gây chú ý thì việc hắn giết người, thay đổi ký ức của quận chúa cũng sẽ không qua mắt được Nhậm Thiên Hành, thông tin bên ngoài của Vô Thường chỉ là thu về được chứ không phải lão tận mắt nhìn thấy.

“Cái gì, đối chiến với Linh Nhân cảnh và cứu Ngọc Yên?”

Nghe Nhậm Thiên Hành nói về Vô Thường, Nhậm Thiên Tâm quý dưới đất thoáng cái giật thót mình kinh ngạc, hần khờ quay đầu nhìn thường đầy suy tư “nó là phế vật thì làm sao có khả năng đó, nhưng mà gia gia đã nói như vậy...”.

Nhậm Thiên Tâm đang khó hiểu thì Nhậm Thiên Hành lại nói tiếp.

- Thường nhi, chính vì người cứu quận chúa, đứa con gái cưng nhất của Vương gia nên là Vương gia đã dự ngày mai sẽ đích thân giá lâm đến phủ để cảm tạ ơn cứu quận chúa của người a. Không lâu trước ta đã nhận được thư viếng của Vương gia, người lo mà chuẩn bị tinh thần cho thật tốt.

“Bố mẹ, nếu đến buổi sáng không sao, nhưng buổi chiều thì...”

Vô Thường nghe tin liền có cảm giác không hề ổn một chút nào, bởi vậy hần cũng ngay lập tức nói nhờ.

- Nếu được, mong gia gia giúp Vô Thường thay đổi lịch hẹn với Vương gia vào ngày kia, ngày mai Vô Thường đã có hẹn nên không có mặt ở phủ. Mong gia gia giúp đỡ cho Thường nhi.

- Hừm... được, ta sẽ gửi tin lại cho Vương gia hẹn ngày khác.

Mặc dù khá ngạc nhiên nhưng Nhậm Thiên Hành vẫn gật đầu, tiếp đó lão hỏi

- Vậy quay về vấn đề chính, người đến đây để muốn mấy người?

- Nó vốn dĩ là phế vật không có Tâm Đan, gia gia thật sự sẽ cấp Linh Nhân cảnh cho nó?

Vô Thường vừa định mở miệng thì Nhậm Thiên Tâm lập tức đầy kinh thường nói. Bề ngoài có lẽ là vậy, nhưng thật chất Nhậm Thiên Tâm đang muốn đào móc thêm thông tin.

- Im cái miệng người lại tên phế vật này.

Cũng không đợi Nhậm Thiên Hành nói gì, ngay lập tức Vô Thường đứng một bên lạnh giọng nói.

Vô Thường và Nhậm Thiên Tâm dù là anh em nhưng trước kia có khá nhiều lần xích mích, ý thế đến từ Thiên Hành, lúc đó Vô Thường còn dễ dãi, trực tiếp bỏ chạy hoặc thừa nhận, nhưng Vô Thường lúc này lại khác, giờ chứng chọc hần thì hần sẽ mạnh mẽ phản đòn.

- Buồn cười cho sự ngu dốt, tưởng bản thân cầm kiếm chém chết người liền tưởng bản thân sức mạnh vô biên. Hừ, không có Tâm Đan chính không có Tâm Đan, phế vật chính là phế vật cả đời.

Nếu lúc này không phải đang ở trong phòng gia gia Nhậm Thiên Hành cùng với quyết tâm quý thì Nhậm Thiên Tâm đã một tát đánh bay thẳng em hỗn xược trước mặt này.

Vô Thường nở nụ cười chế giễu.

-Ồ, ra là người đang tự cười chính mình, ha ha, tội nghiệp thế quái nào ấy.

-Này, để ta nói cho tên vừa phế vật lại vừa ngu ngốc như người biết. Tâm Đan mỗi người mỗi khác, người ngoài có đôi khi không thể thấy chúng nhưng chính người thì không thể không thấy Tâm Đan của mình. Tâm Đan của ta đúng là thuộc hàng như thế, các vị tiền bối Linh Sư cảnh và gia gia không thấy là điều hiển nhiên.

Nhậm Thiên Hành ngồi một bên cũng không nói gì hay ngăn cản, lão cứ thế ngồi xem hai đứa cháu trai “đốt lửa lòng nhau”.

-Tốt cái miệng giảo biện, chuyện gì đều có thể nói ra được. Người nếu nói bản thân có, vậy Tâm Đan của người là loại gì, nói ra để ta xem nó có điểm gì đặc biệt mà các vị cường giả Linh Sư cảnh đều không thể thấy.

Nhậm Thiên Tâm trong lòng vô cùng kinh thường. Hần tự nhận bản thân không phải cao thủ Linh Nhân, Linh Sư cảnh nhưng vốn học thức, kiến thức đều cảm thấy rất rộng, khắp lịch sử ngàn năm trở lại của Hồng Long Quốc đều không có ghi lại các loại Tâm Đan mà một vị Linh Sư cảnh không thể cảm ứng nhận biết như Vô Thường nói. Điều này chỉ có một khả năng là em trai hần nói khoác lác.

Vô Thường đối mặt với Nhậm Thiên Tâm lạnh nhạt nói.

-Ta không có khả năng nói cho một phế vật như người biết.

Sau đó hần lại khoác tay nói.

-Thế giới có cường giả vi tôn, người thắng đều là người đúng, kẻ thua chỉ có thể nhận mệnh bản thân ngu ngốc.

-Nào, đứng lên, hãy cho ta thấy thực lực của một trong Lục Kiệt mạnh mẽ ra sao.

Vô Thường lại một lần nữa “thăm” một mình, không có người khác theo bên cạnh nên là hắn lại tiếp tục tỏ ra sự ngạo mạn khủng bố, khiêu khích tất cả những ai có thể khiêu khích.

Thật chất, đối với mấy kẻ ngạo mạn, kiêu căng thì Vô Thường mới dùng cái vẻ mặt như vậy, chứ hắn cũng không thích cái bản mặt này của hắn, nhìn phát ốm. Cuộc đối thoại với Lâm Tinh Hoa là minh chứng.

- Một phế vật ngay cả Tâm Đan có không như ngươi, ta không có hứng thú.

Nhậm Thiên Tâm thu hồi ánh mắt nhìn rắc rối em trai, giọng điệu vô cùng xem thường.

Một trong Lục Kiệt như hắn mà lại ra tay với phế thái không có Tâm Đan, chuyện này mà lan truyền hắn sẽ rất mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 11: Cuộc

- Xi, không dám thì nói không dám, tự cho bản thân được người xưng một trong Lục Kiệt thì tự cho bản thân giỏi. Một quyền đủ bại ngươi trong một giây.

Vô Thường nhếch mép một câu, song cũng không nói gì thêm, lần nữa quay đầu định tiếp tục bàn chuyện với Nhậm Thiên Hành thì lại nghe Nhậm Thiên Hành nói.

- Tâm nhi, ngươi và Thường nhi đến đánh một trận, nếu ngươi thắng được Thường nhi, ta sẽ một lần vì ngươi ra mặt cầu thân với Vương gia. Ngươi thấy thế nào?

Giương mặt uy nghiêm đầy thâm thúy của lão nhìn Vô Thường và Nhậm Thiên Tâm.

Với Vô Thường, mặc dù đứa cháu trai này thể hiện sức mạnh khá ghê gớm khi chỉ một tay trong giây lát đã bắt gọn và uy hiếp tính mạng Nhậm Tử Y, một đứa cháu xem như cũng thuộc hạng thiên tài khó gặp. Nhưng chỉ với như thế, lão vẫn chưa thể kết luận được quá nhiều về khả năng của Vô Thường mặc cho cái lý thuyết về Tâm Đan của hắn khá có lý. Lão cần phải tận mắt chứng kiến năng lực Vô Thường biểu hiện mới đưa ra được kết luận chính xác nhất về đứa cháu này.

Còn Nhậm Thiên Tâm. Nguyên nhân căn bản đứa cháu thiên tài đỉnh cấp 70 sợi xích này quý hơn một canh giờ trước mặt lão cũng chỉ là vì trùng bùa mê của Ngọc Yên quận chúa, say đắm đứa con gái được Vương gia yêu thương nhất, muốn lão vác mặt sang cầu hôn ước với Vương gia. Nhậm Thiên Hành vốn dĩ không muốn qua, vì với lão, yêu thích nữ nhân thì tự bản thân đi giành lấy, qua đây xin lão, lão không đá văng ra ngoài thì đã là đối xử tốt. Bất quá nói đi thì phải nói lại, đứa cháu này của lão cũng mang về khá nhiều vinh quang cho phủ, có lẽ lão nên suy xét lại.

Hiện tại có cơ hội vừa kiểm chứng được khả năng của Vô Thường lại vừa đồng thời có chỗ để giải tỏa hợp lý sự mềm lòng với Thiên Tâm, lão nên tranh thủ lúc này.

- Gia gia là thật?

Nhậm Thiên Tâm tức khắc tỉnh người vui mừng hỏi.

Nhậm Thiên Hành cười nhẹ gật đầu.

- Chỉ cần ngươi hạ được Thường nhi, ta liền đáp ứng giúp ngươi một lần đi cầu thân.

- Vâng ạ.

Vẻ mặt rạng rỡ như vừa trúng xổ số độc đắc, Nhậm Thiên Tâm đứng vụt dậy, hắn chỉ tay thẳng vào mặt Vô Thường nói.

- Tam đệ phế vật, ngươi đừng trách nhị ca lỡ ra tay độc ác.

- ...

Vô Thường đáp lại chỉ bằng một nụ cười mỉm khiến lòng người đầy khó chịu.

Nhậm Thiên Hành đại lão gia đứng dậy nhìn hai người nói

- Đã vậy thì các ngươi ra bên ngoài quyết đấu, ta sẽ làm trọng tài phân định thắng thua.

-Cháu nghĩ là không cần đầu thừa gia gia, nơi này tuy có chật hẹp một chút nhưng đối với Vô Thường đệ đệ, cháu chỉ cần một quyền liền hạ được hắn. Trận chiến này sẽ kết thúc rất nhanh thôi.

Với danh xưng một trong Lục Kiệt, Nhậm Thiên Hành tự đắc nói. Hắn rất tự tin với thực lực của bản thân.

Thoáng nghe Nhậm Thiên Tâm, Vô Thường vội vã ôm người lộ vẻ sợ hãi

-Á Á, nhị ca ơi, tiểu Thường sợ quá hà, sợ thật luôn á.

Sau đó thay đổi thái độ hoàn toàn, lạnh nhạt nhìn Thiên Tâm nói

-Cháu cũng cho là vậy thừa gia gia, đánh với một phế vật tự cho là bản thân mạnh mẽ thì không cần nhất thiết phải động đến chiêu thứ hai.

-Hừm? Vậy được thôi, nếu hai người các ngươi đều tự tin sẽ giải quyết trận đấu chỉ trong một chiêu duy nhất thì cứ tiến hành ở nơi này.

Nhậm Thiên Hành cũng đồng ý theo ý kiến của hai đứa cháu, tuy nhiên lão lại nói thêm.

-Thế nhưng, như các ngươi đã nói thì chỉ đánh bại đối phương trong một chiêu, vậy thì nếu không làm được sẽ như thế nào?

Nhậm Thiên Hành chính là đang thử thách tâm chí kiên định, không dễ dàng bị lung lay ý chí của cả hai người Vô Thường và Nhậm Thiên Tâm.

Lúc này, nếu một trong hai người chột dạ lại hay có bất kỳ biểu hiện nào có liên quan đến việc “sợ không thực hiện được trong vòng một chiêu”, lão liền biết được thành quả trên con đường tu luyện sau này của hai người.

-Không làm được sao?

Thiên Tâm nhìn chằm chằm Vô Thường với nụ cười đắc chí, mọi chuyện đều đã được quyết định nói.

-Theo gia gia đã từng nói, Thường đệ đến đây vì muốn xin một Linh Nhân cảnh bảo hộ, nên là nếu cháu không bại được đệ ấy trong vòng một chiêu thì hai vị Linh Nhân cảnh gia gia đã cho cháu, cháu liền nhường lại cho đệ ấy.

-Ồ, vậy thì tiểu đệ đây cảm ơn nhị ca trước nhưng mà cũng nói thẳng, đệ nếu không hạ huynh được trong một chiêu thì chịu, xem như đệ tự cao, chỉ đơn giản vậy thôi.

Sau đó Vô Thường lại chột nả ra một nụ cười nham hiểm nói.

-Này, hay là chúng ta làm một hồi cá cược thắng thua, huynh thấy sao, được không?

-Nếu đệ đã muốn thì được thôi, vậy đệ muốn cá cược như thế nào đây.

Có chút nhú mày lạ nhưng Thiên Tâm cũng không việc gì phải lo lắng, nếu tên tiểu đệ phế vật muốn cược thì hắn liền vui lòng nhận miễn phí.

-Hề hề...vậy...

Vô Thường lộ ra một nụ cười đầy tính âm hiểm, nó dường như chỉ xuất hiện trên một tên ác ma khi mà hắn đang tính làm việc thương thiên hại lý nói

-Tiểu đệ đây nếu mà thua thì huynh muốn làm gì đệ đều được, bắt đệ liếm giày, làm chó, lăn ra ngoài đường vật vờ ăn xin hay ngay lập tức tự vẫn đệ cũng sẽ làm. Còn nếu nhị ca thua thì...

Vô Thường giãy lất liên lộ ra vẻ mặt lạnh băng như nhìn người chết nói

-Đệ muốn phế bỏ hai chân của huynh, huynh thấy thế nào?

-Hai chân của ta ư, được, ta cược. Ngươi mà thua thì cũng đừng trách.

Lộ ra một nụ cười ác độc không kém cạnh Vô Thường, Nhậm Thiên Tâm tự tin tuyệt đối đồng ý.

Vô Thường cũng ngay lập tức nói với Nhậm Thiên Hành bằng một nụ cười trong sáng.

-Người có thể làm chứng cho vụ cá cược giữa hai bọn cháu chứ ạ?

Thấy vẻ mặt này của Vô Thường, Nhậm Thiên Hành thật cũng không biết nói gì cho thỏa, lão chỉ khẽ nhú mày mà lướt mắt nhìn qua lại giữa hai đứa cháu đang bốc lên ngọn lửa đen tối hùng hục đối diện nhau.

Một giây qua đi, lão gật đầu cùng với giọng nói uy nghiêm

-Nếu hai ngươi đều đồng tình thì cứ việc, sống chết ta không quản, thua chính là tự gánh lấy hậu quả mình cược.

- Vâng.

- Tất nhiên thừa gia gia.

- Vậy thì không nhiều lời nữa, bắt đầu đi.

Sau đó, Nhậm Thiên Hành đợi cho Vô Thường cùng Nhậm Thiên Tâm đứng đối diện ở khoảng trống giữa nhà, cách nhau chừng 7m, lão lên giọng

- Khi ta hô “bắt đầu” liền bắt đầu trận đấu. Trong vòng 10 giây, kẻ nào không tiến bước sẽ thua. Đơn giản, thua thì phải thực hiện điều khoản đã cược, nếu cả hai cùng thua thì trận đấu sẽ hòa, mọi thứ đều hủy bỏ. Cả hai nghe rõ chưa.

- Đã rõ.

Vô Thường chấp hai tay trước ngực, thân cao 1m72 đứng thẳng đầy lãnh đạm, mọi thứ xung quanh không hề được hấn đặt trong tầm mắt. Giả dụ hiện tại có ở trên chiến trường ngàn vạn quân đang tấn công cũng như vậy, hoàn toàn không quan tâm.

“Phế vật tự cao, người sẽ thua một cách đau đớn nhất có thể và sau đó thì... Nhưng mà ta cũng nên cẩn thận một chút” Nhậm Thiên Tâm nhìn Vô Thường đối diện thâm nhủ.

Gia gia Nhậm Thiên Hành của hắn có nói vài điều về Vô Thường nên chắc cũng không sai, Thiên Tâm nếu không có phòng bị, ngao mạn quá mà xem thường đối phương thì kết quả tệ hại hắn sẽ nhận lấy, “lật thuyền trong mộng” chứ chẳng chơi. Đó là còn chưa kể Thiên Tâm phải hạ Vô Thường trong vòng một chiêu.

“Một chiêu à, vậy thì ta sẽ cho người thấy vũ kỹ thành danh của ta”.

Nhậm Thiên Tâm tuấn tú, thân cao 1m83 bỗng lùi một bước chân. Chân sau khẽ hạ thấp xuống, chân trước chân sau giãn đủ 35cm, trọng tâm cơ thể hạ thấp vài cm, hai tay thành trào tựa hai cái bàn tay hồ vượn ra nanh vuốt được đặt trước ngực khẽ run, khẽ giật, hoàn toàn giống như một con thú hung tàn đang thì thào ẩn trong bụi rình mồi. Một đôi mắt tinh anh, dữ tợn như mãnh hổ nhìn về hướng Vô Thường đầy vẻ khát máu.

Khấp người của Nhậm Thiên Tâm lúc này, một luồng khí thể đầy tính hoang dã lan tràn.

- Vũ kỹ Cuồng Hồ Hạ Sơn!

Trông bộ dạng trụ thế của Nhậm Thiên Tâm, Nhậm Thiên Hành khẽ lắc đầu.

Vũ kỹ, vũ tức võ, kỹ tức kỹ năng, vũ kỹ thật chất chính là kỹ năng võ thuật. Ở cảnh giới Phạm Nhân, Tâm Đan chưa thức tỉnh, các tu luyện giả chiến đấu cũng chỉ tựa như người bình thường, sử dụng sức lực cơ thể làm chính, cho nên vũ kỹ là thứ không thể thiếu nếu một tu luyện giả muốn chiến thắng hay giết chết một tu luyện giả khác.

Cuồng Hồ Hạ Sơn, một vũ kỹ lấy hình tượng con mãnh hổ đang săn mồi làm chính, rồi lại thêm một loạt các thế hổ vồ mồi, kết hợp với phong cách chiến đấu với con mồi của hổ mà thành. Đây là một vũ kỹ nổi danh độc ác và chớp nhoáng nhất của Kiếm Trận Kiếm Phủ, mỗi một pha trào trúng cơ thể hoàn toàn sẽ xé xuống một mảnh lớn huyết nhục con người.

Ở Thiên Hành xem ra, Thiên Tâm thật muốn giành chiến thắng trận đấu này. Còn về Vô Thường, với cái nhìn, cái dáng đứng, cái ánh mắt em thường đó, lão chỉ lắc đầu, hoàn toàn không thấy cửa thắng nào của đứa cháu này. Thế nhưng...

“Cỗ khí thể khiến người kinh hãi thoát ra từ Thường nhi là thế nào, hay là ta sai lầm?”

Bằng năng lực, bản năng của một vị Linh Sư, Nhậm Thiên Hành dù trên lý thuyết đoán Vô Thường sẽ thua, nhưng từ cảm nhận của lão, Vô Thường đứng đó lại dường như đang tỏa ra một loại khí thể uy nhiếp ghê người, giống như kẻ từ trên cao nhìn xuống kẻ bên dưới, xem thường hết thảy.

Nhậm Thiên Hành chợt nhận ra có điều bất ổn không đúng, khí thể đó của Vô Thường đáng lẽ không nên xuất hiện ở một thiếu niên chỉ 14 tuổi mới, hoặc là lão cảm ứng sai.

- Hai bên nếu đã chuẩn bị xong...

Nhậm Thiên Hành không cần suy nghĩ thêm, dõi theo trận đấu diễn ra liền sẽ rõ.

- Vậy thì... bắt đầu đi!

- ẦM!

Nhậm Thiên Hành vừa kết thúc âm thanh thì ngay lập tức một bóng người từ trong phòng bay thẳng ra bên ngoài, phá tan cả khung cửa phòng của lão, tạo nên một âm thanh to lớn đủ khiến người thức giấc ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 12: Về phòng

“Àm!” một tiếng, cơ thể Nhậm Thiên Tâm cong như một con tôm bay ra khỏi căn phòng rồi rơi mạnh lên trên đất.

Vụt.

Nhậm Thiên Hành tức khắc lao đến nơi Thiên Tâm nằm đau đớn không thể mở nổi mắt, hơi thở yếu ớt.

-Trừ gãy vài cái răng cùng phần ngực nơi tim thì không có gì nguy hiểm, tất cả nội tạng phần bụng và không ít xương sườn đều đã gãy nát, đúng là vẫn còn cứu được.

Vội ôm lấy thân thể già ròi, nhìn khối huyết nhục máu me be bét, nội tạng trộn lẫn với huyết dịch nơi phần bụng đã không còn ra hình dạng, Nhậm Thiên Hành nhanh chóng sử dụng linh lực mạnh mẽ ngăn chặn khí huyết của Thiên Tâm tiêu thất, bảo trì hô hấp, giữ cho hắn tránh thoát một mạng.

-Lão gia, có chuyện xảy ra?

Hai vị Nhân Linh cảnh đứng ngoài cửa trạch viện chợt nghe tiếng nổ cũng vội vã chạy đến xem xét tình hình bên trong.

-Đây là thực lực của Lục Kiệt, là thực lực của một trong ba vị thiên tài đỉnh cấp của Nhậm gia chúng ta đây sao?

-Quả là buồn cười!

Giọng nói đậm mật không chút tình cảm nào truyền đến, Vô Thường từ cánh cửa đổ nát đi ra.

Đứng sau hắn, một thiếu phụ da trắng xinh đẹp đang quấn một mảnh khăn quanh thân, che đi những đường con gọi cảm cùng hai cặp nhũ phong ngạo nghễ đứng ngơ ngác nhìn về hướng Nhậm Thiên Hành, trong lòng khó hiểu. Nhưng suy cho cùng, nàng cũng chỉ đứng đó quan sát, không làm gì hơn vì đã có Nhậm Thiên Hành nơi đây.

Tạm bình ôn thương thế rất nặng của Nhậm Thiên Tâm, Nhậm Thiên Hành khẽ quay đầu nhú mày sâu sắc nhìn về Vô Thường đã tiếp cận và dùng ánh mắt lạnh lùng chiếu rọi lên thân thể của Thiên Tâm.

Trong trận chiến khi mà bắt đầu cũng là lúc kết thúc vừa rồi tuy diễn ra quá mức nhanh đối với Phàm Nhân trở xuống, nhưng lại tương đối khá chậm đối với một vị Linh Sư cảnh như Nhậm Thiên Hành, lão hoàn toàn nhìn rõ mọi thứ.

Hai chữ “bắt đầu” của Nhậm Thiên Hành vừa hô lên, Vô Thường ngay lập tức dậm chân mạnh lấy đà, bay thẳng về phía Nhậm Thiên Tâm với tốc độ mà Nhậm Thiên Tâm không tài nào theo kịp.

Nhậm Thiên Tâm thủ thế đối diện chỉ thấy Vô Thường trong một giây đã tự dung đến trước mặt, căn bản liền không kịp làm ra phản ứng gì, não bộ không thể xử lý được thông tin bất ngờ dẫn đến trì trệ, buộc bản năng vô thức của một tu luyện giả thức tỉnh quyết định hành động, tạo nên tình huống Nhậm Thiên Tâm giật mình trào mạnh về phía trước.

Một trào đến trong cự ly gần, người thường chắc chắn hung hiểm mười phần nhưng đối với Vô Thường, động tác đó chẳng khác gì một con bướm bay ngang trước mặt. Vô Thường xoay người né đòn, hắn kết hợp cùng ưu thế tốc độ từ Linh Thể đồng thời đâm mạnh vào má phải Nhậm Thiên Tâm, khiến cơ thể Thiên Tâm nghiêng đi vì đầu bị bẻ hướng, ngay sau đó là một trào đánh vào bụng Thiên Tâm xoáy mạnh, kéo đi một mảng lớn thịt người. Cuối cùng, một cước dừng mãnh đập thẳng vào bụng Thiên Tâm, đá bay vị nhị ca này ra ngoài phòng.

Chỉ trong chớp mắt ba giây kể từ khi hai chữ “bắt đầu” rơi xuống, bằng vào tốc độ một quyền đến cũng là một trào tới, một trào đến cũng là một cước ra của Vô Thường. Nhậm Thiên Tâm hấp hối nằm dưới đất.

Nhậm Thiên Hành đứng một bên quan chiến rất rõ tình hình vì lão là một Linh Sư cảnh, biết ngay từ giây phút đầu tiên khi bắt đầu thì Vô Thường đã thắng, thậm chí đứng dung nhìn Vô Thường ra tay ác độc với Thiên Tâm, lão vẫn quyết định không ngừng cuộc chiến vì đây là cuộc chiến của hai nam nhân, là cuộc chiến của hai đứa cháu lão, do chúng đã quyết định từ trước. Và lại, bằng vào cảm ứng của Linh Sư, lão nhìn ra Vô Thường không có ý giết chết Thiên Tâm nên cũng an tâm đứng yên, chờ đợi Thiên Tâm gần chết thì sẽ ra cứu, tuyệt không để đứa cháu thiên tài tuyệt đỉnh này chết đi.

Nhậm Thiên Hành bản thân là một trong 18 vị Đại tướng quân, là một trong 63 vị cường giả Linh Sư cảnh của Hồng Long Quốc với số tuổi đã xấp xỉ 200 tuổi, lão có phương án nuôi dạy con cháu rất gay gắt.

Giữa một đứa con cháu thiên tài tuyệt đỉnh với Lôi Tâm Đan cùng 70 sợi xích và một đứa con cháu tuy không rõ Tâm Đan gì, bao nhiêu sợi xích nhưng lại có chiến lực kinh người tại Phàm Nhân cảnh. Bình Thường, các thế lực cha ông chắc chắn sẽ yêu quý thiên tài tuyệt đỉnh Lôi Tâm Đan cùng 70 sợi xích hơn là một đứa cháu chỉ có chiến lực mạnh mẽ ở Phàm Nhân cảnh, vì đơn giản, Phàm Nhân chỉ là kiến, là cò, thức tỉnh Tâm Đan, biến thành Linh Nhân cảnh mới được xem như là cường giả.

Tâm Đan mạnh, xiềng xích nhiều thì cho dù khi ở Phàm Nhân cảnh chẳng khác gì phế nhân thì khi biến thành Linh Nhân cũng tuyệt đối mạnh, còn Tâm Đan yếu, xiềng xích 10 sợi thì dù ở Phàm Nhân cảnh có thể một địch trăm thì lúc hóa Linh Nhân cũng chỉ là rác, đó là còn chưa kể, càng ít xiềng xích thì khả năng đột phá Linh Nhân càng thấp. Xích nhiều, dưới 50 thành Linh Nhân, xích ít, trên 100 chưa chắc đã thành. Vậy giữa đũa 70 sợi xích thuộc loại “thiên tài đỉnh cấp” trăm năm hiếm gặp và một đũa không rõ, tất nhiên thế lực nào, tổ chức nào cũng chọn đũa cháu 70 sợi xích để bồi dưỡng, yêu thương, chiều chuộng.

Khác với bình thường, Nhậm Thiên Hành dạy con cháu* chính là theo kiểu “muốn có com ăn thì tự làm mà lấy”, “đã ra quyết định thì tự hứng lấy hậu quả”, lão tuyệt không bao giờ xen vào trừ phi có liên quan đến tính mạng. Do vậy, giữa Nhậm Thiên Tâm và Vô Thường lão không đứng về phía ai.

Họ cuộc, lão chấp nhận, họ quyết đấu, lão cũng chấp nhận, nhận lấy hậu quả, lão cũng không quan tâm miễn là đừng chết.

*Ở đây ý chỉ con cháu mạch của Nhậm Thiên Hành, không phải tất cả con cháu Nhậm gia.

-Cuồng Tiêu, người nhanh chóng mang Thiên Tâm đến gặp Hòa trưởng lão để chữa trị vết thương trên người hắn.

Nhẹ bế Thiên Tâm lên, Nhậm Thiên Hành giao lại cho vị trung niên cơ bắp Linh Nhân cảnh.

-Vâng.

Bế Nhậm Thiên Tâm trên tay, Cuồng Tiêu xoay người nhảy lên những tòa kiến trúc rồi đi.

Đội Cuồng Tiêu biến mất, Nhậm Thiên Hành quay người nhìn Vô Thường đã trở về gương mặt bình thường cười cười, lão đầy vẻ khen ngợi nói.

-Khá lắm Thường nhi, ngay cả ta cũng không ngờ người lại có bản lĩnh như vậy.

-Hé hé, bình thường, chỉ là bình thường thôi ông nội.

Vô Thường một bộ giả diện cười.

Nhậm Thiên Hành không quan tâm bộ dạng đó mà nói tiếp.

-Làn da ngăm đen và cơ thể rắn chắc hẳn là do người luyện tập nghiêm khắc mà tạo thành. Nhưng mà cái sức mạnh vật lý và tốc độ vượt qua Phàm Nhân cảnh vừa nãy, dường như người đã gặp được kỳ ngộ a.

Nhậm Thiên Hành đơn nhiên không tin đũa cháu Vô Thường lại có bản lĩnh đó bẩm sinh hay tập luyện mà thành, lão tin tưởng là hắn đã ăn hay uống phải thứ gì đó như linh dược hay đan dược có thể giúp cải tạo thân thể.

-Vâng gia gia, cháu sau một lần bị đá rơi trúng đầu nên mới như vậy, chẳng có gì to tát.

Vô Thường biết Linh Thể là tồn tại mà nền văn minh Hồng Long Quốc không thể hiểu, cho nên hắn lựa chọn thừa nhận gặp kỳ ngộ nhưng không nói thẳng là gặp được cái gì, nói lời vô lý như vậy đã đủ để gia gia hắn rõ.

Nhậm Thiên Hành hiểu ý đó của Vô Thường nên cũng không nói tiếp về vấn đề này, lão nói.

-Ừm. Trận vừa rồi người thắng, cũng hạ Tâm nhi trong vòng một chiêu nên từ nay trở đi, Cuồng Tiêu và Lý Hạo đều sẽ thuộc về người, là Linh Nhân người có thể phân phó, nhờ việc.

Trong trận chiến vừa rồi, nếu theo tầm mắt của Linh Sư cảnh thì Vô Thường đã xuất ra ba chiêu mới đánh bay Nhậm Thiên Tâm, nhưng nếu tính theo tầm mắt của đối thủ thì Vô Thường đúng là chỉ xuất ra một chiêu. Và Nhậm Thiên Hành quyết định chính là dựa theo tầm mắt của đối thủ.

-Hà, cái gì? Lão gia bắt ta đi theo tên phế vật này?

Lý Hạo là lão giả Linh Nhân cảnh đã từng có xích mích với Vô Thường trước đó bất chợt nghe vậy liền kinh ngạc kêu lên, ngón tay không quên chỉ về phía Vô Thường đầy khinh bỉ.

“Bốp” một tiếng trầm đ-c vang lên, Lý Hạo lập tức bị Nhậm Thiên Hành đánh bay đi vài mét mà nôn ra một vũng máu đỏ.

Nhậm Thiên Hành nhìn Lý Hạo lạnh lùng nói.

-Ta phân người ở đâu thì người phải ngồi ở đó, đừng khiến ta bức mình. Vả lại người cũng nên biết, Tâm nhi chính là vừa bị Thường nhi đã bại, người phục vụ cho hắn cũng không có gì là oan ức.

-Vâng, lão gia.

Lý Hạo vội áp chế thương thế nhỏ vì Nhậm Thiên Hành rất nhẹ tay, hắn ử rũ lại gần văng dạ.

“Thiên Tâm thiếu chủ thua, bị tên phế vật này đánh bại? Điều đó không thể nào!” trong lòng Lý Hạo vạn lần không tin đối với Vô Thường khi mà giữa họ đã có xích mích.

-Vậy từ nay Cường Tiêu và Lý Hạo sẽ do ngươi quản, Thường nhi, ngươi còn điều gì muốn nói với ta nữa không, nếu không thì về nghỉ ngơi đi. Chuyện Vương gia ta sẽ giúp ngươi chuyển lịch thành hôm kia.

-Dạ gia gia, nhưng mà...

Vô Thường mỉm cười đầy quái dị nói

-Cháu vẫn không quên hai chân của nhị ca đâu ạ.

-Đó là chuyện của hai người, ta không quan tâm. Nhưng mà nhớ một điều, hần dù gì cũng là anh trai ngươi, đừng vì vài chuyện hần ngạo mạn, kiêu căng mà anh em sống chết. Thanh niên, thiếu nữ thế gia có chút thực lực hơn người mà lại còn ở lứa tuổi giống hần thì ngạo mạn là điều bình thường thôi.

Nói xong, Nhậm Thiên Hành quay người về phòng với mỹ phụ đang đứng bên trong. Xem ra tối nay lão có thể vừa hóng gió mát vừa yên giấc với người tình.

Đối với sự tình của Thiên Tâm và Vô Thường, chỉ cần Thiên Tâm không chết, tay chân có đứt thì lão cũng có thể làm lành lại được, nên là cũng không sợ Thiên Tâm xảy ra chuyện lớn.

-Cháu hiểu, ước định đó không phải do cháu muốn trả thù thái độ ngày xưa của ca ấy đối với cháu. Cháu chỉ là trả thù giùm một người mà thôi.

Vô Thường nói xong cũng không đợi Nhậm Thiên Hành hồi đáp, hần quay người rời đi.

-Lão cầu, từ nay đi theo bốn thiếu, hahahahahaha.

Vô Thường vẫn không quên vị Linh Nhân vừa được cấp cùng với món nợ lão khóa hần khi này khiến lão tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không thể khác hơn được vì đã được Nhậm Thiên Hành phân phó, lão chỉ là thui thủi theo sau.

Hai người Vô Thường đi chưa được vài giây, Nhậm Thiên Hành chợt dùng truyền âm* nhắc nhở bên tai Vô Thường.

-Hãy cẩn thận kẻ vô hình, hần sẽ trả thù ngươi.

“Him...mm” đối với lời quan tâm này của Nhậm Thiên Hành, Vô Thường chỉ khẽ mỉm cười.

*truyền âm: một phương thức hóa linh lực thành âm thanh truyền đi. Tuy nhiên, cảnh giới người khác cao hơn người truyền sẽ có thể nghe trộm nội dung thấy.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 13: Tu luyện

Về đến khu trách viện của bản thân, Vô Thường dừng bước nói với Lý Hạo.

-Hạo bá, ngươi quay về tìm kiếm giúp ta một nơi yên bình, phong cảnh đẹp có hoa cỏ vây quanh. Ta là muốn chôn cất người xuống.

Giọng điệu của Vô Thường lúc này rất là khác lạ, hần cứ như một người vừa trải qua đau buồn, tâm tư còn mang nỗi luyến tiếc không yên. Điều này khiến Lý Hạo nghe mà cũng giật mình.

“Hạo bá? Tên phế vật này không phải vừa rồi còn nói ta lão cầu, sao hiện tại hần cứ giống như người tốt đẹp vậy?” Lý Hạo choáng mặt, lão không biết Vô Thường là tính chơi trò gì. Nhưng mà nếu Vô Thường đã hỏi, thì lão sẽ trả lời, đây là nghĩa vụ của lão.

-Phía tây nam nằm bên ngoài thành bắc đúng là có địa phương như yêu cầu, nhưng nơi đó đã có sẵn hơn mười ngôi mộ.

Lão trả lời cứng như vậy, dù sao lão còn tức giận Vô Thường.

-Không sao.

Vô Thường nhẹ nói, cứ như là chưa từng xảy ra xích mích gì với Lý Hạo.

-Vậy bây giờ Hạo bá cùng Tiêu thúc kiếm giúp ta hai cỗ quan tài đơn giản, một vài loại mộc hương có hương thơm nhàn nhã bỏ vào quan tài, giấy bạc, vàng mã, nhan hương, nến trắng, người khiên hòm đầy đủ. Sáng sớm ngày mai khi gà vừa gáy, tất cả đều phải xuất hiện bên ngoài cửa bắc của phủ chờ lệnh ta.

-Tiền bạc xem như cho ta mượn, ngày khác ta trả.

-Hôm nay mệt rồi, đừng quấy rầy ta.

Nói xong, Vô Thường mang về gì đó đau thương, tịch tịch, cô đơn bước vào phòng đóng cửa lại.

“Mùi tử khí?! Mẹ, thì ra là định giả bộ làm người tốt. Giết người thì giết người, chôn cất cái chó má”

Lý Hạt đứng bên ngoài nhờ năng lực Linh Nhân mà cảm nhận được hai cỗ tử khí nhàn nhạt toát ra từ phòng Vô Thường, lão không khỏi kinh hãi một hồi vì lão tưởng người là do Vô Thường giết, giấu xác bên trong phòng.

Vài giây khinh bỉ qua đi, Lý Hạt tuy bất mãn với lời sai sử của Vô Thường nhưng vẫn phải làm theo. Lão một mạch nhanh chạy đến chỗ Hòa trưởng lão để liên hệ với Cuồng Tiêu cùng thực hiện nhiệm vụ.

Bên trong phòng, Vô Thường tiến lại đến chiếc giường mộc của bản thân, nơi có hai cỗ thi thể nữ nhân yên nghỉ.

Đưa tay sờ lên gương mặt lạnh lẽo có một cái bớt đen của Lâm Tinh Hoa, Vô Thường chỉ là nhẹ nhắm mắt lại.

“Chính là ta, chính là tên súc vật như ta...”

Vô Thường nếu không mời Lâm Tinh Hoa về thì có lẽ Lâm Tinh Hoa cũng sẽ chết, nhưng chết một cách không có liên quan với hắn. Đáng này, Vô Thường là người đã quyết định mua nàng, đã hứa làm giúp nàng chôn cất mẹ nàng tốt, nuôi nàng nàng qua ngày, vậy mà hắn lại để nàng chết chỉ vì sự ngông cuồng của chính hắn. Tội lỗi này, hắn là người phải gánh chịu lấy tất cả.

Khoảng một nén nhang cháy hết, Vô Thường rút tay lại, hắn tiến đến miếng đệm lót nằm giữa phòng lặng lẽ ngồi xuống tu luyện.

Bình Thường vào giờ này, tự thân Vô Thường phải lặn lội xuống nhà bếp để dùng bữa tối vì không có người hầu trợ giúp mang thức ăn lên cho hắn, bất quá hôm nay trải qua chuyện ngu ngốc tội lỗi này, Vô Thường không còn tâm trạng ăn uống. Ngồi xuống tham ngộ chỉ dẫn của các “linh” và đột phá Linh Nhân cảnh là điều hắn cần làm.

Linh Thể là một dạng tu luyện thân thể nhờ phương pháp hấp thụ linh khí, luyện hóa linh khí thành linh lực và dung nhập vào mỗi cái xương, mỗi miếng thịt, miếng da, khí huyết, nội tạng,... Cái tạo thân thể thành một cấp bậc có thể đối chọi với Linh Nhân cảnh và không ngừng nâng cao.

Xét bề ngoài, Linh Thể trông rất dễ tu luyện, ai cũng có thể thực hiện được, nhưng xét bề trong thì có hai vấn đề lớn mà người bình thường không thể vượt qua để đạt được thành tựu Linh Thể.

Vấn đề thứ nhất, có “biết” thì mới tu luyện được.

Hệ thống tu luyện của các thế lực tại Hồng Long Quốc từ xưa đến nay đều biết một tu luyện giả phải trải qua con đường Phàm Nhân, Linh Nhân, Linh Sư,... để trở nên mạnh mẽ. Còn Linh Thể là cái gì, không ai biết được, mà đã không biết thì không thể hình dung và tu luyện nó.

Vô Thường nếu không nhờ “linh” như đất, đá, cây, cỏ, không khí,... những tồn tại đã có từ rất lâu đời, có từ ngay khi mảnh đại lục này được hình thành, trải qua vô số năm tháng, tiếp thu đầy đủ các nền văn minh từ cổ đại đến hiện tại chỉ dẫn cho hắn phương thức tu luyện thì hắn cũng không biết.

Vấn đề thứ hai, tu luyện quá mức khó khăn.

Linh Nhân cảnh, tu luyện giả bắt đầu sử dụng được linh lực, vì linh lực đã có chỗ chứa là Tâm Đan và đan điền*. Ở Linh Thể, tu luyện giả bắt đầu có khả năng kháng sát thương đến từ linh lực. Do vậy, có thể hiểu Linh Nhân cảnh bằng với Linh Thể khởi điểm.

*Ở Phàm Nhân, Tâm Đan bị phong ấn không thể chứa linh lực và đan điền cũng tương tự, tu luyện giả lúc này chuyển hóa linh khí thành linh lực là để dùng linh lực này bảo vệ các sọc xích.

Linh Nhân cảnh tu luyện khó hơn tự đem thân mình đi vào biển đao, thiên phú thấp tu luyện cả 50 năm cũng chưa chắc đạt được Linh Nhân trung kỳ. Linh Thể tu luyện cũng khó khăn tương tự như vậy.

Người muốn đồng tu cả Linh Thể lẫn Linh Nhân đương nhiên thời gian phải bỏ ra gấp đôi, linh khí được chuyển hóa thành linh lực phải chia thành hai hướng nuôi dưỡng hai sức mạnh, một Tâm Đan cùng đan điền, một thân thể. Cách tu luyện này liệu có đáng khi mà người khác chỉ chủ tu một loại sức mạnh Linh Nhân, dùng thời gian bằng họ lại có nhiều hơn cơ hội đột phá cảnh giới cao hơn?

E rằng muốn làm được như Vô Thường, quái vật có một vạn sọc xích, là khó khăn hơn lên trời.

Đây cũng là lý do Vô Thường không chia sẻ Linh Thể cho Nguyệt Liên vì tốc độ hấp thụ linh khí của nàng không đủ, chứ hắn không phải dạng giữ riêng mình.

Hiện tại, nói Vô Thường ngồi xuống tu luyện tham ngộ, không tu luyện Linh Thể vì thật chất đối với Linh Thể, hắn lúc nào cũng là đang tu luyện.

Ra đường, dạo phố, vệ sinh, sờ mó Ngọc Yên, giết hộ vệ, đánh Thiên Tâm, cười nhạt nham hiểm,... Ngày trước như thế, bây giờ như thế, tương lai

chắc chắn cũng như thế, cơ thể hần giây phút nào cũng luôn có linh khí ồ ạt chảy vào, cấp tốc hóa thành linh lực tin khiết nhất có thể mà người lại khác lại không thể mây may cảm nhận chút gì.

Việc hần gôi xuống nhắm mắt nhập định, đó chỉ là biện pháp giúp hần cảm ngộ, hình dung, suy nghĩ về một thứ gì đó, chứ không phải hấp thụ linh khí như bao người. Có lẽ tất cả điều này đều là nhờ khả năng kỳ dị của hai cái Tâm Đan không biết tên mà hần có.

Hiện tại ngồi nơi này, Vô Thường duy nhất chỉ một mục đích, ngộ ra thần thông của bản thân, đột phá Linh Nhân cảnh.

Phàm Nhân khi đã phá bỏ hết tất cả các sợi xích, Tâm Đan, đan điền được giải phong và có thể làm nơi cất chứa, dồn nén linh lực, được gọi là Khai Tâm Nhân.

Từ Khai Tâm Nhân muốn trở thành Linh Nhân cần hai bước. Không chế, sử dụng được linh lực và ngộ ra thần thông Tâm Đan cho riêng bản thân.

Bước thứ nhất, không chế, sử dụng linh lực chính là khả năng có thể phóng ra sức mạnh dùng để cách không đả vật.

Vị trung niên râu quai nón cứu Nhậm Từ Y chính là đã cách không chưởng nhẹ Vô Thường, đẩy lui hần ra, hoặc năng lực khóa bước đi của Vô Thường đến từ Lý Hạt cũng là cách không đả vật.

Ở bước này, Vô Thường đã hoàn thành ngay trong buổi chiều, sau khi Lâm Tĩnh Hoa chết, hần đã ném một cục đá bay lên cao và rơi xuống vị trí Nhậm Từ Mục là minh chứng. Đó cũng là lý do hần đã từng tự nhảm “vì không muốn bị lộ nên không dùng hết thực lực”.

Buổi sáng vừa hoàn thành phá tan vạn sợi xích, buổi chiều đã không chế, sử dụng được linh lực, việc này nếu để Linh Nhân, Linh Sư khác phải mất vài năm mới hoàn thành biết được, không biết họ sẽ có phản ứng như thế nào, có hay không đâm đầu tự vẫn.

Có linh lực, tựa như trong cơ thể bỗng dung có một loại sức mạnh thứ hai, việc điều khiển sử dụng nó theo ý muốn hần là phải mất một khoảng thời gian luyện tập kỹ càng. Nhưng đối với Vô Thường, pháp sư sử dụng pháp lực, mà pháp lực cũng là loại sức mạnh thứ hai, cho nên hần không chế được linh lực một cách nhanh là điều bình thường.

Hoàn thành bước này được gọi là Bán Linh Nhân.

Bước thứ hai, ngộ thần thông.

Hóa Tâm Đan có hóa thần thông, Băng Tâm Đan có băng thần thông, Bất Tử Tâm Đan có bất tử thần thông... mỗi loại Tâm Đan đều có riêng một hoặc nhiều loại thần thông. Thức tỉnh được dù chỉ một thần thông và sử dụng nó, chính là Linh Nhân cảnh.

Quá trình thức tỉnh thần thông có thể nói dễ, cũng có thể nói khó, căn bản tùy người. Điều đơn giản để có thể ngộ thần thông chỉ là việc ngồi nhập định, cố gắng tiến vào cảnh giới vô ưu, vô lo, mọi thứ xung quanh đều như biến mất. Khi đó nếu may mắn, người sở hữu Hóa Tâm Đan sẽ lọt vào một thể giới toàn Hóa, Mộc Tâm Đan sẽ lọt vào thể giới toàn cây cỏ,... ngộ thần thông là nằm ở đó, hay cũng có thể gọi là nằm trong không gian “tiềm thức”.

Vô Thường chính là đang tiến vào trạng thái này.

.....

Giải thích thêm để dễ hình dung, đọc giả xem cũng được, không xem cũng chẳng sao.

Giả sử đan điền có “hình tròn”, vậy Tâm Đan là “chấm tròn” trong trung tâm “hình tròn”. Tất cả các sợi xích vây quanh nó và cắm rễ vào “đường tròn” của “hình tròn”.

Tâm Đan cũng có thể gọi là hạt nhân của đan điền.

Linh lực bị chuyển hóa nằm trong đan điền cho phép tu luyện giả dùng để cách không đả vật.

Linh lực vị Tâm Đan nuốt sẽ hóa thành một loại sức mạnh mang thuộc tính của Tâm Đan, ví dụ Hóa thuộc tính. Linh lực dạng này cho phép tu luyện giả có thể thi triển thần thông của tâm đan, ngoài ra còn trợ giúp cho việc học Công Pháp có cùng thuộc tính với thuộc tính Tâm Đan.

-Tiến cấp Cảnh giới.

Khi linh lực đã đẩy cả đan điền, lẫn Tâm Đan.

Tu luyện giả sử dụng Tâm Đan như lò luyện, chui luyện linh lực, tiến cấp linh lực thành linh lập cấp độ mới, chính là thăng cấp, tiến cảnh. Dễ hiểu, vừa là Linh Nhân tức có linh lực lv1, lên Linh Sư, linh lực lv2.

Linh lực lv2 hoàn toàn đè bẹp linh lực lv1.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 14: Siêu Nhân Tâm Đan

“Tung...”

Tựa như một giọt nước trầm lặng rơi xuống không gian yên tĩnh mờ mịt, bóng dáng Vô Thường xích lửa từ đầu đến chân, ngay cả “tiểu đệ” thiếu hơi nữ nhân ủ rũ, lúng lằng cũng lộ mặt ra ngoài bỗng xuất hiện tại không gian này, cùng lúc đó, Vô Thường thức tỉnh.

Theo bản năng Vô Thường quay người một vòng, nhìn trời rồi lại nhìn đất, cuối cùng tự hỏi

-Nơi này... là không gian Tâm Đan sao?!

Xung quanh Vô Thường không phải bóng đen, trên đầu hắn không có mặt trời, dưới chân hắn chẳng phải mặt đất, bước chân hắn đứng lên giống như một tấm kính trong suốt nâng đỡ nó.

Theo nguyên lý ghi chép trong sách võ tu luyện của Hồng Long quốc, khi linh ngộ thần thông, Tâm Đan người có dạng gì thì sẽ đi vào thế giới đó cảm ngộ, tựa như Phong Tâm Đan thì không gian chỉ toàn gió cuồng bạo thổi quét, không có gì khác hơn ngoài chúng.

Vô Thường có hai Tâm Đan, trong đó giả dụ như cái Tâm Đan mà hắn tự cho là “không thể nhìn thấy” kia không hề tồn tại, Vô Thường lại chỉ còn một Tâm Đan duy nhất có vạn sợi xích quấn quanh.

Hóa Tâm Đan có hình dạng như ngọn lửa, Kim Tâm Đan có hình dạng một cục vàng... còn Tâm Đan của Vô Thường nhìn chỉ như một cái vòng tròn hắc động đầy khó hiểu. Vô Thường dù có lục tung kho sách của Kiếm Trận Tướng Phủ thì cũng không hề có bất cứ thông tin gì liên quan đến hình dạng Tâm Đan như thế này.

Do vậy, Vô Thường cũng không biết phải mô tả cái không gian này như thế nào, hắn chỉ có thể nhìn, có thể hiểu, nhưng để miêu tả chúng thành lời nói liền không thể, vô cùng kỳ quái.

-Âm... RẦM RẦM...

Không gian Vô Thường bất ngờ biến chuyển, khắp xung quanh hắn giăng đầy lôi điện, âm thanh tiếng nổ rục rờ như muốn xé nát cơ thể người nghe. Bất quá Vô Thường hiện đang tồn tại dưới dạng ý thức nên không hề có cảm nhận gì.

Vô Thường khẽ đưa tay chạm vào từng tia lôi điện có thể nuốt cả cơ thể hắn vào.

-Vù... vù... GRAO...

Tay Vô Thường vừa chạm vào lôi điện, không gian một lần nữa thay đổi, cuồng phong gió bão, giông lốc khởi tố thay thế lôi điện phủ đầy không gian.

“Biến đổi...?!”

Vô Thường giật mình kinh ngạc, nhưng chỉ giây sau đó, hắn như hiểu ra điều gì đó rồi lộ vẻ lắc đầu cười khổ, tự thầm rằng “nếu ta chạm vào con lốc, không gian xung quanh lần nữa biến đổi thì tức là ta vô địch”.

Tay Vô Thường vươn ra, chạm ngay vào con lốc cuồng phong...

-Âm... ầm... ẦM...

Biển cả dâng cao, sóng lớn tràn ngập, cả không gian chìm vào trong nguồn nước xanh thẳm vô tận.

Vô Thường bên trong làn nước vừa bơi lội vừa gật đầu tự đắc.

-Nếu tính theo tất cả thuộc tính sẽ xuất hiện thì Tâm Đan này đích xác chính là Hỗn Độn Khai Nguyên Tâm Đan, một loại Tâm Đan Vô Thượng Chí Cao. Nay không vô địch thì cũng uống.

Hỗn Độn Khai Nguyên Tâm Đan là một trong ba loại Tâm Đan đứng đầu bảng Tâm Đan Tối Cao thời thượng cổ do các “linh” truyền đạt cho Vô Thường. Hỗn Độn Khai Nguyên Tâm Đan xếp hạng ba sau Lục Phương Tâm Đan và Hồng Mông Tâm Đan.

Có Tâm Đan tối cao này, lại cộng thêm vạn sợi xích vây quanh Tâm Đan xưa nay chưa từng xuất hiện, Vô Thường nếu không vô địch trong cùng cấp bậc thì hắn cũng không cần sống làm gì, ăn đá tự vẫn đi cho rồi.

-Nhưng cũng chưa hẳn...

Hỗn Độn Khai Nguyên Tâm Đan yêu cầu cần có tất cả 15 thuộc tính: Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, băng, phong, lôi, khí, quang, âm, sinh, tử, không gian, thời gian. Thiếu một cũng không thể thành.

Hiện tại chỉ là xuất hiện lời, phong, thủy, Vô Thường còn cần 12 thuộc tính khác nữa mới có thể đảm bảo.

Vô Thường trong làn nước điều chỉnh trạng thái thân thể, sau đó một quyền liên tung ra, biến đổi khung cảnh.

-Kim

Vô Thường liên tục tung quyền, tung cước, trên dưới, trên dưới... khung cảnh xung quanh vì hấn luân phiên thay đổi.

-Hỏa.

Hỏa vực vô tận, thiêu đốt mọi thứ.

-Mộc.

Xanh lục bao trùm, cây cối đung đưa, hoa cỏ rũ hương.

-Ám

Đêm đen giăng đầy, ngón tay trước mắt không đủ thấy.

-Quang.

Ánh sáng chói lòa, tất cả như bị mặt diệt, tiêu tan.

-Băng.

Băng tuyết phủ đầy, đông cứng mọi vật.

-Thổ.

Xung quanh chỉ toàn thạch, đất, cát.

-Sinh.

Sức sống tràn đầy, trường sinh bất lão.

-Tử.

Đ-ng cái chết.

-Thời gian.

Muốn mọi vật chậm liền chậm, nhanh liền nhanh.

-Không gian.

Phân tầng, chia cách, ngưng động.

-Khí.

Linh khí, không khí, nguyên khí, âm khí, dương khí, mọi thứ quy về “khí” đều nằm trong khống chế.

-Con người, chim, chuột, cá sấu, ma, quỷ, thần, tiên,...

Mọi sinh vật đều nằm trong kiểm soát, muốn chết liền chết, sống liền sống, hồi sinh sẽ hồi sinh.

-Tiếng khóc, tiếng gió, tiếng kêu,...

Âm thanh đều nằm trong tay.

-Trọng lực.

Đề nén mọi người nằm bên dưới.

-Áp lực.

Êp nát mọi thứ.

-Ê khoan, khoan đã, đừng, đừng lại...

Vô Thường đang bị lực hút, hút dính cả cơ thể vào cục đá, từ một cục đá khác và cây, mảnh băng đang bay với tốc độ cao, dự sẽ đến đè lên người hắn. Vô Thường trần truồng lập tức hét lên.

-Khoan! Có cái gì đó không hề đúng ở đây!

Vô Thường một bên đánh đổi không gian này thành một không gian có tiếng cười, tiếng khóc, sự giận dữ, phần nộ, tình yêu, nỗi đau,... tràn ngập.

Vô Thường đứng giữa sự hỗn loạn cảm xúc này, về mặt biến dạng không còn từ để tả.

-Không, cái thứ này không phải Hỗn Động Khai Nguyên Tâm Đan, tất cả đều vượt qua 15 thuộc tính.

Vô Thường lại giơ tay đánh một quyền, mọi thứ đều không còn tiếng động.

-Đây là sự “im lặng”?

Hắn lại tiếp tục tung ra một quyền khác. Không gian xung quanh tự biến thành sương mù, lúc ẩn lúc hiện.

-Sương mù?

Vô Thường lại đánh một quyền khác, không gian lập tức biến thành các mảnh vỡ lúc ghép thành hình, lúc rời rạc.

-Phá toái?

Một quyền, một quyền, một quyền, một quyền, rồi lại một cước,...

-Sắc bén?

-Sự bùng nổ?

-Khả năng hóa hình?

-Huyễn ảnh?

-Mềm dẻo?

-...

-...

-Thôi, không cần nữa, diên con mẹ nó hết rồi.

Vô Thường ngồi một góc nhìn khối thân thể bị vạn đao chém xuống nhưng không chết trước mặt, lâm vào trầm tư.

Tâm Đan này đã nằm ra ngoài sự hiểu biết của Vô Thường, hắn hiện chính là đang liên kết lại những thứ đang diễn ra trước mắt để suy đoán tình hình.

Hỗn Động Khai Nguyên Tâm Đan có 15 thuộc tính, tương đương với 15 Tâm Đan khác tạo thành.

Lục Phương Tâm Đan là Tâm Đan có thể khống chế trên, dưới, trái, phải, trước, sau và cả bên trong.

Hồng Mông Tâm Đan không có khả năng khống chế thứ gì, nhưng lại có khả năng miễn kháng mọi khống chế, đồng thời người sở hữu lại mạnh vô đối và mạnh một cách không giải thích được.

Tâm Đan của Vô Thường bao hàm cả Hỗn Động Khai Nguyên Tâm Đan, tuy không nói có bao gồm luôn cả Lục Phương Tâm Đan, Hồng Mông Tâm Đan nhưng cứ mỗi lần hắn ra quyền, một dạng Tâm Đan khác sẽ hiển hiện rồi lại một Tâm Đan khác ra thay thế. Cứ thế tiếp diễn thì chưa hẳn không có bao trùm Lục Phương và Hồng Mông Tâm Đan.

Vì vậy, Vô Thường đang nghĩ đến một đáp án mà nếu cái khung cảnh thế giới xung quanh hắn cứ liên tục thay đổi không có điểm dừng.

-Siêu Nhân Tâm Đan!

Thật ra, cái tên thích hợp nhất để gọi dạng Tâm Đan này là “Vô Tận Tâm Đan”, “Vô Hạn Tâm Đan”, “Vạn Vật Tâm Đan” nhưng Vô Thường thích “Siêu Nhân Tâm Đan” hơn, vì trong lòng hắn “siêu nhân” chính là hai từ ý chỉ không việc gì là làm không được, cuối cùng luôn là người chiến thắng.

Đồng thời, gọi “Siêu Nhân Tâm Đan” cũng sẽ gọi cho Vô Thường nhiều ký ức về cuộc đời Pháp sư ngày trước. Một kiếp người khá hoài niệm, không thể quên và cũng không nên quên.

-Hết “bắt từ” sẽ đến...

Cuối cùng, để khẳng định thêm về Siêu Nhân Tâm Đan, Vô Thường một lần nữa tung quyền phá hủy không gian hiện tại, thay đổi thành không gian khác.

-Luân hồi?

Nhìn một loạt hình ảnh cứ sinh ra, phát triển, suy yếu, khô héo, tan biến rồi lại sinh ra, phát triển, suy yếu, khô héo,... Vô Thường lại tung ra một quyền khác.

-Trăm luân... hiểu rồi, thật sự là không có điểm dừng.

Vô Thường cứ mặc khung cảnh người vì yêu lao đầu vào biển lửa, người vì luyện kiếm chặt đứt tình thân, cát vì đất, luôn luôn hòa trộn,... Hắn ngồi xuống, suy nghĩ và cảm ngộ cách để tạo ra một thần thông dưới sức mạnh vô biên của “Siêu Nhân Tâm Đan”.

Dựa vào tư liệu bên ngoài cũng như sự chỉ dẫn của các “linh”, Vô Thường rất nhanh đã phân tích ra được “thần thông” nguyên bản là cái gì, sáng tạo ra sao.

Một bán Linh Nhân muốn tạo thần thông cho riêng bản thân, họ phải vượt qua hai khó khăn.

Khó khăn thứ nhất, có thể hay không thể tiến vào không gian Tâm Đan như Vô Thường hiện tại. Điều này khó hay dễ đều tùy thuộc vào năng lực của mỗi người. Có người ngồi xuống chỉ mất không lâu liền loại bỏ được hết tạp niệm tiến vào, có người thì vài ngày, vài tháng, vài năm, thậm chí không thể.

Loại bỏ tạp niệm để hóa vô ưu, vô lo là chuyện không hề đơn giản. Ở Hồng Long quốc, trong lịch sử ngàn năm trở lại, người có thể loại bỏ tạp niệm nhanh nhất để tiến vào không gian Tâm Đan là khoảng 2 năm, người này là Hồng Mặc Trắc, ông nội của hoàng đế đương thời.

Khó khăn thứ hai, ngộ thần thông từ cảnh quan xung quanh, đây cũng là bước Vô Thường đang thực hiện.

Bán Linh Nhân bước được vào không gian Tâm Đan, việc đầu tiên cũng cuối cùng họ làm ở đây chính là dựa vào quan cảnh của Tâm Đan để tạo ra một chiều thức, và chiều thức này sẽ chính là thần thông đầu tiên của họ.

Tất nhiên, điều này cũng không hề đơn giản.

Đứng trong biển lửa chỉ có lửa thiêu đốt xung quanh, có thể hình dung ra chiều thức nào đây?

Đứng trong lõi điện phủ khắp lối, có thể tạo ra chiều thức nào đây?

Khó, rất khó. Trong lịch sử 1000 năm của Hồng Long quốc, Hồng Mặc Trắc mất thời gian ngắn nhất để sáng tạo thần thông và phải mất tròn 2 năm. Hồng Mặc Trắc khi ấy trở thành Linh Nhân chỉ 21 tuổi, là vị Linh Nhân cảnh trẻ tuổi nhất lịch sử 2000 năm của Hồng Long quốc.

Hai khó khăn trên thật sự rất khó, nhưng đó chỉ là với tu luyện giả bình thường. Với Vô Thường, một vị Pháp sư đã từng có pháp lực, đã từng đau khổ tập luyện khiến bản thân trở nên thuần khiết để có khả năng liên kết với các “linh” trong tự nhiên, đã từng mất 15 năm nghiên cứu mới tự tạo ra được một phép thuật tài giỏi cho riêng mình, lại cộng thêm với khả năng hình dung chiều thức phong phú từ việc xem phim ảnh ngày trước, để sáng tạo ra một chiều thức, một thần thông, quả thực quá mức dễ dàng, nghĩ là ra.

Chưa kể, với Siêu Nhân Tâm Đan, Vô Thường thoải mái suy diễn các dạng chiều thức. Sau thần thông thứ nhất, hắn sẽ tạo thần thông thứ hai, thứ ba, thứ tư,... vô hạn thần thông cho đến khi hắn không còn nghĩ ra được nữa thì thôi.

Bất quá ngay tại lúc này, ngay tại giây phút Vô Thường chuẩn bị tạo ra loại thần thông thứ nhất thì một cảm giác như muốn nổ tung dâng lên, thậm chí các bạn “linh” của Vô Thường cũng thì thầm bên tai kêu hắn dừng lại. Bước Vô Thường phải ngay lập tức thoát khỏi không gian Tâm Đan, tỉnh dậy.

-Chuyện là như thế nào?

Vừa mở mắt ra giữa đêm khuya không một tiếng động, Vô Thường tức khắc trò chuyện với những người bạn của mình.

-...

-...

-...

-Ra là vậy, cảm ơn các người.

Vô Thường vuốt mồ hôi, âm thầm cảm thấy may mắn. Hắn nếu vừa rồi tạo ra thần thông, tiến cảnh Linh Nhân liền tiêu.

Qua cuộc trò chuyện nhỏ với các “linh”, Vô Thường nhận một số thông tin cực kỳ quý báu.

Khi sáng tạo ra được thần thông đầu tiên, bán Linh Nhân sẽ đột phá thành Linh Nhân cảnh, và khi đó họ sẽ nhận một lần thanh tẩy và chúc phúc từ thiên nhiên* để biến đổi từ Phạm Nhân thành Linh Nhân.

*Giống như quy định của tự thiên: nam đến tuổi có râu.

Đây là một quá trình mà các “linh” khuyên hấn phải chọn địa điểm tốt, linh khí dồi dào, xung túc để đột phá, lúc đó mới nhận được nhiều điều tốt cho con đường tu luyện sau này.

Đột phá nơi này, đột phá như bao kẻ khác, đột phá như người bình thường vẫn làm, sẽ không có quá nhiều lợi. Vô Thường phải áp chế.

-Có lẽ sau khi kết thúc việc kiểm tiền từ Đâu Trường Phong Ba, ta nên đến nơi đó để đột phá.

Nơi Vô Thường nói đến chính là phần trả ơn của bốn “linh” nữ nhân* mà Vô Thường đã trả thù giùm họ.

Một nơi ẩm thấp, nằm dưới lòng đất nhưng lại có một dòng suối năng lượng mà ngay cả triều đình đều phải mơ được, ước thấy.

-Phù. . .

Thở nhẹ nhồm một hơi, Vô Thường bước đến cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời đầy sao trên cao trầm tư.

Khoảng nửa giờ đồng hồ sau, Vô Thường thấp một ngọn nến đặt trên bàn, lấy trong tủ sách ra quyển “Luyện Đan Su” học tập dưới ánh nến lập lòe. Cùng với đó, sau lưng Vô Thường vẫn là hai cô thi thể lạnh toát, không ngừng tỏa ra mùi tử nhàn nhạt quanh quẩn khắp phòng.

Trở thành Linh Nhân cảnh, mọi thứ mới chỉ là bắt đầu. Luyện đan luyện khí, chế phù, đồ đẳng, trận pháp, thuần thú,... vẫn còn chờ hấn chinh phục.

*Như đã từng nhắc: linh và Vô Thường kết bạn, hấn giúp bốn "linh" kia tuy ko cần quà, nhưng đó là tấm lòng bên "linh" kia tự nguyện trao cho hấn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 15: Không được thì rút!

Tờ mờ sáng, khi tiếng gà gáy chưa vang lên, Vô Thường một đêm không ngủ thu xếp sách vở, lạng người tắm rửa, vệ sinh sạch sẽ, thay đổi một quần áo trắng tuyết từ đầu đến chân.

Khi tiếng gà gáy vang lên, Vô Thường lấy đầy đủ giấy tờ, lệnh bài thân phận cất trong tủ liền một bên cổng xác, một bên bể xác rồi khỏi phòng.

-Mở hòm.

Ra bên ngoài cổng bắc, Vô Thường đặt hai thi thể mẹ con Lâm Tĩnh Hoa yên bình vào hai chiếc quan tài đơn giản, tỏa hương thơm nhàn nhạt bên trong.

Xong xuôi đóng nắp quan tài, Vô Thường nhìn đoàn bốn người khiên hòm, hai người cầm giấy tiền vàng mã, hương nén, cuốc, xẻng đầy đủ. Lại quay sang nhìn Lý Hạt và Cuồng Tiểu đứng dựa lưng vào vách tường đối diện đối mặt nhìn hấn.

Vô Thường nhỏ nhẹ lên tiếng.

-Lý Hạt dẫn đường. Chúng ta đi.

Vô Thường ra hiệu xuất phát, hấn thân chủ sự dẫn đầu hai quan tài tiến bước.

Lý Hạt nhận lệnh lạnh lùng đi trước một đoạn, nhưng không dám đi quá xa vì nếu có gì xảy ra còn quay về bảo mệnh cho “phế vật” sau lưng.

Còn Cuồng Tiểu, vị trung niên Linh Nhân này tuy đi bên cạnh hai quan tài nhưng năng lực cảm ứng của hấn đều đặt ở mọi cảnh vật xung quanh để thu hết mọi thứ vào mắt. Lỡ có kẻ nào muốn ám sát, dòm ngó hay lộ sát khí, hấn đều phát giác được mà phòng bị.

Đoàn người cứ thế im ắng, trầm mặc, lặng lẽ bước đi giữa con đường vắng người.

“Không kèn, không chiêng, không tiếng khóc.

Chẳng nén, chẳng nhan, chẳng vàng giấy.”

Hai câu này có thể nói là diễn tả chính xác nhất cuộc “diễn hành” của đoàn người Vô Thường. Nhất là câu thứ hai “Chẳng nén, chẳng nhan, chẳng vàng giấy”, một cuộc đám tang không hề có người đốt nén, đốt nhan, tung giấy vàng mà chỉ khur khur giữ lại trong giờ mang theo.

Nói giỡn, nơi này là Châu Nam thành chứ không phải nhà của tư nhân, quăng thử một đồng bạc vàng bằng giấy ra đường liền lãnh án nặng nề.

“Không kèn, không chiêng, không tiếng khóc” bởi đối với Vô Thường, người chết cần sự bình yên, yên tĩnh để họ được nghỉ ngơi tiến về nơi cực lạc, chứ không phải cần người khóc than hay khua chiêng, trống, gõ mõ quây rầy giấc ngủ của họ.

Im lặng, đã đủ để người khác hiểu nỗi đau trong lòng một con người.

-Khai họ tên, nơi ở, thân phận.

-Còn nữa, bên trong hai cái quan tài này chứa gì?

Đi đến ngoài cổng bắc của Châu Nam thành, đoàn người Vô Thường nhanh chóng bị binh lính giữ cổng chặn đường, tra hỏi.

Lúc này, một vị trung niên mặc giáp sắt có tu vi Linh Nhân cảnh trung kỳ đứng bên cạnh, lạnh lùng quan sát từng người một của đoàn người Vô Thường. Đồng thời, xung quanh cũng có ba vị Linh Nhân khác âm thầm dõi theo.

-Lý Hạo, Kiếm Trận Tướng Phủ.

-Cuồng Tiêu, Kiếm Trận Tướng Phủ.

Lý Hạo và Cuồng Tiêu theo thủ tục đồng loạt lấy ra lệnh bài thân phận của Kiếm Trận Kiếm Phủ đưa cho vị trung niên thống lĩnh binh lính cổng thành bắc này xem.

-Vô Thường, Kiếm Trận Kiếm Phủ.

Vô Thường cũng như hai người, hần lấy ra lệnh bài thân phận của mình.

Cầm trong ba lệnh bài xem xét, lại dùng cảm ứng dò xét thực lực ba người, vị trung niên thống lĩnh gật đầu nói.

-Không có vấn đề.

-Có thể mở hòm để ta kiểm tra thoáng qua?

Vị thống lĩnh trả lại lệnh bài và chỉ tay vào hai chiếc quan tài.

Bình Thường thì có lẽ vị thống lĩnh này sẽ cho qua, bất quá vì sự kiện ám sát quận chúa ngày hôm qua nên Vương gia đã hạ lệnh kiểm tra nghiêm ngặt, dò xét tận sát thủ có Tâm Đan vô hình. Cho nên là hần dù cảm ứng bên trong quan tài chỉ có xác và tử thi bốc lên mùi tử khí, nhưng hần cũng phải mở ra xem, biết đâu được bên trong hai hòm lại thỉnh thoảng có ba, hoặc bốn “thi thể”.

Ba vị Linh Nhân kể bên hần chính là nhân lực được Vương gia cấp thêm để thi hành.

-Không vấn đề, mở hòm.

Vô Thường nhàn nhạt trả lời, tuy nhiên trong lòng hần nổi lửa.

Người đã vào hòm tức đã yên nghỉ, mở hòm ra chính là đánh thức họ, điều này là tuyệt đối cố kỵ đối với người chết. Nếu hiện tại Vô Thường có quyền, có sức mạnh không cần sợ bất kỳ một ai, Vô Thường sẽ kiên quyết không cho mở hòm, bức hần mở liền chết.

Thế nhưng nơi này là Châu Nam thành, là mảnh đất thuộc quyền quản lý của Vương gia, hần không nhận được việc này sẽ dẫn ra rất nhiều vấn đề lớn ảnh hưởng sau này, thậm chí là còn bị buộc tội phản “vương quyền” đem ra xử trảm.

Sức không bằng người, chỉ có thể làm cầu liên tục gật đầu.

-Ừm, các người có thể đi.

Không phát hiện điều gì khác thường, vị thống lĩnh cho đoàn người Vô Thường thông qua.

Vô Thường cũng không chân chờ gì, trực tiếp ra lệnh đoàn người xuất phát về hướng tây nam theo sự hướng dẫn của Lý Hạo.

Hơn 5 giờ sau, Vô Thường cùng đoàn người lần nữa quay về thành.

Đoàn người vào thành không lâu, Vô Thường lập tức dừng lại phân phó.

-Cuồng Tiêu, ngươi giúp ta trả tiền công cho họ. Khi có tiền ta sẽ trả lại.

-Vâng.

Cường Tiêu tốt tính hơn rất nhiều so với Lý Hạo, hẳn cứ thế gặt đầu móc tiền bạc vốn dĩ đã như cỏ rác trong lòng hắn ra trả, thậm chí đưa dư không cần thối lại. Điều này khiến bọn người khiến hờn, đốt nham, xối đất vui mừng khôn xiết, họ liên tục gặt đầu cảm ơn liền nhanh chân rời đi.

-Lý Hạo, ta không cần biết ngươi dùng cách gì, ra sao, lập tức điều tra mọi thông tin của Nhậm Tử Mục và Nhậm Tử Y cho ta. Tối nay ta muốn nhìn thấy chúng trên bàn.

Lý Hạo tức khắc nhíu mày giận nói

-Nhiệm vụ của ta là bảo vệ ngươi, không phải đi làm những chuyện nhảm nhí.

-Vậy thì đơn giản thôi, cút, cút ngay và luôn, ta không cần ngươi đi theo bên cạnh nữa.

Gương mặt không chút tình cảm của Vô Thường quay sang nói với Cường Tiêu.

-Lý Hạo từ nay không còn là người bên cạnh ta, nếu hắn gần đây hoặc có ý rình mò, ngươi liền đi giết hắn cho ta.

-Thiếu gia, cái này...

Cường Tiêu nghe thế đơn nhiên liền khó thể ứng xử, dự định nói thêm liền bị Vô Thường lạnh lùng nói.

-Không cần nói nhiều, ngươi không có quyền cãi, đây là lệnh, ta không muốn nghe thêm lời nào khác. Còn nếu làm không được thì cút, ta sẽ quay về xin gia gia Linh Nhân cảnh khác biết nghe lời hơn.

-Vâng, thiếu gia, ta hiểu rồi.

Nhìn vẻ mặt “bố đời”, tự cho mình là hay, là tối thượng của Vô Thường, Cường Tiêu chỉ còn có thể đáp ứng mệnh lệnh.

Nếu Cường Tiêu không đáp ứng, Vô Thường quay về kiến nghị với Nhậm Thiên Hành đại lão gia thật thì hẳn chết chắc, mà hẳn chết còn chưa đủ, gia đình già trẻ nhà hắn cũng bị liên lụy theo.

Tối hôm qua nhìn Nhậm Thiên Hành có vẻ tốt đẹp, nhưng xét cho cùng lão dù gì cũng là Đại Tướng quân trong quân đội, mà đã là Đại Tướng trong quân đội thì trình độ nghiêm khắc, tàn độc người người đều rõ.

Nhậm Thiên Hành phân Cường Tiêu theo Vô Thường là lệnh, trái lệnh của lão thì đừng hỏi hình phạt gì đang chờ phía sau.

-Ta sẽ làm, ta sẽ đi thu thập thông tin của họ, được chưa Vô Thường thiếu gia?

Sau một hồi phát hoảng giống Cường Tiêu, Lý Hạo dùng vẻ mặt cực kỳ bất đắc dĩ nói, ánh mắt hắn dần dần vô cùng nhìn Vô Thường.

Đối diện ánh mắt đó của Lý Hạo, Vô Thường không tránh né gì, ngược lại còn cười âm trầm bảo.

-Đời người lắm cái khổ. Vì gia đình, vì người thân, vì con đường mưu sinh mà đã lỡ bán thân để làm chó cho người khác thì phải tuyệt đối nghe lời.

-Tuân theo mệnh lệnh của ta, ta còn chút tôn trọng. Không tuân thì cút xéo, đừng ở đây lải nhải, bực mình lắm hiểu không?

Vô Thường kiếp trước, kiếp này đều là người như vậy, đã là người phục vụ cho hắn thì phải nghe lệnh hắn đã ra, người không tuân, hẳn không cần.

Hắn dùng nét mặt tà ác, lời nói kiểu “sốc hàng” chẳng qua là để người khác hiểu, hắn độc ác, đừng nên làm gì chống đối hắn. Điều này sẽ giúp hắn đỡ mất thời gian sau này.

“Hừ”

Lý Hạo nghe xong đầu liền như bốc khói, bất quá hắn chỉ có thể đem ức chế giữ chặt ở trong lòng, không dám phát tát lên người Vô Thường. Sau đó, hắn quay người bỏ đi làm nhiệm vụ được giao.

-Ha ha hà... HAHAAAAHA...

Từ phía sau lưng Lý Hạo, Vô Thường đặt tay lên trán cười ác vang vọng khắp nơi khiến người xung quanh không khỏi kêu “khùng, điên” trong lòng.

Vài chục giây qua đi, Vô Thường nói với Cường Tiêu, bất ngờ là giọng điệu của Vô Thường đã hoàn toàn thay đổi.

-Tiêu thúc, cho ta mượn thêm 10 lượng vàng, chiều ta chắc chắn sẽ trả lại.

Cường Tiêu hoàn toàn ngây người trước tình cảnh.

-Tiêu thúc, Tiêu thúc...

Thấy Cường Tiêu không trả lời, Vô Thường kêu tên hắn liên tục mới khiến Cường Tiêu giật mình đáp.

-Đây, 10 lượng vàng thiếu gia cần. Thiếu gia cũng không cần trả lại, số tiền này không đáng bao nhiêu.

-Không đâu Tiêu thúc, ta mượn là mượn, dù ít nhiều ta vẫn sẽ trả đúng số ta đã mượn.

Lấy 10 lượng vàng trên tay Cuồng Tiêu bỏ vào cái túi tiền rộng tênh của bản thân, Vô Thường xoay người bước đi.

-Biết người là Linh Nhân không cần ăn uống, nhưng ta còn cần phải ăn. Đi thôi.

-Vâng.

Cuồng Tiêu bỏ tay với tính cách lạ lùng của Vô Thường, hần chỉ “vâng, dạ” đi theo sau bảo hộ Vô Thường.

“Linh Nhân”, hai từ khiến ai nghe đến cũng đều phải phát hoảng, phải kinh sợ trước sức mạnh của họ.

Cách không giết người, uy áp khí thế, phóng ra ánh nhìn có thể trấn trụ bước đi, thi triển thần thông xuất ra chiêu thức có thể là hỏa long, lôi kiếm, nhanh như chớp, chữa trị đặc thù, biến dạng, bảo tồ, kiếm chiêu đầy hư ảo,... là sức mạnh khó lường của Linh Nhân, khiến họ tồn tại trong mắt tu luyện giả chẳng khác gì thần thánh. Đơn nhiên, đó chỉ là những tu luyện giả yếu kém.

Đối với những vị tu luyện giả mạnh mẽ tựa như Linh Sư cảnh, Linh Nhân thật sự chẳng khác gì một kiến, một chường, một tát là chết.

Tại Châu Nam thành, Linh Nhân cảnh không nhiều, trong tổng số gần mười vạn người sinh sống tại Châu Nam thành thì Linh Nhân cảnh chỉ khoảng 500, 600 người. Sở hữu sức mạnh kinh người, Linh Nhân cảnh vốn dĩ đã có cuộc sống làm mưa làm gió, thích gì được nấy, nhưng rất tiếc là vì họ sống trong Châu Nam thành, sống trong lãnh địa của những kẻ được gọi là Linh Sư, một chường có thể hoàn toàn san bằng vài tòa kiến trúc, khủng bố vô cùng.

Vương gia Hồng Tiêu Quân, Đại tướng quân Nhậm Thiên Hành, Đại tướng quân Hàn Bách, Hầu gia* Nhạc Thái Phong, Hầu gia Hình Bá Thiên, là năm vị Linh Sư mạnh mẽ nhất Châu Nam thành, mỗi người đều chiếm lĩnh một mảnh đất, một lãnh địa trong thành. Đúng hơn, họ là kẻ thống trị Châu Nam thành.

*Hầu gia: Người từng góp công lớn cho triều đình, được hoàng đế phong Hầu, cho đất, địa vị hoàn toàn sánh ngang với Đại tướng quân, nhưng lại không thể tham gia việc triều chính.

Là thống lĩnh thì Linh Sư cần thuộc hạ, và 500, 600 vị Linh Nhân cảnh chính là những con dê béo, là những mục tiêu hoàn hảo để họ tiêu tằm. Kẻ theo thì cho họ chỗ tốt, kẻ không theo thì chà giết chết còn hơn để người khác thừa hưởng.

Cuồng Tiêu, Lý Hạo cũng là những con dê béo này, tuy nhiên họ đến Kiếm Trận Tướng Phủ là tự nguyện, không bị ép buộc bởi một vài lý do đơn giản.

Tu luyện đạt tới cảnh giới Linh Nhân, ai cũng biết khó khăn là vô vàng, năm tháng sinh mạng bị vùi dập trong cơn thịnh tu không chút thương tiếc. Cuồng Tiêu, Lý Hạo tuổi ai cũng đều đã vượt qua 100, Cuồng Tiêu trông trẻ hơn Lý Hạo bất quá chỉ là do đột phá Linh Nhân sớm hơn Lý Hạo nên vóc dáng trẻ hơn Lý Hạo.

Đứng dưới trướng một Linh Sư, làm việc cho vị Linh Sư, chỗ tốt đạt được tất nhiên tuyệt vời hơn so với ngày xưa tự “thăm” một mình. Không những thế, họ ngày xưa tu luyện điên cuồng chỉ để đạt đến Linh Nhân, giờ họ có con cái, có gia đình lại có tài nguyên tốt gấp ngàn lần ngày xưa, con cái họ có lẽ sẽ phát triển vượt mặt họ, đây là cái tốt mà bất kỳ một người Linh Nhân nào làm thuộc hạ cho Linh Sư đều có thể thấy.

Người đời thường có câu “cha làm con hưởng”, Cuồng Tiêu, Lý Hạo đều bán mình làm chó để đổi lại đồ tốt cho con cháu họ, sau này, con cháu họ phát triển vượt mặt họ, thậm chí là trở thành Linh Sư hô mưa gọi gió một phương, họ chết cũng thấy vui vẻ mỉm cười nơi âm ti.

Lý Hạo, Cuồng Tiêu đều vì điều này nên dù Vô Thường có như thế nào với hai người, hai người cũng chỉ dám tức giận trong lòng mắng chửi và nhẫn nhịn. Ngoài ra không thể làm gì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 16: Trở lại đấu trường Phong Ba

Cầm trong tay 10 lượng vàng, một cái số tiền khổng lồ đối với bất kỳ một Phàm Nhân nào, đủ để một gia đình ba người không sợ thiếu cái ăn, cái mặc trong vòng một năm. Điều đầu tiên Vô Thường làm dĩ nhiên là gấp lại gia đình thường dân ngày hôm qua bị hấn uy hiếp, trả ơn cho việc mượn đồ và tắm rửa.

Thực hiện hành vi trả nợ này, Vô Thường cũng không chân chính gấp mặt họ, hần chỉ là ném thẳng năm lượng vàng vào phòng ngủ của họ một cách yên lặng rồi rời đi.

-Thằng kia đứng lại, nhìn mặt người lạ hoắc, không biết có phải người trong thành không. Mau giao nộp giấy tờ ra.

-Dừng lại...

-Ái chà, nữ nhân này nhìn ngon đấy... à nhầm, cô nương, trông người rất khả nghi, chắc chắn là một trong tông phạm với tên sát thủ ám sát quận chúa, mau theo ta về nhà... nhầm, về địa lao khám xét.

-Người dám chạy?

“Xoạc” một đao chém xuống, máu người nhuộm đất, lòng người xung quanh khiếp sợ.

-Cái gì mà mặt nạ thô, thiếu niên? Bậy bạ, rõ là quận chúa đã nói...

-Ta nghĩ người chính là sát thủ, cho nên là... hừ hừ... đưa móng lên...

Vô Thường nhìn đông, nhìn tây, xoay trái, xoay phải trên con đường lớn đều phát hiện có ít nhất bốn, năm người hoặc của vệ quân thành hoặc binh lính của Vương phủ tuần tra nghiêm ngặt, gương mặt hắc không khỏi nhíu lại.

“Phải làm gì đó, nếu không chuyện này sớm muộn gì cũng bại lộ”

Đối với vụ việc ngày hôm qua, Vô Thường tuy đã đeo mặt nạ thô, sửa đổi trí nhớ của Ngọc Yên, nhưng nếu không tìm ra được thủ phạm sẽ dẫn đến nghi ngờ rất lớn vì nhiều nguyên do.

Châu Nam thành có tường thành bao bọc rất cao, chừng 100m, ngay cả Linh Sư nếu không dùng sức phá thành bỏ chạy thì cũng không đủ khả năng bật nhảy qua khỏi tường thành, còn nếu là Linh Nhân, bay không qua, phá cũng không được vì tường thành này làm bằng gạch đá đặc thù có độ cứng cao, đủ để chống lại đồng lúc năm vị Linh Nhân toàn lực ra tay. Thoát bằng vượt thành không thể thực thi.

Vượt cổng thành, nơi luôn có các vệ quân thành, giờ lại cộng thêm người của Vương phủ trấn giữ? Trừ phi là Linh Sư thì chạy được.

Từ hai điều trên, lão Vương gia chắc chắn sẽ đoán ra tên sát thủ ám hại con gái lão vẫn còn trong thành. Với chức vị Vương gia, lão hoàn toàn có thể lấy về tư liệu Linh Nhân trong thành và dòng khách vắng lai qua lại thành, từ đó lục tìm. Thời gian tìm hắc sẽ lâu nhưng cuối cùng cũng sẽ tìm ra, và một khi không tìm ra, lại cộng thêm tác động đến từ nhiều người phạm nhân về thông tin kẻ đeo mặt nạ con thỏ, mọi chuyện... khó nói.

Khó nói hơn, Vô Thường lại đăng ký tham gia Đấu Trường Phong Ba với biệt danh là “thỏ con xinh xắn” cùng hình tượng đeo mặt nạ con thỏ, thế mới chết hắc. Vả lại, sẽ có một số Linh Sư hoặc Linh Nhân có một số khả năng đặc biệt khiến người khai hết mọi bí mật, Vô Thường sẽ không xong theo nhiều đường.

Cuối cùng, đặc biệt quan trọng nhất, cái việc mà Vô Thường chợt cảm thấy rung mình ngay lúc này khi chỉ vừa nhận ra. Ngọc Yên có Băng Hoa Tâm Đan với 64 sợi xích, xếp loại thiên tài đỉnh cấp hiếm gặp, đồng thời còn là con gái cưng của lão Vương gia, vậy thì “người bảo hộ” của nàng khi sự việc giết chóc bốn tên lính tàn đang ở nơi nào lúc đó? Có hay không vẫn luôn núp gần đó dùng đôi mắt lạnh lùng dõi theo Vô Thường?

Linh Nhân vẫn luôn là tồn tại kinh khủng. Còn các “linh”, họ chỉ là bạn bè của Vô Thường, không phải kẻ hầu bên cạnh hắc, nói hay không nói vẫn là lựa chọn rất bình thường của các “linh”, tuy nhiên, những vụ việc có nguy hại đến Vô Thường, một người bạn sẽ không bao giờ im lặng. Đó cũng là lý do Vô Thường vuốt mồ hôi trên trán, thờ phào.

“Có thể vì một vài lý do, ngày hôm đó nàng người bảo hộ không thêm bên cạnh nàng” Vô Thường suy đoán cùng hy vọng thật sự là như vậy, chứ nếu không lại dẫn đến nghi hoặc “vì sao kẻ đó không ra tay giết hắc ít nhất là ngăn chặn ta?”, bắt đầu lại là một loạt cái âm mưu ở đằng sau cần phải nghĩ đến.

-Làm bỏ mảy mảy cả linh hồn. Đi ăn, đói rồi!

Nói nhỏ một tiếng, Vô Thường cùng năm lượng vàng còn lại đi đến một tiệm tửu lâu, ngồi xuống vừa ăn vừa tính mưu kế đào thoát.

Cuồng Tiêu lặng lẽ đi theo phía sau.

Tiến vào tửu lâu tên gọi “Vô Ưu”, một tửu lâu thường dân, không quá sang trọng, Vô Thường cùng Cuồng Tiêu nhanh chóng tiến đến lầu hai, tìm một bàn nằm trong góc ngồi xuống gọi món.

“Ngọc Yên, Ngọc Yên, Ngọc Yên, Ngọc Yên...”

Ngồi trước một bàn đầy đủ năm món ăn đắt nhất quán, Vô Thường vừa gấp một miếng thịt bò bỏ vào miệng nhai, lại cũng vừa tính toán kế sách thoát nạn cùng xử lý lời hứa với chính nữ nhân bị hắc dọa ngặt, đồng thời còn lợi dụng sơ hở nắn bóp thân thể mềm như bông gòn, mịn như hoa sen của Ngọc Yên.

Mùi hương thân thể, cái xúc cảm khó quên vẫn còn đọng lại rất rõ rệt trong người Vô Thường.

-Tiêu thúc, người tìm về nhanh giúp ta vài tờ giấy trắng cùng với bút mực.

-Vâng, thiếu gia.

Cuồng Tiêu trực tiếp ra ban công nhảy xuống đường, hai chân lướt nhanh như một con gió giữa dòng người đông đúc tìm về những thứ Vô Thường yêu cầu.

Linh Nhân cảnh lấy linh khí làm năng lượng, vừa chuyển hóa chúng thành linh lực tăng lên sức mạnh, vừa chuyển hóa chúng thành dinh dưỡng nuôi sống cơ thể, cho nên khác với Phạm Nhân, Linh Nhân cảnh không cần ăn uống, vệ sinh các kiểu, trừ tắm rửa và súc miệng.

Vài phút ngắn sau, Cuồng Tiêu mang theo giấy bút quay về. Vô Thường vội cầm giấy mực vẽ vôi, viết chữ.

Chỉ 30 phút sau, Vô Thường đưa những bản vẽ mà một tờ giấy được gấp lại cho Cuồng Tiêu.

-Cầm những bản vẽ này đến tiệm may mặc nổi tiếng nhất thành, hẹn họ ba ngày sau phải hoàn thành, tiền bạc không là vấn đề. Về yêu cầu chất liệu phải mềm, phải cứng, phải thoải mái, dễ thấm mồ hôi ra sao ta đều đã ghi đầy đủ bên trong.

-Còn tờ giấy này, khi thỏa thuận xong vấn đề may mặc, người hân mở ra xem rồi thực hiện đúng như nội dung bên trong đã ghi.

-Thiếu gia, còn người?

Cuồng Tiêu nhận lấy thứ Vô Thường giao, hân hướng mắt nhìn Vô Thường nhú mày hỏi.

Lý Hạt rời đi, Cuồng Tiêu hẳn là Linh Nhân duy nhất còn lại để bảo vệ Vô Thường, hiện tại phải đến tiệm may mặc nổi tiếng nhất Châu Nam thành ở gần cửa đông của thành, đoạn đường xa phải mất một giờ bay nhảy trên các tòa kiến trúc, Vô Thường còn một mình sẽ như thế nào. Lỡ Vô Thường có chuyện gì thì xác định là cả nhà Cuồng Tiêu đều xong đời.

-Ta? Ta đơn giản là về nhà nằm ngủ.

Vô Thường bình thường đáp, sau đó lại sợ Cuồng Tiêu nói nhiều, Vô Thường lạnh nhạt nói thêm.

-Đi đi, đừng quên khi này ta đã nói gì với người và Lý Hạt.

-Ta đã hiểu thiếu gia.

Khẽ buồn phiền, Cuồng Tiêu trông như đại hán trung niên đầy cơ bắp không dám chậm thêm bước nào, hân từ ban công lầu hai từ lâu vận linh lực tăng phúc, nhảy thẳng qua mái nhà người dân bên cạnh rồi cứ thế bay về phương xa.

-Tĩnh tiền. Dư cứ giữ.

Đưa cho tiểu nhị một lượng vàng, số tiền gấp 10 lần các thứ Vô Thường đã gọi khiến tên tiểu nhị cứng người, không tin vào nhưng gì nghe được, thấy được. Vô Thường vội vã rời đi.

Mục tiêu chính không gì khác hơn chính là... mua mặt nạ hình con thỏ, thay cho cái ngày hôm đã vứt. Cuối cùng chính là đến Đấu Trường Phong Ba tham gia vượt thử thách, nhận lấy tiền thưởng lên đến 5000 lượng vàng đủ để mua một trang viên và nhân lực người hầu.

...

-Thỏ con xinh xắn, đã đến!

Mang trên gương mặt chiếc mặt nạ thỏ trắng tai dài, khoác trên người bộ quần áo trắng tuyết, Vô Thường lần nữa đến với Đấu Trường Phong Ba, một đấu trường cực lớn, đồ sộ và ồn ào. Thậm chí ngay cả cách đấu trường 100m vẫn có thể nghe được tiếng reo hò, gào thét của đủ mọi thứ âm thanh từ trong đấu trường truyền ra.

Lặng yên đứng vài giây, Vô Thường tiến vào Đấu Trường Phong Ba, đến phòng báo danh để thông báo hân đến “nộp mạng”.

-Ba người chúng ta đăng ký thi đấu giải...

-Ta đến đăng ký vượt tháp người...

-Đăng ký khu loạn đá.

-Hai anh em bọn ta đến giết yêu thú.

-Ta...

Phòng báo danh vẫn đông đúc người ghi danh, đem sinh ra mạng ra đặt cược như ngày nào.

-Yô, thỏ con xinh xắn đến đúng ước hẹn đây.

Vô Thường bước vào phòng chính là một câu nói hài hước đầy tự tin, đúng hơn là chẳng khác gì người “trấu tre” không sợ chết.

- Tên điên nào đây?

- Thỏ con xinh xắn? Buồn cười, quá buồn cười, há há há...

- Tên này... hoàn toàn không biết?

Mọi người xung quanh nhìn hần không ngừng bàn tán, nghi hoặc, buồn cười, bởi lẽ người hôm qua biết biệt danh “thỏ con xinh xắn” một là nằm giường hai là chết rồi, không còn sức để đến phòng báo danh đăng ký thi đấu thêm lần nữa.

- Người đến rồi thì vào trong, nửa giờ đồng hồ nữa chính là bắt đầu phần thử thách của người.

Vị trung niên đảm nhận phần khu thử thách, phụ trách ghi danh Vô Thường ngày hôm qua chỉ vào đường đi ở phía sau lưng, hướng Vô Thường đi vào đó chuẩn bị.

- Ổ kè.

Vô Thường vui tươi tiến đến con đường. Lúc hần đi ngang qua vị trung niên, vị trung niên liền ném cho hần một cái lệnh bài.

- Đây là lệnh bài, là minh chứng người là người ghi danh và thi đấu. Khi thắng hay muốn dừng cuộc chơi, có thể dùng nó để nhận phần thưởng thuộc về mình.

Vị trung niên giải thích, bộ dạng vô cùng thuần thực vì số người lần đầu tham gia Đấu Trường giống Vô Thường là không thiếu, việc cần làm gì để cho người mới hiểu nhanh gọn nhất hần đều đã luyện thành.

- Cảm tạ.

Chụp lấy lệnh vài bằng gỗ đặc biệt, bên trên có khắc lớn bốn chữ “Thỏ con xinh xắn” và bốn chữ nhỏ “Đấu Trường Phong Ba”, Vô Thường cảm ơn trung niên liền đi thẳng một mạch vào trong con đường.

Chỉ vài mươi giây, Vô Thường liền đến một căn phòng rộng không hề có một người nào khác ngoài Vô Thường cùng với một dãy các dụng cụ binh khí đủ loại được dựng khắp nơi trong phòng.

Phía trước Vô Thường, một cánh cửa sắt đen lớn tồn tại chặn lối đi. Nếu là người đã từng tham gia Đấu Trường Phong Ba ắt hẳn đều sẽ biết phía sau cánh cửa là gì, nơi nào.

Đứng bên trong phòng, Vô Thường vẫn có thể nghe được âm thanh nghị luận xôn xao của khán giả quan chiến bên ngoài đang háo hức mong chờ cuộc đấu diễn ra lần háo hức mong chờ tiền đặt cược có mất hay sinh lời.

- Đứng đây, khoảng nghìn người.

Vô Thường thoáng cười nhạt suy đoán số người quan chiến. Hần sau đó đi đến băng lớn được treo giữa phòng, một cái băng mà bất cứ ai vào đây đều sẽ bị gây chú ý, trừ phi là người mù.

- Quy định: người tham gia có thể mang vũ khí bản thân đến hoặc chọn trong đây. Nếu mang vũ khí đến sẽ được người của đấu trường phụ trách kiểm tra.

- Khi qua một màn, người tham gia muốn dừng lại hay đi tiếp sẽ giơ tay trái hoặc tay phải biểu thị. Tay trái bỏ cuộc, tay phải tiếp tục. Trong trường hợp không còn lại hai tay, nằm xuống đất chính là bỏ cuộc.

- Danh sách yêu thú và giải thưởng từng phần, nhìn bảng bên phải.

- Nghiêm cấm: Linh Nhân cảnh trở lên giả dạng, can thiệp, chơi đản được và các hành vi gian lận khác. Vi phạm chính là chết.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 17: Lục Kiệt xem chiến

- Hừm...

Vô Thường dời tầm nhìn khỏi bảng thông báo, hần quay đầu sang trái, phải, trước, sau nhưng không thấy ai bèn nghi hoặc tự hỏi.

-Người kiểm tra vũ khí đâu?

Theo quy định trên bảng đã ghi rõ, người mang vũ khí sẽ bị kiểm tra, tức là bên trong phòng này phải có ít nhất một người của đầu trường cư ngụ, thế nhưng hiện tại Vô Thường xem đến xung quanh liền không thấy một ai.

-Người hỏi lão phu sao?

Bỗng chợt bên tai Vô Thường đột ngột vang lên một giọng nói già nua khiến hắn giật mình cùng suy nghĩ “bên trên”.

Vô Thường ngay chốc lát lễ phép nói.

-Vãn bối thất lễ, quý rầy tiền bối.

“Vụt” một tiếng, một bóng người ngồi trên thanh gỗ bên trên nhảy xuống đất, đứng trước mặt vô thường mang dáng vẻ già lão đầu bạc, thân vận áo nâu đen đơn giản.

Lão nhìn Vô Thường có chút hiền hòa nói.

-Sao, người gọi lão phu có chuyện gì?

Quan sát Vô Thường không có không gian trữ vật, trên người không mang bất cứ vũ khí gì, bình thường, nếu kẻ khác trang bị tương tự như Vô Thường lại tự xưng gọi lão, lão sẽ trực tiếp đập cho một đập bay ra ngoài. Thế nhưng Vô Thường lễ phép như vậy, lão cũng chịu khó lắng nghe hắn.

“Bỏ mẹ, giờ mà nói: xin lỗi em chỉ gọi chơi, chắc chắn đi đòi nhà ma”

Vô Thường tự biết kết quả tương lai bởi câu tò mò nghi hoặc, bởi vậy hắn liền làm một tuồng kịch, không thì toi mạng trước vị Linh Nhân này.

Hắn thập phần cung kính nói.

-Tiền bối, vãn bối biết là không được phép nhưng mà trận đấu này rất quan trọng với vãn bối, cả nhà vãn bối đều mong chờ số tiền thưởng thắng trận này. Cho nên là vãn bối mong tiền bối giúp vãn bối chọn ra một loại binh khí tốt nhất trong khu này để vãn bối có cơ hội chiến thắng.

-Kính mong tiền bối giúp đỡ.

Vô Thường giả điên như thật, vẻ mặt nghiêm trọng cùng rầu rĩ vô cùng. Bất quá vì hắn đeo mặt nạ con thỏ nên lão giả không nhìn thấy gì, nhưng từ giọng điệu khản kiệt của hắn, lão hẳn cũng sẽ hiểu.

-Hử?

Lão giả quan sát Vô Thường một hồi, chợt mỉm cười.

-Được thôi, lão phu dạo này cũng không có việc gì làm. Vậy nói xem, người thuận dùng vũ khí loại nào?

Nghe vậy Vô Thường đơn giản là phải cố mà vui mừng khôn siết nói.

-Vâng, cảm tạ tiền bối, vũ khí mà vãn bối chuyên dùng là...

Và thế, Vô Thường đã đâm lao thì phải theo lao, hắn và lão giả có một cuộc trò chuyện “thân mật” theo nhiều nghĩa.

...

Bên ngoài đấu trường, bên trên bàn ghế của khán giả hạng sang, đúng hơn là nơi chỗ ngồi chỉ giành cho con cháu các thế gia quyền lực và Linh Nhân cảnh.

Lúc này, một cuộc gặp gỡ có bất ngờ nhưng không khó hiểu giữa các Lục Kiệt danh chấn Châu Nam thành khiến người xung quanh không khỏi lấy làm kinh hãi.

-Haizz, cứ tưởng đến đây chỉ mình ta, không ngờ các người lại cũng đã có mặt từ trước a.

Nhạc Thái Hùng là chàng trai thanh thiếu niên cao ráo, tuấn tú, 18 tuổi, là cháu trai của Hầu gia Nhạc Thái Phong và cũng là một trong Lục Kiệt. Thái Hùng vừa đến đấu trường khu thử thách, dõi một vòng liền thấy những gương mặt quen thuộc khiến hắn không khỏi than thở.

-Hãy da, người có quyền tới, bọn ta tại sao lại không thể tới chứ hử.

-Ừ, cực chừng cho ta trái nho nào.

Ngồi ở một chỗ có bàn đẹp, có bánh trái trên bàn, có dù che nắng, lại còn có thiếu nữ xinh xắn cùng với nụ cười tươi vui quạt mát, hầu hạ. Hàn Lâm Vũ

19 tuổi, cháu trai thứ ba của Đại tướng Hàn Bách* ăn mặc đúng kiểu thiếu gia ăn chơi trác tán, lạnh nhạt nói Nhạc Thái Hùng.

-Chỉ có một tháng là đến kỳ hạn phân chia thứ hạng của Lục Kiệt chúng ta, mọi người đến xem để lấy kinh nghiệm về khu đấu yêu thú là chuyện bình thường đi.

Cũng ngồi ở vị trí cách Nhạc Thái Hùng hai cái bàn gần cạnh, hướng ngược lại với Hàn Lâm Vũ, Hình Luân con trai thứ 15 của hầu gia Hình Bá Thiên trông bộ dạng thư sinh yếu ớt nhưng ẩn sâu bên trong là con người cực kỳ nguy hiểm, độc ác chen chân vào cuộc đối thoại.

Thế nhưng mà, Nhạc Thái Hùng và Hàn Lâm Vũ không dòm ngó gì đến Hình Luân, cả hai đều im lặng.

Thấy vậy, Hình Luân cũng chỉ là cười tà tà, không nói chuyện gì hơn.

Nhạc Thái Hùng thoáng chốc rồi lựa cho mình một chỗ ghế đẹp có dù che nắng và dĩ nhiên là cách xa Hình Luân ngồi xuống. Ngay tức thì, một thiếu nữ đi lại điệu dàng hỏi hấn cần phục vụ gì.

Phân phó cho thiếu nữ mang lên chút ít đồ ăn vì dù sao thì khu đấu trường thử thách này vốn luôn bắt đầu nhanh, kết thúc cũng nhanh, không diễn ra trên 30 phút. Nhạc Thái Hùng lượn mắt một vòng xung quanh tìm xem còn vị Lục Kiệt nào không.

-Đó là...

Vì khu đấu trường luôn mang hình dạng vòng tròn, dãy ghế hạng sang lại luôn là nơi gần nhất sân đấu, nên là chỉ vài giây Nhạc Thái Hùng liền phát hiện hai vị Lục Kiệt còn lại ở cách Hàn Lâm Vũ hơn 20 bàn, tiểu Vương gia Hồng Thanh Tiêu và đệ nhất mỹ nhân Châu Nam thành, Vụ Hương Lan.

Nhạc Thái Hùng hừ nhẹ, căm ghét lắm lắm như muốn ăn tươi nuốt sống người.

-Nàng chắc chắn phải là của ta và chỉ của ta, dù ngươi là Vương gia hay hoàng đế đều không được...

Lấy được đệ nhất mỹ nhân, nam nhân nào chẳng muốn, Nhạc Thái Hùng cũng vậy, tuy nhiên hấn so với người khác dị hơn chút là rất ghét nam nhân khác cướp nữ nhân của hấn, hấn sẽ tìm cách giết cho bằng được.

Phía bên kia.

-Hương Lan à, cái cây linh chi 500 năm này...

-Cái này là một bộ nhuyễn giáp Linh Nhân sơ kỳ...

-Đây là Định Nhan Đan...

-...

Hồng Thanh Tiêu ngồi chiếc bàn sát bên mỹ nhân Vụ Hương Lan không ngừng biểu quà, biểu đạt tâm ý tốt rõ ràng đối với người mình yêu thích trong lòng.

Thế nhưng mỹ nhân Vụ Hương Lan mang theo khăn lụa trắng tuyết che phần nửa dung nhan tú lệ, chỉ để một đôi mắt đen tuyền thanh khiết đã đủ làm nam nhân chết ngộp vì tìm đập nhanh, nàng không để ý gì đến Hồng Thanh Tiêu một bên lải nhải, đôi mắt hợp hồn vẫn nhìn xuống dưới sân chiến, chờ đội yêu thú xuất hiện.

Hồng Thanh Tiêu, Nhạc Thái Hùng, Vụ Hương Lan, Hàn Lâm Vũ, Hình Luân, tất cả họ đến nơi này duy nhất chỉ muốn nhìn yêu thú vì đây là lần đầu họ quyết định thi đấu để phân chia thứ hạng, nhằm tìm kiếm các kinh nghiệm đối với yêu thú, chứ không rảnh rỗi nhìn cuộc chiến. Cuộc chiến nếu hay, họ có thể học kinh nghiệm, tệ thì vài ba giây là có người chết, cuộc chiến cũng kết thúc.

-Tất cả đều đến, duy nhất chỉ thiếu Nhậm Thiên Tâm, tên này không lẽ hấn tự cho là yêu thú dễ đối phó... không, có lẽ hấn giống ta, đã cho người bắt yêu thú mang về để thực tập.

Hàn Lâm Vũ đơn nhiên cũng yêu thích Vụ Hương Lan, đối với động của Hồng Thanh Tiêu hấn chỉ khẽ cười vì sự ngu ngốc vô ích, điều quan trọng khiến hấn nhủ mảy là Nhậm Thiên Tâm, kẻ thù không đội trời chung với hấn.

Bất quá hấn không biết, kẻ thù của hấn đúng là đang ở nhà, nhưng mà ở nhà dưỡng bệnh chứ không phải tập luyện yêu thú gì.

Yêu thú, một dạng sinh vật đa phần là khát máu, sẵn sàng chém giết nhau để lấp bụng và tấn công mọi sinh vật phạm vào lãnh thổ của chúng. Cách thành đông của Châu Nam thành, Bách Thú Lâm là giới phận của yêu thú, Phạm Nhân cảnh bước vào mà không có nhiều Linh Nhân hỗ trợ liền tạm biệt vĩnh viễn người nhà.

Lục Kiệt là người ở Phạm Nhân cảnh dưới 20 tuổi có chiến lực mạnh nhất và đã bước vào cảnh Bán Linh Nhân, đang tôi luyện linh lực để học cách sử dụng sức mạnh của linh lực mà cách không đả vật, đồng thời tăng lên sức mạnh công kích. Lục Kiệt có thể vào Bách Thú Lâm để thử trình độ, nhưng mà không ai vào được vì bị người ngăn cản.

Trong thành tính mạng được đảm bảo, kẻ nào giết người liền bị dền tội, ra ngoài thành, thiên tài nổi danh Lục Kiệt bị người dám sát, dù biết thủ phạm là

ai cũng chỉ khóc hoặc ngu ngốc hơn là đem quân ra liều mạng với thủ phạm theo kiểu “đồng vu quy tận”*. Cho nên Lục Kiệt không thể ra.

*Lý do bị giết, mọi người ai cũng hiểu.

Về cuộc thi vào một tháng nữa để phân chia thứ hạng trong Lục Kiệt chỉ vừa được đưa ra vào hai ngày trước, do sáu người tự quyết định. Nội dung cuộc thi là đến Đấu Trường Phong Ba, khu vượt thử thách yêu thú, ai vượt ải nhiều nhất với thời gian cầm cự lâu nhất sẽ có thứ hạng cao nhất.

Vì Lục Kiệt không thể đánh người chết ta sống trong thành nên họ chỉ còn cách như vậy. Cả sáu người đều nhờ cường giả gia tộc thương lượng với người đấu trường, mượn khu vượt thử thách yêu thú này một ngày và được bên đấu trường chấp thuận, tuy nhiên cách thức cuộc đấu đấu trường vẫn sẽ nắm giữ, yêu thú do họ biên soạn, cửa khán giả vẫn được duy trì bán vé, điều khác biệt chỉ là người tham gia có thể bỏ cuộc.

Hôm nay ở đây, các Lục Kiệt đều không muốn bản thân là người thua cuộc sớm nhất.

Cùng dãy ghế hạng sang, đối diện bên kia vòng tròn so với Lục Kiệt, một vị nam tử khoảng chừng trông hơn 43 tuổi khoác áo bào đen, tay cầm chén rượu nhạt tự nhâm.

-Năm năm ta lại một lần đến, hi vọng thiếu niên muốn đánh với yêu thú lần này sẽ là một mầm mống tốt để đưa về tông môn bồi luyện. Gần 100 năm rồi, vẫn chưa một lần dặt đến thiên tài cho Tông môn, so với các tiếp dẫn sứ khác, ta thật xấu hổ a.

Uống cạn chén rượu, nam tử thờ dài nhớ chuyện xưa.

Bình Thường cứ cách năm năm, vị trung niên nam tử này thường tổ chức một cuộc hội trà giành cho Linh Nhân dưới 20 tuổi tham gia, nhưng suốt trăm năm nay, Châu Nam thành vẫn không có người nào dưới 20 hoặc ít nhất vừa tròn 20 tuổi đột phá được Linh Nhân cảnh cho nên năm nay, hắn cũng ngại tổ chức, dự chỉ là dạo vòng vòng các thế gia và tra hỏi tin tức xem ai có đủ điều kiện thì mang đến Tông môn trắc nghiệm.

Vừa hay đi đường nghe loáng thoáng từ một đại hán vừa mới què chân* nói hôm nay có thiếu niên mang mặt nạ thỏ vượt thử thách ở Đấu Trường Phong Ba khiến hắn sinh ra chút hứng thú đi đến xem xét.

*Kẻ này hôm qua lạnh lặn chê cười Vô Thường mang mặt nạ thỏ đăng ký.

Đấu với yêu thú, nghe thôi thì bất kỳ Phàm Nhân nào cũng rung mình, bởi lẽ yêu thú vốn rất mạnh, Phàm Nhân cảnh tài giỏi, kinh nghiệm đầy mình cũng phải 2, 3 người liên thủ mới giết chết được yêu thú yếu nhất. Do vậy nên tham gia phần thử thách yêu thú, người muốn tham gia đều đa phần là người trưởng thành, nam tử, đại hán theo nhóm. Đã là thiếu niên lại còn đơn thân độc mã chiến đấu với yêu thú, điều này khiến người tò mò.

Do ngu ngốc, ảo tưởng sức mạnh? Có thể, nhưng người ngu như vậy thật sự tồn tại trong khi ai cũng biết yêu thú kinh khủng?

Đến xem khác rõ.

-Ê, ca hai hình như đông hơn ca một thì phải.

-Đơn nhiên rồi, nghe nói có người trẻ tuổi hăng hái thông ải, ai cũng muốn xem thực hư thế nào nên đến đông.

-Nhìn biết người ngu ngốc rồi.

-...

-He he, mình đã đặt cược hẳn trụ được trong 1 phút, chắc chắn lãnh tiền a..

-Cầu trời cho tên này khá, trụ được 5 phút đi.

-Nam mô a di đà, cầu hắn qua vòng.

-....

Theo thể lệ cược, thời gian người tham gia trụ càng lâu, tiền bồi càng cao, gấp đôi, gấp 10, 100 lần, cho nên có nhiều người cầu may người tham gia nổi “máu chó” duy trì càng lâu càng tốt, chỉ cần thời gian trụ được dài và đứng ngay mục bọn họ đặt cược thì phát tài.

-Cái gì, vợ của lão Tài có bầu, lão ta già rồi sao có con được?

-Nè bé cưng, cho sờ tí nha...

-Đừng, đừng, nơi này đông người lắm, người ta thấy đấy...

-Như vậy không phải kích thích hơn sao, hả cưng cưng...

-...

Khắp đấu trường, gần cả ngàn người ồn ào, xôn xao, âm thanh liên miên không dứt.

Cuối cùng, một phút trôi qua đi, âm thanh bắt đầu khu vượt ải thử thách yêu thú lần thứ hai trong ngày cũng vang lên hấp dẫn mọi người chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 18: Cuồng Chiến Lang

Giọng nói mềm mại của nữ nhân vang vọng khắp bầu trời đấu trường khu vượt thử thách yêu thú.

-Kính chào quý vị quan khách đến với Đấu Trường Phong Ba, khu vượt thử thách yêu thú, một khu mà có thể nói là khó nhất trong đấu trường của chúng tôi.

-Và dĩ nhiên cũng không nói gì thêm, chúng tôi cũng xin được phép bắt đầu lần vượt thử thách yêu thú thứ hai trong ngày. Mọi đặt cược, ghế ngồi mất hiệu lực giây phút này.

Hơi dừng một giây, giọng nữ nhân lại tiếp tục

-Đã đến giờ, xin mời đấu sĩ “thỏ con xinh xắn” bước ra sân!

Tất cả mọi người đều tập trung nhìn về phía bên trái, nơi có một cánh cửa sắt đen màu.

“Kétttt” một tiếng cửa lớn rộng mở, Vô Thường mặt nạ thổ quần áo trắng, tay cầm thương, lưng đeo kiếm, eo dắt dao nhỏ nghiêm chỉnh bước ra. Bộ dạng hiên ngang, hùng dũng tựa như tướng quân tự thân ra trận chinh chiến, tản mát ra một cỗ khí thế kỳ lạ đầy vẻ ngạo thế.

Bịch...

Vô tình hay cố tình thay, Vô Thường bỗng chốc đặt trúng một vật mềm mềm khiến toàn khí thế hấn có đều tan biến như chưa từng xuất hiện.

“Mẹ nó, con cò hó nào dám ị bậy...”

Tức tối rửa thầm trong lòng, bất quá khi quay xuống nhìn kĩ thì phát hiện đó là một vũng máu nhỏ cùng ít nội tạng người chết bên trong, trong lòng hấn không khỏi nhũ “đêch, chưa gì đã hù ta nhục chí à”.

-Thỏ con xinh xắn, cái con mẹ nó cái danh hiệu buồn cười vãi cả ra. Mặc dù là đã biết trước nhưng mà cũng không kiềm được nước mắt, má nó buồn cười thật, há há há, hahahaah...

-Ỗ, nghe nói là còn trẻ lắm nha, chỉ khoảng thanh thiếu niên trên dưới 17, 18 tuổi thôi.

-Bộ thẳng này tưởng là mang nhiều vũ khí liền sẽ thắng? Điên rồi.

-Tuổi trẻ như vậy lại tham gia đấu yêu thú, xem ra là chết chắc.

-Hừm, để coi thực lực thế nào...

-...

Giây phút Vô Thường nhìn vũng máu nhũ này, khán giả trên khán đài cũng tròn mắt tán rộ lên.

-Phàm Nhân cảnh?

Trung niên nam tử từ dù ngồi cách xa Vô Thường khoảng 100m hơn vẫn nhìn thấu cảnh giới của Vô Thường, điều này khiến lão khó hiểu, thật sự là có kẻ ngốc trên đời? Nhưng lát sau vị trung niên lại chợt nghĩ “có thể có vũ kỹ”.

-Kết thúc sớm, hi vọng có thể xem kịp vài động tác cơ bản của yêu thú.

Cả năm vị Lục Kiệt đều âm thầm đoán ra kết cục trận chiến.

-Xui vãi cả nôi.

Mẳng một câu, Vô Thường tiếp tục đi đến gần giữa sân rồi mới dừng lại.

Cắm cây thương xuống đất, dựng thẳng đứng trên đất, Vô Thường dựa lưng vào cây thương dài 2,3m (mũi thương dài gần 30cm) quan sát đấu trường

tính toán.

“Số lượng chỉ trên ngàn người, xem ra lại sắp trở thành nhân vật nổi tiếng người người mến mộ a”.

“Sân kiểu vòng tròn dạng số 0, đường kính dọc khoảng 300m, đường kính ngang khoảng 200m, tường thành dày cao 10m cách biệt với khán giả. Ở gần có Linh Nhân cảnh phục kích nhằm ngăn chặn tai nạn yêu thú mất kiểm soát, chưa kể là còn có trận pháp phòng ngự, không cho công kích lọt ra ngoài. Hừm, bên dưới đất là cát dày, có thể dễ dàng dùng để hất lên làm mù tầm mắt địch...”

“Mẹ, cái cánh cửa đối diện to như vậy đơn giản là vì yêu thú có hình thù cao to. Theo danh sách, con yêu thú cuối cùng là Con khi lông vàng, thân cao 5m to lớn, lực lưỡng vãi cả nôi, một quyền trướng người đảm bảo là banh con mẹ nó xác. Mấy cái vũ khí cùn này không biết có chém rách được thịt nó không nữa...”

Bên trong Vô Thường tính toán khá nhiều để càng ít lộ ra thực lực thật sự càng tốt, bên ngoài Vô Thường chỉ là khoanh tay trước ngực khẽ nhắm mắt như nằm ngủ. Tư thế cực kỳ phong độ, rất có sức đã kích trái tim nữ nhân.

Đã qua năm phút để đấu sĩ điều chỉnh trạng thái, giọng nói nữ nhân mềm mại lần nữa vang lên.

-Yêu thú đầu tiên, Cuồng Chiến Lang.

Cửa lớn đối diện mở ra, một chiếc xe không người lái chở l-ng sắt lớn đi ra ngoài.

Bên trong l-ng sắt, một con chó sói đứng cao 1m5, 1m6, không, một con quái thú tựa như chó sói to bự có mắt đỏ, tai nhọn, bộ lông xanh đen, hàm răng đầy sắc nhọn cùng dòng nước dãi rỉ xuống. Con quái thú này chính là đang đứng vững bằng hai chi sau, hai chi trước với mười hai ngón tay sắc bén nhọn như hắc cầm cầm chặt cạnh l-ng sắt gào thét ghê rợn.

-Gào... GỪ... gào gào...

-Bà hú... Hú bà boá, hú hú...

Đôi mắt Cuồng Chiến Lang vô cùng khát máu nhìn xung quanh đầy dữ tợn, hai chi trước vẫn liên tục rung lắc mạnh mẽ l-ng sắt, chiếc đuôi có lông dựng đứng cứng như đá không ngừng linh hoạt cử động đánh vào l-ng sắt tạo ra âm thanh “rầm rầm”, song không thể phá toái l-ng sắt đi.

-Là Cuồng Chiến Lang, cùng loại với con thú đã giết chết A Mộc trong nhóm hồi sáng a.

-Đúng, tuy nó chỉ cao bằng một thiếu niên 13, 14 như thân thể bề rộng to, cơ bắp cuồn cuộn săn chắc, cực kỳ linh hoạt và sắc bén trong chiến đấu.

-Không chỉ nhiều đó như người nói đâu, tốc độ của nó cũng cực nhanh khủng khiếp, trướng một trào là kiếm nát vụn, cơ thể như bị dao xẻ, tuyệt đối không thể sống.

-Trong một tháng nay có tổng cộng 56 đội tham gia, trong đó chỉ khoảng 23 đội là sống sót qua ải nhưng ít nhiều đều có mang thương tật, kết quả là chết ở ải hai hoặc dừng lại sau khi thắng ải hai, không thể đến ải ba Quái Nhện.

-Không biết thiếu niên có thể trụ bao lâu a...

-Trụ làm méo gì, chết đi cho ta có tiền về mua thuốc cho mẹ già.

Khán giả bắt đầu nghị luận, tuy nhiên đa phần họ đều mang theo vẻ thích thú và lo lắng sợ không trúng cược hơn là cầu mong đấu sĩ đừng chết, có thể vượt ải.

Vô Thường khẽ mở mắt nhìn về phía Cuồng Chiến Lang, từng thông số kỹ thuật của con yêu thú đều nằm trong mắt hắn.

“Chiều cao 1m56, sải tay 50cm, móng vuốt đủ để làm chày xước Linh Thể tạo ra những đường máu đẹp mắt, chân cứng, tốc độ gấp ba lần một người bình thường, thậm chí nếu nó chạy bằng bốn chân, tốc độ phải gấp 5 lần. Thân thể cơ bắp cho thấy sức lực mà nó có thể tạo ra là một nghìn cân khí lực, gấp 5 lần người bình thường. Chiếc đuôi này... có độc”

“Và đặc biệt, Cuồng Chiến Lang không phải là cái tên tự xưng xuất hiện. Điều này cho thấy, con chó con này càng chiến sẽ càng hăng máu, sức tấn công sẽ tăng dần theo thời gian cho đến một hạn định nào đó mới dừng. May là bố mày có đọc qua vài quyển sách nói về yêu thú a”

-Ài một, đấu sĩ chiến Cuồng Chiến Lang chính thức bắt đầu.

Giọng nói êm tai của nữ nhân vang lên, l-ng sắt tức thì rụng xuống, Cuồng Chiến Lang được thả ra.

-Gờ hú hú...

Tru lên một tiếng vang dội, Cuồng Chiến Lang gương mặt dữ tợn, miệng răng nhọn, mũi xì ra khói bước hai chân rời khỏi cỗ xe.

“Úi giời, cung trừ phi là có cơ thể sắt đá thì họa may còn sống lâu, chứ tốc độ, sức mạnh của cung thì ăn anh bằng niềm tin. Trình đâu mà đủ, à chấp luôn, anh sẽ nhắm mắt lại vậy”.

Khả là ảo tưởng, Vô Thường thật sự nhắm mắt rồi rời thương, trên lưng đeo kiếm chậm rãi từng bước một tiến về phía trước, về phía “ma sói” nếu tính theo thể giới Pháp thuật của Vô Thường.

Kiếp trước, Vô Thường đã từng một thường vào sinh ra tử, chinh chiến vạn quân, phải nói, mất hẳn nếu không tồn tại thì cơ thể sẽ chính là đôi mắt toàn diện thứ hai của hắn.

Âm thanh giúp hắn định vị.

Xúc giác cho cảm nhận hướng gió và tính toán mạnh yếu, nhanh chậm.

Sự rung mình cho hắn cảm giác nguy hiểm đã đến gần hay chưa.

Nhắm mắt có đôi khi lại giúp hắn dễ dàng chiến thắng hơn là mở mắt.

-Nhắm mắt lại?

-Thú vị, thú vị, thật thú vị làm sao.

Trung niên nam tử với năng lực của Linh Nhân cảnh nhưng tuyệt đối không thuộc hàng “rom, cò” như Linh Nhân cảnh tại Châu Nam thành, hắn nhìn Vô Thường hành động liền cười lên một nụ cười khó bề xuất hiện.

Trung niên không nghĩ Vô Thường điên, hắn nghĩ Vô Thường tự tin và muốn dò theo kết quả có đúng như vậy.

-Grừ Grừ...

Cuồng Chiến Lang có thể nói là yêu thú hoang dã, tuy nhiên nó không phải là thú hoang như chó sói. Nó bước ra khỏi l-ng sắt, điều đầu tiên nó làm hết như con người, đó là quan sát tình cảnh xung quanh.

Phát hiện trên đài cao rất nhiều người, rất nhiều thức ăn, dải của nó liên tục rơi xuống mặt đất tạo nên một vùng nước nhỏ.

-Khịt khịt...

Bắt giác ngửi được mùi thơm của miếng thịt ngon đang lại gần, đôi mắt đỏ của Cuồng Chiến Lan lóe sáng, nhìn chăm chăm vào Vô Thường cách gần 100m phía trước.

Nước dãi đầm đìa, cái miệng đầy răng nhọn, Cuồng Chiến Lang hạ hai chi trước xuống đất, cả người phóng chậm chậm về phía Vô Thường, đây có thể là thăm dò con mồi của nó.

Soạt!

Đối diện, Vô Thường đưa tay rút thanh kiếm trên lưng ra, tay cầm đặt kiếm ngang về bên phải so với cơ thể Vô Thường. Bóng tối che mắt, Vô Thường vẫn bước đến nhẹ nhàng, trầm lặng.

-GỪU...

Tốc độ Cuồng Chiến Lang bắt đầu tăng lên, bốn chân chạy giúp nó càng lúc càng nhanh, đến giây thứ ba thì đã vượt qua 30m/s. Với tốc độ tăng tiến này, chỉ khoảng đúng 1 giây tiếp theo, Vô Thường sẽ bị nó cắn đứt cổ.

-Thật nhanh, một người bình thường căn bản là không theo kịp tốc độ. Thỏ con xinh xắn đi đời rồi.

-Phải như vậy chứ, ta lại sắp có tiền.

-A Một lúc sáng cũng chính là chết như vậy a. Đội của hắn căn bản không theo kịp tốc độ, công kích hay phòng thủ đều không. Nhờ có A Mộc chết, bị Cuồng Chiến Lang ăn thịt nên mới có sớ hờ để hai người khác hạ gục nó a.

Trong lúc mọi người vừa nhìn vừa bàn, một giây sớm đã trôi qua, Cuồng Chiến Lang đã cách Vô Thường chỉ 10m, một cú nhảy đà xa và nhanh với tốc độ kinh hoàng từ Cuồng Chiến Lang bạo phát, chụp thẳng về phía Vô Thường.

-Đừng xem con gái...

-Hí...

-Chết.

Vù!

Một cú nhảy vô thẳng mặt Vô Thường, nếu là người bình thường, Phàm Nhân cảnh, thậm chí một vài Linh Nhân cảnh non nớt chắc chắn sẽ bị vô đứt

đầu mà không kịp làm ra hành động gì.

Xoẹt... vụt!

Keng!

Mở mắt, Vô Thường tra kiếm vào vỏ trên lưng, đồng thời cánh tay phải được giơ lên cao.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 19: Chém thường

Vụt!

Cường Chiến Lang vỗ huyệt mục tiêu Vô Thường, nó hạ mạnh xuống đất, cơ thể nhanh chóng quay đầu lại.

Thế nhưng mà...

Phụt phụt!

Đầu của Cường Chiến Lang đột ngột rụng xuống đất, một cột máu đỏ thẩm bắn mạnh lên bầu trời tạo thành mưa máu. Đồng thời cơ thể của nó ngã xuống đất co giật.

~...

Cả khán đài hầu như cùng một lúc im lặng không nói nên lời.

Một giây trôi qua, tiếng ồn nhất tề rung động.

-Cái... cái quái gì vậy? Không phải tên đó phải nên đứt đầu hay sao, tại sao lại làm Cường Chiến Lang đứt đầu chết đây?

-Mẹ kiếp, bộ ta hoa mắt à. Rõ ràng Cường Chiến Lang đã chụp trúng đầu thỏ con xinh xắn, sao tự nhiên cái thằng thỏ con điên điên lại đứng vững vàng giờ tay lên, còn Cường Chiến Lang lại chết. Hừ cấu mẹ nó rồi.

-Con mẹ nó Linh Nhân cảnh à, thế quái nào không nhìn ra cử động. Chắc chắn là Linh Nhân cảnh. Phạm luật rồi, cần đấu trường xử lý đề.

-Cần thuốc...

-Uống đan dược...

Có Linh Thể, có kỹ thuật chiến đấu, có kỹ thuật đặt chân thuận cho việc xoay chuyển bước chân đổi hướng tránh né trong nguy cấp. Vô Thường dùng tốc độ mà mắt thường không thể nhìn ra được gì ngoại trừ các Linh Nhân cảnh chuyên nghiệp, hắn xoay người theo hướng vuông góc, tay cầm kiếm chỉ đợi thân hình Cường Chiến Lang lướt qua liền chém ngang đầu "chó con", cướp đi mạng sống của nó. Sau đó, Vô Thường chỉ là tra kiếm vào vỏ trong khi thân thể Cường Chiến Lang hạ xuống đất, giờ tay lên biểu đạt muốn tiến đến ai hai.

Hành động giết chết Cường Chiến Lang tích tắc chỉ trong một giây như thế, thậm chí còn không để khán giả nhìn thấy cái gì, Vô Thường hoàn toàn bị người cho là gian lận thực lực.

Cả năm vị Lục Kiệt xem cảnh vừa rồi cũng là một phen tròn tròn mắt. Ai nấy đều không tin nổi cảnh vừa rồi trong mắt họ là thật, nếu là thật vậy thì Thỏ con xinh xắn kia tuyệt đối phải là Linh Nhân cảnh.

-Hừ, dám giả danh làm Phàm Nhân cảnh để tham gia dự thi, thật không biết sống chết.

-Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng thấy vị Linh Nhân cảnh nào lại vì vài đồng tiền vàng lừa gạt đấu trường a? Đúng tên điên, coi bộ vị này không biết Đấu Trường Phong Ba kinh khủng như thế nào.

-Thỏ con xinh xắn, để xem người xử lý tình huống này ra sao.

Tuy nhiên trong đó, Vụ Hương Lan lại có ý nghĩ khác. Gương mặt tuyệt trần của nàng được ẩn giấu đằng sau tấm khăn lụa khẽ nhăn lại.

-Các đấu sĩ tham gia Đấu Trường Phong Ba luôn được một tiền bối Linh Sư cảnh của đấu trường ẩn trong bóng tối tra rõ thực lực. Vị Thỏ con xinh xắn này sẽ không là Linh Nhân cảnh.

-Nhưng mà thực lực bậc này thật khiến người hoài nghi.

Vụ Hương Lan, nàng không thuộc năm đại thể lực thống trị Châu Nam thành, nàng thuộc về một thể lực còn khủng khiếp hơn nhiều. Do vậy, hiểu biết và năng lực cũng vượt xa người khác.

Tại bên kia, vị trung niên nam tử cũng một hồi há hốc mồm.

-Cái tốc độ này vốn đầu phải của Phạm Nhân cảnh. Là Linh Sư? Chẳng lẽ mắt của Linh Nhân cảnh tăng 6 như ta có vấn đề?

-Trừ phi... không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Hãn sinh mệnh lực dồi dào như trời non chớp nổ, tuổi sẽ không vượt quá 16 tuổi, nếu hãn làm được điều đó... không có khả năng!

-Ta phải theo dõi tiếp.

Vị nam tử trung niên kịch liệt phủ nhận, hãn không tin thờ con xinh xắn lại đạt tới trình độ kia, cái trình độ mà Tông chủ đã từng đạt.

Ngay lúc này, giọng nữ nhân tuy khá gượng gạo, bất ngờ nhưng vẫn phải vang lên tuyên bố kết quả khó tin.

-Vâng thưa quý khán giả, mặc dù kết quả trận đấu có bất ngờ lớn, nhưng người chiến thắng đích xác là đấu sĩ Thỏ con xinh xắn. Chúng tôi sau một hồi hội nghị thăm dò ý kiến của các vị cường giả Linh Sư cảnh đều phân tích và thống nhất như vậy. Vị đấu sĩ này không có bất luận điều gì gian lận, mọi thứ đều đến từ thực lực giới hạn Phạm Nhân cảnh.

Điều này khiến khán giả cảm thấy bản thân ngỡ ngàng, như là đang trong mộng. Phạm Nhân cảnh từ khi nào kinh khủng đến bật như vậy. Nhưng xét đến cho cùng, Đấu Trường Phong Ba luôn làm ăn rất chuẩn mực, chỉ là một vòng đấu thử thách không dễ gì khiến họ che giấu điều gì mờ ám.

Bất quá vị Thỏ con xinh xắn có năng lực Phạm Nhân cảnh ghê gớm bậc này, tất cả các khán giả, Lục Kiệt, thậm chí là Đấu Trường Phong Ba hay vị nam tử trung niên “tiếp dẫn sứ” hoàn toàn không ngờ tới, lần đầu thấy được.

-Theo quy định, đấu sĩ Thỏ con xinh xắn đã đưa tay phải biểu quyết tiếp tục ải hai. Cho nên là vượt thử thách vẫn tiếp tục.

-Yêu thứ thứ hai, Hòa Hồ.

Giọng nữ nhân vừa dứt, cánh cửa to lớn lần nữa mở ra, một chiếc xe chở l-ng sắt hiện ra cùng với một con hồ thân cao 2m, dài hơn 4m, một bộ lông màu đỏ cam quý hiếm. Đặc biệt trên hai tai và đuôi dài của con hồ này đều tràn ngập hỏa điểm.

“Đệch, cái này có còn là cuộc thi giành cho Phạm Nhân cảnh không vậy?”

Nhìn con hồ mặt đầy dữ tợn quan sát chung quanh, Vô Thường cảm thấy thương cảm cho các thí sinh tham gia.

Cuồng Chiến Lang tốc độ hơn người, người hành động dù là tấn công hay phòng thủ đều chậm chạp, vậy Phạm Nhân cảnh làm sao có thể thắng?

Ài một khó khăn như vậy mà ải hai lại là Hòa Hồ, yêu thú có thể phóng lửa, chưa kể tốc độ dù có thua chút ít so với Cuồng Chiến Lang nhưng cũng không chậm, và lại thân thể lại trâu bò hơn nhiều, muốn Vô Thường một kiếm chém đứt rồi thân thể, hãn ít nhất phải mượn sức mạnh của Linh Thể cộng vào.

Vô Thường đã như vậy, Phạm Nhân cảnh phải thế nào, dù cho là số lượng ba người có đông nhưng đòn đánh không gây sát thương quá lớn cho con Hồ thì cũng chẳng khác gì đào mồ tự chôn bản thân. Thử nghĩ hai người khác tranh thủ cơ hội cho người thứ ba, người thứ ba hăng hái chém một nhát vào người con hồ, con hồ chỉ hơi nhói lòng, không gục ngã, thế là nó quay sang cắn một phát chết tươi thì đánh thế quái nào?

Cung tên là một lựa chọn không tồi, tiếc là người cầm cung có thể bắn chuẩn xác một vật có tốc độ nhanh di chuyển trước khi chúng áp sát một đồng đội hay không là một vấn đề lớn.

Khu vượt thử thách có phần thưởng lớn nhất Đấu Trường chính là lý do như vậy.

-Để xem lần này ngươi đối phó thế nào đây, Thỏ con xinh xắn.

-Làm đại gia ngươi thua mấy vạn bạc trắng, chết đi thẳng khi.

-...

Tất cả người trên khán đài cố gắng tập trung 200% sức lực chú ý cuộc chiến và hành động có phần “hư cấu” của Vô Thường.

-Khi này lỡ dùng Linh Thể* để gia tăng tốc độ, vậy thì bỏ mấy bây giờ dùng luôn sức mạnh vốn có của bản thân, không cần áp chế.

Vô Thường có chút tự kỷ lưỡng.

Theo Vô Thường tính toán, da thịt Hòa Hồ có dày to, nhưng đao kiếm vẫn có thể chém được và để lại vết chém nông, yếu vì khí lực Phạm Nhân cảnh

bình thường không đủ. Với sức mạnh tối ưu của Linh Thể, hắn sẽ bù khuyết điểm đó, dứt điểm Hỏa Hổ giống Cuồng Chiến Lang.

*Dùng Linh Thể: chẳng qua chỉ là cách nói khi hắn cần phải triển khai sức mạnh hắn có. Không dùng Linh Thể, tức là hạ thấp sức mạnh, ra vẻ như Phạm Nhân cảnh bình thường.

Keng!

Lần nữa rút kiếm, Vô Thường bước từng bước về phía l-ng sắt dựa theo tính toán, suy diễn bản thân đã bày ra trong đầu.

-Ái thứ hai, bắt đầu!

l-ng sắt đổ sụp, Hỏa Hổ được tự do.

-Grào... GỪ...

Cũng tương tự như Cuồng Chiến Lang, khắp xung quanh đều có món mồi ngon bao bọc, Hỏa Hổ việc đầu tiên làm chính là gầm gừ, dữ tợn nhìn mọi người. Nó vẫn chưa để ý đến Vô Thường ở đằng trước kia.

Bịch bịch... Vụt!

Vô Thường nhân cơ hội từ đi từng bước, từng bước chuyển sang chạy, tốc độ không phải khủng khiếp, chỉ tựa người bình thường.

-Gừ...

Cảm nhận được chấn động kì lạ, Hỏa Hổ quay đầu nhìn chằm chằm thân ảnh Vô Thường chạy đến, còn cách nó chỉ 50m.

Ngay tức thì, Hỏa Hổ há to miệng ra, một luồng lực lượng kỳ dị hội tụ đến rồi hình thành nên một quả cầu lửa đỏ rực.

Phụp!

Hai giây hội tụ cầu lửa, nó phun thẳng về phía vô Thường, tốc độ bay của quả cầu lửa cũng khá nhanh, nhưng so với Cuồng Chiến Lang điên tiết chạy khi nãy thì quá mức tầm thường.

Vô Thường nhìn quả cầu lửa, hắn đơn giản liền né qua bên phải chạy, dễ dàng thoát đi trong khi nhiều đấu sĩ khác đã từng chạm trán với Hỏa Hổ đều phải mất vài pha chặt vật mới thoát được.

Phụp... phụp... phụp...

Vô Thường tránh thoát, Hỏa Hổ liền không ngại tạo ra nhiều quả hỏa cầu bắn về phía hắn.

Vụt... vù...

Qua trái, qua phải, bay lên, trượt xuống dưới, Vô Thường đều né được tất cả. Và cho đến khi cả hai chỉ còn gần 15m, Vô Thường dậm chân mạnh bật nhảy lên cao.

-Điên rồi, hắn muốn chết.

Khán giả đấu trường xem đến tình trạng này liền ngoác mồm, không hiểu vì sao Vô Thường lại điên như vậy. Bật nhảy về phía Hỏa Hổ không phải, chỉ cần con Hỏa Hổ nhảy vồ lên là hết né?

-GÀO...

Không hề sao như hình ảnh trong đầu của mọi người, Hỏa Hổ gầm lên một tiếng, nó cũng bật nhảy lên cao, vồ thẳng về phía Vô Thường. Vô Thường trừ phi biết bay thì tuyệt không thể thoát khỏi móng vuốt cùng cái miệng lớn của nó.

-Hô con hãy yên nghỉ nhé!

Thờ dài vô cùng giả tạo giành cho con hồ, Vô Thường giương kiếm về hướng mặt trời, ánh sáng nắng chiều khoảng gần 3h chiều đầy gay gắt chiếu lên mặt kiếm sáng bóng của hắn, mặt kiếm khuếch đại ánh nắng sáng bóng đó lại được Vô Thường tận dụng chiếu thẳng vào mắt con Hỏa Hổ.

-Gáo...

Chói mắt khẽ gầm nhẹ, Hỏa Hổ dù vậy vẫn giữ tư thế vồ về hướng Vô Thường, tuyệt muốn chụp đầu Vô Thường. Tiếc là nó đã xong đời.

Thân cao 2m, dài hơn 4m cũng đã đủ hình dung thân hình to lớn của Hỏa Hổ. Khi nó giang hai tay về phía trước vồ Vô Thường, khoảng trống giữa hai cánh tay đó hay còn gọi là khoảng trống đối diện ngực nó là một lỗ hổng lớn mà con người có thể chui vào.

Hiện tại trong tình huống chói mắt không thấy đường, linh trí lại không cao, Hỏa Hổ bất lực.

-Chém thường*, chia đôi con đường!

*Nhát chém bình thường.

Sức mạnh khí lực Linh Thể vượt quá năm ngàn cân lại cộng thêm với tốc độ ra đòn cực nhanh, một nhát chém có thể xẻ đôi bất cứ một vật thể gì còn nằm trong phạm vi “chém được” xuất hiện.

SOẸT...TTT!

Âm thanh xẻ thịt kéo dài, Vô Thường người dính chút máu hạ xuống mặt đất trong yên bình.

Phía sau lưng hắn, hai nửa thịt hồ từ đầu đến hông nằm gọn hai bên, ở giữa, một vùng nội tạng và máu huyết lênh láng, lộn xộn.

Khán đài thêm lần nữa không thể lập tức nói thành lời. Họ cứ thế khô miệng, trơ mắt nhìn bóng dáng dưới sân đấu.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 20: Đối thoại

- Một kiếm chém làm đôi Hỏa Hồ trong khi từ trước đến nay các nhóm tham gia đều phải chém trúng vài ba lần mới mất được vài miếng thịt trên người nó. Không thể tin được, ta thậm chí còn không biết mình đang xem cái quái gì.

-Chém giết Hỏa Hồ dễ dàng như vậy lại còn bảo không phải Linh Nhân cảnh hóa trang. Ông trời, từ khi này Phàm Nhân cảnh kinh khủng thế kia.

-Ta chắc chắn rằng Lục Kiệt thiên tài dù có gộp lại chắc cũng không bao giờ bằng được tên này a.

-Hư cầu, hư cầu, hư mẹ nó cầu...

Trong suy nghĩ của khán giả, không, phải nói là mọi người có mặt nơi đây và thậm chí là tất cả những cá thể dưới Linh Nhân cảnh, hành động của Vô Thường lúc này luôn luôn khó tin, cực kỳ khó tin như vậy.

Châu Nam thành từ khi hình thành cho đến khi bị Hồng Long quốc thôn tính, phân chia cho các đại tướng, vương gia và hầu gia. Tu luyện giả Phàm Nhân cảnh trong mắt mọi người nơi đây thì ngoài việc có Tâm Đan, có thiên phú thì họ chẳng khác gì người bình thường, phong cách chiến đấu cũng như người bình thường, hoàn toàn không có gì sai biệt.

Vô Thường dựng lên hàng loạt khả năng không thuộc về người bình thường, không thuộc về trình độ Phàm Nhân cảnh trong suy nghĩ mọi người, điều đó khiến họ cảm thấy mơ hồ và ngơ ngác.

Nhạc Thái Hùng, Hàn Lâm Vũ, Hồng Thanh Tiêu, Hình Luân, bọn họ đều bộ dạng kinh ngạc nhủ thầm, trong nội tâm của bốn người đều cho rằng Thỏ con xinh xắn chính Linh Nhân cảnh, đồng thời khó hiểu vì sao Đấu Trường Phong Ba lại bao che tu vi Thỏ con xinh xắn như vậy.

Riêng Vụ Hương Lan thì nhủ thầm với nhân vật Thỏ con xinh xắn, nàng đang nghĩ đến một khả năng kinh khủng mà chỉ có sở hữu khả năng này, vị Thỏ con xinh xắn kia mới thực hiện được.

-Không phải linh lực gia cường, sức lực gây ra hoàn toàn dựa vào cơ thể. Người này không lẽ trời sinh cường lực.

Trung niên nam tử sau khi đã quan sát kỹ Vô Thường liền làm ra kết luận của bản thân.

-Nếu đúng là cường lực, vậy tốc độ kia là như thế nào?

-Ta phải quan sát thêm nữa.

Vị tiếp dẫn sứ này tuy xuất thân từ Tông môn có trình độ kiến thức vượt xa Hồng Long quốc nhưng vẫn không thể nhận ra được Linh Thể của Vô Thường, có thể thấy Linh Thể của Vô Thường dường như đã tuyệt tích trên thế gian.

“Ài một 500 lượng vàng, qua ải 2 lại thêm 1000 lượng vàng, cộng lại chỉ 1500 lượng vàng vừa đủ kinh phí cho một mảnh đất rộng 1ha (3600m²)”

Không cần chú ý khán đài biến hóa, Vô Thường đứng bên dưới tính toán.

“Nếu qua ải ba Quái Nhện sẽ có thêm 2000 lượng vàng, thực lực lại phải lộ ra thêm. Ở nhưng mà lộ ra rồi thì như thế nào?”

“Ngũ, đơn nhiên sẽ có rất nhiều người muốn giết mày, và mày cũng sẽ gây chú đến lão hoàng đế đã giết cha mẹ mày. Đến lúc đó chết non thì đừng tự hỏi vì sao!”.

Nghĩ đến đây, Vô Thường không còn lựa chọn khác ngoài việc giơ tay trái lên, biểu đạt dừng vượt ải.

Giọng nói nữ nhân lập tức vang lên.

- Ồi hai, đầu sĩ Thỏ con xinh xắn là người chiến thắng, đồng thời đầu sĩ cũng đã dừng lại, không tiến đến xông qua ải ba Quái Nhện. Đấu trường khu thử thách vượt yêu thú lần thứ hai trong ngày xin được phép khép lại.

- Kính chúc quý vị khán giả ra về thượng lộ bình an.

Thông báo hạ xuống, cánh cửa ban đầu Vô Thường đi ra liền mở, hán mạt theo vũ khí nhanh chân chạy ngược về rồi đi.

- Cái đấu trường này càng lúc càng nhảm nhí, mai mốt không tổ nữa, hừ.

- Thời thế Linh Nhân sờ sờ biểu diễn, vậy mà khẳng định là Phàm Nhân cảnh. Về!

Mọi người khán đài đấu trường rời đi, tâm trạng ai cũng một bộ nặng nề đối với kẻ thua tiền, còn một bộ vẻ khó tin đối với người quan chiến chỉ để giải trí.

Sự tình chiến đấu vì kiếm chút tiền của Vô Thường đã vô tình tạo nên một con lốc, và mũi nhọn của con lốc không ai khác chính là danh tính Thỏ con xinh xắn.

- Thỏ con xinh xắn sao? Hừm...

Nhạc Thái Hùng, Hàn Lâm Vũ, Hồng Thanh Tiêu, Hình Luân, Vụ Hương Lan, tất cả vị Lục Kiệt đều rời đi đấu trường thật nhanh, nhằm chuẩn bị các biện pháp giăng lưới người, đi thăm dò danh tính thật sự của người trẻ tuổi Thỏ con xinh xắn.

- Cần phải tra rõ, rất thể là một mầm móng tốt không thể bỏ qua.

Liếc nhìn Vô Thường vào cửa sắt, vị nam tử trung niên chớp mắt khóa khí tức Vô Thường rồi rời khỏi đấu trường. Ở bên ngoài chờ đợi thời cơ bắt chuyện với Vô Thường.

- Chẳng trai trẻ, ngươi có rỗi thời gian làm cuộc trò chuyện ngắn với ta hay không?

Vô Thường chỉ vừa bước trở lại căn phòng, vị lão giả đã giúp hắn lựa chọn vũ khí liền chấp tay sau lưng, môi nở một nụ cười hiền hòa với hắn.

- Dạ vâng, tất nhiên là vẫn bồi có rãnh thừa Mộ tiền bối.

Làm vẻ mặt cung kính, Vô Thường vẫn tiếp tục vờ diễn với vị Linh Nhân cảnh họ Mộ của Đấu Trường Phong Ba.

- Vậy Mộ tiền bối có gì xin nói thẳng, vẫn nếu có gì cũng không giấu diếm.

“Khà khà, tất cả đều vẫn đi theo đúng hướng kế hoạch đã định ra. Hồng Mặc Thiên, sẽ rất nhanh thôi...”.

Trong lòng Vô Thường, một nụ cười đắc ý, ác độc hiển lộ.

- Ừm, thế thì lão phu xin được hỏi vài điều về ngươi.

- Ngươi có phải bẩm sinh cường lực hay đã phục dụng một vài thứ có thể nâng cao sức mạnh thân thể?

Dù hỏi, lão giả họ Mộ luôn cười hiền hòa phòng tránh dọa Vô Thường sợ hãi.

- Là cường lực bẩm sinh thừa tiền bối.

Cơ hội đã tranh thủ được, Vô Thường tuyệt không bỏ qua những lời dối trá đắc giá.

- Nếu không lầm, Tâm Đan của ngươi thuộc loại đặc biệt mà người khác không thể tra ra?

- Đúng ạ.

- Ngươi là Phàm Nhân, Khai Tâm hay... Bán Linh Nhân cảnh?

- Là Bán Linh Nhân thừa tiền bối.

-Ồ...!

Mặc dù bên trong giật nảy hết cả mình khi nghĩ Vô Thường cao lắm chỉ ở cảnh giới Khai Tâm nhưng không ngờ hần đã đạt cảnh giới Bán Linh Nhân, bên ngoài lão giả cố trấn định bình tĩnh.

“Mới 15, 16 tuổi thế này mà đã là Bán Linh Nhân, và lại phong cách chiến đấu rất tinh vi, bản thân lại có cường lực bẩm sinh, thật sự là một yêu nghiệt khó tìm trong Tiêu Nguyên Đại Lục!” lão giả họ Mộ khó kiềm được lòng cảm khái trước năng lực của người trẻ tuổi này.

Vô Thường dù có đeo mặt nạ nhưng dưới cảm ứng giác quan của Linh Nhân cảnh cấp cao, sinh mệnh lực dồi dào của hần toát ra đã đủ để người khác đoán đúng số tuổi đời. Điều đó lại cộng với trình độ tu vi của hần thì rất dễ khiến người khiếp đảm vì trong khoảng vạn năm trở lại đây, không nói Hồng Long quốc nhỏ bé bên trong, chỉ nói ở Tiêu Nguyên Đại Lục rộng lớn vô tận, muốn tìm ra một người trẻ tuổi như Vô Thường đạt đến cấp bậc Bán Linh Nhân cảnh là rất khó, nhưng không phải không có.

Vài giây trấn định cảm giác trong lòng, vị lão giả đột ngột nói lên một câu khiến Vô Thường vừa vui vẻ mặt trọng, vừa giật thót mình ở bên ngoài.

- Vậy Nhậm Vô Thường, con cháu trực hệ của Nhậm gia, Kiếm Trận Tướng Phủ, ngươi có muốn gia nhập Thiên Long thương hội của chúng ta không?

Đối với vị lão giả họ Mộ, nhân tài cỡ này tuyệt đối không thể bỏ.

- Haizzz...

Thở dài một hơi, Vô Thường kéo xuống chiếc mặt nạ thả con vì đã không còn có gì để che giấu đi gương mặt.

- Xin lỗi tiền bối vì trước đó vẫn bối đã bịa chuyện lừa gạt tiền bối.

Điều hần xin lỗi dĩ nhiên là chuyện docks lão gia cảnh lúc lựa chọn vũ khí.

- Không sao, điều đó không quan trọng. Vậy ngươi có muốn gia nhập Thiên Long thương hội của ta hay không?

Kiếm Trận Tướng Phủ quá mức nhỏ bé so với Đấu Trường Phong Ba, tìm kiếm thông tin là điều rất dễ dàng và được lão xem qua trong lúc Thỏ con xinh xắn chiến đấu với yêu thú.

- Gia nhập Thiên Long thương hội?

Vô Thường nhún mày nghi hoặc, tất nhiên là do hần cố ý, tình tiết như thế này Vô Thường đã gặp trong phim khá nhiều.

Vị lão giả họ Mộ hiểu ý Vô Thường, lão nhanh chóng giải thích vài điều cơ bản.

- Về Thiên Long thương hội, ngươi chỉ khi đồng ý gia nhập ta mới có thể giản lược cho ngươi, tuy nhiên ta sẽ nói trước một số lợi ích khi gia nhập thương hội.

- Gia nhập thương hội chúng ta, mỗi tháng ngươi đều được lãnh đan dược tu luyện, tiền bạc, tài nguyên theo cấp bậc tương ứng với tu vi. Tất nhiên, ngươi lúc này còn là Bán Linh Nhân nên tài nguyên thu về chỉ cơ bản, không nhiều, nhưng nếu đạt cấp bậc Linh Nhân cảnh trở lên và làm công việc do thương hội phân phó, tài nguyên thu về chắc chắn phong phú khiến ngươi hài lòng, còn nữa...

- Vẫn bối nguyện ý tham gia thương hội.

Vô Thường chợt cắt lời lão giả họ Mộ nói

- Dù không biết Thiên Long thương hội như thế nào, nhưng nếu vẫn bối không làm thì dựa theo lời của tiền bối, Đấu Trường Phong Ba này cũng chỉ là một trong các sản nghiệp của thương hội, mà nếu đúng vậy thì vẫn bối đã hiểu Thiên Long thương hội rộng lớn, quyền lực ra sao. Vẫn bối nguyện tham gia thương hội để lấy xuống cơ hội truy cầu võ đạo sức mạnh.

Mọi thứ ngay từ đầu đã theo dự tính của Vô Thường, mặc dù bây giờ tự dung lời ra Thiên Long thương hội đứng sau Đấu Trường Phong Ba, Vô Thường vẫn duy trì trạng thái lễ phép, chất phác, thành thật.

- Tốt, rất quyết đoán, rất thông minh. Với tư chất của ngươi thì phải một thể lực lớn như chúng ta chống lưng mới có ngày thành tài, lựa chọn không sai đâu chàng trai trẻ.

Mộ lão giả tán thưởng hành động của Vô Thường.

- Ngươi đã đồng ý tham gia vậy thì theo ta đi gặp Hội trưởng của đấu trường, đồng thời cũng là thành viên trọng tâm của Thiên Long thương hội.

- Xin tiền bối thứ lỗi...

- Hừ?

Nghe vậy, Mộ lão giả bất giác nhưng mày.

- Hôm nay vẫn bối còn có việc quan trọng cần phải giải quyết ở nhà, cho nên là vẫn bối không đi được lúc này. Đợi đến khi vẫn bối xong việc, tất sẽ tự

động đến đầu trường tìm gặp tiền bối và Hội trưởng đại nhân ạ.

Vô Thường lộ vẻ khẩn cấp, nghiêm trọng để tăng thêm tính thuyết phục cho bài diễn thuyết của hắn.

-À, nếu người đã có việc thì cứ làm, chuyện này lại dời sang ngày khác khi người đến.

Thiếu niên đã nói vậy thì Mộ lão chỉ đành biết vậy, lão cũng không quan tâm quá sâu đến việc của Vô Thường, hắn bận thì ngày khác.

-Vâng ạ, vài ngày nữa vẫn bối chắc chắn sẽ đến.

-Cảm lấy.

Ngay lúc này, Mộ lão giả lấy ra một cái lệnh bài được chế đúc bằng vàng đưa cho Vô Thường.

-Đây là lệnh bài cao cấp của đầu trường, cầm nó đến đầu trường nói bất cứ người nào của đầu trường là muốn gặp Mộ lão, người đó liền sẽ đưa người đến gặp ta.

Cầm lấy lệnh bài có phần nặng trong tay, Vô Thường lễ phép.

-Vâng, vẫn bối hiểu. Vậy vẫn bối cũng xin phép cáo.

Trả lại vũ khí, hắn tức thì xoay người rời đi, hiển nhiên là lãnh tiền thưởng trước rồi mới ra ngoài.

-Hạt giống tốt a.

Mộ lão nhìn bóng lưng Vô Thường khề lăm bầm, sau đó lão bay vút lên trên các xà ngang của căn phòng ngồi nghỉ.

Với năng lực của Châu Nam thành, một thiếu niên 15, 16 tuổi đạt được cảnh giới Bán Linh Nhân thì xiềng xích sẽ là bao nhiêu sợi, nó tuyệt đối vượt quá 80 sợi. Là hạt giống quá mức kinh khủng, chứ không còn tốt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 21: Trừ phi tương lai Đại Đế

“Nghệ thuật diễn kịch” luôn là một nghệ thuật được Vô Thường cực kỳ yêu thích, sử dụng.

Ở kiếp trước, khi còn trẻ tuổi niên thiếu, Vô Thường dù có tính vi, gian xảo, thông minh thiết lập các kế hoạch như thế nào đi nữa, hắn vẫn sẽ bị kẻ địch hoặc người thân cận phát hiện ít nhiều, điều đó cuối cùng dẫn hắn đến sự thất bại, người thân bị ám hại. Hắn phải tự dẫn vật bản thân đau khổ qua vài năm mới gượng dậy được và tìm hiểu nguyên nhân sự thất bại.

Lại trải qua một năm, trong cuộc trò chuyện với một lão nhân đã gần đất xa trời, Vô Thường đã tìm ra được đáp án.

“Người không lừa được chính bản thân người, thì người còn lừa được ai đây?”

Kể từ đó Vô Thường ẩn cư vài năm, vừa rèn luyện pháp thuật cũng vừa học cách đánh lừa bản thân. Và “nghệ thuật diễn kịch” là kỹ năng độc nhất vô nhị của Vô Thường, do hắn tự biên tự diễn tự sáng tạo mà ra.

Xây dựng thế lực để chống lại hoàng đế Hồng Long quốc?

Tu luyện giả khác nhau ở linh lực, cảnh giới cũng khác nhau ở linh lực. Một Linh Sư phát tay, chỉ cần Linh Nhân cảnh nằm trong phạm vi phát tay đó thì dù có trăm ngàn Linh Nhân đi nữa cũng đều phải chết.

Điều này tựa như có hàng ngàn tờ giấy được kết nối với nhau để che cây đinh đóng xuống, kết quả hàng tờ giấy đó chỉ là trải rộng, không có chồng chất lên nhau thì làm sao ngăn được cây đinh? Còn nếu chúng chồng chất lên được thì đã không còn là Linh Nhân cảnh, tựa như thân thể con người, họ có che chở được cho nhau, chứ không phải hoàn tan làm một thể. Linh Nhân và Linh Sư khác nhau về chất linh lực, không phải khác nhau về số lượng.

Xây dựng thế lực ngăn người, vạn người thì làm được gì. Hắn chỉ cần tập trung tài nguyên để bản thân đạt được Linh Sư cảnh rồi chiến với Hồng Long quốc là xong, nói xây dựng thế lực chỉ là đánh lừa mình.

Đến Đầu Trường Phong Ba để kiếm tiền mua nhà?

Vô Thường mất mười năm đèn sách, trong đó có tìm hiểu về các thế lực lớn tồn tại bên trong Châu Nam thành, Đầu Trường Phong Ba không ngoại lệ.

Có kiến thức, có năng lực, lại biết Đấu Trường Phong Ba là một thế lực thần bí mà ngay cả năm thế lực thống trị Châu Nam thành không dám đ-ng đến. Vô Thường đơn nhiên không thể bỏ qua việc gia nhập Đấu Trường để làm mạnh mẽ thực lực, đồng thời còn được bảo hộ nếu Hồng Mặc Thiên có giờ trò giết người “bóp chết từ trong trứng nước”.

Vượt thử thách yêu thú chi là hấp dẫn ánh mắt người đấu trường của Vô Thường mà thôi. Và hắn đã thực sự thành công đúng như dự định. Mua nhà cũng chỉ là lý do lừa bản thân mà hắn đặt ra.

Và, hắn vẫn còn nhiều điều tự lừa dối bản thân, tựa như ngồi xếp bằng tu luyện chẳng hạn.

Đối với Vô Thường, thật khó có thể hiểu hắn làm vậy vì mục đích gì, nhưng chắc chắn kết quả là thứ không thể thay đổi.

“Mục đích đến Đấu Trường Phong Ba xem như hoàn thành, tiếp theo là giải quyết một số thứ hay ho”

Vô Thường cười nhẹ, bước chân rẽ hướng đến chỗ đổi thưởng.

Nhận xong 1500 lượng vàng trên giấy tờ, phần thưởng của khu vượt thử thách yêu thú, Vô Thường vứt đi chiếc mặt nạ thô mới định bước ra bên ngoài đấu trường. Danh tính Thổ con xinh xắn hắn đã không còn cần nữa.

-Chào thúc thúc, ta có chuyện muốn nhờ một chút.

Lần thứ ba gặp vị trung niên đã ghi danh cho Vô Thường, Vô Thường làm mặt cười đưa lệnh bài của Mộ lão cho trung niên xem xét.

Nhìn mặt Vô Thường lạ hoắc, bản thân lại cũng không nghe được tin tức gì về kết quả đấu trường do phải bận bịu với phòng ghi danh này, trung niên cầm lệnh bài xem xét liền không khỏi thoáng giật mình. Hắn nói.

-Chuyện gì, nói đi.

Do bản cùng là Linh Nhân cảnh với Mộ lão, trung niên không cần nhất thiết phải làm mặt hiền hay lấy lòng với Vô Thường, vẻ mặt bình thường hiện lộ của hắn là được.

-Ta muốn rời khỏi đấu trường bằng lối khán giả, mong thúc thúc giúp đỡ.

-Cầm lệnh bài của người đi hướng đó, sẽ có vài người chặn đường tra hỏi nhưng đều sẽ ổn.

Trả lệnh bài cho Vô Thường, trung niên chỉ cho hắn hướng nằm bên tay phải của bản thân.

-Cảm tạ thúc thúc.

Vô Thường cầm lại lệnh bài rồi nhanh chân rời đi.

Thật đúng như lời trung niên, Vô Thường sau một lượt tồn cộng 13 lần bị người chặn hỏi mới khó khăn thoát khỏi đấu trường bằng con đường khán giả.

-Giờ thì về thôi nhỉ?

Nở nụ cười khó tả, Vô Thường lượn vào dòng người bước đi, quay trở về nhà.

Cách Vô Thường một đoạn, trực chờ bên ngoài đấu trường ở lối ra vào nơi đăng ký trở thành đấu sĩ của đấu trường.

-Không hề xuất hiện. Có lẽ thật sự như thiếu chủ nói, hắn vốn là người của Đấu Trường Phong Ba, hiện tại không ra thì chắc có 8,9 phần 10 là nằm ngủ ở bên trong rồi.

Một lão giả ăn mặc như đạo sĩ với bộ râu bạc dài đến ngang bụng quan sát cửa ra vào đấu trường nói với Hồng Thanh Tiêu đứng bên cạnh.

-Ừm, mặc dù ta không biết đấu trường làm vậy là có dụng ý gì, nhưng nếu đã là người của đấu trường, một con rồng lớn, thì không sao, kế hoạch chiếm đoạt Hồng Long quốc của ta sẽ không có vấn đề. Bất quá ta vẫn có một vài nghi hoặc trong lòng sẵn tiện lại hỏi Hoàng bá.

Giọng nói âm trầm, bộ mặt tĩnh lặng, cơ trí, Hồng Thanh Tiêu lúc nào so với Hồng Thanh Tiêu chỉ biết Vụ Hương Lan khi ở đấu trường thật sự khác biệt một trời một vực, không thể hình dung cùng một người.

-Thiếu chủ có gì cứ hỏi, lão phu biết tất nói.

-Hoàng bá, trên đời này thật có tồn tại thiếu niên 17, 18 tuổi với năng lực dưới Linh Nhân cảnh có thể giết chết yêu thú một cách dễ dàng, chém thịt như thái rau mà không cần bất cứ thứ gì trợ chiến như đan dược, giáp phòng hộ, phù, Linh Khí*?

Tính cách dù đã có thay đổi, Hồng Thanh Tiêu vẫn không quên được sự rung động cùng khó tin với “Thỏ con xinh xắn”, hắn phải tranh thủ tra hỏi người có kiến thức rộng lớn như Hoàng bá để giải đáp khuất mắt.

*Linh Khí khác với linh khí. Nó là vũ khí giành cho Linh Nhân cảnh trở lên, không phải năng lượng linh khí để hấp thụ.

Nghe câu hỏi, lão già khẽ nhủ mảy giạt mình, tự hỏi trong lòng vì sao thiếu chủ lại hỏi như vậy, nhưng lão vẫn bình tĩnh dùng kiến thức của mình trả lời.

- Theo hiểu biết của một người đã sống trên 140 tuổi, bản thân tu luyện gian nan cực khổ mà chỉ đạt đến Linh Nhân cảnh tầng thứ 5 như lão phu, người thiếu chủ nhắc đến sẽ không tồn tại, muốn giết yêu thú tựa như vậy thì chỉ có thể là Linh Nhân cảnh, dưới Linh Nhân là không có khả năng.

- Nếu là người có cường lực bẩm sinh thì như thế nào?

Tạm ổn lại cảm giác nhẹ nhàng đi trong người, Hồng Thanh Tiêu lại hỏi.

- Vậy thì có thể, nhưng cũng chỉ là có thể, không phải thật sự giết được bởi yêu thú ngoài sức mạnh, cứng cáp thì còn có tốc độ mà người thường không thể sánh bằng. Cường lực trời sinh chỉ giúp gia tăng khí lực, không gia tăng tốc độ nên trong cuộc chiến với yêu thú, có thể thắng nhưng cũng có thể thua.

- Chẳng lẽ không có người vừa có cường lực, vừa có tốc độ bẩm sinh hay sao?

Hồng Thanh Tiêu cần rõ hơn, hẳn cần một lý do chính đáng để bản thân không thấy mình là kẻ yếu, thiên phú không đủ, là kẻ bị người nhỏ tuổi hơn vượt mặt.

- Cái này theo lão phu thì trừ phi người thiếu chủ nhắc đến là quái vật đội lớp người, còn không thì không thể xảy ra. Thiếu chủ hẳn cũng biết, người khi sinh ra đã có cường lực rất quý hiếm, hầu như mấy trăm năm, ngàn năm vẫn không có một người, nếu mà còn có thêm cả tốc độ bẩm sinh, thật sự lão phu không biết phải hình dung người này như thế nào cho thỏa a.

- Ừm, vậy người có thể cải trang từ người già thành trẻ thành niên được không?

- Nếu là Linh Nhân đủ mạnh mẽ, lại học thêm bí pháp dịch dung, cải trang, nam cũng có thể thành nữ chứ không phải chỉ là người già biến thành người trẻ.

- Ta rõ rồi, cảm ơn Hoàng bá giúp ta giải đáp.

Thờ ơ một hồi trong lòng khi mà Hồng Thanh Tiêu đã dám khẳng định Thỏ con xinh xắn chắc chắn phải là Linh Nhân cảnh, bất quá cũng ngay lúc này Hoàng lão già lại nói.

- Thế nhưng mà... Thiếu chủ, những lời vừa rồi ta nói tất cả chỉ dựa trên quan điểm kiến thức do lão phu tích lũy mà ra, không phải chính xác tuyệt đối.

Hồng Thanh Tiêu nhủ mảy lắng nghe.

- Lứa tuổi thiếu niên 17, 18 tuổi như thiếu chủ nói quả thật không có tồn tại trên thực tế, nhưng nếu tính theo truyền thuyết được ghi trong sách cổ thì đúng là có người như miêu tả. Đó là những tuyệt đại thiên kiêu mà khi trưởng thành sẽ đứng trên đỉnh thiên địa, được người đời tung hô là Đại Đế, một hơi thở đủ để hủy diệt một tòa thành.

- Đại Đế? Là những người được viết ở cuối trang của quyển “Vũ đạo chi lộ” do Bảo Nguyệt quán biên soạn?

Cảm giác bất ổn, thua thiệt của Hồng Thanh Tiêu lại quay về.

- Đúng vậy thiếu chủ. Tương truyền những vị Đại Đế khi còn là Bán Linh Nhân (vẫn còn trong Phạm Nhân cảnh) đã có năng lực sử dụng được linh lực cách không đả vật, hay gia cường tốc độ, tăng lực công kích cho cơ thể mà chỉ khi người bình thường đạt đến Linh Nhân cảnh mới có thể thực hiện. Nhờ vậy, họ dù còn là Phạm Nhân cảnh vẫn có thể trong chớp mắt giết chết yêu thú.

- Người mà thiếu chủ nhắc đến nếu có khả năng sử dụng được linh lực như Linh Nhân cảnh thì chém giết yêu thú là điều quá mức dễ dàng. Nhưng mà cũng phải nói, người như vậy còn quý hiếm hơn cả thiên tài thuộc tầng lớp yêu nghiệt hơn 80 sọt xích, phải nói là dạng người ngàn, vạn năm mới xuất hiện một người, và lại độ tuổi là Bán Linh Nhân hẳn phải dưới 15 tuổi chứ không phải 17, 18 tuổi như thiếu chủ đề cập.

Thật chất thì bất kỳ một Bán Linh Nhân nào cũng có thể dùng được linh lực để cách không đả vật hay gia cường thân thể nhưng cần phải có một quá trình luyện tập gian nan. Bình thường sẽ không ai ngu ngốc như vậy, thà dùng thời gian để lĩnh ngộ thần thông, nhanh đột phá Linh Nhân cảnh để chém giết Bán Linh Nhân còn hơn là ngồi đó bỏ phí thời gian luyện tập, lên Linh Nhân cảnh luyện tập không muộn.

Điểm khác biệt duy nhất giữa người có khả năng trở thành Đại Đế và người bình thường cũng là ở đó. Họ là người mà vừa đồng thời bỏ ra thời gian rèn luyện sử dụng linh lực, vừa ngộ thần thông, tốc độ đột phá thành Linh Nhân cảnh lại gần hơn người khác rất nhiều.

Chưa kể dưới 15 tuổi trở thành Bán Linh Nhân cũng đã quá khinh hãi người. Nên biết thiên tài có dưới 80 sọt xích phải dù cố gắng tu luyện, ăn tài nguyên rất nhiều vẫn phải ít nhất 17 tuổi, bình thường 18, 19 tuổi mới đạt Khai Tâm cảnh. Khoảng cách thời gian chỉ 2, 3 năm nhưng nhiều đó đã đủ nổi lên rất nhiều điều về con đường tu luyện sau này của một người.

Hoàng lão nói thế cũng khiến Hồng Thanh Tiêu nhẹ lòng hẳn đi, khả năng Thỏ con xinh xắn là cấp bậc tương lai Đại Đế trong truyền thuyết là không thể. Bất quá hẳn lại không biết, thiếu niên tương lai Đại Đế sinh ra không có tài nguyên bên cạnh, 20, 25 tuổi mới là Bán Linh Nhân là điều rất bình thường.

Hồng Thanh Tiêu nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó đổi chủ đề khác.

-Hoàng bá, người có thể cảm ứng được vài vị Linh Nhân của Lục Kiệt?

-Có tổng cộng 3 người thừa thiếu chủ. Họ dường như cũng đã cảm ứng được hai chúng ta.

-Ừm. Nơi này không còn gì để chờ, chúng ta quay về.

-Vâng.

Hai người một trước một sau xoay lưng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 22: Phi Long Cước chiến Hắc Bào Nhân

P/S: hiện đã có hình đại diện của một số nhân vật, các đọc giả có thể xem ở "Nhân Vật" (nằm bên trên, bên phải).

....

-Tiền bối bám theo ta tổng cộng đã qua hai con phố, mười ba đoạn hẻm, không biết hiện tại có thể lộ mặt ra cho văn bối yếu nhược này được diện kiến?

Đến đoạn hẻm thứ 14, một đoạn hẻm vắng người nhất trong tổng số 14 con hẻm Vô Thường đi qua trừ ở cuối đường đang có một vị thiếu nữ bạch y đẹp tựa hoa ngọc với mái tóc đen huyền cuốn hút ánh mắt người, nàng đang vui đùa cùng vài đứa con nít có bộ dạng khá nghèo khổ cách Vô Thường một đoạn 200m.

-Ồ, khá lắm tiểu tử, ra là đã phát hiện được ta, làm ta còn tưởng ngươi thích dạng phổ một mình nhìn ngắm các con hẻm.

Đứng sau lưng Vô Thường không xa, một nam nhân quần áo đen, gương mặt đeo mặt nạ quỷ dữ nhe răng nhìn về phía Vô Thường ra vẻ tán thưởng tài nghệ phát hiện kẻ địch của hắn.

Từ giọng điệu nghe được, Vô Thường suy đoán được khối thân thể của đối phương là trung niên 35, 40 tuổi.

Vô Thường quay người lại nhìn hắc bào nhân, hắc lộ vẻ lo lắng nói.

-Từng bị vài lần Linh Nhân cảnh khóa thân, nhận ra cũng là điều tất yếu bình thường. Không biết một vị tiền bối Linh Nhân cảnh như ngài theo dõi tiểu tử miện còn hồi sức như ta có dụng ý gì?

-Thì ra là thế, ha ha, dụng ý sao? Quả thật là có, nhưng mà trước đó chúng ta chơi một trò chơi nhé?

Hắc bào nhân cũng không đợi Vô Thường trả lời hay nói gì thêm, bàn tay phải khẽ đảo liền xuất một cây đũa thảo toàn thân trắng bạch, trên đầu có ba chiếc lá xanh biếc.

-Đánh với ta một trận, nếu trong vòng 30 tức hơi thở, ngươi không nằm gọn trong tay ta thì một gốc Bạch Linh Chi hai trăm năm này thuộc về ngươi. Rất dễ và rất lợi.

Nghe thế Vô Thường đen mặt nói.

-Tiền bối đừng đùa, một Phàm Nhân cảnh như ta thì làm sao thoát khỏi lòng bàn tay của ngài, trò chơi tiền bối đưa ra căn bản ta không có đường thắng.

Linh Nhân ước đánh với Phàm Nhân, không cần đánh thật thì ai cũng biết bên nào là người thắng.

-À, thế lẽ tất nhiên là ta sẽ ép cảnh giới xuống còn trong phạm vi Phàm Nhân cảnh, thế thì công bằng rồi chứ?

-Vâng, đã công bằng, nhưng mà tiền bối làm thế đối với ta để làm gì, chắc không quá mức rảnh rồi chơi đùa đi.

Vô Thường với tính cách cực ghét người làm phiền dĩ nhiên là rất phản cảm đối với hành động của hắc bào nhân, bất quá thì thực lực của không đủ so với hắc bào nên không làm được gì.

Dù vậy hắn cũng ngay lập tức lặp lại hành động của đối phương, không đợi hắc bào nhân mở miệng lại nói.

-Mà thôi, nếu tiền bối đã muốn như thế thì văn bối phụng bồi. Bất quá, nếu như là văn bối sơ ý lỡ tay đánh trúng tiền bối thì không biết có bị tiền bối ăn thịt hay không đây.

Linh Nhân cảnh ngoài việc có linh lực và thần thông thì cơ thể họ cũng giống như người bình thường, bị người trực diện đánh trúng sẽ bị thương. Vô Thường chủ yếu sợ ra tay quá nặng lỡ giết chết một vị Linh Nhân cảnh không quen biết thì không sao, lỡ giết không được, để vị Linh Nhân cảnh sống sót trong con trọng thương thì hấn tiêu là chắc.

-Xem bộ người rất tự tin. Vậy thế này đi, người nếu đánh trúng ta, ta tuyệt không làm gì người, ngược lại còn tăng thêm phần thưởng cho người. Trúng một đòn ta tặng người hai gốc Bạch Linh Chi 500 năm, trúng hai đòn tặng người năm gốc Bạch Linh Chi 500 năm, trúng ba đòn tặng người mười gốc Bạch Linh Chi 500 năm. Còn nếu đẩy lùi được ta dù chỉ một bước, tặng người một Bạch Linh Chi ngàn năm. Đủ hài lòng rồi chứ tiểu tử?

Hắc bào nhân hơi hột nói. Hấn cảm thấy bản thân sẽ không bao giờ thua bởi một tên tiểu tử 15, 16 tuổi non nớt, dù cho tiểu tử này đã từng hạ gục yêu thú trước mặt hấn.

Linh Nhân cảnh đến từ Tông môn khủng bố như hắc bào nhân, sẽ không thể nào thua trước một Phạm Nhân cảnh trong trận chiến “tay không tát sất”.

-Tiền bối đã nói vậy thì vẫn bối xin được phụng bồi, nhưng thiết nghĩ vẫn bối nên thêm vài một vài khoảng nhỏ thay đổi.

Vô Thường khẽ chỉnh chu quần áo sao cho gọn gàng, hấn làm bộ mặt nghiêm túc nói.

-Thời gian sẽ là một phút, tiền bối được sử dụng linh lực ngang bằng với Linh Nhân cảnh vừa đột phá, tiền bối không thể cách không đá vật và dùng thần thông, ngài có thể dùng linh lực để phòng ngự. Tiền bối đồng ý chứ nhỉ?

“Hừ, tên tiểu tử này tự tin thắng ta đến như vậy, không những thế dường như còn nhường ta, ra thế lệ tốt hơn để ta không thua?”

Hắc bào nhân có phần rất khó hiểu ẩn sau chiếc mặt nạ, song hấn gật đầu đồng ý cho nhanh để ném thử tài nghệ Thỏ con xinh xắn ngoài đời thực, những thứ thiếu niên này nói hấn tất không dùng đến, dùng sức mạnh tại Bán Linh Nhân là đủ đối phó thiếu niên.

-Đánh đi tiểu tử!

Hắc bào nhân cách Vô Thường tầm 20m ngoắc bàn tay về phía Vô Thường, khiêu khích Vô Thường nhào vào.

Vô Thường ánh mắt bình tĩnh, bộ dáng tuy có chút lo lắng, căng thẳng. Hấn cuối người nhặt lên một hòn đá.

-Khi hòn đá này chạm đất, thời gian sẽ bắt đầu.

Vụt!

Hòn đá được thả mạnh lên trời cao, Vô Thường và hắc bào nhân đối diện nhìn nhau đầy tĩnh lặng trong con hẻm nhỏ dài, bề rộng chỉ 10m đường, hai bên tường dày vậy quanh.

-Oa, bên kia sắp có đánh nhau tỷ tỷ ơi!

Sau lưng Vô Thường, khoảng cách 200m, một đám con nít gồm 7 người cả nam hài lẫn nữ hài trông bình dân hoặc khá nghèo khổ, họ đang vây vòng quanh một thiếu nữ tuyệt sắc đã động chúng sinh chơi đùa, trong đó có một nam hài chừng 6 tuổi hơi gầy chỉ về hướng Vô Thường cùng hắc bào nhân.

-Có đâu, người ta liếc mắt đưa tình giống cha mẹ à, đánh gì a.

Đứa bé nữ khác lên tiếng đoán.

-Làm gì có, cha ta bảo liếc mắt đưa tình chỉ giành cho một nam và một nữ, một nam và một quái nhân sao liếc mắt đưa tình?

-Ờ, người ta chỉ đeo mặt nạ, làm sao biết không phải nữ nhân đây?

Nhóm con nít lập tức bàn luận sôi nổi, trong khi thiếu nữ tuyệt sắc cùng mái đen nhánh tựa đêm đen huyền diệu nhú mày kì lạ, tại sao lại có người chuẩn bị đấu với nhau trong con hẻm này.

-Tiểu thư, người có cần ta đến đuổi bọn họ đi không?

Một vị trung niên ngũ tuần đứng trước cổng ra vào của “Vui Vẻ Phù”, một phủ giành để nhận nuôi các trẻ em có hoàn cảnh nghèo khổ, cha mẹ không đủ tiền nuôi nấng hoặc mồ côi. Trung niên là người lên tiếng.

-À, Lục bá nhớ là nhẹ nhàng với họ nha.

Âm thanh mỹ diệu như tiếng chuông bạc vang lên thanh thúy.

-Vâng thưa tiểu thư.

Vị trung niên ngũ tuần này nhanh chóng hướng hai người Vô Thường đi đến, dự là đuổi đi hai kẻ điên quấy nhiễu cuộc vui của lũ trẻ và tiểu thư nhỏ bé của lão. Bất quá chỉ đi chưa được vài mét, một giọng nói như tiếng hét kinh khủng vang lên trong đầu hấn.

-CÚT!

Tai vị trung niên ngũ tuần này rỉ máu, thân thể uể oải lùi bước mà hoảng sợ nhìn về phía hai người Vô Thường.

“Cộc” một tiếng, hòn đá rơi xuống mặt đất nảy lên liên tiếp 2 lần.

-Vụt!

-Vụt!

Hai tiếng xé gió vang lên, hai bóng người cấp tốc áp sát nhau.

-Phi Long Cước!

Tiếp cận trong phạm vi giao chiến, Vô Thường là người ra công kích trước, nắm thế chủ động công kích. Hắn bay người, hai chân liên tục dùng mũi chân đá thẳng về phần ngực của hắc bào nhân.

“Chết tiệt, hai cái chân này sao tựa như dao, như thương, Phàm Nhân cảnh làm sao có thể đỡ được. Ta rút cuộc rõ vì sao tiểu tử này tự tin như vậy, hắn không hề thuộc cùng một đẳng cấp với người thường”

Nhìn hai mũi chân chuẩn bị điểm thẳng lên ngực bản thân, hắc bào nhân tức thì biến sắc nặng, đến bây giờ nếu hắn còn không sử dụng linh lực gia tăng cho cơ thể, ngực hắn sẽ đổ máu. Thiếu niên này thật sự không thể dùng ánh mắt thường để đánh giá.

“Khi người rút xuống thì cũng là lúc người thua, tiểu tử”

Hắc bào nhân nhanh chóng vận chuyển linh lực vào hai tay, nhưng cũng chỉ vận đủ như Linh Nhân vừa tiến cảnh theo quy ước đón đỡ hai chân của Vô Thường. Đợi khi Vô Thường hạ cánh, hắc bào nhân sẽ nắm gọn cổ Vô Thường trong lòng vòng tay.

Bịch bịch bịch!

Chân trái tay phải, chân phải tay trái, lại thêm một lần chân trái tay phải va chạm chỉ trong chớp mắt.

-Tiền bối, những gốc Bạch Linh Chi đầu tiên của vân bối.

Theo nguyên lý, Vô Thường hết đà nhảy, ra chiêu chính là lúc hạ xuống đất, đây là lúc lộ ra nhược điểm để một người như hắc bào nhân bắt thóp. Nhưng ngay khi tưởng chừng Vô Thường sẽ hạ xuống thì hắn đột nhiên mỉm cười quý dị.

Bịch!

Giây phút chân phải tay trái va chạm lần hai, một cỗ lực lượng di chuyển lên chân Vô Thường đã động vào bàn tay cứng nhờ linh lực của hắc bào nhân, lấy tay hắc bào nhân làm điểm tựa, Vô Thường lại bật lên cao thêm chút nữa.

-Không ổn!

Hắc bào nhân tinh tường phát hiện ra điểm quái lạ nhưng dù vậy, mọi thứ cũng đã quá trễ đối với hắn, ngăn cản đã không kịp trừ phi hắn giải khai sức mạnh lớn hơn quy ước.

-Phi Long Cước của vân bối không chỉ đơn giản như vậy!

-Phi Long Cước – Liên Hoàn!

Vô Thường bật cao hơn đầu của hắc bào nhân, hai chân hắn thoáng co rồi liên tục giáng xuống những cú đập không thể tránh né vào đầu đeo mặt nạ của hắc bào nhân.

-Chết tiệt!

Quát lớn một tiếng, hắc bào nhân cho dù có kịp đưa tay lên đón đỡ cũng sẽ không thể che chắn hết phần đầu khi mà tốc độ của cả hai sàn sàn như nhau trong khi hắn lại phải áp xuống cánh Linh Nhân vừa đột phá, thậm chí tốc độ Vô Thường còn có phần nhanh hơn chút ít. Hắc bào nhân buộc phải dùng linh lực hộ thể, năng lực của Linh Nhân cánh.

-Linh lực hộ thể.

Ngay tức thì xung quanh cơ thể hắc bào nhân không khí biến đổi, mặc dù không thể thấy thứ gì xuất hiện nhưng trước người hắc bào nhân đã có một tầng phòng ngự cứng như tường đồng, vách sắt, trực diện giám sát thương đến từ những cú đá của Vô Thường.

Tầng phòng ngự này do xuất phát từ linh lực, được linh lực duy trì, không thật sự giống như việc đặt tấm khiên trước mặt che chắn mũi tên, cho nên chỉ giám sát thương, sát thương quá mạnh vẫn ảnh hưởng hắc bào nhân.

Trúng đòn này, hắc bào nhân đã bị Vô Thường đánh trúng nhưng như thế còn đỡ hơn mất một gốc Bạch Linh Chi ngàn năm quý hiếm, đó cũng là lý do hắn không dùng linh lực để lùi ra xa, tránh đòn của Vô Thường.

Bình bình bình...

Vô Thường liên tục đập vào bức tường vô hình.

Hắc bào nhân phải nhìn Vô Thường với một ánh mắt hoàn toàn khác.

-Ta đã đánh giá sai ngời tiểu tử, ngời thật sự, thật sự rất khá. Ta mất 10 gốc Bạch Linh Chi năm trăm năm cho ngời không hề oan uổng.

Hắc bào nhân không ngờ, một người có thiên phú cao được trúng cử Tông môn, được đào tạo tại Tông môn như hắn lại có ngày đánh nhau tay chân không có sức hoàn thủ đối với một tiểu tử nhỏ yếu cách lão vài chục tuổi. Quá mất mặt nhưng lại càng thêm vui mừng.

Bất quá ngay lúc này Vô Thường lại nói.

-Tiền bối, ta đã nói rồi, Phi Long Cước của ta không đơn giản như tiền bối nghĩ.

Lấy tường linh lực làm điểm tựa, Vô Thường xoay bước chân hóa cơ thể quay thành một vòng tròn để tạo nhịp cho một cước cuối cùng của Phi Long Cước, một cước mà Vô Thường sẽ dồn toàn bộ lực vào trong đó.

-Hử? Cái quái gì đây...?

Còn chưa hiểu ý của Vô Thường là gì, trong lòng hắc bào nhân đột ngột cảm ứng một luồng sức mạnh chấn động tâm thần hắn, khiến hắn sùng sờ, tràn ngập khó tin vô tận.

-Phi Long Cước – Tất Sát Thần Long Cước!

RỔNG!

Không hề có rỗng, có long gì xuất hiện tại nơi đây, tại Châu Nam thành, nhưng những người chứng kiến, dõi theo một cước này của Vô Thường đều sẽ thấy được một con rồng lớn xuất hiện thay cho hình ảnh của Vô Thường, một cước của Vô Thường liên chính là một cú cắn đầy sắc nhọn, mạnh mẽ của con rồng.

-Không thể nào, đây... đây là ý cảnh mà...

Hắc bào nhân nhìn đầu rồng to lớn, nhìn hàm răng lớn nhọn hoắt, nhìn cái họng đỏ lòm bao trùm cả cơ thể hắn, hắn ngây dại, lần đầu tiên trong đời, hắn ngây dại hoàn toàn.

Đùng!

Ầm!

Không còn cử động gì, bản thân cũng không gia tăng thêm linh lực để hỗ trợ cho linh lực hộ thể chống lại một cước này, hắc bào nhân lãnh trọn một cước của Vô Thường, linh lực hộ thể hoàn toàn bị phá nát, thân thể hắc bào nhân đâm mạnh vào bức tường dày bên con hẻm, bay thẳng vào trong trang viên của một nhà phú hào nào đó, mất tích trong tầm mắt Vô Thường.

-Hử.

Đáp xuống đất, Vô Thường ánh mắt lạnh lùng nhìn lỗ hồng lớn một cái, ngay sau đó liền cấp tốc chạy đi vào dòng người biến mất.

Hắc bào nhân bị thương, khóa khí tức của Vô Thường cũng bị hủy đi, đây là cơ hội tốt để hắn thoát thân. Bạch Linh Chi dù rất trân quý cho Linh Nhân cảnh nhưng mà hắn vẫn cần mạng hơn là cần tài nguyên.

Lao vào dòng người đi đường đang quá lạ nhìn vào con hẻm khi nghe tiếng nổ lớn, Vô Thường len lỏi biến mất giữa dòng người.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 23: Tử Mục, Tử Y

- Ý, ca ca kia thật lợi hại, đá một phát quái nhân biến mất tiêu luôn.

-Hà, đá cái gì, ta rõ ràng là thấy nguyên một con rồng đã ăn thịt quái nhân mang mặt nạ a.

-Rồng gì, ta giống A Từ đều thấy bị đá bay đi mà, làm gì có rồng rắn nào.

-Không phải, không phải, rõ là rồng...

-...

Con nít còn nhỏ tuổi, chưa từng thấy sự tinh ác liệt chém giết ngoài đời cho nên thấy tình cảnh Vô Thường và hắc bào nhân chiến đấu cũng không hề sợ, ngược lại còn bàn tán, tranh cãi sôi nổi vô cùng.

-Tiểu thư, tiểu thư...

Trận chiến kết thúc, vị trung niên ngũ tuần không quá kinh ngạc về hình ảnh con rồng kia, đó có thể là hai vị Linh Nhân cảnh chiến đấu có sử dụng công pháp hoặc thần thông để tạo ra chiêu thức con rồng, không có gì là quái lạ, thiếu niên chỉ là cải trang hoặc ăn đang được nên trẻ như vậy. Hắn sau khi tỉnh dưỡng xong thương thế do ai đó trong hai người vừa rồi gây ra liền đi đến chỗ tiểu thư để thông báo thực lực hai người kia, với sức của bọn họ không đủ can thiệp.

-Tiểu thư, người không sao chứ, tiểu thư...

Thế nhưng dù hắn gọi thiếu nữ khoảng 15 tuổi mỹ nhân, da thịt trắng như tuyết cùng mái tóc đen huyền bí bao nhiêu lần, nàng ta vẫn cứ đứng tại chỗ, đôi mắt trở ra nhìn hướng thiếu niên bỏ chạy.

“Thình thịch, thình thịch...”

Lúc này, trái tim thiếu nữ đập rộn ràng, đôi mắt mông lung xinh đẹp của nàng không biết tựa lúc nào đã khắc ghi hình bóng thiếu niên mạnh mẽ, tư thế oai hùng khi ra chiêu thức cuối cùng vào trong lòng, vĩnh viễn không quên được. Nàng ta cứ thế thần thờ.

Người xưa có câu “mỹ nữ yêu anh hùng”, đây là định luật muôn thâu. Thiếu nữ áo trắng xinh đẹp dù không bị Vô Thường tán tỉnh nhưng đã tự gục ngã ngay trước hành động của hắn. Nếu điều này để Vô Thường biết được, hẳn chắc đập đầu vào đá than khóc “có cần phải vậy không, chỉ là đá vài cước thôi mà”.

-Ha ha ha ha...

Bỗng lúc này, một giọng cười to lớn chột vang vọng không trung đầy uy thế, đánh gãy giây phút thần thờ của thiếu nữ.

Trong sân vườn có những gốc mận to lớn, hắc bào nhân phúi đi lớp bụi trên mặt vì chiếc mặt nạ bị nát vụn khi hứng trọn chiêu cuối của Vô Thường, làm lộ ra khuôn mặt trung niên nam tử.

Hắc bào nhân đứng lên phủi bụi trên cơ thể hoàn toàn nguyên vẹn, không chút sứt mẻ do trang phục mặc trên người không phải phạm phạm. Hắn đảo bàn tay lấy ra một tấm phủi lụa màu xanh, một luồng linh lực truyền lên phủi lụa khiến nó phát sáng.

Vài giây sau, trung niên nam tử lên tiếng đầy vui mừng

-Sư tôn, đệ tử ký danh Mộc Thiên có việc tốt muốn cấp báo với sư tôn.

-Nói nhanh đi, ta còn chuyện phải làm

Một giọng nói không có đặc biệt, khá bình thường từ phủi lụa truyền đến tai nam tử trung niên.

-Đại sư tôn. Tại Châu Nam thành thuộc Hồng Long quốc nằm tại phía nam...

Nam tử trung niên tự xưng Mộc Thiên vội vã truyền tất cả tin tức về Vô Thường cho người bên kia tấm phủi lụa nghe.

Chỉ hai phút sau.

-Còn 3 tháng nữa là đến kỳ tuyển đệ tử mới của Hòa Thiên Tông chúng ta, đến lúc đó người dẫn hắn đến, ta tự sẽ có quyết định.

-Vâng sư tôn.

Tấm phủi lụa ảm đạm, Mộc Thiên không khỏi thở dài tự nhủ rằng sư tôn không tận mắt chứng kiến, bản thân hắn diễn trình lại không đủ sức thuyết phục vì biểu hiện của thiếu niên Thổ con xinh xắn quá không hợp lẽ thường. Đại Đế khi xưa cũng không thể làm được, nói không thì chẳng ai tin. Hắn đành phải đợi 3 tháng sau dắt thiếu niên đến bản Tông để biểu hiện.

-Kê, trước tiên tìm hắn trước cái đã.

Tạm bỏ qua chuyện đó, Mộc Thiên bay lên vách tường, nhảy đến những tòa kiến trúc cao lớn biến mất.

-Mẹ kiếp, cái vườn cây của lão tử sao thế này?

Hắc bào nhân đi không lâu, một tên mập mạp “nức khố đổ vách” dẫn theo người hầu chạy ra sau vườn chửi bới.

-Nhìn cái gì mà nhìn, cút cho lão tử!

Thông qua bức tường gãy đổ, tên mập mạp nhìn người dân bàn tán bên kia liền tức giận quát lên.

-Lão tử biết thằng chó nào gây ra liên chết với lão tử.

...

-Thiếu gia, ngươi cuối cùng cũng về a.

Cuồng Tiêu và Lý Hạt sốt rột ngóng chờ ngoài ở cửa Kiếm Trận Tướng Phủ đã lâu, thấy Vô Thường bình an trở về đều nhẹ thở. Vô Thường nếu không về, họ và cả gia đình họ sẽ gặp rắc rối rất lớn với Nhậm Thiên Hành đại lão gia.

-Đây là 100 lượng vàng dưới dạng ngân phiếu, trả nợ cho ngươi Cuồng Tiêu.

Vô Thường sắc mặt bình thường như chưa từng xảy ra chuyện gì kinh khủng, hần lập tức trả nợ cho Cuồng Tiêu.

-Không cần đâu thiếu gia, chỉ vài đồng bạc...

-Sai, ta trả nợ là trả danh dự, trả tôn trọng, trả niềm tin, không phải trả tiền bạc. Ngươi nhận lấy thì ta mới nhẹ lòng.

Biết trước Cuồng Tiêu sẽ từ chối cho nên Vô Thường nói trả nợ theo kiểu khác.

-Cái này... thiếu gia...

-Hắn đã bảo thì ngươi cứ nhận đi, lè mề cái gì.

Lý Hạt tinh ý hơn Cuồng Tiêu, và lại hần cũng ngao đứng đây lâu nhìn mặt Vô Thường lâu, kêu Cuồng Tiêu nhận cho nhanh liền về ngủ.

-Vậy, Cuồng Tiêu ta xin nhận nhưng mà số tiền thiếu gia đưa cho ta đã dư mất rồi, lúc sáng...

-Đừng nói nữa, ta nói nhận là nhận, đừng thắc mắc nữa, về sau cũng vậy. Nếu lần sau còn thắc mắc này nọ kiểu như hôm nay thì cút ra xa bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

Vô Thường đổi sắc mặt lạnh nhạt nói.

-Được rồi, ngươi quay về nghỉ ngơi đi. Lý Hạt theo ta về phòng.

Vô Thường cất bước quay về phòng. Cuồng Tiêu gật đầu lễ, sau đó hần tranh thủ thời gian còn sớm, chỉ vừa hoàng hôn liền nhanh chạy về nhà thăm gia đình. Còn Lý Hạt nhàn nhạt đi theo sau Vô Thường.

Đi đến giữa đường, thoáng nhìn trái phải con cháu Nhậm gia thuộc các chi khác vui đùa trò chuyện trong đình, dưới gốc cây, bên ao cá,... Vô Thường thoáng buồn chột đứng lại.

-Xuống bếp bưng bữa tối đến cho ta.

-Cái gì, ngươi dám sai ta làm mấy chuyện của hạ nhân? Ta không làm!

Lý Hạt mặt mày dữ tợn nói.

Tức thì Vô Thường quay đầu nói.

-Hừ, ngươi có thể lặp lại được không, ta nghe không rõ lắm lời nói của ngươi?

-Ta nói...

Chỉ nói ra hai từ, Lý Hạt bỗng nhớ ra tính cách “chó điên” của tiểu tử trước mặt liền cứng họng, phải mất vài giây sau, hần mới kiềm nén bức tức đồng ý.

-Ta đi, ta sẽ đi.

Cẩn răng gần từng chữ một, Lý Hạt già lão hằm hằm rời đi.

Vô Thường rảo bước về phòng. Theo như hần dặn Lý Hạt làm việc lúc sáng, giấy tờ về anh em Nhậm Tử Y, Nhậm Tử Mộc hần là đang nằm trong

phòng hán, nên tranh thủ cơ hội về xem xét, còn thời gian dư giả chuẩn bị đối phó với Vương gia giả lâm ngày mai.

Kết!

Mở cửa phòng, nhìn một ít giấy tờ trên bàn giữa phòng, Vô Thường thấp sáng đèn, nện lên liền trực tiếp ngồi xuống đọc tài liệu.

-Nhậm Tử Y, 18 tuổi, con gái cưng của thiên tài Nhậm Hàn - Linh Nhân cảnh trung kỳ, cháu nội của Tam trưởng lão. Sở hữu Hỏa Diễm Tâm Đan, một trong nhiều loại khá bình thường của Hỏa Tâm Đan, thuộc loại thiên tài vì có 50 sợi xích. Cảnh giới hiện tại không biết, có lẽ đã gần đến cảnh giới Khai Tâm Nhân.

-Tiểu sử...

-Yêu thích...

-Nơi sống... Nơi thường thích đến...

-Quan hệ. Có hôn ước với ca ca của Hình Luân - một trong Lục Kiệt của Châu Nam thành, tên gọi là Hình Lưu.

-Người bảo vệ theo bên cạnh tên Lý Túc, 97 tuổi, Linh Nhân hậu kỳ, chưa bước vào cảnh phân tầng.

“Ta có nên đề ả ta xuống bên dưới để trừng phạt không nhỉ?”

Nở nụ cười tà, Vô Thường đặt tệp giấy tờ của Nhậm Tử Y xuống, cầm giấy tờ của Nhậm Tử Mục lên.

-Nhậm Tử Mục, 22 tuổi, con trai của thiên tài Nhậm Hàn, cháu nội của Tam trưởng lão. Là người sở hữu Hàn Băng Tâm Đan với 53 sợi xích. Cảnh giới không dưới Bán Linh Nhân.

-Tiểu sử...

-Yêu thích Vụ Hương Lan của Bách Mộng Lô.

-Nơi thường đến Bách Mộng Lô.

-Quan hệ dường như không có vì tính tình tự cao tự đại của bản thân. Có một tiểu muội là Nhậm Tử Y, nghe phong phanh Tử Mục rất yêu thương tiểu muội ruột này.

-Người bảo vệ bên cạnh là Tăng Hào, 101 tuổi, Linh Nhân cảnh hậu kỳ, chưa bước vào cảnh giới phân tầng.

-Hừm...

Đặt xuống tệp tài liệu của Nhậm Tử Mục, Vô Thường đưa tay gõ bàn tính toán kế hoạch.

-Cộc cộc!

-Com

Bên ngoài, âm thanh cộc lốc của Lý Hạt vang lên.

-Đưa vào đây.

Lý Hạt đẩy cửa, đưa một số mâm đồ ăn bỏ lên bàn Vô Thường rồi bước thẳng ra ngoài, đóng cửa lại.

Tâm trạng của lão đối với Vô Thường là rất nặng, không muốn nhìn mặt hán thêm chút nào.

Vô Thường nhìn lão cũng kệ, tay cầm đũa vừa gấp vừa ăn, vừa nghĩ kế. Tất nhiên nghĩ kế ở đây là kế cho ngày mai gặp Vương gia, không phải kế để làm thịt anh em Nhậm Tử Y, Nhậm Tử Mục. Đối với hai anh em này, chờ hán một ngày thành Linh Nhân cảnh lại giết cũng không muộn, hậu thuẫn sau lưng họ chỉ là Tam trưởng lão chưa thành Linh Sư cảnh, không ghê gớm bằng Vương gia, một kẻ có thể nói là mạnh nhất trong năm thế lực thống trị Châu Nam thành, Hồng Tiêu Quân.

Ba mươi phút sau.

-Lý Hạt.

-Cái gì?

Lý Hạt về mặt già lão không hề vui đi vào phòng.

Vô Thường vừa rửa mặt xong liền bình đạm nói

-Ngay bây giờ hoặc ngày mai, người đến nói với Tam trưởng lão, hai đứa cháu của hấn chính tay ta sẽ giết chết mất, lo chuẩn bị đồ nghề mai táng đi là được rồi.

-Hả, người điên à? Bộ rất muốn chết sao tên tiểu tử điên này!

Nghe thế Lý Hạo lập tức kinh ngạc kêu lên. Lão không biết Vô Thường và anh em Nhậm Tử Y, Tử Mục có ân oán, cừu huyết gì, nhưng mà nếu muốn giết người ta thì giữ kín trong lòng, âm thầm thực hiện, sao tự nhiên lại còn đi thông báo cho ông nội Tử Y, Tử Mục biết, bộ tiểu tử bị khủng hay sao.

Đó là còn chưa nói, tiểu tử này có năng lực giết hai huynh muội Tử Mục, Tử Y hay không.

-Bớt nhảm, dọn dẹp mâm cơm xong thì về nghỉ đi.

Vô Thường không quản lão la ó, hấn nhẹ nhảy lên giường, nhắm mắt nằm ngủ.

“Từ khi vẫn còn nhặt nhảm không phai. Hai người yên tâm, sẽ rất sớm thôi”.

Tiếp đó, Vô Thường trở nên im ắng dị thường, có lẽ đã thật chìm vào giấc ngủ ngon lành trên chiếc giường chưa được giặt tẩy đi mùi thi thể nồng nặc.

-Hừ.

Tức đến máu xông lên não đỏ mặt, Lý Hạo mắt vốn đã nhắm nay càng nhắm hơn nhìn Vô Thường trong chốc lát liền mạng theo mâm cơm không canh vắng đi.

-Tức chết lão phu.

Gầm gừ vài tiếng trong miệng, lão quăng mâm cơm lên bầu trời, nóng giận chường một chường vào chúng khiến chúng tan thành bụi phấn rơi rụng xuống đất.

Lý Hạo cấp tốc quay người báo cáo với Nhậm Thiên Hành, lão cần thăm dò ý kiến với đại lão gia, tránh cho Vô Thường mất mạng không đáng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 24: Khoảng khắc yếu đuối

Trên chiếc giường, Vô Thường nằm ngủ.

-Ng...u...oi...y...ếu...

-Người... người...

-Người... nhớ... người... yếu...

Tiếng gọi, tiếng nói kì lạ cứ văng vẳng bên tai khiến Vô Thường bất thành linh mở mắt ra, ngay tức khắc một màu trắng xóa đập thẳng vào tầm nhìn của Vô Thường.

-Nơi này là...

Thân thể Vô Thường dường như đứng tại trung tâm, hấn quay trái, quay phải, nhìn lên trên, xuống dưới đều chỉ thấy một màu duy nhất trắng xóa, không còn tồn tại thứ khác.

-Lại là giấc mơ đó sao?

Vô Thường tựa hồ khá quen thuộc với nơi này, hấn cứ thế nằm ngửa người xuống không gian trắng tinh, đưa tay đặt lên trán suy ngẫm.

Âm thanh kì lạ tiếp tục quanh quẩn trong tai Vô Thường.

-Yếu... nhớ... người... yếu... không... nhớ... thảm hại...

-Xi. Ta mà yếu sao?

Vô Thường mỉm một nụ cười buồn cười.

-Sở hữu hai Tâm Đan kỳ bí với tổng cộng hơn một vạn sợi xích. Mẹ mày, là một vạn sợi xích trong khi thiên tài trong sách vở truyền thuyết ghi lại mấy ngàn, mấy vạn năm cao lắm chỉ 99 sợi xích thôi đấy. Nếu tính tròn 100 sợi, ta tất nhiều gấp 9900 lần** họ, khi ta thành Linh Nhân cảnh cũng mạnh ít nhất gấp 9900 lần họ. Ta yếu?

**hơn 1 sợi là mạnh gấp đôi. đó là lý do sợi xích càng nhiều, đột phá Linh Nhân càng khủng khiếp!

-Tâm Đan thứ hai không biết là gì nhưng chắc chắn một điều là thuộc hạng siêu bá đạo, ta không nói nó, chỉ nói cái Siêu Nhân Tâm Đan dường như chứa tất cả các đặc tính trên đời, bao hàm tất cả các loại Tâm Đan, một ngày ta thành Linh Nhân cảnh thì cũng chính là siêu nhân, trên đời trừ Linh Sư cảnh và những lão quái có tu vi cảnh giới vượt xa ta thì ai còn giết được ta đây. Vậy mà ta yếu?

-Ở bên thế giới pháp thuật, người khác mặc dù danh xưng ta là một trong 7 pháp sư mạnh nhất thế giới, nhưng mà ta dám khẳng định, ta chỉ cần nhỏ một câu, sáu tên còn lại chẳng nào dám cãi. Ta yếu?

-Xuyên qua cái thế giới này, trong người mang toàn đồ xịn, lại cộng thêm với việc ăn gian là có thể giao kết với các linh, nhờ đó có thể học được nhiều thứ, biết được nhiều thứ vượt hơn trời hơn hẳn người bình thường. Ta được “Buff”, được “Bàn tay vàng” còn hơn trong truyện cổ tích. Ta yếu thế quái nào được?

-Ồ, là tu vi, là cảnh giới? Đúng thật, nhưng ta còn mạng, còn sống tất là ta còn có thể mạnh, mạnh nữa, mạnh hơn nữa. Ta chẳng bao giờ yếu được!

Vô Thường nằm đó tự nhiên nói, nói cho đến khi hần nói xong liền cũng không hiểu bản thân tại sao lại nói những lời lẽ vô nghĩa như vậy.

-Không... sai... sai... nguoi... nhớ... yếu... nhớ... nhớ...

-Nhớ cái đéo!

Lạnh nhạt một câu cuối, Vô Thường bất chấp hần đang còn ở trong không gian giấc mơ mà vẫn cố nhắm mắt nằm ngủ. Cơ thể tịnh tâm loại bỏ âm thanh loay hoay kia ra khỏi đầu.

Thời gian tích tắc trôi qua... cho đến một thời điểm nào đó.

“Cái thứ mềm mềm gì đây, hử, là mùi máu! Chết mẹ!”

Giật nảy cả mình, Vô Thường bật người dậy vì cho rằng hần sắp không xong, thế nhưng khi nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh, hần không khỏi giật người.

Phế tích trong bình nguyên cát vàng đỏ nát, khắp nơi thấy chất như núi không phân biệt người, quỷ, quái thú, ma thú, dưới đất thấm đẫm máu tươi đủ các loại màu sắc rực rỡ, mùi tinh huyết nhuộm tanh hôi cả bầu trời.

Thấy khung cảnh này, đầu óc Vô Thường cứng lại, đôi mắt mở lớn không hề chớp giống bình thường, bàn tay hần bỗng run lên cầm cập.

-Không... không...

Môi run cắt giọng nhỏ, Vô Thường ánh mắt sợ hãi nhìn xuống vật thể mềm mại đang được ôm trong ngực.

-KHÔNG!

Thấy rõ hình bóng xinh đẹp vĩnh viễn không thể phai mờ trong tâm trí, trừ phi hần mất trí nhớ, Vô Thường rống lên đầy đau thương.

Trong lòng Vô Thường là một nữ tử chỉ có thể dùng hai từ “hoàn mỹ” để miêu tả sắc đẹp của nàng, nàng lúc này thân thể bê bết máu, mềm nhũn không chút cử động nằm trong vòng tay Vô Thường cùng với gương mặt tuyệt thế đang nở nụ cười hạnh phúc, ngọt ngào, bàn tay trái nhỏ nhắn đeo nhẫn lấp lánh vẫn nắm chặt lấy bàn tay trái của Vô Thường cũng đeo chiếc nhẫn giống y hệt nàng.

Lạ lùng thay, gương mặt xinh đẹp của nữ tử dù không thể tả bằng lời nhưng nếu chỉ xét về vùng mắt cùng cái trán tuyết trắng của nàng thì có đến 9, 10 phần giống hệt Nhậm Tuyết Nguyệt Liên, muội muội ruột của Vô Thường.

-Đừng bỏ ta, Uyển Nhi đừng bỏ ta lại, ta van nàng đừng bỏ ta lại... không... không...

Vô Thường như trở về quá khứ ngày đó kiếp trước, hậu quả sau một cuộc chiến với phe tà ác pháp sư, mọi tâm trạng, hành động, sự đau khổ, đau đớn, thương tâm cũng như trở về ngày đó. Hần ôm chặt thân thể nữ tử, đầu dán sát vào đầu lạnh mà nước mắt không ngừng rơi xuống trên hốc mắt.

Thậm chí, hần còn vài lần hôn thi thể nữ tử, cầu mong điều đó có thể giúp nàng sống lại, ở lại bên cạnh hần. Tiếc là người chết thì không sống lại, và thế giới ảo không phải thế giới thật.

Mãi cho đến vài phút trôi qua, tâm trạng Vô Thường mới trở nên bình tĩnh hơn, nhận thức được tốt hơn, biết bản thân vẫn còn đng trong giấc mơ quá khứ.

-Ta, không, cam, tâm

Dù vậy, Vô Thường không muốn thoát khỏi giấc mơ này, hắn cứ thế ôm nữ tử, vuốt ve mái tóc nữ tử, hai mắt yêu thương nhìn nàng mà miệng lúc nào cũng “Ta không cam tâm, ta không cam tâm”.

-Ca ca, ca ca, huynh đừng làm muội sợ, ca ca!

Bắt gặp một giọng nói lo lắng mơ hồ vang lên bên Vô Thường khiến hắn không tự chủ được mở mắt ra.

Một bóng hình xinh xắn, đáng yêu ngày nào mang theo vẻ lo lắng vô cùng, bàn tay nhỏ đặt lên sờ trán Vô Thường hiện lên trước mắt hắn.

-Ca, huynh cuối cùng cũng tỉnh, làm muội sợ muốn chết.

Thấy hắn tỉnh táo nhìn mình, Nguyệt Liên khẽ thở nhẹ một hơi, trút hết nỗi lo lắng này giờ khi thấy gương mặt của Vô Thường vẫn vẹn trong con mê.

Vụt!

Bắt ngờ bàn tay của Nguyệt Liên bị bàn tay của Vô Thường xuống, thân thể nàng không tự chủ ngã nhào lên thân thể Vô Thường.

-Đừng rời xa ta nữa. Tuyệt đối đừng bao giờ bỏ ta lại một mình.

Vô Thường dùng sức ôm chặt thân thể nhỏ nhắn, mềm mại lại có hương thơm dễ chịu tỏa ngát của Nguyệt Liên, không hề cho nàng cử động hay giãy giụa thoát khỏi bàn tay của hắn.

-Phải, muội sẽ không bao giờ bỏ huynh ở một mình đâu, huynh an tâm.

Nguyệt Liên vốn định giãy giụa vì ngại và không muốn hai người có thân phận là anh em ruột, bên ngoài lại còn có các vị trưởng lão luôn dòm ngó hành động của nàng, thế nhưng được Vô Thường ôm trong lòng ấm áp, nàng chỉ muốn đưa đầu dán sát ngực hắn dịu dàng nói.

Nhưng rồi câu thứ hai của Nguyệt Liên lại khiến lòng Vô Thường chết lặng.

-Tiếc là, muội đã chết mất rồi!

Nằm gọn trên người Vô Thường, cơ thể Nguyệt Liên bỗng cứng lên một cách kỳ lạ, cả người nàng đều lạnh buốt không chút sức sống, mùi tử thi bắt đầu lan tỏa, xông xộc xông thẳng vào mũi Vô Thường.

-Á... aaaa... không, không thể...

Vô Thường ngoảnh khóc lên, hắn dựng thẳng người ngồi dậy, hai bàn tay từ sờ soạng thân thể lạnh cứng kia liền đi đến sờ vào gương mặt nhắm mắt yên tĩnh và hạnh phúc của Nguyệt Liên.

-Tại sao, tại sao, a a aa...

Đôi mắt bị thương đầy đau đớn, Vô Thường lần nữa mạnh mẽ ôm xác Nguyệt Liên vào trong lòng không ngừng kêu gào. Mọi thứ, mọi ý nghĩ đều bị bỏ qua.

Hắn lần thứ hai đánh mất người mình yêu thương nhất trên đời.

-Thường nhi, Thường nhi, ngươi mau tỉnh lại. Thường nhi...

Ngồi cạnh bên giường, Nhậm Thiên Hành sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng nhìn Vô Thường đôi mắt trắng già vẫn không ngừng ứa nước mắt nằm chờ người trên giường như kẻ bại liệt. Lão tức giận quát lên.

-Chuyện là thế nào, khai mau cho ta!

Khí tức Linh Sư cảnh tỏa ra trấn áp mọi thứ đứng phía dưới Linh Sư cảnh.

Cuồng Tiêu cùng Lý Hạt hoảng sợ đứng ở phía sau bỗng ỏi ra ngum máu lớn, cơ thể không điều khiển được vì bị uy áp đến từ cấp bậc, hai người đồng thời quỵ gục xuống đất, không dậy nổi. Dù vậy hai người vẫn cố lên tiếng phân minh.

-Chúng thuộc hạ không biết, lúc Vô Thường thiếu gia về nhà vẫn rất bình thường, không hiểu sao bây giờ lại như vậy.

-Trước khi thiếu gia ngủ, thuộc hạ vẫn còn ở đó dọn dẹp bữa tối cho thiếu gia, đến khi thiếu gia cho thuộc hạ nghỉ ngơi, thuộc hạ mới dám nghỉ ngơi.

Nhậm Thiên Hành hừ lạnh nói

-Vậy ý các ngươi là có người đột nhập hay thậm chí là người ở bên trong Phủ hạ độc thủ? Các ngươi cho là an ninh trong Phủ không đủ nghiêm ngặt?

Tình hình này của Vô Thường chính là tổn thương trí não hoặc tệ hơn là tổn thương linh hồn, Nhậm Thiên Hành đơn giản là không tin an ninh trong phủ

có vấn đề khi mà dù ngày hay đêm đều luôn có bốn vị cao tăng Linh Nhân cảnh tăng 8 bao phủ giác quan, giám sát mọi động tĩnh bất thường bên trong phủ. Còn người trong phủ dám ám hại Vô Thường, cũng có khả năng, nhưng trước hết hẳn cần tra rõ hai tên nô tài này.

-Thuộc hạ không dám

Cường Tiêu và Lý Hạo đồng âm kêu lên.

-Nếu vậy thì chỉ có các ngươì làm ra, là lỗi của các ngươì, dù là có phải các người gây ra hay không làm tròn trách nhiệm hộ vệ được giao.

-Ông nội, muội muội của ta đâu, tiểu Liên đâu!

Nhậm Thiên Hành đang chuẩn bị xử phạt Cường Tiêu và Lý Hạo thì bất ngờ Vô Thường ngồi bật dậy, đôi mắt trắng già đã đổi sang bình thường. Vô Thường giọng điệu hấp tấp, vội vã nói.

Phát hiện Vô Thường yên bình, Nhậm Thiên Hành có chút vui nhưng khi nghe hắn nói đến Nguyệt Liên, lão chợt yên lặng một lúc lâu.

-Để ta tự đi tìm

Vô Thường hiểu cái trạng thái im lặng của Nhậm Thiên Hành, hẳn cố duy trì cảm xúc bất ổn trong người, giương dậy khỏi giường chuẩn bị tìm Nguyệt Liên.

Bất quá hẳn chỉ vừa ngồi dậy, Nhậm Thiên Hành lập tức đưa tay ngăn cản hắn. Lão duy trì vài hơi thở, sau đó buồn bã nói.

-Ngươi không cần tìm nữa, Liên nhi đã chết rồi!

Vô Thường tức thì ngậy người, tiếp đó mắt hắn đỏ lên, bản thân liên tục phủ nhận lời nói của Nhậm Thiên Hành.

-Không, chuyện đó không thể xảy ra, ngươi đang lừa ta, chắc chắn là đang lừa ta. Ta... ta phải tự thân đi tìm nàng.

-Bỏ tay ra khỏi người ta mau!

Vô Thường bắt đầu dữ tợn.

-Tìm?

Nhậm Thiên Hành chợt cười buồn, lão nhìn Vô Thường dữ tợn, lại nhìn xuống ngực Vô Thường, gương mặt lão vận vệt đau thương nói.

-Nó không phải đang nằm ở trong lòng ngươi đó sao, ngươi đâu cần phải đi tìm ở nơi nào khác.

Nghe vậy, đồng tử Vô Thường nở rộng, cái cổ hắn khó khăn nhìn xuống dưới.

-Aa...aaa.a.a.a...

Vẫn gương mặt xinh đẹp thuần khiết, vẫn nụ cười mím hạnh phúc, Nguyệt Liên từ lúc nào đã nằm gọn trong ngực Vô Thường.

-AAAAAA!

Thế giới xung quanh Vô Thường chỉ còn lại tiếng gào và nỗi đau không thể xóa nhòa trong tim hắn.

Cho đến khi Vô Thường bật dậy khỏi giường cùng tiếng hét cả kinh.

-KHÔNG!

Mồ hôi nhiều nhãi khắp người hắn, mùi tử khí đến từ mẹ con Lâm Tĩnh Hoa xông mạnh vào mũi cùng tiếng thở hồng hộc của Vô Thường. Vô Thường mang theo gương mặt sợ hãi nhìn một lượt khung cảnh ánh đèn xung quanh căn phòng của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 25: Vô Thường và Vô Thường

- Ngươi làm cái gì mà hét kinh vậy?

Lý Hạt lúc đi không đóng cửa cho Vô Thường, hiện tại quay về, Lý Hạt từ bóng tối bên ngoài sân bước vào phòng Vô Thường nhủ mảy.

Đứng thêm vài giây kinh ngạc thấy Vô Thường cứ nhìn bản thân, chẳng nói một lời nào, Lý Hạt thầm hô “tên này điên rồi, hừ, đó chính báo ứng a”. Lão mặc kệ Vô Thường, nói.

-Lão gia có ba chuyện kêu ta thông báo với ngươi đây.

Cũng không đợi Vô Thường nói, Lý Hạt nói ngay.

-Thứ nhất, lão gia ngài cảm ngươi làm trò điên rồ với Nhậm Tử Y và Nhậm Tử Mục, kể cả việc báo tin điên điên với Tam trưởng lão.

-Thứ hai là ngày mai giữa trưa Vương gia sẽ đến, ngươi liệu mà chuẩn bị cho tốt.

-Và thứ ba, Nhậm Tuyết Nguyệt Liên chết rồi!

Nói xong điều cuối, Lý Hạt tiện tay lấy thứ gì đó sau lưng rồi quăng thẳng vào người Vô Thường.

Bịch.

Đỡ thứ đó, phát hiện là thi thể vẫn còn ấm nóng, Vô Thường vội nhìn xuống gương mặt thi thể.

-Aaa.... AAAA...

Thêm một lần nữa Vô Thường kêu gào đầy bi thương.

-Ca, ca, ngươi là sao vậy, ngươi làm sao...

Mở mắt, nhìn gương mặt xinh đẹp non nớt đang dần giữa nước mắt quan tâm hắn, Vô Thường thoáng mừng như điên, Hắn cấp tốc vươn tay ôm trằm lấy Nguyệt Liên.

-Ha... ha... aa... AA...

Thế nhưng đổi lại, người được hắn ôm chỉ là một cỗ thi thể lạnh lẽo, cứng rắn. Điều đó lại tiếp tục khiến hắn mất đi lý trí mà kêu gào thảm thương.

-Tiểu tử dạy mau lên, Vương gia đang tìm ngươi kìa!

Trời sáng, Lý Hạt đứng bên đầu giường Vô Thường kêu gọi liên tục, đáng vẻ vô cùng khẩn trương và bức tức, tên này không ngờ lại dám ngủ thẳng đến giữa trưa, bộ hắn không nghe thấy ta gọi kìa cả cô họ?

-Hừ!

Phát hiện Vô Thường vẫn ngủ, Lý Hạt bế thẳng một thi thể thiếu nữ đặt lên người Vô Thường, sau đó bỏ đi biệt tăm.

-Hừ... hừ...

Cảm nhận được khối thân thể vừa quen thuộc, lại vừa lạnh vừa cứng, Vô Thường dù nhắm mắt vẫn rơi xuống giọt lệ.

Cứ thế, vòng tròn Vô Thường tỉnh, Vô Thường ôm thi thể của Nguyệt Liên, Vô Thường khóc, Vô Thường lại tỉnh, nó liên tục lặp đi lặp lại, dường như lặp mãi không có điểm dừng.

Bất quá Vô Thường không phải người ngu, ngay từ vòng đầu hắn đã biết tất cả chỉ là giả, nhưng mà đó chỉ là lý trí biết giả, cảm xúc của hắn vẫn còn vương vấn, còn đau khổ. Trong tương lai, hắn không bao giờ muốn nhìn thấy cảnh Nguyệt Liên xảy ra mệnh hệ xấu, biến thành một cái xác cứng ngắt được hắn ôm trong lòng như lúc này, cũng giống như Uyển Nhi của hắn ở kiếp trước.

Cuối cùng đến lần thứ 18, Vô Thường đã chai mặt hơn nhiều cả về lý trí lẫn cảm xúc, hắn một bên ngồi trên giường ôm chặt Nguyệt Liên vào lòng, một bên nhìn Lý Hạt già nua bằng ánh mắt lạnh nhạt. Hắn đột nhiên lên tiếng hỏi.

-Mày là ai?

Đối diện, Lý Hạt không trả lời, lão cứ đứng ngẩn ra ở đó nhìn Vô Thường từ đầu đến cuối.

Vô Thường khẽ nhắm chặt mắt, lần nữa mở ra liền đã quay về thế giới màu trắng. Hắn đứng dậy nhìn khắp mọi nơi quát lớn.

-Mày rốt cuộc là ai? Nói đi!

-Nhớ... yếu... không... yếu... nhớ...

Đáp lại Vô Thường chỉ là âm thanh vắng vắng, không rõ nghĩa vẫn luôn tồn tại từ khi hắn đến không gian nơi đây.

Vô Thường thần sắc lạnh lùng nói.

-Nếu tao đoán không sai, mày chính là Tâm Đan thứ hai luôn ẩn giấu trong người tao đi. Không, chính xác hơn thì mày chẳng phải Tâm Đan gì, mày là một thứ gì đó bí ẩn, có lẽ là Thần, Tiên con mẹ gì đó như trong truyện tao hay đọc.

-Xem ra cái cơ thể này sinh ra cũng thật sự là có vấn đề. Siêu Nhân Tâm Đan vốn chẳng hợp lẽ thường là điều có thể lý giải.

-Tâm Đan? Tâm Đan khi chó nào cơ?

Bất chợt một giọng nói đầy vẻ mỉa mai vang lên.

Vô Thường nhìn kỹ lưỡng xung quanh không có một vật thể hay một bóng người, hần lạnh nhạt nói.

-Vậy mày tính không hiện thân để dễ nói chuyện?

-Ha ha ha ha ha ha...

Một tràng cười dài vang lên, âm thanh lại nói

-Tao không phải đang đứng ở đây sao, mày không nhìn thấy à?

-Nhảm nhí, nếu thích núp thì cứ núp, cần quái gì phải nói đứng ở đây, ở kia.

Vô Thường xem thường

-Thật ngu ngốc làm sao. Mày không thấy tao vì đơn giản, tao chính là mày đấy, nhìn cho kỹ đi thằng ngu.

Lời vừa dứt, trước mặt Vô Thường bất chợt liền xuất hiện một chiếc gương trong suốt chiếu rọi gương mặt hần vào trong, đối diện Vô Thường, phản chiếu bên kia tấm gương không ai khác chính là Vô Thường, có điều Vô Thường này lại là đang nở một nụ cười gian tà nhìn hần.

Nhìn rõ bên kia đúng thật là mình, Vô Thường nhú mày, bên kia cũng nhú mày, hần đưa từ từ tay lên sờ gương mặt của bản thân, Vô Thường kia cũng đưa tay lên sờ sờ mặt bản thân. Ờng vào da mặt, Vô Thường liền ngỡ ngàng giật mình khó tin, gương mặt của hần tựa lúc nào lại đang nhe răng ra cười.

-Hiểu rồi chứ, tao chính là mày đấy!

Vô Thường trong gương cười gằn nói, miệng của Vô Thường cũng cười gằn nhấp nháy đúng từng từ, từ tiếng hệt Vô Thường trong gương.

-Đừng đùa với tao! Mày đừng tưởng hòa tan vào cơ thể này, vào cơ thể Vô Thường liền tự cho giống tao, đó là điều không bao giờ xảy ra, và chí ít là tao tuyệt đối không bao giờ công nhận mày.

Vô Thường giận dữ nói, Vô Thường kia cũng giận dữ nói. Hai gương mặt cứ thế vận vẹo thay đổi liên tục các cử động, các cảm xúc, nhưng chung quy thì Vô Thường này làm gì, Vô Thường kia cũng tương tự. Tất cả đều y như một thằng bệnh thần kinh hay đa nhân cách tự ngồi trước gương “thăm” một mình.

-Okay, tao cũng chẳng muốn nói chuyện dai dẳng với mày, mày có phủ nhận hay chấp nhận thì tao vẫn là mày, đó là chân lý không thể xóa bỏ.

-Ừm, được, cứ cho là vậy. Vậy rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, tao là mày và mày tại sao lại là tao?

Vô Thường không phải người ngu, hần biết trên đời có nhiều chuyện lạ tồn tại, nhiều khi hần cũng cho rằng bản thân bị đa nhân cách để lý giải vấn đề hiện tại, do vậy điều hần cần làm lúc này là hiểu chuyện gì đang diễn ra hơn là tranh cãi về Vô Thường có phải Vô Thường, hần có phải hần.

-Okay, tao không nhùng nhằng, nói trắng ra tao chính là phần lớn ký ức của mày nhưng bị phong ấn, bị bỏ rơi, trải qua phủ bụi không rõ năm tháng, cho đến nay liền nhờ điều kiện sinh thái nên thức tỉnh một phần.

-Ồ, tao nhớ là khi còn ở thế giới Pháp thuật, ở quê hương, ta đâu có từng phong ấn hay đánh mất trí nhớ nhỉ?

Vô Thường bật cười khinh thường, lý do vớ vẩn như thế cũng tính đem ra lừa hần.

Vô Thường kia tắt thì trả lời.

-Dĩ nhiên rồi, bởi mày đâu phải phong ấn tao ở thế giới Pháp Thuật!

Nghe vậy Vô Thường liền nhú mày nói.

-Buồn cười, tao sinh ra tại thế giới Pháp thuật sau đó mới xuyên đến thế giới này. Tao nếu không phong ấn mày ở thế giới Pháp thuật thì chẳng lẽ là phong ấn ở thế giới này. Ờ đừng nói tao phong ấn mày trong mơ đấy!!

-Ha ha ha ha...

Vô Thường trong gương cười, Vô Thường bên ngoài cũng cười, hần chột nghiêm túc nói.

-Nghe này, dù có hơi khó hiểu, khó tin nhưng mày nên nghe tao nói, vì tao là mày và mày là tao.

-Thật ra tao cũng không biết có phải là mày phong ấn tao hay không, nhưng tao khẳng định, mày không phong ấn tao ở thế giới Pháp thuật, thế giới này hay trong mơ. Mày phong ấn tao ở một nơi khác, có thể là một thế giới khác.

-Hừm...

Thấy Vô Thường vẻ mặt khó hiểu, Vô Thường lại nói

-Nghĩ thoáng đi, mày có thể từ thế giới Pháp thuật xuyên qua được thế giới này, vậy tại sao lại không có trường hợp mày từ thế giới khác xuyên qua thế giới Pháp thuật? Tao có lẽ là bị phong ấn ở lúc đó, vì vậy cho nên mày không thể nhớ được gì, còn khi mày từ thế giới Pháp thuật xuyên qua đây lại có thể nhớ ký ức của thế giới Pháp thuật vì nó là khởi điểm ký ức ở thời điểm đó của mày.

Đến đây Vô Thường rất bất ngờ, quả thật điều mà Vô Thường nói rất có lý, tuy nhiên hần cũng không dám khẳng định, cứ tạm thu thập thêm thông tin để tổng hợp lại rồi mới suy luận ra kết quả.

-Khá có lý, vậy chính xác là ở nơi nào, mày biết đúng chứ?

-Không!

Vô Thường chắc chắn đáp.

-Tao đã nói, tao đang bị phong ấn. Lúc này đang nói chuyện với mày chỉ là phần ý thức phân tằm từ mày chứ không phải ký ức trước kia nên không thể biết. Mục đích chính tao và mày trao đổi ở đây là tìm chìa khóa giải phong ấn đó, để hai ta lần nữa hợp nhất.

-Ồ, vậy mày có cách để mở phong ấn à?

Vô Thường hỏi.

Ngay tức thì Vô Thường cũng lộ vẻ không vui nói.

-Đừng tưởng mày nghĩ thứ gì trong đầu tao đều không biết, dự tìm thêm tư liệu để suy luận à. Mà thôi, tao nói rồi, dù mày có phủ nhận hay không nhận, sự thật vẫn là sự thật. Còn về cái phong ấn tao nghĩ là có cách, tuy nhiên vẫn phải đợi thử nghiệm.

-Nói thử xem

Không quan trọng Vô Thường nói gì, Vô Thường vẫn lắng nghe, thu thập thông tin.

Vô Thường nói.

-Thế giới này không giống thế giới Pháp thuật, nó dường như có ẩn chứa một luồng năng lượng kỳ dị nào đó mà thế giới pháp thuật không có, do vậy ta mới có thể tỉnh lại một phần thần thức để trò chuyện với người. Và theo ta nghĩ, có lẽ do cái thứ năng lượng sức mạnh được gọi là “linh lực”, linh lực càng cao tức mày càng mạnh, có thể là chìa khóa phá bỏ phong ấn.

-Chốt lại, mày nhanh chóng tăng cao tu vi, tăng cao sức mạnh linh lực, khi đó nói không chừng phong ấn sẽ suy yếu dần cho đến khi bị phá giải hoàn toàn. Đơn giản như vậy thôi.

Là Vô Thường, Vô Thường thức tỉnh cho nên mọi thứ mà Vô Thường từng trải qua, từng đoạn ký ức hay suy nghĩ gì, Vô Thường đều biết. Còn về phía Vô Thường, do Vô Thường đang còn trong phong ấn nên Vô Thường không thể hiểu Vô Thường nghĩ gì, cảm giác ra sao.

-Ồ, vậy còn gì để nói nữa không?

-Không, mày nên tỉnh lại để tu luyện, về phần tổng hợp, nghiên cứu thế giới này, tao ở trong đây phụ giúp mày biên soạn một tay. Hai cái đầu vẫn tốt hơn một cái.

-Được.

Sau khi gạt đầu đồng ý, Vô Thường chợt nặng mặt nói.

-Bây giờ đến lượt tao hỏi được rồi chứ?

-Mày cứ tự nhiên.

Vô Thường lơ đãng đáp.

Vô Thường lập tức vô thắng vấn đề.

-Nếu mày thông thái như vậy, lại còn khẳng định bản thân không phải Tâm Đan, vậy mày có biết hai cái Tâm Đan này là như thế nào không?

-Đéo! Biết thế quái nào được. Vì tao vốn là mày, nên khi tao thức tỉnh thì chỉ có biết được ký ức và mọi thứ mày có, còn hai cái Tâm Đan siêu bá đạo ai mà biết. Nhưng mà...

Vô Thường nghiêm trọng nói.

-Năng lực càng nhiều, càng mạnh thì trọng trách càng lớn càng khó khăn.

-Thế giới tạo ra một thằng thiên tài toán học không phải để cho nó có cuộc sống buồn bán bình thường, sống ngày qua ngày vui về vợ con. Thế giới tạo ra một thiên tài vật lý không phải chỉ để làm chiếc xe đẩy gỗ. Thế giới tạo ra một thằng ăn mày, tác dụng của nó đơn giản không phải chỉ để hút tiền của người khác.

-Trương tự ở thế giới Pháp thuật kia, mày được cho năng lực là Pháp sư mạnh nhất không phải chỉ để trưng, mày lúc đó đã phải chống lại ma thú, thiên tai, các tổ chức xấu,... bảo vệ cả một tinh cầu.

-Theo hình dung, thế giới Pháp thuật chắc chắn không thể bằng thế giới bên này về trình độ sức mạnh, hay sức phá hoại ghê gớm hủy thiên diệt địa. Mày được thiên nhiên tạo ra với hai cái Tâm Đan ẩn chứa sức mạnh tiềm tàng siêu khủng bố, nghĩ thôi cũng đã biết trách nhiệm sau này của cả mày và tao khó khăn thế nào.

Nghe xong, Vô Thường khẽ nhắm mắt thật sâu. Chừng 10 giây sau, hần lại nói cùng với vẻ cực kỳ rét lạnh.

-Cuối cùng, 18 lần khủng bố tâm trí tao, mày làm vậy là có ý gì?

-Đừng buồn cười vậy chứ, mày không phải đã biết sao?

Vô Thường như muốn phi nhỏ vào trình độ giả điên của Vô Thường, dù vậy hần vẫn nói.

-Tình cảm luôn là điểm yếu, là sự yếu đuối trong mỗi một con người. Đau nhiều, mất mát nhiều tất sẽ bớt đi sự yếu đuối nếu có lấp lại.

-Em gái của chúng ta có vài phần giống với Uyển Nhi mà chúng ta không bảo vệ được ở thế giới Pháp thuật, nhưng đừng vì thế mà nhảm lẫn giữa hai người. Bất quá tao cũng thật không ngờ, chúng ta từ khi nào lại yêu em gái của chính mình, trở thành trò cười loạn luân đây.

Nhìn Vô Thường, Vô Thường vốn lãnh đạm liền chuyển thành lạnh nhạt.

-Đủ rồi, không nói nữa. Vậy mày tính khi nào thả tao ra khỏi nơi chết tiệt này?

-Đùa, mày không phải đã từng thoát ra?*. Đây là không gian ý thức của hai ta, mày muốn ra thì chỉ cần động ý niệm là được, tao đâu có quyền, có năng lực bỏ mày tại đây.

Vô Thường hoàn toàn bó tay với tốc độ giả điên Vô Thường, bộ Vô Thường tưởng Vô Thường không hề biết Vô Thường đang nghĩ cái gì, làm gì.

*Thoát ra khi nào? Chi tiết này nói lên rất nhiều điều.

-Hừ.

Bỏ lại vẻ mặt khó chịu nhìn Vô Thường, Vô Thường ý niệm vừa động liền chậm rãi mở mắt.

-Ồ ó o O...

Ngồi dậy trên chiếc giường còn vương mùi tử khí, Vô Thường nhìn ra bầu trời tờ mờ sáng khi cánh cửa vẫn mở toang hoang từ tối hôm qua đến hiện tại.

-Theo như lần thứ tư, Lý Hạt từng nói Vương gia đến trưa mới xuất hiện cho nên là ta còn có một đoạn thời gian ngắn chuẩn bị.

Tạm dẹp cuộc trò chuyện với Vô Thường kia qua một bên vì với năng lực hiện tại hần không đủ sức lý giải sự đúng đắn. Vô Thường đứng dậy rửa mặt, tập luyện các bài tập thể dục và thể lực. Cuối cùng là đi tắm cho mát người, cho tỉnh cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 26: Vương gia đến

- Khiêng con heo đó đến nhà bếp nhanh.
- Thiếu đào, thiếu lễ, nhanh chạy ra ngoài mua lên.
- Rau, củ, quả, trang trí cảnh vật... tất cả đều phải có đầy đủ và hoàn thành trước khi Vương gia đến a.
- Tránh đường coi, muốn bị chém đầu à?
- ...

Mặt trời chỉ vừa ló dạng, khu nhà bếp số 1 là khu nhà bếp to nhất, lớn nhất và nằm gần nơi chiêu đãi khách quý nhất của Kiếm Trận Kiếm Phủ trở nên gấp gáp, hối hả, vội vã người ra người vào. Tất cả chỉ vì làm một buổi yến tiệc giữa gia chủ và Vương gia sắp đến Phủ.

Xung quanh khu nhà bếp này, không phải nói là toàn bộ Kiếm Trận Kiếm Phủ, lời bàn tán xôn xao không ngừng.

Trong khu luyện tập thứ 4, dưới gốc cây to lớn, một nhóm các con cháu trẻ tuổi Nhậm gia chụm lại một chỗ nghị luận.

- Không khí hôm nay sao có chút quái dị. Ta thấy có cái sự gấp gáp không tên diễn ra a.
- Ờ, đừng nói chú không biết gì à nha?
- Biết gì? Bộ có chuyện gì xảy ra sao?
- Hắn làm sao mà biết được, chuyện này đâu có ai thông báo đâu. Tối qua ta cũng đâu biết, may là có cha ta nói a.
- Ồ đúng vậy, chuyện đó cũng là do ta nghe lỏm được thôi.
- Hèn gì chúng ta bị cấm đến gần khu tiếp đãi khách quý a.
- Chuyện gì, chuyện gì, mau nói nghe coi...

Vương gia đến viếng thăm, Nhậm Thiên Hành chỉ thông báo cho cao tầng chuẩn bị chào hỏi và người hầu chuẩn bị yến tiệc, lão không nhất thiết phải thông báo rầm ben cho cả phủ như việc hệ trọng có ảnh hưởng đến sống còn của phủ. Do vậy con cháu Nhậm gia và rất nhiều người thuộc tầng lớp cấp thấp đều hoàn toàn không biết gì.

Tại khu luyện tập thứ 2 của phủ, một nhóm nam nữ khác cũng bỏ dở luyện tập các vũ kỹ, cùng nhau bàn tán.

- Nghe mẹ ta nói, Vương gia hôm nay sẽ đến để cảm tạ ơn người cứu mạng con gái cưng của ngài, Ngọc Yên quận chúa.
- Cái gì, Vương gia sẽ đến Kiếm Trận Tướng Phủ chúng ta hôm nay? Và lại còn cái gì cảm ơn cứu mạng Ngọc Yên quận chúa, sao ta không nghe, không biết cái khi hết vậy?
- Ta cũng không biết gì hết nè. Tiểu Lưu, người biết thì nhanh nói hết cho mọi người cùng nghe đi.

- Ồ, thì ta cũng có biết gì nhiều đâu. Tối hôm qua nghe mẹ ta nói Vương gia sẽ đến phủ hôm nay vì nguyên nhân là có người trong phủ đã cứu Ngọc Yên quận chúa, còn việc Ngọc Yên quận chúa bị gì mà có người cứu, người đó là ai thì Ông nội của ta chắc biết a.

Muốn đến Kiếm Trận Tướng Phủ để cảm tạ, Vương gia chỉ gửi thư đưa cho Nhậm Thiên Hành, Nhậm Thiên Hành đọc được nội dung bên trong cũng chỉ thông báo ngắn gọn cho các tầng lớn cao tầng Nhậm gia chuẩn bị chào đón Vương gia đến thăm. Về tên tuổi Vô Thường gây ra sự việc lão cũng lười nói, tới đó ắt đều sẽ biết, do vậy nên cao tầng Nhậm gia ngoài biết Vương gia sẽ đến vì lý do cảm tạ, chi tiết thì chịu.

- Địch, mấy ngày nay ở nhà lo tu luyện với tập vũ kỹ, không ra bên ngoài nên giờ đưa nào trong chúng ta cũng mù tịt.
- Đúng vậy. Mà hay, nếu tò mò vậy sao chúng ta không nghe lỏm, dòm lên nhỉ?
- Tào lao, bị chém đầu như chơi cho coi. Cao tầng đã hạ lệnh chúng ta cấm lại gần nơi thiết đãi chào đón rồi đó.
- Thôi, cứ đợi Vương gia về, chúng ta đi hỏi cha mẹ liền được.
- Ừm, phải.

Con cháu Nhậm gia dù có là Phàm Nhân hay Linh Nhân cảnh, chỉ cần độ tuổi không lớn liền sẽ dùng phần lớn thời gian kiên trì, dốc lòng tu luyện trong nhà cùng với các loại tài nguyên được cung cấp để không để tốc độ tăng tiến sức mạnh thua người khác. Họ rất ít ra ngoài nên nếu không có ai chia sẻ, có khi chuyện động trời bên ngoài bọn họ đều chẳng hề biết chút gì.

Lúc này, tại một cái đình nằm giữa ao sen có cá bơi lội tung tăng. Một nhóm gồm 5 người thanh thiếu niên trẻ tuổi tụ tập gồm hai nam ba nữ, nam anh tuấn, nữ mỹ miều. Nếu lúc này có người hiểu biết chứng kiến năm người sẽ phát hiện họ là năm vị thiên tài trẻ tuổi có thiên phú nhất Nhậm gia ngoài Nhậm Thiên Tâm.

Về phần Nhậm Tuyết Nguyệt Liên, nàng không được liệt vào danh sách là vì bị các cao tăng giấu diếm, không kê khai ra bên ngoài ánh sáng.

-Có thật là cái tên phé vật Nhậm Vô Thường?

Nhậm Từ Mục tràn ngập khó tin hướng một nam thanh niên tuổi chừng 20 tuổi tên Nhậm Hiểu, cháu trai thứ 2 của Đại trưởng lão Nhậm gia mà hỏi lớn.

Ngồi kế bên Từ Mục, Nhậm Từ Y gương mặt xinh đẹp lạnh băng cũng nhưong mảy không thôi. Và không những chỉ họ, một nam, một nữ thiên tài khác đều đồng loạt tràn ngập sự bất ngờ và không dám tin khi nghe Nhậm Hiểu chia sẻ thông tin có liên quan đến chuyện Vương gia đến thăm Kiếm Trận Tướng Phủ.

-Tuyệt đối không sai, thông tin này ta được chính gia gia truyền đạt, đồng thời gia gia còn bảo ta không nên va chạm với cái tên Vô Thường đó, hần ngày xưa trở nên phé vật thật ra chỉ là biểu hiện để che giấu tài năng, bây giờ là lúc hần quật khởi rồi a.

Nhậm Hiểu lắc đầu thờ dãi mà khẳng định.

Các cao tăng khác của Nhậm gia có thể không biết, nhưng Đại trưởng lão Nhậm gia, chức vị chỉ thua mỗi gia chủ Nhậm Thiên Hành ít nhiều sẽ được Nhậm Thiên Hành chia sẻ một vài thông tin.

Bất chợt nam thanh niên thiên tài khác không kiềm lòng được lên tiếng.

-Có khi nào, cái này ta chỉ nói là có khi nào thôi nha, Đại trưởng lão nhầm lẫn tên người hay không vậy, chuyện cứu Ngọc Yên quận chúa ta cũng có nghe vài điều, nghe nói là người cứu công chúa đã đánh tay đôi với một Linh Nhân cảnh có khả năng tăng hình à nha. Nếu nói vậy, Vô Thường lên 14, 15 tuổi đã có sức mạnh đánh với Linh Nhân, thậm chí đã đột phá Linh Nhân cảnh?

-Đúng đấy, đúng đấy, nói vậy Vô Thường phé vật bấy lâu đã trở thành thiên tài mạnh nhất Nhậm gia ta sao? 14, 15 tuổi Linh Nhân cảnh, trời ơi thật khủng khiếp.

Thiếu nữ thiên tài khác cũng liên tục không dám tin nói.

Tại lịch sử phát triển Châu Nam thành, không, phải nói là cả lịch sử phát triển của Hồng Long quốc từ khi thành lập cho đến nay đều không có một người nào tại 15 tuổi trở thành Linh Nhân cảnh. Người ít tuổi nhất đột phá Linh Nhân cảnh chính là vị hoàng đế đầu tiên sáng lập Hồng Long quốc, khi đó cũng 19 tuổi, gần 20 tuổi.

Vô Thường chỉ 14 tuổi hơn mà nếu thật sự đã trở thành Linh Nhân cảnh thì... quá mức kinh khủng, thiên phú ghê rợn không ai dám nghĩ đến.

-Các người nghĩ ông nội ta, Đại trưởng lão có khi nào lầm không?

Nhậm Hiểu cười nhẹ nói. Bản thân tuy có khó tin nhưng mà rõ ràng đây là thông tin ông nội của hần truyền ra làm sao có thể sai đây.

-Chết tiệt thật!

Nhậm Từ Mục cắn răng bực tức nói, trong lòng không khỏi nghĩ biện pháp đối phó với Vô Thường vì hai người đã có ân oán.

Muội muội Từ Mục, Nhậm Từ Y sắc mặt trở nên âm trầm nhưu nặng mảy liễu.

...

Thời gian trôi qua không lâu, mặt trời còn kém lên đỉnh hai giờ đồng hồ. Một đoàn xe ngựa không lớn nhưng lại tràn đầy khí thế uy nghiêm, cao quý, phía trước kéo xe là bốn con hắc ngựa to lớn, khỏe mạnh chạy đến cổng lớn của Kiếm Trận Tướng Phủ liền dừng lại.

-Là xe kiệu của Vương phủ a.

-Uy thế như vậy chỉ có là Vương phủ thôi.

-Không biết người Vương phủ đến Kiếm Trận Tướng Phủ làm gì a, hai thế lực này trước nay đâu có quan hệ gì đâu?

-Xi xào, xi xào...

Nhà dân xung quanh và người đi đường không khỏi chụm ba, chụm năm bàn tán.

-Khiiii

Tiếng ngựa phì mạnh dừng sức, từ trên xe ngựa bước xuống bốn người ba nam, một nữ.

Ba người nam chính là, Vương gia Hồng Vân Tiêu với dáng vẻ trung niên nhân tuấn tú, uy nghiêm, một lão giả có chút cồng lưng và một nam tử trung niên không có vẻ gì nổi bật đang bưng một khay đựng hộp quà.

Người nữ dĩ nhiên là Ngọc Yên quận chúa với làn da trắng tuyết mịn, tóc xanh nhạt đại dương, dáng người uyển chuyển mỹ diệu trên bộ quần áo trắng dài khá bó sát làm gọn lên những đường cong mê người của thiếu nữ, một gương mặt tuyệt trần được che lại dưới tấm khăn lụa trắng mỏng, thanh thoát cũng có thể nhìn thấy mơ hồ dung mạo xinh đẹp.

-Hồng huynh đã đến, mau vào cùng chúng ta uống chén trà đường xa đi a.

Bốn người vừa rời khỏi xe ngựa, bốn người Nhậm Thiên Hành biết tin cũng nhanh chóng đi ra tiếp đón khách quý, nhưng trong đó ngoài đại lão gia Nhậm Thiên Hành cùng vài kẻ hầu thì không hề có một cao tăng nào khác.

-Nguyên bản ta đến cảm ơn nhưng nếu Thiên Hành huynh đã có nhã ý thì ta không tiện từ chối. Chúng ta vào.

Hồng Vân Tiêu lộ ý cười đáp. Sau đó bốn người theo Nhậm Thiên Hành dẫn đường thẳng thuận đến nơi tiếp đãi không quá rộng lớn, nằm bên ngoài trời nhưng lại có trần pháp bệ cong ánh nắng không cho chiếu xuống trực tiếp lại kèm theo gió nhẹ cùng nhiều loại hương hoa mộc xung quanh tỏa hương thơm, nơi chiêu đãi này hết như một buổi họp mặt ngoài trời đầy bình yên.

Đi đến bên một cái bàn dài hình chữ nhật đã có nhiều loại thức ăn, trái cây, bánh trà, Nhậm Thiên Hành chỉ một bên ghế cho Hồng Vân Tiêu.

-Mời ngồi.

Nói xong, Nhậm Thiên Hành ngồi xuống trung tâm bên ghế còn lại.

Hồng Vân Tiêu cùng Ngọc Yên bình đạm đi lại ghế ngồi đối diện Nhậm Thiên Hành ngồi xuống trong khi lão giả và nam tử trung niên kia chỉ đứng sau lưng hai người.

Hồng Vân Tiêu sau một vài chén trà thăm hỏi, giới thiệu con gái Ngọc Yên với tư sắc kinh người khiến Nhậm Thiên Hành âm thầm giật mình, cầu mong đứa cháu trai nào của lão cưới được nàng vào nhà thì quá tốt. Hồng Vân Tiêu nhanh chóng vào chủ đề chính.

-Hành huynh đệ, ta đến chính là để cảm ơn người cứu mạng con gái nhưng mà làm sao vẫn chưa thấy người đây, không phải đã hẹn trước hôm nay sao?

-Hồng huynh đừng vội, chắc là cháu ta đang sửa sang ngoại hình cho tươm tất trong phòng để khi diện kiến Vương gia huynh liền ghi được nhiều điểm tốt.

Bề ngoài thì nói vậy, bên trong lòng Nhậm Thiên hành cũng cảm thấy khá kỳ quái, khi Hồng Vân Tiêu vừa đến, hắn đã kêu người đi gọi Vô Thường, đến bây giờ đã gần 20 phút sao vẫn chưa thấy Vô Thường.

“Không lẽ có chuyện xảy ra rồi?”

Nghĩ vậy, Nhậm Thiên Hành liền quay người nói nhỏ với một tên người hầu kế bên vài câu. Tên người hầu nhanh chóng nhận mệnh rồi đi.

Nhậm Thiên Hành quay người nói với Hồng Vân Tiêu.

-Hồng huynh chịu khó chờ thêm một chút. À phải rồi, tiện đây ta cũng muốn nghe chuyện xảy ra vào ngày hôm đó, không biết Ngọc Yên quận chúa có sẵn lòng kể ra? Lão Tướng già như ta thật rất hiếu kỳ, thằng cháu mang danh phệ vật nhà ta từ khi nào lại trở nên lợi hại như vậy, quả có chút khó tin.

Nhậm Thiên Hành có một phần chuyển dời tình huống, lại có một phần thật sự muốn biết chuyện gì xảy ra, chuyện một Phạm Nhâm, cao lắm, vô lý lắm là Bán Linh Nhân lại có khả năng chiến với Linh Nhân cảnh, đặc biệt hơn là Linh Nhân cảnh có năng lực tăng hình. Nghĩ thôi cũng đã tràn ngập điều gì đó không thật.

Ngọc Yên khẽ liếc thấy cha nàng gật đầu cười hiền, nàng chợt e dè không dám nhìn thẳng đại tướng Nhậm Thiên Hành vì dù sao thì đây là lần đầu nàng nói chuyện với một vị Linh Sư cảnh khác ngoài cha nàng, và lại còn là Đại Tướng có sức mạnh kinh người trong triều. Nàng rụt rè n.

-Việc đó, cháu... cháu cũng không rõ lắm, lúc đó khi bị tấn công, cả bốn vị cận vệ đều chết rồi thì đột nhiên Vô Thường huynh ra tay cứu cháu. Cháu chỉ thấy vậy rồi, rồi sợ quá ngất xỉu mất, khi tỉnh lại thì đã nằm ở nhà cho nên cháu không biết nhiều về khi đó đâu ạ.

Nhắc đến hai từ “Vô Thường” mặt của Ngọc Yên bỗng đỏ lên kỳ lạ khiến Nhậm Thiên Hành không ngờ, còn Hồng Vân Tiêu lại lộ vẻ chán nản vô cùng.

-Hóa ra là như vậy sao, cảm ơn quận chúa cho lão phu biết a.

“Không ngờ Thường nhi chỉ dùng một hành động anh hùng cứu mỹ nhân liền đón hạ được trái tim con gái cưng của Hồng Vân Tiêu, thú vị đây. Bất quá thật tiếc, ta không thể biết được diễn biến trận chiến của Thường nhi, là lành hay là dữ thật khó biết được?!”

Nếu không rõ năng lực thật sự của Vô Thường, biết hắn đang ở trình độ nào trong khi bản thân là một vị Linh Sư lại không thể cảm nhận được Tâm Đan hay tình cảnh tu vi của hắn, Nhậm Thiên Hành không thể tính ra được đứa cháu Vô Thường đang nằm ở mức độ nguy hiểm nào, cần được bảo vệ ra sao, phòng bị với vị Vương gia trước mặt này thế nào, ứng phó kẻ thù,... rất khó.

Đứng nhìn hai vị Linh Sư đối diện ánh mắt thân thương, hiền lành, nói chuyện đều giống một cuộc đi cảm ơn bình thường, thật ra, trong lòng hai người đều có tính toán riêng cho mình.

Đối với vị Vương gia luôn muốn chiếm lấy ngôi báu của anh trai, làm chúa tể một phương trời mà đến nỗi bị thằng anh trai dày đi trấn giữ Châu Nam thành, một thành nằm giáp biên giới quốc gia vừa chiếm được không lâu trước, một tiểu tử có thiên phú kinh người hiện thế sẽ gây ảnh hưởng rất lớn cho đại cục của hắn, làm mầm tai họa đập hắn dưới chân nếu không thể kiểm soát được tiểu tử đó.

Đối với cựu Đại Tướng mất con, binh lính cũng bị thu hồi về cho triều đình, bị ban cho mảnh đất nơi xa xăm vạn dặm hoàng thành cùng với tất cả người trong dòng tộc, con cháu thiên tài, có thiên phú vượt xa lão chính là tính mạng của lão, lão cần chúng để trả thù, để gây dựng lại gia tộc.

Nhậm Thiên Tâm thiên phú không đủ, vốn dĩ Nhậm Tuyết Nguyệt Liên là mầm mống duy nhất, nhưng hiện tại bất ngờ đứa cháu phế vật của hắn có xu hướng vượt trội với sức mạnh, kỹ năng chiến đấu hoàn toàn áp đảo người cùng thế hệ. Tuy nhiên khi thành Linh Nhân, Linh Sư, kỹ năng tay chân không được áp dụng, phế phẩm vô cùng, quan trọng vẫn là thiên phú cùng trình độ linh lực. Do không thể thấu được tư chất, tiềm năng Linh Nhân, Linh Sư của Vô Thường, Nhậm Thiên Hành không thể đưa ra quyết định có nên chia tài nguyên để tận lực bồi dưỡng Vô Thường hay vẫn để Nguyệt Liên tận dụng, ngoài ra còn các khoản bảo vệ trước các con “hồ” tồn tại trong thành, nhất là thế lực ẩn nấp dưới tay Hồng Mặc Thiên.

Tối hôm qua lão có nghe Lý Hạt báo cáo, tự bản thân đều đến phòng Vô Thường tra hỏi, bất quá chỉ vừa đặt chân đến ngoài cửa liền bị Vô Thường đuổi “Thường nhi tối nay sẽ không trả lời bất cứ nghi hoặc gì, mong ông nội để Thường nhi nghỉ ngơi”**. Lão dù tức giận, lo ó cả một vòng trong phòng, Vô Thường chỉ ngủ, ngủ và ngủ, không hề tâm đến lão khiến mọi tâm tư, mọi câu hỏi của lão đều bị nuốt trong bụng mà rời đi.

Hiện tại lão Vương gia đến, dĩ nhiên không phải đơn thuần là cảm ơn cứu mạng gì, đó là vì sao Nhậm Thiên Hành có trận pháp, cao tầng không ở nơi này mà tập trung ẩn nấp sau màn. Lỡ có chuyện không hay, tất cả đều giết ra.

**Có liên hệ với Chương 25.

Có điều tại lúc hỏi Ngọc Yên, Nhậm Thiên Hành và ngay cả Hồng Vân Tiêu lão Vương gia đều không thể ngờ, tất cả điều mà Ngọc Yên nói ra đều là giả, trí nhớ trong đầu nàng rất mập mờ khó hiểu. Thứ duy nhất còn rõ chỉ là hình ảnh soái ca của Vô Thường, một thiếu niên chập tuổi nàng mang theo đầy tự tin chiến đấu với một bóng người ẩn nấp không khí, khoảng đó đã khiến tâm hồn thiếu nữ trong Ngọc Yên đổ ngã.

Và dĩ nhiên, thứ Ngọc Yên lưu giữ trong đầu là điều khoản thỏa thuận giữa “linh” Ngọc Yên và Vô Thường. Vô Thường muốn giúp Ngọc Yên trong vòng một năm có cơ hội đột phá Linh Nhân cảnh thì hai người phải có quan hệ, làm người yêu của nhau là mối quan hệ tốt nhất để Ngọc Yên tình nguyện Vô Thường, Vô Thường muốn nàng làm gì thì nàng làm đó, như thế sẽ tiện hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 27: Diện kiến

Mười lăm phút trước.

-Thiếu gia, Vô Thường thiếu gia...

-Tiểu tử chết tiệt, nguoi mau tỉnh dậy, tỉnh dậy đi...

Vô Thường không biết từ lúc nào lại nằm ngủ gục trong bồn tắm lớn, bên tai Vô Thường bỗng vang lên những tiếng kêu ầm ĩ, giọng điệu gấp gáp thức tỉnh hắn.

-Vương gia đã đến rồi kìa, mau tỉnh lại...

Mơ màng mở mắt ra, đập vào mắt Vô Thường chính là gương mặt của Lý Hạt và Cuồng Tiêu bên cạnh.

-Biết rồi, mệt lắm

Nhàn nhạt nói, Vô Thường trần như nhộng bước ra khỏi bồn tắm, thân thể có cơ bắp cường tráng đi đến tủ quần áo thay đồ, chỉnh sửa thân thể cho phù hợp với trang phục quần áo trắng thư sinh để chuẩn bị gặp mặt Vương gia, vị Linh Sư được coi là mạnh nhất trong năm thế lực thống trị Châu Nam thành.

Sau khi kéo tóc dài buộc thành cái đuôi nằm thẳng xuống lưng làm lộ ra gương mặt tuấn tú, mắt sáng, mày kiếm càng thêm rõ nét, Vô Thường nhẹ nhàng bước ra cửa.

-Đi thôi.

Phía sau, Lý Hạt và Cuồng Tiêu nhìn Vô Thường bình tĩnh như không hề có chuyện gì xảy ra đều lắc đầu. Đi gặp Vương gia, một tồn tại cao cao tại

thượng mà ngay cả hai người bọn họ thấy đều phải run người, thế mà Vô Thường, một tiểu nam nhi 14, 15 tuổi đầu, tu vi cảnh giới nằm dưới đáy xã hội lại không hề có chút lo lắng, bất an gì, cứ như là một con thỏ con không sợ đứng trước miệng cọp vậy.

Thở dài theo kiểu lắc đầu một hơi, hai người không thể làm gì hơn ngoài việc đi theo sau hắn.

-Thiếu gia, lão gia ngài...

-Ta biết rồi.

Trên đường đi, khi đã được giữa đường, Vô Thường có gặp tên hầu được Nhậm Thiên Hành phân phó gọi hắn, hắn chỉ phất tay bỏ qua, bước chân vẫn ung dung tiến bước.

Khoảng năm phút sau, ngay lúc Nhậm Thiên Hành vừa hỏi xong Ngọc Yên, Vô Thường cũng đã tiến đến nơi.

-Gia gia.

Vô Thường vội cúi chào gia gia Nhậm Thiên Hành một cái, sau đó tức thì xoay người hướng Hồng Vân Tiêu lễ độ.

-Vô Thường tham kiến Vương gia tiền bối cùng Ngọc Yên quận chúa.

Mặc dù giữa Vô Thường và Hồng Vân Tiêu chưa một lần gặp mặt, nhưng chỉ với việc người trung niên lạ mặt được ngồi đối diện với Nhậm Thiên Hành, bên cạnh còn có dáng người quận chúa quen thuộc, thật dễ đoán được trung niên là ai.

Đồng thời trong lúc chào hỏi này, Vô Thường liếc nhìn thoáng qua sắc mặt của Hồng Vân Tiêu và đôi mắt đẹp của Ngọc Yên quận chúa, mọi thứ được ghi lại trong đầu hắn rồi được não bộ phân tích các trạng thái.

Con người khi đối diện nhau, các cảm giác là yêu, là ghét, lạ mặt, thù địch, hận ý,... hay là kiềm chế giấu đi mà nếu không phải là một người lão luyện, vô tình thì đều bị phản chiếu trong sóng giao động của đôi mắt. Vô Thường dựa vào kỹ thuật nhìn vào đôi mắt này để suy ra cảm giác của người khác đối với bản thân mình, nhờ đó hắn có thể dễ dàng nắm bắt tất cả các bước đi của họ đối với hắn.

“Yêu thích như dự kiến và thăm dò, chưa phản ác hay thiện. Lão vương gia này thật là...”

Chỉ tíc tắc chưa đến một giây, mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay Vô Thường.

Yêu thích dĩ nhiên là giữa Vô Thường và Ngọc Yên, còn điều thăm dò chính là của Hồng Vân Tiêu đối với hắn, để giải quyết tình trạng của lão, Vô Thường cần tự tạo xúc tác. Hắn bắt đầu thực hiện chiến dịch “con rết tương lai”.

Đôi mắt Vô Thường chợt lộ vẻ si tình, mê muội trước gương mặt xinh đẹp dù đã có khăn che của Ngọc Yên, trước đôi mắt xanh nhạt long lánh đại dương của nàng, trước ấn ký hoa cúc tại mi tâm rực rỡ của nàng. Cả thân thể của Vô Thường đều như bất động chỉ để ngắm nhìn Ngọc Yên đã bắt đầu thẹn thùng, cúi mặt đỏ xuống xe xe váy trắng khi được hắn nhìn chằm chằm.

-E hèm, ừm hừm...

Con gái cung bị người nhìn, Hồng Vân Tiêu còn chưa kịp nói gì thì Nhậm Thiên Hành đã có chút xấu hổ ho khan liên tục nhằm đánh tỉnh Vô Thường.

Nghe tiếng ho khan được Nhậm Thiên Hành có ý dùng linh lực khuếch âm to lên trong đầu Vô Thường, Vô Thường giật mình tỉnh người, mặt mũi tuấn tú có chút hô thẹn lên tiếng với Ngọc Yên.

-Xin lỗi quận chúa, tại hạ đã thất lễ khi không kiềm được sự cảm động trước sắc đẹp mê hoặc cả thiên địa của người, mong quận chúa bỏ qua cho.

Đề cua được gái, để có thêm lòng tin đối với Hồng Vân Tiêu, hướng Hồng Vân Tiêu đi theo kế hoạch dự sẵn, Vô Thường dĩ nhiên đều giống bao nam nhân khác, của gái là chấp nhận quăng bỏ mặt mũi, đắp tường thép lên hộp sọ đầu che chắn.

Dù nói vậy đôi mắt Vô Thường vẫn đang không ngừng toát ra vẻ mê say đối với Ngọc Yên quận chúa.

Nhậm Thiên Hành cảm giác xấu hổ lây đến mặt nói.

-Mong Vương gia thứ lỗi cho đứa cháu này của ta a.

-Vô Thường qua đây ngồi cho ta, mau lên.

Nhậm Thiên Hành không thể chịu được cảnh “cháu mình còn si mê người ta hơn cả người ta thích cháu mình”, hắn phải gọi Vô Thường quay về bàn ngồi gấp, lỡ mà chọc điên lão Vương gia lên thì với khoảng cách chỉ vài bước đi, Vô Thường chết trong chớp mắt.

Bất quá mọi chuyện không như Nhậm Thiên Tâm nghĩ, Ngọc Yên quận chúa xấu hổ không nói gì, Hồng Vân Tiêu chợt cười phá lên.

-Ha ha, không sao, tất cả các nam nhân khi nhìn thấy tiểu Yên đều như vậy, cháu của Hành huynh như thế là điều dĩ nhiên, và lại hắn dù sao cũng là ân nhân cứu mạng tiểu Yên, nhìn một chút nó sẽ không mất mặt thứ gì.

“Không có linh lực ba động, quả nhiên không phải Linh Nhân cảnh” Hồng Vân Tiêu nhủ thầm trong lòng.

“Trúng câu rồi đấy lão già à, hahahaha...”

Nhìn thấy động tác của Hồng Vân Tiêu, Vô Thường đặc ý trong lòng, hần vội chấp tay kính ý với cha con Hồng Vân Tiêu cách nhau cả trăm tuổi, sau đó khẽ liếc hai người sau lưng họ liền quay về ngồi cạnh với Nhậm Thiên Hành. Trong lòng thầm nghĩ.

“Lão già kia không đơn giản, bắt quá mọi chuyện đã ổn”

Mục đích của hần đã đạt được, giờ chỉ cần diễn thêm sâu hơn là tốt.

-Mà bỏ qua cái chuyện đó đi, bây giờ ân nhân của tiểu Yên đã đến thì bọn người chúng ta cũng nên làm việc cần làm.

Nói xong Hồng Vân Tiêu khẽ kéo Ngọc Yên ngay thơ, vẫn còn e dè thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Vô Thường lên. Hồng Vân Tiêu chấp tay hướng Vô Thường nói.

-Ta, Hồng Vân Tiêu xin cảm tạ ơn cứu mạng của tiểu huynh đệ Vô Thường đối với tiểu nữ Ngọc Yên nhà ta.

-Kìa, Yên nhi...

Đột nhiên nhú mày không thấy con gái tiếp lời, Hồng Vân Tiêu liền khẽ đẩy Ngọc Yên quận chúa bên cạnh, nhắc nhở cùng nói đôi lời cảm tạ ân nhân.

Ngọc Yên quận chúa vội bưng tỉnh, mặt nàng dù vẫn còn đỏ và hơi ngượng nhưng vẫn yếu điệu thi lễ nói với Vô Thường.

-Tiểu nữ Ngọc Yên xin đa tạ ơn cứu mạng của Vô Thường công tử.

Đến lúc này, Vô Thường như mới tỉnh người vì vẻ đẹp của Ngọc Yên vội đứng dậy, hần khiêm nhường nói.

-Không, không, tiền bối và quận chúa không cần phải làm vậy, sự tình cứu quận chúa chỉ là giữa đường ra tay hiệp nghĩa mà thôi, nếu mà Vô Thường không làm ắt cũng sẽ có người khác làm thôi.

-Không đâu Vô Thường huynh đệ, người Vương gia chúng ta xưa nay làm việc đều có nguyên lý và đạo người, người nếu cứu được con gái ta thì xem như là đã có ân lớn đối với chúng ta, cảm ơn là điều chúng ta nên làm.

Không đợi Vô Thường nói thêm, Hồng Vân Tiêu quay người liếc mắt với vị trung niên bụng khay quả lễ, vị trung niên này liền đưa khay quả cho Hồng Vân Tiêu.

Hồng Vân Tiêu nhẹ mở khay quả, hiện ra bên trong là hai viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay và một hộp gỗ tỏa hương thơm nhàn nhạt cùng sự ba động của linh lực xung quanh, lão nói.

-Đây là một gốc Bạch Linh Chi một trăm năm và hai viên dạ minh châu xem như là thành ý cảm tạ ơn cứu mạng của Vô Thường tiểu huynh đệ, mong là Vô Thường tiểu huynh đệ không chê, nhận lấy để chúng ta vui vẻ.

“Bạch Linh Chi trăm năm, một gốc có thể tăng cường linh lực bằng một năm Linh Nhân cảnh chuyên tâm tu luyện hấp thụ linh khí, Hồng Vân Tiêu thật biết chịu chơi a” Nhậm Thiên Hành ngồi một bên cảm nhận linh lực ba động từ hộp gỗ phát ra, xác nhận đúng là mùi của Bạch Linh Chi liền không khỏi cảm khái trong lòng.

Bạch Linh Chi là một linh dược phụ trợ tu luyện rất tốt đối với Linh Nhân cảnh, số năm càng cao, dược lực càng nồng đậm, hiệu dụng càng tốt. Hiện tại thì ngoài Bách Thủ Lâm đầy tính hung hiểm thì cũng chỉ có Dược Các có buôn bán Bạch Linh Chi với giá quy đôi đường như trên trời, do vậy, một gốc Bạch Linh Chi thấp nhất trăm năm cũng đã là cực kỳ trân quý cho Linh Nhân cảnh, tại Kiếm Trận Tướng Phủ cũng chỉ có hơn 100 gốc mà thôi.

Vô Thường đối diện khẽ suy tư, Vô Thường có lúc nhìn gương mặt mỉm cười hiền hòa của Hồng Vân Tiêu, có lúc nhìn đôi mắt xanh biếc đẹp đẽ của Hồng Ngọc Yên tựa mong chờ hần nhận. Cuối cùng Vô Thường cắn răng đưa hai tay nhận lấy khay quả.

-Vương gia tiền bối và quận chúa đã có lòng vậy thì Vô Thường xin vô lễ nhận lấy.

-Tốt, tốt, làm người phải nên như vậy, có ơn với người thì phải đền cho người trả, thế mới toại được lòng người mắc nợ a.

Hồng Vân Tiêu cười nói.

-Tiền bối nói chí phải, Vô Thường thật không hiểu lễ nghĩa.

Vô Thường cười gượng, hần cảm thấy bản thân có lỗi khi nhúng việc nhận quà của người chịu ơn mình. Làm người tất phải có qua có lại.

Lúc này Nhậm Thiên Hành mới lên tiếng, xen vào cuộc đối thoại của Vô Thường và bên Vương gia.

-Chuyện đáp quả lễ xem như đã xong rồi nhỉ? Nếu đã xong, Hành ta hy vọng Hồng huynh và tiểu quận chúa có thể ở lại dùng bữa với chúng ta thêm chút

ít thời gian a.

-Tất nhiên rồi, chúng ta sẽ ở lại dùng bữa cho xong mới hợp lễ nghĩa chứ.

Nhậm Thiên Hành cũng chỉ nói cho có, bản thân lão tự cho là lão Vương gia xong chuyện sẽ tức thì quay về, dù sao một vị Linh Sư, nhất là người đứng đầu một phủ tất nhiên phải có rất công việc cần phải giải quyết, nhưng không ngờ, Hồng Vân Tiêu nhẹ nhàng gạt đầu, lão cùng con gái cứng nhất, con gái thứ 8 của lão bắt đầu dùng bữa.

Nhậm Thiên Hành đối diện nhìn mà nhú mày, bất quá không thể ý kiến được gì.

“Vẫn còn một tiết mục cuối, và ta chính là nhân vật chính”

Vô Thường cười trong lòng khi biết rõ lão Vương gia là còn đang chờ cái gì. Hắn tay cầm đĩa dùng bữa cùng mọi người, tuy vậy đôi mắt Vô Thường vẫn thỉnh thoảng liếc xéo Ngọc Yên đầy sự si mê. Sự si mê này từ giả lại bất ngờ thành thật khi lần thứ hai Vô Thường chính thức xem được dung mạo tuyệt thế của nàng.

Ngọc Yên khi dùng bữa, chiếc khăn lụa che dung nhan được gỡ xuống, sắc đẹp khó có thể tưởng hiện ra, muôn hoa xung quanh đều phải nhạt màu.

“Vãi cả linh hồn, nữ nhân bên thế giới chết tiệt này ăn cái giống gì mà sao đẹp còn hơn trong tranh, xinh còn hơn nữ nhân được đồ họa 3D, ài...” Vô Thường không khỏi có một sự khó hiểu, nhưng chỉ chớp lát hắn liền bỏ qua, đẹp thì đẹp, trước mặt hắn đơn giản cũng chỉ là lớp da mà thôi, quan trọng vẫn là tấm lòng bên trong.

Hồng Vân Tiêu và Nhậm Thiên Hành đều rất dễ dàng phát hiện hành động của Vô Thường. Một người cảm thấy đặc ý, còn một người thì phiền muộn không ổn.

Khoảng 10 phút sau, điều Vô Thường dự định rốt cuộc đến.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 28: Làm rõ - đầu

Hồng Vân Tiêu đặt đĩa xuống, lão nhìn Vô Thường nghiêm túc nói.

-Vô Thường tiểu huynh đệ, thật ra thì hôm nay ngoài việc hai chúng ta đến đây cảm ơn người thì còn một vấn đề nữa mà ta cần tiểu huynh đệ chứng minh. Vấn đề này không lạ gì, ta chắc Hành huynh và Vô Thường tiểu huynh đệ đều rõ ràng, đó là việc Vô Thường tiểu huynh đệ có thể đánh bại được tên Linh Nhân cảnh có cảnh khả năng tàng hình đã ám sát con gái ta.

-Vô Thường tiểu huynh đệ và Hành huynh cũng xin thứ lỗi cho ta không tin tưởng, nhưng mà thật sự chuyện này quá khó tin, ta cần phải tận mắt chứng kiến, mong hai vị trợ giúp cho a.

Đến lúc này, khí thế mạnh mẽ hùng hực vốn có của một Linh Sư cảnh luôn được Hồng Vân Tiêu áp chế trong người bộ phát ra, phủ xuống không gian xung quanh tạo nên áp lực tâm lý nặng nề đối với bất kỳ một người nào trong phạm vi bán kính 10m.

Đối với chuyện này, Hồng Vân Tiêu cần dùng sức ép thực lực hơn là ngồi nói lý vì đây là mục đích chủ yếu, cái chính mà hắn muốn thấy.

-Hồng huynh, người làm vậy có ý gì?

Cảm nhận khí thế mạnh mẽ hơn hẳn bản thân, Nhậm Thiên Hành vội phóng thích khí thế Linh Sư ra đồng thời vừa che chắn, đối kháng với khí thế của Hồng Vân Tiêu vừa bảo vệ Vô Thường, làm giảm áp lực Vô Thường nhận vào.

Bất quá thì đang lúc dầu sôi lửa bỏng, Vô Thường lại rất bình tĩnh gạt đầu.

-Được, vậy tiền bối muốn vẫn bối phải làm như thế nào mới chứng minh được đây sự thật rằng vẫn bối đã đánh bại vị Linh Nhân cảnh đó đây?

Hồng Vân Tiêu mỉm cười thu hồi khí thế đi, hắn đột nhiên nói.

-Cùng Mạc!

-Có thuộc hạ.

Vị trung niên khi nãy bùng khay quả hô lên, hắn tiến lại gần Hồng Vân Tiêu.

Hồng Vân Tiêu nhìn Vô Thường đang có chút chật vật, tự tin trên người là có nhưng lại rất thấp thòm, lúc ẩn lúc hiện, điều khiến lão rất hài lòng. Hồng Vân Tiêu hoàn toàn bỏ mặc Nhậm Thiên Hành, bỏ mặc trận pháp Nhậm gia bố trí sẵn, bỏ mặc luôn các vị trưởng lão mai phục xung quanh trong bóng tối, không gian này dường như chỉ còn lão và Vô Thường, lão nói.

-Giới thiệu với Vô Thường tiểu huynh đệ, đây là thuộc hạ vừa tấn chức Linh Nhân cảnh của ta, thực lực có thể nói là sàn sàn so với kẻ ám sát tiểu Yên, thậm chí thuộc hạ này còn không có khả năng tàng hình, rất dễ thấy bằng mắt thường a. Vô Thường tiểu huynh đệ chỉ cần đấu với hắn một trận, thắng hay hòa đều chứng minh được thực lực của ngươi, thực lực của một người có thể đánh bại Linh Nhân cảnh. Còn thất bại thì cũng không sao, chỉ là chúng ta có chút tiếc nuối vậy thôi.

Mục đích chính yếu của Hồng Vân Tiêu chỉ là muốn biết thực lực thật sự của Vô Thường, muốn biết khả năng thật sự của một thiếu niên 14, 15 tuổi có đúng là một tồn tại không phải Linh Nhân cảnh lại có thể đánh bại được Linh Nhân cảnh.

Tuy vậy, nhưng nếu Vô Thường thất bại thật, câu chuyện ám sát quận chúa sẽ được Hồng Vân Tiêu suy diễn theo một hướng khác, một hướng mà Vô Thường và kẻ ám sát tuyệt đối có quan hệ gì đó với nhau, hai người cố ý dàn dựng nên cảnh ám sát quận chúa khi người bảo vệ năng đi vắng để có ý đồ đen tối.

Nếu vậy thì Nhậm gia sẽ nguy hiểm về sau khi bị Hồng Vân Tiêu nhắm vào, hiện tại, đánh với toàn bộ Kiếm Trận Kiếm Phủ sẽ gây bất lợi cho bản thân Hồng Vân Tiêu khi chính hắn tự tạo yếu tố thuận lợi cho các kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối bên ngoài kia, bên ngoài Tường Trận Kiếm Phủ. Cho nên khi Vô Thường có bại, Hồng Vân Tiêu chỉ là mang theo con gái cùng thuộc hạ rời đi khỏi Nhậm gia.

-Hồng huynh...

-Không sao đâu ông nội, chuyện nhỏ thôi, cháu thể tự lo được.

Nhậm Thiên Hành vốn đang định phản bác chuyện nực cười khi mà giữa hai vị Linh Nhân cảnh đều sẽ có năng lực khác nhau thì Vô Thường cười nhẹ nói với lão.

Tiếp đó Vô Thường sau khi nhìn Ngọc Yên xinh đẹp thêm lần nữa liền như lấy hết dũng khí, lòng can đảm, sự kiêu ngạo bản thân “già” có, hắn tự tin nói với Hồng Vân Tiêu.

-Vấn bối xin được phụng bồi.

Cũng không nhiều lời, nói xong Vô Thường liền bước ra khoảng trống không xa nơi này, rời khỏi trận pháp mà đứng đó chuẩn bị tư thế.

Ngọc Yên dõi mắt đẹp nhìn bước đi của hắn, cộng thêm với “linh” Ngọc Yên giả tạo trí nhớ, cảm xúc về Vô Thường nên không khiến nàng ta ngỡ người, tìm đập nhanh.

-Nhớ những gì ta dặn, nếu hắn tệ thì đừng giết hắn.

-Thuộc hạ đã rõ.

Nhận được truyền âm của Hồng Vân Tiêu, trung niên Cùng Mạc gật đầu, cơ thể thoáng cái nhảy hai đoạn dài thì đã đứng trước mặt Vô Thường, cách Vô Thường tầm 15m. Đây đã là tầm chuẩn để một Linh Nhân vừa tấn chức như hắn đủ sức “cách không đả vật” lâu dài.

-Mong tiền bối chỉ giáo.

Vô Thường bình tĩnh chấp tay với vị trung niên tên Cùng Mạc.

-Ta sẽ cố hết sức.

Cùng Mạc chỉ nhàn nhạt đáp lời như vậy.

Đứng không xa bên kia, cách Vô Thường và Cùng Mạc chỉ khoảng 40m, Hồng Vân Tiêu thấy cả hai đều đã sẵn sàng liền nói, giọng nói hùng hồn của lão truyền đến.

-Hai các ngươi đã sẵn sàng vậy thì khi ta đếm đến ba sẽ bắt đầu.

-Khoan đã...

Nhậm Thiên Hành dự định nói gì nhưng khi nhìn ánh mắt “yên tâm” của Vô Thường đằng kia liền nuốt lời xuống.

-Hành huynh có ý kiến gì sao?

-Không có gì, Hồng huynh bắt đầu đi thôi.

Từ khi Vô Thường sinh ra, kể từ lúc Vô Thường bị xem là phế vật vì không có Tâm Đan, giữa Nhậm Thiên Hành và Vô Thường chưa từng có vài lần tiếp xúc cho đến ba ngày trước khi mà Vô Thường hiển lộ tài năng trong chiến đấu. Bởi vậy, Nhậm Thiên Hành có lo lắng lúc này nhưng nhận được ánh mắt của Vô Thường, lão chỉ đành để hắn tự ý quyết định.

- Dĩ nhiên.

Hồng Vân Tiêu bắt đầu đếm.

- 1...

Trong lúc này, ở bên kia, Vô Thường nhìn Cùng Mạc có vài phần ngạo mạn cùng khinh thường nói, âm thanh không lớn nhưng đa phần tất cả các vị Linh Nhân cảnh dù ngoài sáng hay ẩn nấp trong tối xung quanh đều nghe được.

- Tu vi của vân bối không cao, có điều nhờ vào cơ duyên nên đã ăn được một loại linh dược kỳ lạ, nhờ nó mà khối cơ thể của vân bối có được thực lực tâm Linh Nhân cảnh. Do vậy nên vân bối mong vân bối ra sức, dùng kinh thường vân bối rồi trút lấy trái đắng cho mình.

Lời hấn vừa hết, trong lòng tất cả mọi người nghe được đều khác âm nhưng về nghĩa cực kỳ giống nhau.

“Ra là vậy, có lẽ nhờ thể tên tiểu tử này mới đánh thắng được tên ám sát Linh Nhân cảnh kia?”

“Mà linh dược nào mà lại có công dụng siêu phàm như vậy nhỉ?” Hầu như đa số mọi người đều lục tìm ký ức về các loại linh dược mà tra qua một lần.

“Thú vị, nhưng để ta xem như thế nào trước đã” Hồng Vân Tiêu thầm quyết định, sau đó lão tiếp tục đếm.

- 2...

- Tiểu tử, dù ngươi có được khối thân thể đó thì cũng đừng quá ngạo mạn khinh thường một Linh Nhân cảnh, đến khi đó ta lỡ có làm gãy tay, gãy chân ngươi thì đừng oán trách ta độc ác.

Bị Vô Thường dùng thái độ khinh thường như vậy, Cùng Mạc đơn nhiên cảm thấy tức giận. Hấn dự định đơn thuần là như Vô Thường để Vô Thường có tất cả thực lực gì đều đem ra, hiện tại hấn thiết nghĩ nên thêm cho Vô Thường vài thương tích để nhớ đời.

Khi lời nói Cùng Mạc vừa dứt, mọi người trong tối, trong sáng cùng Ngọc Yên quận chúa mắt đẹp vừa làm đầy đủ sự tập trung chú ý, Hồng Vân Tiêu mạnh mẽ chuẩn bị đếm đến số cuối cùng.

“Xem ra ta lại phải bày ra thêm ít thực lực rồi”.

Trước khi số 3 được Hồng Vân Tiêu đọc ra, cơ thể Vô Thường yên lặng đột ngột động, một luồng lực lượng gọi là “khí công” được hấn xem như một trong các con bài tẩy đã giấu đi nay đành phải lộ ra để giảm bớt việc hiển thị quá rõ ràng về khả năng của Linh Thể.

Khí công bắt đầu vận chuyển, nhanh chóng chảy xuôi tất cả các kinh mạch trong người Vô Thường, sẵn sàng cho Vô Thường điều động.

“Phục phục... phục”

Dưới lớp áo trắng thư sinh của Vô Thường, từng khối cơ bắp trên cơ thể hấn bỗng dung nổi to lên một cách kỳ dị.

- Xoạc!

Không chịu nổi sức ép chặt nịch của từng khối cơ thịt, chiếc áo trắng của Vô Thường bỗng nứt ra, rách thành từng mảnh lớn, chúng vô tình làm lộ lên cơ bắp hoàn mỹ ẩn hiện bên dưới.

Vụt.

Mạnh tay xé chiếc áo rách trên người ném xuống đất, người trần bắp thịt lộ ra từng cục, từng cục, mọi người trông thấy đều phải giật mình.*

*Có thể lấy Songoku gồng lực ra hình dung.

“Cái gì, biến hình à?”

“Tên tiểu tử này là cuồng nhân rèn luyện cơ thể cho cường tráng à, cơ thịt kinh thật, bất quá rõ ràng lúc nãy thân thể hấn xẹp lép, làm gì có to như vậy?”

“Uống đan dược chẳng, nhưng không thấy hấn làm động tác gì, cũng không có sự ba động của dược lực?”

Nhiều người cao tăng trong Nhậm gia ẩn nấp đều kinh ngạc trở mắt. Còn Nhậm Thiên Hành, Hồng Vân Tiêu, Cùng Mạc, lão giả đều nhìn mà liú lười.

“Thật to, thật rắn chắc quá đi”

Ngọc Yên quận chúa mắt đẹp nhìn đến mà không khỏi che miệng bật thốt.

Phải nói đây là lần đầu tiên trong cuộc đời của tất cả mọi người có mặt nhìn nơi đây nhìn thấy một con người tu luyện thân thể đạt đến trình độ kinh hồn như vậy.

-Hừ, đừng tưởng thân thể to ra, cơ bắp lớn ra liền có thể đối chiến với Linh Nhân cảnh!

Cùng Mạc nhìn Vô Thường hừ lạnh.

-Tiền bối chờ xem liền sẽ rõ thôi.

Ở đối diện, Vô Thường chỉ cười khẩy với lời này của Cùng Mạc, sau đó hắn làm tư thế cử động vai, cử động chân, cử động tay, cử động hai cơ ngực nảy nảy vài lần (cơ vú), cuối cùng hai tay để ngửa đẩy từ dưới lên ngang vai rồi lại để tay áp từ vai đi xuống dưới ngang bụng, hai mũi cũng thở ra một hơi dài.

-Lại đây!

Vô Thường dùng tay phải để ngửa hướng Cùng Mạc vẫy vẫy đầy ngạo mạn.

-Thằng nhóc chết tiệt!

Cùng Mạc dù nhìn không hiểu Vô Thường ý gì, nhưng mà cái vẻ lão toét của Vô Thường lúc này đã hoàn toàn chọc giận vị trung niên Cùng Mạc. Trong lòng lão không khỏi thầm kêu lên “sao lâu vậy Vương gia, số 3 đâu, nhanh lên, để thuộc hạ làm thịt tên chó con này”.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 29: Làm rõ - Giữa

- Ba...

Điếng người gần như 10 giây, Hồng Vân Tiêu rút cuộc cũng hô xuống tiếng thứ ba vang vọng đến nơi Cùng Mạc và Vô Thường nhìn nhau.

-Tiểu tử tiếp chiêu!

Ngay tức thì, Cùng Mạc đứng tại chỗ giơ tay tạo thành lợi trào bắt về phía cổ của Vô Thường đứng cách hắn 15m chụp đến, dự định là với một chiêu này, hắn sẽ hoàn toàn chế trụ được Vô Thường.

“Để có thể tiết kiệm linh lực một cách tối đa, ngươi khá thông minh đấy lão già, nhưng mà tiếc là ta...”

Sở hữu Linh Thể, đôi mắt Vô Thường có hai trạng thái, một trạng thái bình thường và một trạng thái cho hắn khả năng có thể nhìn thấy sức mạnh linh lực vô hình, khả năng mà chỉ khi Linh Nhân cảnh dồn linh lực vào đôi mắt mới có thể nhìn thấy được màu sắc linh lực mà địch nhân phát ra.

Dưới một trào khá bình thường trong Linh Nhân cảnh đang đến, nhờ đôi mắt chuyển sang trạng thái Linh Thể, Vô Thường dễ dàng nhìn thấy một sợi dây đỏ lửa chỉ dày khoảng sợi giấy từng xuất phát từ cơ thể Cùng Mạc bay nhanh đến Vô Thường. Đuôi sợi dây vẫn dính chặt vào cơ thể Cùng Mạc để làm chất dẫn giúp cho Cùng Mạc có thể điều khiển sợi dây di chuyển theo ý muốn, phần đầu của sợi dây lại hình thành một cái trào năm ngón tay đỏ rực màu lửa, to gấp đôi bàn tay người bình thường vỗ về phía Vô Thường.

Từ màu sắc linh lực xem ra Cùng Mạc sở hữu Hỏa Tâm Đan, hay cũng có thể gọi là Linh Nhân hỏa hệ.

“Nhưng mà tiếc là ta lại có thể nhìn thấy linh lực và hiểu được nguyên lý của linh lực, trừ phi ngươi đem ra thần thông, còn không thì kết thúc sẽ sớm thôi lão già”.

Nhìn ra được tốc độ điều khiển linh lực của Cùng Mạc nằm trong khả năng ứng phó của Vô Thường, Vô Thường cười thầm trong lòng, bên ngoài lại giả bộ lộ vẻ mặt chặt vật, khó xem, mồ hôi đầm đìa. Hai chân Vô Thường dựng dề, nhắm thẳng hướng Cùng Mạc chạy nhanh đến.

Không thành Linh Nhân cảnh và không thấy được linh lực, tu luyện giả căn bản không có cách nào chiến với Linh Nhân, nếu chiến thì cứ tựa như bản thân mình bị mù, còn đối rồi thì đánh tới đánh lui từ tứ phía, không thể tránh né. Nhưng nếu đã nhìn ra được linh lực, lại hiểu được nguyên lý vận hành của chúng, tu luyện giả không dám nói đánh bại Linh Nhân cảnh nhưng vẫn có thể chạy được hoặc né một vài đòn đơn giản.

Linh Nhân có linh lực, hình dung chỉ như một bình nước, trong đó cơ thể là bình còn linh lực là nước. Linh Nhân phát ra linh lực chỉ có hai dạng là điều khiển được và không điều khiển được.

Điều khiển được là dạng mà linh lực khi tung ra nhưng vẫn có một phần đuôi kết nối với thân thể Linh Nhân cảnh để họ dùng ý chí điều khiển, và dĩ nhiên Linh Nhân cảnh vẫn có thể thu hồi về được, tránh thất thoát linh lực.

Một vài ưu điểm của dạng là thu hồi được linh lực, tùy ý vận dụng các hình thức tấn công, phòng thủ. Được dùng xem như là bùa hộ mệnh về có thể dễ

dàng đem ra đỡ đòn, cứu bản thân thoát chết.

Một vài nhược điểm, phụ thuộc vào ý chí não bộ, do vậy khi duy trì càng lâu, não bộ càng xuống sức dẫn đến mệt mỏi, hôn mê, trong trận chiến dài thường sẽ là người chết đầu tiên. Dễ bị người nhìn thấy và tránh né đòn. Ngoài ra mọi chiêu thức đều có tốc độ phụ thuộc vào tốc độ ý chí, tốc độ ý chí giảm, chiêu thức chậm như rùa bò, thậm chí sức mạnh linh lực cũng giảm xuống. Đặc biệt, vì nước còn nối với bình nên nếu nước bị tác động, bình cũng bị tác động, tệ hay tệ hơn đều tùy thuộc năng lực của địch nhân.

Cùng Mạc đang ra chiêu với Vô Thường đúng là dạng này. Đầu trào là chiêu thức chính, gây thương lửa chẳng qua chỉ là một hình thức tạo mối liên hệ để Cùng Mạc dùng ý chí điều khiển lợi trào qua trái, qua phải hay lên trên, xuống dưới.

Không điều khiển được là dạng mà linh lực khi được tung ra liền tách khỏi Linh Nhân cảnh, hướng về mục tiêu đã được Linh Nhân nhắm vào trước đó mà tấn công. Thường được sử dụng dưới dạng thần thông là chính.

Một vài ưu điểm, tuy cũng cần não bộ điều khiển nhưng tiêu hao ý chí rất ít, tốc độ tung ra chiêu thức nhanh, phù hợp cho những chiêu thức có phạm vi công kích lớn, nổ hay cần tốc độ,... Bình không bị nước tác động ngược.

Một vài nhược điểm, tiêu hao linh lực nhanh chóng, đối với các chiêu thức như thần thông hay công pháp thì thời gian xuất chiêu có phần lâu, tạo cơ hội để địch nhân ra tay.

Điều khiển được và không điều khiển được đều có ưu, có nhược, hai dạng tuy tách làm hai nhưng đều có phụ trợ lẫn nhau. Một Linh Nhân tài giỏi chính là một Linh Nhân có thể tùy vào tình thế mà sử dụng nhuần nhuyễn thay đổi giữa hai dạng, lúc công, lúc thủ.

Dĩ nhiên lúc này, trong trận chiến giữa Vô Thường và Cùng Mạc, Cùng Mạc không phải một Linh Nhân tài giỏi khi coi thường Vô Thường.

-Chạy đi đâu.

Thấy Vô Thường chạy đến lại vô tình né được trào của bản thân vừa soạc qua, Cùng Mạc vội chuyển hướng trào đuổi theo sau lưng Vô Thường, linh lực được tăng thêm để duy trì trào, ý chí được tăng thêm để tăng mạnh tốc độ hỏa trào nhằm tóm được Vô Thường.

“Kết thúc rồi lão già, làm Linh Nhân cảnh như ngươi thật mất mặt”.

Vô Thường hoàn toàn bỏ mặc hỏa trào sau lưng dường như đã gần kề chỉ cách đúng 10cm liền chụp thẳng vào cổ Vô Thường. Vô Thường nhìn phía trước Cùng Mạc ý cười tự đắc, khoảng cách hai người chỉ còn 3m, khí công trong cơ thể Vô Thường đột ngột vận chuyển theo một hướng kỳ lạ rồi lại lung lay tay phải hất.

-Kình lực.

Nhẹ hô lên để người xung quanh có thể tạm suy đoán chiêu thức sắp ra là gì, Vô Thường đẩy tay phải ra, một chưởng hệt như cách không đá vật đánh lên người Cùng Mạc.

Cùng Mạc vốn không nghĩ Vô Thường là Linh Nhân hay là bản thân có khả năng sử dụng được cách không đá vật, và lại chiêu thức Vô Thường tung ra không phải linh lực nên hoàn toàn vô hình trong mắt Linh Nhân và Linh Sư. Cùng Mạc còn không hiểu Vô Thường tự xưng nói cái gì “kình lực” một lực lượng không quá mạnh như linh lực nhưng đủ để đánh gãy vài cái xương sườn tác động lên ngực hất.

-Phụt...

Cực kỳ đau nhói lồng ngực, Cùng Mạc không nhịn được phun mạnh ra một ngụm máu lớn, cơ thể không tự chủ được lui về phía sau vài bước. Hỏa trào phía sau Vô Thường vì bị ý chí não bộ lãng quên do cơn đau nên biến mất, linh lực còn thừa nhanh chóng nhập lại cơ thể Cùng Mạc.

“Cái chuyện gì đang diễn ra vậy?”

“Kình lực, chiêu thức đó là sao, nó không hề có linh lực ba động nhưng vẫn cách không đá thương người?”

Mọi người xem đến Cùng Mạc bị thương đều cảm thấy bản thân bị hoa mắt, đứng hình đầu đầy sao. Riêng chỉ có Ngọc Yên quận chúa là ánh mắt mê ly cứ mãi nhìn đáng về Vô Thường.

-Ngươi... ngươi vừa làm...

Cùng Mạc ôm ngực, linh lực không ngừng vận chuyển để từ từ khôi phục thương thế và giảm đau, hất vừa có phản giận dữ vừa có phần “tại sao” nhìn Vô Thường nói.

Bất quá hất còn chưa nói xong câu, Vô Thường đã lần nữa tiến công đến.

Trong chiến đấu dù là sinh tử hay luận bàn, Vô Thường rất ít khi đánh dài, dai dẳng và hất cũng ghét điều đó tương tự như là ghét những người tự xưng kiếm chuyện không đầu với hất. Đối với Vô Thường, trận chiến bắt đầu đã chính là thời điểm kết thúc.

Từ những yếu tố mà đối thủ để lộ ra trước lúc trận chiến bắt đầu, Vô Thường sẽ nhanh chóng suy đoán ra những bước đi của đối thủ để chỉ trong một hai chiêu đầu liền phủ đầu, đưa đối thủ vào kết cục bại trận hoặc chết. Cùng Mạc không phải người ngoại lệ.

Vô Thường biết rõ Củng Mạc, một lão già sống gần 100 tuổi, bản thân lại là Linh Nhân cảnh cho nên lúc chiến đấu ắt hẳn đều có ít nhiều sự khinh thường đối với một tiểu bối, một hậu bối 14, 15 tuổi dù có tin tức tên hậu bối này đã từng chiến với một Linh Nhân cảnh khiến người đó bỏ chạy. Và chính điểm đó là điểm mấu chốt cho cái thua của lão.

Vô Thường lúc này đang thắng thế, hẳn dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội, nhân lúc Củng Mạc chưa phản ứng gì nhiều, khoảng cách lại cực kỳ gần, Vô Thường một bước mạnh đã đến bên người Củng Mạc. Một quyền trời giáng đánh thẳng lên đầu Củng Mạc.

-Hộ thể.

Tốc độ Vô Thường có nhanh nhưng vẫn không nhanh bằng ý niệm điều khiển linh lực của Củng Mạc, một tầng bình chương linh lực hình thành, chặn lại đòn của Vô Thường. Bất quá linh lực chỉ có giám sát thương, không phải hóa giải, nên một phản sức từ cú đâm cả Vô Thường vẫn ảnh hưởng đến cơ thể Củng Mạc.

-Khốn khiếp.

Toàn lực tổn hao ý chí để điều khiển linh lực thực hiện đồng thời nhiều khả năng gồm khôi phục thương thế nơi, bình ổn thân thể sau cú đâm của Vô Thường, chuẩn bị điều khổng linh lực phản đòn, vậy lấy Vô Thường rồi khóa chặt hẳn như trời gà.

Nhưng tiếc là Vô Thường không phải chỉ ra một quyền rồi dừng lại, quyền đầu tiên chỉ là bắt đầu.

-Loạn kích!**

**Có dấu “-” chưa hẳn là đối thoại hay lời nói. Trong trường này là để nói lên chiêu thức của Vô Thường để dễ hình dung.

Trái phải trên dưới, trái phải trên dưới, dưới trên phải trái, phải trên dưới trái, trái trái phải phải, phải trái phải trái trên dưới trên dưới trái phải trái, ... Hết cước rồi lại đến quyền, tốc độ liên hoàn mà Vô Thường tung ra đánh đến Củng Mạc choáng váng mặt mày, không chút sức chống cự hay phản đòn. Tất nhiên cái choáng váng mặt mày này không phải do Củng Mạc hoa mắt vì chiêu thức liên hoàn tứ phía của Vô Thường, mà là do linh lực của hắn đã trở nên hỗn loạn, hẳn thậm chí còn không thể ổn định được linh lực để xuất ra thêm linh lực tấn công Vô Thường.

“Chuyện gì đang xảy ra với ta vậy, linh lực của ta làm sao thế này? Không lẽ... tên tiểu tử này tác động được linh lực của ta? Không xong!”

Sau khi tiếp đến 72 kích chỉ trong tích tắc gần 10 giây của Vô Thường, Củng Mạc rốt cuộc nhận ra điều gì đó không đúng nhưng cũng đã hoàn toàn không còn cơ hội để phản kích nữa.

“Buông bỏ linh lực hộ thể đi ăn đấm của ta đi lão già, không thì ngươi sẽ chết”

Vô Thường bên ngoài im ru tung quyền cước, bên trong lại cười đón mạc khó tả.

Bình Thường, cơ thể tu luyện giả khi không sử dụng linh lực hay Linh Khí thì không có cách nào phá tan hay chặn được linh lực, Phàm Nhân cảnh dù có tốc độ, dù có mạnh mẽ khí lực lại thua và chẳng có cách nào thắng Linh Nhân cảnh cũng là vì vậy.

Linh Thể vốn là một dạng thân thể có được nhờ việc hấp thụ linh khí, chuyển hóa linh khí, có thể nói nó chẳng khác gì so với linh lực, do vậy, một quyền của Vô Thường, một cước của Vô Thường đều hoàn toàn có thể phá đi linh lực, đánh vỡ linh lực hộ thể của Củng Mạc chỉ vừa là Linh Nhân cảnh. Thế nhưng Vô Thường không làm vậy.

Quyền cước của Vô Thường được cố ý chỉ duy trì đủ để gây chấn động từ linh lực hộ thể đến nguồn gốc linh lực của Củng Mạc. Nhận quyền, nhận cước của Vô Thường càng nhiều, chấn động càng lớn, linh lực hỗn loạn càng nhiều và càng tích lũy vang dội không ngừng trong “bình”, từ đó hiệu ứng “sôi linh lực” sẽ phát sinh. Và khi linh lực sôi đến ngưỡng, cũng tức là linh lực quá mức hỗn loạn, “bùng” chính là âm thanh mà một vị Linh Nhân cảnh trước khi chết nghe được.

-Đủ rồi, dừng lại đi. Người thắng là Vô Thường tiểu huynh đệ.

P/S: Hỏi thật, mình có tư thù gì với mọi người ko mà ít lượt like và bình luận vậy a? Haizz, nhìn truyện người ta thậm chí ít chương hơn mình, ít lượt đọc hơn mình mà like với bình luận gấp 5, gấp 6 lần mình. Buồn ko tả được ấy!

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 30: Làm rõ - Cuối

- Đủ rồi, dừng lại đi. Người thắng là Vô Thường tiểu huynh đệ.

Cùng Mạc chưa nói thêm gì hay nhận thua, nhưng Hồng Vân Tiêu Vương gia đường đường là một Linh Sư cảnh thứ thiệt, lão làm sao lại không thể nhìn ra được sự kỳ quặc trong đòn đánh của Vô Thường cùng với sự hỗn loạn linh lực của Cùng Mạc.

Ban đầu Hồng Vân Tiêu lệnh Cùng Mạc cố sức áp chế thực lực vì thật ra thì Cùng Mạc đã trở thành Linh Nhân cảnh vào hai năm trước chứ không phải vừa mới đột phát, mục đích là kéo mọi thực lực mà Vô Thường có được đi ra, không ngờ mọi sự đều vượt hết tầm kiểm soát. Cùng Mạc bị dồn đường cùng chỉ với vài đòn đánh “phạm phu tục tử” cơ hội ra đòn thứ hai, bày ra thực lực Linh Nhân hóa hệ kinh khủng liền không có, thứ duy nhất thực hiện chỉ là có gắng ổn định các bất lợi tồn tại trong thân thể và duy trì linh lực hộ thể để quyền cước của Vô Thường không nện lên bản thân.

Còn về Vô Thường, Hồng Vân Tiêu chưa biết Vô Thường còn ẩn giấu thứ gì sau tám thân thể vô hại mà không có bất kỳ Linh Sư cảnh nào có thể tra ra linh lực ba động bên trong, nhưng chỉ với diễn biến hiện tại, Vô Thường thật sự là một thiếu niên thiên tài đáng gờm, vượt xa “Lục Kiệt” và vượt xa dự liệu của Hồng Vân Tiêu. Cuộc chiến này đã không còn ý nghĩa, kết quả đã quá rõ ràng.

Nghe được Hồng Vân Tiêu quát, Vô Thường nhất thời dừng lại quyền cước đánh lên Cùng Mạc, cơ thể bật lùi ra sau vài bước rồi tiếp tục quyền cước đánh vào không khí vài giây, cuối cùng mới dừng hẳn được công kích mà bản thân xuất ra.

- Xi...

Như một cái bóng bóng mắt không khí, cơ thể Vô Thường cũng thu nhỏ lại, trở lại hình dạng như cũ. Vô Thường đứng một bên thờ hồng hộc, phần thân trên đầy mồ hôi xuất hiện.

- Vụt... vụt.

Hai bóng hình nhanh chóng bay về hướng Vô Thường.

- Thường nhi, cháu không sao chứ?

Đáp xuống bên cạnh Vô Thường, truyền vào cơ thể Vô Thường một ít linh lực điều phối, trợ giúp Vô Thường khôi phục sức lực, Nhậm Thiên Hành quan tâm hỏi.

- Cháu không sao, chỉ hơi mệt chút.

Vô Thường cười nhẹ đáp lời. Trong đầu hắn, Vô Thường kia lại hừ lạnh.

“Mẹ, lúc phế vật thì không một tiếng hỏi han, giờ mới đánh ra vài phần trăm sức lực liền sợ gặp chuyện, chăm sóc còn hơn thằng cháu Lục Kiệt kia”.

“Đây là điều bình thường thôi. Giữa một người con bị tàn tật và người con thiên tài, thần đồng, gia đình dĩ nhiên là yêu thương người con thiên tài hơn rồi, đây là chân lý. Muốn người khác yêu thương, mền mộ thì cố gắng chứng minh đừng phế vật là được”.

Vô Thường bên ngoài lý luận.

Bên kia.

- Chát!

- Vô dụng.

Hồng Vân Tiêu sau khi giúp Cùng Mạc bình ổn được linh lực trong cơ thể, ngay lập tức lão liền bạt một bàn tay lớn lên mặt Cùng Mạc mà quát. Nếu không phải Cùng Mạc là một vị Linh Nhân cảnh có lẽ Hồng Vân Tiêu đã một chưởng đánh chết Cùng Mạc.

- Thuộc hạ vô dụng, mong Vương gia cho thuộc hạ thêm một cơ hội.

Cùng Mạc quỳ xuống đất, sợ hãi kêu lên.

Hồng Vân Tiêu dùng đôi mắt phát lạnh nói.

- Ngậm miệng lại, ngươi còn chưa thấy đủ nhục?

- Thuộc hạ...

- Hừ.

Bỏ mặt Cùng Mạc, Hồng Vân Tiêu xoay người về hướng Vô Thường nét mặt thay đổi 180 độ nói.

- Vô Thường tiểu huynh đệ thật lợi hại, ngay cả Linh Nhân cảnh đều bị đánh bại, có lẽ ngày hôm đó tên ám sát tiểu Yên không có khả năng tàng hình chắc hẳn cũng đã chết dưới tay tiểu huynh đệ a.

- Tiền bối quá khen, vẫn bối chỉ là may mắn chiếm được lợi thế thôi, và lại nếu không nhờ Cùng tiền bối nhường nhịn, Phàm Nhân cảnh như vẫn bối làm sao có cơ hội thắng.

Vô Thường cảm giác ngại ngại nói.

Bất quá lời nói này của Vô Thường thật sự như một mũi dao nhọn đâm vào lòng của Cung Mặc ở phía sau, nhất là câu ‘Phạm Nhân cảnh như vân bối’, khiến Cung Mặc nhìn Vô Thường mà bốc lửa.

Hồng Vân Tiêu lại tiếp tục nói

- Vô Thường tiểu huynh đệ thật là biết khiêm tốn, nhưng mà người thắng là đã thắng, thắc mắc về thực lực của Vô Thường tiểu huynh đệ có thể đánh đuổi được Linh Nhân cảnh đều đã được chứng kiến thấy, thật thứ lỗi cho hành động không tin tưởng của ta đối với tiểu huynh đệ trước đó.

- Không sao đâu tiên bối, vân bối hiểu được điều đó là cần thiết.

- Vô Thường tiểu huynh đệ quả là một người thông minh, thấu tình đạt lý, thật sự rất hợp tính với ta a.

- Vân bối cảm tạ Vương gia tiên bối ưu ái.

- Bất quá, ta lại có vài điều muốn hỏi một chút về sức mạnh vừa rồi của tiểu huynh đệ, không biết người có nhã hứng giúp ta giải đáp hay không?

Sau đôi ba lời ngoại lễ, rốt cuộc Hồng Vân Tiêu đi đến câu hỏi chính mà bản thân đã không kiềm được sự thắc mắc cùng tò mò.

- Tất nhiên là được, vậy không biết tiên bối thắc mắc gì về sức mạnh của vân bối.

- Thường nhi, người...

Nhậm Thiên Hành hết hồn, muốn ngăn cản Vô Thường, tránh cho Vô Thường khai ra hết nguồn gốc sức mạnh của bản thân, nếu để lão già Hồng Vân Tiêu biết được thì có lẽ sẽ rất rắc rối, thế nhưng ngay tức thì Nhậm Thiên Hành liền bị Vô Thường nhẹ nhàng quay đầu cười nhẹ.

- Chuyện không to tát như ông nội nghĩ đâu, người đừng lo.

- Haizzz...

Vô Thường nói vậy, là ông nội, lại cũng là người theo chủ nghĩa tôn trọng mọi hành động, ý kiến tự quyết của con cháu thiên tài, Nhậm Thiên Hành chỉ còn biết thở dài một hơi mà im lặng theo dõi kỳ biến.

- Xin mời tiên bối thắc mắc.

Vô Thường có chút áp lực đè lên người, hần hướng Hồng Vân Tiêu cố nở nụ cười.

- Được, thế thì thắc mắc thứ nhất của ta là...

Hồng Vân Tiêu lập tức không chần chờ, lão hỏi.

- Cơ thể của người làm cách nào lại lúc to cường tráng cơ bắp, lúc nhỏ bình thường thư sinh?

“Sợ nói ra người lại không hiểu đây lão già”

Nhếch miệng khinh thường trong đầu, bên ngoài Vô Thường có nói một cách ngắn gọn để người nghe dễ hiểu nhất.

- Cơ thể lúc to lúc nhỏ là tại vì vân bối có tu luyện một loại khí gọi là “khí công”. Đây có thể xem như là một loại công pháp dành cho Phạm Nhân cảnh mà vân bối nghĩ ra dựa trên nguyên lý hấp thụ linh khí, khác biệt duy nhất là nếu tu luyện khí công này thì thay vì hấp thụ linh khí, tu luyện giả lại phải hấp thụ không khí bên ngoài, sau đó ngày qua ngày không ngừng hấp thụ không khí vào cơ thể rồi lại đẩy không khí ra, cứ thế thì dần sẽ giúp cho cơ thể dễ dàng dung nạp được không khí bên ngoài, tăng cường độ to của cơ thể, sự rắn chắc của bắp thịt.

- Tiên bối nhìn.

Vô Thường đưa cánh tay phải sẵn sàng ra trước mặt Hồng Vân Tiêu. Thấy Hồng Vân Tiêu chú ý, Vô Thường liền khẽ hít một hơi, đồng thời điều động cánh tay phải mở ra các lỗ chân lông để hấp thụ không khí bên ngoài tương tự như hấp thụ linh khí.

Chớp mắt chưa đến một giây sau, cánh tay của Vô Thường đã to lớn như khi đối chiến với Cung Mặc.

Đợi vài giây qua đi, Vô Thường liền xả không khí bên trong, lấy lại hình dạng thật của cánh tay.

- Để ta thử xem một chút.

Hồng Vân Tiêu gương mặt kỳ quái, sau đó lão cũng làm tương tự như Vô Thường, các lỗ chân lông trên tay đều mở ra, hấp thụ không khí bên ngoài như hấp thụ linh khí.

Vài giây sau Hồng Vân Tiêu kinh ngạc, có phần khó tin nói.

-Quả thật là có thể chứa vào, bất quá hơi đau, và lại không khí dường như chỉ tiến vào được một ít, không có hiệu dụng làm to lớn ra.

-Đó là nguyên nhân mà văn bối nói là phải luyện tập hằng ngày cho cơ thể quen dần, chỉ tập vài ngày, vài tháng đều không được. Tu luyện khí công này, văn bối đã mất trắng 6 năm đấy.

-Hừm...

Hồng Vân Tiêu thoáng nhìn Vô Thường sắc mặt tự nghĩ hoặc trong lòng “thể người không giành thời gian để tu luyện à?”, chốc lát lão tạm bỏ qua vấn đề này, chuyển qua vấn đề khác.

-Ừm, ra là vậy, ta hiểu rồi. Vậy thắc mắc thứ hai của ta là đòn chuông đầu tiên của người là như thế nào, nó dường như không phải sử dụng sức mạnh linh lực đi?

Vô Thường dường như đã đoán trước được, hần nhanh chóng trả lời.

-Tiền bối, cái này cũng là nhờ khí công, văn bối sau khi hấp thụ không khí vào cơ thể, không khí đó sẽ tương tự như linh lực, văn bối có thể dồn khí công lại tại lòng bàn tay...

Vừa nói Vô Thường vừa làm, bàn tay phải hần hội tụ lại luồng khí công.

-Sau đó đẩy ra như chuông lực.

Vù!

Tay Vô Thường đẩy ra, một tiếng gió mà ban đầu mạnh mẽ vang lên nhưng chỉ chớp mắt liền nhỏ lại rồi tiêu tan.

-Khoảng cách gần thì chuông lực sẽ mạnh, càng xa sẽ yếu, khoảng cách mà hiện tại văn bối đánh đến và đã thương người là 5m, không thể hơn được.

Đối diện Hồng Vân Tiêu, kể bên Nhậm Thiên Hành và tất cả mọi Linh Nhân cảnh nghe được đều nhú mày thử nghĩ.

“Có thể thực hiện được”

Cuối cùng, đáp án trong mọi người đều giống nhau, nếu khí công gì đó có tồn tại trong cơ thể thì sẽ khá giống linh lực, linh lực có thể tự thành chuông thì khí công cũng vậy.

-À... à... Được rồi, thắc mắc thứ ba, quyền cước của tiểu huynh đệ làm sao có thể tác động lên được linh lực của Cung Mạc, một Phàm Nhân cảnh tuyệt không thể làm được a.

-Cái vấn đề này thì như văn bối đã nói, cơ thể của văn bối nhờ ăn vào một loại linh dược thần kỳ nên có vẻ khác với người bình thường, tay không tất sát vẫn tác dụng được đến linh lực, bất quá nếu gặp Linh Nhân cảnh mạnh mẽ, linh lực hùng hồn, văn bối dĩ nhiên không thể làm gì, nói không chừng còn rất nhanh chết.

Vô Thường biểu hiện vẻ mặt có chút nghiêm trọng, miễn cưỡng trả lời.

Đạt được giải đáp, Hồng Vân Tiêu khẽ nhú mày suy tư triết lý bên trong rồi khẽ gật đầu, đúng là nếu một Phàm Nhân cảnh ăn được một cái linh dược gì đó thần diệu liền có thể khiến cơ thể liên biến chất, ăn độc không chết, đốt lửa không tan.

“Có khi nào hần còn một vài gốc hay không, nhưng nếu hỏi hần ngay tại đây có khi lại khiến người Nhậm gia bộc phát. Mặc dù đánh với bọn khí này không thua nhưng sẽ khiến địch nhân khác bên ngoài có cơ hội ám toán nhân lúc ta bệnh. Hừm, tạm thời ta dẹp qua một bên, mà nhiều khi cũng chỉ có một gốc cho nên hần đánh rất nhiều chiêu thức mới đảo lộn linh lực của Cung Mạc, xem ra cũng không quá mạnh. Ừm, đúng là vậy, Linh Sư cảnh mạnh mẽ như ta một quyền san bằng cả vài toàn kiến trúc, không nên để ý sức mạnh nhỏ bé hơn”.

Nghĩ thế trong lòng, Hồng Vân Tiêu tiếp tục hỏi nốt thắc mắc cuối cùng.

-Thắc mắc cuối cùng, có phải Vô Thường tiểu huynh đệ có năng lực nhìn thấy được linh lực do Linh Nhân cảnh phát ra?

-Cái này...

Khác với ba câu trước, đối với câu cuối cùng này Vô Thường lại lộ vẻ lo lắng, ấp úng. Mãi cho đến gần 10 giây qua đi, hần mới lên tiếng.

-Xin lỗi tiền bối, vấn đề cuối này văn bối không thể trả lời được, mong tiền bối lượng thứ cho.

“Hừ, nhìn được hay không điều nhờ đôi mắt, người không trả lời thì ta vẫn đoán ra được, một là do người ăn linh dược kia, hai là do người trở thành Linh Nhân có linh lực, bất quá khả năng này không thể xảy ra, cuối cùng, Tâm Đan của người có năng lực thấu thị, có thể nhìn thấy linh lực, có khi còn nhìn ra được thiên tài địa bảo ẩn núp dưới lòng đất”.

Hừ lạnh trong lòng suy đoán, bên ngoài Hồng Vân Tiêu lại nở nụ cười nhẹ, hần nói.

-Không sao, đều là tu luyện giả dĩ nhiên điều phải có bí mật riêng.

-Ha ha, các thắc mắc của ta đều đã xong rồi, cảm tạ Vô Thường tiểu huynh đệ giải đáp cho.

-Dạ không có gì, Vương gia tiền bối nếu còn điều gì liên quan đến văn bối thì tự nhiên cứ hỏi, nếu nằm trong khả năng trả lời, văn bối tuyệt không giấu.

-Vậy sao?

Hồng Vân Tiêu đột nhiên lóe lên một đạo ánh mắt kỳ dị nói, lập tức khiến Vô Thường có cảm giác không rét mà run, giọng điệu không tự nhiên đáp.

-Dạ... dạ vâng.

-Vậy nói thật với ta, ngươi đang ở cấp bậc tu vi cảnh giới nào, thiên phú là gì, bao nhiêu sợi xích? Thiên phú của ngươi người khác không thấy nhưng đừng nói với ta là người cũng không hiểu.

Đây mới chính là câu hỏi mấu chốt mà Hồng Vân Tiêu mong muốn nhất đối với Vô Thường hiện tại. Vốn dĩ tại kịch bản ban đầu đến Kiếm Trận Kiếm Phủ, Hồng Vân Tiêu không dám chắc hỏi câu này ra, nhưng với biểu hiện non nớt “si tình, sợ cha vợ không ưa nên thật thà” của Vô Thường, lão có cơ hội để hỏi.

-Thường nhi ngươi tuyệt đối không được nói!

Ngay khi nghe đầy đủ câu của Hồng Vân Tiêu, Nhậm Thiên Hành lập tức kéo Vô Thường về phía bản thân, linh lực hộ thể mạnh nhất có thể phát ra từ lão bao bọc cả hai người vào bên trong. Giờ chỉ cần Hồng Vân Tiêu động ác ý, Nhậm Thiên Hành liền cấp ra hiệu, toàn thể người núp trong tối bay ra liền mạng.

Nhậm Thiên Hành dĩ nhiên là không để Vô Thường nói ra thiên phú dù mạnh hay yếu cho Hồng Vân Tiêu biết, mặc dù là ngay cả chính lão cũng rất muốn biết thiên phú của Vô Thường. Bất quá trước mặt là một Linh Sư có tham vọng, cũng không có quan hệ gì tốt đẹp với Nhậm gia, điều đó quá nguy hiểm, cẩn thận là trên hết.

-Hành huynh, ngươi đừng có xem ta như hung thần át sát vậy chứ, ta đây chỉ là muốn biết thiên phú kinh người của Vô Thường tiểu huynh đệ mà thôi, không phải ăn thịt người gì, nếu Vô Thường tiểu huynh đệ không nói, ta cũng đâu có làm điều gì tà ác.

Hồng Vân Tiêu lắc đầu cười dài, động thủ tại Kiếm Trận Kiếm Phủ thì hần mới chính là người ngu.

Nơi này có trận pháp Nhậm gia sắp đặt, lại còn hơn chục cao thủ tuy chỉ là lông gà không đủ gãi ngứa đang ẩn nấp xung quanh, Hồng Vân Tiêu và người hầu không nói, nhưng mà Ngọc Yên thì không ổn, chưa kể Nhậm gia có thể còn con át chủ bài kinh người chưa dùng, chỉ có điên mới động thủ.

Ban đầu Hồng Vân Tiêu vốn đã là không có kế hoạch theo dạng này, hiện tại sau khi thử Vô Thường, lão lại càng theo không mong muốn điều đó xảy ra.

-Ông nội đừng vậy, cháu đã nói là không có chuyện gì đâu, chỉ là Vương gia tiền bối muốn biết thiên phú của cháu thôi, đâu có gì to tát.

Vô Thường nhìn Nhậm Thiên Hành mà kỳ quái và buồn bực nói, nói đến nỗi Nhậm Thiên Hành tròn mắt.

-Đề cháu ra ngoài, thiên phú của cháu cũng không có gì to tát để mà che giấu.

-Ngươi... ngươi, được, được, ngươi đi đi.

Nhậm Thiên Hành không còn gì để nói, cuối cùng lão buông bỏ linh lực hộ thể, thả Vô Thường tự do.

Bản thân Nhậm Thiên Hành lộ vẻ hoàn toàn chán nản, tuy vậy đôi mắt lão vẫn dòm chăm chăm vào Hồng Vân Tiêu, quan sát thật kỹ sóng linh lực của người này để phòng khi có biến còn kịp ứng phó.

“Vi ngày xưa Vô Thường có danh hiệu phế vật không ai quan tâm, chăm sóc, nay tự dựng có thực lực khá kinh người cho nên là... quan hệ hai ông cháu này quả là không hợp nhau, có lẽ là do Vô Thường còn hận ý ngày xưa đối xử. Vậy lại càng tốt” Hồng Vân Tiêu nhìn hai liên không khỏi suy tư trong đầu.

Vô Thường thoát khỏi Nhậm Thiên Hành cùng vẻ bất mãn, hần sau khi liếc mắt nhìn Ngọc Yên yếu điệu đứng bên kia liền như là làm ra quyết tâm gì đó, sau đó vội hướng Hồng Vân Tiêu nói nhỏ.

-Tiền bối, vấn đề này hay là để ngày kia văn bối đến Vương phủ để nói, nơi này rất không tiện cho văn bối.

-Ồ, không không, nếu không tiện thì Vô Thường tiểu huynh đệ cũng không cần nói đâu.

Hồng Vân Tiêu bề ngoài nói như vậy, bên trong lão lại âm thầm truyền âm cho Vô Thường.

“Ta hy vọng Vô Thường tiểu huynh đệ không quên lời hứa này, ta rất mong chờ ngày ngươi đến thăm Vương phủ của ta a”.

-Mà thôi, kể ra chúng ta đến Kiếm Trận Kiếm đã lâu, đến lúc nên quay về phủ xử lý công việc rồi.

-Hành huynh, ở phủ ta còn nhiều chuyện chưa làm nên cuộc cảm tạ ơn cứu mạng Ngọc Yên dừng lại tại đây vậy, mong Hành huynh và Vô Thường tiểu huynh đệ thứ lỗi cho.

Nói thế với Vô Thường và Nhậm Thiên Hành xong, Hồng Vân Tiêu không cần hai người nói gì thêm liền hướng Ngọc Yên và lão giả đứng bên cạnh nàng liếc ánh mắt. Chốc lát bốn thân ảnh liền rời đi khỏi nơi chiêu đãi, nhanh chóng thoát khỏi phạm vi Kiếm Trận Tướng Phủ mà không có bất kỳ một ai ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 31: Ai cũng có tính toán

Chừng 15 phút sau, một bóng người đi nhanh đến nói nhỏ vào tai Nhậm Thiên Hành, truyền về thông tin bốn người Vương gia đã lên xe đi xa.

-Phủ...

Nhậm Thiên Hành thở ra một hơi, lão hướng xung quanh nói.

-Mọi người vất vả rồi, giải tán đi thôi.

Tiếp đó, Nhậm Thiên Hành nhìn Vô Thường bằng một ánh mắt và vẻ mặt không hề giống như lúc có mặt Hồng Vân Tiêu nơi này. Lão nghiêm giọng nói.

-Thường nhi, ta hy vọng ngươi hiểu được những gì ngươi đang nghĩ và đang làm.

-Dĩ nhiên rồi ông nội. Cảm tạ ông nội giúp cháu diễn vở kịch vừa rồi.

Khôi phục lại điệu bộ tà tà, Vô Thường mỉm cười.

Vốn dĩ ban đầu Nhậm Thiên Hành và Vô Thường chưa từng có cuộc đàm thoại riêng lẻ gì về kế hoạch diễn “vở kịch” của Vô Thường, bắt quá với trí tuệ của Nhậm Thiên Hành, lại cộng với việc biết được tình hình của cháu trai Vô Thường dù chỉ chưa đầy ba ngày. Ngay từ vài động tác, vài biểu lộ đầu tiên của Vô Thường khi vừa đến, vừa đối mặt với Hồng Vân Tiêu, Nhậm Thiên Hành hiểu Vô Thường đang muốn giả khờ vì điều gì đó, nếu vậy thì lão đành vui vẻ làm một vai phụ phối hợp.

-Vậy thì tùy ngươi, nhưng tốt nhất nên cẩn thận với tên vương gia đó, ừm, cả con gái của hắn.

Nói xong, Nhậm Thiên Hành cũng lập tức quay người rời đi, công việc chờ lão xử lý cũng không kém hơn Hồng Vân Tiêu là mấy.

-Vâng.

Nhẹ đáp lời với bóng lưng trung niên của Nhậm Thiên Hành, Vô Thường khẽ ngẩn đầu nhìn lên bầu trời mây bay suy tư gì đó không thể rõ.

Cuộc gặp mặt hôm nay giữa Vương gia và Vô Thường, nhìn bề ngoài đơn giản, không có bất cứ điều gì khác thường, thế nhưng bên trong, Vô Thường lại là người tổn rất nhiều tâm tư đối phó với lão Vương gia này.

Hồng Vân Tiêu đến Kiếm Trận Tướng Phủ dù nói là để cảm tạ ơn cứu Ngọc Yên quận chúa, trên thật chất là kiểm tra năng lực Vô Thường, có hay không hắn là con quái vật sẽ trỗi dậy trong tương lai đe dọa cười cổ lão, từ đó đưa ra sách lược đối phó với Vô Thường. Tệ nhất chính là chịu tổn thất lớn, đá hạ Kiếm Trận Tướng Phủ, diệt Vô Thường. Những kẻ có tham vọng chúa tể luôn chính là người hiểm ác như vậy.

Về chuyện truy lùng sát thủ ám toán con gái, Hồng Vân Tiêu có hoài nghi trên một đối tượng khác, chuyện đó lại để sau, chánh sự hôm nay tại Nhậm phủ làm trước. Tự thân Hồng Vân Tiêu có trăm công ngàn việc đang chờ xử lý cùng với lão giả Bán Linh Sư có năng lực ẩn giấu tu vi sức mạnh, hạn chế còn tu vi Linh Nhân cảnh tầng 4, đồng thời là hộ vệ của Ngọc Yên đi đến Nhậm gia, đây đều đã là ý định sẵn của lão Vương gia.

Kể đến, trước không nói Vô Thường, nói đại lão Nhậm Thiên Hành của Kiếm Trận Tướng Phủ có độ cáo già cũng không kém, thậm chí có phần hơn. Hành động lo lắng, chu toàn phòng bị người ẩn nấp, nếu có chuyện đều đánh ra, bảo vệ Vô Thường, nếu một người không đủ độ thông minh cao, không đủ kiến thức am hiểu quân lược “ngoài hiện trong ẩn” liền cho là điều đó rất bình thường, kẻ có sức mạnh đến nhà mặc dù chưa biết thù hay thân vẫn nên làm tốt phòng bị, không thì trở kiếm không kịp. Nhưng độ sâu xa của hành động này không nằm ở đó.

Nhậm Thiên Hành dùng hành động này đánh lên người Vương gia sẽ chỉ có một dụng ý duy nhất, đánh lừa nhận thức trình độ thông minh của Nhậm Thiên Hành xuống mức thấp trong đầu Hồng Vân Tiêu.

Hồng Vân Tiêu là Linh Sư, lại là Linh Sư đứng đầu trong năm thế lực thống trị của Châu Nam Thành, đưa một bầy Linh Nhân cảnh và vài vị Bán Linh Sư ẩn nấp, mai phục liệu có qua mắt được Hồng Vân Tiêu, có đánh thì đánh thắng được Hồng Vân Tiêu? Trần Pháp dĩ nhiên cũng có đối phó được Hồng Vân Tiêu nhưng Hồng Vân Tiêu chưa hẳn là không có mạng theo đồ nghề phòng bị khi tự thân đến ổ địch.

Nếu Hồng Vân Tiêu không hiểu được dụng ý của Nhậm Thiên Hành, chắc chắn lão Vương gia sẽ nghĩ Nhậm Thiên Hành cự Đại tướng quân rất khờ, khi đó nếu có đánh nhau giữa hai bên, phần tâm tư chuẩn bị sẽ không sâu sắc vì khinh thường sự ngu si của Nhậm Thiên Hành. Và đó là điều Nhậm Thiên Hành mong muốn.

Nhậm Thiên Hành đánh không lại Hồng Vân Tiêu, chiến tranh nếu diễn ra, lão trước khi nhà tan cửa nát thì ít nhất cũng muốn Hồng Vân Tiêu lãnh hậu quả nặng nề, trợ giúp kẻ thù của Hồng Vân Tiêu lấy đầu hắn.

Có “linh” trợ giúp thông tin, có kinh nghiệm khi xưa cũng đã từ kẻ yếu trải qua mưu kế âm hiểm rất nhiều mới dần dần đi lên làm Pháp Sư mạnh nhất, lại cộng thêm khả năng suy luận vô hạn, “minh tướng là người”*, cùng công trình nghiên cứu 10 năm thế giới cũng như Châu Nam thành thế lực. Vô Thường rất dễ đoán được điều Nhậm Thiên Hành và Hồng Vân Tiêu mong muốn, hắn nhanh chóng phân tích tình hình rồi đưa ra kết luận, phương án cần thực hiện.

*suy nghĩ nếu bản thân là tên đó, mình sẽ gì.

Từ những gì Vô Thường có, từ những thông tin góp nhặt về em trai của Hồng Mặc Thiên, từ những hiểu biết về Kiếm Trận Tướng Phủ, phương án tốt nhất, an toàn nhất cho hai bên chính là “chia cắt”, nhà nào của người nào thì tự giữ.

“Chia cắt” thật ra chỉ là bước phụ để trả thù Hồng Mặc Thiên, “Chia cắt” ý chính là nhằm giúp Vô Thường dễ bề hoạt động hơn trong Châu Nam thành. Bớt một lão Vương gia, bớt nhiều nỗi lo, và lại cũng thuận tiện chiếu cố Ngọc Yên vì lời hứa, Vô Thường không hề có ý khác. Còn về mối quan hệ giữa hai nhà, Vô Thường không cần, mối quan hệ giữa hắn và Ngọc Yên và Vương phủ là đã đủ. Kiếm Trận Tướng Phủ cứ hoạt động bình thường là tốt.

Để lộ ra dáng vẻ con người có sợ hãi, có trung thực, có mê mẩn say đắm Ngọc Yên, có kính ý với Hồng Vân Tiêu, có chút gì đó tức giận với Nhậm Thiên Hành, với Nhậm gia, Vô Thường dĩ nhiên sẽ được Hồng Vân Tiêu xem là “con cừu non” có thể điều khiển, sẽ được lòng Hồng Vân Tiêu, đến lúc đó Vô Thường chỉ cần làm tốt thêm chuyện đến Vương phủ, “con cừu” sẽ bị hoán đổi hoàn toàn.

Chừng một phút sau, Vô Thường thu hồi ánh mắt nhìn bầu trời, trên môi để một cái nụ cười khinh thường không rõ.

-Đã đến lúc rồi nhỉ. Hãy chờ ta...

-Lý Hạo, Cuồng Tiêu!

Vô Thường quát lên, triệu hồi về hai thân ảnh quen thuộc.

-Có thuộc hạ.

-...

Vẫn như cũ, đứng trước mặt Vô Thường chỉ có Cuồng Tiêu cao to là kính lễ, còn Lý Hạo già lão vẫn luôn lộ vẻ mặt bình thường, lạnh lạnh, thảnh thơi còn dùng đôi mắt tức tức nhìn Vô Thường.

Vô Thường thoáng nhìn hai người sắc mặt, tiếp đến liền hạ giọng ra lệnh.

-Cuồng Tiêu, ngươi chuẩn bị cho ta một con ngựa tốt nhất ở ngoài cửa, lát ta có chuyện cần dùng.

-À mà hai khúc gỗ Đàn ta nhờ ngươi hôm trước ngươi đã mua về chưa?*

-Lúc đó thuộc hạ có đi hỏi mua ở cửa hiệu gỗ nhưng đã hết hàng, họ nói hôm nay mới nhập về thêm nên là lát nữa ta sẽ đi ra mua cho thiếu gia.

-Ừm. Ngươi đi chuẩn bị ngựa đi.

*Trong mảnh giấy

- Vâng.

Cuồng Tiêu nhận lệnh rồi đi.

-Lý Hạo.

Chỉ còn hai người, Vô Thường chuyển ánh mắt lạnh qua Lý Hạo.

-Chuyện hôm qua...

-Đại lão gia ngài sáng suốt nên đã ngăn cản hành động ngu xuẩn ngươi giao cho ta, nên là ta không có nói với Tam trưởng lão, với Từ Y, Từ Mục hay

bất cứ một ai trong phủ.

Lý Hạt lo lắng trả lời nguyên một đoạn văn dài mà bản thân đã thủ sẵn trong đầu từ tối hôm qua cho đến hiện tại, không hề dư thừa một từ nào.

-Vậy à...

Vô Thường đột nhìn Lý Hạt thật sâu một cái, chốc lát hần liền nói, âm điệu rất nhẹ nhàng.

-Cút đi, trở về nói với ông nội ta, ta trả ngươi về bên ca ca phế vật Nhậm Thiên Tâm của ta đây.

- Lần sau gặp ta tránh xa ba bước, nếu không đừng trách nhà ngươi ở hẻm Bách Mại bị người đốt thành tro.

Hết câu, Vô Thường hoàn toàn bỏ mặt Lý Hạt sững người như cột điện, hần quay về phòng thay đồ chuẩn bị cho chuyến đi khá xa, có thể là mất vài ngày.

-Cái... cái gì vậy, ta, ta đâu có lỗi, ta chỉ là làm theo lời dặn của đại lão gia thôi mà.

Lý Hạt như trời chòng đứng đó lăm bầm cả một buổi trời.

-Hừ, nếu ngươi không phải con cháu Nhậm gia ta liền một tay bẻ cổ ngươi làm đôi, thẳng nhóc chết tiệt.

Nói nhỏ đầy tức giận, Lý Hạt nhanh chóng rời đi quay về phòng nhỏ trong Nhậm gia nghỉ ngơi.

Hiện tại đang là thời gian Nhậm Thiên Hành làm việc hành chánh nên Lý Hạt không thể tìm kiếm, nếu làm ồn Nhậm Thiên Hành thì chỉ có đường chết. Buổi tối mới là thời gian thích hợp báo cáo.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 32: Đuổi giết

- Hừm? Tốt rồi, ta lại đỡ mất công làm thêm một số việc gây chú ý.

Thay xong bộ đồ xanh nhạt, Vô Thường cười thầm trong lòng rồi đẩy cửa phòng, cất bước rời khỏi Kiếm Trận Tướng Phủ.

Đây là cơ hội tốt nhất của Vô Thường, hần không đi hôm nay, hôm sau liền khó tự do hoạt động dưới ánh mắt của một số đối tượng có tốt và cũng có không tốt.

-Đổi theo hần.

Ẩn nắp gần đó, hai bóng người vội đi theo từng bước của Vô Thường.

Bên ngoài cổng bắc của phủ.

-Sịt...

Từ trong bước ra ngoài, Vô Thường nhìn thấy Cuồng Tiêu đứng trước cửa liền đưa ngón tay đặt lên miệng ra hiệu.

Cuồng Tiêu nhìn đến chút khó hiểu khi Vô Thường ra hiệu, nhưng rồi hần chợt cảm nhận thấy có hai bóng người ẩn nấp đằng xa, suy nghĩ chốc lát thì hiểu, hần vội xem như không để ý đến hai người kia, cung kính nói với Vô Thường.

-Thiếu gia, ngựa đã chuẩn bị xong, ngài còn gì phân phó?

Từ sau khi nhìn Vô Thường biểu hiện thực lực với Cung Mạc, Cuồng Tiêu đã nhận ra Vô Thường có điều bất phàm, hần nay còn cung kính hơn so với trước kia.

-Lấy gỗ về cho ta, sẵn tiện xem thử vài bộ đồ hôm trước dặn ngươi đi làm đã xong chưa, nếu chưa thì đốc thúc họ nhanh lên, ta cần chúng sớm.

-Vâng ạ.

Giao nhiệm vụ cho Cuồng Tiêu xong, Vô Thường nhảy lên lưng ngựa ngồi ngay ngắn.

-Đi.

Quạt nhẹ giấy cương, con ngựa đen bắt đầu chạy bộ, tốc độ chỉ gấp ba lần người thường đi bộ.

Vụt!

Đội Vô Thường đi được chừng 200m, Cuồng Tiêu cũng theo lời dặn của Vô Thường rời đi.

-Cười ngựa thì chắc hẳn sẽ rời thành.

Cuồng Tiêu vừa đi, hai bóng người theo dõi Vô Thường hiện ra, đứng ngay vị trí của Cuồng Tiêu và Vô Thường khi nãy.

-Thiếu chủ, giờ chúng ta làm sao? Trận chiến khi nãy của hắn và vị Linh Nhân cảnh thuộc hạ của Vương gia ta đều xem thấy hết, thực lực tên này hẳn đã vượt qua giới hạn của Phạm Nhân cảnh rồi. Chuyện giết người hầu của hắn ngày hôm trước, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua, nếu một ngày hắn đột phát Linh Nhân cảnh hoặc là được Nhậm Thiên Hành trọng bồi, chúng ta liền không xong với việc hắn trả thù.

Lão già theo cạnh Nhậm Từ Mục lên tiếng hỏi.

-Vậy thì còn làm sao được, giết hắn chứ sao nữa!

-Nhân lúc hắn rời thành mà không có vị Linh Nhân cảnh nào theo bên cạnh bảo hộ, ngươi đi giết hắn cho ta, xử lý thật gọn gàng, sạch sẽ.

-Thiếu chủ, cái này...

-Ngươi sợ sao?

Nhậm Từ Mục tức giận nhìn lão già nói.

Lão già vội đáp.

-Cái này nếu để Nhậm Thiên Hành biết được thì kết quả của chúng ta còn thảm hơn.

-Bởi vậy ta mới nói là ngươi nên xử lý sạch sẽ, gọn gàng. Hừ, bây giờ ngươi không đi thì cũng chết, dĩ nhiên là chết dưới tay gia gia của ta, ngươi chọn đi?

-Ta đi, ta sẽ giết hắn cho thiếu chủ.

Không còn lựa chọn vì bản thân quá nhỏ yếu, “chạy trời không khỏi nắng” trừ phi giải quyết gọn gàng Vô Thường, lão già chỉ có thể khó khăn nhận lời, sau đó liền đuổi theo Vô Thường đã sắp mất dạng ở phía xa.

-Tiểu tử, ngươi đừng trách lão phu độc ác, có trách thì trách ngươi lại quá ngu ngốc khi dám đi lung tung mà không có ai hộ vệ theo sau.

-Giết ngươi xong ta liền vác xác bỏ vào Bách Thú Lâm liền sạch sẽ, tuyệt đối an toàn, không ai biết.

Lão già tính toán bên trong, tốc độ tăng nhanh, tiếp cận Vô Thường nhưng cũng không quá đến gần, sợ rằng hắn nhận ra sự tồn tại của bản thân.

Ba giờ đồng hồ sau.

-Vẫn đông giống bên cổng thành bắc nhi.

Nhìn cổng thành nam của Châu Nam thành vẫn bao gồm vài người lính trực thuộc phủ Vương gia cùng với vệ binh thành đang giữ cổng, Vô Thường nhằm tránh rắc rối có thể xảy ra, hắn nhảy xuống ngựa, tiến lại cổng cùng với lệnh bài trên tay.

-Vẫn với Vô Thường, người của Kiếm Trận Kiếm Phủ.

Không ai biết được bọn người Linh Nhân cảnh này có quá tự cao trong lòng rồi tự dung nổi hứng cần người hay không, Vô Thường giả lễ phép là có thừa, hắn đưa lệnh bài cho vệ binh trưởng của thành xem xét thân phận.

-Qua đi.

Chú ý thái độ Vô Thường tốt lành, vị vệ binh trưởng có tu vi Linh Nhân cảnh này sau vài giây xem xét liền trả lệnh bài cho Vô Thường, để hắn thuận tiện ra ngoài thành.

-Khoan đã.

Bất chợt, một vị Linh Nhân cảnh thuộc về Vương phủ đưa tay chặn Vô Thường lại, hắn nhìn Vô Thường bằng cặp mắt nghi ngờ nói.

-Ta được biết là con cháu Nhậm gia của Kiếm Trận Tướng phủ đều là tu luyện giả, thế vì sao ta không cảm nhận được chút tu vi gì của ngươi, nhìn ngươi bề ngoài chẳng khác gì người bình thường, ngươi hẳn là đang che giấu chăng?

-Ồ, đúng vậy thật, giờ ta mới để ý đến.

Vị vệ binh trưởng sau khi nghe vậy liền cảm ứng cơ thể của Vô Thường bằng năng lực của Linh Nhân, sau đó liền kinh ngạc kêu lên.

Vô Thường nhìn hai người không khỏi buồn mặt, hần khó khăn mở miệng.

-Chắc hẳn hai vị tiền bối đều có nghe đến một tên phế vật của Nhậm gia đi.

-Vâng, không giấu gì hai tiền bối, văn bối chính là phế vật đấy, là phế vật trong phủ đó đấy. Sao hai vị tiền bối cứ nhắc đến nỗi đau của văn bối vậy?

Gương mặt Vô Thường trông chán đời vô cùng.

-Phế vật của Kiếm Trận Kiếm Phủ hình như ta có nghe qua, không lẽ ngươi là đứa cháu trai thứ ba của Tướng quân Nhậm Thiên Hành, Nhậm Vô Thường?

Một vị binh lính Linh Nhân cảnh khác ở kế bên nghe được ba người nói chuyện liền như nhớ ra, chen lời vào.

-Chính văn bối đấy!

Vô Thường mặt mày đưa đám, tay hần còn gơ cái lệnh bài thân phận lên cho những người khác xem kỹ để chứng minh.

-Tần huynh, cái này là thông tin xác định?

Vị Linh Nhân cảnh của Vương phủ hỏi.

-Xác định, không sai đâu.

Vị binh lính Linh Nhân cảnh gật đầu chắc chắn. Thấy vậy, Linh Nhân cảnh vừa gọi “Tần huynh” liền nhìn Vô Thường có chút áy náy mà nói.

-Xin lỗi tiểu tử ngươi, ngươi có thể thông qua được rồi.

-Cảm ơn.

Vô Thường vẫn thế buồn phiền, hần trả lời đơn giản như thế liền leo lên con ngựa đen khỏe rồi đi, bước ra bên ngoài cổng thành phía nam của Châu Nam thành.

-Giá, giá!

Vô Thường bắt đầu đánh dây cương mạnh hơn, con ngựa đen cũng di chuyển nhanh hơn theo hướng hần nhắm đến.

-Bát Hải, Kiếm Trận Tướng Phủ.

Ở phía sau Vô Thường không xa, ngay tại cổng thành, vì hầu như không có người nào tới lui cổng thành nam nên lão giả bảo hộ của Nhậm Tử Mục sau khi được phép đi qua liền nhanh chóng đuổi theo. Nhờ linh lực của Linh Nhân cảnh hậu kỳ hùng hậu tiếp sức, tốc độ của lão cũng không hề thua gì ngựa của Vô Thường chạy.

Hai bóng người cứ thế một trước một sau, một cưỡi ngựa một chạy bộ trên con đường đầy đất đá nâu sạm, xung quanh vắng người đi lại, vắng luôn cả cây cỏ, cứ tựa như một cái bình nguyên chỉ có đất và đá, phía trước xa xa là mảnh rừng xanh rộng lớn hư ảo “Bách Thú Lâm”, hai bên trái phải là đường chân trời mờ mịt.

Thời trôi qua không nhanh cũng không chậm, rốt cuộc đi đến một đoạn đường khá xa, xem như đã cách Châu Nam thành gần 10km, ngựa của Vô Thường thoảng cái chạy chậm lại rồi dừng hẳn. Còn Bát Hải lão giả thì tốc độ tăng cao, áp sát Vô Thường.

Xuống ngựa, để lại con ngựa đen to khỏe nghỉ ngơi tại chỗ, Vô Thường tách xa con ngựa, đi đến một khoảng đất trống rộng rồi đứng đó ngây ngốc nhìn về rừng cây đã không còn xa trước mặt.

-Vô Thường thiếu gia, ngươi như đã phát hiện ra ta theo sau từ lâu rồi nhỉ?

Hạ bước chân cách Vô Thường 7, 8m, Bát Hải khàn khàn giọng già nua nói.

Lão vừa nói xong, Vô Thường tức thì quay người lại nhìn lão nhẹ cười.

-Ta vốn dĩ cho rằng ngươi, người bên cạnh Tử Mục và tên trung niên bên cạnh Tử Y sẽ truy theo ta, lấy mạng ta nhưng mà không ngờ, cuối cùng lại chỉ có một mình lão già sắp vào quan tài như ngươi. À không, ngươi cũng không có quan tài mà vào bởi vì ngươi sẽ chết không được từ tể.

-Đối phó với Vô Thường thiếu gia thì đâu cần đến hai vị Linh Nhân cảnh, mình ta đã đủ rồi.

Bát Hải không chấp nhất với lời nói có phần mỉa mai của Vô Thường, lão đứng thẳng lưng nơi đó mà nhìn Vô Thường như nhìn một người sắp chết.

-Lão già ta cũng cảm tạ Vô Thường thiếu gia ngươi, ta dự định là giết ngươi rồi khiêng xác đến Bách Thú Lâm phi tang, giờ ngươi lại đi ra thành nam, thật sự giúp lão già ta đỡ tốn công, tốn sức chạy đường vòng. Vô Thường thiếu gia thật là người tốt.

-Wow, lão già ngươi không ngờ lại tự tin đến trình độ như vậy, nếu ta nhớ không sai, vài canh giờ trước ngươi đều có mặt chung với mọi người chứng kiến ta hạ gục một vị Linh Nhân cảnh không có sức hoàn thủ, không lẽ ta nhớ nhầm?

-Ha ha...

Bát Hải cười lên giọng già, lão nói.

-Vô Thường thiếu gia thật biết đùa, tên thuộc hạ đó của Vương gia chỉ vừa tấn cấp Linh Nhân cảnh thôi, so với lão già Linh Nhân cảnh lâu năm như ta thì sao sánh. Với lại khi đó hấn khinh địch nên mới rơi vào thế bí trước công kích tà dị đến từ lực lượng cơ thể của thiếu gia, ngay cả thần thông đều không có đem ra được mới bị thua, hiện tại lão già ta đã thấy, đã biết qua điều đó, ta sẽ không thua đâu thiếu gia, và thiếu gia dĩ nhiên sẽ trở thành cổ thi thể lạnh lẽo nằm dưới chân ta.

-Được rồi, lời nói trước khi chết xem như đã đầy đủ, không cần nói nữa, chiến đi thôi lão già.

Vô Thường tính toán thời gian để lão già nói chuyện lần cuối trên đời đã hết, đến lúc hấn nên lấy mạng người để trả thù cho người đã khuất.

-Hừm, nể tình ngươi là một thiếu gia, ta cho ngươi thời gian dùng cái gì “khí công” để hóa thân thể to lớn, tung ra hết sức đấu với ta đây.

Là một Linh Nhân cảnh không tệ tính toán, khi chiến đấu với địch nhân, nhất là với kẻ mà bản thân tin chắc là sẽ chết dưới tay mình, Bát Hải luôn giết họ một cách mà họ đó đã cố hết sức để chống trả, tấn công. Vô Thường chính là một trong số đó.

-Nhảm c**, lên đi thằng già.

Chỉ với cái hành động giơ ngón giữa tay trái lên, miệng nói tục, gương mặt hết sức xem thường người đối diện, Vô Thường hoàn toàn chọc giận một vị cường giả Linh Nhân cảnh có tính tính khá tốt.

-Nhóc con lão toét, chết đi!

-Nhát dao linh lực!

Hét lớn một tiếng, Bát Hải mang theo vô cùng giận giữ mà cách không phốt tay tạo ra ba lưỡi dao bằng linh lực thập phần sắc bén, chém phá về phía Vô Thường.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 33: Lần đầu thử Thần thông

Ở bên kia, khoảng cách cao lắm cỡ 8m, ngay khi Bát Hải vừa động tay cùng với tiếng hét “Nhát” vang lên, Vô Thường cũng liền động.

-Các ngươi đều xứng làm Linh Nhân cảnh sao?

Nhắm trong miệng sự khinh thường, Linh nhân đến từ Linh Thể khởi động, mọi động tác đơn giản, mọi sự chuyển động linh lực của Bát Hải, mọi hành động hay dự mưu của lão đều nằm trong đầu Vô Thường, nằm trong sự mô phỏng đầy lão luyện của hấn.

Mười mấy năm sống ở thế giới này, số lần Vô Thường quan sát các vị Linh Nhân cảnh chiến đấu, cách không đã vật khá là nhiều. Bằng khả năng của bản thân cộng với kinh nghiệm của một đời Pháp sư, Vô Thường nhanh chóng nắm bắt được vài nguyên lý và triết lý ra đôn của Linh Nhân cảnh.

Không nói đến Thần thông, khả năng có riêng biệt hoặc cũng có thể là tương tự nhau mà mỗi Linh Nhân cảnh đều bắt buộc phải có, chúng hầu như không thể thấy bằng cách áp dụng linh lực trực diện lên mắt trừ phi đã hình thành dạng chiêu thức tấn công, cách duy nhất có thể biết chỉ là sự cảm nhận linh lực nhạy bén đến từ khả năng tự rèn luyện, chui đúc của mỗi một Linh Nhân cảnh.

Nói đến sự cách không đã vật của Linh Nhân, Linh Nhân cảnh đa phần đều mắc phải một sai lầm lớn, lớn đến nỗi Vô Thường luôn tự hỏi “biết là ngươi dùng quyền nhưng đâu cần phải giơ tay đánh ra giống như quyền?”

Cách không đã vật chủ yếu là điều khiển linh lực thi hành nhờ vào ý chí, ý niệm, không cần thân thể miêu tả động tác. Một Linh Nhân cảnh muốn điều khiển linh lực hóa thành quyền đánh về phương xa, ý chí, ý niệm điều khiển là được, họ không cần phải dùng cơ thể đâm ra một quyền như đại biểu.

Thế nhưng trong chiến đấu, Linh Nhân nào cũng như Linh Nhân đó, khi muốn cách không thứ gì, họ luôn luôn dùng cơ thể làm động tác tượng trưng, muốn cước, cơ thể đá cước, muốn trào, bàn tay thành trào,... Có lẽ làm vậy, đối với họ ý nghĩa liền như nhau, không có vấn đề gì, bất quá đôi với Vô Thường lại khác, đó là sai lầm, một sai lầm chết người, nhất là khi họ lại là địch nhân với hắn.

-Động tác của ngươi, thật dễ đoán lão già à...

Đã từng là một Pháp sư mạnh nhất, các chiêu phát thuật hắn đã từng thi triển đơn giản mà nói chỉ tựa như thần thông, chúng cần thời gian để thi triển dù ít hay nhiều. Để phòng tránh trong lúc chuẩn bị liền chết do người tiếp cận giết, Vô Thường, không, phải nói là tất cả các Pháp sư ở thế giới Pháp thuật đều học cận chiến nhằm bảo toàn tính mạng.

Vô Thường ở Pháp sư mạnh nhất, ở khoảng cận chiến cũng là vô đối. Một cánh tay chuẩn bị rút kiếm ra khỏi vỏ, thông qua ánh mắt Vô Thường nhìn thấy, hắn liền sẽ suy diễn ra được tất cả các cách thức rút kiếm hay là ra đòn chém kiếm, từ đó hắn chỉ cần di chuyển động tác của bản thân để tác động ngược với các chiêu thức của địch nhân, chiến thắng là nằm trong tầm tay hắn.

Lúc này, Bát Hải lộ ra động tác cơ thể chính là cơ hội cho Vô Thường, là sai lầm của chính lão.

Chữ “Nhất” vang lên, bàn tay Bát Hải chỉ vừa chụm lại, Vô Thường đã nhanh chóng biết Bát Hải tính ra chiêu thức gì, sau đó Vô Thường lại tụ một ít linh lực bản thân có tập trung nơi mắt, kết hợp thêm với Linh nhân cùng bộ não siêu phàm, mọi hành động của Bát Hải trở nên vô cùng chậm chạp, chậm hơn cả một con rùa bò.

-Thiên Nhân!

“Thiên nhân” thật ra chỉ là một cái tên mà Vô Thường đặt cho khả năng của hắn, không phải thiên phú hay thần thông gì.

Thiên nhân xuất, Vô Thường dựa vào đáng đứng, cơ thể, ánh mắt, chiều cao, tầm tay, sự phán đoán suy nghĩ, dòng linh lực đang chảy,... rồi lại dùng Linh Thể cảm ứng sự mạnh yếu của linh lực, cơ thể có hay không chịu nổi đòn đánh nếu bị oanh trúng?

Vô Thường đã rất nhanh đoán ra được nhất chém của Bát Hải sẽ hướng vào đâu, mạnh yếu ra sao và nên làm gì.

... chém linh lực!

Ba nhất chém linh lực của Bát Hải xuất ra, tốc độ kinh người bay nhanh đến Vô Thường.

Vụt vụt vụt!

Bình tĩnh hướng Bát Hải đi đến, Vô Thường chỉ là nhẹ nhàng vung tay chém hai chém đối diện ngực, một chém đối diện cổ, tất cả ba nhất đao bằng linh lực của Bát Hải liền tan biến.

Vô Thường nhàn nhạt nhìn Bát Hải nói.

-Cơ thể của ta có thể có thể phá tan mọi linh lực của một Linh Nhân cảnh có dưới 50 sợi xích và không phải Linh Nhân cảnh tầng 1 trở lên.

-Lão già, nếu ta đoán không lầm thì ngươi trước khi đột phá Linh Nhân cảnh chỉ có tầm 30 đến 35 sợi xích, bây giờ tuổi đã lớn cũng chỉ là Linh Nhân cảnh hậu kỳ giai đoạn. Ngươi, không xong rồi!

Dù vậy, đôi chân Vô Thường vẫn không dừng bước, hắn cứ thế bước chậm rãi tiến lại gần Bát Hải.

-Hừ, đỡ được chiêu đơn giản liền tự cho bản thân hay. Bốc phét vừa thôi tiểu tử, ta xem ngươi còn chặn được đòn này hay không.

Bát Hải mặc dù rất bất ngờ với năng lực mà Vô Thường thể hiện lúc này khác xa so với Vô Thường thể hiện trước mặt Vương gia và mọi người, nhắc tay liền dễ dàng xóa bỏ ba nhất chém linh lực của lão, sức mạnh vượt xa Vô Thường chiến Cùng Mạc.

Thế nhưng trong lão lại có chút gì đó không tin, không chấp nhận hiện thực, lão tiếp tục tiến đến, dựa vào khoảng cách gần triệt hạ Vô Thường

-Tiến phá!

Chỉ tay hướng Vô Thường cách 5m, linh lực phân nhỏ hóa thành vài chục mũi tên không lối thoát bắn về phía Vô Thường.

Chưa hết, bản thân Bát Hải cũng điều khiển, tụ tập linh lực ở tại bàn tay phải mà hóa thành một thanh kiếm linh lực vô hình trong mắt Phạm Nhân, cả thân thể theo sau chục mũi tên chém về hướng Vô Thường.

-Ngủ giấc.

Nhẹ nói một câu, đôi mắt Vô Thường khép lại để bảo vệ tròng mắt trước chục mũi tên linh lực, đôi chân vẫn rất bình thản tiến bước.

Bụp bụp bụp... bụp.

Chục mũi tên bằng linh lực đâm vào cơ thể Vô Thường chỉ có phá tan quần áo hắn thành nhiều cái lỗ đồng dạng, còn va vào da thịt Vô Thường liền

không cách nào phá được, chúng chỉ như lá cỏ đâm vào da trâu, rồi xuống đất tan biến.

-Chết đi!

Nhân lúc Vô Thường nhắm mắt, Bát Hải dậm chân nhảy lên rồi hạ xuống người Vô Thường một nhát kiếm mang theo sức mạnh linh lực của lão.

Phập!

Kiếm của Bát Hải hạ xuống nhưng không chém được gì, ngược lại còn bị Vô Thường tóm gọn trong lòng bàn tay.

Vô Thường đồng thời mắt lạnh mở ra nhìn Bát Hải.

-Có não không biết suy nghĩ sao, thằng già ngu này.

Biểu hiện đã cho thấy linh lực của Bát Hải tuyệt không gây nổi thương tích gì cho Vô Thường, ấy vậy mà Bát Hải vẫn còn dùng linh lực tấn công hấn, quả là một người ngu.

Linh lực tuy nói giống như là nước, nhưng cũng không phải nước. Một giọt nước không giết được người, cả một dòng nước, một hồ nước lại giết được người vì đơn giản là chúng tăng lên về “cân nặng”, không phải tăng về số lượng.

Còn linh lực là một thứ gì đó thuộc phạm trù sức mạnh riêng lẻ, số lượng càng nhiều không đại biểu cho chúng càng có “cân nặng”, một tia không giết được người, cả một nguồn liền không giết được người. Số lượng linh lực nhiều chỉ là giúp Linh Nhân cảnh tăng phạm vi công kích mà thôi. Đó là lý do tu luyện giả phải tiến cảnh để tăng cấp độ linh lực, tu luyện giả phải có Công Pháp để học tập cách dồn nén linh lực, dung hợp linh lực.

Tiểu là Công Pháp thì ngay cả Nhậm Thiên Hành chỉ có hai quyển vô cùng trân quý để tham khảo, học tập, Bát Hải thiên phú tệ, xuất thân lại nghèo nàn làm sao đã học qua đây?

-Già mà ngu.

Bát Hải vừa biến sắc mặt hạ cơ thể xuống, Vô Thường liền xoay người tung cước đá mạnh vào sườn bên trái của Bát Hải.

-Hộ thể!

“...” một tiếng, chân Vô Thường tựa đá trúng vào bông gòn nhưng Bát Hải dù đã có linh lực hộ thể nhưng vẫn đau đớn kịch liệt, cả cơ thể bay về bên trái Vô Thường gần 15m mới dừng lại. Linh lực trong cơ thể lão có một hồi hỗn loạn nhỏ cần được lập tức áp chế, bình ổn.

-Tuồng hôm nay làm thịt được hai vị Linh Nhân cảnh, không ngờ chỉ có một lão già ngu đần. Mà thôi cũng được, có còn hơn không a.

Vô Thường nhẹ xoay cơ thể, bước chân lại tiếp tục cất bước một cách chậm rãi không nhanh. Vô Thường có lẽ còn đang chờ đợi điều gì đó từ Bát Hải, nếu không ngay từ đầu Vô Thường đã thịt lão.

-Khục.

Nhả ra một miếng máu đỏ, Bát Hải đã bắt đầu sợ hãi Vô Thường khi biết đây mới là thực lực thật sự của Vô Thường. Lão nhìn Vô Thường bước đến mà không khỏi phiền muộn nói.

-Ra là từ trước đến giờ ngươi đều giả bộ, thực lực thật sự của ngươi đã không dưới Linh Nhân cảnh tăng một, ngươi dám một mình ra ngoài là dựa vào điều này, ta vậy mà ngu ngốc không biết mà bám theo đòi giết ngươi. Kết quả lại tự chuốc họa vào thân, ài.

-Ê lão già, đừng nói láo khi mà tên khốn Nhậm Từ Mục mệnh lệnh ngươi, và cũng đừng làm bộ nói nhảm để tranh thủ thời gian thi triển thần thông trong khi ta là người cho ngươi làm điều đó. Ngươi nên biết và cảm thấy may mắn là ta ngay từ đầu không lấy mạng chó của ngươi chính là đang chờ ngươi triển ra thần thông Thổ hệ của ngươi đấy lão già à.

Đi đến cách Bát Hải tầm 10m đường, Vô Thường nhờ Linh Thể miễn cảm với các dòng chảy sức mạnh linh lực nên đã cảm ứng được điều gì đó khác lạ xuất phát từ Bát Hải, hần lộ ra nụ cười ác đứng đó nhìn Bát Hải, một chân cũng không tiến lên.

-Thần thông đâu, lấy ra đi, lấy ra cho ta chiêm ngưỡng sức mạnh đi. Hà hà hahaha...

Vô Thường cười, một nụ cười hết sức điên cuồng và biến thái, đến nỗi mà hần căng họng gào thét hỏi thúc Bát Hải.

-NHANH LÊN...

-...

Bát Hải nhìn Vô Thường điên cuồng như một kẻ cuồng chiến, hăng say được chiến đấu mà không thể thốt ra được lời nào, có lẽ lão đã không còn có gì để nói với Vô Thường quý dị trước mặt này. Lão chỉ im lặng bình phục cơ thể và chuẩn bị xuất ra thần thông, tận dụng tốt cơ hội Vô Thường kiêu ngạo cho lão.

-Vù vù...

Xung quanh Bát Hải, đất cát bắt đầu bay lên rồi xoay quanh cơ thể lão. Một tầng lực lượng như ẩn như hiện lấy Bát Hải làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra bên ngoài, phạm vi càng lúc càng tăng lên.

Một tấc, hai tấc, ba mét, sáu mét,... cho đến tám mét mới dừng lại. Uy áp đến từ nó đáng lẽ rất khó cảm nhận nhưng với Linh Thể rất mẫn cảm với dòng sức mạnh linh lực, Vô Thường rõ ràng mạch.

Bất quá Vô Thường lại giả bộ không biết gì, đứng cách Bát Hải 10m mà vẻ mặt cứ đăm đăm lộ vẻ kinh hồn khi xung quanh Bát Hải có đất đá quẩn quanh.

Bát Hải dùng đôi mắt già nua nhưng đầy sát khí ác liệt nhìn Vô Thường nói như con hổ đang nhìn con cừu non tội nghiệp.

-Người nếu đã muốn biết thì ta cho người thấy thần thông của ta. Chết đi!

-Mưa Đá!

Chỉ tay về phía Vô Thường, Bát Hải lần đầu tiên xuất ra thần thông thức tinh Linh Nhân cảnh với một tiểu tử 15, 16 tuổi. Chuyện này nếu để người khác biết, đây thật sự là một sỉ nhục lớn trong đời lão.

Gần năm mươi viên đá nhưng lại không phải viên đá to bằng nắm tay cấp tốc hình thành, chúng ngưng tụ ra trước người Bát Hải, phù kín cả một không gian, mang theo uy thế kinh người mạnh mẽ áp đến trên người của Vô Thường.

-Nguy rồi, sức mạnh này ngoài tâm ta chống đỡ được!

Bát Hải vừa mới chỉ tay ra, Vô Thường đã cảm giác được nguy hiểm chết chóc, Linh Thể tuyệt không chịu nổi đòn tấn công bằng thần thông này, hấn nhanh chóng động ý niệm, cơ thể khẽ hướng bên trái chạy qua hết sức có thể để tránh đòn.

-Xuất!

Chữ “Xò” vừa ra cũng là lúc Bát Hải định vị vị trí, hướng đi của Vô Thường, lão ngay tức thì động ý niệm, phóng toàn bộ 49 viên đá to bằng nắm tay giết về phía Vô Thường.

Thế nhưng, ngay khi chữ “Xò” vừa ra, ý niệm Bát Hải vừa khởi, Vô Thường chấp nhận bị nội thương, dòng khí loạn kịch trong nội thể mà dừng hẳn động tác đang chạy về phía bên trái lại. Chữ “uất” chỉ vừa hé, 49 viên đá vừa nhúc nhích, Vô Thường dồn tất cả sức lực có được để đạt tốc độ gấp bội so với hiện tại, hấn phóng mạnh về bên phải, về hướng ngược lại hoàn toàn so với ban đầu.

-...uất!

Chữ “Xuất” vừa hoàn tất, “ẦM” một tiếng to lớn vang lên, chấn động không khí, rung động mặt đất cùng các ngọn cỏ nhỏ mọc xung quanh.

Chệch lên trên một đoạn so với nơi Vô Thường vừa thoát khỏi, 49 lỗ to bằng nắm tay người in hằn dưới mặt đất sâu đến hơn một mét, vô cùng rõ ràng và rợn người xuất hiện. Đầu đó tại ba lỗ nằm ngoài bìa còn có một ít máu người dính nhuộm lên mặt đất.

“Bịch”

Sử dụng xong thần thông giúp Bát Hải thành Linh Nhân cảnh “Mưa Đá” dường như lấy hết sức lực của lão, thân thể lão khẽ ngã khụy xuống mặt đất thờ hông học. Một đôi mắt dữ tợn kèm theo sự không thể tin tưởng, sự cay đắng nhìn về hướng Vô Thường đang nhe răng cười tà nơi xa.

Một chiêu toàn lực của Bát Hải, một chiêu thần thông duy nhất với sức mạnh mạnh gấp ba lần sức mạnh linh lực bình thường của Bát Hải, tốc độ gần như chỉ trong chớp mắt với khoảng cách 10m ngắn ngủi vậy mà không thể lấy được mệnh của Vô Thường, để Vô Thường tránh thoát.

Nhìn Vô Thường ánh mắt lạnh lùng, điềm tĩnh nhìn mình, Bát Hải không kiềm nổi tấm lòng chua xót.

Thi triển thần thông đã lấy hết sức lực của Bát Hải, giờ lão chẳng khác gì người bình thường, phàm nhân, chỉ cần một ai đó, đúng hơn là Vô Thường có ý muốn giết thì lão chỉ còn có thể trợ mắt mặc cho người xấu xé.

-Thì ra đây là thần thông, là con át chủ mệnh của người đó sao?

-Khá lắm, khá lắm, thật không tệ chút nào đâu lão già à.

Ôm một bên cánh tay đã không còn ra hình dạng gì, máu me huyết nhục bê bết, Vô Thường rất đau nhưng không hề biểu hiện gương mặt nhăn nhó, hấn quần áo rách nát nhiều lỗ mang theo nụ cười có phần gượng gượng vì đau tiến đến gần Bát Hải, sức lực tuy đã dùng gần hết nhưng bước chân vẫn vững chắc, chậm rãi dừng đúng tại vị trí cách Bát Hải 10m, không vượt quá.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Chương 34: Một chút mưu kế nhỏ

May mắn cơ thể Vô Thường là Linh Thể, không thì dưới tình trạng mất máu nhiều như vậy, Vô Thường đừng nói là bò, lét còn không nổi.

-Phụt!

Không giữ nổi thương thế bên trong cơ thể dù là Linh Thể mạnh mẽ do chính sự rối loạn các dòng khí vì động tác “dừng ngay tức khắc” mang đến, Vô Thường trắng bệch mặt mũi mà nôn ra một ngụm máu lớn, bên trong còn có ít nội tạng mảnh nhỏ, trông kinh thảm vô cùng.

Mặt máu còn vương khoe miệng, Vô Thường tà dị nói.

-Không cần giả điên đầu lão già, thần thông của ngươi cũng không phải chỉ có một Mưa Đá.

-Dưới mặt đất này, lấy ngươi làm trung tâm, trong phạm vi 8m liền có một sức mạnh ẩn hiện tồn tại mà nếu có người đặt chân bước vào đó, có lẽ sẽ chết hoặc là bị như thế nào đó nhưng cũng sẽ giống như là chết. Ngươi nghĩ ngươi qua được mắt ta, lừa được ta chui vào lưới? Đừng quá ngây thơ chứ lão già.

-Thần thông thứ hai, dưới mặt đất này ư? Ha ha...

Gương mặt biến hóa cực nhanh, Bát Hải buồn cười nói.

-Tiểu tử, ngươi nghĩ thần thông rất dễ lĩnh ngộ hay sao? Nếu như ngươi nghĩ vậy thì Linh Nhân cảnh liền rất dễ đột phá rồi, đây phải kéo dài thêm thời gian ba năm, năm năm, mười năm.

-Vương gia Hồng Vân Tiêu khi cũng phải mất thêm 26 năm mới lĩnh ngộ được thần thông thứ hai, ngươi...

-Im đi, đừng nói nhảm.

Vô Thường dùng ánh mắt lạnh nói.

-Lão già Hồng Vân Tiêu đó hay thậm chí là ông nội của ta vốn đầu phải người Châu Nam thành, lại nói ngươi chỉ có thân phận thấp hèn chỉ như một con chó, thế thì làm sao biết được thông tin của họ đây. Ngươi đang lừa trẻ con đó sao?

-Cái này...

Bị nói đúng chỗ hỏng trong câu chuyện hư cấu do chính mình cố dựng lên, Bát Hải lộ vẻ áp úng, sau đó vài giây nhìn ánh mắt bình tĩnh, tự tin của Vô Thường liền chán nản, cuối cùng lão cũng không giảo biện nữa mà thở dài một hơi hỏi Vô Thường.

-Ngươi làm sao biết được ta có thần thông thứ hai, đồng thời còn ẩn giấu dưới mặt đất xung quanh?

-Để ngươi chết được nhắm mắt, ta cũng nói thật cho ngươi biết.

Vô Thường vừa móc ra một con dao nhỏ dắt ở thắt lưng giờ lên, vừa cười ác nói.

-Khối thân thể này của ta hoàn toàn không phải ăn cái bỏ mẹ gì linh đan diệu dược mới hình thành nên, mà là do ta có được một pháp quyết tu luyện cổ xưa, từ việc hấp thụ linh khí biến thành linh lực, ta nuôi dưỡng linh lực để làm thức ăn cho các cơ thịt, từ đó dần dần thay da đổi thịt, hình thành nên khối thân thể này. Do vậy cơ thể của ta rất nhạy cảm với các sức mạnh liên quan đến linh lực, chỉ một chấn động nhỏ ta đều cảm ứng qua.

-Pháp quyết cổ, nó là thứ gì, ta như sống trăm năm chưa từng nghe qua?

Bát Hải nhíu mày kinh nghi hỏi ngược Vô Thường, công pháp, yết quyết các loại thì lão đã từ sách vở ghi chép hay từ cao nhân nghe được, biết được, còn hai từ pháp quyết, lão chưa bao giờ nghe thấy, biết qua.

-Được rồi, nể tình ngươi sắp chết nên ta giúp ngươi được sáng tỏ một cách ngắn gọn.

Biết rõ Bát Hải có sự hành động mờ ám mà ngay cả bản thân Vô Thường, hẳn cũng đang làm chuyện mờ ám y hệt, Vô Thường vờ không biết, chậm rãi kể ra một câu chuyện hư hư thật thật mà hẳn lụm từ trong mấy quyển truyện kiếp trước đã đọc.

-Hơn triệu năm trước đây, tu luyện giả không có yếu đuối như hiện tại chỉ có Linh Nhân, Linh Sư cảnh mà còn có cả Thần, Thánh, Tiên, Phật, rất, rất nhiều tồn tại mạnh mẽ, sở hữu sức mạnh kinh thiên động địa, quyền toái tinh hà, chương nát thương khung. Một quyền của họ khi đó có thể phá hủy cả một hành tinh, một chương có thể hủy diệt mặt trời trên cao thành mảnh vụn.

-Chắc ngươi không hiểu lắm, vậy ta nên bắt đầu nói đến mảnh đất chúng ta hiện tại đang đứng.

Vô Thường chỉ khắp xung quanh mọi thứ, rồi chỉ xuống mặt đất xám nâu nói với Bát Hải tựa như đang lạc vào mê cung huyền bí không biết là thật hay giả. Đồng thời Vô Thường cũng lụm đến vài cục đá có kích thước to nhỏ khác nhau

-Mảnh đất chúng ta đang sống chỉ như cục đá nhỏ này mà thôi.

Vô Thường quăng cục đá nhỏ xíu đến trước mặt Bát Hải.

-Nguyên bản khi xưa, tu luyện giả chúng ta chính là sống trên mảnh đất lớn như thế này.

Hắn quăng tiếp cục đá to gấp 10 lần cục đá nhỏ kia cho Bát Hải.

-Và xung quanh chúng ta cũng tồn tại rất nhiều mảnh đất giống như vậy và đều có người sinh sống.

Vô Thường lại ném tiếp vài cục đá to gần tương tự cục đá kia cho Bát Hải.

-Nhưng rồi đến một ngày, cuộc chiến của những vị tu luyện giả mạnh nhất diễn ra trong không trung trên cao bầu trời, cách mảnh đất rất, rất xa nhưng mà dư uy đến từ cuộc chiến, đến từ sức mạnh của họ lại lan rộng đến các mảnh đất, phá tan các mảnh đất, phân chia các mảnh đất, giết đi hàng ngàn, hàng vạn, hàng triệu sinh linh sinh sống. Các tồn tại Thánh, Thần, Tiên, Phật cũng bị diệt vong trước cuộc chiến đầu đó.

-Cuộc chiến này diễn ra trong rất nhiều năm, và cuối cùng đến năm thứ 203, cuộc chiến dĩ nhiên đi đến hồi kết thúc, bất quá là các vị cường giả mạnh nhất gây ra cuộc chiến đó lại hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa, không một chút tung tích, chỉ để lại hậu quả của cuộc chiến đầy nặng nề.

Nói đến đây, Vô Thường tự dừng chảy xuống máy mũi, gân xanh ở hai bên huyệt thái dương đột ngột nổi to lên kì dị, dù vậy hắn vẫn nói tiếp, tuy nhiên tốc độ lên tiếng lại khá chậm chạp vì điều gì đó.

-Mảnh đất lớn bị phân chia thành nhiều mảnh nhỏ, mảnh đất nhỏ thì hóa thành tro tàn, sinh linh điêu linh, tu luyện giả mười phần chết hết chín phần, một phần còn sống chỉ là những tu luyện giả yếu nhược, tàn phế. Thế giới này lúc đó như là sụp đổ, nền văn minh tu luyện giả cường đại đều tan biến.

-Hiện tại, trải qua vô số năm tháng cho đến bây giờ, tu luyện giả mới dần vươn mình đi lên, khôi phục lại chút nguyên khí, chút sức mạnh thời đại khi xưa.

-Pháp quyết ta nhắc đến chính là phương pháp tu luyện của các vị cường giả mạnh nhất thời đó.

-Thế nào, ngạc nhiên chưa?

Vô Thường dùng cái ánh mắt người trên cao nhìn con kiến đối với Bát Hải.

Trong cả một câu chuyện trên, Vô Thường dự nói cái gì tình cầu, ngân hà, hệ mặt trời, tình không vũ trụ... cho Bát Hải nghe, bất quá từ lúc Vô Thường xuyên qua bên này, đọc sách địa lý bên này, nền văn minh hiểu biết địa lý dường như không được tiến bộ cho lắm, Vô Thường ngại nói ra chỉ khiến Bát Hải thêm khó hiểu, hắn cũng ngại nhiều lời, nhiều đó vấn đề đã đủ câu kéo thời gian tốt cho hắn.

Bát Hải nghe câu chuyện là thế, lại nhìn cái ánh mắt vô cùng chân thật của Vô Thường, trong lòng lão đại động, suy tư, kinh ngạc, khiếp sợ, khó tin, không tin tưởng đều có nhưng bất quá, tất cả đều đó đều bị lão gạt cổ qua một bên, tâm thần tốt hơn là vẫn duy trì hành động mờ ám.

Hai giây sau, Bát Hải vừa có giả cũng vừa có thật sắc mặt nghiêm trọng hỏi.

-Ta thật cổ lỗ hủ, hiểu biết kiến thức lại không bằng ngươi, vậy nếu đúng như ngươi nói, ngươi làm thế nào có được pháp quyết cổ gì đó tu luyện? Chẳng lẽ là ngươi đào được từ dưới đất mà lên?

Câu chuyện của Vô Thường đối với Bát Hải mà nói, lão có phần không tin nhiều hơn là tin. Một lão giả sống trên trăm năm như lão, kiến thức làm sao lại thua một thằng nhóc con miệng còn hôi sữa. Bát Hải chỉ là đang nói dối, bởi lão cần thêm thời gian, ít nhất 30 giây nữa.

-Không, từ khi ta chào đời nó đã nằm trong đầu của ta.

Vô Thường thẳng thừng trả lời, môi hắn nhếch lên một nụ cười khó tả nhưng lại rất đậm ý “cuồng”, rất đậm ý “cao cao tại thượng”.

Quan sát Bát Hải khẽ nhú mày nhìn mình, Vô Thường lại nói.

-Tu luyện đạt đến cảnh giới Thần, Tiên, Thánh, Phật sẽ giúp cho tu luyện giả sinh ra một khả năng đặc dị, và khả năng đó chính là sự chuyển sinh, mang theo ký ức đầu thai thành một con người mới để tu luyện lại từ đầu nhưng đạt thành quả cao hơn, vượt xa hơn con người cũ.

Nghe đến đây, Bát Hải thật sự giật mình, cái giật mình này tuyệt đối không phải giả dối, ngay tức thì một suy nghĩ trong đầu Bát Hải vừa hiện lên cũng là lúc Vô Thường nói tiếp kèm theo một nụ cười man rợ.

-Ngươi nghĩ đúng rồi, ta chính là Thần linh chuyển sinh đấy, hiểu chưa lão giả.

-Chỉ vừa 14 tuổi, thân thể lại mạnh sánh ngang Linh Nhân cảnh, lực lượng khí công đã thương người kỳ dị, sức mạnh trong cơ thể không bị bất kỳ ai cảm nhận hay tra rõ, ngươi nghĩ một đứa trẻ bình thường làm được sao?

Vô Thường dùng cánh tay còn lại chỉ vào Bát Hải.

-Hừ, tất cả hành động, âm mưu của một tên phế phẩm Linh Nhân cảnh như ngươi, chúng đều nằm rõ trong lòng bàn tay ta.

Cũng không đợi Bát Hải kịp hành động gì, Vô Thường liền tiếp nói và cũng là vạch trần tâm tư của Bát Hải.

-Ngay từ đầu khi ngươi thi triển thần thông, ngươi đã đồng thời phóng ra hai cái thần thông, một Mưa Đá về phía ta, một hòa nhập vào lòng đất mai phục ta. Ngươi rất thông minh và rất chu đáo đấy.

-Chuẩn bị hai cái thần thông vì suy đoán ta có lẽ sẽ có bùa bảo mệnh hoặc là năng lực gì đó tránh thoát được chiêu của ngươi, nếu chỉ dồn hết lực lượng vào thần thông Mưa Đá, ta thoát được chính là đồng nghĩa ngươi chết, do vậy, ngươi chuyển hướng an toàn nhất, tạo ra thần thông thứ hai, một loại thần thông mà nếu ta cảm ứng không sai, kẻ bước vào sẽ bị đất cát ăn thịt, hoàn toàn bị nuốt chửng. Dĩ nhiên, thần thông này của ngươi có thời hạn thời gian, nó không thể tồn tại mãi được và ngươi cũng đã mất hết sức lực để có thể giết ta, tuy nhiên đổi lại, ngươi cũng đồng thời xóa bỏ khả năng ta có thể giết ngươi.

-Ở Kiếm Trận Tướng Phủ, ngươi đã nghe được ta có thể cách không đả thương người là 5m, đó là lý do ngươi giảm bớt uy lực của Mưa Đá, thay vào đó ngươi lại nâng cao uy lực của thần thông thứ hai lên phạm vi 8m, ta nếu không đi vào liền sẽ không giết được ngươi. Không những thế, sự thông minh của ngươi còn thể hiện trong việc dùng hết lực lượng, khiến cho cơ thể mà ai nhìn vào đều biết là bất lực. Như vậy lại càng dễ dụ ta tiến lại gần ngươi hơn, và nếu ta làm vậy, ta dĩ nhiên là chết.

-Sự khuyết điểm cũng như sai lầm duy nhất của ngươi chỉ là suy đoán ta an toàn sau thần thông “Mưa Đá”, không ngờ rằng ta lại mất cánh tay trái, đồng thời lại bị nội thương rất nặng bên trong, sức lực cũng giống ngươi đều mất hết, đã thế ta lại còn biết ngươi có sắp đặt thần thông thứ hai nên không vào, tất cả đều đã khiến kế hoạch của ngươi trở thành công cốc.

-Bất quá...

Vô Thường càng nói, sắc mặt của Bát Hải càng biến hóa vi diệu liên tục nhưng mà lão vẫn không phản bác hay nói bất cứ điều gì, lão cứ thế im lặng lắng nghe.

-Bất quá trong cái rủi lại có cái may, và cái may dĩ nhiên là ta không còn thực lực, đã thế còn ngây ngô ngồi nói chuyện tầm phào với ngươi chỉ vì trong tay có một con dao điều khắc, nghĩ rằng ném vào sẽ giết được ngươi. Thế là ngươi lại có hội, một cơ hội trời ban.

-Ngươi bắt đầu giả điên mà trôi dạt theo từng lời, từng câu chuyện nhảm bô của ta chỉ để cố gắng hấp thụ lại một phần sức mạnh của thần thông thứ hai vẫn còn nằm dưới chân ngươi, hy vọng trong một đoạn thời gian ngắn có thể tụt ra thần thông Mưa Đá lần nữa dù chỉ tồn tại với một viên đá cũng sẽ giết được ta. Ừm, hẳn là ngươi còn cần thêm vài giây nữa thôi nhì.

-Tiếc là...

Vô Thường lần nữa chỉ tay về phía Bát Hải.

-Ngươi không chờ được...

-Ha ha ha ha, ngươi giỏi lắm tiểu tử, nhưng ngươi, mới là kẻ phải chết!

Đúng lúc Vô Thường vừa dứt lời, Bát Hải cũng là vừa mang theo nụ cười đầy dữ tợn trên mặt nhìn Vô Thường, một viên đá to bằng nắm tay hiện ra, lơ lửng trước người Bát Hải.

-Không...

Vô Thường mang theo gương mặt tiếc nuối thay cho Bát Hải mà quay lưng lại, không muốn nhìn Bát Hải gục ngã.

-... kể từ lúc ta chỉ tay về phía ngươi lần cuối, ngươi đã chết rồi lão già à.

Ở đằng sau hắn, Bát Hải gương mặt cứng đờ hiện rõ vẻ mặt kinh ngạc đến cực điểm, giữa trán lão, một lỗ nhỏ như kim châm nhanh chóng chảy xuống dòng máu đỏ tươi.

Bịch.

Thần thông Mưa Đá hóa hư vô như chưa từng xuất hiện, cơ thể già nua của Bát Hải ngã xuống đất không chút sinh cơ của một sinh vật sống. Lão đã khi tuyệt bỏ mình.

Vô Thường đứng đó nghe âm thanh thi thể Bát Hải rụng xuống vẫn không hề quay lại, hắn đưa tay phải ôm tay trái nét bết, linh lực kết hợp cùng Linh Thể cuối cùng cũng yên tâm chữa trị, khôi phục cho cánh tay và nội thể. Nếu không nhờ vào sự kỳ diệu của hai cái Tâm Đan, Vô Thường tuyệt không thể nhẹ nhõm như thế này.

Vô Thường ngược mắt nhìn lên bầu trời khẽ nói.

-Lão già, người có lẽ không ngờ rằng ta có thể phóng xuất được linh lực công kích, đặc biệt là nó lại còn là linh lực hoàn toàn vô hình, ẩn mình trong không khí đi.

Im lặng trong ít giây để ngắm nhìn bầu trời chiều có mây bay, gió thoảng trên cao kia, Vô Thường lại đột ngột nhẹ nói.

-Để xem như là cảm ơn người vì đã cho ta biết một Linh Nhân cảnh khi thi triển ra thần thông sẽ mạnh mẽ, sẽ nguy hiểm như thế nào. Ta liền nói cho người biết, người vì sao lại chết.

-Ban đầu, hành động cho phép người sử dụng thần thông của ta chắc người không đoán được dụng ý điên cuồng muốn thử sức mạnh, thử khả năng của bản thân ta đâu nhỉ? Người khi ấy hẳn là cho rằng ta bị khùng, chấp mạch, ngao mạng quá đáng. Ừm, có lẽ.

-Rồi sau khi ta dồn tất cả sức lực của bản thân có được để tránh thoát thần thông thứ nhất của người, ta rất sợ, sợ cái chết đang cận kề mình vì khi ấy chỉ cần người lại giết đến, ta không sống được. Thế nhưng mà không ngờ người lại thật sự giống ta, đều là sức cùng lực kiệt vì cái thần thông thứ hai buồn cười kia của người.

-Mỗi hận giết người hầu của ta, ta làm sao quên được, vậy là nhân lúc người giống ta hết sức, ta cố sức đi đến định dùng con dao điều khắc ta hay mang theo bên mình để phi chết người. Bất quá, tay ta khi định ném ra trong đầu ta lại sợ, sợ người còn che giấu thực lực, ném hồng ta cũng liền hồng, thương thế của ta nếu không tập trung hấp thụ linh khí tạo ra linh lực để chữa trị, ta không di chuyển được quá 500m. Ta đành phải nghĩ kế khác, và kế đó dĩ nhiên là câu giờ để tụ ra một tia linh lực dù chỉ là bằng sợi chỉ, cây kim hay cộng lông, sợi tóc đều được, bởi đơn giản là linh lực của ta nhờ vào Tâm Đan đặc dị nên có thể vô hình, vô ảnh, vô cảm ứng.

-Ha hã, người Châu Nam thành đều cho là ta phé vật, là kẻ không có Tâm Đan, nhưng họ nào biết, Tâm Đan của ta bình sinh chính là mạng lực che giấu và cảm ứng. Mọi thứ sức mạnh của ta đều bị nó che giấu đi, các người làm sao có thể thấy được, trong khi đó sức mạnh của các người, dòng chảy linh lực của các người đều bị ta nắm trong lòng bàn tay.

-Tạo ra dù một cộng lông linh lực, ta chỉ cần phóng nó về phía người, người không thể cảm nhận nó nên sẽ không dùng linh hộ thể và thế là ta chiến thắng.

-Haizz, nghĩ trong đầu đúng là như vậy, nhưng khi ta chỉ vừa thực hiện kế hoạch thì bất giác ta lại sợ hãi, sợ hãi bởi vì tốc độ hấp thụ lại sức mạnh của thần thông thứ hai của người nhanh hơn ta, bởi vì ta chỉ là Bán Linh Nhân còn người là Linh Nhân cảnh hàng thật thứ thật. Ta sợ người sẽ thi triển thần thông Mưa Đá lần nữa giết ta dù chỉ bằng một viên hoặc nửa viên. Thân thể được linh được trời ban cải tạo của ta không chống cự được, ta chắc chắn sẽ chết.

-Lúc đó đầu óc ta quay cuồng tìm lối thoát, và thật may, ta sinh ra đã có đầu óc tốt hơn người khác rất nhiều nên nhanh chóng tìm thấy ý tưởng mang về chiến thắng.

-Cũng không xa lạ, ý tưởng đó chính là làm giảm lại tốc độ hấp thụ ngược sức mạnh của người thông qua việc khiến người mất tập trung. Không thể tập trung, hấp thụ linh khí còn khó chứ đừng nói đến việc hấp thụ ngược lại sức mạnh mà nếu không cẩn thận lại đã thương chính mình.

-Để làm người mất tập trung, biện pháp ta cần là cuốn hút suy nghĩ của người, bịa ra một câu chuyện không có thật nhưng lại có mang vẻ huyền bí, kỳ lạ chính là thứ ta thực hiện. Bằng việc kể một câu chuyện trong mơ của lão thư sinh ở cuối hẻm nhà ta, cộng thêm ta tự nghĩ ra, ta hoàn toàn đánh bại được người. Tâm tư người khi đó dù có phần duy trì hấp thụ sức mạnh nhưng quả nhiên đã chậm đi rất nhiều lần so với ban đầu. Nhờ vậy nên cuối cùng ta đã hình thành ra kim châm linh lực trước người, giết người.

-Cái gì mà cuộc chiến kinh thiên, mãnh lớn, mãnh nhỏ, Thần, Tiên, Thánh, Phật, nghe ta nói mà ta còn buồn cười nữa là.

UYỄNH!

Vô Thường chỉ vừa dứt lời, ngay tức thì một đạo sấm chớp cực kỳ to lớn đột nhiên vang lên trên bầu, dư âm của nó như gầm thét bốn phương tám hướng, tràn ngập hết cả thiên địa, trông kinh khủng vô cùng.

Vô Thường đứng bên dưới bất ngờ nghe đến, nhìn thấy chính diện mà không khỏi mạnh mẽ rung mình, cơ thể bỗng chốc ứa mồ hôi lạnh từng giọt, từng giọt lớn chảy xuống.

Không trung trên đầu Vô Thường không có mây đen, tự dưng đánh cái sét ngay khi Vô Thường vừa nói hết câu cười giễu không tin có Thần, Tiên, Thánh, Phật. Điều này khiến Vô Thường có liên tưởng quái lạ đến một tình tiết trong truyện hắc kiếp trước thiếu niên hay đọc “khinh thường Thần linh, chết!”.

-Nếu... nếu thật sự có Thần, Tiên, Thánh, Phật, làm ơn xin hãy bỏ qua cho trẻ nhỏ Vô Thường không biết chuyện.

Vô Thường hoảng lên nói với bầu trời, tuy nhiên dù hẳn có nói hay không nói điều gì bầu trời đều đã im ắng bình thường trở lại.

-Phù...

Trút đi gánh nặng sợ bị sét đánh chết, Vô Thường rút cuộc xoay người đi lại xác chết của Bát Hải, một vị tu luyện giả khi còn sống từng có tu vi Linh Nhân cảnh hậu kỳ, cách đột phá Linh Nhân cảnh tăng một không xa.

-Đợi ta sau khi từ Bách Thú Lâm trở ra, thiếu chủ mà người yêu mến sẽ rất nhanh đi xuống gặp người. Hãy yên tâm mà an nghỉ.

Dùng dao cắt đầu Bát Hải bỏ vào quần áo vải của chính Bát Hải rồi quần lại thành “vật phẩm”. Vô Thường mang vật phẩm vừa đạt được leo lên lưng ngựa, hấn ngồi tĩnh lặng vừa trị thương vừa di chuyển ngựa chạy đường vòng đi hướng tây bắc, quay trở về mộ phần của mẹ con Lâm Tinh Hoa để tế mộ.

Con đường khá xa, Vô Thường dự nhắm đến trời tối cũng đến được vì hướng tây nam tính từ thành bắc và hướng tây bắc tính từ thành nam, phải nói là không phải dài.

“Ha ha ha... ha ha hahahaha. Vô Thường đúng là Vô Thường, ta chính là ta, lợi hại dĩ nhiên vẫn là lợi hại, không những thế, trình độ giả điên, giả khờ, giả ngu ngơ đạt đến cực điểm, đứng trên đỉnh phong của sự lừa dối, nắm trong tay mọi quyền điều khiển tâm lý của người khác. Ha ha ha ha... há ha ha”.

Vô Thường vô tư đi được một đoạn nhỏ thì bất giác giọng cười như điên như dại của Vô Thường kia vang vọng trong đầu Vô Thường.

Ngay tức thì Vô Thường không thể kiềm được cảm xúc dâng trào, hấn vội lấy tay che ngay cái miệng của mình lại, hấn đổi lại lời với Vô Thường kia.

“Mày đang nói gì, tao không thể hiểu”.

Ngữ điệu của Vô Thường trông như người nhú mày với người nói lời khó hiểu, nhưng trên thực tế, ẩn ở dưới cái bàn tay kia, một nụ cười hết sức man rợ, biến thái vẫn còn in dấu rõ ràng trên gương mặt của Vô Thường.

“Thua, ta thua, ta không thể đấu lại trình độ của chính ta. Bất quá lại khá tội nghiệp cho kẻ đó, kẻ tự dung quan sát chúng ta để rồi bị chúng ta điều khiển, kéo họ đi đến con đường phải phát sinh mối quan hệ với chúng ta”.

Vô Thường kia giờ tay đầu hàng, nói hết câu thì im lặng, quay về nghiên cứu nhiều thứ trong đầu Vô Thường.

Vô Thường có trần tình biểu hiện bên ngoài, hấn cứ thế trị thương trên lưng ngựa đen, cùng ngựa tiến về phía trước.

-Tiểu tử này rất thú vị đây. Hấn không những có Tâm Đan biến dị, tâm kế mưu trí, mà còn được năng lực phóng thích linh lực khi chưa đạt cảnh giới Linh Nhân. Trong đám đệ tử hạch tâm, chắc cũng chỉ có hai đệ tử đứng đầu khi còn ở cảnh giới Bán Linh Nhân cảnh làm được giống vậy. Nào hãy cho ta xem, ngươi còn bao điều thú vị khác.

Ngồi trên một đám mây trắng tồn tại một nam tử thoát nhìn chỉ khoảng 30 tuổi trông rất tuấn mỹ, đẹp trai dạng trưởng thành, hấn tay đang nâng một chén rượu nhỏ vừa uống vừa di chuyển đám mây theo sát Vô Thường từ trên cao, bộ dáng tràn ngập hứng thú cùng nhàn nhã thư sinh vô cùng. Thế nhưng nam tử lại không biết, bản thân từ lúc nhìn Vô Thường liền đã bị Vô Thường tính kế, một kẻ không thể thoát, chỉ có thể làm không biết làm theo.

“Kẻ đó” trong lời của Vô Thường kia, chính xác đúng là nam tử có cảnh giới không khiếm ngự mây phi hành này.

*Mọi bí ẩn đều được giải đáp ở chương sau. Nghệ thuật của Vô Thường mới chân chính lộ ra một góc nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chương 35: Một chút tính toán lớn

Vô Thường là kẻ không thích rắc rối, lại cũng không thích nói nhiều, thế nhưng vì sao trong trận chiến với Bát Hải, cho đến lúc Bát Hải chết, Vô Thường vẫn bàn tán về nguyên nhân Bát Hải thất bại?

Để xác định toàn bộ quá trình diễn biến thật sự trong trận chiến vừa rồi của Vô Thường, một lần nữa lại quay về thời điểm đầu tiên của trận đấu, thời điểm mà Vô Thường muốn thử nghiệm năng lực, khả năng của mình tới đâu khi đối diện với thần thông của một vị Linh Nhân cảnh và nhận lấy thương tổn nghiêm trọng khi bị nội thương bên trong, tay phé mất một bên. Hấn ngoài khả năng tương tác như người bình thường, không thể làm gì khác.

Đứng dậy từ mặt đất, ôm cánh tay đầy máu di chuyển, Vô Thường biết Bát Hải không những có sắp đặt thông thần thứ hai ngay từ đầu mà còn chứa lại một phần nhỏ linh lực đề phòng, nếu không ôn lão liền chạy trốn, sự lão luyện của một con người khi sống hơn 100 tuổi là thận trọng như vậy.

Biết điều đó, biết đây cũng là cơ hội tốt nhất để giết Bát Hải, Vô Thường không còn cách nào khác đành ngăn trở ý định chạy trốn của Bát Hải. Vì nếu để Bát Hải chạy, sau này sẽ rất khó tìm ra hoặc phải giết lão ở trong thành khi hấn trở thành Linh Nhân cảnh, điều này có xác suất rất nhỏ gây bất lợi cho Vô Thường, cho nên Vô Thường lựa chọn thả không có còn hơn, phải giết Bát Hải ngay lúc này.

Cách tốt nhất ngăn chặn Bát Hải chạy trốn đó chính là tạo ra cơ hội, tạo ra tia sáng để lão thấy được bản thân có khả năng giết chết Vô Thường. Thế là Vô Thường biến ngu, tay cầm dao điều khác phe phẩy nói nhảm một hồi, tạo điều kiện thời gian giúp Bát Hải hấp thụ ngược sức mạnh thần thông thứ hai, thi triển thần thông Mưa Đá chỉ với một viên giết Vô Thường. Dĩ nhiên trong lúc đó, Vô Thường cũng nhanh chóng hấp thụ linh khí để ít nhất tạo ra một tia linh lực mỏng manh giết lão.

Đó cũng là lý do Vô Thường dù biết Bát Hải còn dư linh lực nhưng không đề cập đến, tự cho là lão đã xài hết.

Hai người bắt đầu âm thầm đua nhau tạo ra linh lực, nhưng mà quả thật Vô Thường dù có một vạn sợi xích, hai cái tâm đan, tốc độ hấp thụ linh khí gấp ngàn lần Bát Hải thì linh lực vẫn không thể nào tái tạo nhanh bằng Bát Hải trực tiếp hấp thụ linh lực ngược. Vô Thường cần cách, và cách chính là thay vì kể chuyện tào lao bát nháo để câu giờ, Vô Thường quyết định đem thông tin độc trong truyện ở bên thế giới Pháp thuật ra kể, làm Bát Hải mất tập trung, tốc độ hấp thụ linh lực bị giảm từ mười phần thành ba phần. May mắn là mọi thứ liên quan đến sức mạnh, đến linh khí, linh lực của Vô Thường đều bị Tâm Đan che giấu đi, Bát Hải không thể cảm nhận ra Vô Thường cũng đang hấp thụ linh khí, nếu không mọi chuyện đã khác.

Tuy nhiên, cũng ngay tại lúc Vô Thường kể ra câu chuyện có phần hư cấu nhiều hơn phần thật này*, một ánh mắt sắc bén vô cùng tự dung hiện lên người Vô Thường, giám sát chặt chẽ Vô Thường khiến tâm thần Vô Thường không yên ổn, áp lực rất lớn.

*Có ẩn ý

Ánh mắt kia, bình thường nếu nói lý, một Bán Linh Nhân như Vô Thường không có khả năng biết được vì trình độ người làm ra quá mức khủng khiếp, hơn xa so với Vô Thường nhỏ bé. Bất quá thì khi xưa còn tuổi đôi mươi ở thế giới Pháp thuật, Vô Thường ngày đêm đều bị người âm thầm giám sát, giám sát dài đến nỗi mà hắn đã hình thành nên giác quan phụ, một giác quan lạnh gáy khi bị người khác nhìn chăm chăm. Nhờ vậy Vô Thường mới phát hiện ra ánh mắt của cao nhân kia chứ cũng không phải “linh” thông báo hay Linh Thể cảm nhận.

Nhận được ánh mắt kinh người, điều đầu tiên hiện lên trong đầu Vô Thường dĩ nhiên là câu hỏi “Vì sao, tại sao, nguyên nhân”. Não Vô Thường cấp tốc chạy nước rút, thông tin được truyền tải và muốn nhận được kết quả khiến tốc độ xử lý thông tin của não bộ Vô Thường vô cùng nhanh, và điều đó chính là nguyên nhân sinh ra máu mũi của Vô Thường, gân xanh trên huyết thái dương đều căng phồng lên trong khi kể chuyện cho Bát Hải nghe.

Dòng kết quả như những dây số vô hạn thoáng chớp chạy qua trong đầu Vô Thường.

“Cảm giác này chính là từ trên cao, tu vi người đang giám sát ta cực kỳ lợi hại, tu vi chắc chắn vượt xa Linh Sư cảnh, có thể bay ở trên cao đã nó lên điều đó”

“Nếu ngay từ đã giám sát ta thì không phải lúc này mới cảm nhận thấy, vậy tức là chỉ mới vừa, mới vừa... đúng vậy, nó là lúc ta mới vừa kể ra cuộc chiến nhảm heo trong truyện đã từng đọc. Suy ra người này chắc chắn không có quan hệ dính líu gì đến ta và cả Bát Hải”.

“Kể chuyện hấp dẫn ánh mắt, dĩ nhiên là người này đang vui chơi bên trên bầu trời, với tu vi mạnh mẽ vượt xa Linh Sư cảnh thì âm thanh dù có nhỏ cách năm trăm mét, ngàn mét vẫn nghe rõ mồn một, và rồi khi đi qua trên đầu ta chợt nghe đúng cái gì cuộc chiến đỉnh cấp, mãnh đất lớn, đất nhỏ liền bị hấp dẫn”.

“Nếu người này không có kiến thức liền bị hấp dẫn vì sự huyền bí, sự thật hư của câu chuyện. Nếu có kiến thức vậy thì bị hấp dẫn vì cuộc đối thoại nhảm của ta, có đôi khi còn thường thức xem ta đang làm gì phía dưới với một lão già đang già đi, hoặc cũng có thể hứng thú về cơ thể của ta vì sao không phát ra bất cứ khí tức sức mạnh nào, và còn khá nhiều lý do riêng, nhưng xét đến cùng, ánh mắt này không hề có sát ý hay đe dọa, chúng chỉ đơn giản là nhìn”.

“Ha ha ha ha... lại thêm một cơ hội tốt cho ta. Người muốn nhìn ta, ta liền cho nhìn, nhìn cho sướng mắt”.

Xác định rõ mọi chuyện, biết được thân ảnh kia mười phần có hết chín phần chín là tò mò hẳn, phần nhỏ còn lại là nhìn chút cho vui, Vô Thường tức thì lên kế hoạch, kế hoạch này hoàn toàn tương tự như đối với Đầu trường Phong Ba.

Một lần nữa Vô Thường lại thi hành kế hoạch để lộ tài năng trước mặt cường giả nhằm tìm kiếm cơ hội được họ đề ý, được họ mời làm môn hạ, gia nhập tổ chức hay trở thành đồ đệ, lúc đó tài nguyên tu luyện liền không sợ thiếu, thời gian trưởng thành, tăng tiến cảnh giới được rút ngắn, mạng của Hồng Mặc Thiên cũng rút ngắn rất nhiều.

Để lộ tài năng Tâm Đan có năng lực che giấu sức mạnh và cảm ứng được sức mạnh của người khác, cho người quan sát kia thấy con đường phát triển tương lai của Vô Thường sẽ tốt đẹp như thế nào. Một Linh Nhân cảnh khi xuất ra chiêu, người đối diện chẳng hề cảm nhận được gì, linh lực hộ thể không xuất ra, kết quả chết thảm dưới tay Vô Thường. Tâm Đan này nhìn chung tuyệt đối kinh người. Chỉ cần biết thiên phú sợi xích của Vô Thường bao nhiêu, nếu từ hơn 70 sợi liền sẽ không có một vị cao nhân nào không muốn nhận hắn làm đồ đệ, mong hắn gia nhập vào thế lực.

Trận chiến kết thúc, Vô Thường nói nguyên do Bát Hải chết để Bát Hải được yên lòng chẳng qua giả tạo, Vô Thường làm vậy chính là để người kia thấy hắn không phải là kẻ ngu, mưu trí của một tương lai cường giả đã có đầy đủ, là người đáng được bồi dưỡng.

Chưa dừng lại, trong lời kể liên tiếp có từ “sợ hãi”, nội dung lại được cải biến rất nhiều, điều đó không những không hề khiến hắn trong mắt người khác là kẻ yếu đuối, ngược lại thứ đó lại giúp cho Vô Thường vi diệu giảm độ thông minh của bản thân xuống trong mắt người, nếu không có hai từ này, người thông minh dĩ nhiên biết Vô Thường đã rất bình tĩnh tính toán cái chết của Bát Hải ngay từ đầu, điều đó dẫn đến tài trí của Vô Thường sẽ được liệt vào phần nguy hiểm, nuôi ong sợ có ngày bị cắn ngược, bị tính toán ngược, nuôi một đứa âm hiểm trong nhà chẳng ai muốn. Nó sẽ khiến cơ hội được gia nhập tổ chức của Vô Thường bị giảm xuống một mảng rất lớn.

Kể ra cái thân thể dù mang nhiều thương tích nhưng vẫn khá ổn, sinh hoạt không lo đều là nhờ linh dược diệu kỳ giúp cải tạo thân thể, Vô Thường đang cố gắng chứng tỏ hắn không hề có pháp quyết tu luyện cổ gì, tránh trường hợp bị người bóp cổ tra khảo.

Kể ra Thần, Tiên, Thánh, Phật không tồn tại, đồng thời còn hết hồn ngây dại trước sấm sét sau khi hết lời chế giễu, nó hoàn toàn góp phần giúp Vô Thường “trắng tội”, thật sự chẳng phải thần linh chuyển thế gì.

Và quả thật lúc ấy khi sét đánh xuống, nam tử kia rất là kinh ngạc, không hề hiểu rõ nguyên nhân, hắn có quay xuống nhìn Vô Thường nhưng thấy Vô Thường cũng ngơ người tương tự, hoài nghi về Vô Thường bị xóa, trong đầu nam tử liền nghĩ rằng có thể là sự trùng hợp gì đó. Chuyện này được nam tử nhớ trong đầu, về sau lại tìm tư liệu.

Cuối cùng có ý nói ra việc đem đầu Bát Hải đi tế mộ cho mẹ con Lâm Tĩnh Hoa, Vô Thường không đơn giản nói chơi, hắn nói chính là để cho người kia thấy hắn là một người có tình có nghĩa, biết thương yêu mình hữu và ghét kẻ thù. Đây là điểm tối quan trọng giúp hắn nhảy vọt thứ hạng trong mắt người khác, để người khác biết, cho hắn uống một chén canh, hắn ít nhất cũng trả lại một chén canh, không vong ân bội nghĩa. Tổ chức dĩ nhiên rất cần những người như thế này.

“Tiểu tử này rất là thú vị...” cùng hành động theo chân Vô Thường, nam tử hoàn toàn rơi vào cái bẫy hoàn hảo của Vô Thường một cách vô thức, không thể biết và không thể thoát ra.

Và không chỉ có nam tử, Nhậm Thiên Hành, Hồng Vân Tiêu, Đấu Trường Phong Ba, hắc bào nhân, Nhậm Tử Y, Nhậm Tử Mục, tất cả các con mồi mà Vô Thường nhắm đến đều chỉ có một con đường để đi, đó là đi theo con đường của Vô Thường do chính Vô Thường vẽ, dựng lên.

Không phải các “linh”, không phải “Tâm Đan”, không phải “Linh Thể”, “cái đầu” bất thường của Vô Thường mới chính là vũ khí khủng khiếp nhất của Vô Thường, là mệnh sống của Vô Thường.

“Trên đời, đấu với ai đều đấu được, tuyệt đối không được đấu với Thiên Họa*. Một khi bị tên khốn Thiên Họa nhắm đến, ngươi chỉ có thể làm quân cờ trong tay hắn, hắn muốn ngươi đi, ngươi đều trong vô thức đi theo đó. Nó còn khủng khiếp hơn cả khổng tâm thuật, thôi miên, hay điều khiển trí óc bởi vì nó căn bản không có biện pháp cứu chữa. Ngươi đi chết cũng đều là do hắn dẫn ngươi đi đến bước đường cùng đó” thuộc hạ thân cận nhất bên cạnh Pháp sư Thiên Họa tâm sự.

“Không có gì để nói, muốn đối phó Thiên Họa chỉ có cách duy nhất, không thông tin, không nhìn, không thấy may ra còn hy vọng, còn lại đều thất bại, nói giản đơn hơn, mọi thứ ngươi có được về Thiên Họa, tất cả là do hắn một tay tạo nên để ngươi thấy, chỉ vậy thôi đấy” thuộc hạ thân cận thứ hai đau đầu kể biện pháp đấu với Thiên Họa.

*Thiên Họa: tên của Vô Thường khi còn ở Thế giới Pháp thuật.

Thiên Họa ở thế giới Pháp thuật hay Vô Thường ở thế giới tu luyện, cả hai đều là một con quái vật âm hiểm vô tận. Đừng nhìn hắn cười hiền, đừng nhìn hắn ác độc, đừng nhìn hắn người tốt việc tốt, trợ giúp các “linh”. Tất cả đều là hành động quy về lợi ích cho chính hắn, hắn xưa nay đều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 36: Thế giới ác liệt, phần cơm vĩnh viễn không giành cho kẻ yếu nhược

Đêm đến, nếu có đồng hồ thì chính xác đã gần 10 giờ đêm. Giữa một cái nghĩa địa tự nhiên hình thành mà không phải do bất kỳ ai xây dựng với to nhỏ vài chục ngôi mộ già trẻ, một bóng hình thiếu niên thấp thoáng đi chuyển bên trong.

-Ta, lại đến rồi...

Xác định đúng vị trí ngôi mộ của mẹ con Lâm Tĩnh Hoa, thân thể đã khôi phục phân nửa thương thể nhưng một bên tay vẫn bị phế, máu đã ngừng chảy, Vô Thường có quần áo rách nát quỳ xuống trước một tấm bia đá có khắc hai tên họ như một cách tạ lỗi đầy kính trọng.

-Trước ta đem hung thủ đã chính tay giết các ngươi, lần sau ta ta lại đem hung thủ thật sự đã giết các ngươi đến.

Đặt cái đầu của Bát Hải trước bia mộ, Vô Thường khề cuối đầu trầm mặc như là nghi lễ trong hơn chục giây sau đó liền đứng dậy.

-Rất nhanh ta sẽ quay lại.

Vô Thường quay người rời đi, một lần nữa leo lên ngựa quay trở về phương nam, hướng Bách Thú Lâm mà đi.

Vô Thường phải tận dụng thời gian một cách tốt nhất có thể, không lãng phí bất kỳ một giây phút nào, bởi lẽ việc hắn cần làm rất là nhiều, nhiều hơn bất cứ một tu luyện giả nào.

“Cánh tay này... thôi thì để nó biến mất vài hôm”

Ngồi trên lưng ngựa, Vô Thường dùng tay phải sờ tay trái như một miếng rẻ rách, thịt xương lẫn lộn, lại nghĩ có “con mồi” giám sát nên không muốn lợi dụng khả năng của Linh Thể để khôi phục lại cánh tay như cũ.

Hắn chỉ đành để nó phế thật cho đến khi hóa Linh Nhân cảnh, khi đó hắn có thể trắng trợn làm lạnh thương thế, đó cũng là một cái lợi của linh lực khi đã trải qua quá trình chúc phúc của thiên nhiên, của thiên địa ban tặng.

Thế nhưng là hắn không biết, cái này cũng là tùy người, đối với tu luyện giả bình thường thì ít nhất phải là Linh Sư cảnh, còn dưới Linh Sư cảnh thì phải có điều gì đó đặc biệt đến từ Tâm Đan sở hữu hoặc thể chất đặc thù kì dị mới có thể dùng linh lực làm lạnh tay, chân bị đứt.

Sự khác biệt giữa linh lực Bán Linh Nhân, linh lực Linh Nhân cảnh và linh lực Linh Sư cảnh chân chính cũng là nằm ở đó.

Khoảng 6 giờ sáng hôm sau, Vô Thường liền đứng trước một cánh rừng bạt ngàn cao lớn, bạt ngàn rộng lớn, bạt ngàn xanh tươi, và tuyệt đối yên ắng không tiếng động, yên ắng một cách như khiến người cảm nhận phía trước chính là địa ngục âm tĩ, vô cùng lạnh lẽo và vắng lặng không bóng người, ở nơi đó chỉ có sương khói mờ ảo tồn tại, giăng đầy khắp lối.

-Á...ừ...

Vô Thường nhìn thấy cũng chỉ có thể ngây người như vậy, cánh rừng này thật sự quá u ám. Chốc lát Vô Thường đánh vào mõng con ngựa đen một cái nói.

-Quay về đi, cảm ơn.

Nếu không nhờ con ngựa đen to khỏe có khả năng nhìn ăn, nhìn uống ba ngày nhưng vẫn đủ sức chạy, Vô Thường hẳn là giờ còn đang đi bộ. Đến được Bách Thú Lâm, một khi đi vào rừng, mạng hắn có thể sẽ không giữ được, và lại thiết nghĩ đột phá Linh Nhân cảnh cũng cần thời gian khá lớn, con ngựa đã không còn cần thiết, đuổi nó quay về thành, trở về Nhậm gia là tốt nhất vì dù sao nó cũng đã được huấn luyện cho những trường hợp thế này.

-Hiiii...

Nhảy hai chân trước mạnh lên không rời hí dài, con ngựa nhanh chóng chạy đi, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn gấp đôi lúc trở Vô Thường đi đến đây.

Nhìn con ngựa đã chạy gần 300m, Vô Thường quay lại, lần nữa nhìn Bách Thú Lâm

“Có một thứ lực lượng gì đó ngăn cách bên ngoài và bên trong nhỉ? Ừm, có lẽ là một trận pháp rộng lớn và cực kỳ vững chắc”.

Đặt tay lên không khí, ngay tại vị trí ranh giới giữa bên ngoài và bên trong rừng, Vô Thường rành mạch cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ lạ, hắn suy đoán đây có thể là nguyên nhân mà các yêu thú mạnh mẽ không thể thoát khỏi Bách Thú Lâm để hoạt động theo ý muốn, hay là tấn công vào các thành trì để tìm thức ăn.

Trên cao bầu trời, nằm dài trên một đám mây trắng, nam tử khẽ cười.

-Khu rừng này thật ra chính là một trong rất nhiều nơi, nhiều tụ điểm để đệ tử nhỏ yếu của các tông môn hay đại gia tộc vào lịch luyện, tìm kiếm chút tài nguyên hay cơ duyên nho nhỏ, cũng không có gì là ghê gớm, bên trong chỉ có vài con yêu thú cấp hai đỉnh phong có sức mạnh tương đương với Linh Sư cảnh đỉnh phong trần thủ mà thôi, không có gì là đáng gờm cả.

-Bất quá điều đáng gờm ở đây chính là việc tiểu tử nguoi lại có thể biết được có trận pháp tồn tại, tay còn chạm đúng vào màn ngăn cách. Xem ra cái Tâm Đan của nguoi thật là có năng lực nhìn thấu các loại sức mạnh, quả là rất thú vị. Nhưng mà tiểu tử đến nơi đây để làm gì, bước vào Bách Thú Lâm thì Linh Nhân cảnh còn khó sống sót trở ra chứ đừng nói một Bán Linh Nhân cảnh a.

Thế giới tu luyện giả là một thế giới cực kỳ ác độc và cay nghiệt. Tu luyện giả mạnh mẽ không những có được sức mạnh to lớn mà còn có các năng lực giác quan cảm ứng được mở rộng một cách kinh khủng. Một cái nhìn xa vạn dặm, một cái nghe dài vạn hải, một cái tâm thần cảm ứng sự chấn động, sự cuồng bạo linh lực rộng lớn triệu mét, không có bất kỳ một món bảo vật nào xuất thế hay là tiên linh, điều được trưởng thành nào mà có thể thoát khỏi cảm nhận của họ. Có chăng là họ có muốn nó hay không mà thôi.

Tấn tu, những tu luyện giả tự thân thương trải mà không cần bất kỳ một thể lực nào hỗ trợ, họ mạnh mẽ thì đối với những thứ nhỏ yếu họ thấy qua, đi ngang qua sẽ không lấy. Nhưng đối với một tu luyện giả có thể lực lại là một chuyện khác hoàn toàn.

Con người thì vĩnh viễn luôn có lòng tham. Mong muốn hạnh phúc, mong muốn sự vĩnh hằng, mong muốn được bên người yêu thương, mong muốn được thống trị, làm bá chủ, chỉ cần có mong muốn, con người liền có lòng tham để đạt được.

Tu luyện giả mạnh mẽ có tổ chức phía sau, đi ra đường gặp bảo vật, gặp linh dược cùi bắp, hoàn toàn vô dụng với họ, theo lý thì họ không muốn lấy làm gì, thế nhưng họ có tổ chức, họ có những đứa đệ tử, những đứa thuộc hạ, những đứa con cháu còn nhỏ, chúng cần nó, thế là họ cứ lấy, cứ gấp, một móng đều không chừa.

Tổ chức bắt đầu ra đời càng lúc càng nhiều, dẫn đầu mỗi một tổ chức dĩ nhiên đều là cường giả có tên tuổi chấn động tinh cầu. Bản đồ thế giới được hình thành với số lượng được đếm trên đầu ngón tay và quy về các thế lực lớn nhất thế giới nắm giữ, đại lục được phân chia, đất đai được chiếm dụng, phân phát phù hợp với từng tổ chức lớn nhỏ.

Di tích, nguồn tài nguyên khoáng sản, dược vật, bí cảnh,... tất cả đều nằm trên bản đồ và được ký hiệu riêng biệt kèm theo ấn ký phân rõ đã bị thế lực nào chiếm dụng, chiếm đóng, muốn đạt được thì chiến tranh là điều tất yếu.

Thế lực càng lớn, bản đồ càng rộng vì năng lực cường giả mạnh mẽ, khám phá càng được nhiều chỗ, thông tin càng nhiều, tài nguyên càng tươi tốt.

Thế lực càng nhỏ, bản đồ càng hẹp, thông tin càng ít, tài nguyên càng hạn hán, không chỉ thế, có đôi khi họ còn là con cò của các thế lực lớn, bị các thế lực lớn đầu tư.

Châu Nam thành, không, đúng hơn là Hồng Long quốc chỉ tính là một thế lực nhỏ nhoi bên trong hàng ngàn, hàng vạn thế lực. Tri thức, kiến thức, nền văn minh, các tài nguyên, được vật nếu không có các thế lực lớn chi nhánh nhỏ như Thiên Long thương hội, Dược Các, Trần Đồ, Bảo Nguyệt Quán... tồn tại bên trong trợ giúp phần nào, Hồng Long quốc không phát triển được đến hiện tại khi mà nguồn tài nguyên có nhưng vì trình độ sức mạnh kém, đoạt không đến tay. Bách Thú Lâm là một ví dụ điển hình.

Bách Thú Lâm là một nguồn tài nguyên rất, rất nhỏ, nó thậm chí còn không được liệt vào bản đồ chính thống, vì nó tồn tại chỉ có mục đích duy nhất là để tu luyện giả non nớt của các thế lực lớn rèn luyện bản thân. Cũng nhờ vậy, các thế lực nhỏ như Hồng Long quốc mới được phép xài chung, nếu nó là tài nguyên lớn, Hồng Long quốc đừng nói việc hít chút khí tức, nhìn thôi cũng rất khó.

Tu luyện giả nhỏ yếu muốn trở nên cường đại trong thời đại này chỉ có hai con đường duy nhất, một là có thế lực lớn bồi dưỡng, hai là vận may to lớn tựa như cách nói dối của Vô Thường về Linh Thể là lượm được linh dược từ trên trời bay xuống. Cách nói dối này hoàn toàn có thể tin tưởng vì ngay cả nam tử ngự mây phi hành bên trên kia, lâu lâu hắn cũng có làm vài lần, đó là khi giết địch nhân và chiếm của cải từ họ, thấy thứ gì không cần thiết liền quăng từ trên trời xuống. Trong quá khứ đã có đôi lần nam tử ném vài cái Linh Dao, Linh Kiếm rác rưởi xuống đất và tạo nên một trận tranh đoạt đầy huyết tinh giữa các thế lực nhỏ.

Đó cũng là phần lớn lý do nam tử tin tưởng Vô Thường không có pháp quyết cổ tu luyện gì, linh dược có hiệu dụng cải tạo thân thể thật có vài loại, xem xét trình độ thân thể Vô Thường bày ra trước mắt, nam tử suy đoán là một loại linh dược hiếm chuyên dùng cho Linh Sư hoặc Linh Nhân cảnh, có thể là Nhục Thân Ngưu thảo.

Đứng bên dưới, Vô Thường đi đến một vị trí rồi thoáng trầm sắc mặt xuống.

“Dựa theo những người bạn mách bảo, nơi đó nằm cách bia rừng (ranh giới trong và ngoài), tính từ đây là khoảng gần 5km, không xa nhưng mà với cánh tay này, rất khó để có thể vào”

Yêu thú nếu không đủ mạnh thì đối với khí tức của con người, của tu luyện giả rất khó cảm nhận, nhưng là nếu có mùi huyết tinh, bản năng săn mồi của yêu thú sẽ thức tỉnh, Vô Thường khó có khả năng an toàn lần trốn bên trong rừng một khi đã bước vào.

-Hừm, ta nên dùng cách kia vậy. Có hơi dơ bẩn chút nhưng có còn hơn không.

Vô Thường dùng ánh mắt có lỗi nhìn cách tay trái, sau hắn liền nhanh chóng loại bỏ phần áo dính máu ra khỏi cơ thể.

“Xoạc”

Xé hai phần vải ống quần ở hai bên chân rồi cầm trên tay, Vô Thường đi đến một vùng đất khá mềm. Hắn cầm dao điều khắc xới lên, xới xuống tạo nên một vùng đất mềm nở nang.

Tiếp đến Vô Thường kéo quần xuống, hắn dĩ nhiên là cầm tiểu đệ đi tè, tè lên vùng đất vừa xới lên đó, tạo ra một vũng bùn đất vị khai, mùi nồng.

“Lão thiên của ta, thiết nghĩ hắn có cách nào đó che giấu tốt hơn nhưng lại không ngờ...” nam tử trên cao nhìn xuống thấy tình cảnh Vô Thường làm liền không khỏi lấy tay xoa ngay huyết thái dương, muốn xóa đi hình ảnh hết hồn này.

Vài chục giây thoải mái qua đi, Vô Thường vội ngồi xuống.

-Mùi sẽ sớm mất, phải nhanh lên.

Vô Thường dùng tay còn lại “nhào bột”, khi đã ưng ý với “vũng bột”, Vô Thường quần phần vải đầu tiên quanh tay phẩy kín kẽ, lấy “bột” đắp lên từ bàn tay đến bắp tay rồi dùng phần vải còn lại lần nữa quần quanh đồng “bột” đó. Cuối cùng hắn dùng một phần vải thừa cột chặt đồng “bột” với cánh tay trái.

Làm xong tất cả, Vô Thường thu lại lệnh bài thân phận dất chặt ở lưng quần rồi thận trọng bước qua rào cản trận pháp, bước vào bên trong rừng.

Với hỗn hợp mùi nồng của nước tiểu đồng tử, Vô Thường suy đoán chỉ giúp hắn che giấu được mùi huyết tinh trong vòng cao lắm là một giờ đồng hồ, hết hiệu lực, hắn nếu chưa kịp bổ sung thêm “nước” mà bị yêu thú phát hiện tấn công thì xác định hôm nay vĩnh viễn không thể trở về Châu Nam thành. Hắn phải tận dụng thời gian hết sức có thể.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 37: Bách Thú Lâm hung hiểm

Vô Thường vừa đi vào Bách Thú Lâm, nơi mà không có bất kỳ một thể lực Linh Nhân cảnh nào của Châu Nam thành dám bước vào một mình, điều đầu tiên Vô Thường làm là đứng yên, tập trung tinh thần tản ra xung quanh.

-Tên tiểu tử này không lẽ đang dùng Tâm Đan cảm ứng nguy hiểm, cảm ứng khí tức yêu thú để tìm đường đi chính xác?

Nam tử nhú mày phỏng đoán.

Ở bên dưới, Vô Thường đứng chừng một phút thì cắn răng tức giận.

“Mẹ nó, chơi ngu rồi. Làm hại cánh tay của bố đây bị ô nhục”

Sau một hồi trao đổi với các “linh” thân thiện, Vô Thường biết được ngay vừa đêm hôm qua tại trung tâm của Bách Thú Lâm có một gốc linh dược rất quý hiếm đã chính mùi, hấp dẫn tất cả các yêu thú mạnh mẽ nhất Bách Thú Lâm đi ra hang ổ, hội tụ tranh giành. Khí tức từ các con yêu thú đó lan tỏa ra xung quanh, trấn nhiếp hầu hết các yêu thú tồn tại trong Bách Thú Lâm, khiến các yêu thú này không dám rời khỏi nơi cư ngụ sẵn mỗi dù chỉ một bước, điều đó cũng đồng nghĩa với không gian trước mặt và cả đoạn đường dài rộng trong Bách Thú Lâm ngoại trừ vùng trung tâm, tất cả đều an toàn, Vô Thường muốn ngủ thì ngủ, muốn vệ sinh liền đi vệ sinh. Đây cũng là nguyên nhân hôm nay Bách Thú Lâm trông cực kỳ yên ắng.

Nhận được kết quả này, Vô Thường cảm thấy bản thân một hồi óc chó, vì sao hắn lại không trò chuyện với các “linh” trước rồi hẳn xông vào, giờ xong xuôi mọi việc ở cánh tay lại xông vào đi hỏi các “linh”, hành động quả thật chỉ có thể dùng hai từ “ngu người” để hình dung.

Vụt!

Tận dụng cơ hội ngàn năm có một, Vô Thường cấp nhanh chóng chạy như điên đến nơi bản thân cần đến, nó nằm ở hướng tây bắc tính từ vị trí Vô Thường đứng.

Vô Thường làm nhanh về nhanh, lỡ may có con yêu thú nào ăn được linh dược rồi, hội nghị tranh đoạt kết thúc, hắn liền không xong.

-Tên này sao lại ngu ngốc chạy... khoan đã, khu rừng này hình như có điều kỳ quái, để ta kiểm tra xem.

-Linh Nhân.

Hóa linh lực cấp cao (sau này gọi là môn lực) thành “mắt”, nam tử một bên theo dõi hành động Vô Thường, một bên điều khiển Linh Nhân dò xét mọi ngõ ngách bên trong Bách Thú Lâm.

Vài phút sau.

-Tiểu tử này không lẽ may mắn vậy sao, và lại thế nào hắn lại biết sẽ không có yêu thú tấn công?

-Có chăng là chạy liều mạng?

Biết được nguyên nhân Vô Thường chạy đã qua 8 phút vẫn chưa có một con yêu thú nào xông ra công kích Vô Thường, nam tử có chút mệt mỏi vì sử dụng khá nhiều linh lực cấp cao mà khó tin tự hỏi, làm sao có sự trùng hợp như vậy a.

Đồng thời hành động của nam tử cũng đã cho thấy được tu vi kinh khủng của hắn, một cái Linh Nhân liền chỉ trong vài phút ngăn ngừa nhìn khắp mọi cảnh vật bên trong Bách Thú Lâm có chiều dài từ bìa đến trung tâm ít nhất đạt gần 25, 30km, chiều rộng chưa tính. Năng lực thật sự quá mức phi thường.

-Để xem người muốn làm gì tại nơi này, mặc dù không có yêu thú mạnh mẽ uy hiếp người, nhưng từng bước đi nơi đây cũng không hề yên bình hơn chút nào a.

Nam tử vội di chuyển đám mây bay theo từng bước của Vô Thường.

Ở phía dưới Vô Thường không áo, trông chẳng khác ăn mày, ăn xin là mấy chạy khá nhanh, né trái, né phải, vòng quanh các cây lớn đủ kiểu.

Một ngàn một trăm mét.

-Khè!

-Nguy hiểm

Tiếng “khè” vừa khởi, Thiên Nhân liền xuất, mọi khung cảnh, mọi hành động xung quanh Vô Thường đều trở nên vô cùng chậm chạp.

“Phía trên, bên trái góc 25 độ”.

Xác định được mục tiêu tấn công bản thân, Vô Thường tức khắc rút dao điêu khắc ra, tốc độ không hề giảm vẫn chạy về trước.

-Khè...

-Vụt...

Con rắn màu vàng chấm đen vừa nhảy từ trên cây xuống vị trí Vô Thường. Vô Thường liền vùng tay lên, dao điều khắc sắc bén lập tức chế con rắn làm đôi, nhưng mà Vô Thường cũng đồng thời đau đớn.

-Chết tiệt!

Thoáng dừng lại nhìn cánh tay phải khiến Vô Thường không khỏi tức giận mắng. Máu của con rắn vàng chấm đen đó vậy mà không ngờ có độc tính ăn mòn, dao điều khắc của Vô Thường liền bị bào mòn mất, tay hắn cũng trở nên đỏ lỏm như bị phỏng nặng, may mắn hắn có Linh Thể, không thì bàn tay này liền chỉ còn xương đỏ của máu thịt.

Vô Thường tiếp tục chạy.

Hai ngàn bốn trăm mét.

-Thế quái nào, đùa bố mày à?!

Vừa chạy vừa thoáng nhìn ra sau lưng vì bỗng chốc thấy rét lạnh cảm giác bất ổn, Vô Thường tức thì giật nảy mình khi thấy phía sau lưng không biết từ khi nào đã có một bầy cả trăm con quái thú kỳ lạ gì đó, chúng có thân hình nhỏ như chim sẻ nhưng cơ thể thoạt nhìn xanh gầy, cánh mỏng sau lưng và đặc biệt là tay chúng như lưới hải, sắc bén vô cùng.

Bọn quái thú nhỏ biết bay này hoàn toàn theo đuôi hắn trong yên lặng, Vô Thường thật sự trong suốt quá trình chạy không hề cảm nhận thấy điều, mãi cho đến bọn chúng cách Vô Thường chỉ còn khoảng 100m, bản năng sinh tồn của Vô Thường mới báo động. Nếu đối là người bình thường thì chắc cho đến chết cũng không hiểu tại sao.

May mắn là bọn quái thú này tốc độ không nhanh, chỉ có tốc độ bằng với người bình thường chạy hết tốc lực, nhờ vậy Vô Thường tăng cao tốc độ thì khoảng cách dần được gần ra càng lúc càng xa.

Ba ngàn năm trăm mét.

Vô Thường đang chạy, khoảng cách so với bầy quái thú chim sẻ cào cào đã gần được gần 500m thì...

-Vụt!

-Hự... phụt!

Một nhánh cây to bằng bắp tay người tưởng chừng như vô hại ở trước mặt Vô Thường lại bất chợt cử động, một cú quật trời giáng đánh bay Vô Thường ra đằng sau, sức mạnh từ nhánh cây quá lớn, đánh hắn đến nôn ra một ngụm máu to, đoán chừng ở ngực cũng đã gãy mất vài cái xương sườn mặc dù đây là Linh Thể.

-Tự Vệ Linh Thụ, nơi này vậy mà dường dục ra được Tự Vệ Linh Thụ có niên kỷ gần 50 năm tuổi?

Nam tử bên trên đám mây bình tĩnh đồng thời hấp thu linh khí cùng quan sát đến cả cây thụ có màu xanh lục đậm như bị rêu bám đầy người liền sùng sốt, chốc lát lại vui mừng nói.

Tự Vệ Linh Thụ, tên như ý nghĩa, nó là một loại cây có thể hấp thụ linh khí để sinh trưởng, phát triển. Đặc tính của cây là không lá, thân xanh rêu và luôn dùng nhánh cây đánh về các sinh vật tiến lại gần như một hành động tự vệ, không cho đ-ng chạm

-Quá tốt, kỳ này ta liền có thứ dùng để canh được viên rồi, để xem còn tên trộm nhỏ nào dám ăn cắp linh dược của ta a.

An nguy của Vô Thường, nam tử không một chút để ý bởi nếu Vô Thường đã ngu ngốc đi vào Bách Thú Lâm thì bất cứ chuyện nguy hiểm gì có thể xảy ra hắn đều phải tự chịu lấy hậu quả. Còn sống thoát khỏi Bách Thú Lâm, nam tử tiếp tục chú ý, còn nếu chết, nam tử rời đi.

-Thiên Nhân.

Phía dưới, Vô Thường vừa gượng dậy lập tức thi triển Thiên Nhân, não bộ tăng cường khả năng xử lý thông tin, mọi cảnh vật vì thế mà trở nên chậm chạp trong mắt Vô Thường.

“Phía sau không có đường lui”

Sau lưng Vô Thường vẫn là bầy chim sẻ cào cào đang bay đến.

“Bên trái, chết!”

Bên trái Vô Thường là một vùng rừng khá kỳ lạ, các cổ cây ở đó đều có một màu tím kỳ dị, ẩn ẩn còn bốc lên khói có màu tím nhạt kinh người, chỉ cần động não chút thì bất cứ người nào đều đoán hết tám, chín phần là nơi tuyệt đối nguy hiểm, bước qua liền chết, Vô Thường không thể từ đó vòng lên phía trước.

“Bên phải, cũng là chết!”

Bên phải Vô Thường là một vùng đất trống, không có cây cỏ nào mọc trong phạm vi 50m, mà trong rừng vốn là nơi luôn có cây cỏ khắp nơi lại tự dưng có nơi trống trải, dấu vết đã qua chiến đấu đều không có, như vậy thì khẳng định có vấn đề, vô cùng có vấn đề là đằng khác.

“Xem chừng chỉ còn cách duy nhất là vượt cái cây trước mặt. Ta đã hết đường lui, chết cũng phải qua”

Nhìn cái cây nguyên màu xanh lục rêu không hề có lá nào tựa như là một cây khô, to rộng chừng hai mét, cao dài khoảng ba mươi, ba một mét với trên hai chục nhánh cây tỏa trên dưới, mỗi nhánh đều to bằng bắp tay, dài khoảng mười lăm mét như sợi roi cỡ lớn, có thể tùy ý vung loạn.

Mặc dù Vô Thường không biết cái cây này là gì, có nguy hại hay không nhưng mà khi hắn ngồi dậy, cây không tiếp tục tấn công, điều này cũng nói ra nhiều thứ về cái cây này. Ngoài ra hình thù của nó không có kỳ quái, không có miệng mũi giống như bên thế giới pháp thuật, đồng nghĩa hẳn là nó không ăn thịt người đi.

- Vụt!

Không chừng chừ, Vô Thường áp chế thương thế trong người, một mạch như người điên lao thẳng vào những nhánh cây màu rêu đầy yên lặng nằm ngủ.

- Thiên Nhân.

Cây mặc dù có nhiều nhánh nhưng là phân tầng, Vô Thường lại chỉ nghiêng về bên trái của cây mà chạy qua nên hẳn cao lắm chỉ đối mặt với 4 nhánh cây mà thôi. Dùng Thiên Nhân cộng thêm kinh nghiệm cùng cơ thể dẻo dai hẳn có, hẳn vẫn tự tin qua bên kia an toàn.

- Hồi tưởng.

Vận chuyển quá khứ, Vô Thường nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên bị nhánh cây bất ngờ đánh đến.

“Khoảng cách ra chiều của nó là... xấp xỉ 2m”

Đoán ra được khoảng cách khi Vô Thường đến gần nhánh cây sẽ quét đến, Vô Thường nhanh chóng đưa ra kế hoạch.

“Nhánh cây cách nhau rất gần, nối gần đều không được, vậy thì...”

Tiền đường nắm lấy nhánh cây khô dưới đất, Vô Thường bẻ ra làm ba khúc, cơ thể nhanh chóng tiếp cận lại với nhánh cây.

“Chưa được, chưa được... chính là lúc này”

Đợi khi chỉ còn cách bốn nhánh cây chừng 5 mét, Vô Thường khéo léo ném một lúc ba nhánh cây về phía chúng, bất ngờ là cả ba khúc củi bay lên cao liền phân hướng, mỗi một hướng đều nhanh chậm bay đến ba nhánh cây phía sau nhánh cây đầu tiên. Nhanh nhất là khúc củi nhắm đến nhánh cuối cùng, chậm nhất là khúc củi nhắm đến nhánh thứ hai.

- Vụt!

- Vụt!

- Vụt!

Ba nhánh cây đều phân chia nhánh đến ba khúc củi bay trên cao đánh đến.

- Vụt!

- Vụt!

- ...

Vài nhánh cây ở trên cũng đánh xuống ba khúc củi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 38: Nguy hiểm bất ngờ

Trong lúc đó, Vô Thường chỉ còn đối diện với nhánh cây thứ nhất cũng đã bước đến phạm vi 2m của nhánh cây, hắn tức thì khê khụy người xuống hông đánh lừa nhánh cây mục tiêu.

- Vụt!

Nhánh cây vừa cử động nhẹ, Vô Thường liền nhúng người nhảy mạnh về phía sau, bay qua phạm vi nhánh cây đầu tiên đánh tới.

-Bộp bộp bộp... vụt!

Ba khúc cúi võ nát, Vô Thường tránh thoát được một đòn, bất quá chưa dừng lại, Vô Thường trên không xoay người, tay phải vận sức khí công rồi tự tay chườm vào ngực mình.

-Phụt.

Vô Thường tức thì nôn máu, thế nhưng bù lại, tốc độ hần bay ngược ra sau lại nhanh hơn nhiều lần, trong tích tắc liền thoát khỏi phạm vi công kích của tất cả các nhánh thuộc Tự Vệ Linh Thụ.

-Tâm tính rất khéo, tự đã thương bản thân để tạo lực đẩy cứu mạng chính mình, nếu không làm vậy, lúc tiếp đất từ hần là sẽ bị đánh tới tấp, đánh đến văng ra khỏi phạm vi tấn công của Tự Vệ Linh Thụ thì thôi, lúc đó thì chín phần đã là thành cái xác người.

Nam tử vừa hấp thu linh khí bổ sung lại phần linh lực mất mát do thi triển Linh Nhân vừa khen Vô Thường.

Chiêu thức Linh Nhân bề ngoài nhìn đơn giản, thật ra mất khá nhiều sức, nhất là vì gấp gáp nên nam tử đã tăng thêm tốc độ cùng phạm vi cho nó, bởi vậy trong thời gian ngắn hần mới có thể thu về tin tức tranh đoạt linh dược của vài con yêu thú cấp hai đỉnh phong tại trung tâm Bách Thú Lâm.

Té lăn đến một gốc cây cỏ, Vô Thường vội ngồi dậy, khí công, linh lực, toàn bộ đều tập trung yên ổn thương thế đang ngày càng trở nên trầm trọng, nhất là vùng ngực, Vô Thường hứng chịu nhánh cây kích lên lại cộng với chính hần tự tay đánh vào, ngực hần đã gãy nứt bốn cái xương sườn, cơ thể vô cùng bất ổn.

Nếu không phải cơ thể là Linh Thể, Vô Thường hay bất cứ Linh Nhân, Linh Sư cảnh nào không có học công pháp luyện thể, cơ thể đã không chịu nổi mà gục ngã, phải toàn lực trị thương mới có thể cử động.

-Phù...

Nhìn đàn chim sẽ cào cào bay đến gần cây xanh rêu liên bỏ cuộc quay về, không tiếp tục truy đuổi Vô Thường, khiến Vô Thường nhẹ nhõm trong lòng, hần cứ thế tranh thủ cơ hội lại ngồi thêm vài phút trị thương, nối xương sườn.

Bách Thú Lâm đúng nghĩa là một nơi vô cùng nguy hiểm, hôm nay mặc dù yêu thú đã không dám lộng hành như mọi ngày nhưng mà kết quả thì có thể lấy Vô Thường ra hình dung.

Máu rắn có độc tính ăn mòn, chim sẽ cào cào như không khí xuất hiện sau lưng, bất ngờ bị một cái cây vô hại đập vào mặt chưa kể là còn nhiều thứ kỳ quái vô cùng như vùng cỏ tím, vùng đất trống...

Trong đó nguy hiểm nhất vẫn là trong tình huống bất ngờ bị một cái cây tưởng chừng như vô hại, điểm khác biệt duy nhất là thân cây màu xanh rêu và không có lá đánh trúng, Linh Nhân, Linh Sư, thậm chí là nam tử tu vi kinh thể bên trên nếu không kịp làm ra linh lực hộ thể hoặc tu thể thuật, chết là điều tất yếu phải diễn ra.

Và còn, còn rất nhiều mối nguy hiểm ở phía trước, càng tiến sâu vào trung tâm, nguy hiểm càng nhiều. Bách Thú Lâm từ lâu đã là mộ phần của không biết bao nhiêu cường giả muốn đạt được cơ duyên.

Vô Thường xem như là có năng lực khác người, có Linh Thể, có đầu não tốt hơn chút đỉnh so với người thường vậy mà hiện tại dù cơ thể rất đau đớn vẫn nhịn xuống, âm thầm chữa thương. Hần nếu mà còn phải hứng chịu thêm một tác động nào khó khăn nào nữa, cơ thể Vô Thường tuyệt không thể chịu nổi.

Mười hai phút sau.

-GÀO... GÀO... GÀO...

Một tiếng gầm kinh thiên đến từ trung tâm Bách Thú Lâm chợt vang lên, âm thanh to lớn khủng khiếp lan tỏa ra khắp bốn phương tám hướng bên trong rừng, rung chuyển tất cả các gốc cây ngọn cỏ, trần nhiep tất cả các yêu thú đang ẩn nấp trong ổ, khiếp bọn chúng từ run rẩy, sợ sệt trở nên bất động, cơ thể như là bị ngàn ngọn núi đè xuống. Có nhiều con yêu thú yếu nhược chịu không nổi liền trực tiếp thổ huyết ngất xỉu, nhiều còn khá mạnh thì nhe răng chịu đựng, máu miệng cũng trào ra, trông vô cùng đau đớn.

-Không xong!

Nghe âm thanh khủng khiếp này, Vô Thường biết điềm xấu nhất đã đến, hần lập tức áp chế thương thế, cơ thể đứng dậy rồi đi, tốc độ gấp đôi so với lúc trước.

-GRÀO...

Vô Thường vừa rời đi vài giây, một luồng khí thể kinh khủng kèm theo tiếng gầm hoang dã lan tỏa, cả Bách Thú Lâm như đang đ-ng phải một cơn bão khổng lồ, cây cối lung lay như muốn đổ ngã, bầu trời bên trên mây đen hội tụ, sấm chớp từng đạo, từng đạo rền vang.

May là cách càng xa trung tâm càng ít bị khí thể ảnh hưởng, nếu không thì Vô Thường đừng nói là chạy, đi bộ chưa biết đã làm được không.

-Khí thể này là... xem ra con Lam Hỏa Hồ kia đã nuốt xuống linh dược và chuẩn bị đột phá thành Linh thú cấp ba.

-Thông thường yêu thú đột phá lên cấp ba chỉ vài phút, sau đó dĩ nhiên là yên bình trở về ổ, lúc đó thì tiểu tử này chết chắc.

Biết Vô Thường sắp gặp nạn, nam tử không chút nhú mày cảm thông mà còn trở nên hứng thú hơn, không biết Vô Thường sẽ thoát được như thế nào, ra sao, và mục đích Vô Thường đến đây là gì, tại sao hắn lại dám liều mạng, bỏ mặc các khuyến cáo nguy hiểm về Bách Thú Lâm, phải chăng hắn không biết?

Không biết sao? Điều đó thật vô lý với những gì Vô Thường đã bày ra trước mặt nam tử.

Bốn ngàn hai trăm mét.

Vô thường đã rất gần, rất gần với nơi cần đến, nhưng mà Vô Thường trên đường chạy bỗng cảm thấy cơ thể tự động uể oải, chóng mặt. Mắt, mũi, tai đều chảy máu một cách kỳ dị, bước chân dần chậm lại.

“Trong không khí có độc!”

Vô Thường nhanh chóng hiểu được vấn đề, hắn vội ngừng thở, tất cả sức lực cơ thể có đều được điều động để kháng lại với độc tính đã ăn vào máu, mong muốn dần dần áp chúng đi ngược trở ra lỗ chân lông.

-Vô Hình Độc Hoa!

Vô Thường vừa di chuyển chậm vừa thoáng nhìn xung quanh tìm kiếm nguyên nhân, cuối cùng ánh mắt dừng lại tại một đóa hoa đỏ hồng có bảy cánh hoa, trông khá giống hoa hồng, rất rực rỡ và đẹp đẽ nằm ngay tại một gốc cây mục nát mà hoang hờn kêu lên, trong lòng cảm thấy một trận lạnh lẽo từ vọng đang đến dần.

Vô Hình Độc Hoa, một loại hoa tỏa hương không mùi, không sắc nhưng cực kỳ độc, hương hoa lại tồn tại lâu trong không khí đến vài phút, bình sinh chỉ cần Linh Nhân cảnh hít vào một hơi, trong vòng năm phút nếu không phát hiện kịp thời, đồng lúc dùng linh lực đẩy độc tính ra khỏi máu thì chết là cái chắc.

Vô Hình Độc Hoa thường hay được người mua để giết người trong lúc họ ngủ, nó sẽ không chút nào đau đớn.

-Thế quái nào nó lại mọc ở nơi ít linh khí như thế này, đáng lẽ phải nên nằm sâu trong Bách Thú Lâm chứ, chỗ chết.

-Thông thường phạm vi lan tỏa cao nhất khi đạt đến giới hạn tồn tại tối đa trong không khí của Vô Hình Độc Hoa là đường kính 300m, ta hiện đứng cách độc hoa năm mét lên trên, vậy thì ta còn cách điểm cuối là hơn 140m.

-Hừ, độc tính đã ăn đến nội tạng rồi sao? Ta...

-...!

Nôn ra một ngụm máu đen mà bản thân vừa ép ra được, Vô Thường sắc mặt cực kỳ không tốt, không hề tốt tí nào, thậm chí là đã đơ người ra đứng ngây tại chỗ.

Vô Thường không phải Linh Nhân cảnh, sau trận chiến với Bát Hải linh lực chút ít liền không còn, sau khi trải qua một đêm té mộ cùng ôn dưỡng thương thế, linh lực khôi phục lại cũng đều dùng hết cho việc áp chế sau nhiều vụ việc vừa rồi, hiện tại lại phải dùng lại trị thương, đem đi ngăn độc tính, đối kháng ép chúng đi ngược ra ngoài. Vô Thường hết lực rồi, hắn tốt cái là còn có Khí Công ẩn trong cơ thể cùng Linh Thể, không thì đã chết từ lâu.

Xương sườn gãy bốn cái chỉ vừa nối lại, các vết nứt chưa được hoàn thiện. Khí độc công người đã đi đến nội tạng. Đầu óc thiếu khí vì nín thở, tránh hít thêm độc. Thân thể bị hạn chế di chuyển để làm chậm hoạt động của máu, chậm lại quá trình độc xâm nhập sâu vào cơ thể thêm.

Với chút ít linh lực, Vô Thường không đủ sức áp chế độc tính, hắn cần thêm Khí Công hỗ trợ. Làm vậy, vết thương nơi ngực sẽ quay về trạng thái như cũ, mất Khí Công trợ giúp hô hấp, Vô Thường trở về phạm nhân, nhịn thở được cao lắm là ba phút, cơ thể kiệt sức gục ngã hoặc hít thêm khí độc dẫn đến nhiễm độc càng nặng.

Mặc độc tính xâm nhập, cơ thể cố gắng hết sức thoát khỏi phạm vi độc hương sau đó tận lực cứu trợ cơ thể? Vô Thường sẽ chết trước khi làm được điều đó.

Dùng tất cả sức lực bao gồm cả Khí Công và linh lực có được để ép chất độc ra khỏi cơ thể nhanh nhất? Vô Thường làm được, có điều Linh Thể sẽ không chịu nổi sức ép đến từ bên trong mà nổ tung, không nổ hết cả cơ thể thì cũng nổ vài bộ phận lớn, sống cũng không bằng chết.

-Điểm cuối của ta đây sao?

Hết rồi, Vô Thường đã hết đường đi rồi, đây, là chung kết cho cuộc đời Vô Thường của hắn. Là kết thúc cho tính toán liều mạng xâm nhập Bách Thú Lâm của hắn.

Vô Thường không ngờ Bách Thú Lâm lại nguy hiểm hơn trong dự tính của hắn, đồng thời khả năng của hắn vậy mà không thể cảm ứng được rất nhiều thứ. Hắn lại lần nữa sai lầm rồi, sai lầm còn nặng gấp ngàn, vạn lần sai lầm gây ra trên người Lâm Tinh Hoa.

“Mày bỏ cuộc rồi sao?”

“Nếu mày giỏi, vậy thì kiếm hộ tao con đường sống đi?”

Vô Thường kia tức thì trầm mặc không nói, tuy nhiên dường như lại có ẩn ẩn ý cười gian giảo nhưng đang cố kiềm lại, tuyệt không để Vô Thường phát hiện.

Vô Thường có chút tiếc nuối than thở.

“Hừ, xui thôi, hên thì đừng nói.”

“Hay là chúng ta cầu xin tên đó, mày thấy thế nào?”

“Buồn cười! Tao, chúa tể trên bàn cờ lại phải cầu xin ân huệ của con cờ do tự tay tao đang điều khiển? Đừng khiến tao buồn nôn chứ”

“Chết thì chết, chỉ thế thôi”

“Mày cam tâm sao, còn Uyển Nhi của mày, Nhậm Tuyết Nguyệt Liên của mày, mày tính sao?”

“Thù cha mẹ mày, thù của người hầu mày, mày tính sao?”

“Chưa hết, còn...”

“Im con mẹ mày lại được không. Đã không tìm được đường sống thì nói làm cái con mẹ gì vậy, giải quyết được vấn đề thì không?”

“Không phải chỉ cần mày cầu xin hắn thôi sao, một lời cầu xin khó như vậy? Cầu xin xong vẫn tính toán được tiếp mà, không phải sao?”

“Một từ thôi, ĐÉO!”

Mỗi một con người tồn tại đều sẽ có một cái kiên trì riêng cho chính mình, và đây đúng là cái kiên trì của Vô Thường. Vô Thường lựa chọn sự kiên trì ngạo mạn vì là chủ bàn cờ để đối lại chính là tử vong đang đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 39: Cái chết của Vô Thường

Bên ngoài tâm thức, Vô Thường cả người đứng thẳng, gương mặt, làn da đều có dấu hiệu hóa đen tím. Vô Thường nở một nụ cười buồn, nụ cười của một kẻ biết bản thân đã sắp là người chết. Hắn nói nhẹ nhàng, cũng như là lời nhắn nhủ với gió trước lúc chết, mong được gió phát tán đi.

-Tệ thật, ta đã không tìm được cơ duyên để đột phá Linh Nhân cảnh rồi, đây xem ra chính là điểm cuối của cuộc đời ta. Hờ hờ...

-Tiểu Liên à, xin lỗi muội, ta ca không có khả năng trả thù giúp cha mẹ được rồi, giờ chỉ còn trông cậy vào muội cả thôi. Mà cũng phải, một thằng thiên phú rác rưởi chỉ 42 sơ xích như ta làm sao có khả năng chứ, dù có may mắn ăn được linh dược đẩy nhanh quá trình khai mở xiềng xích, giúp bản thân bước vào cảnh giới Bán Linh Nhân cảnh trước muội cũng như vậy, ta thật không làm được.

-Muội vốn là thiên tài của Nhậm gia, là thiên tài của Kiếm Trận Tướng Phủ tại Châu Nam thành với thiên phú cực kỳ dọa người, Bạch Liên Tâm Đan dị chủng cùng 85 sơ xích vây quanh, muội sẽ làm được, muội sẽ trả thù được giúp cha mẹ. Haizzz, tiếc là muội không có tài nguyên tốt nhất để phát triển, nếu không với độ tuổi 13 của muội, muội đã là Linh Nhân cảnh lợi hại rồi.

-Khục khục...

Vô Thường sắc mặt biến đen, máu miệng, mũi, mắt, tai đều không ngừng chảy ra, hắn đã sắp đến giới hạn.

Bên trên tầng mây, vừa mới thu Tự Vệ Linh Thụ vào pháp bảo được điền, Nam tử ngồi trên tầng mây đang có ý định ra tay cứu Vô Thường một mạng vì dù thì Vô Hình Độc Hoa tự dung mộc ở nơi này đúng là có chút bất thường, theo hắn đoán thì hắn là dưới đất, nằm dưới gốc độc hoa kia sẽ có xác chết của yêu thú cấp 2 hệ độc nào đó. Nhưng tự dung nghe đến Vô Thường tự bạch trước khi chết, nam tử bất thành linh nhảy cần lên, đầu óc một hồi

choáng váng thật sâu.

“Cái... cái gì?”

“Sở hữu Bạch Liên Tâm Đan đứng hạng thứ ba trong Tâm Đan Dị Chứng Bảng, và lại còn... còn có đến 85 sợi xích? Cái này vậy không phải có thiên phú bằng với Hoa Thủy Nữ Đế đại danh鼎鼎, giáo chủ của Thủy Tinh Cung nắm giữ cả một vùng trời rộng lớn mà ngay cả cha ta gặp mặt cũng phải kính ý sáu phần?”

“Khoan, hình như còn mới có 13 tuổi thôi, nếu được các vị Thánh Cảnh tẩy rửa tạp chất Tâm Đan, lại được phục dụng Thiên Địa Tẩy Dung Đan cộng thêm với sự cố gắng, kiên trì của chính bản thân, tiểu nữ này còn có cơ hội tạo thêm vài sợi xích, nếu đạt đủ 91 sợi xích liền có khả năng tu luyện đến cảnh giới độ kiếp đạt Thiên Nhân cảnh giới chí cao, du hành tinh không vô tận bên ngoài kia!”

“Trời ơi, Thiên Nhân cảnh, Thiên Nhân cảnh a...” nam tử lộ vẻ ao ước, kính ngưỡng.

Thiên phú của Nhậm Tuyết Nguyệt Liên thật sự là một điều gì đó rất, rất khủng khiếp.

Trên thế giới tu luyện này, tu luyện giả có phân chia cao thấp tổng cộng 11 cảnh giới: Phàm Nhân Cảnh, Linh Nhân Cảnh, Linh Sư Cảnh, Tông Cảnh, Tướng Cảnh, Tôn Cảnh, Đế Cảnh, Thánh Cảnh, Phá Giới Cảnh, Thiên Nhân cảnh và ... Cảnh.

Nam tử trên tầng mây kia có khả năng phi hành tức cũng đồng nghĩa nam tử đã bước vào hàng ngũ cảnh giới Tướng Cảnh, một loại cảnh giới mà đối với người của Hồng Long Quốc chỉ như là truyền thuyết, thần thoại, có biết đến cũng chỉ là thông qua kiến thức sách vở từ quyển “Vũ Đạo Chi Lộ” do Bảo Nguyệt Quán soạn.

Nói về thiên phú, nam tử thật ra cũng chỉ có vừa tròn 80 sợi xích quấn quanh Phong Tâm Đan, một loại Tâm Đan khá bình thường. Với tám mươi sợi xích này, nam tử được liệt vào danh sách thiên tài đỉnh cấp, một dạng thiên tài rất quý hiếm để tìm thấy, và sở hữu cho mình một tốc độ đột phá cảnh giới nhanh như vũ bão, vượt mặt cả một cái sa mạc thiên tài của thời đại trước và cả thời đại hiện tại.

Bảy tuổi Linh Nhân Cảnh, mười tám tuổi Linh Sư cảnh, tám mươi tám tuổi Tông Cảnh, một trăm chín mươi bảy tuổi bước vào Tướng Cảnh. Tất cả thành quả mà nam tử đạt được, đó không những chỉ nhờ gia tộc tận lực bồi dưỡng mà còn là sự nỗ lực không ngừng nghỉ, sự mạo hiểm vào sinh ra tử ở các nơi bí địa, hiểm cảnh, cũng như thiên phú cao siêu phụ trợ nên nam tử mới đạt được. Chứ nếu bình thường cũng cùng người có thiên phú 80 sợi xích như nam tử, bằng tuổi nam tử mà chỉ biết ở nhà tu luyện thì cũng chỉ có tu vi cao lắm là vừa bước vào Tông Cảnh cấp cao.

Nam tử có tám sợi xích mà tu vi đã kinh khủng vậy, vậy nếu đổi là Nhậm Tuyết Nguyệt Liên không những có dị chứng Tâm Đan mà còn có 85 sợi xích thì sẽ như thế nào?

Đáp án là cho dù Nhậm Tuyết Nguyệt Liên chỉ chuyên tâm ở nhà tu luyện suốt hai trăm tuổi thì tu vi của nàng vẫn hoàn toàn bước vào Tôn Cảnh, còn là Tôn Cảnh bậc cao, một loại cảnh giới mà nam tử nhìn thấy liền khúm núm sợ sệt, thở không dám thở, nhìn không dám nhìn, một tiếng roi mò hôi cũng không dám để vang lên.

Tu luyện giả có số sợi xích 60 đến đúng 70 sợi, thiên phú cỡ này nếu là ở trong Hồng Long quốc thì có phần hiếm hoi, khô kiệt, nhưng mà nếu nói rộng ra Tiêu Nguyên Đại Lục thì rất nhiều, hễ cứ đi vài ngàn dặm là gặp, có khi còn gặp nguyên một đám. Thế nhưng là Các tổ chức lớn, các tổ chức có Tôn Cảnh trở lên đều không hề muốn thu nhận vì đơn giản, cảnh giới cao nhất mà họ có thể đạt trong cuộc đời nếu được cung cấp tốt nhất tài nguyên vĩnh viễn chỉ dừng ở Tướng Cảnh, không thể đột phá lên Tôn Cảnh, không bao giờ, trừ phi là có cái vận may rầm rụi, đ-ng phải thiên đại tạo hóa nào đó mới đạt được, đây đã là quy định, quy tắc của thế giới, trước nay chưa từng có người nghịch thiên đột phá được ở thiên phú 70 sợi xích.

Còn một khi số sợi xích lên đến số 71, nó lại là một định nghĩa khác, một định nghĩa mà tu luyện giả có cơ hội vươn tới Tôn Cảnh, loại cảnh giới có khả năng “đời non lập biên”, tồn tại khủng bố vô cùng, đây mới là những thành viên mà các tổ chức lớn cần có, cần bồi dưỡng.

Và cũng kể từ số 71, hễ cứ tăng lên một số, thiên phú lại càng biến đổi, giữa 72 và 71 sợi xích, tu luyện giả đã không còn chênh lệch chỉ về sức mạnh của linh lực nữa mà là chênh lệch về tất cả các khía cạnh sức mạnh. Đây là định luật của thế giới.

80 và 85 sợi xích, xem thì chênh lệch chỉ đúng năm sợi nhưng mà khoảng cách thiên phú, tư chất là không thể hạn lượng.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là Nhậm Tuyết Nguyệt Liên được cung cấp tài nguyên, dược vật, nơi tu luyện giống với nam tử. Tiếc là Nhậm Tuyết Nguyệt Liên sinh ra không đúng nơi, quá không đúng nơi nữa là đẳng khác.

Nghe được Vô Thường tự khai thiên phú của Nhậm Tuyết Nguyệt Liên như vậy, nam tử tức thì hết hồn, có to lớn không tin, trong cuộc đời hẳn thật sự biết đến cũng không quá một trăm vị có thiên phú trên 80 sợi xích, bất quá vị nào mà chẳng có lai lịch kinh thiên, nào là Hoa Thủy Nữ Đế, Phong Lam Đại Đế, Thái Hoàng Minh Quân, Diêm Mị Tiên Tử, Thất Hóa Lão Tổ, Thanh Thanh bà bà,... tất cả đều có tu vi Đế Cảnh, xuất thân từ nhỏ cũng đều có bối cảnh lớn phía sau trợ trận. Vậy mà từ khi nào một cái quốc gia mà nam tử tùy ý vung tay liền rung chuyển lại sinh ra một cái thiên tài có 85 sợi xích được?

Phải biết đa phần thiên phú cũng có liên hệ với huyết mạch, cha ông tu vi không cao, thiên phú càng tồi tệ, giới lắm, biến dị lắm là chỉ dưới ngưỡng 70 sợi xích. Đó là còn chưa nói đến dị chứng Bạch Liên Tâm Đan, hai từ “dị chứng” cũng không phải chỉ để đặt cho vui, nếu mà Nhậm Tuyết Nguyệt Liên như lời tiểu tử sắp chết kia nói thật có tồn tại, vậy thì nàng ta đích thị là một quái thai.

-Khục.. khục...

Trong lúc nam tử ngó người suy diễn lung tung, Vô Thường phía dưới học máu càng lúc càng nhiều, cơ thể đã cực kỳ suy yếu, hẳn cách cái chết không còn xa.

Vô Thường nằm gục trên đất, trong miệng tím đen vẫn thều thào câu chữ.

- Xin lỗi cha mẹ, con bất hiếu lại không thể tự tay báo thù rồi.

- Xin lỗi hai người, ta rốt cuộc chưa trả hết nợ cho hai người lại phải đi xuống gặp mặt hai người rồi, thứ lỗi cho ta.

- Xin lỗi Ngọc Yên, lời hứa đó xem chưa từng xảy ra được không? Ta xin lỗi vì tất cả đã gây ra trên người nàng.

- Xin lỗi tiểu Liên, ta... xin hãy quên ta đi, xem như chúng ta chưa từng gặp mặt, chưa từng có quan hệ, hãy... hãy sống thật tốt. Ta... ta...

“Tiểu Liên, mọi cứ xem như đây là món quà cuối cùng ta tặng cho mọi, hãy sử dụng tốt nó. Ta xin lỗi, ta lại không thể ở bên nàng lần nữa rồi...”

Suy nghĩ trong đầu là như vậy, ở bên ngoài Vô Thường lại không còn sức để mở miệng lần cuối, hẳn chỉ kịp để lộ một nụ cười buồn rồi trở nên hoàn toàn bất động. Đây là lần đầu tiên trong đời Vô Thường vậy mà yên tĩnh một cách dị thường.

“Ta nên đến Châu Nam thành theo như lời tiểu tử bên dưới để tìm liên ra thật hư, mà trước hết phải cứu tên này một mạng, số hẳn coi như cũng đen đủi đi, tự dung chạy vòng vòng rồi gặp đúng Vô Hình Độc Hoa... mà không xong rồi!”

Bất chợt phát hiện bản thân suy nghĩ vấn đề kia khá lâu, bỏ qua việc quan sát sinh mệnh của tiểu tử bên dưới, nam tử tức thì hoảng hồn nhìn xuống.

- Chết mất rồi, haizz.

Cảm nhận khí tức sinh mệnh của Vô Thường biến mất, phía dưới chỉ còn lại cái xác im lặng màu tím đen của một thiếu niên tuổi 15, 16, nam tử có chút tiếc nuối. Tuy vậy, nam tử vẫn không trách cứ bản thân điều gì, Vô Thường tự làm tự chịu, nam tử chẳng qua chỉ là người qua đường, chết hay không chết là do mệnh của Vô Thường, cứu hay không cứu là quyền của nam tử, không ai thúc ép được.

Nam tử đứng lên, từ trên đám mây hẳn nhìn xuống xác Vô Thường khẽ trầm mặc nói

- Lăng Phong ta xin lỗi người tiểu tử, bất quá cũng đừng trách ta vô tình không ra tay cứu người, tất cả đều là do một mình người tự làm tự chịu cả đấy thôi, không liên quan đến ta.

- Được rồi, nếu thật sự mọi mọi của người có thiên phú như người đã nói, ta sẽ giúp nàng trên con đường tu luyện, giúp nàng trở thành cường giả hộ phong hoán vũ, giúp nàng trả mối thù diệt đi cha mẹ.

- Yên nghỉ đi thôi tiểu tử.

Nói xong nam tử cũng liền điểm chỉ hủy Vô Hình Độc Hoa như là giúp Vô Thường báo thù, sau đó rời đi, bay về hướng Châu Nam thành, hẳn cũng không bận tâm hay tốn thêm chút công sức gì để chôn cất Vô Thường tử tế hoặc tốt hơn, tiện thể mang xác Vô Thường về thành giao cho Kiếm Trận Tướng Phủ để họ tự mai táng cho Vô Thường.

Với một cường giả Tướng Cảnh cao cao tại thượng như nam tử, ngoài ra còn có bối cảnh kinh thế, mở miệng xin lỗi vì cái chết của Vô Thường, một tiểu tử nơi thôn quê hương dã, nhỏ bé đến cực điểm xem như đã là đối xử rất tốt với Vô Thường rồi, và lại nếu nam tử là một người tốt tính thì dĩ nhiên ngay từ đầu đã không giờ trò hứng thú xem Vô Thường sẽ mang lại bất ngờ gì mà là trực tiếp đi xuống hỏi thẳng Vô Thường, tốt thì cho cơ hội để lấy, xấu thì bỏ đi, không dây dưa.

Tuyệt thế cường giả tương lai với hai Tâm Đan, một vạn sợi xích như Vô Thường, cứ thế chết đi, thật sự là chết đi chỉ vì một tính toán lỗi, không đoán trước được Bách Thủ Lâm nguy hiểm tột độ đến như vậy.

Thế giới tu luyện giả, sai một tẹo trong bất cứ trường hợp nào dù là đang đối chiến hay nói chuyện với cường giả, kẻ thù, đạo bí cảnh,... đều dẫn đến cái chết một cách nhanh chóng và đầy bất ngờ. Vô Thường cái chết là điều có thể hiểu được.

Bất quá kì lạ một điều là khi nam tử vừa rời đi chỉ vài phút, yêu thú Lam Hòa Hồ đột phá xong, khí thế biến mất, thi thể Vô Thường nằm trên đất bỗng dung xảy ra biến hóa.

Trên cơ thể Vô Thường, độc tố thành khí bốc hơi ra khỏi người Vô Thường, trả lại cho Vô Thường làn da rạm nắng vốn có. Tất cả thương thế của Vô Thường đều khôi phục, hai tay đầy đủ, sinh mệnh đang nhanh chóng quay trở lại một cách khó hiểu.

Hơn một phút sau, Vô Thường bật người tỉnh dậy cùng với tiếng hét đầy khủng hoảng.

- Mọi người mau chạy đi, hẳn là tên sát nhân đang bị truy nã gắt gao ở cấp độ năm sao đấy, ta, ta không kiếm hẳn lại lâu được đâu!

Mồ hôi đầm đìa, “Vô Thường” mở mắt ra, một cái nét mặt cổ quái tức thì hiển hiện.

- Chuyện gì vậy, nơi này là nơi nào? Ta, ta không phải đang chiến đấu với sát nhân Blood Death sao, tại sao tại vừa chớp mắt cái thì đã xuất hiện ở nơi này?

-Ta... là... a, aaa...a AAA.... A....

“Vô Thường” bỗng dưng ôm đầu một cách đau đớn, gương mặt đẹp trai của hắn trở nên vặn vẹo, la hét rất điên cuồng như cả cơ thể bị ngàn đao phân rã, muối trắng từng hạt từng hạt được sát vào vậy.

-AAA... AAA... a... a...

Hơn chục giây trôi qua, âm thanh của Vô Thường càng lúc càng bé, thân thể Vô Thường cũng càng lúc càng trấn tĩnh.

Một phút sau, âm thanh la hét không còn, Vô Thường đứng dậy một cách điềm tĩnh cùng với nụ cười nguy hiểm giống hệt như ngày nào.

-I'm come back.

-Ha ha ha, há ha ha, HAHAHAHA...

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 40: Nhậm gia vui - Buồn

Trên bầu trời Châu Nam thành sầm uất người náo nhiệt hoạt động.

-Đây có lẽ là Châu Nam thành, ta nên... mà thôi, tốt nhất là không nơi gây động tĩnh quá lớn.

Âm thầm quyết định phương án tra hỏi tung tích Nhậm Tuyết Nguyệt Liên, nam tử tên Lăng Phong thoát cái biến mất trên tầng mây. Đến lúc xuất hiện thì đã nằm trong nhóm người đông đúc giữa đường mà không một ai hay biết, hai bên đường đều là các quầy hàng buôn bán vật phẩm làm đẹp, trang trí.

-Phù phù...

Lấy ra một cây quạt trắng phe phẩy trước ngực, Lăng Phong mang theo nụ cười tỏa nắng vừa đi vừa nhìn ngắm xung quanh đầy thương thức.

-Ý ý ý... tiểu thư, tiểu thư người nhìn kia, bên kia có tên nam nhân rất đẹp trai nha.

-Oa, nam nhân nhà nào mà lại tuấn tú đến như vậy...

-Cúc tỷ, Cúc tỷ, người ngây người gì... thật, thật tuấn tú nam nhân...

-...

Các vị thiếu nữ, tiểu thư bất kể là ngồi trong lầu các hay dạo đường phố, tất cả chỉ cần nhìn thấy Lăng Phong đều ngây ngốc, đôi mắt không tự chủ được mà mãi nhìn Lăng Phong.

-Trời ơi, nam tử này thật là đẹp trai...

-Phu nhân, người có cần ta bắt hắn về để người giải sầu không?

-Một đêm thôi, ta, ta muốn nam nhân này, hi hi, hi hi, người đâu...

-Người là của ta...

Thậm chí ngay cả các thiếu phụ, phu nhân đã có chồng, có con nhưng vẫn còn tư sắc, dáng người yếu điệu cũng đều bị Lăng Phong mê luyến. Một số thiếu phụ có thực lực, có gia cảnh mạnh mẽ đã phản trong đầu đều muốn bắt Lăng Phong về phòng cùng chơi “trò chơi người lớn”.

-Công tử...

-Mẹ người, ta không thích nam nhân, nhất là mấy đứa đẹp trai hơn ta...

-Nhưng là không phải tối hôm qua ta thấy ngài cùng hai tên to khỏe, cường tráng...

-Câm miệng người, câm miệng người...

Tất cả các âm thanh, lời bàn tán xung quanh Lăng Phong đều nghe rất rõ. Hắn bắt đầu nhíu mày nặng, sắc mặt trở nên âm trầm, nếu lúc này thật có nam

nhân hay nữ nhân nào dám tấn công hấn, hấn tuyệt đối muốn nhìn thấy cảnh đổ máu giữa đường.

-Mẹ.

Thêm vài giây, Lăng Phong rút cuộc không chịu nổi những ánh mắt nhìn hấn chăm chăm, hấn rút cuộc dùng lực, cả người như không khí biến mất tại chỗ, lúc hiện ra đã đến một con đường vắng vẻ hơn, không khí thoáng đãng hơn.

Lăng Phong đi đến trước một quầy bàn ghế bán mỳ xào, hấn nhìn trung niên vừa là đầu bếp cũng là chủ quầy hỏi.

-Trả lời ta, đi đường nào để đến được Nhậm gia, Kiếm Trận Tướng Phủ?

Đối nhân với Lăng Phong, trung niên chủ quầy mỳ đôi mắt dờ ra, mọi thông tin biết đều nói mà không chút suy nghĩ.

-Đi hết con đường này sẽ có một cái hẻm dẫn ra đường lớn, đến đường lớn thì đi hướng bên trái, chừng hai trăm mét sẽ thấy một con hẻm lớn, đi vào trong đó sẽ thấy Kiếm Trận Tướng Phủ.

-Vụt.

Nghe xong thông tin, Lăng Phong tức thì biến mất tại chỗ.

-Ra đây là Kiếm Trận Tướng Phủ của Nhậm gia à? Hừm, cũng chỉ có bốn tên Linh Sư cảnh, một hậu kỳ, một tầng 1, một tầng 3, một tầng 4 mà thôi, hết sức nhỏ bé.

Đứng trước cổng chính của Kiếm Trận Tướng Phủ, Lăng Phong phe phẩy quạt cười nhạt.

-Để xem thử, nơi này thật sự sinh ra được một tiểu nữ quái như trong lời tiểu tử kia không.

Dứt câu, Lăng Phong lại một lần nữa biến mất.

Nói là biến mất, thật ra chỉ là do tốc độ của Lăng Phong quá nhanh, dưới Linh Sư cảnh đều không thể thấy được, không những thế hấn lại còn dùng linh lực cấp cao (môn lực) xóa bỏ luôn cả sự hiện diện của bản thân trong mắt tu luyện giả yếu kém nên là có thể nói, Lăng Phong như bóng ma, lúc ẩn lúc hiện, hoàn toàn không rõ được tung tích.

Vài canh giờ sau, cũng không biết Lăng Phong và Nhậm gia làm ra động tĩnh gì, trao đổi, nói chuyện ra sao. Nhưng mà đến ngày thứ hai kể từ khi Lăng Phong bước vào Nhậm gia, hai bóng người một nam một nữ, một nhỏ một lớn, một vẻ mặt không biết nói gì hay an ủi ra sao, một nơi khóe mắt vẫn còn vờn lệ, ánh mắt buồn rầu luôn luôn nhìn xuống bên dưới lộ vẻ rất không muốn nhưng kiên quyết kiềm chế lại, họ từ Nhậm gia bay lên trên trời rất nhanh rồi biến mất không còn bóng dáng.

Ở phía dưới, một vài bóng hình trung niên, già lão nhìn hai người biến mất mà bán tán.

-Thiên Hành, người làm vậy liệu có ổn?

Một lão già nhìn như tám mươi tuổi, đã sắp gần đất xa trời nói với gia chủ Nhậm Thiên Hành.

Nhậm Thiên Hành có nét buồn nhưng bình tĩnh đáp.

-Thế giới rộng lớn, nơi chúng ta sống, những gì chúng ta biết bất quá chỉ là hạt cát nơi sa mạc bình nguyên. Người đó dĩ nhiên có thể đạp mây lướt gió thì khẳng định cảnh giới phi phạm, một hơi thở đều có thể giết gọn chúng ta. Để Nguyệt Liên đi với hấn, đó chắc chắn là lựa chọn tốt nhất cho cả chúng ta và cả tiểu Liên. Hy vọng có một ngày... có một ngày nó thật sự quay về nhìn ta lần cuối trước khi ta chết.

Lăng Phong với sức mạnh tu vi kinh khủng bá đạo đi đến bàn chuyện thu nhận Nguyệt Liên đến Trúc Sơn Đảo làm đệ tử, trợ giúp nàng tu luyện, Linh Sư còn con như Nhậm Thiên Hành không có cách gì chống đỡ. Lúc ấy tự thân Nhậm Thiên Hành biết Nhậm gia chỉ có hai con đường, thứ nhất là vui vẻ giao ra Nguyệt Liên, thứ hai là tất cả đều chết, Nguyệt Liên bị nam tử mang đi, không có lựa chọn thứ ba.

Được “cao nhân trên trời” thu nhận một đứa con cháu trong nhà, đối với bất kỳ một gia tộc nào cũng đều là niềm vui và nỗi buồn. Niềm vui vì được “cao nhân” hậu thuẫn, đứa con cháu được thu nhận sau này sẽ là cường giả giúp gia tộc vươn lên phát triển. Còn nỗi buồn chính là đứa con đó sẽ mất đi, không còn dính liếu với gia tộc là mấy, rồi một ngày đứa con cháu này thành bá chủ một phương, nó liệu có còn nhớ về gia tộc nhỏ bé, nhớ về tình nghĩa nuôi dưỡng khi xưa?

Đó là còn chưa kể có một số thế lực ác độc, họ thấy tài năng của đứa con cháu tốt liền biến đứa con cháu đó thành của mình, thay tên đổi họ, hoàn toàn cắt đứt quan hệ.

Nguyệt Liên lại còn là nữ nhân, thậm chí tuổi nhỏ, đáng người chưa hết phát triển đã xinh đẹp đến mức dọa người, rung động nam nhân, chuyện ngoài ý muốn dĩ nhiên còn phát sinh trên người nàng rất nhiều.

Nhậm Thiên Hành có buồn, có thương, có tiếc nuối cho nàng nhưng phần lớn vẫn vui mừng cho đứa cháu gái của mình hơn, hy vọng Nguyệt Liên có một ngày thật sự trở nên cường đại vượt xa lịch đại tổ tiên của Nhậm gia, đừng quên chính mình đã từng mang họ Nhậm.

-Hiếu được là tốt, rất tốt rồi.

Một lão giả khác cũng đưa tay đặt lên vai Nhậm Thiên Hành an ủi.

-Nha đầu đó đi rồi nhưng mà chúng ta ngược lại cũng có rất nhiều tài nguyên, đan dược, công pháp do vị tiền bối kia thường tặng. Có chúng, gia tộc chúng ta sẽ có phát triển rất lớn, ngày xưng bá Châu Nam thành này không xa, cũng không còn sợ cái tên Vương gia chết tiệt đó nữa.

-Ừm, ta biết rồi Tam thúc, Lục thúc.

Gật đầu với hai lão giả, Nhậm Thiên Hành nhìn tất cả các cao tăng, các tu luyện giả mạnh nhất của Nhậm gia đang có mặt đông đủ tại đây một vòng, sau đó lại nhìn hai người trung niên có tu vi yếu nhất trong đám người.

-Thiên Lâm, Thiên Hùng, hai người chịu khó đi phong tỏa tin tức trên dưới người Nhậm gia và xung quanh, hai viên Thăng Sur Đan không thiếu chỗ của hai người.

-Vâng gia chủ.

Hai vị trung niên quá đổi vui mừng mà run giọng kịch liệt nhận lệnh rồi đi.

Thăng Sur Đan, một loại đan dược có thể trợ giúp tu luyện giả bước vào cảnh giới Linh Sur cảnh, cảnh giới mà tất cả các tu luyện giả Linh Nhân cảnh của Hồng Long quốc đều ao ước ngày đêm đạt được. Bất quá thì nó cực kỳ đắt đỏ nơi Dược Các, ngay cả hoàng đế Hồng Mặc Thiên hăng năm cũng phải cố gắng lắm mới mua về được một viên.

Hiện tại chỉ là đi phong tỏa tin tức mà vốn dĩ hầu như đã không có người biết vì năng lực như “ma ảnh” của Lăng Phong lại đạt được một viên Thăng Sur Đan, hai trung niên thật muốn đốt nhà ăn mừng, quý lạ đập đầu mấy đời tổ tiên phù hộ.

-Vào phòng họp bí mật, chúng ta cần tính toán lên kế hoạch tương lai phát triển cho Nhậm gia.

Hai vị lão tổ, tám vị trưởng lão, bốn vị quản sự cùng Nhậm Thiên Hành nhanh chóng rời đi, tiến vào một căn phòng bí mật nằm dưới lòng đất vài chục mét bàn chuyện. Thông tin Nguyệt Liên được vị tiền bối có tu vi cao thâm thu nhận bồi dưỡng mà để lộ ra ngoài, tuyệt đối giống như việc “ép chó vào chân tường”, các thế lực có thù hận với Nhậm gia dĩ nhiên liền mạng một chết hai sống với Nhậm gia, giết khi Nhậm gia còn chưa phát triển lớn mạnh hơn.

Nhậm Thiên Hành phải đưa ra sách lược giúp Nhậm gia “ngoài sáng” thì hoạt động bình thường, “trong tối” phát triển thế lực không ai biết.

...

Quay trở lại một ngày trước khi Nguyệt Liên cùng Lăng Phong rời đi.

Vô Thường lúc này đang dạo chơi nơi Bách Thú Lâm nguy hiểm tràn trề, nhất là từ khi Lam Hỏa Hồ bình an đột phá, trở về hang ổ ngủ nghỉ, yêu thú trở nên lộng hành, sự kiềm nén khát khao săn mồi, sự đói khát vì thiếu thức ăn khiến chúng gần như phát cuồng.

Mặt đất Bách Thú Lâm liên hồi rung động vì những tiếng bước chân to lớn mạnh mẽ, rừng cây đổ ngã vì những trận cắn xé nhau của các yêu thú, mùi huyết tinh, mùi gào thét của yêu thú lần nữa xuất hiện bên trong Bách Thú Lâm.

-Hừm, đông vui nhỉ?

Khoảng cách đi được đã hơn 4900 mét, Vô Thường lần đầu tiên biểu lộ ra nụ cười tà ma thích thú mà bản thân luôn phải giấu đi vì có người xung quanh quan sát.

Vô Thường không áo mặc, quần rách tả tơi chỉ che đủ phần thân dưới, đôi giày vải cũng không còn nguyên vẹn, hần đứng thẳng người ở giữa mảnh đất nâu còn xương trắng phủ ở vài chỗ, hần nhìn cả bầy sói lông xám gồm tổng 13 con cách Vô Thường chừng hơn 100m phía trước, mỗi con cao to ít nhất 1m5, hai con đầu đàn to đến 2m trước mặt cũng đang nhô đầu lớn trừng đôi mắt đỏ với hần.

Tất cả mười ba con sói này tuy tốc độ không bằng Cuồng Chiến Lang bên trong Đấu Trường Phong Ba nhưng sức mạnh thân thể là tương đương, không kém chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 41: Ý cảnh toàn mỹ

- Để xem, sức mạnh ta đang sở hữu sẽ như thế nào đây, khả khả khả...

Thoáng nhìn lòng bàn tay phải rồi siết chặt lại, Vô Thường tà ác tiến lại gần đàn sói.

-Húuuu...

-Grừ... gào...

Đàn sói vừa phát hiện Vô Thường bỗng dưng thấy Vô Thường tự động đi đến, cả bảy thân xác to lớn liền gầm rú, lao thẳng về phía Vô Thường bé nhỏ tấn công, tranh nhau xem con nào sẽ nuốt được miếng mồi “nhỏ” đủ nhét kẻ răng này trước.

-Grú...

-Gào...

-Đến đây, ta sẽ cho các ngươi chứng kiến sức mạnh thật sự mà ta kiềm nén bấy lâu nay không có chỗ phát tiết.

Không hề để ý đàn sói nhăm nhùng chỉ khoảng ba giây sẽ lao đến, Vô Thường khẽ khởi động các khớp chân tay, sau đó hấn lập tức từ bước đi bộ chuyển thành chạy nhanh, lao thẳng vào đàn sói hung tàn đang trước.

-Chết đi, con thứ nhất.

Bước vào phạm vi ba mét so với con đầu đàn thân cao 2m, Vô Thường tung ra một quyền đánh mạnh bạo, quyền này dĩ nhiên là nện vào không khí trước mặt con sói chứ không đánh trúng con sói lớn, thế nhưng là...

-Uỳnh!

Đầu của con sói đầu đàn lún sâu vào cổ, không giữ được nguyên hình dạng mô dài, cả thân thể to bự bay ngược ra đằng sau nện trúng một con sói khác. Cả hai con, một tức thì chết, một thụ thương đồng thời rơi ra sau hơn hai mươi mét, đ-ng ngã vài cái cây lớn.

Chưa dừng lại, ngay khi Vô Thường đánh bay một trong hai con sói đầu đàn, con sói đầu đàn còn lại và con sói thân cao 1,7m xem như là con to nhất trong 11 con sói nhỏ, hai con đồng lúc lao đến tấn công về phía Vô Thường.

-Khà khà...

Nở nụ cười tà, Vô Thường chỉ là đưa hai tay giờ lên chống đỡ, hai con sói tức thì bị không khí ngăn cản, móng vuốt, miệng lớn đỏ máu đều dừng lại cách Vô Thường hai mét.

-Con thứ hai, thứ ba.

Vô Thường tay phải (ngón giữa và trỏ) khẽ chỉ lên trời rồi chỉ nhẹ xuống dưới, không chạm hai con sói kia, nhưng là đầu của hai con sói đột ngột biến thành hai cái “bánh giầy”, răng, mắt, óc tương, xương, máu, tất cả đều lẫn lộn bên trong.

-Uych.

-Vụt.

Thân thể hai con sói ngã xuống đất chết cũng là lúc Vô Thường dậm chân nhảy lên cao cùng nụ cười vô cùng bệnh hoạn.

-Tiếp theo sẽ là các ngươi.

-Vô Hình Kiếm - Thiên Nộ Nhất Quyền!

Vô Thường trên không trung 3m nhắm thẳng vào một con sói cao 1,6m đánh đến một quyền cực kỳ bình thường.

-Grào...

-Grú...

-Gréo...

-Grú...

Ở hai bên của con sói mà Vô Thường nhắm vào là bốn con sói thân cao 1,5m khác, chúng nhìn Vô Thường đang hạ xuống mà kêu gào, bốn con đều sẵn sàng chuẩn bị vuron móng vuốt chém Vô Thường, vuron cái miệng cắn Vô Thường thì bất ngờ một chuyện quỷ dị xảy ra, đầu sói của tất cả bốn con đều rơi xuống đất một cách lạ thường, máu tươi từ cổ chúng bắn lên không trung rồi té ngã thân thể ra đất mà chết đi.

-Bùm

Đồng lúc một quyền bình thường của Vô Thường đâm thẳng vào mặt của con sói cao 1,6m, con sói này tức khắc nổ tung cả thân thể thành một mảng huyết nhục mơ hồ rơi đầy trên đất.

-Con thứ tám

Hạ xuống đất, Vô Thường gương mặt quay trở lại trạng thái lạnh nhạt, nhìn bốn con sói duy nhất còn đứng được mà nhàn nhạt nói.

-Hừ Vô Trảo!

Lời Vô Thường vừa dứt, bốn con sói gần Vô Thường ngay trước mắt tự dưng bốn chân rời khỏi mặt đất, lơ lửng trên cao 20cm như có một bàn tay to lớn vô cùng tóm lấy bọn chúng một cách riêng lẻ từng con nhưng đồng thời nâng lên.

-Chết!

-Crắc... crack... crack... crộp...

Vô Thường khẽ giơ tay phải lên bóp mạnh một cái, tất cả bốn con sói đều đồng âm vang lên những tiếng xương gãy, thân thể to lớn của chúng nhanh chóng bị bóp méo, máu huyết trong cơ thể xé toạt da thịt mà bắn mạnh ra ngoài, trông vô cùng khủng khiếp.

-Gư... gư... ừ...

Bốn con sói chỉ kịp kêu rêu chuỗi âm thanh nhỏ bé như vậy liền chết đi, thân thể mềm oặc ngã ra đất.

Vô Thường ánh mắt lạnh đứng dưới vũng máu, thân thể cũng ướt nhẹp mùi huyết tinh của con sói cao 1,6m khi nổ tung, hất một tay chống hông, một tay tạm thời đề lên bấp đầu vì không có túi quần, hất vô cảm nói.

-Con thứ 12.

Tiếp đó Vô Thường tiến về phía con sói trọng thương và là con duy nhất còn sống trong bầy đang nằm rên rĩ ở một gốc cây cuối cùng do chính nó đ-ng ngã.

-Ta đã nói rồi, đừng chứ chó ngoan?

Vô Thường ngồi xuống vuốt ve đầu nó, hất một bộ yêu thương thú sủng nói.

-Lần sau nên nhớ tìm đối tượng mà các nguoi có thể ứng phó được, đừng giống như ngày hôm nay.

-Tạm biệt và chúc may mắn.

Xác định phương hướng, Vô Thường đứng dậy rời đi, nơi hất cần đến cũng không còn xa, cao lắm chỉ khoảng 200, 300m nữa mà thôi.

Con sói cuối cùng này Vô Thường không giết không phải là vì hất tốt, mà hất không giết là vì hất ác, rất ác.

Đánh con sói tàn phế rồi, giết nó chẳng phải quá dễ dàng với hất, hất cứ cho nó nằm đó để mùi huyết tinh dẫn dắt yêu thú khác đến, khi đó nó sẽ chết trong sự gặm nhấm từng chút một, đó mới là một cái chết rất dài và rất đau đớn.

Một khi đã là địch nhân của Vô Thường, tất cả đều không bao giờ có kết quả tốt đẹp, nhất là những người thật sự khiến Vô Thường ghi hận, kết thúc của người đó chắc chắn không phải chết do bị giết.

-Sức mạnh Ý cảnh này thật sự rất tuyệt. Xuyên việt qua thế giới này, nhập vào thân xác một kẻ có thiên phú trước nay chưa từng xuất hiện cũng tuyệt vời làm sao.

Vô Thường lần nữa nhìn lòng bàn tay phải mà thỏa mãn trong lòng.

Trên con đường tu luyện của tu luyện giả, linh lực không phải là thứ sức mạnh duy nhất tồn tại mà tu luyện giả có thể đạt được, trên thế giới còn rất nhiều, rất nhiều thứ sức mạnh khác tựa như là trận pháp, phù chú, đồ đằng, linh hồn,... Và Ý cảnh chính là một thứ sức mạnh khác đó, nó đồng thời cùng tồn tại chung với con đường linh lực nhưng rất ít người có thể biết, phát triển hay đón ngộ đến đỉnh cao.

Trong trận chiến vừa rồi với bảy sói, nếu thật ở xung quanh có tu luyện giả quan chiến thì sẽ thấy được tồn tại bao phủ thân thể Vô Thường là một nam nhân to lớn không có diện mạo, cứ hễ Vô Thường động ý niệm thì nam nhân đó lại đánh xuống. Quyền đâm con sói đầu đàn, tay cán hai con sói, kiếm trảm bốn con sói, tay bóp bốn con sói, tất cả đều là nam nhân bao trùm Vô Thường được tạo thành nhờ “Ý cảnh toàn mỹ” của Vô Thường thực hiện, không phải Vô Thường sử dụng linh lực cách không đã vật để chém giết đàn sói. Hất tuy thương thế đã hồi phục nhưng mà linh lực không có hồi phục, dù có hất cũng không đủ sức để cách không đã vật quá nhiều lần như vậy.

*Về sau sẽ chi tiết.

Đây là con bài sát thủ của Vô Thường, chỉ khi không có ai dòm ngó hoặc do tình hình bất khả kháng, Vô Thường mới sử dụng, còn những lúc bình thường hất tuyệt không để lộ ra ngoài, nếu có chỉ là Ý cảnh một phần tựa như lúc chiến đấu với Hắc bào nhân trong con hẻm kia mà thôi.

-Ha hả, chỉ là Phàm Nhân cảnh đã mạnh mẽ như vậy, không biết khi ta đột phá thành Linh Nhân cảnh sẽ như thế nào, có hay không quyền dịch Linh Sư cảnh?

Bắt quá ngay lúc này một giọng nói thình lình vang vọng trong đầu Vô Thường.

“Bớt diễn hộ tao cái. Mẹ nó chứ, cái gì mà Blood Death, cái gì mà giả bộ ôm đầu gào thét? Tên kia hấn đi rồi thì làm ơn đừng có tự biên tự diễn, không có ai xem đâu”.

“Mày nói gì vậy, tao không hiểu, và lại mày là đứa nào, tại sao tồn tại trong đầu tao?”

Dù nói vậy, Vô Thường bên ngoài vẫn nhẹ cười tản bộ.

“Bớt nhảm. Mày là Siêu Nhân Tâm Đan toàn mỹ, có bao gồm cả dị chủng Bất Tử Tâm Đan và dị chủng Tái Sinh Tâm Đan, không thì thật sự là xác định. Thôi, không nói với mày, tao đi nghiên cứu tiếp đây, cứ ở đó mà tự sướng một mình vui vẻ”.

Tâm Đan tồn tại có hai loại.

Một loại là bình thường, đa phần chúng thuộc phạm trù các thuộc tính: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, thạch, băng, âm, quang, không gian, thời gian,... Tâm Đan loại này chỉ hiển lộ sức mạnh khi tu luyện giả đã giải phong Tâm Đan và trở thành Linh Nhân cảnh.

Một loại khác là dị chủng Tâm Đan, đây là một loại Tâm Đan quý hiếm, khó tìm, chúng thường mang ý nghĩa trừu tượng như: Bất Tử Tâm Đan, Cuồng Nộ Tâm Đan, Liên Hoa Tâm Đan, Máu Đon Tâm Đan, Dục Vọng Tâm Đan, Kiếm Soát Tâm Đan, Nhật hoặc Nguyệt hoặc Tinh Hà hoặc Nhật Nguyệt Tinh Hà Tâm Đan,... Tâm Đan loại này khác biệt với Tâm Đan loại thường ở điểm là người sở hữu Tâm Đan ngay từ khi sinh ra nắm giữ được một phần sức mạnh của Tâm Đan.

Chẳng hạn Bất Tử Tâm Đan, tu luyện giả nếu không phải bị nổ tung cả thân thể thì sau một đoạn thời gian sẽ sống, tất cả các thương thế đều khôi phục. Vô Thường cũng là nhờ Siêu Nhân Tâm Đan có bao gồm Bất Tử Tâm Đan nên mới sống lại.

Dục Vọng Tâm Đan, tu luyện giả nếu có càng nhiều dục vọng, ham muốn “xác thịt quần áo người trên kẻ dưới” càng nhiều, tốc độ tu luyện càng nhanh.

Nguyệt Tâm Đan, tu luyện giả trong trời đêm, dưới ánh trăng sẽ được tăng cường cả về tốc độ hấp thụ linh khí lẫn sức mạnh, ngoài ra còn có thể vay mượn được lực lượng ánh trăng trên cao để cường hoành công kích địch nhân.

Đó cũng là lý do dị chủng Tâm Đan mạnh mẽ và được quý trọng hơn Tâm Đan loại thường. Tuy nhiên cũng không phải nói Tâm Đan loại thường không đánh lại dị chủng Tâm Đan, thắng hay thua trong chiến đấu cùng cảnh giới giữa hai loại Tâm Đan, sự minh ngộ về sức mạnh Tâm Đan cũng như một vài yếu tố khác bao gồm công pháp của mỗi một tu luyện giả mới là chìa khóa dẫn đến chiến thắng.

Con bài của Vô Thường vẫn là chưa tung hết.

-Vậy à?

Vô Thường thoát cái dừng lại, sau đó thờ dài.

-Haizz mà thôi không đùa nữa, sớm đột phá Linh Nhân rồi quay về Châu Nam thành làm thịt tên Nhậm Tử Mục, trả hết nợ nần.

Vô Thường hai chân chạy nhanh rồi đi.

Đối với Vô Thường kia, Vô Thường đã bắt đầu dần tin tưởng cả hai là một, hấn và hấn có quá nhiều điểm rất y hệt nhau, thậm chí ngay cả diễn kịch cả hai cũng đồng thời diễn, không chút mắc mưu nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 42: Kỳ ngộ bên dưới hố

Cũng không lâu sau, chỉ khoảng hơn năm phút, Vô Thường đã đi đến một mảnh đất cỏ có phần rậm rạp hơn so với chỗ khác, ngoài ra đều rất bình thường, nếu không để ý kỹ cũng không thể tìm ra sự khác biệt.

Phía sau lưng Vô Thường không xa, thi thể be bét của một con hổ lớn nằm gục bên cạnh một gốc cây đổ nát trông rất tội nghiệp.

-Đây rồi.

Vô Thường đi đến phần cỏ xanh lục rậm rạp nhất trong vùng cỏ, hần khẽ ngồi xuống lấy tay rẽ đám cỏ để làm lộ ra một cái hố khá tròn, có đường kính 3m ẩn bên dưới. Cái hố này thoát nhìn khá sâu, bên trong chỉ là một màu tối mịt mịt không chút ánh sáng.

-Có khí tức yêu thú, bất quá đang thập phần suy yếu. Ngoài ra hình như còn có trận pháp tồn tại.

Cảm nhận khí tức từ phía dưới đáy của cái hố truyền đến, Vô Thường thoáng ngẫm nghĩ, tính toán vài điều, tiếp đó hần chợt chu mỏ xuống hố rú lên.

-Ồ mai gọt,Ồ mai gọt...

-Ồ... gọt...Ồ...

Âm thanh vang vọng từ dưới lại truyền lên tai Vô Thường.

-Không xa, chỉ khoảng 140m là cùng.

Chuẩn đoán được khoảng cách, Vô Thường tức thì nhảy xuống.

-Bịch... rắc!

-Hu hu, mẹ nó, gãy mất một cái chân rồi.

Ôm chân phải sưng bầm to lớn đầy đau đớn sau khi từ độ cao 140m nhảy xuống, Vô Thường cắn răng vừa mắng chửi vừa kinh ngạc vì quan cảnh xung quanh đập vào mắt hần, đồng thời một luồng khí tức cực kỳ nồng đậm linh khí ngập tràn cơ thể Vô Thường.

Từ bên trên cái hố nhìn xuống dưới, Vô Thường không thấy gì ngoài bóng đen mờ mịt, dự là khi nhảy xuống sẽ trực tiếp dùng linh lực ít ỏi tụt lên mắt kết hợp cùng với trạng thái Linh Thể, hần ít nhiều có thể nhìn ra được hướng đi bên trong. Nhưng mà khi nhảy xuống rồi, Vô Thường mới phát hiện đây là một không gian sáng được hình thành từ rất nhiều viên dạ minh châu rực rỡ, khóa nào khóa nấy to bằng cả cái đầu người.

Nhờ ánh sáng, tất cả mọi thứ xung quanh Vô Thường đều thấy rất rõ ràng trong mắt.

Nơi đây, dưới cái hố không ngờ là một cái thạch động không lối thoát, dài rộng chừng 300m. Tại trung tâm là một cái hồ nước nhỏ trông khá bình thường nhưng tỏa khói nghi ngút như nước nóng đang sôi, linh khí nồng đậm gấp vạn lần so với bên ngoài không ngừng tỏa ra từ đó. Đối diện Vô Thường, bên kia hồ nước là một bộ xương khô màu vàng kim khoác trên người bộ đồ đồ rực không phai tàn theo năm tháng đang ngồi trên một chiếc giường đá xanh lam kì bí, bên cạnh là một cỗ quan tài thủy tinh dường như còn có thi thể, không, một nữ nhân nguyên vẹn ngủ bên trong.

Khẽ quay đầu qua bên phải Vô Thường tức thì hết hồn giật mình.

-Á đêch...

Ngay bên cạnh Vô Thường, một con măng xà thập phần to lớn, thân rộng 3m, chiều dài không thể rõ vì nó đang cuộn mình lại mà yên lặng nằm ngủ. Từ trên cơ thể của măng xà, Vô Thường cảm nhận được khí tức suy yếu của sinh mệnh, nhưng mà cái loại suy yếu này lại là một cái điểm chốt để che giấu cho khí tức mạnh bạo hơn, kinh khủng hơn ẩn đằng sau đó.

Con măng xà này dĩ nhiên là đang ở thời kỳ lột xác, chỉ cần vượt qua liên tiếp cấp, sức mạnh tăng lên gấp bội.

-Da màu xanh vàng, thân xác lại to lớn, xem ra nó là Huyền Kim Xà, yêu thú cấp hai đỉnh phong. Hiện là muốn lột xác thành yêu thú cấp ba đi, mà thôi, nếu mà nó lột xác thì phải mất vài năm mới thành, ta lúc đó đã rời khỏi chỗ này từ lâu.

Cảm thấy yên tâm trong người, Vô Thường điều khiển linh lực trị thương nơi chân phải, bản thân cố đứng dậy, cả nhắc chân què đi đến phía bên kia của hồ nước.

Trong quá trình bước đi, nhờ linh khí quá mức nồng đậm cộng với tốc độ hấp thụ linh khí kinh khủng của Vô Thường cùng với Linh Thể chức năng, chân phải của Vô Thường rất nhanh đã khỏi, đi đến giữa hồ, chân hần đã trở về bình thường.

Đến nơi, gần trong gang tấc với bộ xương khô vàng lấp lánh, Vô Thường khẽ thở dài.

-Năm tháng có thể mài mòn tất cả. Trước kia mạnh mẽ ra sao, hiện tại cũng chỉ là một đám cát bụi vẫn đang cố gắng cầm cự để không bị rơi rụng xuống đất.

Nhìn bộ xương khô, Vô Thường có thể cảm nhận được sự hết sức mục nát phát ra từ nó, hần chỉ cần thở mạnh cũng sẽ biến bộ xương tưởng chừng như rất rắn chắc này thành bụi mờ.

Theo hần đoán chừng, bộ xương này hần ngày xưa là cường giả tuyệt thế gì đó, bất quá đã chết ít nhất trên vạn năm, xương cốt có mạnh mẽ, uy áp kinh thiên cách mấy cũng đã trở thành hạt bụi nhỏ nhoi không sức lực.

-Một cái nhẫn, một bộ quần áo, một cái giường, một tờ giấy cùng một cái quan tài. Cảm ơn và bái bai.

Thổi một hơi vào bộ xương, hóa bộ xương thành bụi vàng bay đi, Vô Thường tích tắc chớp lấy chiếc nhẫn đang rơi xuống cùng bộ quần áo đỏ.

Quan sát một vòng chiếc nhẫn nằm trong tay có hình dạng tựa như Cổ Long cuộn mình mạnh mẽ uốn lượn, khí tức tỏa ra thập phần cổ xưa từ thời cổ đại xa xôi ngày trước, hần lộ ra một nụ cười may mắn của kẻ gian xảo, ác độc.

-Nếu không lầm, đây chính là giới nhẫn, giới chỉ hay nhẫn trữ vật, một pháp cụ có thể cất chứa bất kỳ một đồ đạc nào, thậm chí là cả con người.

Giới nhẫn ở Hồng Long quốc rất quý hiếm, hầu như chỉ có tu luyện giả đồng thời vừa là Linh Sư cảnh vừa là có tài vật giàu có mới có khả năng sở hữu vì cái trình độ không những đắt đỏ mà còn rất nguy hiểm khi mang trên người của giới nhẫn. Tu luyện giả nếu không có thực lực, tay đeo nhẫn giới ra đường đi được chỉ vài chục mét liền hóa cái xác nằm một chỗ.

Tại Kiếm Trại Tướng Phủ, Nhậm gia chỉ có duy nhất bốn cái giới nhẫn thuộc đẳng cấp tệ nhất, sức chứa chỉ có chu vi 4m dài rộng nằm trong tay hai lão tổ Tam thúc, Lục thúc, Nhậm Thiên Hành và Đại trưởng lão.

Vô Thường đoán được chiếc nhẫn hình rồng là giới nhẫn là vì có rất nhiều yếu tố. Thứ nhất là đọc trong sắc vở, thứ hai là hiểu biết từ các “lĩnh”, thứ ba là từ truyện.

Cho đến bây giờ, Vô Thường quả thật rất là khâm phục những tác giả đã viết ra các bộ truyện mà hần ngày xưa đọc khi mà từ lúc Vô Thường xuyên qua thế giới tu luyện này, có rất nhiều thứ, nhiều loại sức mạnh, nhiều loại đồ vật, còn nhiều, nhiều điều nữa, tuy là không hoàn toàn giống chính xác, có đôi khi trật nhưng đa phần là giống hệt trong truyện. Nào là đan dược, trận pháp, sức mạnh có phân chia cảnh giới tu vi, tài vật...

Ngay cả Ý cảnh, Vô Thường không phải đã từng đọc qua truyện thì hần tuyệt đối không đạt được Ý cảnh nhanh như vậy, không những thế mà còn là Ý cảnh toàn mỹ, là Ý cảnh hoàn chỉnh nhất mà chưa một ai đạt được bất kể có là trong truyện hay ở thế giới tu luyện này. Bởi lẽ Ý cảnh đó là chính Vô Thường tổng hợp, suy luận, đúc kết ra từ tất cả các bộ truyện hần đọc.

Thật sự là khâm phục và bất ngờ, Vô Thường bất ngờ vì sao các pháp sư chỉ dựa vào thế giới pháp thuật lại tạo ra được các bộ truyện thần, tiên hay như vậy, chân thật như vậy, đặc biệt bất ngờ hơn là thế giới hần hiện tại sống lại na ná đồng dạng như trong truyện.

Có đôi lúc Vô Thường cũng tự hỏi bản thân “Ồ, chắc này mà đang nằm mơ đó Ku, thế giới này đang giống chỉ là trong mơ thôi, chắc là mây dùng phép dịch chuyển tức thời- ngu quá nên bị chấn thương, giờ thân xác đang nằm ở bệnh viện mà pháp điều trị, còn tâm thần mây đang ở trong mơ, do mây vô thức tạo ra thôi hà, rảnh tính đi Ku”.

Bất quá vì cảm giác chân thật tồn tại quanh người, Vô Thường không thể cho đây là mơ, đồng thời hần có rất nhiều cừu nhân, nếu là hần thật đang nằm ở bệnh viện thì đã chết từ lâu, giấc mơ cũng bị phá hủy chứ không tiếp tục mơ đến bây giờ.

Nếu “cái đầu bất thường” của Vô Thường là mệnh sống của Vô Thường, “Ý cảnh toàn mỹ” là con bài sát thủ cả Vô Thường, vậy “kiến thức trong truyện đã từng đọc” là ân sư của Vô Thường, dạy cho Vô Thường khá nhiều điều dù không đúng mấy nhưng với trí tuệ của hần, Vô Thường vẫn từ đó phát triển lên thêm.

-Để xem, hần là nhỏ máu vào nhĩ?

Cẩn ngón tay, Vô Thường nhỏ một giọt máu vào chiếc nhẫn, chiếc nhẫn tức thì xảy ra biến hóa.

-Grào...

Cổ Long sống lại, thân thể từ màu xám đồng cũng hóa thành màu xanh lục phi thúy rực quang, hai mắt nó đồng lúc tỏa luồng ánh sáng đỏ mà găm thét, tiếp đó nó lượn vài vòng trước người Vô Thường rồi bay đến ngón trỏ của bàn tay trái Vô Thường mà quán quanh, trở lại thành chiếc nhẫn như trước.

Đưa ta sờ chiếc nhẫn vuốt ve, tâm thức Vô Thường nhanh chóng tiến vào chiếc nhẫn để tra xét đồ đạc bên trong cũng như độ rộng lớn của không gian chiếc nhẫn.

-Bùm!

Đầu Vô Thường bỗng dung nổ lớn, máu huyết, não, óc, răng, con ngươi đều bay ra ngoài trông vô cùng kinh dị. Thân thể Vô Thường ngã xuống đất chết mất.

Khoảng vài phút sau, Vô Thường lần nữa có lại đầu, cơ thể đứng dậy nhú mày nhìn chiếc nhẫn.

-Khốn nạn.

Máng một câu, Vô Thường lần thứ hai nhỏ máu vào chiếc nhẫn vì khi hần chết, hần và chiếc nhẫn đã không còn mối quan hệ, hần phải tạo lại mối quan hệ lần nữa.

Lần này tuy chiếc nhẫn không hóa thành rồng bay lượn như trước, nhưng giữa hần và chiếc nhẫn đã có mối quan hệ khó hiểu.

Vô Thường không dại cổ lần hai xem bên trong nhẫn chứa những thứ gì khi mà cấp độ của hần và đồ vật bên trong có sự chênh lệch sức mạnh quá lớn. Hần đành dẹp qua một bên, tay phui bụi một chỗ trên giường xanh lam tựa ngọc thạch* rồi ngồi xuống cảm tờ giấy lên.

*Nguyên liệu ko phải ngọc thạch, chỉ là mang tính hình dung.

-Cảm giác thật tuyệt.

Vừa ngồi xuống giường, một trận thư thái tinh thần, thư giãn gân cốt tức thì truyền lên cơ thể Vô Thường, không những thế tốc độ hấp thụ linh khí, tốc độ chuyển hóa linh khí thành linh lực lại tăng lên vài chục lần. Điều này không khỏi khiến Vô Thường có một trận vui sướng cả cơ thể lẫn tâm hồn.

Cầm tờ giấy không biết được tạo nên từ vật liệu gì mà xương đã tàn phai, giấy và chữ vẫn còn nguyên vẹn không phai mờ. Vô Thường đọc nội dung bên trong.

“Ngày 22 tháng 10 năm Minh Nguyệt.

Cuối cùng lão phu cũng đã đi đến giới hạn thọ nguyên của...”

Đọc đến đây, Vô Thường nhanh chóng bỏ khúc, lựa chọn những từ ngữ nên đọc liền đọc, không nên đọc thì cho qua, không cần thiết phải nhớ.

“... Sau cuộc đại chiến với Ma Hồng Thiên Quân...

... Phong ấn...

...ta là Diễm Long lão tổ...

... con gái lão phu bên trong quan tài bị ma chướng xâm lấn...

... mong rằng hậu bối nhận được tất cả đồ vật...

... cho phép lão phu van cầu người, ngàn vạn lần quỳ lạy người hậu bối, làm ơn hãy cứu lấy tiểu nữ của lão phu, giúp nó một lần nữa thấy được ánh sáng mặt trời...

... nó chỉ 16 tuổi niên thiếu xuân xanh...

... cầu máu Thánh thú Phượng Hoàng...

...”

-Một từ thôi, đéo!

Vo tròn tờ giấy, Vô Thường thẳng thừng ném nó vào một góc bên trong thạch động.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chương 43: Nữ nhân trong quan tài

Vô Thường không phải người tốt gì, hắn không rảnh để cứu giúp bất cứ một ai không cần thiết, điều kiện để được Vô Thường giúp ít nhất cũng phải là quân cờ trên bàn của hắn, còn không thì dù có là tiên nữ hạ phàm lửa thể cầu xin hắn cũng thế. Hắn bắt quá không cảm lòng được thì ăn xong liền chuẩn, vô cùng khốn nạn.

Đứng dậy, Vô Thường đưa chiếc nhẫn chạm vào giường tựa ngọc thạch huyền bí mà động ý niệm.

-Thu.

Chiếc giường lập tức biến mất chỉ còn lại bộ quần áo đồ.

Vô Thường đứng thẳng lưng lần nữa nhìn một vòng xung quanh thạch động, nhìn cả lên cái lỗ trên cao, nơi hắn từ bên ngoài nhảy xuống.

-Sự trôi dạt kiến trúc sao?

Từ những khía cạnh, những hiện vật trước mắt, nội dung bên trong tờ giấy, cộng thêm kiến thức, sự suy diễn và lý luận khách quan của Vô Thường. Vô Thường có thể đoán ra được vì sao thạch động này lại tồn tại dưới lòng đất của Bách Thú Lâm mà không phải là nơi khác, đồng thời hắn cũng là người đầu tiên phát hiện ra nhờ vào sự trợ giúp của “bốn linh” nữ tử ngày trước.

Ban đầu con gái của Diễm Long lão tổ bị trúng ma chướng, ma khí rất nặng, lão sợ sau khi chết thì Ma Hồng Thiên Quân trả thù con gái lão, đồng thời cũng muốn làm ngưng động ma khí ăn mòn sinh mệnh con gái nên đã phong ấn con gái vào cổ quan tài bằng vật liệu quý hiếm kia, sau đó dựng trận pháp

che giấu khí tức, chôn cả xác lão và con gái xuống lòng đất, chờ đợi năm tháng qua đi qua, Ma Hồng Thiên Quân chết, trận pháp suy yếu, thạch động sẽ hiện thế lần nữa, mong chờ có hậu bối nhận được đồ vật lão để lại sẽ cứu con gái lão.

Thời gian gió thoảng mây bay, trận pháp bên dưới lòng đất bị tác động của con quay lục địa nên dần dần bị chuyển dời, không nằm ngay vị trí cũ nữa. Cho đến hiện tại thì đã trôi đến dưới chân Bách Thú Lâm, trận pháp cũng đã sắp đến lúc tàn, thạch động đang ngày càng nhô lên khỏi mặt đất, chuẩn bị hiện thế lần thứ hai.

Bất quá thì trước khi hiện thế, trận pháp quá yếu, một chút ít khí tức đã truyền ra ngoài nên hấp dẫn Huyền Kim Xà đến, thế là nhờ linh khí quá mức nồng đậm nên Huyền Kim Xà bắt đầu lộ xác tiến cấp. Cái hồ trên kia dĩ nhiên là do Huyền Kim Xà đào ra để chui xuống dưới đây.

Còn về bốn “linh” nữ tử kia thì hẳn là bị quăng xác vào Bách Thú Lâm, sau đó bị yêu thú tha xác đến gần khu vực này nên các nàng mới biết được bí ẩn.*

*Có thể đem về cho con ăn.

-Bố mày thông minh vãi cả nôi.

Tự khen bản thân như một kiểu tự “thâm”, Vô Thường đi đến bên cạnh cỗ quan tài thủy tinh, nhìn vào thiếu nữ vận trang phục trắng tuyết nằm bên trong.

Một giây trôi qua, hắn bắt giác nói.

-Khoan, lời khi nãy không tính, ta nghĩ lại rồi, ta...

Nhìn thấy bên trong quan tài là một thiếu nữ, không, phải nói là yêu tinh mỹ miều chuyên mê hoặc nam nhân thì đúng hơn khi mà nàng ta không những có dung mạo quá mức xinh đẹp, hoàn mỹ, mà còn có dáng người lồi lõm trên cao dưới thấp đạt tỷ lệ trên cả tuyệt vời, Vô Thường ngẩng người biến sắc.

Tóc hồng bí ẩn tỏa sắc hương, mặt đẹp kiều diễm khiến muôn hoa phải rụng rời khoe sắc màu, núi non đầy đặn cao lớn chập trùng đứng đưa theo từng hơi thở nhẹ nhàng của l-ng ngực, chân ngọc là lướt thon dài lại trông mềm mịn, sáng loáng được lộ ra trong bộ váy trắng ngần tinh tế ôm sát đường cong mỹ miều của cơ thể. Sắc đẹp này đã không còn từ nào để tả, quá mức kinh người, quá mức điên cuồng người.

Chỉ là một cái nhú mày đau đớn trong giấc ngủ yên tĩnh cũng đã đủ khiến Vô Thường mất đồ rạo rực, cổ họng khô khan thiếu nước, phần dưới kim thương dựng trại. May là Vô Thường đã dạng cáo già trải nhiều nhân sinh, tâm tình vững chắc gian ác, không thì chắc hẳn đã điên cuồng mở nắp quan tài, bắt chắp nữ nhân thương tật, tỉnh hay ngủ đều phải phát tiết chất trắng nhầy một hồi trên thân thể ngọc ngà kia.

-Ta nghĩ là phải thay từ “đéo” bằng từ “không bao giờ” sẽ đúng hơn.

Nói xong, Vô Thường tức thì quay người đi về phía hồ nước nhỏ có bán kính chừng 30m, hắn đã đến lúc đột phá Linh Nhân cảnh.

Còn về nữ nhân xinh đẹp kia, Vô Thường không muốn dính dáng đến, một chút cũng không muốn.

-Không phải nước... thật ẩm áp.

Đưa tay sờ vào dòng nước dường như đang sôi lại không phải nước đang sôi, cả cơ thể Vô Thường đều như được tẩy rửa mọi thứ, mọi góc ngách trong cơ thể.

Không chỉ thế, Vô Thường dù chỉ vừa chạm vào một giọt, linh khí nồng đậm xung quanh bỗng cấp tốc chui vào cơ thể Vô Thường, linh lực nhanh chóng được hình thành, thậm chí cả giọt nước cũng chui qua da, trực tiếp nhập vào cơ thể Vô Thường, giúp hắn có thêm một ít linh lực bằng với, không, gấp vài lần kích thích giọt nước. Vô cùng diệu kỳ.

-Tuyệt, rất tuyệt.

Vô Thường mỉm cười.

-Vốn dĩ nghĩ rằng ta sẽ không thể hoàn thành được bước đầu tiên liền đã đột phá Linh Nhân cảnh, nhưng giờ có thứ chất lỏng nồng đậm này trợ giúp, cơ thể của ta sẽ chân chính lột xác.

-Chờ đi, ta sẽ cho tất cả các ngươi, tất cả các tu luyện giả dù mạnh hay yếu miễn là tồn tại trên đời thấy được, một con quái vật được tạo ra là như thế nào. Ha ha ha... há ha ha...

Cởi quần rách, Vô Thường nhảy thẳng xuống hồ nước, biến mất bên trong không còn bóng dáng.

...

Thời gian quay trở về thực tại, mười ngày sau kể từ khi Nhậm Tuyết Nguyệt Liên được Lăng Phong mang đi.

Hai người đã bay qua tổng cộng bốn cái quốc gia lớn nhỏ, dự kiến với tốc độ hiện tại, hai người sẽ còn phải mất khoảng một tháng thời gian mới đến được Trúc Sơn Đảo nằm ngoài biển rộng.

Trên đường đi này, Lăng Phong cũng giới thiệu nhiều thứ, nhiều kiến thức mới mẻ cho Nguyệt Liên biết, tình cảm hai người cũng dần được cải thiện, không còn im lặng như một hai ngày đầu.

-Phong thú thú, nơi kia là nơi nào, thật đẹp quá...

-Nơi kia à, nơi kia là...

-Phong thú thú, con gì đang bay đằng trước vậy, trông thật đáng yêu...

-Đó là Tiên Hạc...

-Phong thú thú, tại sao bên kia luôn có sấm chớp...

-Tự nhiên thôi, chúng do thiên địa tạo thành, là một cái sấm chớp chi địa có tác dụng rất lớn đối với tu luyện giả hệ Lôi, người nhìn bên trong đó xem, còn có vài người đang hấp thu lôi lực đấy...

-Phong thú thú...

-Ồ, ờ, cái này, cái kia...

-...

“Con gái của mẹ ời, mẹ nhớ con nhiều lắm...”

Nguyệt Liên đang say sưa hồi “Lăng Phong thú thú” nhiều thứ kỳ lạ nàng bắt gặp được trên đường đi thì bất chợt một giọng mềm mại lộ vẻ hết sức yêu thương, mong nhớ cực độ vang lên trong đầu của Nguyệt Liên.

-Ai đó?

Nguyệt Liên buột miệng kêu lên.

-Hả?

Lăng Phong kinh ngạc quay sang dự hỏi Nguyệt Liên có chuyện gì, thế nhưng là bất ngờ, Nguyệt Liên không biết từ khi nào đã biến mất, thân ảnh đã không còn ngay bên cạnh hắn nữa, nàng như là chưa bao giờ ở bên cạnh hắn vậy.

-Chuyện quý gì?

Lăng Phong ngây người trợn mắt tại chỗ, sắc mặt cấp tốc biến đổi trắng xanh đỏ vàng liên hồi.

Bất quá chỉ một giây thoáng qua, Lăng Phong liền trở nên ngây ngốc, khóc hiểu, hắn bỗng ngớ ngẩn tự hỏi.

-Ta đang tìm thứ gì vậy nhỉ?

-Nhanh quay về Trúc Sơn Đảo, nếu để cha xuất quan chạy đến tóm cổ đi về thì chết mất.

Lăng Phong đã quên hết tất cả mọi chuyện về Nhậm Tuyết Nguyệt Liên như chưa từng có bất cứ chuyện gì xảy ra mà tăng tốc rời đi. Trong trí nhớ của hắn, hắn chỉ biết bản thân có hứng thú với một tiểu tử, bất quá tiểu tử đó ngu quá nên chết mất rồi, hắn thế là tiếp tục lên đường quay trở về Trúc Sơn Đảo.

Đứng trên tầng mây cao hơn vài chục mét so với Lăng Phong, bên trong một màn thánh lực bảo hộ, ngăn cách mọi thứ với bên ngoài, Nhậm Tuyết Nguyệt Liên mất đẹp ướt đầm ôm chặt lấy thân ảnh một nữ nhân tuổi chừng đôi mươi vô cùng xinh đẹp và trông rất giống Nguyệt Liên nếu như nàng cũng ở độ tuổi như thế.

-Mẹ, mẹ... con nhớ mẹ lắm... hu hu...

Nguyệt Liên khóc, khóc vì quá vui mừng, thậm chí nàng còn không thể kịp suy nghĩ rằng mẹ nàng, Mộng Huyền Huyền năm ngoài rõ ràng đã chết cùng với cha nàng Nhậm Vô Biên, vì sao lúc này lại đứng đây, không chỉ thế, tu vi ngày trước của Mộng Huyền Huyền chỉ là Linh Nhân cảnh đỉnh phong, hiện tại lại là Thánh Cảnh cấp bậc, một ánh nhìn liền xóa tan mọi trí nhớ về Nguyệt Liên, về Nhậm gia của Lăng Phong đấy?

Và lại Mộng Huyền Huyền ngày trước không trẻ như bây giờ, cũng không có xinh đẹp bằng bây giờ mặc dù ngày trước nàng cũng có danh hiệu “Đệ Nhất Mỹ Nhân” Hồng Long quốc. Nếu ghép hình ảnh hai người trước và nay song song, thật mới đúng như hai mẹ con ruột.

-Mẹ cũng vậy, mẹ nhớ rất nhớ con Liên nhi của mẹ.

Mộng Huyền Huyền cũng rơi lệ, ôm trầm lấy Nguyệt Liên đầy hạnh phúc.

Vài phút tình cảm mẹ con sau, Nguyệt Liên bỗng nhớ ra, nàng vội dùng ánh mắt lấp lánh nói với Mộng Huyền Huyền.

-Chúng ta nhanh về nhà đi, ông nội cùng với các ca ca rất muốn gặp lại mẹ đó.

Bình tĩnh lại, Nguyệt Liên không vội hỏi nguyên nhân vì sao Mộng Huyền Huyền đã chết lại vẫn còn sống, một năm qua vì sao không về nhà khiến gia gia, các vị thúc, bá, ba vị ca ca cùng nàng nhớ thương. Nguyệt Liên muốn mẹ nàng trước hết về nhà để gia đình sum họp, vui vầy, lúc ấy mới hỏi.

Bất quá nghe Nguyệt Liên hỏi vậy, Mộng Huyền Huyền lẹ lại càng tuôn ra, nàng ôm chặt con gái mình mà cố gắng nói.

-Liên nhi à, mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi, mẹ đến muộn mất rồi, tất cả... tất cả...

Cố gắng trấn tĩnh nghe từng từ của mẹ nói xuống, Nguyệt Liên đứng người, đầu óc nàng như chết lặng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Nghi thức Giao Kết Thiên Địa - Đột phá Linh Nhân cảnh

Trở lại với Vô Thường bên dưới hồ sâu.

Mười một ngày trôi qua, thạch động đã cao hơn, cách miệng hồ chỉ còn khoảng 100m, dựa theo tốc độ như vậy, ít nhất 1 tháng sau, thạch động sẽ chính thức lộ diện trên mặt đất, khi đó trận pháp che dấu tan biến, linh khí quá mức nồng đậm sẽ bạo tạc, lao thẳng ra xung quanh bốn phía, hấp dẫn vô số yêu thú cũng như các tu luyện giả cảm nhận được.

Bất quá với tình hình Vô Thường gây ra bên trong thạch động, một tháng sau dù thạch động có hiện thế cũng chẳng ai biết trừ phi là tận mắt nhìn thấy.

Bên trong thạch động, tại hồ nhỏ không phải chứa nước nằm ngay trung tâm thạch động, một đồ án quỷ dị, to lớn với các chữ nghĩa khó hiểu được Vô Thường dùng chính máu của mình vẽ ra đang phát sáng, cả cơ thể Vô Thường nằm bên trong trải qua mười ngày đã có sự biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Vô Thường trước kia vốn đã đẹp trai hơn hẳn người bình thường giờ lại càng thêm tuấn mỹ, càng thêm yêu dị. Làn da vàng xạm rám nắng đã thay vào đó bằng làn trắng ngọc tựa mỹ nữ tuổi trăng tròn. Cơ bắp lại cường tráng hơn, đường nét càng thêm hiện rõ, chiều cao đều được cải thiện, hiện hẳn đã cao 1m81, độ cao chuẩn của nam nhân bên thế giới tu luyện này. Tiêu đề dĩ nhiên cũng to lớn vài vòng, trông chẳng khác gì một đầu cổ long đang ngủ yên, chờ ngày có cơ hội vùng mình gầm thét.

Nếu ngày trước, Vô Thường ra đường chỉ là khiến nữ nhân thỉnh thích nhìn, biết hẳn phở vật thì không nhìn nữa, nhưng hiện tại, dù hẳn phở vật hay tàn phế, chỉ cần có nữ nhân nhìn thấy hẳn đều là nguyện muốn được bảo vệ hẳn, yêu thương hẳn cả đời.

Xung quanh Vô Thường, khói trắng ngưng tụ dày đặc như sương mù quấn quanh cả người hẳn.

Dưới hồ, mười dòng không phải nước đã hình thành từ lâu ôm trọn lấy Vô Thường, mỗi dòng giữ lấy một bộ phận của Vô Thường. Hai dòng quấn hai chân, hai dòng quấn hai tay, một dòng quấn ngang hạ bộ, ba vòng quấn bụng, giữa thân, ngực, một vòng quấn cổ và một vòng cuối cùng quấn quanh đầu Vô Thường.

Khắp không gian thạch động, một luồng lực lượng kỳ dị có hình dạng như những ký tự kì quái có một nét chữ, hai nét chữ, ba nét, bốn nét, năm nét, sáu nét, bảy nét, tám nét, chín nét và mười nét, chúng không ngừng xuất hiện từ đồ án quỷ dị và đang bị cơ thể Vô Thường hấp thụ nhanh chóng, một chữ cũng không chừa sót lại.

Ngay lúc này, sự tình đang diễn ra bên trong thạch động nếu để một trong sáu vị pháp sư mạnh nhất còn lại của thế giới pháp thuật thấy được, họ chắc chắn là hết hồn, hết sức hết hồn kinh hãi và ngay lập tức bằng mọi cách có thể, dù là tự bạo bản thân cũng muốn phá hủy nơi này, chôn vùi Vô Thường trong đồng phế tích để hẳn vĩnh viễn không thể hoàn thành nghi thức “Giao Kết Thiên Địa”. Tiếc là nơi này là thế giới tu luyện, và lại cũng rất vắng vẻ, không ai biết đến.

Giao Kết Thiên Địa là một nghi thức đại cấm kỵ và được cho là đã tuyệt tích từ thời cổ đại của thế giới pháp thuật, không một ai biết. Thế nhưng thật không ngờ Vô Thường, hay chính xác hơn là Thiên Họa lại biết.

Giao Kết Thiên Địa là nghi thức lấy tất cả máu huyết trong cơ thể để khởi động pháp thức (vẽ đồ án), trong quá trình này người thi triển nghi thức rơi vào trạng thái bất tử, không chết cho dù cạn máu huyết, trừ phi là bị người làm gián đoạn, ép buộc kết thúc nghi thức, người thi triển mới từ vong.

Pháp thức khởi động, nghi thức vẫn chưa khởi động, muốn hoàn toàn khởi động, người thi triển lại cần vật dẫn và vật dẫn dĩ nhiên là thứ sức mạnh mà mỗi thế giới hướng đến. Ở thế giới pháp thuật, vật dẫn chính là nguồn ma lực, pháp lực dồi dào cung cấp trong suốt quá trình diễn ra nghi thức. Đối với thế giới tu luyện, vật dẫn lại chính là nguồn linh lực, linh khí dồi dào sung túc cung cấp cho nghi thức.

Cuối cùng, khi nghi thức Giao Kết Thiên Địa khởi động, người thi triển được thiên địa trao cho một cơ hội kinh thế, đó là lột xác, hóa thân thể thành con cưng của thiên địa.

Nơi này có hồ không phải nước trợ trận, cung cấp không ngừng nghỉ linh lực, linh khí hết sức khổng lồ, Vô Thường từ mười ngày trước đã khởi động thành công nghi thức. Giao Kết Thiên Địa vừa thành, thân thể Vô Thường bắt đầu lột xác.

Mọi thứ ban đầu của cơ thể Vô Thường đều bị loại bỏ, bao gồm cả Linh Thể, máu, huyết, nội tạng, xương cốt,... chỉ trừ Tâm Đan cùng hồn là được giữ lại và bị nghi thức tẩy luyện, xâm nhiễm từ đầu đến cuối, khiến chúng thăng hoa, đạt được khả năng vô hạn.

Tiếp đó, thiên địa ngừng phát ra từ đồ án nhanh chóng hội tụ, hóa thành từng bộ phận đã biến mất của Vô Thường, cho Vô Thường một lần nữa có lại cơ thể con người nguyên vẹn.

Đến ngày thứ mười hai, Tâm Đan, hồn, xác của Vô Thường tương dung lại với nhau, nghi thức tan biến, Vô Thường thức tỉnh.

Bất quá Vô Thường này đã không hề giống với Vô Thường của mười hai ngày trước. Vô Thường này là Vô Thường, đứa con cưng của thiên địa, được thiên địa dưỡng dục và sinh thành, hẳn có thể là người của Nhậm gia, danh xưng họ Nhậm nhưng đã không còn là đứa con đúng nghĩa của Nhậm gia.

-Với thân thể này, ta chính là vô đối!

Đứng trên mặt hồ không phải nước đã tiêu hao phân nửa, Vô Thường cười gian ác.

“Hack cmmr, đánh đấm gì nữa cho mệt”.

Vô Thường kia hết sức thờ dài. Hóa ra công trình hắn nghiên cứu mấy ngày nay nhằm giúp Vô Thường cải tiến thân thể dường như đối với Vô Thường hiện tại đã không còn cần thiết, Vô Thường lúc này đã vượt qua phạm trù của một “con người”, không đúng, nên nói là đã vượt qua phạm trù của một “tu luyện giả”.

“Bỏ thích thì bỏ làm, muốn cự cãi gì thì chửi mắng lão thiên đi, ai bảo lão cho ta thực hiện được nghi thức pháp thuật bên thế giới tu luyện chứ”.

“Và lại, trong một trò chơi không mang tính chiến thuật, chỉ cần tu vi và sức mạnh, một người nghèo như ta dĩ nhiên là phải hack, không hack thì thắng thế quái nào với mấy tên con cha cháu ông, tiền bạc của cải, đồ vật, tài nguyên muốn có là có, muốn vút là vút đây? Hừ”

“...”

Vô Thường kia trắng lòi, hắn chỉ còn biết im lặng nghiên cứu thứ khác tồn tại bên trong trí nhớ, trong hiểu biết của Vô Thường. Đối co với Vô Thường chẳng khác gì đối co với thằng điên, cái gì Vô Thường cũng nói ra được miễn là hắn nghĩ đến.

-Haizz, thật ra tao cũng không muốn, bắt quá thì nếu đã làm được vậy thì sao lại không làm, đó chẳng phải người ngu hay sao?

Vô Thường có chút không mong muốn, nhưng cũng kệ, nếu thế giới đã trợ giúp hắn, hắn liền tận dụng.

Nơi này, thế giới tu luyện đây dù có là mơ, có là thật, hay có là cái con khi gì đó, thì hắn vẫn là đang sống, nhân sinh vẫn là đang trải, nguy hiểm từ nhiều phía vẫn luôn rình rập hắn, mối thù vẫn chờ hắn trả, đỉnh phong vẫn là chờ hắn bước lên, bí ẩn vẫn chờ hắn phá giải.

Bỏ qua chuyện đó, Vô Thường đứng trên mặt hồ không phải nước rồi một lần nữa tạo liên kết với nhãn giới, xong xuôi việc hắn lộ ra một nụ cười kỳ lạ.

Cuối cùng, đã đến lúc hắn đột phá Linh Nhân cảnh, nhận thiên địa chúc phúc.

-Đến đây đi, thần thông thứ nhất của ta.

Đưa tay chỉ thẳng về hướng Huyền Kim Xà yếu nhược, Vô Thường nói khê.

-Phá Vỡ!

-...

Thần thông đầu tiên của Vô Thường vừa ra, một quả cầu đen tối vô tận từ bụng Vô Thường cũng tức thì thoát ra ngoài, nó hóa to lên và không một tiếng động nuốt trọn cả thân thể Vô Thường vào bên trong.

Ở góc kia của thạch động, Huyền Kim Xà suy yếu phút chốc biến thành tro bụi.

Đồng thời ngay lúc Vô Thường tạo thành thần thông thứ nhất, bầu trời của tất cả mọi nơi bất kể là đại lục, đại hải, tinh cầu hay ngân hà, chỉ cần còn là nơi tồn tại trong phạm vi của Nhân Giới thì tất cả đều xuất hiện mây đen bao phủ, sấm chớp bạo động, ầm ĩ liên miên không dứt.

Trận dị tượng bất thường hàng lâm này hấp dẫn đến ánh mắt của tất cả tu luyện giả thấy được, đặc biệt là các tu luyện giả có hiểu biết sâu xa, và nhất là những vị Thiên Nhân cảnh, những người đứng đầu của cả một tinh cầu hay thậm chí là tổ chức đứng đầu cả một dãy ngân hà phải đại biến sắc mặt.

Trong đó đại diện nhất chính là tại Thiên giới, giới địa sang trọng, mạnh mẽ nhất nằm trong Nhân Giới, tại đây chỉ có Thiên Nhân cảnh cùng gia đình tồn

tại, không có những tổ chức độc lập thấp kém khác được ở.

Sau một đoạn thời gian rất ngắn khi dị tượng phát sinh, cuộc họp bất ngờ của những vị Thiên Nhân cảnh được xem là mạnh nhất Nhân Giới diễn ra. Vấn đề quan trọng xuyên suốt trong cuộc họp dĩ nhiên là có liên quan to lớn đến dị tượng.

-Dù biết là nhân tộc chúng ta sinh ra một cường giả tuyệt thế, nhưng mà thần thông của hắc tạo ra quá mức yêu nghiệt, thiên địa cũng đã phải biến sắc. Hắc không thể được sống.

-Cái này ta không đồng tình, thiên địa hiện tượng đúng là biến sắc vì thần thông đó kinh khủng, bất quá làm sao biết được thần thông đó là tốt hay xấu mà kết luận. Có khi lập lại tình huống năm vạn năm trước, Thái Thủy Thiên Nhân tiền bối một điểm thần thông có thể hồi sinh người chết, miễn là họ chưa chết quá một ngày. Nếu đúng là như vậy, chúng ta rất cần hắc, hắc không thể chết.

-Ha ha, vậy người nói cũng có không đúng, lẽ hắc như giống Ma Đế đời thứ nhất, thần thông có thể rút tinh huyết người biến thành sức mạnh gia tăng cho mình, ngày thiên hạ đại loạn lần nữa sẽ đến a. Hậu quả chiến đấu để lại, chúng ta đều đã được biết qua.

-Hãy da, người nói cứ như là dị chủng Huyết Âm Tâm Đan sẽ lần thứ hai hiện thế vậy, ngu ngốc. Trong này chúng ta kẻ nào mà chẳng biết dị chủng Tâm Đan chỉ có duy nhất, tuyệt không có người thứ hai sở hữu cùng một cái loại Tâm Đan y hệt*, và lại thần thông biến thái như vậy rất dễ lĩnh ngộ hay sao.

-Người mắng ai ngu ngốc?

-Ta mắng thẳng người đấy, làm gì được ta?

-IM LẶNG!

Đập nổ cái bàn họp, nam tử khí thế kinh khủng không quan tâm ba, bốn lão già đua nhau cãi cọ hơn thua, hắc nhìn tất cả mọi Thiên Nhân cảnh nơi này mà nói nhưng cũng đồng thời là ra lệnh tuyệt đối.

-Dẹp chuyện hậu bối đó có tốt hay xấu, trước hết phải tìm ra hắc thì mới biết được.

-Các người liệu mà đưa nhiệm vụ xuống cho các dãy ngân hà, các tinh cầu để lập danh sách các Linh Nhân cảnh trong thời gian này đột phá mà kiểm soát. Quản lý không tốt, hậu bối đó là họa hay phúc liền tự chịu.

-Giải tán.

Kết thúc lời nói, nam tử thỉnh linh biến mất một cách không rõ tăm hơi.

-Các vị, các người cũng nghe rồi đấy, chúng ta hay là chia nhau ra thực hiện đi. Không thì sợ kẻ tiểu bối kia còn chưa trưởng thành để đủ uy hiếp chúng ta thì chúng ta cũng nhà tan cửa nát trước cơn giận của “hắc” a.

-À, ừm, phải rồi các vị, chúng ta cùng làm. Ta sẽ chọn dãy ngân hà Thanh Hằng để quản lý xuống. Tạm biệt.

-Đúng, đúng, ta thứ hai, ta chọn dãy ngân hà Hồng Nguyệt...

-Ta...

*Ý nói là không thể xuất hiện Huyết Âm Tâm Đan thứ hai, nhưng có thể xuất hiện Huyết Dương Tâm Đan. Dị chủng Tâm Đan xếp hạng là dựa vào loại, chẳng hạn Thân Tâm Đan (Bất Tử Tâm Đan, Bất Diệt Tâm Đan, Ma Thân Tâm Đan), Huyết (Huyết Âm, Huyết Dương, Huyết Long), Liên Hoa (Bạch Liên, Thất Thái Liên,...) Do vậy nên nếu thấy một tu luyện giả có Tâm Đan quy về loại như Thân, Huyết, Liên,... thì sẽ được xếp hạng đúng như hạng của loại (có thể hiểu là một hạng 5 có thể có nhiều người, nhiều Tâm Đan).

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chương 45: Tâm Đan, sợi xích, sức mạnh và biến mất

Trên trời mây đen bão tố, dưới hồ Vô Thường bị quả cầu đen mà phải nói chính xác hơn là Tâm Đan thứ hai của hắc nuốt vào. Vô Thường lập tức tiến đến một không gian kỳ bí, một không gian mà tại nơi đó diễn ra cảnh tượng kỳ lạ khiến Vô Thường sáng tỏ tất cả mọi thứ.

-Ra là vậy, đó là nguyên nhân của mọi thứ tồn tại, và ta tại sao lại mạnh đến biến thái như vậy.

Tại sao tu luyện giả bình thường chỉ có tối đa 100 sợi xích trong khi Vô Thường lại có một vạn sợi xích? Mà cũng không còn đúng nữa, kể từ khi Vô Thường xem được cảnh tượng kỳ lạ kia, hắc đã không phải chỉ có một vạn sợi xích như hắc biết, mà là vô hạn số, một vạn chẳng qua chỉ là số đại diện nhỏ bé, là cực hạn có thể hiển hiện ra.

Tâm Đan, sợi xích?

Tại sao Công pháp lại tồn tại và chỉ có một vài người mới có năng lực sáng tạo Công pháp?

Ý cảnh vì sao chỉ có một số người cảm ngộ được, thực hiện được?

Trận pháp, luyện đan, phù chú, đồ đằng, luyện khí cụ, ... người dù thông minh gấp trăm ngàn lần người nhưng vì sao lại không thể bước chân vào, còn người trí tuệ kém lại có thể đặt chân và dù là ở cấp thấp?

Và còn rất nhiều, rất nhiều thứ để nói đến. Tại sao hần làm được, trong khi ta tu vi cao hơn, trí tuệ cao hơn lại không thể làm được?

Tất cả các câu hỏi này đều được Vô Thường sau khi quan sát cảnh tượng kỳ quái kia quy về một nguyên nhân đơn giản, người không có “sợi xích” kết nối với lĩnh vực đó.

“Thiên” bắt quá chỉ là cách nói tượng trưng của từ phía trên cao.

“Địa” bắt quá chỉ là cách nói tượng trưng chỉ ở phía dưới.

Mọi thứ tồn tại trong thế giới, trong thiên địa đều được quy về mảnh không gian, kể cả sức mạnh.

Lửa là một mảnh không gian sức mạnh, thủy, phong, lôi, thời gian, ... đều tương tự mỗi cái một mảnh không gian sức mạnh.

Trận pháp, luyện đan, phù chú, ... cũng giống thế, chúng cũng là một mảnh không gian sức mạnh độc lập.

Công pháp, Tâm Đan, Ý cảnh hay bất cứ thứ gì mà tu luyện giả có thể đạt được, lấy nó làm sức mạnh cũng đều là một mảnh không gian.

Để đạt được sức mạnh của mảnh không gian nào đó như là không lửa, điều thủy, phóng lôi, có được khả năng trận pháp, vẽ phù, luyện đan, ... tu luyện giả phải có ít nhất một sợi xích kết nối với mảnh không gian thuộc về thứ sức mạnh đó.

Từ đây có thể quy về câu hỏi, tại sao mọi tu luyện giả đều phải gỡ bỏ hết tất cả sợi xích quấn quanh Tâm Đan mới có thể trở thành Linh Nhân cảnh.

Gỡ bỏ sợi xích, thật chất chính là gửi sợi xích đến các không gian chứa các mảnh không gian sức mạnh để các sợi xích kết nối với các mảnh không gian sức mạnh. Một sợi kết nối với một mảnh không gian sức mạnh, tu luyện giả liền đạt được liên kết với thứ sức mạnh đó, họ có thể dùng được nó. Nhiều sợi xích kết nối với một không gian sức mạnh, tư chất cảm ngộ của họ về sức mạnh đó càng kinh khủng.

Cũng nhờ vậy, Vô Thường mới biết được sự chênh lệch sức mạnh linh lực của tu luyện giả không phải phụ thuộc vào sợi xích nhiều hay ít, mà là phụ thuộc vào Tâm Đan, sợi xích càng nhiều là vì Tâm Đan càng mạnh, cần phải có nhiều sợi xích trấn áp. Vậy Tâm Đan là tồn tại gì?

Tâm Đan chính là sức mạnh chủ tu của tu luyện giả, là hệ thống quy định các sợi xích có thể kết nối được với các mảnh không gian sức mạnh nào, và không được với sức mạnh nào. Vậy Hỏa Tâm Đan có khi nào kết nối được với mảnh không gian sức mạnh thủy hay lôi?

Đáp án là trừ phi Tâm Đan đặc biệt, không thì không thể. Vì sao không thể?

Đối với thắc mắc này, Vô Thường không đại gì mà cố tìm xem nguyên nhân tại sao, hần chỉ là sau vài lần không hiểu liền đặt giả thuyết sao cho hợp lý nhất.

Giả thuyết Vô Thường đặt ra chính là, các mảnh không gian sức mạnh có phân chia giai cấp, phân chia tầng thứ. Tâm Đan là nằm ở tầng thứ cao, một Tâm Đan này không thể dùng sợi xích để liên kết với Tâm Đan khác, nó chỉ có thể dùng sợi xích để liên kết đến các mảnh không gian sức mạnh phụ như là trận pháp, luyện đan, phù chú, ...

Từ đó, Vô Thường có một số phân chia mảnh không gian sức mạnh. Tâm Đan là một vùng chính, Ý cảnh cũng là một vùng chính, riêng trận pháp, luyện được, phù chú, ... là vùng phụ. Do vậy, các sợi xích ở vùng chính chỉ có thể kết nối với vùng chính khác hoặc vùng phụ khác, không thể tự kết nối trong vùng.

Với giả thuyết này, Vô Thường không dám nói là đúng, nhưng dựa trên hiểu biết và kiến thức hần có được từ thế giới này, giả thuyết của hần khá có lý. Đó cũng là lý do Linh Nhân cảnh Hóa hệ có thể dùng lửa, có thể luyện đan, viết phù chú, cũng có thể tại ra Ý cảnh nhưng tuyệt đối không thể tạo ra nước hay đất đá, lôi điện.

Vậy, Tâm Đan là sức mạnh chủ, là thứ quy định trình độ linh lực của một tu luyện giả.

Còn sợi xích có thể xem như là cơ duyên thiên địa ban tặng tương ứng với Tâm Đan mạnh yếu, nó giúp tu luyện giả có thể đạt thêm được một hoặc nhiều loại sức mạnh khác. Tuy nhiên, cơ hội rất khó khăn và mong manh, bởi lẽ theo Vô Thường suy đoán, 100 sợi xích được gửi đi nhưng chưa chắc đã có một sợi may mắn kết nối được, chúng có khả năng rất lớn là kết nối thất bại liền tan biến. Đó là cách giải thích hợp lý nhất đối với các tu luyện giả có trên 70 sợi xích nhưng ngoài Tâm Đan thì không có thêm bất kỳ một loại sức mạnh nào khác.

Bên trong không gia kỳ bí, Vô Thường chỉ là nhìn thấy cảnh tượng có vô hạn sợi xích từ trong cơ thể hần bắn ra ngoài, mỗi sợi đều nhập vào mỗi một khung ảnh khác nhau xung quanh hần, có lửa, có nước, có lực lượng, có luyện đan, có trận pháp, có Ý cảnh, ... với sự thông minh sắc xảo của hần, hần

đã ngộ ra được định luật như vậy.

Bất quá đến đây, Vô Thường vẫn không thể hiểu nổi một điều, bí ẩn thần thể của hắn, Tâm Đan của hắn.

Vô Thường vì sao có hai loại Tâm Đan, một loại Siêu Nhân Tâm Đan dường như đã bác bỏ đi tất cả mọi giả thuyết của hắn khi mà tất cả các sợi xích từ Tâm Đan đó đều liên kết được với tất cả mọi mảnh không gian sức mạnh, dù nó có là vùng chính hay vùng phụ, cho hắn vô hạn sức mạnh phát triển. Còn một cái lại cho hắn thấy cảnh tượng này đang diễn biến, phải chăng cái Tâm Đan này chỉ có công dụng như vậy?

Vô Thường không biết, hắn còn cần phải hiểu hơn về chính những thứ này. Những thứ này liệu chẳng đang có ẩn ý gì đó muốn nói với hắn?

Tất cả đều giống như Vô Thường kia đã từng nói “thế giới tạo ra một thứ gì đó, không phải chỉ để cho có, thứ đó chắc chắn phải có một nhiệm vụ quan trọng trong đời. Chết cũng là một nhiệm vụ”.

-Haizzz...

Quả cầu đen hóa nhỏ rồi chui vào bụng của Vô Thường biết mất, Vô Thường lơ lửng trong thạch động thờ dài. Tiếp đến Vô Thường nhắm mắt nghỉ ngơi, cũng sẵn tiện sáng tạo thêm vài thần thông để nghịch, mặc cho bên ngoài có các luồng lực lượng từ bốn phương tám hướng như là vũ bão mạnh mẽ tràn về vây quanh người Vô Thường (đa phần là nhờ dưới hồ), tẩy rửa sức mạnh linh lực của Vô Thường.

Vô Thường chính là đang nhận lấy sự chúc phúc của thiên địa, sự ban phúc của thiên nhiên.

Bề ngoài nói là sự chúc phúc của thiên địa, thật chất lại là lực lượng của thiên địa trợ giúp nâng cấp sức mạnh của linh lực sao cho bằng với tổng số sợi xích mà tu luyện giả có được trước khi đột phá Linh Nhân cảnh. Đó là tại sao dưới tình trạng có linh lực hộ thể, Vô Thường phóng thích linh lực lại không thể giết được Linh Nhân cảnh vì khi ấy linh lực của hắn chỉ có sức mạnh cấp một, làm sao phá được linh lực có sức mạnh cấp 30, 50 đây?

Dưới thiên nhiên ban phúc, sức mạnh linh lực của Vô Thường đang nhanh chóng tăng lên, cấp một, cấp hai, cấp ba... cấp 739, cấp 1032,... Theo nguyên lý vốn có, chỉ khi sức mạnh linh lực của Vô Thường tăng đến cấp 10000 (một vạn), phước lành mới kết thúc.

May mắn là ở thạch động có một hồ chất dịch đậm đặc linh lực do một lão Đế Cảnh thời đại cổ để lại, nếu không Vô Thường chắc chắn sẽ bị gián đoạn quá trình, kết quả hắn chỉ tăng lên chừng vài chục, vài trăm cấp liền không lên được nữa, tiền đồ phút chốc đều bị hủy.

Cũng là trong khi Vô Thường được ban phước lành, bên ngoài mây đen sấm động vẫn không nguôi, chứng cứ thể tồn tại ngày qua ngày cùng với Vô Thường tăng lên cấp độ linh lực, không những thế mà mỗi lúc lại càng to hơn. To đến mức khiến những lão tổ mạnh mẽ yên ngủ trong quan tài đặc biệt nhằm bảo vệ thọ nguyên cũng phải bị đánh thức bước ra bên ngoài dò xét.

Còn tốt là Vô Thường đột phá ở Bách Thú Lâm hung hiểm thuộc quốc gia hết sức nhỏ bé. Tu luyện giả cấp bậc Linh Sư cảnh gần cạnh cảm nhận được luồng lực lượng to lớn ủa vào Bách Thú Lâm liền cho rằng có yêu thú mạnh mẽ đột phá, còn tu luyện giả mạnh hơn Linh Sư cảnh lại không ở gần chốn có linh khí mỏng manh này nên cũng không có bất kỳ ai xông vào Bách Thú Lâm xem xét dị tượng do Vô Thường gây ra.

Mười ngày sau dị tượng kết thúc, trả lại bầu trời mây trắng gió thanh.

Lại thêm ba ngày sau.

Vô Thường sau khi hấp thụ hết tất cả phần còn dư lại của hồ không phải nước* *hóa thành biến dị linh lực của bản thân trữ trong đan điền hết sức rộng lớn, có độ to gấp vạn lần so với người bình thường để dần dần chuyển sang Tâm Đan biến dị luyện hóa*, đổi thành biến dị linh lực Tâm Đan cao cấp. Vô Thường cử động thần thể trần chuồng khô cứng một lúc lâu liền kêu lên thư sướng.

-Thật thoải mái.

*Biến dị do nghi thức GKTD.

**Sau này Vô Thường mới biết nó là Ngũ cấp Linh Tuyền chuyên dùng cho Tôn Cảnh tu luyện.

Vô Thường hiện tại đã là Linh Nhân cảnh, không những thế mà còn là Linh Nhân cảnh hậu kỳ đỉnh phong vì biến dị linh lực tại đan điền đã đầy, Vô Thường chỉ cần luyện hóa hết linh lực thành biến dị linh lực Tâm Đan, sau đó dùng Tâm Đan như dung lô chung cấp biến dị linh lực Tâm Đan, hóa chúng thành biến dị linh lực Tâm Đan cấp 1, khi đó Vô Thường sẽ bước vào Linh Nhân cảnh tầng 1. Và cứ thế, Vô Thường cứ hấp thụ đầy linh lực cho Tâm Đan, sau đó lại một vòng lặp bước vào Linh Nhân cảnh tầng 2, một vòng lặp bước vào Linh Nhân cảnh tầng 3,... cho đến khi đột phá thành Linh Sư cảnh.

Với thân thể mới, tốc độ tất cả mọi quá trình của Vô Thường, từ hấp thụ linh khí, biến dị linh lực được tạo thành, chuyển hóa thành biến dị linh lực Tâm Đan cao cấp, hay tương lai chung cất linh lực đều rất nhanh, vô cùng nhanh. Nếu trước kia đã gấp vạn lần tu luyện giả bình thường thì nay trải qua lột xác, tốc độ tuyệt không thể dùng con số hình dung, nó cứ như một người đứng giữa biển to gió lớn, xung quanh bão sóng liên tiếp ập vào người mà biến mất vậy, kinh khủng vô cùng.

-Giờ thì trước khi quay về thành, sẵn tiện ta nên tìm chút đồ tốt cho tiểu Yên, thời hạn chỉ còn 11 tháng, không hoàn thành thì thật sự đổ bể hết tình bạn.

Kể từ khi đột phá, biết được giới hạn sức mạnh của bản thân, Vô Thường bây giờ không còn lo lắng về ánh mắt của bất kỳ một lão Linh Sư cảnh nào của Châu Nam thành. Hắn chỉ là sợ mất bạn bè “linh”, hứa với người ta mà không làm được, về sau Vô Thường chỉ là hỏi đường cũng chẳng có “linh”

nào tốt bụng chỉ hân.

Mắt “linh” tín nhiệm, Vô Thường dường như là mắt nửa cái mạng.

-Diễm Long lão tổ, chắc là Hòa hệ. Để thử xem

Cầm lấy bộ quần áo đỏ rực màu hỏa diễm, Vô Thường há miệng thổi ra một ngọn lửa tím kỳ dị bao trùm lên bộ quần áo.

Vài phút trôi qua vẫn không thấy bộ đồ có dấu hiệu bị đốt cháy thành tro, Vô Thường khá hài lòng.

-Thật sự là không cháy, rất tốt. Bất quá hình dạng chỉ thích hợp mặc cho mấy lão già sắp xuống lỗ... hử?

Bất giác Vô Thường nhíu mày khi “linh” của bộ đồ chủ động giao tiếp với hân.

-Ồ, ra là phải nhỏ máu nhận chủ mới mặc vào được... thật không, còn có thể thay đổi cả hình dạng theo ý chủ nhân mong muốn?

Vô Thường kinh ngạc, trên đời thật sự tồn tại đồ vật thần kỳ như vậy?

Vô Thường chốc lát nhỏ một giọt máu mà nếu nhìn kỹ sẽ thấy có rất nhiều ký tự khó hiểu tồn tại bên trong xuống bộ quần áo đỏ. Ngay tức thì, bộ quần áo đỏ cũng tương tự chiếc nhẫn trên tay Vô Thường, nó khẽ phát sáng sau đó vờn quanh Vô Thường, chỉ giây lát liền đã trở thành quần áo đỏ mặc trên người Vô Thường.

Tiếp đó, Vô Thường khẽ động ý niệm, trong đầu phát họa ra một bộ quần áo mà thời còn trẻ Vô Thường hay mặc ở thế giới pháp thuật, cũng là bộ đồ mà Vô Thường đã nhờ Cường Tiêu đến tiệm may mặc làm.

Ngay lập tức bộ quần áo đỏ biến đổi, từ quần áo mềm mịn dài rộng hóa thành một chiếc quần màu đen khá thô cứng (jean đen) có hai túi hai bên hông và đằng sau mỏng, kết nối quần với eo là một sợi dây trông giống da động vật màu đen khá dày, rộng chừng 4, 5cm (dây nịch). Nằm bên trong chiếc quần, bao bọc hạ bộ hân là một chiếc quần rất ngắn, thoáng mát, ấm áp và mềm mịn ru ngủ cổ long.

Ở trên, phần thân của Vô Thường được bao bọc bởi một cái chiếc áo dài tay màu trắng khá mỏng lại mịn ấm, khoác ở bên ngoài chiếc áo trắng là một cái áo da màu đen dài tay nhưng không có kín kẽ, nó giống như là tính từ chính giữa ngực Vô thường thì bị cắt làm đôi theo đường dọc từ trên xuống dưới, làm lộ ra áo trắng bên trong.

Dưới chân Vô Thường, hai bàn chân được bao lại bởi hai ống vải ấm áp bên trong, bên ngoài liền là hai chiếc giày da tựa màu nâu giống như là chiếc áo khoác.

-Tốt, rất tốt. Ta như là đang sống lại tuổi thanh xuân đã từng qua.

Cực kỳ hài lòng với bộ đồ, Vô Thường nở nụ cười sáng khoái rồi đưa tay trái vuốt tóc từ trước ra sau, bất ngờ một lượng tóc lớn trên đầu hân tự rụng xuống đất, mái tóc dài thoát cái chóp mắt biến thành tóc ngắn ngang gáy ở đằng sau, đằng trước tóc đã ngắn đến ngang mắt và rẽ về hai bên trái phải, làm lộ ra cực kì rõ nét gương mặt tuấn mỹ dị thường của Vô Thường.*

*Có thể lấy hình đại diện truyện làm hình dung, bất quá mắt hân không đỏ, da trắng hơn, mặt cũng đẹp trai hơn nhiều.

-Nhưng mà đẹp trai quá cũng có vấn đề.

Khẽ bóp mặt mũi, gương mặt Vô Thường biến dạng thành thiếu niên bình thường, đi đâu đều có thể gặp được.

Đội khi về nhà hay đến Vương phủ, Vô Thường mới khôi phục gương mặt khi xưa kia để người thân nhận dạng, khi ấy sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức nhỏ có khả năng xảy ra trên đường, chẳng hạn “ngươi đẹp trai quá”, “dám mê hoặc nữ nhân của ta”, “bắt ngươi về làm nô lệ cho lão nương, giúp lão nương ngày đêm vui sướng”.

Vô Thường vĩnh viễn luôn không thích phiền phức tự dung tìm đến. Nếu có, máu sẽ phải đỏ.

Còn gương mặt thật sự, hân sẽ vận dụng cho việc tìm kiếm bạn gái, tìm kiếm đến những nữ nhân có thể thức tỉnh cỗ long ngủ say của hân.

-Tạm biệt, cảm ơn đồ tốt cha nàng để lại, có duyên chúng ta sẽ hạnh ngộ.

Thu lại lệnh bài thân phận dưới đất, cướp hết dạ minh châu tỏa sáng xung quanh, Vô Thường quay lưng với chiếc quan tài thủy tinh mà khẽ phát tay chào, tiếp đó hân phóng một ít linh lực ra bên ngoài để làm bậc thang kết nối với miệng hồ trên cao khoảng 60m. Bước chân nhẹ nhàng đi lên.

Vài phút sau, Vô Thường bước ra khỏi hố, đặt chân lên đám cỏ xanh.

Chú!

Thế nhưng là khi Vô Thường chưa đứng vững được vài giây hấp thụ không khí, một chùm sáng trắng từ trên trời bỗng chiếu xuống người Vô Thường, bao trùm lấy hân, đem thân ảnh hân biến mất nơi đây.

Và không chỉ có mình Vô Thường. Bên ngoài tỉnh không kia, tại Thiên giới, năm chùm sáng tương tự xuất hiện cuốn lấy năm thân ảnh nhỏ tuổi rồi đi. Tại các tỉnh cầu khác nằm tại các dãy ngân hà riêng biệt, bốn chùm sáng y hệt cũng xuất hiện, bao trùm lấy bốn thân ảnh mang đi.

Tất cả mười thân ảnh đều hoàn toàn biến mất khỏi Nhân Giới.

.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 46: Hội tụ

Thiên giới sau 10 ngày sấm chớp mưa gió liên hồi, dĩ nhiên tồn tại rất nhiều chuyển biến xấu vì cho đến tận bây giờ vẫn chưa phát hiện ra vị Linh Nhân cảnh nào có đủ khả năng dẫn đến “thiên địa biến sắc”. Thế nhưng là chuyện cũ chưa xong, hôm nay Thiên giới lại bị bầu không khí vô cùng ảm đạm thất sắc bao trùm khắp tỉnh cầu.

-Ngày đó dĩ nhiên đến sớm như vậy sao?

Một vị nam tử Thiên Nhân cảnh mạnh mẽ nhìn năm chùm sáng biến mất mà đại biến sắc mặt, trông rất là không tốt.

-Ngươi làm rồi Văn Long, nói nó đến trễ thì mới đúng.

Lão già già nua mặc áo nâu đơn giản bên cạnh khẽ thở dài nói.

-Hiện tại đã là một vạn năm lẻ ba ngày trôi qua kể từ lúc vòng chung kết cuộc tranh đoạt sinh khí giữ các Giới kết thúc. Đáng lẽ vào ba ngày trước, vòng lặp của cuộc tranh đoạt nên diễn ra rồi nhưng không hiểu tại sao mãi cho đến bây giờ mới xảy ra. Rất là kì lạ a, nhưng mà...

Ở nơi khác trong Thiên giới.

Tại một cái trang viên vốn dĩ tràn ngập sự yên bình nhưng do bầu không khí ảm đạm toàn giới ảnh hưởng nên đã biến thành sự yên bình giống như của cõi chết.

Lúc này, Bốn lão già đầu tóc bạc trắng ngồi chụm lại bên một cái bàn đá, họ vừa buồn rầu uống trà vừa, thần sắc cũng dần chuyển biến nặng nề bàn luận chuyện về các chùm sáng hiện thế.

Khó khăn uống xuống một ngụm trà, lão già bên trên nói

-Haizz, không ngờ Thiên giới chúng ta lại chỉ có năm người được chọn. Xem ra tồn tại bên ngoài các dãy ngân hà thấp kém kia vẫn có sót đó vài thiếu niên thiên tài kinh thế.

-Tất nhiên, tất cả mười người được chọn đều phải là người mạnh nhất trong cùng cảnh giới trên khắp Nhân Giới. Ở vòng 1 này thì đó chính là mười tiểu bối Linh Nhân cảnh mạnh nhất, nếu chúng không mạnh nhất thì tuyệt đối sẽ không được các luồng sáng chọn mang đi a.

Lão già bên dưới nói tiếp lên tiếng.

Lão già bên phải bắt chọt cười buồn nói.

-Mạnh nhất sao? Ha há, đúng là Linh Nhân cảnh mạnh nhất bất quá cũng chỉ là ở Nhân Giới mà thôi, nếu đem ra so sánh với các Giới khác đều là xếp hạng mục yếu nhất. Theo các tổ tiên chúng ta để lại, kể từ lúc cuộc tranh đoạt đầu tiên được hình thành vào mười 15 vạn năm trước, Nhân Giới chúng ta từ vòng 1 Linh Nhân cảnh, vòng 2 Linh Sư cảnh, vòng 3 Tông cảnh, vòng 4 Tướng cảnh, vòng 5 Tôn cảnh, vòng 6 Đế cảnh, vòng chung kết Thánh cảnh, tất cả đều là không có hạng, một lần hạng chót cũng liền không có.

-Sinh khí mất dần, vận khí cũng ngày một mai một đi. Nhân Giới của Nhân tộc chúng ta dần suy yếu, lãnh thổ bị thu hẹp, rồi cũng sẽ có một ngày chúng ta bị Ma tộc, bị Thú tộc, Quỷ tộc mang quân sang xâm lấn.

-Nhân tộc chúng ta chính là đang chết...

Chỉ là đôi ba lời nói buồn bã nhưng lại mang đậm tính thực tế của lão già này, cả ba vị lão già khác đều cùng lão lâm vào một trận trầm mặc không tiếng động, tâm tình tràn đầy sự nặng trĩu nỗi sầu, nỗi lo, cũng có cả nỗi tiếc nuối, nỗi tuyệt vọng.

Mãi cho đến một vài phút sau, lão già bên trái đứng dậy chấp tay sau lưng, mặt già nua nhìn lên bầu trời nhỏ bé trên cao thở dài.

-Chỉ hi vọng nhóm tiểu bối lần này đừng chết quá nhiều, Nhân tộc đã không còn mấy thiên tài kinh thế, nếu cứ chết hết, chúng ta sẽ tự diệt chính mình

trước khi các Tộc khác qua diệt chúng ta.

-Chi cần buông bỏ kịp thời, bọn chúng đều sẽ sống. Bất quá nếu tất cả mười người lập lại lịch sử, không giành được ít nhất là hạng chót, năm tiểu bối thuộc Thiên giới chúng ta có thể bảo toàn mạng sống của chúng trước cơn giận dữ của “Nhân Giới”, nhưng là năm tiểu bối kia chắc chắn sẽ chết.

-Haizzz...

Cả bốn lão giả đều đồng lúc than thở không có biện pháp, tiếp đó lão giả bên trái lại nói.

-Năm đứa trẻ lần này được chọn là năm đứa đứng hạng đầu tiên trong bảng Linh Nhân cảnh của Thánh Vương Điện nhỉ?

-Đúng thế, ngoài bọn chúng ra thì còn đứa tiểu bối Linh Nhân cảnh nào ở Thiên giới còn có thể được chọn chứ a.

Lão giả bên dưới gật đầu đáp.

Lão giả bên trên lộ nụ cười gượng có chút cố gắng mong chờ nói.

-Không biết Nhân tộc chúng ta lần đầu tiên xuất hiện đồng lúc ba cái tư chất đạt cực hạn 100 sợi xích tiến vào cùng một vòng có giúp cải biến được tình hình xưa kia, có hay không thay đổi được thứ hạng so với vạn năm trước, mỗi vòng chỉ có duy nhất một người 100 sợi xích đây?

-Ừm, cũng sẽ rất nhanh có kết quả thôi, không phải đợi lâu đâu a...

Bốn lão giả đều đồng loạt nhìn lên bầu trời xa xăm vô tận bên trên mà lộ vẻ mong chờ đối với mười người tiểu bối được chòm sáng mạng đi. Hy vọng rằng Nhân tộc một lần không bại, không khiến “Nhân Giới” đau đớn nổi giận vì những đứa con bất tài.

Không chỉ bốn lão giả, khắp Thiên giới cường giả đại năng, khắp Nhân Giới mạnh mẽ tu luyện giả, chỉ cần là người biết đến cuộc tranh đoạt “sinh khí” giữa các Giới cứ cách vạn năm sẽ tái diễn một lần đều là ngẩng đầu nhìn bầu trời vô tận trên cao, mặc dù trong ánh mắt họ phần lớn là vẻ buồn bã, nhưng đầu đó bên trong vẫn le lói ánh lửa của hi vọng dù rất nhỏ bé.

Nhân Giới liệu rằng có khôi phục lại một ít sinh khí khi xưa hay tiếp tục bị giảm xuống, kết quả của vòng 1 Linh Nhân cảnh sẽ nói lên tất cả.

...

Tại một vùng bình nguyên khá rộng lớn chỉ có thảm cỏ xanh nhỏ và vài cây hoa dại thơm ngát men theo bầu gió nhẹ trong lành mà đung đưa. Một bức tượng đá đầy sự xưa cũ của năm tháng mang hình thù nam tử không rõ diện mạo cao chừng 10m đứng sừng sững tại trung tâm của bình nguyên.

Lúc này từ bầu trời có đến ba mặt trời trên cao bình nguyên, mười luồng sáng to chiếu thẳng xuống đám cỏ xanh bên dưới rồi lập tức tán đi, ở đây hiện ra mười thân ảnh thiếu niên nam nữ đẹp trai xinh gái, ai nấy trên người đều lộ ra khí thế cực kỳ bất phàm, thế nhưng là chỉ duy nhất một thiếu niên ăn mặc quần áo có phần kì lạ trong đó lại khá bình thường, dường như không hề có chút khí tức đặc biệt cao quý, nói đúng hơn thì trông chẳng khác gì một phạm nhân tục tử là mấy.

-Hử?

Tựa như một cái chớp mắt, Vô Thường bỗng dung từ Bách Thú Lâm thoáng cái đã bị dịch chuyển đến một mảnh đất hoàn toàn xa lạ, điều đầu tiên hắn làm chính là nhíu mày nhìn chín thân ảnh xuất hiện trước mặt mình, tiếp đó liền đảo mắt quan sát một hồi khung cảnh địa thế xung quanh mà dò xét tình hình.

Rất nhanh, chỉ là hai ba giây, Vô Thường đã xác định được nơi hắn đang đứng cũng như cảm xúc của chín thân ảnh kia bày ra.

Nơi Vô Thường đang đứng là một bình nguyên xanh cỏ, phía trước là một cánh rừng rậm rạp, hai bên là một con đường có cây, có đất, có đá, xa xa vẫn thấy những hình ảnh kiến trúc hay sơn thủy bóng hình. Riêng phía sau lại là một cái gì đó giống như là bình chướng ngăn cách, rất mờ ảo và mơ hồ, Vô Thường thiết nghĩ là một cái rào chắn giới hạn lục địa, không có cách nào đi qua, có lẽ hắn và chín người kia đang đứng ở một vị trí “biên” nào đó tại nơi này.

-Chuyện gì đây, các người là ai?

Trong đám chín người, năm nam bốn nữ, một nam thiếu niên 17 tuổi ăn mặc quần áo giản dị như là chuẩn bị đi ngủ quá bất ngờ với khung cảnh xa lạ, xung quanh cũng là một nhóm người không quen, hẳn dù có luyện thể thuật nhưng không mạnh bằng linh lực nên dĩ nhiên lập tức triển khai linh lực hộ thể bảo vệ an toàn bản thân trước, sau đó liền nhăn mặt hỏi.

Đồng thời linh lực Tâm Đan trong cơ thể thiếu niên cũng khởi động, tình hình không tốt lập tức ra chiều.

Là Linh Nhân cảnh, tu luyện giả chỉ là sơ hở một giây cũng đã đủ chết hoặc bị thương nặng, người thông minh tất nhiên đều phải luôn cẩn thận với người lạ trước mắt, nếu không thì hậu quả rất khó lường khi mà linh lực là một sức mạnh ảo diệu, có đôi khi kẻ địch đã ra chiêu nhưng người lại không hề biết cho đến lúc chết.

“Chó chết thật, ta vừa coi Linh Giáp ra thì đã... nếu bọn này có dị thường lập tức giết ra. Chết tiệt” thiếu niên tính toán trong đầu.

Linh lực hộ thể đơn nhiên là một màn bảo vệ tốt nhưng mà Linh Nhân cảnh không có nhiều linh lực để tiêu hao như vậy. Chẳng lẽ ra đường dạo phố hay đến chỗ này chỗ kia đông đúc người xa lạ cũng đều duy trì linh lực hộ thể?

Linh Giáp chính là một giải pháp, nó là một sản phẩm của Luyện Khí Sư được chế tạo từ vật liệu đặc thù vô cùng quý hiếm cộng thêm với trận pháp vẽ lên mà tạo thành. Mặc Linh Giáp lên người, tùy theo cấp bậc của Linh Giáp, nó liền sẽ hấp thụ sức mạnh linh lực ngang với cấp bậc của nó mà không cần phải tốn bất kỳ một tí linh lực nào của tu luyện giả.

Do vậy, để giết một Linh Nhân cảnh có cha là Đế Cảnh thì ít nhất cũng phải là người đạt trình độ Tôn Cảnh mới làm được, bởi biết đâu trên người tên Linh Nhân cảnh đó lại đang mặc một cái Linh Giáp cấp bậc Tôn cảnh đây.

Tuy nhiên, Linh Giáp cũng chỉ là thứ đồ tốt đầy đặc đồ giành cho người cực kỳ giàu có về cả tài nguyên và tu vi, vì nguyên liệu để chế tác rất khó tìm, tổng số lượng tính từ cấp bậc Tướng Cảnh đến Đế Cảnh lại cực kỳ ít. Thế nên là đối với người giàu bình thường, họ cũng xài Linh Giáp, nhưng Linh Giáp loại này lại cần phải có linh lực của bản thân tu luyện giả thôi động mới sử dụng được.

Thiếu niên đề phòng gian nan, khó khăn, tám người khác và cả Vô Thường lại không giống thiếu niên, một chút linh lực hộ thể đều không đem ra, dĩ nhiên tám người kia đều có mặc Linh Giáp trên người và biết rõ tình hình tại sao họ lại ở đây. Còn riêng Vô Thường, hắn là không quan tâm, chỉ đơn giản như vậy.

Nghe giọng quát của thiếu niên, một thiếu niên chỉ chừng 13 tuổi, thân cao 1m7 hết sức tuấn tú, cả người tỏa ra một loại khí thế mạnh bạo khó hiểu tản mát ra xung quanh, hoàn toàn đè ép tất cả khí thế của tám người khác xuống dưới, cứ như là đế vương đang đi dạo chơi giữa chốn phàm nhân. Hắn lộ ra ánh mắt uy nghiêm của kẻ bề trên nhìn kẻ dưới nói với thiếu niên kia.

-Người hãy bình tĩnh, chúng ta không một ai làm hại người.

-Nhãi con, người dám...

Nhận được ánh mắt đó của thiếu niên 13 tuổi**, thiếu niên 17 tuổi tất nhiên là hết sức tức giận, thế nhưng là cơ thể hắn bỗng tự dung vô có sự hãi khi đối nhãn với thiếu niên, lời nói cũng chỉ có thể nói ra được một nửa không trọn vẹn.

**Tạm thời để tên như thế này vì chưa đến lúc, đoạn sau sẽ rõ các tên tuổi.

-Sao, người có ý kiến gì?

Vẫn là ánh mắt đó, thiếu niên 13 tuổi hỏi.

-Ta giết người!

Cần chắc rằng, thiếu niên 17 tuổi có hết sức giúp cơ thể thoát khỏi sự run sợ đến từ “khí thế” của thiếu niên 13 tuổi, linh lực nhanh chóng vận chuyển để chuẩn bị xuất ra chiêu thức diệt sát thiếu niên 13 tuổi.

-Bụp.

-Phụt!

Bất quá thiếu niên 17 tuổi chỉ vừa nói xong câu, cả cơ thể liền bay ra đằng sau vài chục mét nằm lăn lóc, trên đường bay hắn cũng đã ói xuống ngum máu rất lớn, bị thương là không hề nhẹ.

Một thiên tài thuộc đẳng cấp Đế Vương với 98 sợi xích lại có tu vi Linh Nhân cảnh đại viên mãn cứ thế bị một thiếu niên 13 tuổi đánh bay đi dù đã có linh lực hộ thể từ trước.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 47: Hai kẻ yếu nhất

Nhìn thấy cảnh tượng vừa xảy ra, trừ bốn người đến từ Thiên giới giống thiếu niên 13 tuổi lại có thêm phần kinh hãi khi thực lực của thiếu niên 13 tuổi lại tăng lên, còn lại năm người khác đều biến sắc mặt, họ lúc đầu sớm đã bị khí thế thiếu niên đè ép khó khăn nay lại càng có sắc mặt khó coi với thực lực của thiếu niên nhỏ tuổi này, nhất là với chiêu thức vừa rồi, họ ai nấy đều là thiên tài cấp bậc Đế Vương với 99 sợi xích vậy mà đều chỉ nhìn ra được chút dấu hiệu nhỏ khi thiếu niên 13 tuổi xuất chiêu.

Trong trường hợp nếu không chuẩn bị từ trước với thiếu niên mà đề cao cảnh giác, cả năm người bọn họ tuyệt đối sẽ không thể nào nhìn rõ ràng được chiêu thức quý dị kia, nó cứ như là vô hình. Từ đó, kết cục đều không khác thiếu niên 17 tuổi là mấy.

Không những thế, bốn người đều kinh ngạc vô cùng khi thấy được độ tuổi sinh mệnh và dáng vóc của năm thiếu nam thiếu nữ đứng gần nhau bên kia. Bốn người không tự cho mình có thiên phú cao nhất, nhưng ở tình cầu của bốn người, họ đều có thể tự tin hết rằng mình là Linh Nhân cảnh mạnh nhất, vượt mặt đa phần tiền tổ tiên, thế nhưng đạt đến trình độ này, họ cũng đã ở tuổi 15, 16. Vậy mà năm người kia đều chỉ bằng hoặc dưới 13 tuổi lại có thực lực được “Nhân Giới” đánh giá là bằng họ, có khi còn vượt trội hơn, điều này khiến bốn người rất khó tin, đồng thời cũng cảm thấy chút tự ti thua thiệt.

Trong đó cũng có Vô Thường, dĩ nhiên Vô Thường chỉ là biến sắc theo phong trào để tránh khỏi rắc rối.

Giữa số một vạn đã biến dị và một trăm, Vô Thường không cần phải chứng minh bất cứ điều gì cả.

Vụt.

Thiếu niên 17 tuổi vừa ngã xuống đất, Vô Thường tức thì nhảy đến chỗ thiếu niên, hấn một tay đỡ thiếu niên, một tay truyền một ít linh lực kì dị vào cơ thể thiếu niên, trợ giúp thiếu niên trị liệu thương thế. Đồng thời hấn cũng nói nhỏ với thiếu niên.

-Người bình tĩnh lại, có lẽ chúng ta đã được đưa đến một nơi kỳ quặc, trước hãy cứ yên lặng theo dõi kỳ biến rồi tính. Và lại người nhìn thần thái của bọn người kia xem, họ dường như đã biết điều gì đó mà ta và người đều không biết.

Cảm nhận được luồng linh lực ấm áp vô cùng, nó như là một chất xúc tác dịu nhẹ âm thầm phối hợp với linh lực của bản thân thiếu niên 17 tuổi để khôi phục lại ba cái xương sườn bị gãy. Thiếu niên đầu tiên giật mình nhìn Vô Thường, sau đó bất được gấp về mặt hiền hòa, không có địch ý của Vô Thường, lại nghe đến đôi lời rất có lý và chân thật của Vô Thường, thiếu niên 17 tuổi trong tâm thần bất giác cho rằng Vô Thường là người tốt. Hấn nhần nhẹn đau đớn mà hướng Vô Thường cảm ơn.

-Cảm tạ người.

-Không có gì.

Thoáng trăm ngàn giây lát, Vô Thường lại nói.

-Người nghĩ sao nếu đây là một cái bí cảnh, và chúng ta được đưa đến để tranh giành một thứ gì đó?

-Nhưng mà tám người kia lại không hề lộ địch ý với chúng ta, vậy phải chăng là chúng ta phải tranh giành với người khác, giống như là hai thế lực tranh giành với nhau và tổng cộng mười người chúng ta là một thế lực bên trong?

-Ý của người là...?

Thiếu niên 17 tuổi nghe vậy liền có chút sáng tỏ sự tình.

Thiếu niên 17 tuổi này không phải kẻ ngu ngốc hay không biết giữ vững tâm tình, hành động có phần “hông nổi” của hấn khi nãy là do ánh nhìn của thiếu niên 13 tuổi quá mức đả kích, hấn trước nay chưa từng bị nên mới không mất kiểm soát được con tức giận, bình thường, hấn là người khá bình tĩnh.

-Vẫn chưa chắc lắm, cứ để tám người kia lộ thông tin sẽ chính xác hơn.

-Thương thế của người đã đỡ rồi, ta nên quay lại chỗ của mình.

Khẽ vỗ vai của thiếu niên 17 tuổi thân cao 1m83 này, Vô Thường quay về chỗ cũ khi nãy.

-Ta... ta tên là Quan Vũ, không biết tôn tính đại danh của bằng hữu?

Gọi hai từ “bằng hữu” tức là Quan Vũ cho rằng độ tuổi của Vô Thường và hấn sà sà nhau, đồng thời lộ vẻ muốn kết giao bạn bè với thiếu niên tốt bụng kia. Chỉ cần thiếu niên cũng nói ra tên, vậy xem như đã đồng ý kết giao với Quan Vũ hấn.

-Gọi ta là Vô Thường đi.

Quay nửa đầu cười nhẹ, Vô Thường đã bước về vị trí cũ.

-Vô Thường, Quan Vũ ta sẽ nhớ cái tên này.

Bình tĩnh sắc mặt, Quan Vũ nhìn Vô Thường không xa vưng chắc nói.

Đáp lại lời đó, Vô Thường cũng chỉ nhẹ cười.

“Trang phục khác lạ với người thường, nhưng thực lực người này chỉ ngang tầm với tên tự xưng Quan Vũ kia”

Cuộc đối thoại và hành động của Vô Thường cùng Quan Vũ đều được tám người thiếu nam thiếu nữ kia thu vào trong mắt, họ đồng thời cảm nhận và phán đoán sức mạnh của cả hai người.

“Hai người họ yếu nhất” Đây là kết luận chung của tám người còn lại.

Bất quá tám người này và cả Quan Vũ đều không biết, Vô Thường tiếp cận Quan Vũ, truyền linh lực trợ giúp Quan Vũ chẳng qua chỉ để dò xét sức mạnh của Quan Vũ, từ đó Vô Thường liền sao chép một bản thông tin cho hấn sử dụng. Việc để lộ ra khí tức chỉ ngang tầm Quan Vũ là do hấn cố ý điều chỉnh thông tin sức mạnh của bản thân để mọi người không quá ngạc nhiên về khí tức mà đúng ra là nên “quá đổi bình thường” của hấn.

-Hà, nhân giới của ta đâu?

-Thứ này là gì?

Bấy giờ, Quan Vũ vội muốn lấy ra đan dược nuốt vào trị thương, nhưng cũng là lúc hấn phát hiện tay hấn đã không hề có nhân giới, ngược lại tại cổ tay lại có một cái vòng bằng gỗ đầy cô quái tự động xuất hiện, hấn trước khi đến nơi này đâu có đeo vòng tay nào?

Bên nhóm chín người kia, kể cả Vô Thường bên trong.

-Tiêu Thần, người đã thương người vậy không phải rất quá đáng hay sao? Chúng ta được “Nhân Giới” chọn đưa đến đây vì mục đích gì người cũng rõ ràng mà?

Một thiếu nữ nhỏ nhắn người chỉ tầm 11, 12 tuổi nhưng lại rất xinh đẹp, nàng ta rốt cuộc không nhịn được chuyện thiếu niên 13 tuổi gây ra liền nói.

-Vị tiểu cô nương này nói rất đúng, tuy vị bằng hữu kia có chút nóng nảy do không biết tình hình, nhưng chúng ta đến đây đều vì mục đích cao cả, tranh giành sinh mệnh quý hiếm về cho Nhân tộc, giúp Nhân tộc trở về đỉnh phong khi xưa. Người ra tay không khỏi có phần độc ác?

Thiếu niên 16 tuổi tuấn tú, thân cao 1m78 không phải là người đến từ Thiên giới sau khi dồn sự chú ý lên người thiếu niên 13 để đề phòng thiếu niên bất ngờ ra đòn như đối với Quan Vũ, hấn liền không quá mức lo lắng mà lên tiếng.

Chiều thức của thiếu niên 13 tuổi quý dị chỉ là do chín người bọn họ không dồn tâm trí đề phòng thiếu niên mà thôi chứ không phải thực lực của bọn họ cách quá xa thiếu niên 13 tuổi. Thật sự đánh nhau cũng chưa biết ai thắng ai thua.

-Hấn tự mò mẫm thoát ra muốn giết ta, đánh hấn chỉ thương nhẹ như thế là ta đã nhân nhượng cho hấn rồi. Trúc Vi muội, muội nên biết, nếu không phải ta vì trọng trách to lớn gánh trên vai lúc này, ta đã giết hấn.

Thiếu niên 13 tuổi dùng ánh mắt lạnh lùng, bề ngoài đáp.

Ngay lúc này, Vô Thường cũng xen giọng vào, phá tan đi bầu không khí quá mức im lặng nơi đây vì sự xa lạ, không quen biết giữa người với người.

-Các vị đừng tranh cãi. Theo ta thấy thì cả hai người cùng có sai nên xem như hòa nhau đi. Và lại hiện tại, ta nghĩ các vị nên giúp những người không biết gì như ta và vị Quan Vũ bằng hữu hiểu rõ hơn về nơi này, cũng như chuyện gì đang xảy ra sẽ tốt hơn a.

Vô Thường không có nhiều thời gian khi mà chỉ còn trên dưới 11 tháng là hết hạn giao ước với Ngọc Yên. Đến nơi này nếu thật có tranh đoạt cái gì đó như hấn dự đoán thì hấn dứt khoát làm cho nhanh, hi vọng thoát ra được bên ngoài ít nhất là sớm hơn 1 tháng để còn kịp hoàn thành giao kèo cùng Ngọc Yên.

Hỏi chi tiết nhanh, nắm bắt mục tiêu cần đạt nhanh, thực hiện nhanh và trở về nhanh là điều Vô Thường muốn làm. Cho bọn tiểu hài này thời gian thể hiện cá tính xem như hấn đã là người rất tốt rồi, nếu còn dây dưa, bất nháo, Vô Thường không ngại dùng sức mạnh ra để ép.

Còn nếu trong trường hợp bắt buộc không thể về kịp, thậm chí là không có đường về, Vô Thường sẽ...

Vô Thường nói xong, một vị thiếu niên cũng khoảng 13 tuổi tiếp nối nói.

-Đúng đó Tiêu Thần huynh, Trúc Vi muội, quãng thời gian chúng ta đến đây đã quá 3 phút, nếu còn không lên kế hoạch và bắt đầu hành động thì sẽ thua thiệt hơn so với các tộc khác, kết quả sẽ rất tệ hại. Dám nghĩ các vị tiền bối đều không muốn thấy điều này, Nhân tộc chúng ta không hề muốn thua thêm một lần nào nữa.

-Hừ, không cần tên phế vật như người nhắc ta làm việc.

Tiêu Thần ánh mắt sắc lạnh nhìn thiếu niên mà không ngần ngại si nhục một câu khiến thiếu niên chỉ có thể kiềm nén tức giận trong lòng, hai bàn tay nắm chặt quả đấm không có chỗ phát tiết mà cuối đầu hậm hực.

Thiếu niên chỉ xếp hạng thứ 4 trên Linh Nhân bảng của Thánh Vương Điện, còn Tiêu Thần lại hạng 1, luận bồi cảnh, luận thiên phú, luận sức mạnh đều không bằng Tiêu Thần, hấn ngoài căn răng nhân nhện ra thì không thể làm được gì, có liều mạng đánh cũng chỉ tự chuốc lấy nhục.

Nhếch mép khinh thường với con nhện của thiếu niên, Tiêu Thần quay người nhìn về thiếu nữ nhỏ tuổi khoảng 11, 12 tuổi, thân người đáng chuẩn, chiều cao tầm 1m5, nàng vận trên người là một bộ trang phục vàng nhạt và đeo khăn lụa cũng màu vàng nhạt che đi dung nhan không rõ, nhưng mà từ đôi mắt đen huyền màu bảo thạch của nàng lại toát ra một loại mị lực kinh người, nó dường như là có thể làm điên đảo tất cả chúng sinh nhìn thấy.

Tiêu Thần lần đầu tiên lộ vẻ dịu dàng khiến người kinh ngạc, hấn nói.

-Tiên Nhã, ta giải thích không được tốt cho lắm, muội thay ta diễn giảng cho bọn họ đi.

“Mười mấy tuổi đầu đã biết yêu rồi, mẹ, đúng là con nít ác tặc!”

Vô Thường nhìn ánh mắt Tiêu Thần thâm lắng trong lòng.

Vô Thường kia nghe vậy liền tức thì mắng mỏ Vô Thường.

“Nhưng mà người ta đã 13 tuổi, thân hình cao lớn như thiếu niên 15, 16 tuổi. Nhìn chung cũng đỡ hơn cái bản mặt của mày”

“Giờ nữa, liên quan gì tao?”

“Ừ, đầu có liên quan gì mày. Tien đây tao muốn kể một câu chuyện của một thằng nhóc danh xưng đại dâm tặc bên thế giới Pháp thuật. Khi xưa lúc mới lên 7 tuổi, thằng nhóc đó thấy hai người lớn nam nữ làm mấy cái chuyện ư hự, thế là cậu ta liền rủ cô bạn học cùng lớp xinh đẹp, dễ thương, ngây thơ đi đến một căn hành bỏ hoang để thực hành, thực hành từ tối cho đến sáng...”

“Ế, ế... kìa con bướm vàng, kìa con bướm vàng, xòe đôi cánh, xòe đôi cánh, bướm bóm bay năm ba vòng, bướm bóm bay năm ba vòng, em ngồi xem, em ngồi xem...”

Vô Thường giả điên, âm thanh đều khuếch đại chèn ép lời nói của Vô Thường kia, không cho Vô Thường kia kể hết câu chuyện.

“Hừ, rõ khôn nạn hơn người ta gấp trăm lần mà ở đó còn lên án người ta. Cờ hó...”

Vô Thường kia biết Vô Thường đã lên con, giờ có nói tiếp hẳn cũng sẽ không để tâm, Vô Thường chỉ đành mắng một câu liền im lặng.

Bên ngoài, Vô Thường hai tay bỏ túi quần nhìn diễn biến trước mặt mà tự dung hướng mặt lên trời huyết sáo lung tung, khó hiểu. Sau đó cảm thấy mọi người kì quái nhìn liền cười ngây ngô gãi đầu, dừng lại âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 48: Hiểu rõ

Bên kia, nghe Tiêu Thần nói, thiếu nữ Tiên Nhã sau vài giây yên lặng, ánh mắt của nàng liền khẽ chuyển, sóng mắt long lanh lấp lấp lánh mê động lòng người đảo quanh một vòng tất cả mọi người, âm thanh tựa tiếng ru của loài hoa đẹp nhất trên đời nhất thời vang lên.

-Trong đây có lẽ chỉ có mình hai vị ca ca trông lớn tuổi nhất và thực lực yếu nhược nhất là chưa rõ thông tin. Nhưng dù vậy Tiên Nhã vẫn xin được mạn phép nói lại từ đầu đến cuối nguyên nhân và nhiệm vụ mà mười người chúng ta lại có mặt ở nơi đây.

Không nói lòng của Vô Thường cảm thấy đau khi bị nói là một trong hai kẻ vừa già, vừa yếu. Chỉ nói là một câu nói bình thường, không có gì đặc sắc nhưng khi được phát ra từ miệng của thiếu nữ nhỏ tuổi tên Tiên Nhã lại khác, nó hoàn toàn như là có một cái ma lực kỳ lạ, hấp dẫn mọi sự chú ý của người khác dù có là nam hay nữ.

Tiêu Thần, Trúc Vi, Quan Vũ, thiếu niên 13 tuổi bị khi nhục, thiếu niên 14 tuổi, thiếu nữ 15 tuổi có mái tóc đen che khuất trán và hai mắt, thiếu nữ 16 tuổi xinh đẹp luôn tỏa ra một ít hàn khí ra xung quanh, thiếu niên 16 tuổi cao 1m78, thiếu niên 16 tuổi sắc mặt từ đầu đến cuối đều luôn âm trầm, Vô Thường. Tất cả đều không tự chủ được mà dõi theo.

Dĩ nhiên trong đó Vô Thường chỉ giả điên, hẳn thậm chí còn nhân lúc người khác không chú ý mà đưa tay gãi móng vài phát vì ngứa.

-Trước hết, Tiên Nhã sẽ nói nguyên nhân mười người chúng ta có mặt tại nơi đây, nơi đây là gì...

Và cứ như thế, người con gái sau này được mệnh danh là “Nữ nhân xinh đẹp nhất Nhân tộc” bắt đầu làm sáng rõ tình hình và nhiệm vụ cần thực hiện cho nam duy nhất trong lòng nàng ở thời điểm tương lai không xa và Quan Vũ hiểu.

Sau một hồi vài mươi phút giống như học trò nghe cô giáo giảng bài, Vô Thường nhanh chóng nắm bắt mọi tình hình.

Trong vũ trụ vũ trụ có phân chia thành tổng cộng 10 giới lớn*: Nhân Giới, Quý Giới, Ma Giới, Yêu Giới, Tinh Linh Giới, Long Giới, Thiên Hồ Giới, Khí Giới, Mộng Nhân Giới, Hồn Giới.

*Có lớn, tức có nhỏ.

Khi xưa vũ trụ vừa mới hình thành, mười giới lớn vẫn chỉ đơn thuần là một không gian sống, không gì đáng nhắc đến. Thế nhưng thời gian dần trôi, tuế nguyệt dần trôi, thời đại liên hồi thay đổi, mười giới rốt cuộc sinh ra một tia linh trí nhỏ nhoi.

Mười giới vì có linh trí, linh trí lại rất thấp, chỉ có bản năng sinh tồn và cướp đoạt nên bắt đầu xung đột, tranh giành biên giới lẫn nhau vô cùng ác liệt. Cứ thế tồn tại hàng ngàn năm, mười giới liên tục như những con thuyền lớn va vào chạm nhau, chúng tuy không phân ra được hơn thua nhưng bên trong mỗi một giới, trước những cuộc chấn động không ngừng nghỉ từ các cuộc va chạm giới, thiên tai, họa kiếp liên tục được sinh ra bên trong, chúng nhấn chìm tất cả các sinh linh mà chúng đi qua, một sự sống đều không thể tồn tại trước chúng.

Thế rồi lại thêm gần ngàn năm sinh linh trong giới phải trốn chui trốn nhủi trước thiên tai, họa kiếp, cuộc tranh giành giữa các giới đột ngột dừng lại không rõ nguyên nhân. Sinh linh các giới còn sót lại cực ít một lần nữa lại có cơ hội vun mình phát triển.

Cho đến 15 vạn năm trước, mười luồng sáng đầu tiên từ bầu trời Nhân Giới hạ xuống rồi mang đi mười vị Linh Nhân cảnh mạnh nhất của Nhân tộc đến một nơi xa lạ. Cuộc tranh đoạt sinh khí giữa các Giới bắt đầu diễn ra lần thứ nhất.

“Tranh đoạt có tổng cộng 7 vòng phân chia bảy cấp bậc tu vi, Linh Nhân, Linh Sur, Tông, Tướng, Tôn, Đế, Thánh, mỗi vòng đều sẽ chọn ra 10 người có thực lực mạnh nhất trong cùng cảnh giới. Cứ mỗi một vòng kết thúc, vòng tiếp theo sẽ diễn ra trong ít nhất 10 năm hoặc cao nhất 100 năm nữa. Khi kết thúc hết bảy vòng, một vạn năm sau lại tiếp tục lần đầu mới”.

Vô Thường điểm lại những điều đáng lưu ý trong bài giảng của thiếu nữ Tiên Nhã.

“Nơi đang đứng là một mảnh đất kỳ lạ không có bản đồ, vì mỗi một vòng đấu, địa phương được đưa đến đều khác nhau. Tại đây có cơ duyên vô tận nhưng cũng có nguy hiểm vô cùng. May mắn cộng thực lực mạnh mẽ sẽ bằng vui sướng, xui xẻo cộng thực lực mèo cào sẽ bằng cái chết”.

“Nếu sắp chết, bản thân có mong muốn buông bỏ thì sẽ được gửi trở về nơi đã được đưa đi, thoát chết, còn nếu không kịp mong muốn mà chết đi thì là chết thật”.

“Trong đây, mọi thứ đồ vật có quyền năng thuộc phạm trù từ Linh Sur cảnh trở lên đều tự động biến mất, khi kết thúc vòng 1, thoát ra khỏi nơi đây mới được trả lại. Vậy thế méo nào tay ta vẫn đeo nhẫn, người ta vẫn mặc đồ, không lẽ hai cái này đều có giá trị dưới Linh Sur cảnh?”

“Không, có lẽ là do máu của ta. May thật”.

Vô Thường âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhẫn hắc có thể mất nhưng quần áo của hắc tuyệt đối không thể mất. Mất rồi thì hắc lấy cái gì mặc đây? Lá cùng cỏ là đáp án dễ nhất giành cho hắc.

“Chiếc vòng gỗ trên cổ tay, mà có thể không phải gỗ, nó là vật dùng để tính điểm sinh khí mà người đeo kiểm được. Cứ mỗi khi đạt 100 điểm nó sẽ đổi màu, tuy nhiên rất khó để có thể kiểm được 100 điểm. Nếu đạt được đến 1000 điểm, Giới của người đạt sẽ lập tức được một phần sinh khí mà không cần phải đợi kết thúc vòng đấu, rồi dựa theo thứ hạng mới phân phát”.

“Trong này để giành sinh khí có hai con đường chủ yếu, đường chính và đường phụ”

“Con đường phụ bao gồm giết quái, mỗi con quái đều sẽ có điểm khác nhau, càng to càng mạnh sẽ càng được nhiều điểm, có thể cao nhất là từ vài trăm điểm đến một ngàn trên một con, bất quá trước nay chưa từng có tộc nào giết được con quái một ngàn điểm”

“Đổi từ đồ vật, tài nguyên đạt được, chỉ cần đưa nó chạm vào vòng tay và động ý niệm, số điểm sẽ tương ứng giá trị của chúng, còn nếu muốn giữ cho bản thân xài thì nuốt vào bụng hoặc giữ cho đến khi vòng 1 kết thúc, lúc ấy trở về cũng sẽ mang theo, thế nhưng có còn sống để mang ra hay không là vấn đề lớn a”

“Là người đầu tiên phát hiện di tích, bí cảnh, đem vòng đánh lên sẽ được cộng trực tiếp 500 điểm sinh khí”

“Cuối cùng, giết được thành viên của tộc khác, mỗi một người tính 500 điểm”

“Con đường chính, đi đến trung tâm mảnh đại lục này, ngồi chờ đợi cho đến khi vách ngăn bình chương thu hẹp phạm vi hoạt động lại còn trong bán kính 5km. Sau đó tất cả người có mặt đều phải đánh nhau, đánh cho đến khi chỉ còn duy nhất mười người còn tồn tại trên lục địa, vòng 1 Linh Nhân cảnh liền kết thúc. Vậy ra cái bình chương sau lưng ta sẽ dần dần thu hẹp lại à?”

Vội quay ra sau lưng nhìn bình chương mờ ảo, Vô Thường quan sát kỹ dưới đất liền giật nảy mình.

“Nó... nó liếm mất một hàng lá cỏ rồi này. Đệch, liếm gì nhanh vậy cha, mới có nửa giờ thôi mà!”

“Xem ra phải hành động thật nhanh. Mà may mắn một điều, thời gian trong đây trôi qua một ngày bên ngoài lại chỉ trôi qua 1 giờ. Nên có lẽ ta nên lụm hết đồ tốt trong đây rồi mới thoát, lúc đó Ngọc Yên chắc chắn sẽ trở thành Linh Nhân cảnh dưới sự chỉ dẫn của ta”.

“Lời hứa được thực hiện, tình bạn thêm gắn kết, lúc đó ta và Ngọc Yên có thể...”

Vô Thường quay lưng mà liếm liếm môi.

“Thú vị, thật thú vị, ha ha ha hà...”

Vô Thường lấy tay che miệng, che đi nụ cười man rợ chột nở trên môi, không cho ai phát hiện.

Lúc này, giọng nói mỹ diệu âm hoa của Tiên Nhã lần nữa vang lên.

- Vì vậy Tiên Nhã mong mọi người có thể giới thiệu bản thân đôi nét để chúng ta có thể hiểu nhau hơn, lúc hành động đối kháng với quái thú hay là chung tay đấu tranh với các chủng tộc khác đều sẽ được thuận lợi.

-Đúng đó các vị, chắc hẳn mọi người đều được các vị tiên bối hay ân sư của mình nhắc nhở, trong các cuộc chiến đấu, bất kể yêu thú hoặc với tộc khác, chúng ta đều không có sức đánh một đầu một, mười lăm vạn năm qua, chúng ta đều chỉ có kết cục như thế. Do vậy chúng ta cần sự đoàn kết, sự liên minh phối hợp hành động mới có thể chiến thắng chúng, mang về vinh quang, cũng như điểm số sinh khí to lớn cho Nhân tộc chúng ta. Lần này, chúng ta sẽ đặt chân vào bước ngoặt lịch sử giúp Nhân tộc giành chiến thắng, mười người đầu tiên chúng ta sẽ được lưu danh vào sử sách cho đến về sau a.

Thiếu niên 13 tuổi lúc đầu bị Tiểu Thần khinh hục, hấn lần nữa cất tiếng, âm điệu tràn đầy sự hào hùng cùng sự tự tin vững chắc.

Tiếp đó để mọi người không chán chờ lâu, thiếu nữ Trúc Vi là người chủ động giới thiệu bản thân.

- Vậy đề ta là người đầu tiên giới thiệu trước. Ta tên Nhậm Trúc Vi, đến từ Thiên giới, có thiên phú 99 sợi xích, sở hữu Mộng Huyền Tâm Đan, xếp hạng thứ năm trong Linh Nhân bảng của Thánh Vương Điện.

Nhậm Trúc Vi là một thiếu nữ chính xác 12 tuổi, thân cao 1m53, dáng người mảnh khảnh, gương mặt tuyết trắng xinh đẹp, ngực cao, mông vênh đều đang phát triển rất tốt. Nàng là người duy nhất mặc bộ trang phục xanh lá màu cỏ cây.

Thiếu niên 13 tuổi bị khinh hục nói tiếp giới thiệu.

- Tại hạ Sở Hoành, cũng đến từ Thiên giới, thiên phú 99, có Trọng Lực Tâm Đan, hiện xếp hạng thứ 4 trong Linh Nhân bảng.

Thiếu niên này mặc trang phục nâu đen, cao 1m7, ngoài gương mặt tuấn tú có vẻ mềm mại, tươi cười thì cũng không có gì đặc biệt.

- Thánh Vương Điện, Linh Nhân bảng là gì?

Quan Vũ kinh ngạc chột hỏi. Hai cái này hẳn có chút tò mò, vì sao Thiên Tinh tinh cầu của hắn đều không có, chưa từng được trưởng bối nhắc qua thứ có chức năng tương tự, còn về Thiên giới, hắn đoán hẳn là một tinh cầu gì đó bên ngoài tinh không.

- Hi hi, Thánh Vương Điện là nơi chuyên đào tạo những tu luyện mạnh nhất cùng cấp bậc của Thiên giới chúng ta, cũng có thể nói là nơi đào tạo ra những chiến binh đầy đủ năng lực nhất để trở thành người bảo vệ Nhân Giới, chẳng hạn như tham gia cuộc tranh đoạt này như bọn ta. Và cũng đặc biệt nha, Thánh Vương Điện của chúng ta là độc nhất, nếu có tổ chức nào trùng tên đều sẽ bị gỡ bỏ đấy.

- Còn Linh Nhân bảng dĩ nhiên là bảng dùng để xếp thứ hạng tu luyện giả Linh Nhân cảnh của Thiên giới chúng ta. Do nó sử dụng trận pháp to lớn nên đánh giá tu luyện giả cực kỳ chuẩn xác, năm người chúng ta mặt ở đây đều đã là 5 người mạnh nhất Linh Nhân cảnh rồi đấy.

Nhậm Trúc Vi cảm thấy kiêu ngạo và tự hào mà rất nhanh lên tiếng trả lời Quan Vũ.

-Ồ, cảm tạ tiểu cô nương giải đáp. Tại hạ Quan Vũ, sở hữu Lôi Điện Tâm Đan cùng thiên phú 98 sợi xích, đến từ Thiên Tinh tinh cầu.

Quan Vũ tự giới thiệu.

- Tên Quan Vu, Quan Vũ kia, người nghe cho rõ, bản tiểu thư đây không phải tiểu cô nương nghe chưa, gọi ta là Trúc Vi hoặc là Vi tỷ tỷ, Trúc tỷ tỷ.

Trúc Vi chu mỏ đáng yêu ra quát giận Quan Vũ, Quan Vũ nghe thế không những không cảm thấy phiền, ngược lại còn nhìn thấy vẻ đáng yêu của Trúc Vi liền bị ngẩn người một hồi lâu, khiến người đủ kinh nghiệm yêu đương liền hiểu ra phản ứng thích người của hắn.

“Mẹ, lại một tên ấu dâm xuất hiện”

Vô Thường tiếp tục trách mắng người khác khi mà hắn lúc 7 tuổi đã từng làm cái chuyện khó có thể tin tưởng đó là một việc thẳng thớm nên làm.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chương 49: Ba cái 100 sợi xích!

Kế tiếp, âm thanh muôn hoa của Tiên Nhã lại vang lên, đánh thức Quan Vũ đang say mê cùng với Trúc Vi bùng bùng lửa giận vì bộ dạng ngơ ngời của Quan Vũ.

- Tiểu nữ Phụng Tiên Nhã, thiên phú cực hạn 100 cùng với Cửu Sắc Mẫu Đơn Tâm Đan, mong được các vị ca ca và tỷ tỷ giúp đỡ trong thời gian sắp tới.

Phượng Tiên Nhã là thiếu nữ mặc trang phục và khăn che mặt màu vàng nhạt, dáng người cong vẹo thướt tha, mỹ diệu, hoàn toàn vượt xa hai từ hoàn mỹ, cứ tựa tiểu tiên nữ giáng trần vậy. Nàng ngoài việc có đeo vài trang sức đẹp và tinh xảo ở cổ tay, kẹp trên mái tóc nhưng huyền như thác thì cũng không còn gì đặc sắc để nói.

-Cái gì, 100 sợi xích?! Đã thế mà còn có Cửu... Cửu Sắc Tâm Đan?!!!

Nghe đến thiên phú của Phượng Tiên Nhã, năm người Vô Thường tuy có bốn người đồng lúc kinh hãi kêu lên và một người hơi chậm hơn một chút (Vô Thường) nhưng tất cả đều mang ý nghĩa hết hồn, kinh vía trước những gì bản thân nghe được.

100 sợi xích, số sợi xích dường như chỉ có trong thần thoại, xuất hiện trong truyền thuyết, khắp lịch sử từ trước nay của tính câu bọn họ đều chưa từng có một người, thật sự là chưa từng xuất hiện bất cứ một người, cao lắm chỉ như bọn họ có 99 sợi mà thôi. Ấy vậy mà vị thiếu nữ nhỏ tuổi có một loại mị lực khó tả này lại đạt được, có được cái thiên phú hoàn mỹ 100 sợi xích trong truyền thuyết đó, khiến cho năm người Vô Thường quá mức kinh tâm động phách.

Chưa dừng lại, câu nói “Cửu Sắc Mẫu Đơn Tâm Đan” tiếp theo của Phượng Tiên Nhã một lần nữa đã kích tâm tình chưa bình tĩnh của năm người Vô Thường với hai từ “Cửu Sắc”.

Cửu Sắc Tâm Đan chính là một loại Tâm Đan khi sinh ra đã mang ý nghĩa là dù tu luyện giả có bao nhiêu sợi xích đi chăng nữa, lúc họ thành Linh Nhân cảnh cũng đều sẽ được cộng thêm 9 lần sức mạnh, giống như một tu luyện giả có 60 sợi xích, khi thành Linh Nhân cảnh, sức mạnh linh lực sẽ bằng 9 lần linh lực của Linh Nhân cảnh có 60 sợi xích khác.

Phượng Tiên Nhã có 100 sợi xích kết hợp cùng với Cửu Sắc Mẫu Đơn Tâm Đan, vậy cũng ý là nói, nàng thành Linh Nhân cảnh sẽ có sức mạnh gấp 18 lần tu luyện giả có 99 sợi xích*, hoặc dễ hiểu hơn thì đó là một sức mạnh không có bất kỳ một Linh Nhân cảnh nào có thể địch nổi, nàng đã vô địch trong nhóm mười người bọn họ.

(*Lần này đưa ra cách tính: Lấy ví dụ 65, 66, 67 và 68. Và lưu ý, chúng không phải con số để tính toán, mà là một mức hạn lượng tượng trưng giống chữ cái A, B, C. Lưu ý.

68 sợi sẽ mạnh bằng 67×2 , bằng 66×2 (vì 67 mạnh bằng 66×2) $\times 2$, bằng 65×2 (sẽ bằng 66) $\times 2$ (sẽ bằng 67) $\times 2$.

100 sợi và cửu sắc sẽ mạnh bằng $99 \text{ sợi} \times 2$ (bằng 100 sợi) $\times 9$. Đơn giản hiểu là mạnh gấp 9 lần người cùng thiên phú chứ không mạnh bằng người có 109 sợi xích.

Cho nên chương 24: Vô Thường nói mạnh “ít nhất gấp 9900” lần tu luyện giả có 100 sợi xích cũng là do hắn đơn giản hóa. Nếu tính chính xác ra lại là con số rất kinh khủng, cực kì kinh khủng, chính xác là 100×2 mũ 9900!

Thiên phú thật sự là một cái biệt không hồi kết và rất khó để gỡ gạc, hơn một sợi là hơn quá nhiều.

Thế giới tu luyện là một thế giới coi trọng thiên phú vô cùng)

Nếu lúc này đây là trường hợp đạo chơi bí cảnh bình thường, không phải do “Nhân Giới” chọn và có nhiệm vụ cao cả là tranh đoạt sinh khí, cần sự hợp tác, liên minh tộc đàn, Phượng Tiên Nhã nói ra thiên phú chắc chắn sẽ không ai tin tưởng, nhưng trong tình cảnh này, mọi người đều tin tưởng trăm phần trăm thiên phú của nàng mà không chút nghi ngờ.

Họ không tin Phượng Tiên Nhã có mị nhãn sống chuyển, có âm điệu lời nói như loài hoa xinh đẹp nhất trên đời, có thái độ nghiêm túc, lễ độ, nhã nhặn, cao quý lại đang nói dối.

-Sao, đứng hình rồi hả?

Trúc Vi nhìn năm người Vô Thường bật cười tươi như hoa, nàng hớn hờ nói.

-Nói cho các ngươi biết, Tiên Nhã tỷ không phải là người có thiên phú 100 duy nhất đâu nha, hi hi.

Tại Thánh Vương Điện, thực lực mạnh chính là tỷ, là ca, là huynh. Tiên Nhã tuổi nhỏ hơn Trúc Vi nhưng thực lực mạnh hơn nên Trúc Vi chỉ có thể xưng nàng là tỷ.

“Hả?!”

Bọn người Vô Thường đang tiếp tục bị kinh ngạc đánh xuống tâm thần thì giọng Tiêu Thần lần nữa bỗng vang lên.

-Tiêu Thần, Thiên giới, hạng 1 Linh Nhân bảng, thiên phú cực hạn 100, Chiến Thiên Tâm Đan và là phu quân tương lai của Tiên Nhã.

Tiêu Thần là thiếu niên 13 tuổi nhưng lại cao 1m7, là người tuấn tú, đẹp trai mặc trang phục vàng kim như vương tử đại triều. Tính cách có phần lớn là sự kiêu ngạo, tự tin hết mức, bề ngoài và có một loại uy nghiêm khó tả đối với những người yếu hơn hẳn.

-Lại 100 sợi xích sao...

Thông tin đến, thiếu niên 16 tuổi từ đầu đến cuối luôn có sắc mặt âm trầm lần đầu tiên bật thốt vì đã thể kiểm nổi tâm tình được nữa, hắn hoàn toàn có

cảm giác thua thiệt sâu sắc.

Cũng không riêng gì hắn, thiếu nữ lạnh lùng tựa băng sơn, thiếu nữ có mái tóc che đi trán và đôi mắt, Quan Vũ đều có một loại tự ti, bị ai cho bản thân. Hóa ra từ trước đến giờ họ luôn tự hào, vui sướng vì thiên phú của mình lại bất quá chỉ giống như “ếch ngồi đáy giếng”, không biết trời cao đất rộng, núi cao còn có núi cao hơn.

“Thiên phú hẳn như vậy, ta thua, không oan...”

Thương thế đã gần như sắp khôi phục, Quan Vũ thờ dài trong lòng. Hắn chỉ có 98 sợi xích, theo nguyên lý tính ra thì bình thường Tiêu Thần đã có linh lực mạnh gấp 4 lần linh lực của hắn, đánh không lại là điều dễ hiểu.

“Chiến Thiên Tâm Đan sao, ta hiểu vì sao nhóc con ngươi lại hạng 1 Linh Nhân bảng rồi”

Vô Thường bên ngoài cũng muộn phiền, bên trong lại để ý đến chi tiết mà bốn người Quan Vũ do đã đặt hết tâm tư vào con số 100 nên không chút ý, Vô Thường sắc xảo lý giải thu về thông tin.

Tiên Nhã và Tiêu Thần đều cùng ở Thiên giới, tức họ sẽ đều phải có tên trong Linh Nhân bảng. Vừa rồi, Tiêu Thần tự nhận mình là hạng nhất 1, vậy cũng nghĩa là Cửu Sắc Mẫu Đan Tâm Đan dĩ nhiên lại không thể chiến thắng được Chiến Thiên Tâm Đan.

Từ đó, Vô Thường tức thì tập trung suy diễn về Chiến Thiên Tâm Đan trong tích tắc vài giây để nhanh chóng thu nhận thông tin về sức mạnh, về khả năng của Chiến Thiên Tâm Đan.

Đây xét cho cùng cũng chỉ là thú vui nhỏ của hắn. Hắn là người rất thích tự suy luận để tìm ra khuất mắt mà bản thân vừa bắt gặp, chỉ khi có kết quả hợp lý, hắn mới vui vẻ lòng.

Không khí đang trở nên trầm lắng trong cơn gió nhẹ của bình nguyên nhỏ vì có quá nhiều điều kinh ngạc vô cùng diễn ra đánh vào lòng người, thì một giọng nói nhàn nhạt vang lên xuất phát từ thiếu niên 14 tuổi, là Linh Nhân cảnh lớn tuổi nhất trong năm người đến từ Thiên giới.

-Ta là Diệp Văn Thanh, từ Thiên giới, có thiên phú 100 cực hạn và Kiếm Ảnh Tâm Đan, hy vọng sự hợp tác đến từ mọi người.

Diệp Văn Thanh mặc trang phục thanh sam, trên người ẩn ẩn có một loại khí thế như dao như kiếm, vô cùng sắc bén.

-Haizzz...

Vô Thường thờ dài một hồi, nó dường như cũng đã là thứ miêu tả chân thật nhất tâm tình của năm người Vô Thường lúc này.

Vài giây qua đi, thiếu nữ lạnh băng trấn định giới thiệu.

-Ta là Diệp Tuyết Băng, thiên phú 99 sợi với Băng Thủy Tâm Đan, mong được chỉ giáo thêm.

Thiếu nữ 16 tuổi này thân mặc váy xanh tựa màu băng, gương mặt, dáng người đều là rất xinh đẹp, nhất là cặp chân nhún nhún được lộ ra bên ngoài kia. Bất quá vẻ mặt lạnh lùng như băng tuyết không tan cùng với hàn khí vây quanh người nàng không khiến người vừa nhìn thấy liền suy đoán nàng là người khó gần, không dám tự tiện dây dưa chào hỏi nếu không đủ thực lực.

-Băng Thủy hai thuộc tính cơ à, ngươi rất thú vị a.

Tiêu Thần nhìn Diệp Tuyết Băng ngạo nghễ gật đầu cười nhẹ như là kiểu ưng ý một món đồ, thật rất khiến người ta căm ghét.

Tiếp theo, thiếu niên 16 tuổi cao 1m78 khai thông tin.

-Tại hạ Trần Hùng đến từ Ngân Long tinh cầu, ta sở hữu Long Tượng Lực Tâm Đan với 99 sợi xích, mong được chỉ giáo.

Trần Hùng mặc đồ trắng nhạt, từ thân thể của hắn mọi người đều có thể cảm nhận thứ sức mạnh to lớn của lực lượng.

Nổi tiếp cuộc làm quen là thiếu nữ 15 tuổi có mái tóc dài kì lạ, giống như là cố ý để tóc nơi trước mặt dài ra, che đi phần trán và đôi mắt của chính mình. Thiếu nữ này có phần ngại ngùng cử chỉ, rụt rè âm điệu nói, âm thanh của nàng phát ra êm đềm tựa tiếng suối nơi rừng hoang diệu nhẹ chảy, lại cũng đồng thời rất dễ thương.

-Ta... ta tên là Mị Ảnh Lam, ta thuộc Mị gia của Hoàng Hà tinh cầu, thiên phú của ta là 99 sợi xích, còn Tâm Đan ta... ta không thể nói được, mẹ ta không cho ta nói, xin lỗi các ngươi nha.

Thiếu nữ này mặc một bộ váy dài xanh da trời, nàng có dáng người hoàn mỹ hấp dẫn, gương mặt tuy chỉ để lộ ra một nửa nhưng cũng đủ để người khác hình dung ra là một đại mỹ nhân “khuyên nước đổ thành, vua dâm quan dâm, dân đen quý lạy cầu xin”.

Tiếp đến kết thúc loạt giới thiệu, người cuối cùng dĩ nhiên là Vô Thường, nhìn chung thì hắn có vẻ là người có biểu hiện hiền lành, thân thiện nhất trong số mười người.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 50: Tiên Nhã, Tiêu Thần - Vô Thường bị vạ lây

Vô Thường khẽ nhìn từng khuôn mặt, từng ánh mắt đủ loại sắc thái tập trung về phía mình. Hắn tay trái từ lâu đã bỏ túi quần hông che giấu chiếc nhẫn, bước chân vừa di chuyển tiến về Mị Lam Ảnh vừa tự giới thiệu bản thân.

-Tại hạ Vô Thường đến từ Bách Lâm tinh cầu (hắn chế). Thiên phú của tại hạ thì chắc các vị ai cũng đều biết cả rồi, nên tại hạ không nhắc đến. Còn Tâm Đan của tại hạ thì chỉ là một cái hỏa điểm màu tím bình thường được tại hạ chuyên dùng để nấu ăn, nướng bánh, ừm, tại hạ thích nấu nướng nên mong các vị đừng chê cười. Ngoài ra, tại cũng rất thích những gì xinh đẹp ví dụ như là...

Nói đến đây, Vô Thường cũng đã đi đến và đứng đối diện với thiếu nữ trông khá rụt rẻ tên Mị Lam Ảnh.

Phùng!

Ngọn lửa tím chọt bùng cháy trên bàn tay phải của Vô Thường nhưng rồi cũng nhanh chóng bị Vô Thường bóp chặt lòng bàn tay lại mà dập tắt đi, đến khi hắn mở lòng bàn tay ra thì nằm trong lòng bàn tay hắn chọt xuất hiện ba cây hoa nhỏ màu tím, có bốn, năm cánh hoa, chúng nhìn rất giống với hoa đại, chính xác phải nói thì hoàn toàn giống với vài cây hoa đang mọc ở dưới chân mọi người.

Vô Thường khẽ cầm ba cây hoa hướng trước mặt Mị Lam Ảnh giờ lên, bản thân thì nhẹ cười nói đầy biểu hiện của anh trai chăm sóc em gái.

-Tặng muội, hãy mạnh mẽ lên.

Đồng thời, hắn cũng truyền âm đến Mị Lam Ảnh một câu nói khiến nàng đứng thân hình ngẩn ra.

“Đôi mắt của nàng rất đẹp, vì sao nàng lại phải che giấu chúng?”

-Cầm lấy đi, nếu không ta ngại chết mắt.

Biết rõ Mị Lam Ảnh vốn rụt rẻ, lại bị ảnh hưởng bởi câu truyền âm nên khó có thể bình tĩnh cầm ba cây hoa đại hắn tặng. Vô Thường tự ý nhét ba cây hoa vào lòng bàn tay ngọc rất mềm mịn của nàng rồi lập tức quay người rời đi.

Tám người kia nhìn hành động kỳ lạ của Vô Thường với Mị Ảnh Lam thì ngoài Quan Vũ giờ ngón cái lên thì bảy người còn lại đều không chú tâm.

Giọng nói kiêu ngạo bềnh bễ của Tiêu Thần lần nữa vang lên.

-Tất cả đều giới thiệu qua, chúng ta đều đã có hiểu biết sơ bộ về nhau. Bây giờ nên đến lúc chúng ta cùng hợp sức để chiến đấu, tìm về điểm sinh khí cho Nhân tộc chúng ta.

-Tiêu Thần ta, chính là người mạnh nhất và hiểu biết nhất ở đây, ta sẽ chính là người dẫn các ngươi...

-Không, ta xin được tách nhóm!

Vô Thường đi được hơn 2m liền đứng lại, tuy vậy hắn vẫn không quay mặt về chín người, đôi mắt hắn nhìn về con đường bên trái bình nguyên mà thân nhiên nói, điều này không khỏi khiến người khác nhủ mày liên tục.

-Thiên phú của ta thấp kém, chỉ 98 sợi xích thôi, Tâm Đan cũng không mạnh bằng bất cứ một ai trong đây, ta không thích hợp với nhóm.

-Với lại Tiêu Thần huynh đệ, ngươi quá mạnh đấy, ta không chịu nổi uy áp của ngươi đâu. Nãy giờ ta còn đứng đây được là đã cố gắng lắm rồi, nên xin lỗi mọi người, ta muốn tách nhóm để hoạt động tự do hơn, thoải mái hơn, phần tìm điểm sinh khí cho Nhân Giới, Nhân tộc chúng ta, ta xin nhờ hết vào các vị.

Nói xong, Vô Thường hiên ngang một tay vẫn luôn bỏ trong túi quần rồi đi.

Thông tin về chín người hắn đã thu thập được đôi chút làm tài liệu tham khảo cho bản thân, ở lại là điều không cần thiết.

-Vô Thường huynh, ta sẽ đi cùng với ngươi, ta ở đây cũng không chịu nổi áp lực vây xung quanh, nó thật sự không hề thoải mái chút nào.

Một số người đang muốn định lên tiếng ngăn cản Vô Thường thì bất chợt Quan Vũ cũng rời khỏi nhóm, vừa nói vừa chạy đến gần bên Vô Thường.

Với những điều Vô Thường thể hiện, cũng như việc truyền linh lực trợ giúp một kẻ xa lạ, không hề quen biết như Quan Vũ, Quan Vũ dù thực lực đứng

hạng chót trong đám người nhưng hấn thà đi chung với người tốt Vô Thường có thực lực tương tự còn hơn là ở lại nhóm người chỉ toàn kẻ có thể bóp đầu hấn dễ dàng, đặc biệt là Tiêu Thần, kẻ mà Quan Vũ đã có xích mích từ trước.

Con đường cô độc có thể nguy hiểm, nhưng thà như vậy còn hơn đi giữa bầy hổ.

-Hai người điên rồi, các người có biết nơi này nguy hiểm như thế nào không vậy? Để bọn tiểu thư nói cho các người biết, chỉ cần gặp một con bộ chết thôi cũng đủ cắn chết hai người rồi. Nhanh quay về nhóm, chúng ta đi chung còn chiếu cố được lẫn nhau đấy.

Nhậm Trúc Vi gấp gáp kêu lên, muốn hai người “phế vật” nhất nhóm quay về để không chết oan trong mảnh lục địa này.

Trước khi tiến vào cuộc tranh đoạt sinh khí giữa các Giới, Trúc Vi nàng, Tiên Nhã, Tiêu Thần, Sở Hoành, Diệp Văn Thanh đều đã được các tiền bối, các trưởng lão, các sư phụ nhắc nhở rất nhiều lần về trình độ nguy hiểm của nơi diễn ra tranh đoạt, nó thật sự là rất kinh khủng. Nàng không hề muốn bắt cứ một người nào phải chết, và lại bọn họ vẫn còn đó nhiệm vụ cao cả phải thực hiện, tách ra là điều cực kỳ tệ hại.

“Chết méo đâu, hù bố mày à, gần chết thì bỏ bất ý niệm buông bỏ lên sẽ sống thôi, còn là sống tốt nữa cơ” Vô Thường thầm phản bác trong lòng.

Sở Hoành cũng tốt bụng lên tiếng.

-Hai vị đừng đại dốt mà hãy suy nghĩ kĩ lại, không bàn cãi nơi này cực độ nguy hiểm mà chúng ta chính là đang thực hiện một nhiệm vụ có ảnh hưởng rất lớn đến tương lai, vận mệnh của Nhân tộc a. Ta biết hai người không thoải mái vì khí thế của Tiêu Thần huynh nhưng hãy nghĩ cho Nhân tộc chúng ta mà chịu đựng chút ít, dù sao thì hợp lực lại sẽ có cơ hội sống sót cao hơn ở một mình.

-Xin lỗi các người nha, ta... ta cũng muốn được tách nhóm, ta nghĩ đi với hấn sẽ tốt hơn với các người.

Sở Hoành vừa dứt câu, Mị Ảnh Lam với mái tóc che mắt nhất thời rụt rè nói, bản thân cũng liền nhảy một bước thật dài đẹp, phiêu động như tiên nữ đến bên cạnh Vô Thường.

-Không nên a...

-Không cần ngăn!

Trúc Vi và Sở Hoành định tiếp tục ngăn cản thì giọng nói đầy kiêu ngạo tự tin của Tiêu Thần vang lên.

-Ngay từ đầu ta đã sớm biết sẽ có những loại người như vậy tồn tại, chúng ta cũng không cần. Trúc Vi muội, muội không cần quản ba người họ, có họ trong nhóm hay không cũng như nhau mà thôi. Niềm vinh quang, niềm hy vọng của Nhân tộc chỉ có thể dựa vào bảy người chúng ta.

-Đi thôi, có lẽ các tộc khác đều đã có điểm số đầu tiên, chúng ta cũng sẽ có điểm đầu tiên. Lần này, chúng ta nhất định vượt qua lịch sử cha ông, đoạt về những thứ nên thuộc về Nhân tộc.

Tiêu Thần mang theo vẻ tự tin vô hạn bước chân về hướng cánh rừng rậm rạp phía trước.

-Hừ.

Diệp Tuyết Băng hừ lạnh khinh thường với ba người Vô Thường rồi cũng bước theo Tiêu Thần. Có Tiêu Thần hạng 1 Linh Nhân bằng cùng thiên phú 100 sọt xích dẫn đầu, nàng cảm thấy khá yên tâm, sự mong chờ của các các vị sư phụ, sư bá gửi gắm về tương lai tươi sáng của Nhân tộc sẽ không bị nàng làm thất vọng.

-Nhưng mà...

Nhậm Trúc Vi muốn nói thêm thì liền bị tiếng thở dài của Sở Hoành ngăn cản.

-Đi thôi Trúc Vi muội, muội xem bọn họ có phải đang lắng nghe chúng ta khuyên nhủ hay không?

Nhậm Trúc Vi tức thì nhìn kỹ lại hướng Vô Thường, thấy ba người quay qua quay lại nói chuyện gì đó, căn bản này giờ nào có chú tâm gì lời sau lưng của bọn họ.

-Đi thôi, mặc kệ bọn họ đi, đó là con đường họ chọn.

Nói lời cuối với Trúc Vi, Sở Hoành hướng theo Tiêu Thần và Diệp Tuyết Băng rời đi.

Nói tiếp Sở Hoành, Trần Hùng, Diệp Văn Thanh cũng xoay người theo hướng của Tiêu Thần.

Nhậm Trúc Vi yên lặng nhìn nhóm người Tiêu Thần đã đi được 10m, lại quay người nhìn nhóm ba người Vô Thường đang đứng yên một chỗ nói với nhau điều gì đó có liên quan đến nấu ăn, bánh nướng.

-Cầu cho các người gặp quái thú ăn thịt các người đi, hừ.

Bực bội trong người một câu, Nhậm Trúc Vi cuối cùng bước đi về chỗ bọn người Tiêu Thần.

Bất quá cũng ngay đúng lúc Trúc Vi bước đi này, một bóng hình vàng nhạt chọt xoẹt qua ánh mắt của nàng, bay thẳng về hướng của ba người Vô Thường.

-Tiên Nhã tỷ, tỷ cũng tách nhóm theo ba kẻ yếu nhược này sao?

Trúc Vi tức thì kêu lên.

-Hử?

Tiêu Thần đang đi ở đằng trước nghe được cũng tức thì nhú mày nặng dừng bước, gương mặt lạnh lùng của hắn nhìn ra hướng của Vô Thường ở đằng sau với ánh mắt đầy sự bất thiện.

-Cũng được, tuy nói Linh Nhân cảnh chúng ta không cần phải ăn uống nhưng mà thức ăn ta nấu rất ngon...

-Vụt!

Vô Thường đang mải mê nói chuyện với Quan Vũ và Mị Ảnh Lam về cuộc sống sau này thì bỗng bóng hình nhỏ nhắn, xinh đẹp của Phụng Tiên Nhã xuất hiện bên cạnh. Đồng thời hắn cũng cảm nhận đến ánh mắt bất thiện của Tiêu Thần nơi xa liền vội dừng lại cuộc trò chuyện, hắn hướng Tiêu Thần hét lên.

-Này, khoan đã Tiêu Thần huynh đệ, cái này là Tiên Nhã tiểu thư tự động đi đến, ta không có làm gì đâu a, đừng giận cá chém thớt.

Chỉ một câu nói, một hành động, Vô Thường lập tức đánh ngã hết hình tượng “anh trai”, “người tốt bụng” trước mặt Quan Vũ, Mị Ảnh Lam cùng Phụng Tiên Nhã, khiến ba người này không khỏi có ý niệm “liệu đi chung với hắn là lựa chọn đúng đắn?”

Bên kia, Tiêu Thần không chú tâm lời hay hành động của Vô Thường, hắn tập trung chú ý lên Phụng Tiên Nhã mà quát lớn.

-Tiên Nhã muội, muội như vậy là ý gì, đã quên mất nhiệm vụ, trọng trách của chúng ta rồi hay sao?

Chỗ Vô Thường, Tiên Nhã âm thanh như hoa nhưng lại đã có thêm phần lạnh nhạt nói.

-Tiên Nhã chưa bao giờ quên trách nhiệm của mình, Tiên Nhã chỉ là không thích đi chung với một người như ngươi mà thôi. Và lại với thực lực của Tiên Nhã, Tiên Nhã sẽ trợ giúp được Vô Thường ca ca, Quan Vũ ca ca và Lam tỷ tỷ, không để họ gặp nguy hiểm.

-Nực cười, ta đã nói không cần quan tâm ba tên phế vật là không cần quan tâm chúng. Ngươi sau này là thê tử của ta thì tất nhiên phải nghe theo ta, đi theo ta. Mau quay về đây!

Tiêu Thần lạnh giọng quát, khí thế cũng đã bộc phát lớn, tản mát mạnh mẽ ra xung quanh khiến đám người Sở Hoành, Diệp Tuyết Băng nhiều nhãi nhố hơi vì chịu áp lực lớn do khí thế bản thân thua kém Tiêu Thần.

-Đó là sau này, hiện tại Tiên Nhã vẫn là Tiên Nhã, không phải thê tử của ngươi.

Tiên Nhã một bộ cứng rắn đáp, thế nhưng cơ thể lại tự động nép sau lưng Vô Thường, Vô Thường né trái, nàng qua trái, hắn né phải, nàng qua phải, rồi tay nàng cũng chọt nắm chắc áo khoác đen hắn, không cho hắn di chuyển nữa, đôi mắt bảo thạch hút hồn kia lộ vẻ hờn dỗi nhìn hắn, hơi nước bên trong ầm ầm hiện hiện. Điều này khiến Vô Thường âm thầm có cảm giác không hề ổn.

Vô Thường ý định ban đầu chỉ là cần dắt theo Mị Ảnh Lam cùng với tên biết nghe lời là Quan Vũ để tạo nhóm nhỏ hoạt động, làm một cái đội trưởng tốt, nên ngay từ đầu hắn đã bày sẵn kế hoạch đối thoại, hành động để hai người tự lọt lưới. Còn tiểu cô nương nhỏ tuổi này hắn không có cần a, lỡ mà tên Tiêu Thần kia nổi khùng đánh đến, Vô Thường thật sự không muốn giết người, đặc biệt là những mầm móng tốt của Nhân tộc, của Nhân Giới hắn.

.....

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chương 51: Sau vài chuyện lộn xộn, hành trình bắt đầu!

Ngay lúc “tình cảm nóng bỏng” giữa Tiên Nhã và Tiêu Thần đang đến hồi gay cấn, thậm chí Vô Thường cũng đã xem chút nữa biến thành “kẻ thứ ba phá hoại”, Diệp Văn Thanh vốn ít nói lại lạnh lùng bắt ngơ lên tiếng với Tiêu Thần.

-Tiêu Thần, người đang dẫn dắt chúng ta hoàn thành trọng trách quan trọng hay là để đứng nghe người nói chuyện yêu đương?

-Thời gian đã qua hơn một giờ đồng hồ kể từ lúc chúng ta đến đây, bọn ta không muốn tốn thêm một chút thời gian nào nữa. Người nếu không tiếp tục dẫn dắt được thì để ta dẫn dắt họ vậy.

Nói xong, Diệp Văn Thanh cũng nói với mọi người.

-Các vị, ta tuy yếu hơn một chút so với hấn, nhưng các thông tin, kiến thức về nơi này đều là tương đương...

-Không cần người làm trò mèo.

Ánh mắt sắc lạnh với Diệp Văn Thanh, Tiêu Thần lần nữa nhìn về hướng Vô Thường đầy sự hăm dọa.

Vài giây sau, Tiêu Thần quay trở lại, hấn tiếp tục công việc lãnh đạo của bản thân hấn.

“Tiện nhân, có thể bây giờ ta còn chưa làm gì được người, nhưng mà sẽ không lâu nữa đâu” Tiêu Thần ác độc trong lòng.

“Biểu ca chỉ có thể giúp muội được như vậy, hy vọng trong nơi này muội có thể tìm đến vài thứ hữu ích trợ giúp cho Lâm thúc” Khẽ liếc mắt lần cuối nhìn thân ảnh nhỏ nhắn của Tiên Nhã sau lưng Vô Thường, Diệp Văn Thanh theo sau Tiêu Thần bước đi.

Nhậm Trúc Vi cũng từ xa chạy lại, nhập vào nhóm Tiêu Thần đồng hành, mục tiêu nhóm họ dĩ nhiên là tất cả các điểm sinh khí có thể đạt được trong khu rừng rậm phía trước.

-Hồi...

Nhóm Tiêu Thần đi, Vô Thường thở dài, hấn vội quay người giải thích với Quan Vũ, Mị Ảnh Lam cùng Tiên Nhã.

-Này đứng trách ta, các người cũng biết tên Tiêu Thần đó thực lực ra sao, nếu hấn đánh đến thì ta chính là người chết a. Chết thật đấy, không phải đùa.

-Vô Thường huynh, vấn đề này bọn ta hiểu, người không cần cảm thấy có lỗi đâu.

Quan Vũ bình tĩnh thông cảm. Đứng trước một áp lực lớn đến từ người mạnh hơn bản thân rất nhiều, ai cũng quý tính mạng của mình trên hết, Vô Thường hành động không hề sai.

-Umm, phải đó, Vô.. Vô Thường ca... không nên xin lỗi.

Mị Ảnh Lam tay còn cầm chặt ba cây hoa tím ấp úng mở miệng, cũng không biết từ lúc nào đã đổi thành danh xưng “Vô Thường ca” đối với Vô Thường, điều này khiến Quan Vũ nghe thấy liền cười thầm trong lòng “tên này hay, thoáng cái tặng vài bông hoa đại đã lấy lòng được một nữ nhân, quả thật bội phục, ta nên học hỏi, tiếc là nàng đã ở bên nhóm của tên ngạo mạn Tiêu Thần”.

Bất quá trong đó, Tiên Nhã chỉ lẳng lặng đứng yên không lên tiếng gì, nhưng từ ánh mắt ảm ức của nàng đối với Vô Thường đã nói lên tất cả.

Phượng Tiên Nhã sinh ra không những có Tâm Đan dị chủng mà còn có thể chất đặc thù, mọi thứ xuất phát từ người nàng đều có sức hấp dẫn vô hạn với bất luận một ai (người yếu hoặc cao hơn nàng chút ít) tồn tại nhìn vào nàng, do vậy từ nhỏ cho đến bây giờ nàng vẫn luôn được mọi người yêu thương, bảo bọc hết mình. Thế nhưng lúc này gặp phải Vô Thường, ngay từ đầu Tiên Nhã diễn giải về mảnh lục địa kỳ bí đến việc dùng ánh mắt đáng thương dụ hoặc “Vô Thường yếu nhược” che chở nàng trước ánh mắt của Tiêu Thần, nàng đều thất bại, Vô Thường như một tên “thái giám” không chút thương hoa tiếc ngọc giúp đỡ nàng, điều đó khiến nàng rất khó chịu, đồng thời cũng ảm ức vì Vô Thường ban đầu lộ ra vẻ “anh trai, đại ca tốt” khiến nàng tin tưởng, vậy mà bây giờ hấn xoay người 180 độ khiến nàng như bị sụp chân vào cái hố lớn, hụt hẫng vô cùng.

“Lạy hồn, mẹ trẻ giận chồng chạy đến đây núp, lấy ta ra hứng đạn, ta vì mệnh nên đã không hứng đạn thay liền oán trách ta. Mẹ nó, cái chân lý khi gì đây, trên đời còn có công lý hay không?”

Thấy ánh mắt Tiên Nhã thoáng liếc mình, Vô Thường có cảm giác oan ức, tuy vậy bề ngoài hấn vẫn lộ biểu hiện cười nhẹ.

-Cảm tạ Quan Vũ huynh, Ảnh Lam muội hiểu cho, ta là thân bất do kì.

Sau đó Vô Thường nhìn Tiên Nhã bình thường nói.

-Tiên Nhã tiểu cô nương, không biết vì có gì mà cô nương lại đến nhóm chúng ta, cô nương cũng biết nhóm ba người bọn ta rất yếu, trọng trách với Nhân tộc hay Nhân Giới có chín phần là không thể thực hiện được, người có thiên phú như cô nương ở lại đây sẽ chỉ bị ba người bọn ta kéo lại phía sau chứ không phải cô nương sẽ kéo chúng ta vượt lên đâu.

Tiên Nhã nhìn Vô Thường bằng mắt tròn, to đen tựa bảo thạch, trong lòng nàng cố nén lại cảm xúc tức giận Vô Thường mà bình tĩnh đáp.

-Tiên Nhã trước khi đến đây đã được các vị trưởng bối Thánh Vương Điện chỉ dạy rất nhiều kiến thức về nơi này, có Tiên Nhã thông tin, mọi người sẽ sống sót lâu hơn và có cơ hội lấy được nhiều điểm sinh khí cho Nhân Giới hơn, với lại...

-Với lại, Tiên Nhã thích ở đâu là quyền của Tiên Nhã, không cần người quan tâm.

Dứt lời, Phụng Tiên Nhã cũng lập tức quay lưng với Vô Thường một cách đầy sự lạnh lùng.

Nếu như Phụng Tiên Nhã là thiếu nữ ít nhất 14 tuổi, Vô Thường sẽ xem hành động này như một điểm dễ thương, hấp dẫn của nàng, tiếc là Tiên Nhã chỉ vừa tròn 11 tuổi, độ tuổi không thể có khả năng thức tỉnh máu “dê” trong người Vô Thường.

-Được, tốt thôi.

Tiếp đó Vô Thường nhìn cả ba người, hần nói.

-Vậy trước khi chúng ta lên đường, bắt đầu hành trình vĩ đại vì Nhân tộc, hãy bắt tay nhau xem như cùng cố tình bằng hữu, tình hợp tác, tình liên minh, vì Nhân tộc, vì Nhân Giới.

Vô Thường bước lại gần Quan Vũ mà giơ tay ra.

-Quan Vũ huynh.

-Vô Thường huynh.

Quan Vũ mặt cười không ngần ngại bắt tay với hần.

-Ảnh Lam muội.

-Ừm.

Mị Ảnh Lam tuy có chút ngập ngừng nhưng cuối cùng cũng đưa tay ra để hần nắm.

-Tiên Nhã tiểu thư.

-Hừ.

-Tiên Nhã tiểu thư.

-Hừ.

-Tiên Nhã tiểu thư.

-Hừ.

-Bắt tay đi, lát ta cho cây kem, đảm bảo ngon miệng.

-Hừm, cây kem là loại cây gì?

Phụng Tiên Nhã tức thì mắt tròn hiếu kỳ hỏi. Cũng không riêng gì nàng, Quan Vũ và Mị Ảnh Lam nghe từ “cây kem” đều hiếu kỳ, loại cây thụ này họ chưa từng nghe qua.

-Bắt tay với ta, ta hứa lát nữa sẽ cho nàng cây kem, thề.

Vô Thường giơ tay cánh tay phải duy nhất từ nãy đến giờ luôn để ở bên ngoài lên trời.

-Thường huynh, cây kem là loại cây quý hiếm gì, ta hình như chưa bao giờ nghe qua hay biết đến?

Quan Vũ không kiềm lòng được hỏi.

-Vậy chỉ cần Vũ huynh khiến Tiên Nhã tiểu thư bắt tay với ta, ta liền cho các ngươi thấy cây kem có hình dạng ra sao, ngon dở thế nào.

-Hừm, nếu Tiên Nhã bắt tay ngươi rồi, ngươi không cho Tiên Nhã cây kem thì đừng trách Tiên Nhã ức hiếp ngươi bằng vũ lực.

Không đợi Quan Vũ làm ra hành động, Tiên Nhã mắt đẹp uy hiếp Vô Thường, tiếp đó liền chỉ giơ ra một ngón út tựa như ngó sen lên, gương mặt ngoảnh đi hướng khác không nhìn muốn nhìn Vô Thường.

-Ể, ta nói là “lát nữa” chứ không phải bây giờ. Nên là lát sau đi.

Cũng vội dùng ngón út móc ngoéo với Tiên Nhã.

-Vậy thì nhớ đó cho Tiên Nhã, hừ hừ.

Chỉ để ngón tay Vô Thường chạm đúng hai giây, Tiên Nhã vội rút tay về rồi quay lưng đi qua một bên.

Bất quá cũng do hành động như vậy nên cũng không ai trong ba người Vô Thường có thể thấy được một cái tiểu ý hồng hồng kì lạ của Phụng Tiên Nhã.

“Mẹ thẳng ầu dâm!”

Dù vậy, Vô Thường kia ẩn sâu trong Vô Thường vẫn nhận ra được điều bất thường của Phụng Tiên Nhã đối với Vô Thường.

“Giữ thánh, liên quan gì con nữa? Chuyện kia xưa quá rồi mà sao cứ nhắc lại hoài vậy?”

Vô Thường không vui trao đổi với Vô Thường kia, bên ngoài thì Vô Thường lần đầu tiên đưa tay trái ra bên ngoài, hân hướng ba người Mị Ảnh Lam nói.

-Thật ngại quá, số là cái nhẫn giới của ta đã chứa đầy tài vật có giá trị trong phạm vi Linh Nhân cảnh, trước đó ta dự tính lấy ra chế đồ nhưng tự dưng bị ném đến nơi này nên không có kịp thay đổi cái nhẫn giới khác. Có lẽ từ giờ trở đi sẽ có rất nhiều đồ tốt có ích cho ta trên đường đi, nên ta hướng các vị mở lòng từ bi cho ta vay một cái nhẫn giới, ta hứa sẽ gìn giữ tốt và trả lại đúng ngày đúng giờ.

Nói ra lời này Vô Thường thật chất chỉ hướng về phía Mị Ảnh Lam cùng Phụng Tiên Nhã, vì hắn biết chắc các nàng sẽ có rất nhiều nhẫn giới trong nhẫn giới để chứa đồ tìm được trong cuộc tranh giành này. Về Quan Vũ, hắn ngay cả áo mặc cũng không có chứ đừng nói đến nhẫn giới.

“Tao không có nói về chuyện kia, tao đang nói chính là chuyện lúc này đây. Mày thử nghĩ lại xem, tiểu cô nương Phụng Tiên Nhã đã biểu hiện những gì trước mặt mày và tại sao nàng lại làm như vậy?”

-Thường huynh à, người may mắn còn có thứ để đeo, ta áo ngoài còn không có để mặc, trên tay chỉ có một cái vòng lạ thì lấy đâu ra nhẫn giới cho Thường huynh mượn đây.

“Ừmm... quả thật có điều kỳ lạ, tao nhớ lúc đầu nàng ta trông rất giống tiên nữ hạ phàm, trên người tỏa ra đầy sự nghiêm trang lễ độ, trông chẳng khác gì một người cao quý trên cao, rất khó với tới. Thế nhưng là từ lúc tự dưng chạy đến chỗ tao, núp sau lưng tao một cách khó hiểu mà đôi co với thằng chồng tương lai, biểu hiện của nàng ta biến thành một tiểu cô nương tinh nghịch, hay giận dỗi... chết mịa, đừng nói với tao là...”

Quan Vũ khổ sở vừa thở dài hết câu thì bất chợt một nụ cười như tiếng chim ríu rít cạnh bờ suối vang lên đến từ Mị Ảnh Lam.

-Hi hi hi, hai huynh đừng lo lắng, trước khi đến đây mẹ ta đã cho ta rất nhiều nhẫn giới, để ta lấy cho hai huynh mỗi người hai cái nha.

Tay đẹp đeo nhẫn ngọc khê động, lòng bàn tay tuyết trắng của Mị Ảnh Lam liền xuất hiện bốn chiếc nhẫn ngọc tương tự cái nàng đang đeo.

-Vậy thì còn gì bằng, ta và Quan Vũ huynh cảm ơn Lam muội sâu sắc.

Lộ vẻ hết sức vui mừng, Vô Thường liền không ngần ngại cách không lấy bốn chiếc nhẫn, ném cho Quan Vũ hai cái, hắn giữ hai cái đeo vào tai phải.

“... Với tao là... biểu hiện đầu tiên của nàng là do nàng ta cố ý diễn ra để khiến bản thân trở nên cao quý trước mặt chồng tương lai, giờ không có hắn ở đây liền lộ ra bản chất thật, tính tình vẫn là tiểu nữ hài 11 tuổi bình thường?”

-Cảm ơn Lam muội, ta yêu muội chết mất.

Nhận được hai chiếc nhẫn giới, Quan Vũ mừng đến nỗi vô ý nói loạn khiến cho Mị Ảnh Lam chợt đỏ mặt, tiếp đó nàng cũng vô ý rụt rè nói nhỏ, mặc dù âm thanh rất nhỏ nhưng bốn người đều là Linh Nhân cảnh, khoảng lại rất gần, chỉ vài mét đứng nên ai cũng nghe thấy rất rõ ràng.

-Không được đâu, ta... ta có người trong lòng rồi.

-À không, xin lỗi Lam muội, đó là do ta lỡ lời, ta vô ý thôi, không có ý gì hết đâu, muội đừng để tâm.

Quan Vũ vội gạt mình giải bày, hắn không muốn mình bị hiểu lầm một chút nào.

“Thôi tao quỳ, chắc mày thái giám nhiều năm quá nên ngu con mẹ nó tình cảm nam nữ rồi. Cút, biến”.

Nói xong lời cuối này, Vô Thường kia cũng hoàn toàn mất tăm hơi.

-Ummmm

Nghe Quan Vũ giải bày như vậy, Mị Ảnh Lam càng thêm lúng túng, đỏ mặt, nàng đứng một chỗ đưa ngón tay vân vê tà áo tựa như lụa nhưng thật chất lại là Linh Giáp của mình.

“Tình cảm nam nữ? Mày điên con mẹ mày rồi, mặt tao nhìn thì bình thường, quần áo lạ lùng, tính tình dờ dờ ương ương, lúc này tốt, lúc kia xấu, lúc thiện lương, lúc gian xảo, đặc biệt ham sống sợ chết, nữ nhân nào mà thích ta, và lại nàng ta chỉ 11 tuổi a... ờ mà hình như 11 tuổi là biết yêu lâu rồi thì phải... cơ mà đều đó không quan trọng, quan trọng là hai người chúng ta chỉ mới tiếp xúc vài phút, đối thoại vài câu, làm thế quái nào xảy ra cảm giác yêu thích?. Không rồi, biến hộ, đừng khiến bố mày thêm nhức đầu”

Vô Thường lý luận rất sắc sảo, nói lời cũng rất có lý, nhưng tiếc là hắn lại đã quên mất hoặc không biết đến hai điều tối quan trọng.

Thứ nhất, Vô Thường đã lột xác, thân thể của hắn đã không giống người thường, khắp cơ thể đều tỏa ra một loại hấp dẫn kì lạ, lôi kéo tất cả mọi nữ nhân đến gần hắn, thời gian càng lâu, nó càng lớn, dần dần sẽ khiến nữ nhân bám riết lấy hắn không muốn rời xa.

Thứ hai, nữ nhân thích một nam nhân không phải là vì người đó tuấn tú, tài giỏi hay mạnh mẽ, thứ mà thật sự khiến nữ nhân thích ở một người nam nhân đó là “khí chất” của người nam nhân đó. Bề ngoài thấy một nữ nhân yêu một kẻ giàu có, yêu một tu luyện giả mạnh mẽ nhưng thật chất nữ nhân đó yêu chính là khí chất giàu sang, khí chất của một cường giả mạnh mẽ, không phải thân xác của họ, nếu một ngày nam nhân nghèo đi, nam nhân từ cường giả trở thành phế nhân, liệu rằng có mấy nữ nhân tồn tại trên đời còn có thể ở bên người nam nhân đó đến hết đời?

Trong hoàn cảnh đang đứng chung với ba người Mị Lam Ảnh, Vô Thường bề ngoài trông mặt mũi bình thường, tính tình lại được duy trì theo kiểu lúc này lúc nọ, ham sống sợ chết, nhưng khí chất đặc thù của hắn, khí chất của một kẻ tự tin cực độ, chúa tể mọi thứ, không sợ bất cứ thứ gì cho dù là cái chết (ngoại trừ mất đi người hắn yêu thương) và đặc biệt, đó là một tâm lòng tốt đẹp giản dị, không xen vào chuyện không đâu, một tâm lòng không hề gian ác vô cớ, tất cả chúng đều đang tỏa ra ngoài, hấp dẫn mọi thứ có thể hấp dẫn.*

*Vì vậy, nên về sau Vô Thường rất dễ cura gái, chưa đ-ng gái nhìn đã yêu. (thật ra tác yếu vấn đề này nên buff con bà nó cho nhanh)

Nữ nhân bình thường có lẽ không thấy Vô Thường có sự khác biệt, nhưng là với Phụng Tiên Nhã có Hoắc Thiên Thể (thể chất có thể mê hoặc cả trời), càng trưởng thành, càng mạnh mẽ, càng có sức mê hoặc, mê hoặc từ con người, tu luyện giả, mê hoặc đến linh khí, đến lực lượng, đến vật vô tri, đến tất cả mọi thứ. Phụng Tiên Nhã có thể nhìn ra được khí chất của Vô Thường, nàng ngay từ lần đầu thấy hắn, giảng giải thông tin cho hắn thì đã bị hắn hấp dẫn mất rồi, không còn có khả năng chống cự và không thể biết hành động kỳ lạ của chính mình.

Ở bên kia, Phụng Tiên Nhã vừa mới lấy ra hai chiếc nhẫn liền nhìn thấy Mị Ảnh Lam hành động, trong chớp mắt nàng vội thu hồi chúng lại, không để ai biết.

-Tốt rồi, chúng ta cũng nên đến lúc xuất phát, sẵn tiện trên đường lại nhờ Tiên Nhã tiểu thư cùng Lam muội hướng dẫn chi tiết thêm về nơi này.

Vô Thường đẹp loạn ý nghĩ trong đầu với Vô Thường kia, hắn nói xong cũng là người dẫn đầu đi trước, tiến thẳng về con đường trống trải rộng lớn phía trước, xa xa là đồi núi, cây xanh ảm hiện.

-Để ta xem thử quái thú trong đây mạnh mẽ thế nào, tộc khác hình dạng ra sao a.

Quan Vũ gần như đã khôi thương thế, hắn sau vài lần khởi động các khớp cơ thân thể liền mang theo niềm mong chờ được diện kiến, được chiến đấu với bất cứ thứ gì lạ mắt xuất hiện trước mặt mà đi đến, sánh vai bên phải với Vô Thường.

-Nơi này tuy không biết rộng lớn bao nhiêu, nhưng...

Mị Ảnh Lam cũng tiến đến, sánh vai bên trái của Vô Thường bắt đầu chia sẻ tất cả những thông tin mà nàng biết được.

Riêng Phụng Tiên Nhã, nàng không nói gì ngoài việc lui thủ đi theo sau lưng ba người chờ đợi câu hỏi để trả lời. Với nàng, ba người Vô Thường là một nhóm, còn nàng chỉ là người ngoại, nàng vẫn là không nên chen chân vào cuộc trò chuyện của ba người thì hơn, nhưng dù vậy thì cũng đã tốt hơn phải đi chung với Tiêu Thần, một người nàng rất hận, cực kì căm hận, hận đến nỗi muốn diệt cả gia tộc họ Tiêu, nhưng tiếc là nàng không đủ sức lực để làm điều đó.

Bất quá đang lúc nàng cô đơn nhìn bóng lưng Vô Thường, Vô Thường bỗng dừng lại, quay người mỉm cười lộ sự ảm áp nói với nàng.

-Này Tiên Nhã tiểu thư, tiểu thư là người biết nhiều thông tin nhất lại đi ở sau lưng sao?

-Đây, đi trước người ta này, nếu không lát nữa mà ta có gặp bất trắc gì, cây kem hứa với tiểu thư liền không có kịp đưa ra a.

-Hừ, người nếu không cho Tiên Nhã cây kem như lời hứa thì đừng trách Tiên Nhã.

Lời nói bề ngoài lạnh lùng, thế nhưng Phụng Tiên Nhã cũng vòng ra đằng trước, bước đi uyển chuyển phiêu động trước mặt Vô Thường, hương thơm muôn hoa từ người của nàng không ngừng tỏa ra xung quanh, phần lớn đều được Vô Thường vô tình hít vào.

-Lam muội, phiền muội tiếp tục nói hết những gì muội biết, tiếp đó lại nhờ Tiên Nhã tiểu thư giảng giải thêm.

Không quan trọng hương thơm tràn ngập mũi, Vô Thường bình tĩnh nhờ Mị Ảnh Lam.

-Ừm, theo như mẹ ta từng nói, quái thú có thể...

Mị Ảnh Lam có đôi mắt bị tóc che đi nhanh chóng tiếp tục cung cấp thông tin cần thiết.

Hành trình vì Nhân tộc, Nhân Giới của nhóm bốn người Vô Thường chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương 52: Bốn loại nguy hiểm

Một giờ sau, nhóm bốn người Vô Thường lúc này đang di chuyển khá nhanh trên con đường đất đá nâu đầy bằng phẳng. Họ chỉ còn cách mục tiêu đầu tiên của nhiệm vụ tìm kiếm sinh khí là cánh rừng xanh bạc ngàn phía trước khoảng 3 đến 4km nữa..

Đoạn đường này nhìn chung không ngăn, xung quanh đường lại trống trải, ít vật cản, rất thuận tiện cho việc quan sát động tĩnh cách xa vài trăm mét, thế nhưng dù vậy bốn người Vô Thường vẫn rất thận trọng dùng linh lực cảm ứng xung quanh*, để phòng tốt nhất những trường hợp xấu có thể xảy ra tựa như quái thú bỗng dưng xuất hiện, các tộc khác bất ngờ ra tay đánh lén hoặc thậm chí là các vùng đất bất bình ổn.

*Khiến linh lực hóa thành khí (cực kỳ mỏng, sức mạnh của linh lực cũng biến mất, bù lại tiêu hao linh lực cực kỳ ít) để tản ra bên ngoài.

Trong đó Vô Thường dĩ nhiên là người tốn nhiều sức nhất vì bề ngoài thì hắn giống mọi người, thận trọng quan sát, bên trong hắn lại phải đồng thời suy luận về rất nhiều thông tin, vấn đề mà hắn có được từ Mị Ảnh Lam và Phượng Tiên Nhã.

Qua thông tin của Mị Ảnh Lam và Phượng Tiên Nhã, Vô Thường đã xác định được bốn thứ nguy hiểm nhất có thể lấy đi tính mạng hoặc ép buộc người tiến vào cuộc tranh đoạt phải buông bỏ để thoát ra ngoài, cứu lấy một mạng cho chính bản thân.

Thứ nhất, quái thú.

Quái thú là một dạng sinh vật mang hình dạng có thể là giống với con người, giống với yêu thú hoặc thậm chí là không hề giống bất cứ một loài nào. Chúng rất nguy hiểm bởi sức phòng thủ và sức tấn công vô cùng khủng khiếp, một khi để chúng phát hiện mà không một ai trong đội hình có đủ sức chống lại chúng thì chỉ có thể là chết hoặc rời khỏi cuộc tranh đoạt.

Thứ hai, các vùng đất bất ổn.

Các vùng đất bất ổn là những vùng đất mà nếu bề ngoài nhìn thấy sẽ không hề có điều gì lạ thường, nhưng một khi đi vào thì chỉ có con đường chết.

Thứ ba, các mối nguy hiểm như hương hoa có độc được gió phát tán hoặc các loại đồ vật quái lạ mà nếu có bất kỳ một ai chạm vào đều sẽ chết.

Thứ tư, cũng là thứ mà hầu như tại vòng nào của cuộc tranh đoạt sinh khí giữa các Giới, Nhân tộc đều gặp và lâm vào tình cảnh bỏ chạy hoặc ngoan cường chiến đấu. Tộc khác.

Tộc khác có bao gồm 9 tộc:

Quý tộc đại diện Quý Giới.

Quý tộc là chủng tộc có hình dạng tựa con người nhưng lại có cánh da ở sau lưng và sừng nhọn ở trước trán. Chủng tộc này có sức mạnh nghiêng về tốc độ nên tốc độ ra đòn hay rượt đuổi đều vô cùng quý dị và khủng khiếp, hầu như không một tộc nào có thể bắt kịp tốc độ của Quý tộc.

Ma tộc đại diện Ma Giới.

Ma tộc là chủng tộc có hình dạng tựa như một đám khói đen, bên trong đám khói chỉ có hai con mắt đỏ ngầu và một cái miệng rộng để nói chuyện hoặc ăn thịt tộc khác. Đây là một chủng tộc quý dị và tà ác.

Yêu tộc hoặc Thú tộc đại diện Yêu Giới.

Yêu tộc hay Thú tộc là chủng tộc có bản thể rất giống với các loài yêu thú như hổ, hổ ly, gấu, chó, mèo, rắn,... nhưng lại thường xuất hiện dưới dạng con người, chỉ khi nào chiến đấu thì mới hóa ra bản thể công kích địch nhân.

Tinh Linh tộc đại diện Tinh Linh Giới.

Nghe đồn Tinh Linh tộc là một chủng tộc có hình dạng không hề khác so với con người nhưng lại rất xinh đẹp và thuần khiết. Họ là người ghét chiến tranh, yêu hòa bình, cho nên cũng có thể nói, trên đường đi tranh giành sinh khí mà gặp được Tinh Linh tộc liền có thể nhẹ nhõm thở phào.

Long tộc đại diện Long Giới.

Kiều ngao, dâm đằng và mạnh mẽ là sáu từ miêu tả chính xác nhất Long tộc.

Thiên Hồ tộc đại diện Thiên Hồ Giới.

Kẻ thù bất phân thắng bại với Long tộc. Thiên Hồ tộc và Long tộc đều hoạt động dưới hình dạng con người.

Khí tộc đại diện cho Khí Giới.

Khí tộc là một chủng tộc có hình tựa như binh khí, có kẻ mang hình dáng cây thương, kẻ mang hình dáng cây kiếm, cây đao,... Sức mạnh của Khí tộc chính là nằm ở sự sắc bén, một nhát chém, một nhát đâm tuyệt đối phá vỡ mọi phòng ngự của Linh Nhân cảnh.

Mộc tộc đại diện Mộc Nhân Giới

Mộc tộc có hình dạng đa phần là giống con người nhưng lại có lá, có hoa, có cỏ mọc trên cơ thể. Chủng tộc này rất thân thiện với thiên nhiên, nhờ vậy nên trong các cuộc tranh đoạt thường ít gặp nguy hiểm.

Cuối cùng, Hồn tộc đại diện cho Hồn Giới.

Hồn tộc có hình dạng hoàn toàn giống con người và là chủng tộc nguy hiểm nhất trong cuộc tranh đoạt bởi chúng có khả năng nuốt linh hồn của các tộc khác, biến họ thành những cái xác không hồn hoặc thậm chí là điều khiển họ như một con rối.

Trong 15 vạn năm qua, Nhân tộc thua, không có lấy một lần hạng chót vì đa phần đều phải “rời sân” do bị quái thú công kích, đạp chân vào vùng bất ổn, bị lòng tò mò, tham lam của chính bản thân hủy diệt. Đến lúc tiến sâu vào trong lục địa thì gặp phải các tộc khác nhưng do số lượng thành viên còn quá ít, chỉ 2 hoặc cao lắm là 3 người nên không có sức chống trả trước đợt vây công của tộc khác, kết quả là đều phải nhận lấy kết cục thảm bại.

Đó là thông tin chính mà Phượng Tiên Nhã và Mị Ảnh Lam cung cấp về những mối nguy hiểm có thể xảy ra.

Về thông tin các tài vật, cơ duyên có thể đạt được thì bao gồm

Linh dược: dùng cho luyện đan, luyện dược, trực tiếp ăn vào không có lợi ích nhiều.

Linh thảo: không cần luyện đan, luyện dược, trực tiếp ăn vào.

Thần binh, lợi khí diệu kỳ: là binh khí chuyên dùng cho Linh Nhân cảnh nhưng lại có khả năng tiến cấp theo cảnh giới của chủ nhân. Chỉ nằm trong di tích.

Công pháp: tất cả đều thuộc hàng Thánh cấp và chỉ nằm trong di tích.

Tài liệu: các nguyên liệu dùng cho may mặc, luyện khí, chế phù, vẽ đồ đằng...

Linh thạch: một loại thạch có khả năng hấp thụ linh khí và chuyển đổi thành linh lực thuần khiết** trữ bên trong, vô cùng trân quý với bất kỳ một tu luyện giả nào, dù là Linh Sư, Tông, Tướng, Tôn, Đế cảnh.

“Linh thạch xuất, huyết hải dâng”

**Linh lực thuần khiết khi hấp thụ vào cơ thể sẽ rất nhanh hóa thành linh lực Tâm Đan.

Thánh thạch: một loại thạch có khả năng hấp thụ và biến thánh khí thành thánh lực trữ bên trong, là thứ quý như mạng của các bậc Thánh Cảnh.

“Thánh thạch hiện, hoang tàn lần nữa tái hiện”.

Vài rất nhiều thứ kỳ lạ mà cho đến nay vẫn chưa một tu luyện giả nào của Nhân tộc có thể lý giải được công dụng và chức năng của chúng.

Về thông tin sự rộng lớn của không gian đại lục kì bí này thì không ai có thể biết. Ngay cả Vô Thường dù rất thông minh khi hỏi thêm thời gian kết thúc vòng 1 của một vạn năm trước để làm ra tính toán khoảng cách khi dựa vào tốc độ thu hẹp bình chương cộng với bán kính 5km giới hạn thì hẳn vẫn không thể tính ra, vì theo hẳn suy đoán, có lẽ tốc độ bình chương sẽ dần tăng tốc lên qua từng ngày.

Hẳn chỉ có thể biết, sau 120 ngày tại đại lục kỳ bí này, bình chương sẽ thu hẹp đến bán kính 5km, đó cũng là lúc các chủng tộc còn sót lại quyết đấu với nhau để tranh hạng về cho Giới.

Mọi thông tin về nơi này chỉ đơn giản bấy nhiêu, bất quá điều Vô Thường phải vắt óc suy nghĩ ở thời điểm hiện tại đó là làm cách nào để “nuôi” ba người đồng đội của hẳn khôn lớn, trưởng thành và tránh tất cả mọi mối nguy hiểm mà ba người họ không ứng phó được, nhưng đồng thời lại không thể để lộ thực lực khủng bố của bản thân quá mức.

Điều này không phải là do hẳn thích giấu nghề hay là muốn tỏ ra mình anh hùng khi “bùng nổ sức mạnh vô địch” bảo hộ bọn họ nhân lúc bọn họ nguy hiểm, mà đây là một bài luyện tập trợ giúp tăng cường về trí khôn, về khả năng tư duy, về khả năng lãnh đạo.

“Chỉ có kẻ thông minh mới che giấu được sự thông minh và sức mạnh của mình”

Nếu Vô Thường mắc dù chỉ là một sai lầm nhỏ nào, hẳn chính là một kẻ thất bại, điều đã xảy ra với Lâm Tinh Hoa sẽ một lần nữa quay trở lại trong tương lai của hẳn.

Ngoài ra Vô Thường cũng muốn đào tạo được vài người thật sự mạnh mẽ để trợ giúp Nhân Giới (không phải Nhân tộc), trả ơn cho Nhân Giới về những thứ mà Nhân Giới đã tạo cơ hội cho hẳn thực hiện.

-Dừng lại!

Khoảng cách đối với khu rừng xanh bạc ngàn chỉ còn hơn 2km, Vô Thường bỗng quát nhẹ với ba người.

-Có vấn đề gì bất thường sao Thường huynh?

Quan Vũ là người hỏi nhưng cả ba người Quan Vũ, Phụng Tiên Nhã và Mỹ Ảnh Lam đều khó hiểu nhìn hần.

Xung quanh họ, trong phạm vi 200m, đối với ba người Quan Vũ mà nói thì họ đều không hề cảm nhận thấy có điều gì khác lạ khiến họ phải dừng lại cả.

Vô Thường thoáng con đường trước mặt, sắc mặt hần vừa có chút nghiêm trọng lại vừa có chút tươi cười nói.

-Có chứ, mà còn lại là vấn đề rất lớn. Có lẽ chúng ta sẽ có một loạt điểm sinh khí đầu tiên.

-Hả?

Cũng không để mọi người kinh ngạc lâu, Vô Thường bước lên phía trước vài bước, một chân khụy xuống bồng lấy một nhúm đất lên tay xoa bóp. Hần nói với ba người.

-Mọi người không thấy rằng đất ở đoạn này mềm, xốp hơn so với đất mà chúng ta đang đứng lên sao?

-Ummm, nó xốp hơn thật nha, chẳng lẽ chúng ta đã...

Nhìn nhúm đất có thể đem về trồng cây nằm trên tay Vô Thường, nó hoàn toàn khác biệt so với đất dưới chân bọn họ chỉ thích hợp ở nơi khô cạn như hoang mạc, Mỹ Ảnh Lam như nhận ra điều gì lên tiếng.

Bất quá nàng còn chưa nói hết câu thì Phụng Tiên Nhã đã mắt đẹp nhìn Vô Thường nghi hoặc.

-Phía trước chúng ta là vùng đất bất ổn?

Trên đoạn đường dài lại tự dưng xuất hiện một vùng đất không giống với đất xung quanh, Phụng Tiên Nhã dĩ nhiên sẽ đoán ra rằng đó là loại nguy hiểm thứ hai, vùng đất bất ổn.

-Không, không phải đâu Tiên Nhã tiểu thư, nếu nó là vùng đất bất ổn thì ta đã không dám đi-ng tay vào rồi. Chính xác thì đây là...

Vô Thường không thích lằng nhằng, thế nhưng hiện tại là đang đào tạo người, nên hần phải cố gắng giúp đỡ ba người kia tự bản thân tư duy trí óc chút nhằm tăng cao khả năng linh hoạt của suy luận.

-Có phải là do có con vật ở bên dưới đào xới đất không Thường huynh?

Quan Vũ im lặng từ đầu bỗng lên tiếng suy đoán.

-Vũ huynh nói không sai, đích xác là có con vật bên dưới đào lên, và chúng cũng đang nằm ngay phía trước chúng ta, số lượng chừng gần 200 con.

Vô Thường bỏ đất xuống, đứng lên nhìn ba người.

-Nói dối, nếu đúng là có con vật bên dưới vậy thì tại sao Tiên Nhã và Lam tỷ, Quan Vũ cả đều không cảm nhận được khí tức sinh mệnh của chúng?

Phụng Tiên Nhã giọng như hoa phấn bác.

Kể từ lúc kia, Tiên Nhã đối với ai cũng gọi ca, gọi tỷ, nhưng chỉ riêng Vô Thường là gọi “người” bằng một giọng giận dỗi khó hiểu.

Quan Vũ cũng tán thành nói.

-Đúng đó Thường huynh. Ta và Lam muội không nói đi, nhưng Tiên Nhã tiểu cô nương lại là người có thiên phú và thực lực mạnh nhất trong bốn người chúng ta, nàng còn không cảm nhận được nữa là Thường huynh. Có khi nào Thường huynh cảm nhận sai?

Quan Vũ tin tưởng đất là do có con vật đào xới, bất quá hần không dám tin tưởng con vật đó lại đang ở ngay phía trước, số lượng có gần 200 con như lời Vô Thường nói, vì dù sao thì Vô Thường có thực lực cũng chỉ ngang hần mà thôi, hần không dùng linh lực cảm ứng được chẳng lẽ Vô Thường lại cảm ứng được? Có quý mới tin.

Theo Quan Vũ đoán thì con vật kia sau khi đào xới liền đã rời xa nơi này, cho nên ba người bọn họ mới không cảm nhận được khí tức sinh mệnh của nó.

Vô Thường nghe vậy lại nhìn ánh mắt của ba người, hần lập tức đưa tay lên vuốt tóc mà chán trường nói.

-Ta đã hiểu vì sao Nhân tộc chúng ta mặc dù đã trải qua 15 vạn năm, thi đấu hơn 100 vòng vẫn chưa từng đoạt đến một lần hạng chót.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chương 53: Vậy thì... Chết đi!

- Ta đã hiểu vì sao Nhân tộc chúng ta mặc dù đã trải qua 15 vạn năm, thi đấu hơn 100 vòng vẫn chưa từng đoạt đến một lần hạng chót.

Phùng!

Một ngọn lửa tím hiện lên trên bàn tay của Vô Thường.

- Ngọn lửa của ta sẽ giúp cho các vị có thể thấy được chúng. Nào, ai muốn lên trước hay là cả ba cùng nên?

Vô Thường đảo mắt qua ba người Quan Vũ, nhưng dĩ nhiên là không ai trong ba người đại đột đưa đầu ra thử với ngọn lửa tím quý dị của Vô Thường.

Cách đây hơn hai giờ trước thì cả bốn người đều là người xa lạ, qua gần hai giờ đồng hồ tuy quan hệ có phát triển theo chiều hướng tốt nhưng vẫn chưa thân lắm, an nguy tính mạng tất nhiên không thể dễ dàng giao ra cho Vô Thường được. Lỡ Vô Thường bắt ngờ ra tay độc ác, họ liền chỉ có nước ôm hận.

- Không ai dám lên sao?

- Thường huynh, cái chuyện này thật sự không nên đùa, chúng ta với huynh cho đến giờ cũng đâu có... huynh cũng hiểu mà, nên là cho bọn ta thử lỗi. Không biết là huynh...

Quan Vũ đang hơi khó để nói lời thật với Vô Thường sao cho tình cảm hai bên vừa đạt được không bị mất đi thì âm thanh như suối trong của Mị Ảnh Lam bỗng cất lên sau vài giây đấu tranh nội tâm.

- Ta... ta tin tưởng...

- Tiên Nhã sẽ thử, hi vọng ngươi không nên giở trò lung tung, với thực lực của Tiên Nhã, Tiên Nhã không sợ ngươi đâu đấy.

Một lần nữa, Mị Ảnh Lam chưa nói hết những gì nàng muốn nói thì Phượng Tiên Nhã đã tiến lại gần Vô Thường mà dứt khoát nói.

Nhờ Tâm Đan và Công pháp bản thân tu luyện, Phượng Tiên Nhã hầu như là mạnh gấp 19 lần Linh Nhân cảnh có cùng 100 sơi xích và không có Công pháp, năng tuyệt đối không sợ một Linh Nhân cảnh chỉ có 98 sơi xích như Vô Thường.

Và lại Tiên Nhã có rất lớn không tin Vô Thường dám nằng nạt hại nàng vì nhiều nguyên do khó hiểu của cảm xúc.

- Không ai rảnh làm chuyện đó đâu thưa Tiên Nhã tiểu thư.

- Nhắm mắt lại đi, khi ta đếm đến ba liền mở mắt ra. Nên nhớ mỗi một đóm lửa tiểu thư nhìn thấy thì sẽ là một con, và thời gian chúng tồn tồn tại chỉ vài giây ngắn ngủi, phải quan sát thật nhanh.

Vô Thường lộ vẻ không vui khi bị cho là người xấu mà nói với Tiên Nhã.

Tiên Nhã thấy hắn không vui, trong lòng cũng quái lạ trầm xuống, nàng khẽ gạt đầu, nhắm mắt lại.

- Ừm

“Thật sự? Đùa bố mày chăng?”

Từ âm điệu, từ sóng mắt lưu chuyển của Phượng Tiên Nhã, Vô Thường nhanh chóng bắt được cảm xúc của nàng đối với mình. Điều này không khỏi khiến hắn càng thêm khó xử.

Vô Thường không phải thái giám, cũng không phải là không muốn có nữ nhân vui vẻ bên cạnh, làm một cuộc hạnh phúc nhân sinh. Tất cả chỉ là vì thời điểm chưa thích hợp nhưng cũng sẽ không lâu, đó là lý do Vô Thường để ý đến Mị Ảnh Lam.

Còn với Phượng Tiên Nhã, ban đầu Vô Thường không có chú ý gì khi nàng ta quá nhỏ tuổi nhưng nếu như lúc này nàng đã có ý với hắn, hắn cũng không ngại nhận lấy. Bất quá điều kiện tiên quyết của hắn chính là nàng ngoài ngoại hình, dung mạo xinh đẹp thì phải có một thứ gì đó có khả năng hấp dẫn được hắn tựa như Mị Ảnh Lam, nếu không, Vô Thường không còn cách nào khác ngoài việc từ chối.**

**Vô Thường miễn nhiễm mê hoặc nên thân thể của Phượng Tiên Nhã đối với hắn thì chẳng khác gì người thường.

Trong lòng khó khăn tính toán, bên ngoài trước sự dõi mắt của Quan Vũ và Mị Ảnh Lam, Vô Thường bình tĩnh đưa bàn tay được bao trùm lửa tím (không thích gọi từ hỏa) đặt lên nửa gương mặt trắng nõn, hết sức mềm mại của Tiên Nhã, che đi cặp mắt tròn của nàng.

“Thật ảm áp!”

Cảm thụ được một luồng linh lực kỳ lạ chui thẳng vào mắt khiến cả cơ thể Tiên Nhã như đang được người mình yêu thương ôm trọn vào lòng, Tiên Nhã hoàn toàn mất đi mọi cảnh giác xung quanh mình, cơ thể nàng như là muốn được yên một giấc ngủ ngon lành.

Bất quá ngay lúc sắp lịm đi, giọng nói bình đạm của Vô Thường chợt vang lên bên tai nàng, đánh thức nàng thoát khỏi cơn mê man.

-Ba! Nhìn cho kĩ nhé Tiên Nhã tiểu thư.

Vô Thường buông tay, Phụng Tiên Nhã tức thì nhìn thẳng xuống mảnh đất phía trước.

-Không... thế nào đâu?!

Chỉ vừa thấy rất nhiều đốm lửa tím phấp phùng bên dưới lòng đất, trải dài một đoạn có đường kính hơn 150m, Phụng Tiên Nhã hết sức khó tin mà kêu lên. Nhưng ngay sau đó nàng cũng rất nhanh trí mà lập tức dẹp bỏ mọi thắc mắc trong lòng đối với việc diễn ra trước mắt, cố trấn định đếm số lượng các đốm lửa.

- 1, 2, 6, 23,... 187 con, là 187 con.

Phụng Tiên Nhã vừa dứt lời, các đốm lửa trước mắt cũng mờ đi rồi tan biến, không bao giờ xuất hiện trong mắt nàng nữa.

Phụng Tiên Nhã nhanh chóng xoay người, lần đầu tiên nhìn Vô Thường chăm chăm không buông.

-Tiên Nhã tiểu cô nương, có thật là có con vật ở bên dưới, và lại còn đúng 187 con?

Quan Vũ biết thời gian hiệu lực mà Vô Thường nói trước đó đã hết, hấn mang theo nỗi nghi hoặc rất lớn mà hỏi Tiên Nhã để xác minh lại thông tin một cách đúng nhất.

Vô Thường không mạnh, chỉ bằng hấn với 98 sợi xích, vậy tại sao Vô Thường không những có khả năng thấy được mà còn có thể giúp người khác nhìn thấy? Phải chăng trên người Vô Thường có điều gì đó biến dị, chẳng hạn như mắt hoặc Tâm Đan? Hay tất cả là một âm mưu giữa Vô Thường và Phụng Tiên Nhã?

Cũng không chỉ Quan Vũ tò mò, Mị Ảnh Lam và Phụng Tiên Nhã đều giống hấn. Sáu con mắt lớn đều nhìn Vô Thường không thôi.

-Tiên Nhã có thể đảm bảo xác minh, bên dưới vùng đất phía trước đúng là có 187 ngọn lửa nhỏ sáng lên, còn có phải là con vật hay quái thú thì Tiên Nhã chưa thể xác định.

Không quay người, vẫn luôn chăm chăm nhìn Vô Thường, Tiên Nhã trả lời với Quan Vũ. Ngay tiếp đó, nàng nhìn Vô Thường hỏi.

-Có phải ngươi có Tâm Đan đặc dị không?

Linh lực màu hỏa điểm mà Vô Thường “đắp” vào mắt Phụng Tiên Nhã đơn giản là phải được xuất ra từ Tâm Đan của Vô Thường, do vậy nên Phụng Tiên Nhã mới hỏi Tâm Đan của Vô Thường chứ không phải linh lực hấn truyền vào mắt của nàng.

-Ha... ha ha...

Không hề quan tâm ba cặp mắt nhìn mình, Vô Thường bỗng buồn cười, cười lớn. Sau đó hấn nói với ba người.

-Không hề, đó chỉ đơn giản là một kĩ năng phức tạp khi dùng linh lực mà thôi, chẳng phải công năng Tâm Đan đặc dị gì.

-Này ba vị. Một vị thiếu gia công tử, hai vị thiên kim tiểu thư, các ngài hãy nghe tên dân thường này nhấn nhủ đôi lời.

Không để mọi người nói thêm gì, Vô Thường đồng thời giơ hai bàn tay lên ra hiệu bình tĩnh, yên lặng lắng nghe hấn.

Dù có hơi kỳ quái với cách xưng hô của Vô Thường, nhưng ba người Quan Vũ xem như cũng có sự tôn trọng đối với hấn mà đồng tai của mình lên nghe.

-Linh lực, đặc biệt là linh lực Tâm Đan, nó là một sức mạnh không đơn giản như trong kiến thức của các ngài.

-Nó là một thứ gì đó bao gồm cả sự tự hiểu, sự sáng tạo, tưởng tượng, rèn luyện, chui đúc và liên kết.

Lúc này, Vô Thường chỉ tay vào mảnh đất khá xốp, mềm, nói.

-Vô Thường sẽ tạm không nói đến việc các ngài thiếu sót kĩ năng phân biệt chỗ tốt, chỗ xấu, mà nếu ngay lúc này Vô Thường không đi chung và nhắc nhở các ngài thì các ngài đã bị loại ra khỏi cuộc tranh đoạt, tệ hơn là biến thành cái xác.

-Vô Thường chỉ nói cách sử dụng linh lực của ba ngài có vấn đề, một cái vấn đề vô cùng to lớn.

-Các ngài có biết tại sao ta phát tán linh lực lại cảm nhận được có con vật, không, nói chính xác là quái thú, chúng mai phục ở dưới vùng đất trước mặt

mà ba ngài lại không thể?

Khẽ nhìn sắc mặt biến hóa của ba người Quan Vũ hiện lên vẻ khó hiểu, mê man, Vô Thường lại nói.

-Đáp án đơn giản thôi, đó là vì các ngài còn rất yếu, yếu lắm.

- Thường huynh, người nói vậy là sai rồi. Trong bốn người chúng ta, có lẽ ta và Lam muội yếu thật, nhưng Tiên Nhã tiểu cô nương có Cửu Sắc Mẫu Đơn Tâm Đan cùng thiên phú 100 sợi xích làm sao lại yếu?

Mị Ảnh Lam khá e dè, ít nói, Phụng Tiên Nhã dường như chỉ biết lặng yên lắng nghe Vô Thường như một tiểu muội vâng lời, cho nên những câu nói gây khó hiểu và có phần vô lý của Vô Thường chỉ có Quan Vũ là người lên tiếng.

Quan Vũ nghiêm mặt đối đáp với Vô Thường.

-Tu luyện giả chúng ta hơn thua là ở linh lực mạnh hay yếu, Tiên Nhã tiểu cô nương có linh lực hơn ba chúng ta gấp hơn 10 lần, một đòn linh lực bình thường của nàng cũng đã khiến chúng ta phải toàn lực chống đỡ, nàng sao lại yếu đây?

-Còn việc Thường huynh vì sao có thể cảm nhận được quái thú bên dưới còn ba chúng ta thì không, chúng ta cũng rất mong chờ Thường huynh lý giải và chứng minh trực tiếp cho chúng ta thấy a.

Vô Thường chuyển hướng tập trung nhìn Quan Vũ nói.

-Vũ huynh nói rất đúng, trong bốn người chúng ta thì Tiên Nhã tiểu thư là người có linh lực mạnh nhất. Nhưng cái “yếu” mà Vô Thường ta nói đến không phải linh lực mà chính là sống hoặc chết.

-Có lẽ Vũ huynh cũng đã nghe qua câu “kẻ mạnh là kẻ chiến thắng” hoặc “kẻ mạnh là kẻ sống sót cuối cùng” đúng chứ?

-Có, ta đã nghe, sự tồn của ta từng nhắc đến, vậy thì sao?

Quan Vũ bình tĩnh đáp.

-Vậy...

-Vậy các người có biết rằng tính mạng của các người ngay từ đầu đều nằm ở trong lòng bàn tay của ta hay không?

Giương mặt Vô Thường bỗng dung trở nên độc ác, hằn nở một nụ cười tà dị nhìn ba người Phụng Tiên Nhã.

Thấy ba người vẫn còn chưa hết đỡ người vì bất ngờ trong lời nói và biểu cảm của mình, Vô Thường lại nhẹ nhàng đầy ranh mãnh nói, nhịp điệu vô cùng dồn dập.

-Các người có từng nghĩ rằng vì sao ta lại muốn bắt tay với các người trước đó không?

-Các người có biết khi đó ta đã âm thầm đánh dấu sức mạnh của ta lên người các người không?

-Các người chắc sẽ không biết đó là thần thông bổn mạng của ta đâu nhỉ?

-Và giờ thì... chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chương 54: Sự biến hóa sắc mặt của Vô Thường

- Và giờ thì... chết đi!

Vô Thường nhìn nét mặt ba người chuyển biến liên hồi sau từng câu thoại của hắn, từ khó hiểu chuyển sang nghi hoặc, từ giật mình chuyển sang tái sắc, từ bình thường chuyển sang nguy hiểm cực độ, linh lực trong cơ thể không ngừng ầm ầm sóng bạo chuẩn bị giết về Vô Thường.

-Thấy chưa, các ngài thậm chí còn không thể biết bản thân mình có thật là đã trúng chiêu thức của ta hay không nữa mà.

Vô Thường chợt lắc đầu sau đó liền quay người đi mà nói, mặc cho ba người Phụng Tiên Nhã có lẽ sẽ giết đến.

-Các ngài đang sợ, thật sự là đang sợ!

Đang chuẩn bị giết đến, liều mạng cùng Vô Thường khi giết mình biết Vô Thường có hành động ám hại ngay từ đầu lại đột ngột nghe đến những lời này của Vô Thường, bỗng chốc nhìn điệu bộ biến hóa từ hung ác biến thành chán nản, thất vọng của Vô Thường, ba người Phụng Tiên Nhã phút chốc tức thì ngây người tại chỗ, linh lực trong cơ thể vốn đang sung mãn, dữ dội cũng đã trở nên bất động, vô thức hạ xuống tĩnh lặng trong cơ thể.

Chuyển biến sắc mặt như con quay của Vô Thường khiến họ quá chóng mặt, không thể phân ra hấn ác hay hấn tốt.

Lời nói dẫn dụ của Vô Thường khiến họ không khỏi rối loạn ý thức, họ cảm mình là đang hoang mang, giết mình, muốn giết Vô Thường để thoát khỏi nguy hiểm.

Những lý luận phán quyết của Vô Thường khiến họ không thể và cũng không có khả năng phản bác, họ quả thật khi nghe “thuyết âm mưu” của Vô Thường, họ đã thật sự sợ, sợ từ bản tâm, sợ trong vô thức.

Ba người Quan Vũ hiện tại chỉ còn có thể trầm mặc ngây người ra một chỗ sau lưng Vô Thường, mặc cho Vô Thường muốn nói gì tiếp theo thì nói, họ đã không có gì để đối đáp và muốn đối đáp với Vô Thường, bởi những lời hấn nói đều quá đúng.

-Các ngài vẫn còn tưởng là các ngài mạnh lắm sao?

-Không, các ngài yếu, còn yếu lắm.

-Các ngài được Nhân Giới chọn đến đây bất quá cũng chỉ là vì thiên phú mạnh mà thôi. Còn về khả năng sinh tồn, kỹ năng sống, kỹ thuật chiến đấu, năng lực sử dụng linh lực, các ngài còn non lắm.

-Nhờ thiên phú mạnh, trong các trận chiến tay đôi ở các cuộc tỷ thí, ở các cuộc thi đấu nhắm bò, nhắm heo thì có lẽ các ngài là người chiến thắng. Nhưng nếu đưa tất cả mọi người lên một cái đảo như hiện tại và chiến đấu sinh tồn, các ngài tuyệt đối không phải là người sống sót cuối cùng.

-Một bông hoa đẹp luôn được giấu trong căn nhà kín sẽ vĩnh viễn không biết được những bông hoa đại bên ngoài đang tỏa hương thơm hơn họ gấp trăm, ngàn lần!

Nói xong lời này, Vô Thường mát lạnh nhìn mảnh đất trước mặt, bàn tay khẽ nắm chặt lại như đang bóp một thứ gì đó.

Một giây trôi qua, Vô Thường giờ tay trái có đeo vòng tay đã từ màu gỗ chuyển sao màu đồng cho ba người Mị Ảnh Lam xem

-Thấy chứ, 187 con, mỗi con có lẽ là 1 điểm nên tổng sẽ đạt là 187 điểm.

Ba người Phụng Tiên Nhã ánh mắt đờ đờ thấy biến hóa của chiếc vòng cổ trên tay Vô Thường liền đã hiểu, hiểu tất cả những gì Vô Thường nói ngay từ đầu đều là chính xác.

Bên dưới đất đứng là có quái thú, một loại quái thú không quá mạnh trong phòng ngự (vì dễ 98 sợi xích giết được dễ dàng) nhưng lại cực giỏi trong ẩn thân và che giấu khí tức.

Nếu đúng như Vô Thường đã nói, không có hấn đi cùng nhắc nhở thì cả ba đã bước vào lãnh địa của bọn quái thú mà không hề biết, và khi quái thú bắt ngờ tấn công từ dưới đất lên trong khi họ không kịp phòng ngự thì kết cục của họ sẽ rất thảm. Họ buộc phải thoát ra ngoài, từ bỏ cuộc tranh đoạt hoặc là chết.

Lúc này nếu là trong tình trạng bình thường, có lẽ ba người đã giết mình kinh ngạc lên với Vô Thường, nhưng từ sau những lời đánh vào tâm tình ba người của Vô Thường, họ chỉ trầm mặc càng thêm trầm mặc, không nói gì được. Thậm chí họ cũng không nghĩ đến việc Vô Thường đã làm cách nào để giết được 187 con quái thú kia, hấn rõ ràng chưa hề gây động tĩnh gì liên quan đến linh lực mà họ có thể cảm ứng được.

Vô Thường dù biết vậy, hấn không quan tâm mấy, hấn cứ tiếp tục công việc chia sẻ, truyền đạt tâm đắc của mình.

-Trong tình huống dò xét vừa rồi. Vũ huynh, Lam muội, Tiên Nhã tiểu thư, ba người các ngươi không thể tra ra vật thể lạ nằm dưới lòng đất chẳng qua là vì năng lực sử dụng linh lực để cảm ứng của các người quá tệ, không phải các ngươi không làm được.

-Nói chính xác và mang ý nghĩa trừu tượng hơn, nếu linh lực là mặt hồ nước, vậy thì các ngươi chỉ có thể cảm nhận được là bao nhiêu chiếc lá đã rụng xuống hồ nước.

-Còn Vô Thường ta lại nằm ở một trình độ khác các ngươi, ta không những cảm ứng được lá mà còn là gió, là khối lượng của chiếc lá, là thời gian nó rơi xuống, là tốc độ nó phủ xuống, là sự nóng hay lạnh, khô hay xanh của chiếc lá.

Hơi dừng lại nhưng vẫn không xoay người đối diện nhìn ba người.

-Có lẽ các ngài chưa biết, linh lực của chúng ta khi chạm vào một vật, nó sẽ cho chúng ta một cảm giác riêng biệt.

-Linh lực Vô Thường ta đưa xuống đất, nó chạm vào đất sẽ cho ta một cảm giác.

-Nó chạm vào cát, vào sỏi đều cũng sẽ cho ta một cảm giác.

-Nó chạm vào vật chết, không sinh mệnh sẽ cho ta một cảm giác.

-Và nó chạm vào vật sống cũng cho ta một cảm giác. Đó là lý do ta có thể biết chính xác có quái thú ẩn nấp bên dưới.

Giọng điệu của Vô Thường càng lúc càng lớn, hết như là những tiếng trống thùng thùng vang dội đánh vào tai ba người.

-Chưa dừng ở đó. Trình độ điều khiển linh lực của Vô Thường ta còn nằm ở việc giết chết đám quái thú kia.

-Ngay khi linh lực của ta chạm vào chúng, ta đồng thời để lại một ấn ký sức mạnh của chính mình, đó là tại sao Tiên Nhã tiểu thư có thể thấy 187 đốm lửa, đốm lửa đó là ấn ký sức mạnh của ta.

-Và cho đến lúc vừa rồi, ta chính là vừa dùng sức mạnh linh lực để kích nổ những ấn ký, diệt gọn 187 con quái thú trong một giây.

-Mà... chắc ba ngài cũng không biết, không nhìn ra được lúc ta giết chúng đâu nhỉ?

-Dĩ nhiên rồi, ba ngài yếu như vậy thì làm sao mà biết được!

Dứt lời, Vô Thường bất ngờ quay người lại, hất hai tay bỏ vào túi quần rồi vững vàng đi đến trước người Phụng Tiên Nhã.

Vô Thường cúi người xuống thấp, đầu đối diện đầu Tiên Nhã gần trong gang tấc 5cm, mắt nhìn chăm chăm mắt bảo thạch lấp lánh của Tiên Nhã, mũi ngửi mùi hương thơm ngát từ người Tiên Nhã, Vô Thường đậm nhạt nói.

-100 sợi xích là đây sao? Cửu Sắc Mẫu Đơn Tâm Đan đây sao? Thiên giới, Linh Nhân bằng đây sao?

Phụng Tiên Nhã cúi mặt, mắt buồn không dám nhìn Vô Thường.

Từ lúc nàng sinh ra đến giờ, được các vị Thánh Cảnh, Phá Giới Cảnh, Thiên Nhân Cảnh dạy dỗ chỉ là học tập Công Pháp, mài dũa thần thông, tạo dựng ý cảnh, dung nhập thần thông vào chiêu thức, dung nhập ý cảnh vào thần thông vào chiêu thức, kết hợp cả thần thông, ý cảnh, công pháp vào chiêu thức, nàng nào biết linh lực còn có thể dùng một cách cao siêu, biến hóa như vậy.

Bỏ Phụng Tiên Nhã nhỏ bé đứng một nơi, Vô Thường hướng đến Mị Ảnh Lam đi qua. Ngửi mùi hương dịu nhẹ trên người nàng, Vô Thường dùng trán chạm trực tiếp trán nàng, đôi mắt gần sát với mái tóc đã che đi cặp mắt của nàng mà nói nhỏ.

-Ngoài đôi mắt đẹp ra thì muội còn thứ gì? Thiên phú 99 sợi xích?

Mị Ảnh Lam gục đầu, hai tay xe vấy lụa, lúng túng vô cùng. Kiến thức của nàng về việc sử dụng linh lực cũng tương tự như Phụng Tiên Nhã, có khi là còn kém xa.

Gạt Mị Ảnh Lam rụt rè, Vô Thường cuối cùng bước đến trước mặt Quan Vũ.

-Thực lực chúng ta bằng nhau sao?

-Không bằng, Thường huynh, người... mạnh hơn ta rất nhiều.

Không giống Phụng Tiên Nhã và Mị Ảnh Lam, Quan Vũ mặc dù sau khi nghe qua khả năng sử dụng linh lực thần kỳ, vi diệu của Vô Thường, hẳn có tự ti vì năng lực sử dụng linh lực của mình kém cỏi, không bằng Vô Thường, nhưng hẳn vẫn dũng cảm đối mặt Vô Thường, nhìn Vô Thường một cách nghiêm túc thừa nhận.

-Ha... ha...

Vô Thường nhìn Quan Vũ biểu liên trước mặt liền vội bật cười hiền. Hất tay vỗ nhẹ lên vai Quan Vũ mà nói.

-Vũ huynh đừng bận tâm những gì ta nói khi nãy, tất cả chỉ là vì ta muốn chia sẻ kinh nghiệm cực khổ mà bản thân có được với các vị trong việc sử dụng linh lực. Giúp các vị nâng cao thực lực, thật sự trở thành trụ cột của Nhân tộc.

-Nhớ đấy, để sử dụng linh lực một cách tốt nhất, hiệu quả nhất thì cần nhất, quan trọng nhất đó là phải có sự hiểu biết về linh lực của chính mình, sự sáng tạo, sự tưởng tượng, rèn luyện, chui đúc và liên kết.

-Chúc Vũ huynh tiến bộ trong tương lai không xa, thậm chí có thể là ngày mai cũng không chừng.

Để lại ánh mắt tin tưởng, mong chờ, hiền lành cho Quan Vũ, Vô Thường lần nữa đi lại trước người Mị Ảnh Lam.

-Xin lỗi Lam muội, đừng trách ta nhé.

-Ừm...

Ẩn sau những khe tóc, đôi mắt sáng rực có hoa văn kỳ lạ của Mị Ảnh Lam nhìn thấy nụ cười âm áp của Vô Thường, trái tim nhảy loạn của nàng khiến nàng chỉ có thể phát ra một âm thanh mềm dịu, ngoan ngoãn của sự chấp nhận.

-Cố gắng mài dũa linh lực, muội sẽ tiến bộ rất nhiều cho xem

Nói với nàng câu cuối, Vô Thường nhẹ nhàng đi đến chỗ Phượng Tiên Nhã.

Nhìn ánh mắt tròn xoe có một loại mỉa mai khó tả của Phượng Tiên Nhã, Vô Thường mỉm cười.

-Tiên Nhã tiểu thư, tiểu thư sẽ rất mạnh, mạnh đến một cách đáng sợ nếu như tiểu thư hiểu rõ bản chất linh lực của mình.

-Cố gắng lên, Vô Thường ta hy vọng sẽ có ngày nghe được nghe thấy danh tiếng của tiểu thư vang xa đến tận nơi ta ở.

-Bất quá...

Đôi mắt của Phượng Tiên Nhã, Vô Thường đảo mắt qua từng khuôn mặt của ba người Quan Vũ, hần nói lớn.

-Trước đó chúng ta phải vượt qua cuộc tranh đoạt sinh khí, đem lại vinh quang cho Nhân tộc cái đã. Và...

Đặt chân vào vùng đất khá mềm xốp, Vô Thường vững chân bước về phía trước, tiến gần hơn đến với cánh rừng bạc ngàn cách bốn người không xa.

-Ta sẽ cho ba vị thấy được, Linh Nhân cảnh thật sự là như thế nào!

///Góc tác giả: Cảm tạ Kim Minh Hạo đề cử truyện giúp Tác.

Tác có một câu hỏi cần đọc giả góp ý bằng bình luận thật sự.

"Các bạn thích thể giới trong bộ truyện này có tính chân thật nhất, hay chỉ sơ sơ, tốt đẹp như những truyện khác?"

*Khởi nguồn của câu hỏi này là những lý do sau:

-Các bạn hẳn đã biết, Main là người ác, nhưng cũng có tình lý.

-Hại hần 1 lần, hần trả gấp trăm lần. Đặc biệt những kẻ được liệt vào danh sách đen của hần, số phận sống còn tệ hơn chết (kẻ này chắc chắn đã làm điều gì đó khiến Main đau đớn về tinh thần, tâm hồn nặng nề: chẳng hạn giết nhà hần, phá hủy kế hoạch của hần, muốn cưỡng vớ hần,...)

Do vậy, đối với những kẻ bị liệt vào danh sách đen. Tác dự sẽ cho main làm như thế này:

- Main tạo trận pháp, khiến gia đình người đó rơi vào ảo giác, nhìn người thân yêu nhất lại hóa thành hình ảnh kẻ thù ghét nhất và chém giết nhau. Đợi đến khi thoi thốt, hần thu lại trận pháp để gia đình kẻ đó đau đớn cả về tâm thần lẫn thể xác khi tự tay mình giết đi người mình đã yêu thương.

- Cha hiếp con, con hiếp mẹ, anh em hiếp nhau, vân vân... (chắc chắn sẽ là cảnh sắc đầy đau đớn), dĩ nhiên là hiếp cho đến chết. Sau đó hóa giải, để người hiếp nhìn thi thể người bị hiếp.

-Biến kẻ đó từ nam thành nữ, sau đó thả mấy trăm tên tráng hần vào hãm hiếp.

- Và vân... vân, nói chung toàn là cách tra tấn cực kỳ độc ác, khiến kẻ thù van xin được chết, nhưng hần không bao giờ toại nguyện!

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chương 55: Nguy hiểm bất ngờ tìm đến

Ở phía sau, nhìn bóng lưng đã trở nên vô cùng to lớn của Vô Thường, ba người Quan Vũ trong lòng đại động, cảm xúc khó tả, mỗi người mỗi kiểu.

Đối với Quan Vũ, khi nghe Vô Thường giảng giải kiến thức linh lực hoàn toàn mới mẻ và cũng đã dùng chính bản thân để nêu lên ví dụ điển hình, Quan Vũ như mở ra một trang kiến vô cùng quý giá cho cuộc đời mình. Lòng ngưỡng mộ, học hỏi, kính trọng và thắc mắc đối với tất cả mọi thứ của Vô Thường là rất lớn bởi lẽ trên thế giới tu luyện, tri thức về sức mạnh là thứ quý giá nhất, còn quý giá hơn cả thiên phú.

Đối với Phượng Tiên Nhã, ban đầu nàng đến đây chỉ vì không muốn đi chung với Tiêu Thần, và lại sâu xa trong cảm xúc có một tia gì đó gần gũi với Vô Thường, muốn được Vô Thường che chở, nhưng từ sau vài phút ngắn ngủi trải qua hàng loạt cảm xúc đến từ sự thay đổi chóng mặt của Vô Thường, cũng như khả năng, triết lý về linh lực của Vô Thường, Phượng Tiên Nhã đã hoàn toàn bị "hồ đen" Vô Thường hút đi đôi mắt, chẳng biết từ lúc nào mà khi nhìn bóng lưng Vô Thường, tim của cô bé 11 tuổi Phượng Tiên Nhã đã lần đầu tiên trong đời loạn đập "thình thịch".

Đối với Mị Ảnh Lam, nàng từ cảm giác ban đầu thấy Vô Thường khá thú vị vì câu truyện âm khen nàng của Vô Thường, chấm điểm cho Vô Thường lọt

vào cặp mắt của mình. Nhưng rồi chỉ mới vừa xảy ra nhiều chuyện trong vài phút, cảm giác ấy của nàng đã chuyển sang mong muốn chiếm đoạt, giữ hẳn làm riêng cho nàng, không cho hắn thoát khỏi bàn tay của nàng.

Ẩn ở đằng sau mái tóc của Mị Lam Ảnh là một đôi mắt với hoa văn kỳ lạ, ẩn đằng sau tính cách rụt rè, lúng túng, yếu đuối nhưng vô cùng dễ thương đó của nàng lại là gì?

-Xem ra Thường huynh mới đúng là người mạnh nhất trong bốn người, mà không, là người mạnh nhất trong cả mười người được truyền tống đến mảnh đất này mới phải, haizz.

Nhẹ nói một câu, Quan Vũ hô lên với Vô Thường đã đi được hơn 30m phía trước.

-Thường huynh đợi ta.

Quan Vũ đồng thời chạy đến, định học hỏi thêm vài điều.

Mị Ảnh Lam và Phượng Tiên Nhã cũng lập tức phiêu động tiến lên cùng Quan Vũ, theo sau Vô thường.

ỪM ỪM...

Bất quá cũng ngay chính lúc này, từ hai bên đường đất đá cách nhóm người 300m, hai vật thể sinh vật phân chia một trái, một phải di chuyển dưới mặt đất cực nhanh, thân hình to lớn cùng tốc độ rợn người của chúng khiến mặt đất rung chuyển, lớp đất đá cứng bên trên mặt đất nứt ra, khói bụi, đất cát mảnh vỡ từ dưới nảy lên cao tạo thành một làn khói đậm như bão cát sa mạc hướng về nhóm Vô Thường, mà chính xác là hướng về phía ba người của Phượng Tiên Nhã, Quan Vũ, Mị Ảnh Lam tấn công qua.

-Nguy hiểm!

-Lôi Thần Nhập Thể!

Cảm nhận được sức mạnh khủng bố ẩn chứa nơi hai cái bão cát truyền đến, Quan Vũ tức thì hét lớn lên, cơ thể cũng đồng thời bộc phát ra khí thế khủng bố.

Khấp người Quan Vũ có lôi điện bỗng xuất hiện bao trùm lấy hắn nhưng lại hoàn toàn không phá hủy quần áo bình thường của hắn, cơ bắp của hắn nở to một vòng chắc khỏe, cả đôi mắt và thân thể đều đầy ánh sáng chớp giật của lôi, của điện hệt như một vị bán lôi nhân.

-Nhập Ảnh!

Đồng lúc với Quan Vũ, Mị Ảnh Lam cũng dung nhập thần thông cơ sở*, cả thân thể bề ngoài tuy không có biến đổi khác lạ so với ban đầu nhưng những bước chân nàng đạp lên nơi đâu, nơi đó đều nở ra một đóa hoa đầy sự mỹ hoặc tồn tại trong hai, ba giây mới biến mất.

*Lôi Thần Nhập Thể của Quan Vũ hay Nhập Ảnh của Mị Ảnh Lam, hai thứ này tuy tên gọi khác nhau nhưng đều chung một cơ sở thực hiện, đó là việc dùng lực lượng Tâm Đan nhập vào thân thể, nhờ đó Quan Vũ và Mị Ảnh Lam đều có thể xuất toàn lực tất cả các chiêu thức hai người có bao gồm thần thông, công pháp hay ý cảnh một cách dễ dàng và mạnh nhất có thể đánh ra. Đây được gọi chung là thần thông cơ sở, cũng có thể gọi là bí pháp chỉ có những tổ chức cực lớn nắm giữ.

Cả Quan Vũ và Mị Ảnh Lam đều đã chuẩn bị sẵn sàng tốt ứng chiến và phân biệt người trái, người phải, kéo dài khoảng cách xa nhau để sinh vật không tấn công được cùng lúc cả hai. Tiếp đó họ chỉ cần đợi hai sinh vật có vẻ to lớn kia bước vào phạm vi liên công kích, tung ra tất cả các chiêu thức mà hai người có được.

Nhưng mà khác xa so với hai người, Phượng Tiên Nhã nếu đã không cảm nhận được khí tức quái thú, quái vật thì không nói, nhưng nếu nàng đã cảm nhận được khí tức của chúng thì nàng cũng sẽ đồng thời phân tích ra được sự mạnh yếu của nó, đem nó ra so sánh với sức mạnh của chính mình.

Lần này, sau khi cảm nhận được khí tức sức mạnh của hai sinh vật đang tiến đến, mặt đẹp của Phượng Tiên Nhã vô cùng thất sắc, mặt mũi tràn đầy sự trắng bệch của sợ hãi, nàng vội dùng linh lực khuếch đại âm thanh về cả phạm vi và âm lượng lên mà quát.

-Không được, hai con quái thú này đã vượt quá sức mạnh Linh Nhân cảnh, đạt đến Linh Sư cảnh, chúng ta không thể nào đối phó được, mau chạy thôi!

Vừa quát, Phượng Tiên Nhã vừa xoay bước chân di chuyển lùi nhanh về sau.

-Làm... làm sao có thể?

Quan Vũ trong trạng thái Lôi Thần đang hùng hực khí thế muốn chiến đấu thì bỗng nghe Phượng Tiên Nhã quát chói tai, đồng thời hai sinh vật kia cũng đang càng lúc càng gần, khí tức sức mạnh phát ra từ người bọn chúng càng ngày càng lớn, chẳng mấy chốc khi hai con nằm vào phạm vi 200 mét so với ba người, khí tức sức mạnh to lớn tựa như hai vị Linh Sư cảnh bạo phát khí thế của bọn chúng đã hết sức rõ ràng trong nhận thức của ba người, khiến cả ba người giật mình kinh hãi.

Linh Sư là một tồn tại mà nếu có cùng thiên phú sơi xích thì một Linh Sư sơ kỳ sẽ mạnh gấp 10 Linh Nhân cảnh đại viên mãn. Khí tức của hai con quái thú lại ngang với hai vị Linh Sư mà có thể khiến ba vị Linh Nhân cảnh viên mãn với thiên phú kinh người 98, 99, 100 sơi xích kinh hãi, đó thật sự là hai con quái thú kinh khủng.

Ba người Quan Vũ quá mức không ngờ, bọn họ chỉ vừa đi đường được hơn một giờ đồng hồ lại đã gặp phải loài quái thú mạnh mẽ như vậy, phải chăng cuộc tranh giành sinh khí vì Nhân Giới của họ đến đây đã kết thúc?

-Chạy?

Thế nhưng lúc này dù biết là hai con quái thú sắp tiến đến rất mạnh mẽ, chỉ cần một bộ phận từ nó đánh trúng cũng sẽ khiến bất kỳ người nào trong bốn người mất năng lực chiến đấu hoặc chết đi, Quan Vũ bước chân thoáng khựng, trong đầu chợt nhớ về luồng thông tin Tiên Nhã và Mị Ảnh Lam cung cấp, hắn có nụ cười buồn trên môi nói.

-Chạy được sao?

Thông tin đã từng nói, nếu người bị quái thú phát hiện thì chỉ có đối chiến, thoát, hoặc chết, căn bản không thể chạy, vì chạy chúng sẽ đuổi theo, đuổi cho đến khi người sức cùng lực kiệt mà nộp mạng.

Hiện tại nhóm bốn người họ chính là đang bị hai con quái thú chưa rõ hình dạng, kích thước nhưng có khí tức mạnh mẽ bằng Linh Sư cảnh phát hiện, họ chạy làm sao được, và lại tốc độ có nhanh hơn chúng?

-Chiến đi!

Đối với Quan Vũ, nếu đã không chạy được thì hắn đành liều mình một trận chiến, chiến cho khoái, cho đã, cho sướng mình rồi mới thoát ra ngoài.

Quan Vũ thu lại gương mặt âm trầm, linh lực trong cơ thể của hắn bỗng trở nên bạo động bất thường, hắn hét lên trong khi lôi điện bao quanh người hắn lại càng thêm dày đặc một vòng.

-Lôi Linh Thể!

Dồn ép linh lực trỗi lên linh lực, Quan Vũ chấp nhận tiêu hao gấp đôi linh lực để đổi lại sức mạnh của linh lực, sức phòng ngự của lôi thể tăng gấp đôi, đây chính là Lôi Linh Thể Quyết của Quan Vũ, là một bộ Công pháp Thánh cấp mà Quan Vũ đang học tập.

Chỉ tiếc hắn hiện tại chỉ luyện thành tầng thứ nhất của Lôi Linh Thể Quyết, chưa trỗi linh lực được cao hơn, cũng chưa thể câu thông được với thiên địa để tạo ra Lôi Vực có khả năng cung cấp không ngừng lôi đình chi lực cho bản thân vận dụng. Ngoài ra thì còn vài chiêu thức mạnh mẽ khác vẫn đang chờ hắn đủ điều kiện để lĩnh ngộ đến.

“Phải rồi, Thường huynh...”

Quan Vũ chợt xoay cổ nhìn về hướng Vô Thường.

-Một Cánh Hoa!

Cách Quan Vũ chừng 15m, Mị Ảnh Lam ngay từ đầu đã biết không thể chồn tránh quái thú công kích, giờ lại càng thêm phát hiện quái thú mạnh mẽ liền khiến lòng nàng buồn bã.

Ở Mị Ảnh Lam, không giống Lôi Điện Tâm Đan của Quan Vũ thích hợp công kích vật vô tri, Tâm Đan của Mị Ảnh Lam chỉ thích hợp cho huyền thuật, dùng để mê hoặc thần trí sinh linh có trí tuệ nên hầu như nàng và ngay cả Phượng Tiên Nhã đều không thể xuất ra công kích mạnh bạo như Quan Vũ.

Điều nàng có thể thực hiện được lúc này chỉ lấy ra một chiếc vòng tay, là vũ khí được mẹ nàng tặng, sau đó kết hợp cùng với linh lực để thi triển ra một chiêu thức công kích mạnh nhất mà nàng hiện đang có, nó được kết hợp từ linh lực Tâm Đan, Thánh cấp Công Pháp - Phiêu Ảnh Hoa Kinh cộng với vũ khí của nàng. Tập trung tích tụ linh lực để tạo ra một cánh hoa, một cánh hoa có sức mạnh đơn giản nhưng lại không phải đơn giản.

Ở bên trong nội tâm, Mị Ảnh Lam tiếc nuối, vì sao bản thân lại xui đến như vậy, chưa gì đã gặp phải quái thú quá mạnh mẽ tựa như ca ca của nàng. Cuộc tranh giành sinh khí vì Nhân tộc của nàng đến đây là kết thúc? Chưa kể là còn tên nam nhân đầu tiên trong đời khiến tim nàng đập mạnh, khiến nàng mong muốn chiếm hữu làm của riêng, chẳng lẽ đã đến lúc chia tay? Sau này liệu có gặp lại?

Không, nàng không muốn, ít nhất cũng phải không chế được tên nam nhân đó trước, cho hắn nuốt độc tình, mãi mãi chỉ yêu một mình nàng.

“Hum, còn hắn...”

Nhớ đến Vô Thường, Mị Ảnh Lam bất chợt xoay người nhìn về phía trước, nhìn về lưng

của người đã đi cách họ hơn 30m.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 56: Sức mạnh của Vô Thường

Bên kia, đằng sau Quan Vũ và Mị Ảnh Lam một đoạn, Phượng Tiên Nhã lùi về sau chợt nghe Quan Vũ quát cũng liền thông suốt nhận ra bản thân sẽ không thể nào trốn được trừ phi thoát ra ngoài.

Khẽ nín thở hồng nhuận ẩn sau khăn che nửa dung nhan, Phượng Tiên Nhã liền điều động lực lượng Tâm Đan, hư ảnh một đóa hoa mẫu đơn to lớn cao cỡ 2m có chín cánh hoa với mỗi cánh là một màu sắc hiện lên sau lưng Phượng Tiên Nhã.

Tiên Nhã khẽ đạp chân nhảy lùi về hư ảnh, xuyên qua hư ảnh mẫu đơn, cả thân thể nàng từ quần áo vàng nhạt được thay vào là bộ váy hoa cửu sắc hình mẫu đơn, trên đỉnh đầu nàng nở rộ một đóa cửu sắc mẫu đơn nhỏ, hai mắt cũng kỳ dị có cửu sắc mẫu đơn xoay chuyển bên trong. Xung quanh phạm vi 2m của nàng chợt hình thành nên một lực lượng kỳ dị, khó tả.

Lúc này chỉ cần là tu luyện giả dù có tu vi cao hay thấp, tất cả nhìn thấy Phượng Tiên Nhã đều phải ngờ ngàng trước sắc đẹp mê hoặc chứng sinh của nàng.

“Không biết hán nhìn ta, có thấy ta xinh đẹp không?”

Bất chợt hiện lên một câu hỏi kì quái trong đầu ngay giữa trận chiến lớn, Phượng Tiên Nhã má hồng xoay người nhìn Vô Thường, có lẽ đây là lần cuối nàng có thể nhìn thấy hán. Bất quá nàng cũng không hiểu tại sao bản thân lại mong chờ hán nhìn nàng cùng với nụ cười hiền lành mà hán đã từng nhìn nàng.

Ba con người đều cùng lúc tập trung nhìn về thân ảnh Vô Thường.

Bước đi ở phía trước, dưới ba ánh mắt có cảm xúc khác nhau của ba người Quan Vũ. Vô Thường dường như chẳng biết điều gì, cũng chẳng quan tâm thứ gì động tĩnh hai bên, hán vẫn cứ thế bước đi, bước đi một cách như không hề có bất cứ chuyện gì xảy ra.

32m, 33m rồi 34m...

Quan Vũ, Mị Ảnh Lam, Phượng Tiên Nhã nhìn thấy Vô Thường hành động đều thấy khó hiểu vô cùng, tên này chẳng lẽ bị điếc hay mù, hay là quá tự tin vì mục tiêu chính của hai con quái thú là bọn họ, không phải hán, đoán rằng bọn quái thú sẽ tha cho hán rồi đi?

-Thường huynh, quái thú...

Quan Vũ dùng lực hét lên, có ý tốt nhắc nhở Vô Thường để hán tỉnh người, thì cũng tại thời điểm này, khi hai con quái thú chưa rõ hình dạng như hai con bão cát di chuyển vào phạm vi 200m, chúng bỗng dừng rú lên một cách vang vọng.

-Gáo... GRÁO...

-GÉO...

Âm thanh của bọn chúng khiến người nghe không thể hiểu có ý nghĩa gì, nhưng từ âm điệu chúng thốt ra, từ ngữ giọng chúng gào thét, ai cũng có thể cảm nhận được một sự đau đớn, một sự suy nhược khó tả của chúng.

Ở phía xa hai bên, hai con quái thú tốc độ giảm dần, tiếng kêu gào cũng càng lúc càng lớn hơn.

-GAO Ô....

-Há, chúng bị gì?

Ba người Quan Vũ vừa hiện lên một câu hỏi rất lớn về hai con quái thú rằng “vì sao tốc độ chúng đã tự dừng giảm xuống, lại còn liên tục kêu gào?”, thì cũng chính lúc này họ lại cảm nhận thấy được sinh mệnh lực, sức mạnh lực vốn dĩ dồi dào, to lớn của hai con quái thú vậy mà đang nhanh chóng giảm đi, yếu đi một cách hết sức lạ lẫm, nó đã không còn giống với một vị Linh Sư cảnh khùng bỏ mà đang rơi xuống tiếp cận Linh Nhân cảnh.

Bất giác đôi mắt họ phân chia đôi theo hai bão cát đang dần dần trở thành một ít bụi đá bay loạn.

-Ồ GAO...

Dường như đã không chịu nổi đau đớn, hai con quái thú dừng hẳn việc di chuyển khi chỉ còn cách ba người Quan Vũ 100m, chúng vươn thẳng mình rời khỏi mặt đất mà gào thét, làm lộ ra hình dạng vô cùng ghê rợn, to lớn khủng khiếp của chúng.

Đây rõ ràng là hai con quái thú mang hình dạng tổng thể là rất khổng lồ, mỗi con đều to cỡ 5m, dài ước tính là 100m, thân có các chân nhỏ sắc bén như kiếm dùng để đào bới, di chuyển trong đất, trên thân lại mọc ra vô số sợi dây thịt to chừng 20cm, dài chừng 5m, nó liên tục vùng vẫy lên xuống trông vô cùng gớm giếc và kinh tởm. Đặc biệt, khuôn mặt của hai con rết này đều vô cùng giống chó sói, có mũi nhọn, răng sắc bén, mắt to kinh dị nhưng lại không hề có tai. (mặt chó mình rết lại có xúc tua)

Hai con quái thú này quả thật có hình dạng kinh tởm, và chúng sẽ còn kinh tởm hơn nữa nếu như nước dãi chảy từ miệng chúng, chất dịch nhờn trong suốt đặc sệt nằm trên các xúc tua của chúng không bị lửa tím đốt đi, cả cơ thể của chúng không bị bao trùm trong một ngọn lửa tím đầy diêm lệ mà

không ngừng vùng vẫy, kêu gào.

-Lửa tím?!!!

Nhìn hai “ngọn đuốc” màu lửa tím đang vẫy vẹo, ba người Quan Vũ kinh ngạc bật thốt, sau đó ánh họ mắt vô thức lần nữa nhìn về hướng Vô Thường.

Đúng lúc này, Vô Thường sau khi đã kéo sức mạnh, sinh mệnh của hai con quái thú xuống Linh Nhân cảnh viên mãn, hắn cũng chột nả chặt lồng bàn tay phải lại như bóp đồ vật, cơ thể cũng đồng thời xoay lại nói lớn với ba người Mị Ảnh Lam trong vẻ mặt vui cười.

-Đi thôi, còn ngần người ra đó làm gì, bộ tính không định kiếm sinh khí về cho Nhân Giới?

Lời Vô Thường vừa dứt vang đến tai ba người, ngọn lửa tím cũng vừa dập tắt, sinh mệnh của hai con quái thú cũng vừa bị chấm dứt, chúng thân hình đứng thẳng, một ngọn gió nhẹ thổi qua, thổi chúng hóa thành tro bụi bay theo làn gió.

Quan Vũ thân đầy lôi điện, Mị Ảnh Lam bước chân đầy hoa nở, Phượng Tiên Nhã đẹp lung linh tựa tiên nữ hạ thế, tất cả nhìn sự tình vừa xảy ra đều đơ mặt, cơ thể ngây ra thành tượng gỗ đứng một chỗ.

Rung động!

Khiếp sợ!

Tâm trạng của ba người Phượng Tiên Nhã lúc này chỉ có thể dùng đứng bốn tít như thế để diễn tả, bởi lẽ Vô Thường hiện tại trong mắt họ là quá mức kinh người.

Hàng đồng câu hỏi liên tục xoay quanh trong đầu họ.

Hai con quái thú đó đồng cấp với Linh Sư cảnh, vậy thì chỉ ít thân thể chúng đều phải vô cùng kinh khủng, hoàn toàn có sức kháng hầu hết sát thương đến từ linh lực nhỏ yếu của Linh Nhân cảnh, vậy tại sao chúng lại bị lửa của một Linh Nhân cảnh đốt thành tro?

Hắn đã ra tay như thế nào, vì sao không ai trong ba người cảm nhận được?

Hắn đã đứng tại chỗ để thi triển sức mạnh (thần thông, công pháp, ý cảnh,...) đến nơi cách xa mình hơn 150m trong lặng lẽ?

Hắn quả thật chỉ có thiên phú 98 sợi xích, Hóa Diễm Tâm Đan màu tím kia chỉ là ngọn lửa bình thường?

Thần thái ung dung, dáng đi vững vàng, mọi thứ xung quanh đều trở nên vô nghĩa, không thể ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn, mọi thứ đều đã cho thấy hắn là một kẻ mạnh, nhưng mà hắn mạnh ở mức nào?

Tất cả mọi thứ đều dường như đã vượt quá lẽ thường, Vô Thường nên là Linh Sư cảnh chứ không phải Linh Nhân cảnh. Thế nhưng nếu là như vậy thì lựa chọn của “Nhân Giới” đã sai?

Nếu Nhân Giới có thể sai thì sao không đưa thẳng Linh Sư cảnh hay Thánh Cảnh vào vòng 1, đâu cần phải tuân theo luật lệ vòng 1 chỉ toàn Linh Nhân cảnh?

Không biết, không hiểu, không rõ, không thể. Vô Thường đã biến thành một hố đen quá lớn trong mắt ba người Quan Vũ, Mị Ảnh Lam, Phượng Tiên Nhã.

Quan Vũ nhìn thân ảnh phía trước cười hiền mà ngơ người. Vô Thường, một người mà hắn cho là thân thiện, dễ gần, tốt tính ngay từ đầu khi vừa gặp mặt, chỉ trải qua hơn hai giờ đồng hồ đã hóa thành một người hoàn toàn khác, một người có thể biến thành đủ loại người, gian ác, gian xảo, hiền lành, lạnh nhạt, vô tình, âm áp,... một người mà hắn cho là chỉ mạnh ngang hắn nay phút chốc lại giống như cao nhân ẩn sĩ, sức mạnh kinh người, ra tay không ai có thể cảm ứng, tựa như “ta chỉ cần động ý niệm, tất cả đều phải chết”, vô cùng kinh khủng.

Quan Vũ lúc này mà là nữ nhân, chắc chắn tìm “nàng” đã nhảy ra khỏi l-ng ngực, đôi mắt ướt át say tình với Vô Thường, một nam nhân vừa mạnh lại vừa thần bí trong mắt “nàng”.

Quan Vũ mà còn như vậy thì dĩ nhiên Mị Ảnh Lam và Phượng Tiên Nhã lại lún sâu hơn, mê mẩn hơn đối với Vô Thường.

Với Mị Ảnh Lam, nàng ngây người nhìn Vô Thường với một đôi mắt hết sức “điên cuồng” được ẩn giấu đằng sau mái tóc đen huyền, cơ thể nàng rạo rực lên khó tả, trong đầu luôn luôn hiện lên một câu “hắn là của ta, hắn là của ta, hắn là của ta” dường như đã thành tiếng gào thét vang vọng, bất quá bề ngoài thì nàng vẫn cố gắng duy trì hình tượng là một thiếu nữ ngây thơ, rụt rè, hiền lành.

Còn với Phượng Tiên Nhã, nàng ngơ người nhìn Vô Thường, cảm xúc trong lòng lại vô cùng ngổn ngang, hỗn loạn. Nàng có lẽ đã yêu, yêu một tên nam nhân vừa thần bí, mạnh mẽ lại có sức hút vừa kì lạ, vừa âm áp đối với nàng, thế nhưng nàng lại cũng đau, cũng buồn, cũng đầy nỗi tiếc thương khi mà nàng nay vốn đã là “một đóa hoa mẫu đơn trong l-ng”, sự tự do của nàng đã bị lấy đi mất, nàng kể từ ngày đó đã không còn là Phượng Tiên Nhã, là chính nàng nữa. Đối với người nam nhân này, nàng không có cơ hội và cũng không thể thổ lộ với hắn, điều duy nhất nàng có thể làm là chôn chặt hình bóng hắn ở trong tim cho đến trọn đời.

Lúc này, trên khóe mắt của Phượng Tiên Nhã lặng lẽ lăn xuống một giọt lệ châu trong vắt khiến nàng cũng nhanh chóng đưa tay lau đi. Thế nhưng dù

vậy, khung cảnh ấy không thể qua được mắt Vô Thường.

Vô Thường đang làm vẻ mặt vui tươi bỗng xoay người, tiếp tục bước đi về phía trước, bàn tay trái lần nữa vuốt tóc qua đầu mà trầm tư.

“Khóc? Ta mạnh đến nỗi khiến tiểu nữ tử lòng chưa mọc đủ đó phát khóc?”

Vô Thường đứng là thấy Phượng Tiên Nhã khóc, bất quá thì hình dáng xinh đẹp của Tiên Nhã vẫn đang che khăn, hắn không nhìn rõ được biểu cảm khuôn mặt của nàng, hắn chỉ vội suy đoán là lúc quái thú hết sức mạnh mẽ chạy đến, Phượng Tiên Nhã tuy bề ngoài đáng vẻ thiếu nữ chân chính nhưng dù sao cũng chỉ là một cô bé 11 tuổi mà thôi, nhân sinh chắc chưa trải đủ nên đã rất sợ hãi, giờ được hắn cứu liền vui mừng đến phát khóc.

Còn tình cảm khó hiểu mà Phượng Tiên Nhã giành cho hắn, hắn đã cảm nhận được từ trước, nhưng nếu nàng ta vẫn chưa thể hiện ra được điều gì đó có sức hấp dẫn với hắn, kết quả sẽ bị hắn lãng quên rất nhanh.

Mị Lam Ảnh có đôi mắt hấp dẫn Vô Thường, còn Phượng Tiên Nhã? Có lẽ nếu Vô Thường là tu luyện giả bình thường thì mọi chuyện đã khác, nhưng đời không phải một giấc mơ, sự thật đau đớn hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chương 57: Để sử dụng linh lực một cách chính xác

Vụt!

Giải “Nhập Ảnh”, hóa bình thường, Mị Ảnh Lam chớp nhoáng tiến đến chỗ Vô Thường, dáng vẻ “thiện nữ” áp úng đi sát cạnh Vô Thường không nói một lời, thế nhưng tiếng tim đập “thình thịch” của nàng rõ bên tai khiến Vô Thường khá nhức đầu, tiếng thở hổn hển kì lạ phát ra từ môi mềm của nàng khiến Vô Thường có cảm giác hơi bị ớn lạnh thân thể.

Vụt vụt

Theo sau Mị Ảnh Lam, Phượng Tiên Nhã cùng Quan Vũ cũng giải thể, gỡ bỏ kết nối lực lượng Tâm Đan và thân thể để tránh lãng phí tiêu hao linh lực, sánh bước cùng Vô Thường. Đội hình bốn người, ba ngang một trước được tái thiết lập, bất quá lần này không khí có phần nặng nề và trầm mặc.

-Hãy da, Thường huynh, người thật sự là thiên phú chỉ có 98 sợi xích, Tâm Đan bình thường?

Đi được vài bước, Quan Vũ không cầm lòng được hỏi. Câu hỏi của hắn chỉ vào tập trung thiên phú, còn cách thức ra đòn quỷ dị hay không một tín hiệu của Vô Thường, hắn sẽ không hỏi vì đó có lẽ là Công pháp mà Vô Thường học, hỏi như thế rất thiếu tôn trọng người.

Ở bên cạnh hai người, Tiên Nhã và Mị Ảnh Lam đều hết sức lắng nghe những gì Vô Thường sắp nói.

-Ồ thì... thiên phú 98 sợi xích là chính xác, còn Tâm Đan của ta nó có chút biến dị, không thể nói được. Vũ huynh, Lam muội, Tiên Nhã tiểu thư hiểu giúp ta.

Vô Thường nhẹ nhàng đáp.

Trong lần tiêu diệt hai con quái thú mặt sói, mình rất, Vô Thường đúng là chỉ dùng sức mạnh linh lực của thiên phú 98 sợi xích, không hơn. Thế nhưng ngọn lửa tím của hắn không phải ngọn lửa tím bình thường, nó là hóa thân của Siêu Nhân Tâm Đan, do vậy nên dù mang hình ngọn lửa nhưng nó có tất cả mọi năng lực như hóa băng, tạo gió, phóng lôi, hút sinh mệnh, trọng lực, cầm lạnh, định thân, hút máu, ăn mòn,... hắn muốn đưa ra thuộc tính nào, thì nó sẽ có thuộc tính đó, thậm chí là tung ra một đồng thuộc tính hỗn loạn cùng một lúc.

Trong trường hợp nếu Vô Thường xuất thực lực thật sự, hai quái thú mặt chó mình rất có lẽ là đã chết từ khi hắn cảm ứng được.

-Tất nhiên thôi Thường huynh, chúng ta đều hiểu mà.

Nói xong, Quan Vũ cũng không gây động tĩnh gì nữa, hắn đã hết lời để nói, để hỏi khi đã có đáp án. Mị Ảnh Lam bên cạnh, Phượng Tiên Nhã trước mặt Vô Thường vốn dĩ từ đầu đã ít nói chuyện thì hiện tại lại càng im lặng.

Họ dường như đã quên hỏi Vô Thường sau khi tiêu diệt hai con quái thú đó đã được bao nhiêu điểm, vòng tay có biến đổi màu sắc.

Tuy nhiên khi đi được thêm 100m, Phượng Tiên Nhã dừng lại bước chân, nàng quay người nhìn Vô Thường bằng ánh mắt cổ trần tỉnh vì điều gì đó, giọng nàng tựa hoa vang lên.

-Lúc trước, người... Vô Thường ca có nói, để sử dụng linh lực một cách tốt nhất thì quan trọng là phải có sự hiểu biết về linh lực của chính mình, sự sáng tạo, sự tưởng tượng, rèn luyện, chui đúc và liên kết. Vô Thường ca giải thích thêm giúp Tiên Nhã có được không?

Phượng Tiên Nhã nói ra điều này, Quan Vũ và Mị Ảnh Lam cũng giật mình nhớ ra, đúng là ban đầu họ đều muốn hiểu thêm về kiến thức của Vô Thường, nhưng do sự xuất hiện của hai con quái thú kỳ dị đã khiến họ quên đi mục đích chính, giờ Tiên Nhã nói ra liền khiến bọn họ nhớ lại.

Hai người đồng thời nói.

-Ừm, mọi người cũng rất muốn biết.

-Vũ ta cũng mong được Thường huynh chỉ giáo thêm.

Vô Thường nhìn ba người, hần nỡ nụ cười tốt tính.

-Đi, chúng ta vừa đi vừa nói.

Bốn người vừa đi chuyển, Vô Thường nói.

-Trước hết, cái quý ngài nên tạm dẹp tất cả các Công pháp, Ý cảnh, thần thông qua một bên. Chúng ta chỉ nói đến linh lực, sức mạnh cơ bản nhất của một tu luyện giả dù yếu hay mạnh.

Ngay từ đầu chạm tay nhau, tất cả kiến thức cũng như thần thông, công pháp, ý cảnh, mọi thứ có liên quan đến sức mạnh của ba người Quan Vũ đều bị Vô Thường ăn cắp. Và chúng đều đã được hần phân tích từ đầu đến cuối chỉ trong vài mươi phút ngắn ngủi.

Vô Thường, hần không bao giờ tự ý làm một hành động vô nghĩa, mọi thứ đều đã có chuẩn bị và mang một nghĩa riêng biệt trong kế hoạch của hần.

-Thứ hai, Vô Thường ta chỉ nói một lần, không bao giờ nhắc lại dù các ngài có hỏi hay không.

-Thứ ba, những gì ta nói với các ngài, các ngài tuyệt đối không bao giờ được nói với người khác dù họ có là ai, là cái gì, có quan hệ gì với các ngài đi chăng nữa. Các ngài đã hiểu rồi chứ?

-Ta hiểu.

-Ừm.

-Tốt, vậy ta sẽ nói hết những gì ta biết về linh lực cho các ngài, hy vọng các ngài đừng khiến ta thất vọng.

-Như ta đã từng nói, để sử dụng linh lực một cách tốt nhất thì quan trọng là phải có sự hiểu biết về linh lực của chính mình, sự sáng tạo, sự tưởng tượng, rèn luyện, chui đúc và liên kết...

Đội ba người Quan Vũ nghiêm túc đáp lời, Vô Thường bắt đầu giảng bài, một bài độc nhất vô nhị do chính hần phân tích và biên soạn. Nội dung tóm gọn chia làm 5 ý chính.

Ý thứ nhất, hiểu về linh lực của chính mình.

Vô Thường nhìn bề ngoài trông không có gì kỳ quặc, nhưng trừ phi hần ngủ, còn lại dù là đi bộ, ăn cơm, tung từng một mình, hần đều luôn luôn suy nghĩ về sức mạnh của thể giới tu luyện, cũng như bí ẩn của thân thể hần. Chuyện này hần đã bắt đầu từ 10 năm về trước cho đến hiện tại.

Không giống tu luyện giả bình thường, khi đạt được linh lực là cứ ru rú nghe theo sách vở, theo các vị tiền bối, cao nhân học tập, phát triển năng lực. Vô Thường hần đã từng có pháp lực, đã từng có một thứ sức mạnh năng lượng tương tự như linh lực, có điều sức phá hủy của pháp lực không lớn bằng linh lực, do vậy hần biết, linh lực không chỉ có những chức năng đơn giản như vậy.

Đối với Vô Thường, linh lực là một dạng năng lượng kỳ bí do cơ thể hấp thụ linh khí mà tạo thành, nó nhìn như các dòng chảy năng lượng mà mọi tu luyện giả thường hay lấy nước để đem ra hình dung, nhưng nguyên bản, linh lực không phải nước. Nó không phải là nước và tuyệt đối không ai giống linh lực của ai.

Có thể cả hai đều mang Lôi Tâm Đan nhưng sâu xa bên trong, chắc chắn sẽ có một số khác biệt rất nhỏ và rất khó phát hiện.

Một tu luyện giả sở hữu một sức mạnh lại không bỏ thời gian để hiểu về sức mạnh của chính mình, cũng như hiểu về Tâm Đan, về thiên phú của bản thân họ, mà chỉ chăm chăm học Công pháp, luyện Thần thông, ngộ Ý cảnh, nhanh chóng đề thăng tu vi. Tu luyện giả đó sẽ vĩnh viễn không thể đi được hết điểm cuối của con đường tu luyện. Nếu có, đó chỉ là trong những bộ truyện Vô Thường kiếp trước đã từng đọc.

Công pháp bất quá cũng chỉ là một dạng vận dụng của linh lực.

Ý thứ nhất này là sự kết luận, sự đúc kết của cuộc nghiên cứu về sức mạnh con người bình thường mà Vô Thường đã bỏ ra hơn 5 năm để nghiên cứu ở thế giới Pháp thuật. Nó bắt nguồn từ những câu hỏi kỳ bí của Vô Thường về con người bình thường, không có sức mạnh pháp lực.

“Họ vì sao có thể tung quyền mạnh đến gần ngàn cân?”

“Họ vì sao tốc độ nhanh như vậy?”

“Thái Cực Quyền, Vịnh Xuân Quyền, Thiết Bô Sam, mình đồng da sắt, Judo, Taekwondo, Boxing, Karatedo,...”

“Họ có thể dùng kiếm chém được một viên đạn bắn đến trong phạm vi 200m?”

“Tại sao, tại sao?”

Chính những câu hỏi đó, những thành quả nghiên cứu đó đã đưa “Thiên Họa” trở thành một vị Pháp sư mạnh nhất của thế giới Pháp thuật. Và giờ, Vô Thường lần nữa đang lặp lại điều đó ở thế giới Tu luyện.

Ý thứ hai, sự sáng tạo, sự tưởng tượng.

Đã hiểu linh lực của chính mình, vượt qua cửa ải khó nhất và căn bản nhất, vậy việc tiếp theo chính là thử vận dụng chúng theo một lối do tự bản thân nghĩ ra, đó là sự sáng tạo, sự tưởng tượng một hướng đi riêng.

Ý thứ ba, rèn luyện.

Đã có hướng đi mới cho cách sử dụng linh lực, vậy đơn giản là phải rèn luyện để thuận tiện dễ dàng sử dụng hướng đi đó.

Ý thứ tư, chui đúc.

Càng sử dụng hướng đi mới, một người đầy đủ trí tuệ chắc chắn sẽ phát hiện ra điểm mạnh, điểm yếu của hướng đi mới để rồi không ngừng cải tạo, cải biến sao cho nó hoàn mỹ nhất. Đó là sự chui đúc.

Ý thứ năm, liên kết.

Liên kết hướng đi mới với Công pháp, với Thần thông** để tạo nên một sức mạnh mới, một sức mạnh không hề giống với bất kỳ một tu luyện giả nào.

**Chưa đến lúc để giải nghĩa chúng ở thời điểm này, có lẽ đợi Vô Thường vào Tông, Môn, Phái nào đó.

Thứ sức mạnh mà Vô Thường đang cố thể hiện ra bên ngoài (bên trong hẳn là một con quái vật thật sự) có lẽ chính là một dạng tu luyện giả mới mẻ đầu tiên trên thế giới tu luyện giả này.

Vô Thường dựa vào pháp lực có cấu trúc khá giống với linh lực, lại nhờ sự trợ giúp của thiên địa nhân (Vô Thường là con của thiên địa, thiên địa nhân dĩ nhiên là đôi mắt của hắn) cộng với sự hỗ trợ của Tâm Đan thứ hai, hắn đã rất nhanh tư duy, suy diễn tận cùng ra tất cả các năng lực của linh lực mà hắn sở hữu. Nhờ vào đó, Vô Thường biết được mọi năng lực mà bản thân có thể thực hiện được.

Khiến linh lực không bị người khác cảm ứng ra? Linh lực của hắn vốn dĩ không thể bị ai phát hiện.

Sao chép sức mạnh của kẻ khác, một kẻ yếu hơn mình (Quan Vũ). Đây là một hướng vận dụng linh lực mới của Vô Thường.

Dùng linh lực tác động lên dây thần kinh trí não của kẻ khác để ăn cắp tất cả thông tin, kiến thức họ có.

Để lại dấu ấn sức mạnh vô hình, chỉ cần hắn động ý niệm thì dấu ấn sẽ bị kích hoạt. (quái thú Vô Thường diệt).

Cả hai đều là hướng mới trong cách vận dụng linh lực của Vô Thường.

Ngoài ra, hắn vẫn còn rất, rất nhiều hướng vận dụng linh lực mới nhờ vào bộ não siêu phàm cộng với những kiến thức từ các bộ phim, các bộ truyện Vô Thường đã từng xem qua, chúng là nguồn tri thức rất dồi dào và không thể thay thế của Vô Thường.

Dĩ nhiên, Vô Thường vận dụng được các hướng mới, một phần là do kỹ thuật của hắn, một phần lớn hơn là vì linh lực của hắn có năng lực như vậy.

Vừa kết thúc bài giảng, Vô Thường tức thì nói với Quan Vũ.

-Vũ huynh, người từ trước đến nay có lẽ chỉ dùng linh lực của Lôi Điện Tâm Đan như là một thứ có lực công kích sắc bén, mạnh mẽ và nhanh. Nhưng mà có khi nào người nghĩ rằng, linh lực của người có thể làm tê liệt hoạt động linh lực của người khác?

-Công pháp bất quá cũng chỉ là một quyển sách chỉ dẫn tu luyện giả đi theo một con đường vận dụng linh lực mà người tạo ra đã ngộ được mà thôi. Cũng chẳng có gì là hay ho, thần bí cả.

Nói xong, Vô Thường cũng không chờ xem sắc thái trợn mắt, ngó người như ngộ ra chân lý của Quan Vũ, hắn thoáng nhìn qua Mị Ảnh Lam và Phượng Tiên Nhã còn đang im lặng xem xét lại những kiến thức hắn chia sẻ.

Thấy hai nàng ta như thế, bản thân lại cũng đã có tính toán mới đối với ba người, Vô Thường chợt nói.

-Kiến thức này đối với ba ngài rất mới mẻ, phải cần rất lớn thời gian để tìm hiểu và tự thân học tập hay rèn luyện. Cho nên là quãng thời gian tranh đoạt bên trong mảnh lục địa này, có lẽ Vô Thường sẽ phải tốn sức rất nhiều để giúp ba ngài tránh né nguy hiểm. Do vậy các ngài cứ buông đi gánh nặng đi, thông thả mà cảm ngộ kiến thức mới, nói không chừng bằng trí tuệ của ba ngài, ngay khi trời vừa lạng lền đã hiểu được sức mạnh linh lực của mình.

Lợi dụng số thời gian chênh lệch giữa mảnh đại lục này và bên ngoài, Vô Thường tin chắc ba người Quan Vũ dưới sự “bảo kê không quá ghê gớm”, họ trong ít nhất 100 ngày sẽ có sở ngộ riêng cho chính mình về kiến thức mới Vô Thường đưa ra, giúp họ đỡ phải mất một lượng lớn thời gian nếu ở bên ngoài tìm hiểu. Đây đã là phương án huấn luyện tốt nhất của Vô Thường giành cho ba người Quan Vũ, sau này mạnh hay yếu đều là do tư chất tư duy cũng như sự cảm ngộ của họ.

Nhiệm vụ trả ơn của Vô Thường đối với Nhân Giới xem như đã hoàn thành một nửa, một nửa còn lại chính là tạo cơ hội để ba người có thể đi đến ngày cuối cùng của mảnh lục địa, thậm chí là giúp họ lấy được đồ tốt.

-Được rồi, từ giờ ba ngài có thể trao đổi với nhau, nhưng đừng nói chuyện với Vô Thường ta, ta cần được nghỉ ngơi để đạt được sự tập trung cao độ.

Nói xong, Vô Thường cũng liền im lặng, không quay trái, quay phải hay thay đổi biểu cảm ác độc, hiền hòa,... gì nữa, hắn cuối cùng đã rảnh miệng.

Ngay từ khi đến đây và biết được việc phải làm, Vô Thường chỉ có ba mục đích chính, đó là dụ hoặc Mị Ảnh Lam, đào tạo người cho Nhân Giới, trợ Nhân Giới đoạt sinh khí và kiểm đồ tốt. Hiện tại ba mục đích đều như đã nằm trong tay, hắn không cần phải diễn xiếc gì thêm, nói năng lảm nhảm.

Ba người Quan Vũ đang mang trong lòng nhiều thắc mắc, bắt quả lại nghe hắn nói, cộng thêm với việc sắc mặt hắn biến hóa không muốn nói chuyện, cả ba đều trở nên im lặng, tự thân dồn tâm trí dò xét chi tiết linh lực của bản thân.

Lời Vô Thường nói rất đúng, ba người họ quá yếu, ngay cả vài chục con bọ ẩn tàng dưới đất còn không thể cảm ứng được, kém tí nữa lại liền phải rời bỏ cuộc tranh đoạt trước hai con quái thú vô cùng khủng bố. Trong cuộc tranh đoạt này có lẽ họ đã vô vọng, nghe theo lời Vô Thường tự xem xét sức mạnh bản thân rồi khai phá chúng để sa này tiến bộ, hành động này chỉ ít sẽ khiến họ không trở thành người vừa ngu, vừa kiêu ngạo, không biết phân biệt đúng sai.

Không khí phủ màu im lặng bao trùm, bốn người Vô Thường cứ thế tiến về cánh rừng bạc ngàn đã rất gần ở phía trước.

....

Nhân Giới.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 58: Niềm vui của Nhân Giới

Nhân Giới.

Ngay sau khi Vô Thường tiêu diệt hai con quái thú mặt chó thân rắn, khắp cả Nhân Giới đều nhận được một luồng sinh khí kì lạ thổi vào khiến cho sự sống tăng trưởng một cách rõ rệt.

Linh khí ở mọi nơi trong Nhân Giới đều được tăng lên một tầng, thánh khí, thiên khí đã vốn ít ỏi nay lại nhiều ra một phần.

Mặt trời ở khắp các dãy ngân hà đều dịu đi cái nóng bức, cây cỏ, linh dược, dược thảo phát triển xanh tươi, nước thêm trong lành, mát mẻ.

Các tinh cầu, dãy ngân hà đang mục nát, khô cạn, sức sống dần héo mòn thì bỗng có một tia sức sống khác lạ kéo đến, chồi non xanh tươi chọt nảy mầm trên những mảnh lục địa đã gần như hoang tàn. Hồ nước nhỏ tự dung nhô lên từ lòng đất, những con suối từ vách núi đổ ra một dòng nhỏ. Những con giun đất, con rết, bọ mối chui ra từ các mảnh đất ẩm ướt.

Bao trùm lấy Nhân Giới, một loại âm thanh không tiếng động nhưng lại chứa sự reo hò, sự vui sướng khó tả âm thầm vang lên.

Lục địa yên bình, động vật kêu vang, yêu thú gầm thét, con người rơi lệ.

-Đội ơn ông trời, cảm ơn người đã giúp con của con thoát khỏi cơn bạo bệnh suốt ba năm của nó, con đội ơn người.

-Thôn làng ơi, dịch bệnh, dịch bệnh đã tiêu tan hết rồi, chúng ta được cứu rồi!

-...

-Cánh đồng lúa của ta, nó từ khi nào đã chín vàng đều như thế này?

-Củ cải...

-Cà chua...

- Vườn hoa của ta... ông trời ơi, cảm ơn người, cảm ơn người!

-...

Dân thường khắp nơi đều rơi lệ, đôi chân quỳ xuống khấu đầu với ông trời trên cao đã phù hộ cho mùa màng của họ được tốt tươi, bệnh tật mắc phải đều được đẩy lùi.

-Hà, hà... hà... tu vi của ta đã 10 năm qua đều không tăng tiến, chức năng chuyển hóa linh lực thành linh lực Tâm Đan đã không hoạt động, nay... nay chúng lại một lần nữa vận hành a, a hahahaha... Lão thiên, cảm ơn người, thật lòng cảm ơn người.

-Ta... ta rốt cuộc đã đột phá thành Linh Nhân cảnh chỉ với thiên phú 23 sợi xích... hơ huhuhu, hhu huhuh...

-Đã 100 năm, ta đã bị kẹt đúng 100 bình cảnh, hôm nay ta cuối cùng đã đột phá được Tôn Cảnh chí cao, Ha ha ha ha. Huỳnh gia, ngày tận thế của các người đã đến, ha ha ha... hức hu hu, tiểu Chi của ta, ta nhớ muội...

-....

Tu luyện giả ở khắp nơi trong Nhân Giới rơi lệ vì mong ước dường như không hề có hy vọng nay đã bất ngờ đạt tới. Một cảm giác sung sướng khó có thể tả.

Tại Thiên giới.

-Sinh khí, là sinh khí!

Cảm nhận được các luồng lực lượng kì lạ phù xuống Thiên giới, đem lại sự phát triển tốt tươi cho mọi thứ, tất cả mọi sinh linh của Thiên giới, không phân biệt kẻ yếu người mạnh, tất cả họ đều ngước mặt lên bầu trời mà mặt bỏ bùng vui mừng. Thậm chí, rất nhiều người đã rơi lệ trên khóe mắt.

-15 vạn năm, 15 vạn năm... a há há ha...

-Cuối cùng Nhân tộc chúng ta sau 15 vạn năm cũng đã có một đợt sinh khí đầu tiên.

-Không những thế, thời gian... thời gian chỉ là vừa chốc lát mà thôi!

-....

Tại một cái trang viên yên bình, bốn vị trung niên cao tuổi nhưng không phải là lão già quây quần xung quanh một chiếc bàn đá mà nước mắt đã có vài giọt lăn xuống trên những gương mặt đã ít đi sự nhăn nheo của tuổi tác.

-Chỉ hơn 6 phút, cũng tức là chỉ trên dưới 3 giờ đồng hồ bên trong cuộc tranh đoạt, vậy mà lại được 1000 điểm, là 1000 điểm a!

Trung niên bên trên siết chặt hai bàn tay ngậm ngùi trong vui mừng khôn siết nói.

-Đây thật sự là điều quá khó tưởng, quá khó tưởng. Đã mười lăm vạn năm qua đi, thi đấu hơn trăm vòng luôn thất bại, Nhân Giới của chúng ta vậy mà lần đầu tiên đạt được sinh khí từ cuộc tranh giành!

Trung niên bên trái khó kiềm nổi sự quá hưng phấn đầy mãnh liệt trong lòng.

Mười lăm vạn năm nay, thiên tài mạnh nhất trong cùng cảnh giới được tiến vào cuộc tranh đoạt sinh khí là rất nhiều. Họ luôn mang trên mình niềm hy vọng, niềm mong chờ của tất cả mọi Nhân tộc dù biết hay không biết có cuộc tranh đoạt tồn tại. Thế nhưng rồi kết cục lại quá đau đớn khi không có bất cứ người nào có thể mang về ít nhất là một điểm sinh khí có được nhờ đạt được một ngàn điểm cho Nhân Giới. Nhân Giới đang chết đi.

Nhưng mà ngay lúc này đây, điều mà 15 vạn năm qua chưa một thiên tài nào từng làm được đã xuất hiện, Nhân Giới lần đầu tiên có một tia sinh khí, dù chỉ là một chút nhỏ nhoi nhưng lại cực kỳ quý giá. Nó như là một liều thuốc cứu vớt lòng người khi họ đang ở dưới đáy vực sâu của tâm hồn.

-Ha ha... ha ha... Lịch sử Nhân tộc ta đã bước sang một trang sử sách mới. Đây chắc chắn là tín hiệu báo trước Nhân tộc chúng ta quật khởi!

Trung niên bên phải run giọng nói, vẻ mặt trào ngập sự tự tin.

-Phải, phải, mà các người nghĩ xem, ai là người đạt được một ngàn điểm đó đây?

Cố gắng trấn định lại cảm xúc như muốn bùng nổ, trung niên bên dưới dùng đôi mắt sáng hồng nhìn ba lão già đã biến thành ba người trung niên hời.

-Không cần biết là ai, nhưng tiểu bối đó chắc chắn là thiên tài trong thiên tài, đế vương trong đế vương!

-Đương nhiên, chắc chắn là phải như vậy.

Trung niên bên trên và bên trái nối tiếp nhau tung hô, đề cao. Nhưng mà tiếp đó trung niên bên phải liền có phản phản bác.

-Chưa hẳn, nên nhớ là bọn tiểu bối Thánh Vương Điện đã được dạy là gom mười người đi chung, cho nên chiến công 1000 điểm này là thuộc về cả mười người góp sức mà thành. Nhưng dù sao đi nữa, Nhân Giới chúng ta lần đầu đạt được sinh khí trong cuộc tranh đoạt đó là kỳ tích, là niềm tự hào của Nhân tộc.

-Có lẽ, nhưng cũng không đúng. Lão Mộc ngươi nên nhớ rằng tu luyện giả chúng ta mạnh là mạnh, yếu là yếu, số lượng chẳng qua chỉ là phòng bên địch cũng có đông người và chênh lệch sức mạnh không nhiều mà thôi.

Nghe vậy, trung niên bên trên liền không tán thành trong khi vẫn còn vui vẻ.

-Vói lại chúng ta đều biết trong cuộc tranh đoạt có bốn loại nguy hiểm, trong đó chỉ có hai loại nguy hiểm là có thể tìm về điểm sinh khí.

-Gặp tộc khác, tính toán thời gian sẽ không có khả năng.

-Gặp được tài nguyên có giá trị, nếu nhỏ thì chắc chắn sẽ không đủ 100 điểm chứ đừng nói 1000 điểm.

-Gặp tài nguyên lớn thì đơn nhiên phải có quái thú trấn thủ bên cạnh, không vượt qua quái thú thì không thể lấy đến. Chưa nói, bọn tiểu bối này gặp đồ tốt chưa chắc gì sẽ vì Nhân Giới và hy sinh đồ tốt đó để quy thành điểm sinh khí.

-Vì vậy, xét cho cùng bọn tiểu bối nhất định sẽ đi-ng phải quái thú, mà muốn chiến thắng quái thú thì số lượng dù có cả trăm người mà không ai đủ sức thắng được quái thú đều là như không.

-Bởi thế nên ta chắc chúng đã đi-ng phải quái thú mạnh, số lượng không nhỏ và tiểu bối mạnh nhất trong nhóm 10 người đã xử hết cùng một lúc.

-Ta đồng ý với lão Hòa, lão nói rất đúng.

Trung niên bên dưới tức thì lên tiếng, tiếp đó lão lại quay về câu hỏi đầu, cũng là thắc mắc của lão.

-Vậy các ngươi nói thử xem, tiểu bối nào là người đạt về một ngàn điểm đầu tiên cho Nhân Giới chúng ta đây?

-Nếu mà đoán thì dĩ nhiên cũng chỉ có thể là một trong ba đứa đứng đầu Linh Nhân bảng của Thánh Vương Điện mà thôi. Năm đứa tiểu bối ở hành tinh khác, ta không tin chúng lại mạnh bằng ba đứa đó.

Trung niên bên phải được gọi “lão Mộc” nhanh miệng nói.

Thiên giới là tồn tại chí cao trong Nhân Giới, tiểu bối đứng ba hạng đầu trong cùng cảnh giới của Thiên giới không thể nào thua bởi vài tiểu bối được “bọn thấp kém” đào tạo bên ngoài.

-Hừm... nếu đánh với quái thú thì chắc chỉ có tiểu bối Tiêu Thần của Tiêu gia và Diệp Văn Thanh của Diệp gia có cùng thiên phú 100, còn Phượng Tiên Nhã thì sẽ không. Tâm Đan tiểu nữ đó là thứ đồ mê hoặc nam nữ, đối với quái thú, yêu thú là vô dụng.

-Theo ta là Tiêu Thần.

-Là Diệp Văn Thanh.

Trung niên bên trên được gọi “lão Hòa” vừa dứt lời, trung niên bên dưới (lão hỏi nhưng cũng tự trả lời) và trung niên bên trái đều đồng lúc kêu lên, sau đó cả hai người nhìn nhau bằng ánh mắt quyết liệt.

-Tiêu Thần có Chiến Thiên Tâm Đan, tâm càng hiếu chiến, chiến lực càng mạnh, mạnh nhất có thể lên đến gấp 15 lần kẻ có cùng thiên phú, một sức mạnh vượt trội trước nay chưa từng xuất hiện. Đứng ở hạng 1 của Linh Nhân bảng là minh chứng, tiểu bối đó chắc chắn là người đạt được, là niềm vinh quang của Nhân tộc chúng ta.

-Ngươi lầm rồi lão Hắc, tiểu bối đó chỉ mạnh khi tâm hiếu chiến mạnh, nên nghĩa là lúc vừa bắt đầu chiến đấu hẳn không mạnh như vậy, lúc đánh với quái thú nào có thời gian cho hắn thời gian để tăng sự hiếu chiến chứ. Ta nghĩ Diệp Văn Thanh rất có khả năng, tuy hắn thua tiểu nữ Tiên Nhã ở khoảng tâm thần**, nhưng nhờ vào Kiếm Ý cảnh, Tâm Đan và Công pháp, hẳn bình thường đã mạnh gấp 13 lần tu luyện giả cùng cấp. Hẳn mới là người đem về 1000 điểm sinh khí này.

-Lão Kim ngươi sai, là Tiêu Thần.

-Không, là Diệp Văn Thanh

-Tiêu Thần!

-Diệp Văn Thanh!

Hai vị trung niên tuy trông rất quyết liệt đầu khẩu, nhưng trong mắt của hai người đều có chứa niềm vui vô tận.

-Thôi thôi, đừng tranh cãi nữa, là Diệp Văn Thanh hay Tiêu Thần đều được cả, cái quan trọng là Nhân tộc chúng ta đã xuất hiện một lứa tiểu bối thật sự

tuần kiệt trong tuần kiệt, đã giúp cho Nhân Giới chúng ta một luồng sinh khí vô cùng trân quý.

Lão Hòa ở một bên nhìn mà không chịu được nên chỉ đành xen miệng vui vẻ vào.

Cũng đồng thời ngay lúc này, lão Mộc đột nhiên thở dài nói.

- Vui thì đúng là rất vui, nhưng mà cuộc tranh đoạt chỉ mới bắt đầu mà thôi, thời gian khó khăn hơn vẫn còn phía trước, ít nhất là hạng chót liệu có đến tay hay không vẫn rất khó nói.

Nghe lời này, ba vị trung niên cao tuổi đang vui tươi cũng lâm vào yên lặng trong giây lát.

Khoảng 5 giây sau, lão Hòa lên tiếng.

- Vậy thì cứ chờ thôi, ta không tin tiểu bối kia đã đạt được 1000 điểm sinh khí chỉ trong tích tắc vài giờ lại không giúp được Nhân tộc chúng ta có một hạng bên trong.

- Ta cũng nghĩ giống lão Hòa, nói không chừng trong suốt 5 ngày cuộc tranh đoạt diễn ra, nhóm tiểu bối không những chưa bị loại mà lại còn làm thêm vài đợt sinh khí cho Nhân Giới chúng ta.

- Đúng, rất đúng, lịch sử Nhân tộc ta chắc chắn sẽ thay đổi.

Lão Hắc và lão Kim hòa theo lão Hòa, dâng lên tinh thần tin tưởng nhóm tiểu bối lần này sẽ khác biệt hoàn toàn so với những lần trước, phá vỡ lịch sử, đem về một lượng lớn sinh khí cho Nhân Giới, cho Nhân tộc phát triển.

- Hi vọng là như vậy.

Có một vẻ gì đó “sợ”, sợ thứ không muốn đến lại đến, lão Mộc thu hồi sự vui mừng vì đợt sinh khí đầu tiên trong 15 vạn năm qua, lần nữa ngược nhìn bầu trời, cầu mong đừng có ánh sáng nào xuất hiện trong khoảng thời gian 4 ngày sắp tới vì khi chúng xuất hiện cũng đồng nghĩa với một tiểu bối đã bỏ cuộc trong lần tranh đoạt. Chỉ khi xuất hiện ở ngày thứ năm, dù thua hẳn thắng, dù có hạng hay không, lão mới yên tâm vui vẻ.

- Cùng chờ.

Ba vị trung niên cao tuổi còn lại cũng nhìn lên bầu trời trông ngóng.

Tại Thánh Vương Điện nằm ở vùng đất trung tâm Thiên giới.

Tập trung tại một quảng trường (không mái che) lớn chuyên dùng để tổ chức các cuộc tỷ thí sức mạnh giữa các tu luyện giả là nhóm gồm 20 người, không hơn. Mỗi người đều là đang ngồi trên vương tọa của bản thân và tạo thành vòng tròn vây quanh một vùng đất trống không có gì đặc biệt.

Lúc này, khi sinh khí phủ xuống cơ thể họ một lớp hết sức mỏng manh, tất cả 19 người cảm nhận được đều trở nên kinh ngạc, ngay sau đó liền vui mừng tột độ, thế nhưng họ lại cố gắng trấn tĩnh bản thân để cổ họng không hét lên những âm thanh vui sướng làm hồng con mắt mất tỉnh taware của một người. (người đã đập nát bàn trong cuộc họp khẩn cấp)

Giây phút ngơ ngai con mừng qua đi, họ cũng giống với hầu như tất cả mọi người có mặt ở Thiên giới ngược nhìn lên bầu trời trên cao mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Chương 59: Cứu tộc hành tung

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mảnh đại lục kỳ bí bên trong cuộc tranh đoạt sinh khí.

Ngay khi Vô Thường đạt được một ngàn điểm sinh khí đầu tiên nhất trong 10 tộc, dường như nó đã tạo thành một loại dao động kì lạ tỏa khắp mảnh lục địa.

Tại một vùng đất cỏ nhỏ.

- Vũ Diệu Chết Chóc!

Như một làn khói đen di chuyển về phía trước với tốc độ kinh người, chỉ là trong tích tắc vài giây đã vượt qua bảy con quái thú hình gấu nhưng cao đến 3m, có 6 cánh tay và chỉ có một con mắt lớn nằm trên gương mặt.

Làn khói đen dừng lại ở sau lưng con gấu cuối cùng, hiện ra thân ảnh một thiếu niên tuấn tú, da trắng như ngọc, chỉ tiếc là đôi mắt có màu đen bao phủ của sự rùng rợn khiến người nhìn vào mà ớn lạnh.

Bịch bịch bịch...

Thi thể của bảy con gấu ngã xuống đất, chết mà không hề để lại một dấu vết của thương tích.

-Thiếu chủ quá mức tài giỏi!

-Oa, thiếu chủ mạnh quá, đẹp trai quá!

Ngay khi một đám tám làn khói đen có mắt đỏ tung hô thiếu niên và một thiếu nữ da trắng tựa tuyết, mặt đẹp tựa hoa khoe tay trẻ mới độ mọng.

Ngay khi vòng màu đồng đeo trên tay thiếu niên chuyển thành màu trắng sáng vô cùng, đồng nghĩa với thiếu niên đã đạt hơn 900 điểm.

Và cũng ngay khi Vô Thường hạ sát hai con yêu thú có giá trị cộng lại là 1000 điểm sinh khí, sóng dao động tỏa ra.

-Hừ, đã có kẻ kiếm được ngàn điểm sinh khí đầu tiên rồi sao? Thú vị thật đấy, hum hum hum...

Nhìn lên bầu trời có ba mặt trời trên cao, thiếu niên lộ ra một nụ cười hình lưỡi liềm cùng hàm răng hết sức ghê rợn.

...

Tại một vùng có đồi núi thấp, chính giữa là một thác nước đổ xuống hồ nước lớn. Lúc này tại hồ nước là đang diễn ra một cuộc chiến kinh thế giữa một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần tay cầm kiếm lớn và một con quái thú có hình dạng tựa sâu róm nhưng lại có ba đầu lớn, thân thể to cao hơn 100m với nhiều xuất tủa tràn ngập lôi điện.

-Tiểu Nữ Vương, ngài đừng nên dây dưa nữa, hãy mau chém chết con vật dị hợm này để lấy đến Thủy Linh Thụ, chúng ta còn cần phải tiến sâu hơn vào lục địa để lấy xuống nhiều bảo vật hơn.

Thiếu nữ xinh đẹp một thân vận đồ tuyết trắng đang vùng kiếm lớn nhẹ nhàng, thông thả chém hết tất cả mọi sợi xúc tua điện đánh đến thì âm thanh từ thanh kiếm vang lên, bất quá tuy là một giọng nhưng lại như có cả chín âm cùng vang lên đồng lúc.

-Ủm được rồi, ta sẽ không giỡn nữa.

Cười nhẹ nói với thanh kiếm, thiếu nữ tung mình lên cao hơn 10m, gương mặt nàng thoáng chốc từ vui vẻ biến thành lạnh lùng, lạnh như một thanh kiếm đầy sắc bén và kiêu ngạo.

-Trăm Thiên - Nhất Trăm!

Một kiếm vùng lên, ánh sáng chói mắt lóe ngang, ba đầu lớn của quái thú đều rơi xuống hồ nước, máu màu xanh lá như độc tố phun trào, nhuộm cả một hồ nước.

Bùm!

Thân thể to lớn của quái thú ngã mạnh xuống hồ.

-Hả?

Cũng ngay tại thời điểm này, thiếu nữ sau khi cảm ứng được sóng dao động mà lòng mảy má liều nhíu chặt lộ vẻ không vui.

-Tức chết đi được, ta vậy mà lại đạt một ngàn điểm chậm hơn so với kẻ khác.

-Hả, con này vậy mà chỉ có hơn 900 điểm thôi á?

Nhìn vòng tay từ màu gỗ chuyển thành màu trắng sáng, mặt thiếu nữ càng thêm bức bối.

...

Tại một khu rừng tràn ngập sắc đỏ, tất cả cây cối đều mang màu đỏ rực tựa lửa.

Một nhóm người có hoa, có lá, có rễ trên người đang vây quanh một quan tài, mà nói chính xác thì họ là đang vây quanh một bông hoa thất sắc có năm cánh mọc ở ngay trên nắp quan tài để bàn kế hoạch lấy trộm bông hoa thất sắc nhưng không đánh thức quái vật nằm trong quan tài.

Bỗng ngay lúc này, trong nhóm chợt có một nam một nữ cảm nhận được sóng dao động liên thoáng nhíu chặt mày, nhưng chỉ một giây sau đã khôi phục, họ lại cùng tám người khác bàn tiếp kế hoạch.

...

Tại một vùng chỉ có đá lớn và sỏi, một nhóm có cả người lẫn thú đang chiến đấu với một người đá cao hơn 50m được hình thành bởi gần 100 cục đá lớn nhỏ.

-Tránh ra bọn phé vật, để lão tử lên!

Nhìn một đám sỏi, khi, đại bàng, con nào con nấy to hơn 5m nhưng ngoài tránh né những đòn đánh đơn giản của thạch nhân thì không thể gây ra thương tích gì cho nó. Một tráng hán to khỏe, cơ bắp cuộn cuộn từ nhóm người quan chiến tức thì xông lên.

-GÀO!

Chạy ra được hơn năm mét, tráng hán liền hóa thành một con sư tử cao 7m găm thét, thân mình to lớn cùng móng vuốt sắc bén lao lên thẳng về thạch nhân.

-Hừm, đã có kẻ đoạt được lớp sinh khí đầu tiên?

Phía sau con sư tử, ở trong đám người quan chiến, hai thiếu nữ tràn ngập sự ma mị của nhan sắc, một có chín cái đuôi cáo, một trông khá bình thường nhưng ẩn trong cơ thể dường như là một ngọn lửa bất diệt, cả hai cảm ứng được sóng dao động đều lộ vẻ nhũn nhão thận trọng.

...

Tại một vùng mà có thể xem như là thảo nguyên.

Một nhóm bảy người có cánh đang cấp bách tăng tốc độ hết sức để bỏ chạy khỏi một làn khói đen rộng đến 300m mà nếu nhìn kỹ, đó là hàng ngàn hàng vạn con vật nhỏ có màu đen hợp lại.

-Mẹ thằng ngu, không phải ta đã nói đừng đi-ng vào viên ngọc châu đó rồi sao. Giờ mà nếu không gặp phải một tòa di tích nào trên đường thì xong cả lũ. Quý tộc chúng ta lần đầu tiên không có hạng trong một cuộc tranh đoạt sinh khí, đến lúc đó người chết chắc với các vị tộc trưởng.

Nam thanh niên dẫn đầu với đôi mắt màu vàng đầy ác liệt nhìn về phía một thiếu niên sắc mặt trắng bệch ở phía sau mà quát mắng lên.

Nếu thiếu niên này không phải em trai hần, có lẽ hần đã giết chết kẻ ngu ngốc này.

-Ca ca, phía trước hình như có một tòa thành cổ đấy!

Ngay lúc nguy hiểm này, bỗng một giọng nữ tính tuy có sợ hãi nhưng không thể làm tan đi sự mềm mại bên trong vang lên.

-Hừm...

-Thành cổ... thành cổ...? Nhanh, tăng tốc lên, đó có thể là một toàn di tích!

Tạm dẹp cái sóng dao động vừa cảm ứng được, nam tử hét lên, tốc độ cũng tăng lên gấp đôi phóng về bóng hình hư ảo của một tòa thành nơi xa.

...

Tại một vùng núi lửa phun trào đầy nóng nực của nhiệt độ, xung quanh dung nham từng dòng, từng dòng chảy dài.

-GRỪUUU...

Ầm!

Một người khổng lồ cao to đến gần 200m được tạo thành từ đất đá nâu đen với những dòng nham thạch to lớn chảy quanh người, cùng đôi mắt như hai hồ nước lửa đậm đặc.

Một quyền tung ra nhắm về nhóm mười người nam tử đánh xuống, tuy không trúng một ai nhưng một quyền va chạm vào mặt đất tạo nên một sự rung động rất lớn khiến đất cát nứt nẻ, cây cối lung lay, rung lên bần bật như muốn nhô ra khỏi mặt đất, từng cơn gió được gợn lên từ cú đâm làm quần áo mười nam tử dán chặt vào thân thể.

-Nguy hiểm, nhanh hợp thể.

Trong đám mười nam tử, một thanh niên hét lên, cả chín người còn lại sau khi thoát khỏi một quyền của nham thạch nhân đều tụ tập lại bên cạnh thanh niên.

-Thiên Hồ hợp nhất, nghiền áp hết thảy.

Mười người đồng thời kêu lên, xung quanh họ lập tức hiện lên hư ảnh một con hồ trắng lớn cao chừng khoảng 20m, trên lưng có cánh to và tràn ngập sự đầy uy thế, hung dữ.

Hư ảnh hồ trắng vừa hiện, mười nam tử đồng thời đưa một tay lên trời, hư ảnh con hổ cũng liền ngửa đầu lên trời há miệng to.

-Pháo Gầm!

Lực lượng hội tụ hóa thành lốc xoáy cấp tốc bao quanh miệng hồ, tại trên miệng của con hồ liền xuất hiện một viên năng lượng hình tròn màu đen lấp lánh, ban đầu thì viên năng lượng này rất nhỏ nhưng chỉ qua hai giây liền đã phình to bằng một cái đầu người.

-Xuất kích.

Đợi thêm một giây, khi viên năng lượng đạt độ to bằng hai đầu người, cả mười người đồng thời hướng mười cánh tay đang giơ cao chỉ thẳng về phía người khổng lồ cách họ gần 150m đang định đánh tiếp một quyền về phía họ.

Vụt!

Tốc độ như tên bắn, viên năng lực mang theo sức mạnh hủy diệt phóng nhanh về người khổng lồ.

BÙM!

Một tiếng nổ lớn vang lên, khói bụi mù mịt bao phủ, những luồng sóng không khí do vụ nổ gây ra tỏa mạnh ra ngoài, nhổ hết tất cả những cây cỏ đang lung lay sắp rồi khỏi mặt đất. Thân thể mười người nam tử cũng bị đẩy lùi mạnh mẽ ra xa.

Đợi vài phút cho khói bụi tản đi, tại nơi mà người khổng lồ biến mất đã hóa thành một cái hồ dạng chảo, lòng chảo sâu đến 10m cùng những chi tiết tay, chân, còn dư thừa của người khổng lồ nằm bên dưới.

...

Trên cao bầu trời ở một nơi nào đó.

Một nhóm bảy con rồng nhỏ, thân dài cao lắm chỉ đạt 10m đang bay lượn lẫn vào trong những đám mây khói trắng.

-Ồ hô, đã có tộc nào đạt được một nghìn điểm đầu tiên rồi à? Ha ha, xem ra cuộc tranh đoạt này sẽ rất không tẻ đây, hi vọng sẽ gặp được kẻ để ta ra tay hết lực a.

Đứng trên thân một con kim long dài hơn 9m cùng với một thiếu nam, một thiếu nữ khác, thiếu niên hét mức tuấn tú chợt lộ ra một nụ cười đầy sự tự tin cùng khoái trá.

...

Tại một rừng cây khô, trơ trọi lá, dường như không hề có khí tức của sự sống.

Một nhóm người tụ tập ở trung tâm rừng cây này, họ lần lượt chia nhau ra núp ở đằng sau tảng đá lớn hoặc ở sau thân cây thụ to đủ để che chắn cả cơ thể khỏi tầm nhìn của một số thứ.

Trong đó, một người thiếu niên khẽ thò mặt ra lén lút nhìn một thanh đao** âm thầm, rỉ sét được cắm ở trung tâm phía trước mà dùng “hồn” truyền âm.

“Kẻ nào trong số các ngươi chịu khó bứt dây động rừng, dụ hết đám người nhện kia rồi đi vị trí? Thành công lấy đến thanh đao, lúc trở về Hồn Giới ta liền bẩm báo cha ta trợ giúp các ngươi tiến vào Ao Hồn, gia tăng Hồn tính”

**Ở chương 52, tất cả chỉ là thông tin của Nhân tộc.

“Ừa, kỳ vậy, sao không dùng hồn lực khổng chế chúng?”

Một thiếu niên trông khá mập mạp truyền âm. Hắn ngay lập tức bị thiếu niên khác trách mắng.

“Ngu như một con lợn, tối ngày chỉ biết ăn, ngủ. Ngươi thử dùng hồn thức tra xét thử xem, mười một con nửa người nửa nhện đó có hồn không mà đòi điều khiển? Nào phải vô dụng!”

“Câm mồm các ngươi xuống, ca ca ta nói là có kẻ nào tình nguyện dụ đám nhện đó đi hay không? Chịu thì có thưởng, không chịu thì... nên biết Cha của bọn ta là ai rồi đây”

Một thiếu niên khác mang theo vẻ giận dữ truyền âm.

...

Tại một tòa cung điện cổ xưa nằm trên sa mạc đầy cát vàng.

Đứng trước tòa cung điện là hai hàng tượng đá mang hình dạng binh lính cao 2m có trang bị giáp và vũ khí đứng sừng sững, số lượng tượng đá vừa tròn

50.

Ở cách xa hàng tượng đá gần 100m, một thiếu nữ mà rất khó để có thể dùng từ ngữ miêu tả được dung mạo tuyệt sắc của nàng, nàng quay người nhẹ nhàng nói với chín người hết sức xinh đẹp dù là nam hay nữ, âm điệu cứ du dương tựa như tiên âm từ cõi khoái lạc, vui vẻ, ấm áp truyền về.

-Các người hãy chờ ở đây.

-Vâng thưa Thần Nữ.

Chín người xinh đẹp vừa quỳ một chân xuống đất, vừa cung kính nhận lệnh thiếu nữ.

Thiếu nữ xoay người tiến về phía hai hàng tượng đá.

Rộp... rộp... rắc...

Khi thiếu nữ đã bước vào phạm vi 20m, hai hàng tượng đá bỗng rơi xuống lớp đất đá bên ngoài làm lộ ra một cơ thể sống màu tím xanh bên trong và một đôi mắt đỏ đầy tà dị, nguy hiểm. Tất cả 50 binh lính cầm trên tay vũ khí khác nhau đều nhìn về phía thiếu nữ.

-Giết!

Đồng loạt gào thét lên một từ “giết” tựa như đang xông pha chiến trường, 50 người cùng lúc phóng về thiếu nữ với đầy sự hung hãn, dã tính.

Thế nhưng là khi binh lính chỉ còn cách thiếu nữ đúng 5m, mắt đỏ rực nhìn rõ dung mạo tuyệt thế của thiếu nữ, tất đều dừng bước mà ngây người, thương, kiếm, đao, thương hay khiên trên tay đều rơi xuống đất.

Rắc... rắc...

Chưa đầy ba giây ngấm nhìn thiếu nữ, cơ thể của binh lính liền xuất hiện những vết rạn nứt đang dần trở nên to lớn.

Hai giây sau đó, 50 binh lính quỳ xuống với ánh mắt dù có màu đỏ của máu nhưng đều chấp chứa sự thần phục, sự trân quý đối với thiếu nữ, xem thiếu nữ như là tất cả của họ, là sinh mệnh của họ, họ dù có chết nhưng vẫn muốn nguyện bảo vệ tính mạng cho thiếu nữ, thành xác thủ hộ bên cạnh thiếu nữ.

Một giây tiếp theo, tất cả 50 binh lính đều hóa thành cát rơi xuống và hòa nhập vào mảnh cát vàng bên dưới như chưa từng tồn tại.

...

Quay lại với nhóm bốn người Vô Thường

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 60: Vùng đất bất ổn

Quay lại với nhóm bốn người Vô Thường

Sau gần 30 phút đi bộ, bốn người Vô Thường vừa đi, vừa suy nghĩ, lại vừa im lặng rồi cuộc đã đặt chân ngay trước cánh rừng xanh có chiều rộng tầm 2km

-Hừm... ừm? Thú vị.

Sau một nụ cười nhẹ bất chợt hiện lên, Vô Thường vượt qua thân thể nhỏ nhắn của Phụng Tiên Nhã, tiến lại gần bìa rừng, khoảng cách giữa cơ thể hắn và cọng cỏ đầu tiên trong rừng chỉ là 10cm nhỏ nhoi.

Đưa tay phải lên ra hiệu ba người Quan Vũ dừng lại, Vô Thường sau một hồi quan sát cây cỏ, ánh nắng, chim chóc líu ríu bên trong, hắn liền nhắm mắt đứng ngây như khúc một gỗ tại chỗ.

Điều hắn làm không khỏi khiến ba người Quan Vũ trong lòng nổi lên sự kỳ quái, tự hỏi bản thân là hắn đang làm gì khi mà lần này vẫn như trước, ba người Mị Ảnh Lam không hề cảm nhận được động tĩnh gì đặc biệt hay nguy hiểm nào tiến đến gần họ.

“Mẹ, nơi này không cho ta liên hệ với các linh sao?”

Dù đã qua 30 giây liên kết các “linh” nhưng đều không nhận được hồi đáp, Vô Thường chỉ đành mở mắt, chấm dứt hành động giả bộ thăm dò cánh rừng phía trước trong khi ngay từ lúc tiếp cận với cánh rừng, hắn đã nhìn ra được sự bất thường của nó.

Vô Thường quay người nói với ba người Quan Vũ.

-Các ngài có muốn biết cánh rừng xanh này có điểm gì dị thường không, hay là chúng ta sẽ quay người rời đi, tìm kiếm khu rừng khác?

-Ta muốn biết Thường huynh.

Ngay lập tức Quan Vũ lên tiếng, nói sau là Phụng Tiên Nhã và Mị Ảnh Lam.

-Tiên Nhã cũng muốn biết.

-Muội cũng giống vậy.

Đang lúc hiếu kỳ vì sao Vô Thường dừng lại, không tiến vào cánh rừng, lại được hắn hỏi có muốn biết nguyên nhân thì đơn giản ba người đều muốn kiến thức. Có hay không trong cánh phía trước lại có quái thú mai phục mà bọn họ không thể cảm ứng được.

-Được, nhưng chỉ một mình Vũ huynh thôi. Tiên Nhã tiểu thư đã được ta trợ giúp không lâu trước, còn Lam muội lại để khi khác.

Đáp lời ba người, Vô Thường lập tức khiến Mị Ảnh Lam và Phụng Tiên Nhã xị mặt, tiếp đó hắn nhìn Quan Vũ.

-Vũ huynh lại chỗ của ta.

Quan Vũ nhaoáng một vài bước chân liền đã đi đến ngay bên cạnh Vô Thường, Vô Thường lại hỏi hắn.

-Vũ huynh có thể thả lỏng cơ thể và có thể khiến tâm trí trở nên trống rỗng, vô ưu, vô lo trong một phút?

-Hoàn toàn có thể, chỉ như lúc ta sáng tạo thần thông để đột phá Linh Nhân cảnh, không có gì đáng ngại.

Sau vài giây chần chừ, suy nghĩ liệu Vô Thường có ra tay độc ác với mình, Quan Vũ dứt khoát đáp.

Nghĩ lại mấy giờ đồng hồ này, với năng lực của Vô Thường thì giết hắn sẽ rất đơn giản, không cần phải làm ra tình huống hiện tại.

-Vậy mời Vũ huynh lùi đến vị trí này.

Vô Thường đi ra sau vài bước rồi điểm chân ở dưới đất. Quan Vũ tức thì bước đến và đứng ngay vị trí Vô Thường vừa điểm.

Nhìn Quan Vũ như đã sẵn sàng, Vô Thường nói.

-Giờ thì nhìn về khu rừng, nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái vô ưu, vô lo, đợi khi nghe được tiếng ta nói thì hãy làm theo.

Không nhiều lời, Quan Vũ tức thì nhắm mắt lại, chẳng mất vài giây ý thức của hắn liền như đã tan biến khỏi cõi đời, không hề có cảm giác với bất cứ thứ gì xung quanh.

Vô Thường bên cạnh tính toán thời gian.

Phía sau, Mị Ảnh Lam và Phụng Tiên Nhã toàn lực theo dõi diễn biến phía trước.

Hơn 10 giây sau.

“Vũ huynh, Vũ huynh. Nếu người nghe được thì hãy giơ thẳng cánh tay phải về phía trước.”

Ý thức Quan Vũ đang như không tồn tại trên đời bỗng nghe thấy tiếng gọi của Vô Thường, ý thức của Quan Vũ lập tức hiện ra ở một không gian đen tối, điều này cũng đồng nghĩa với việc hắn đã thoát khỏi trạng thái vô ưu, vô lo, ý thức trở về sự trống trải, xung quanh chỉ là một bóng đen mơ hồ.

Hiểu được ý nghĩa câu nói của Vô Thường vang lên trong tâm trí (Vô Thường truyền âm), Quan vũ giơ thẳng tay chia về phía trước.

“Bước về trước một bước ngắn”

Quan Vũ bước chân.

“Bỏ qua cảm giác ta cầm tay người di chuyển, một lần nữa hãy tiến vào trạng thái vô ưu, vô lo”

Ở bên ngoài, Vô Thường đã cầm lấy bàn tay phải của Quan Vũ. Bên trong, Quan Vũ lần nữa thả lỏng tâm thần, ý thức lần nữa truy tìm cảm giác vô ưu, vô lo.

Mãi đến hơn 5 phút sau, ý thức Quan Vũ mới chính thức biến mất khỏi thế gian.

-Vũ huynh, Vũ huynh...

Vô Thường gọi lớn bên tai Quan Vũ liên tục nhưng không thấy Quan Vũ phản ứng, hắn liền biết Quan Vũ đã “thăng”. Ngay lập tức, hắn hướng cánh tay phải của Quan Vũ về ranh giới giữa rừng và bên ngoài, khoảng cách giữa đầu ngón tay và bìa rừng chỉ vèn vèn có 2cm.

1cm, 7mm, 5mm, 3mm, 2mm...

Ngay lúc “2mm” này, Vô Thường vội vã đẩy Quan Vũ ra đằng sau.

-KHÔNG!

Đồng thời ngay khi Vô Thường vừa đẩy Quan Vũ ra, Quan Vũ chợt thình lình hét lớn một tiếng đầy sự khủng hoảng, sợ hãi tột độ. Mắt hắn mở to, gương mặt trắng bệch, thân thể run rẩy cố trụ vững sau khi bị Vô Thường đẩy về phía Tiên Nhã và Mị Ảnh Lam.

-Thế nào Vũ huynh, người thấy điều gì?

Vô Thường cười tà trong lòng, bên ngoài lại ra vẻ nghiêm túc hỏi Quan Vũ.

Quan Vũ hơi thở nặng nề, sau vài giây nhận ra bản thân an toàn lại nghe Vô Thường hỏi, ánh mắt sợ hãi của hắn chuyển từ cánh rừng qua người Vô Thường, sau đó lại chuyển về cánh rừng trước mặt lần nữa.

Hắn sau vài giây điều hòa khí tức, nuốt khan nước bọt, hơi thở, thân thể dần ổn định. Hắn đâu đó vẫn còn khủng hoảng nhìn chằm chằm cánh rừng mà nói, âm giọng không thể giữ vẫn bình tĩnh được dù đã cố.

-Mới vừa nãy, tự dung trong ý thức ta hiện lên một cái miệng rất lớn, cái miệng này nó muốn nuốt ta vào, ta cũng cảm giác cơ thể tự động di chuyển rồi

sấp chui vào miệng nó. Lúc đó, ta liền bất tỉnh.

-Hừm, vậy có phải ở trong cái miệng đó là khung cảnh rừng y hệt khung cảnh trước mặt này?

Vô Thường chỉ tay về cánh rừng hời.

-Đúng, chính là nó, nó hoàn toàn trùng khớp mọi chi tiết, kể cả cái cây khô có ba nhánh kia cũng y hệt. Thường huynh, ngươi cũng đã thấy cái miệng đó?

Quan Vũ đã ổn định hơn đáp.

-Đùa, nếu ta không thấy nó thì ta làm sao chỉ cách giúp Vũ huynh thấy nó đây?

Sau đó, Vô Thường lại nói.

-Vũ huynh nhìn bàn tay phải của ngươi xem, có gì khác lạ không?

Nghe vậy, Quan Vũ tức thì giơ tay lên, quan sát kĩ càng một loạt từ khớp nối vai cho đến đầu năm ngón tay. Hai giây sau, hắc kinh ngạc nói.

-Lông tay của ta đều dựng ngược lên hết. Đây là tình huống gì vậy Thường huynh?

-Ha ha.

Vô Thường cười nhẹ, sau đó hắc nhìn tổng thể ba người tính luôn cả Phượng Tiên Nhã và Mị Ảnh Lam dù rất tò mò nhưng chỉ “dám” im lặng lắng nghe. Hắc nói.

-Đi, thời gian chúng ta không nhiều, vách bình chướng cũng đang thu hẹp lại, nên là vừa đi ta lại vừa nói.

Bốn người lần nữa sát vào nhau rồi đi, lần này họ là đi hướng lên trên (bên phải, còn bên trái là dẫn đến bình chướng), không tiến vào cánh rừng.

Đi được một đoạn, Vô Thường nói.

-Cánh rừng vừa rồi chúng ta chạm mặt, nó thật ra là một vùng đất bất ổn, có lẽ nếu chúng ta bước vào sẽ không có đường ra, buộc chúng ta phải loay hoay cho đến khi tự động hoặc bị ép rời khỏi cuộc tranh đoạt.

-Đúng như ta nghĩ.

Quan Vũ lòng còn sợ hãi cảnh tượng đã xuất hiện trong ý thức, nhưng suy luận căn bản đã ổn định, hắc không ngu quá mức đến nỗi không đoán ra được nguyên nhân khiến Vô Thường không dẫn họ bước vào rừng.

Phượng Tiên Nhã và Mị Ảnh Lam cũng đều suy nghĩ giống Quan Vũ.

Ban đầu, trừ Quan Vũ, cả Mị Ảnh Lam và Phượng Tiên Nhã trước khi đến cuộc tranh đoạt sinh khí, hai nàng đều đã được chỉ dạy rất kĩ càng mọi thứ cùng với lượng lớn thông tin quý giá, cần thiết cho cuộc tranh đoạt, thiết nghĩ cuộc tranh đoạt sẽ không quá khó đối với hai nàng khi mà hai nàng đều đã có chuẩn bị từ trước.

Nhưng rồi cho đến khi gặp tình huống 187 con quái thú nhỏ và 2 con quái thú “mặt chó mình rết”, hai nàng mới hiểu được sự khủng bố của nơi này, lý thuyết các nàng có bất quá chỉ là lý thuyết suông, chúng không thể miêu tả chính xác được thực trạng kinh khủng của mảnh đại lục kỳ bí này.

Từ sau khi được Vô Thường tự nguyện chia sẻ kiến thức, kinh nghiệm về cách thức sử dụng linh lực, đồng thời còn được Vô Thường “bảo kê” bằng toàn bộ khả năng. Ba người gồm cả Quan Vũ ngoài việc thỉnh thoảng cảm ứng xung quanh dị động, đa phần đều là xem xét kiến thức vừa đạt được từ Vô Thường.

Bây giờ, Vô Thường lại dùng chân, tạo về phía trước có vấn đề, ba người lập tức đã chuyển từ những câu khó hiểu “hắc đang làm gì, tại sao dừng lại?” giống như tình huống 187 con quái thú lúc đầu, thành những câu “phía trước có nguy hiểm gì? Tại sao ta lại không cảm ứng được?”, đồng thời họ vẫn luôn xem xét hành động của Vô Thường để làm bước đệm cho sự suy đoán tình huống của mình.

Và rồi khi ba người nhìn thấy hành động không dám đưa tay, chân hay bất cứ thứ gì vượt qua ranh giới giữa bên ngoài và bên trong rừng của Vô Thường, họ đã đoán trong đầu ra vài loại nguy hiểm, trong đó cao nhất chính là vùng đất bất ổn.

Cho nên lúc này khi Vô Thường nói đáp án của hắc, ba người đều không tỏ ra quá kinh ngạc, mà thay vào đó là sự thắc mắc muốn biết Vô Thường vì sao xác định được đó là vùng đất bất ổn, đồng thời cũng than thở cho bản thân, vì sao bản thân lại không thể phát hiện được một chi tiết gì dù là nhỏ nhoi, bản thân yếu như vậy?.

Vô Thường đi bên cạnh nhìn biểu cảm nét mặt của ba người, chẳng mấy chốc hắc đã nắm được tám, chín phần suy nghĩ trong đầu họ. Do vậy, hắc cũng không đợi mọi người thắc mắc hỏi han hay là suy diễn lung tung dạng như “hắc sử dụng linh lực giỏi nên cảm ứng được, còn ta lại yếu nên không thể”, “vừa rồi hắc làm như vậy với tên Quan Vũ nhằm mục đích gì”, “có hỏi hắc hắc cũng sẽ không trả lời đâu”.

Vô Thường dùng một mạch các từ ngữ nhanh gọn giải thích.

-Đối với vùng đất bất ổn vừa rồi, cảm ứng bằng linh lực dù là của ta hay của cả ba ngài đều sẽ không có tác dụng, cảm ứng có quét vào rừng, nó đều phản hồi lại rất bình thường, tựa như khu rừng đó chẳng có gì bất ổn.

Cả ba người Quan Vũ đều tập trung lắng nghe tựa như một đệ tử đang lắng nghe bài giảng của sư phụ.

-Tuy nhiên, ngay khi ta tiến đến gần mảnh rừng đó, cơ thể của ta lại có cảm giác sợ hãi nó và báo tín hiệu đến cho ta. Cho nên ta đã nhanh chóng xác định ra được vấn đề của mảnh rừng trước mắt.

-Cũng không cần kỳ lạ, ta sẽ giải thích từ đầu về nguyên lý khiến cơ thể Vô Thường ta có thể báo được nguy hiểm.

Theo như định luật dạy học của Vô Thường, kiến thức hần chỉ đưa ra, còn có luyện thành hay không thì tùy người có ngộ tính cao hay thấp, hần không rảnh để chỉ cận kề từng chút một. Do vậy nên hần cũng không để ba người Quan Vũ hỏi thêm, hần cứ trực tiếp nói hết những gì muốn nói để được rảnh miệng (rảnh miệng để hần tập trung nghiên cứu sức mạnh vừa ăn trộm được từ ba người).

-Khi đứng trước một người có ác ý với các ngươi hay căm thù các ngươi, các ngươi vì sao sẽ thấy có một trận hàn khí ớn lạnh thân thể?

-Khi có kẻ muốn giết ngươi, ngươi vì sao sẽ cảm thấy có sát khí nhắm đến bản thân?

-Khi có kẻ theo dõi sau lưng, các ngươi tại sao lại tự dưng có cảm giác mà quay đầu nhìn?

-Thậm chí, các ngươi làm sao có thể cảm nhận được tu vi của kẻ yếu hơn hoặc mạnh hơn chút ít?

-Và còn rất, rất nhiều trường hợp khác.

-Tất cả...

Đang muốn nói tiếp, Vô Thường bỗng nhìn thấy vẻ mặt của ba người Quan Vũ, hần liền trở nên lặng tiếng một hồi.

Theo Vô Thường quan sát thấy, dường như những lời hần đang nói chỉ có Quan Vũ là hiểu và biết, còn Mị Ảnh Lam và Phụng Tiên Nhã thì đều là một bộ ngơ ngác từ đầu đến cuối. Có lẽ trong ba người, Quan Vũ là kẻ từng trải qua chém giết nhiều người cũng như nguy hiểm kẻ cận, còn hai vị tiểu thư Mị Ảnh Lam và Phụng Tiên Nhã hoàn toàn là một bông hoa đẹp luôn được người người đối xử tốt.

Bởi vậy, hần quay người nói với hai vị đương kim tiểu thư, cảnh vàng lá ngọc.

-Hai tiểu thư có lẽ không hiểu gì, nhưng hãy cố gắng ghi nhớ hết, tương lai về sau, Vô Thường tin chắc hai tiểu thư sẽ rất cần đến nó. Và nên nhớ một điều rằng, đừng trốn trong nhà nữa, hãy thoát ra ngoài, mở lên đôi cánh tự do bay trên bầu trời đi.

Quay lại vấn đề chính, Vô Thường tiếp tục bài giảng.

-Tất cả những thứ ta vừa nói, đó được gọi chung là “tín hiệu” của cơ thể.

-Vũ huynh, chắc những thứ vừa rồi ta nói ra, ngươi cũng đều biết, nhưng mà ta muốn nhấn mạnh với ngươi một điều, đó chỉ là đẳng cấp dễ nhất mà cơ thể của ngươi cảm nhận được, nếu nó phức tạp hơn, chẳng hạn như cánh rừng vừa rồi, ngươi chết chắc. Hãy cố gắng tìm hiểu nó và đi sâu vào nó hơn để đạt được đẳng cấp cảm nhận cao hơn.

-Ra là vậy, ta hiểu rồi Thường huynh.

Kiến thức này dù có đúng hay sai, dù có thật hay không thật, Quan Vũ cũng trước tiên ghi nhớ, về sau khi có thời gian sẽ nghiệm chứng. Vô Thường thần bí đã cho kiến thức thì đại gì không nhận lấy.

Vô Thường tiếp tục nói.

-Vừa rồi, ta yêu cầu Vũ huynh tiến vào trạng thái vô ưu, vô lo, chính là vì khi ở tình trạng như thế, cảm nhận của ngươi mới chân thật nhất, cơ thể của ngươi mới cảm ứng rõ ràng nhất sắc thái nguy hiểm của thiên nhiên.

-Không nói đến ý thức của Vũ huynh nhìn thấy điều gì, nhưng chỉ với những sợi lông tay dựng đứng lên khi bàn tay ngươi đã gần như chạm vào bia rừng. Điều đó đã nói lên rằng, cơ thể của ngươi, bàn tay của ngươi đang sợ hãi, sợ hãi một thứ gì đó mà ngươi không thể thấy.

-Tốt rồi, kiến thức chỉ bấy nhiêu thôi. Vẫn như cũ, đừng hỏi gì Vô Thường ta, để ta được nghỉ ngơi, thư giãn đôi chút.

Dứt lời, Vô Thường tức khắc im lặng giống như một người kín tiếng, ít nói. Đôi hần mắt suy tư, bàn chân tuy chậm chạp nhưng vững bước.

Kiến thức về “tín hiệu” của cơ thể thật ra còn rất nhiều trọng điểm cần được nói đến, nhưng Vô Thường cũng ngại nói ra, vì hần biết chắc ba người Mị Ảnh Lam đều sẽ không thể hiểu nổi.

Sau bao nhiêu năm tháng nghiên cứu tại thế giới tu luyện rồi đem ra so sánh với thế giới Pháp thuật, Vô Thường đã tìm ra được một cái định luật “cân cân vô cùng công bằng” giữa hai thế giới, và đây cũng có thể là một trong rất nhiều nguyên nhân dẫn đến việc hần lại có thể xuyên việt (theo hần phỏng

đoán).

Ở thế giới Pháp thuật, sức mạnh tuy không bằng thế giới tu luyện nhưng bù lại con người lại rất thông minh, tiến bộ, trình độ suy diễn, tư duy, sức sáng tạo của họ đạt đến một đỉnh cao vượt trội. Nào là internet, game, hoạt hình, phim ảnh, máy bay, tàu vũ trụ, tàu ngầm, công nghệ sinh sản vô tính, trò chơi thực tế ảo,... khó có thể nói hết trình độ văn minh của họ.

Còn ở thế giới Tu luyện, sức mạnh rất bá đạo, có thể dùng tay che trời, chường nát tinh cầu, nhưng tiếc là đầu óc không được thông minh cho lắm, họ chỉ giỏi trong việc ý thể hiệp, ta đây “con cha cháu ông”, “ta mạnh ta có quyền”. Bất quá bù lại, nam nhân hay nữ nhân đều rất xinh đẹp, tu vi càng cao, vẻ đẹp càng lớn, càng hấp dẫn. Đặc biệt là nữ nhân.

Nếu Vô Thường trước khi xuyên việt qua đây mà chưa một lần “đập nát vườn đào” hay “kim long phá khe núi” (ý nói là còn xử nam), chắc hẳn nhìn thấy nữ nhân liền đã rơi nước miếng đầy đất, thậm chí là lợi dụng quyền thế của Nhậm gia để xin gia gia tìm nữ nhân xinh đẹp về làm ấm giường cho hắn, hoặc cũng có thể hắn tự tay đi “gieo giống” khắp nơi, bởi lẽ nữ nhân thế giới này quá mức xinh đẹp. Từ dáng người mảnh khảnh, cặp ngực căng tròn tuyết trắng, mông vênh khe đẹp, cặp chân như ngọc thon dài, cho đến gương mặt kiêu diễm, mũi nhọn như tơ, hơi thở như lan, môi đỏ như nước kẹo mè hoặc chỉ muốn khiến người mất chặc vào,...

“Hô ly sêtttttttttttt!!!” là cái tràng âm thanh đầu tiên của Vô Thường khi nhìn vào gương mặt của vài thiếu nữ đã hầu hạ hắn lúc hắn còn bé.

Tuy có chút lạc đề, nhưng tóm lại, những loại kiến thức Vô Thường nghiên cứu và hiểu biết, hắn chỉ truyền đạt đến bề ngoài, còn muốn hiểu về trong thì phải tự thân lĩnh ngộ.

-Chúng ta biết rồi.

Thấy hắn như vậy, ba người Quan Vũ lần nữa lâm vào trầm mặc, vừa tập trung suy nghĩ trong đầu về nguồn kiến thức khó hiểu của Vô Thường, vừa bước theo bên cạnh hắn.

Xét cho cùng, bốn người bọn họ dù gì cũng là người lạ xa lạ, kết quả như vậy cũng là điều hiển nhiên sẽ diễn ra.

“Người lại khiến ta yêu người hơn rồi đây... hi, hi, hi... hà hà hà... (tiếng thờ)”

Âm thầm nhưng lạnh lẽ, Mị Ảnh Lam đang cố kìm nén khát khao cháy bỏng muốn chiếm đoạt đối với người nam nhân đầu tiên trong cuộc đời nàng mà có thể khiến tim nàng đập loạn, đập lớn.

Liệu rằng, nàng có thể kìm nén được bao lâu?

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 61: Vào rừng

Thời gian trôi nhanh, thấm thoát đã qua 10 phút rồi đi khỏi vùng đất bắt ỏn, nhóm của Vô Thường đã cách biệt so với vị trí phát hiện vùng đất bắt ỏn là khoảng gần 500m, một cự ly cho thấy sự di chuyển có vẻ khá chậm chạp của bốn người.*

*Trung bình, người đi bộ trong 10 phút sẽ đi được 600m đến 1km.

Tại thời điểm này, Vô Thường đột ngột lần nữa dừng lại bước chân khiến ba người Quan Vũ dừng theo, đồng thời cũng cảnh giác xung quanh, trong lòng tự hỏi “lại có vấn đề gì mà chúng ta không cảm nhận được nữa chẳng?”.

Tiếp đó, họ chợt nghe Vô Thường nói.

-Thật ra thì chúng ta đã rời xa khỏi khu vực vùng đất bắt ỏn tầm 300m. Hiện tại cánh rừng bên trái chúng ta chính là cánh rừng thật.

-Do vậy Vô Thường ta muốn hỏi, các ngài có muốn vào rừng tìm chút cơ duyên tài nguyên hay là trực tiếp tiến đến vùng đồi núi, sông suối hay sa mạc, tuyết trắng kì lạ nơi xa trước mặt?

Theo Vô Thường thấy được từ các hình ảnh địa hình cách xa phía trước, hắn đoán mảnh đại lục kì lạ này sẽ không hề theo bất kỳ một loại địa hình đồng nhất nào, nơi kia thích sa mạc liền sẽ là sa mạc, nơi kia thích mưa liền có mưa đổ, nơi kia thích có đồi núi, đồi núi liền trập trùng,... tất cả các khu vực trong mảnh đại lục này cứ như là một đồng hồ hỗn tạp địa hình trộn lẫn với nhau.

Khi đi qua vùng đất bắt ỏn, Vô Thường nghĩ là muốn vượt thẳng qua khu rừng để đến với cái sa mạc phía trước, nhưng bỗng chợt nghĩ đến lời hứa “cây kem” với Phụng Tiên Nhã và sở thích “nấu nướng” của bản thân nên hắn đành dừng lại để vào rừng kiếm chút vật liệu thực hiện. Biết đâu lại có khi còn gặp được đồ tốt, chẳng hạn như linh dược, linh thảo,... nếu gặp thêm vài con thú rừng dễ thương thì có hẳn một nồi lẩu ngon tuyệt.

-Nếu như Thường huynh đã nói, ta nghĩ là nên vào mảnh rừng bởi vì sẽ có tài nguyên gồm linh dược, linh thảo hoặc một số thứ tài vật tồn tại bên trong để chúng ta thu nhặt.

Vẫn như cũ, những gì Vô Thường nói hay hỏi, Quan Vũ luôn là người đi đầu trong việc trả lời. Nguyên nhân của sự tình này có lẽ là vì hai thiếu nữ xinh đẹp trong nhóm có vẻ rất giữ im lặng đối với Vô Thường, nhất là Mị Ảnh Lam.

-Tiên Nhã cho là không nên vì bên trong có khả năng chúng ta sẽ gặp loại nguy hiểm thứ ba như là khí độc.

Tiên Nhã hơi nhỏ giọng tỏ vẻ không tán thành ý kiến của Quan Vũ.

Lúc đầu Tiên Nhã có đồng ý với bốn người là cùng tiến về khu rừng, nhưng là từ sau khi gặp phải ba tình huống nguy hiểm bất ngờ liên tiếp đã khiến nàng trở nên sợ lo lắng và cẩn thận an nguy hơn. Trước mọi thứ lợi ích, nàng đều sẽ đặt tính mạng của mọi người lên hàng đầu.

Cũng ngay lúc này, Mị Ảnh Lam lại như cũ, nàng dùng âm rụt rè lên tiếng.

-Vô Thường ca mạnh nhất trong số bốn người chúng ta, ta nghĩ là nên để huynh ấy lựa chọn mới đúng nhất.

-Lam muội nói đúng a. Thường huynh, người mạnh nhất trong bốn người chúng ta, ba người bọn ta đều được người bảo hộ từ đầu đến giờ, vậy nên người quyết định đi, chúng ta sẽ đi theo quyết định của người.

Quan Vũ rất tán thành ý kiến của Mị Ảnh Lam, còn Phượng Tiên Nhã chỉ khẽ gật đầu xem như cũng đồng ý.

Vô Thường liếc mắt đảo qua ba người rồi dừng lại ở đôi mắt đẹp của Phượng Tiên Nhã, hắn nói với nàng nhưng cũng đồng thời là nói với hai người Quan Vũ, Mị Ảnh Lam.

-Có vẻ Tiên Nhã tiểu thư không hiểu một vấn đề cốt yếu, đó là nguy hiểm luôn ở khắp mọi nơi trong mảnh đại lục này, dù nó có là loại địa hình đồi núi, rừng hay sa mạc đi chăng nữa, chúng đều sẽ luôn xuất hiện bất ngờ và không lường trước.

-Điều đó cũng có nghĩa rằng, nguy hiểm nhiều hay ít không phụ thuộc vào nơi đó là rừng hay là đất trống.

Hơi dừng lại để biến ảo cảm xúc gương mặt, hắn chợt mỉm cười nói với ba người.

-Tốt rồi, vậy thì các ngài hãy chuẩn bị không gian giới nhẫn, chúng ta sẽ tiến vào trong rừng.

Tiếp đó Vô Thường cũng không rảnh xem sắc mặt của ba người ra sao, hắn bước đến bìa rừng mà đứng.

Phía sau, ba người Quan Vũ đều đã hiểu được đôi chút về tính cách của Vô Thường, họ chỉ lặng yên theo bước hắn tiến đến bìa rừng.

Nhóm của bốn người họ cho đến lúc này tuy không một ai bầu cử, nhưng họ đều đã tự hiểu rằng Vô Thường là thống lĩnh, là người ra hiệu ở đây. Họ muốn sống tốt, muốn tránh ít nguy hiểm, muốn thực hiện được nhiệm vụ tìm kiếm sinh khí cho Nhân Giới, một nhiệm vụ có “sức nặng” quá lớn một cách tốt đẹp, thì chỉ có thể nghe lời hắn. Đồng thời đây cũng là một loại tôn trọng với Vô Thường, tôn trọng một người giỏi hơn bọn họ quá nhiều.

Còn giữa Mị Ảnh Lam, Quan Vũ, Phượng Tiên Nhã có sự im lặng, đây đều là do lúc họ đến với nhóm thì Vô Thường là cái có, là móc xích, là cầu nối. Đáng lẽ nếu Vô Thường dùng bản thân để kết nối ba người thì họ đã trở thành một nhóm chuyện trò vui vẻ, tiếc là Vô Thường lại đi theo hướng “lười biếng”, đạt được mục tiêu đã đề ra liền chẳng quan tâm gì nữa. Thành ra ba người Quan Vũ ban đầu vốn đã ít nói chuyện với nhau, nay lại càng im lặng hơn.

-À, ta thiếu chút quên. Các ngài nhớ là dùng linh lực hộ thể để tránh trường hợp hô hấp phải khí xấu, hoặc bị khí xấu thấm qua da nhiễm vào thân thể, lúc đó thì dù có kịp thời thoát khỏi cuộc tranh đoạt, tính mạng cũng sẽ có nguy hiểm.

Đội ba người Quan Vũ đến bên cạnh, Vô Thường khẽ nói, sau đó lập tức tiến vào trong rừng.

Những lời hắn nói vừa rồi chỉ là do hắn phóng đại từ cái chết ở Bách Thú Lâm, chứ hắn cũng chưa gặp phải loại nguy hiểm thứ ba bao giờ, nhưng nhìn chung hắn vẫn đoán được đôi chút.

“Hả, đúng rồi, sao lại quên bèn mất?”

Quan Vũ nghe vậy liền giật nảy mình, mồ hôi lạnh bất giác chảy ra vài giọt trên lưng khi chợt nhớ ra rằng bản thân hắn đã quên khuấy cái chi tiết này từ đầu cho đến bây giờ. Giờ được Vô Thường(hắn cũng chỉ vừa nhớ ra) nhắc nhở, hắn liền dùng linh lực bao quanh cơ thể, tránh cho các loại khí khác thường xâm nhập, rồi theo sau Vô Thường.

Trong lòng hắn chợt có cảm giác may mắn vì suốt ba, bốn giờ đồng hồ vừa qua, bốn người nhóm hắn không hề gặp phải loại nguy hiểm thứ ba nào, nếu không, hắn sẽ là người chết đầu tiên.

Còn Mị Ảnh Lam và Phượng Tiên Nhã thì đã có Linh Giáp mặc trên người, trừ phi khí độc quá mức mạnh mẽ thì họ mới gặp phải chuyện bất trắc.

“Tốt, nguyên liệu nấu nướng rất nhiều, tha hồ để ta thu thập”

Bước vào rừng, nhìn một trảng cây cỏ trước mặt, Vô Thường rất khác xa so với ba người Quan Vũ chỉ biết lại càng thêm cảnh giác, lo lắng. Vô Thường cứ như là “hồ được thả về rừng”, bước chân tự do, thân ảnh tung tăng khắp chốn, lúc thì ở bên cây này sờ sờ, lúc thì ở gốc hoa người người, lúc thì lấy được thảo hoàn toàn thuộc hàng phế phẩm đối với ba người Quan Vũ, đối với Linh Nhân cảnh, chúng chỉ đáng dùng cho Phạm Nhân cảnh thấp kém mà vui mừng hí hửng.

Những hành động này của Vô Thường trong hoàn cảnh không biết nguy hiểm sẽ bất chợt xuất hiện ở chỗ nào của khu rừng, nó không khỏi khiến ba người Quan Vũ chẳng biết nói gì.

-Khoan đã.

Đi được hơn 200m vào sâu khu rừng, Vô Thường bỗng dừng lại, giơ tay lên cao ra hiệu mọi người bất động.

Ngay lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, Vô Thường chỉ ngón tay lên trên một cây cao nhiều lá.

Bịch!

Xác của một con chim to chừng hai bàn tay rơi xuống đất.

-Tuyệt, lát nữa Vô Thường ta sẽ cho các ngài ăn thịt chim nướng.

Lum xác con chim bỏ vào nhẩn giới, Vô Thường vui vẻ nói một câu liền bước đi vào sâu hơn trong rừng.

Ba người Quan Vũ nhìn hành động này của hắn đều chỉ có hai từ “câm nín” trong đầu, bốn mắt thoáng nhìn nhau.

Ngoại trừ Quan Vũ lúc sau có cái cười khỏ, còn lại Mị Ảnh Lam và Phượng Tiên Nhã đều im lặng liên hồi. Ba người lại theo sau hắn.

-Khoan đã.

Lại đi vào sâu gần 100m, Vô Thường ra hiệu ba người Quan vũ bất động.

-Đợi ta một chút.

Vô Thường vừa nói, vừa hướng đến một cái cây to có nhiều trái đỏ lớn bằng nửa bàn tay cách họ 20m về phía bên trái.

Ba người Quan Vũ cứ thế đứng yên nhìn hắn hành động.

Đi được vài bước, kéo ngắn khoảng cách xuống còn 10m, Vô Thường liền cách không lấy xuống một trái, đưa vào miệng cắn.

-Ngọt ngọt, có chút chua chua. Ngon.

Cảm giác hài lòng với loại trái này, Vô Thường tức thì hái mười trái bỏ vào nhẩn giới. Sau đó hắn lại đi, ba người Quan Vũ tiếp tục theo ngay bên cạnh.

500m sâu bên trong.

-Đợi đã.

600m

-Dừng lại.

800m

-Khoan.

Nhóm bốn người Vô Thường cứ thế trong yên bình mà dần dần tiến sâu vào khu rừng có chiều dài hơn hẳn chiều rộng.

Khoảng một giờ sau, tại sâu bên trong khu rừng gần 3km.

-Thì ra... kiểm điểm sinh khí khó khăn là thế.

Dừng lại một nơi thoáng rộng, cỏ nhỏ, vài cây cao to xung quanh nhẹ đung đưa theo gió nhẹ trên cao cùng với một cái ao nước nhỏ trong vạt, Vô Thường đã ngó ra chân lý của thông tin “kiểm 100 điểm là rất khó” mà lúc trước Phượng Tiên Nhã đã nói.

Tổng hợp từ nguồn thông tin Phượng Tiên Nhã đưa ra, Vô Thường có thể rút gọn, chia mảnh đại lục kì bí thành ba vùng chính.

Vùng an toàn. Chỉ cần nơi nào, địa điểm nào không hề gây hiểm nguy cho người tham gia cuộc tranh đoạt đều được gọi là vùng an toàn.

Vùng nguy hiểm. Tất cả những chỗ, những nơi có xuất hiện các loại nguy hiểm đều được gọi là vùng nguy hiểm.

Vùng cơ duyên sinh khí, đây là vùng chỉ những chỗ có tài nguyên, được vật mà người tham gia tranh đoạt có thể đem về cho bản thân sử dụng hoặc quy đổi ra điểm sinh khí.

Từ việc bốn người Vô Thường đi gần 3km trong rừng hết sức yên bình, Vô Thường đã hiểu rằng trong mảnh đại lục kì bí, rộng lớn này thì vùng an toàn và vùng nguy hiểm chiếm phần lớn, còn vùng đạt được cơ duyên kiếm điểm sinh khí rất nhỏ. Do vậy để kiếm được điểm sinh khí từ việc mong chờ cơ duyên là điều khó khăn. Vô Thường muốn đạt được điểm sinh khí chỉ có thể là diệt quái thú và người tộc khác.

Bất quá thì đây cũng chỉ là suy nghĩ nhất thời của hắn ở thời điểm hiện tại vì đầu óc hắn đang bận việc khác, chưa chuyên tâm vào vấn đề chính. Nhưng mà cũng sẽ không lâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Chương 62: Nghỉ ngơi

Lúc này, Vô Thường quay người nói với ba người Quan Vũ.

-Được rồi, xung quanh bán kính 200m đều rất an toàn, chúng ta nên ngồi xuống nghỉ ngơi, thư giãn đầu óc một chút cho thoải mái.

Bốn người đều là Linh Nhân cảnh mạnh mẽ có thể đi bộ xuyên suốt hơn một ngày nên Vô Thường không nói là nghỉ mệt do mỏi chân, hắn chỉ là muốn giảm áp lực tâm lý của ba người xuống.

Trong một chặng đường dài phải lo sợ nguy hiểm có thể ập tới một cách bất ngờ, buộc ai trong ba người Quan Vũ đều phải cực lực đề cao cảnh giác khiến não bộ hứng chịu áp lực lớn, chợt có một vài giây phút an toàn ngắn ngủi để thư giãn đầu óc thì thật sự là rất tốt.

Vô Thường có lẽ rất mạnh, hắn dường như kiểm soát được mọi thứ xung quanh trong bán kính 200m, nhưng dù vậy thì vẫn chưa đủ để bọn họ hoàn toàn tin tưởng vào hắn. Ba người Quan Vũ ít nhiều đều có sự đề phòng bất trắc, dĩ nhiên bất trắc này là đến từ nguy hiểm ở bên ngoài chứ không phải đến từ Vô Thường.

-À mà không có ghế ngồi nhì, ba ngài chịu khó đứng thêm một chút, để ta đi chế tạo vài cái.

-Thường huynh, có cần ta giúp gì không?

Quan Vũ khẽ thở phào có chút nhẹ nhõm khi nghe Vô Thường thông báo nơi này an toàn, đồng thời hắn lên tiếng hỏi.

Quan Vũ là một trong hai nam nhân trong nhóm, nhưng tính ra thì kể từ lúc lập nhóm đến giờ hắn trông chẳng khác gì một phế nhân, cứ ru rú đi ở sau lưng người của khác, được người khác bảo hộ như một thằng trẻ ranh. Nên lần này, hắn muốn bản thân ít nhất cũng phải giúp ít được chút gì đó cho Vô Thường để không quá xấu hổ với lương tâm nam nhi của hắn, dù cho việc đó là kiếm củi, nhặt đá, chặt cây.

-Đề muội giúp...

-Tiên Nhã cũng muốn giúp.

Không chỉ mình Quan Vũ, Mị Ảnh Lam và Phượng Tiên Nhã cũng có cùng ý nghĩ này, hai nàng đều không muốn trở nên vô dụng trong nhóm. Bất quá do Mị Ảnh Lam cổ rụt rè nói nên âm lượng khá nhỏ, hầu như đều bị âm thanh như hoa của Phượng Tiên Nhã che khuất hết.

-Được thôi. Vậy để phòng trên đoạn đường dài chúng ta sẽ nghỉ ngơi liên tục, mọi người tự làm cho bản thân một chiếc ghế hợp với không gian nhàn giới.

Nói xong, Vô Thường liền đi đến một cái cây to nhất chuẩn bị làm “thị”.

Ba người Quan Vũ cũng tách ra, tự tìm cho bản thân một cái cây đủ to để làm ghế. Nếu Vô Thường đã nói 200m gần đây rất an toàn, họ liền yên tâm tin tưởng, bởi lẽ Vô Thường từ đầu cho đến hiện tại đã có rất nhiều cơ hội diệt hoặc bỏ rơi bọn họ, nhưng hắn không làm, mà hắn không làm thì lúc này khẳng định hắn cũng không làm.

Chỉ mất vài giây, Quan Vũ, Mị Ảnh Lam, Phượng Tiên Nhã đều xác định được mục tiêu mà dùng linh lực cắt phá.

Còn Vô Thường, hắn thì đang đứng yên nhìn một cái cây cổ thụ cao chỉ chừng 10m nhưng mà thân lại to rộng đến gần 2m, trên ngọn là những nhánh cây to tỏa ra bán kính 5m xung quanh trông khá kỳ dị, khác biệt hoàn toàn với các cây trong khu rừng.

“Có khả năng trợ giúp đầu óc mình miễn một chút à?”

Đặt tay lên thân cây cảm nhận trong vài giây, Vô Thường khá kinh ngạc với công dụng của cây này. Cũng vì vậy nên là...

“Vậy thì vĩnh biệt”.

Linh lực hóa thành lưỡi dao ở nơi bàn tay, Vô Thường vung ngang một nhát khiến cây đứt rời, tiếp đó hấn đạp mạnh chân, cây liền đổ ngã ra về sau, tạo nên một trận run nhẹ lên mặt đất.

Cây ngã, Vô Thường thoáng tính toán từng bộ phận của cây sẽ trở thành thứ gì sau khi hấn chế biến, tiếp đó hấn liền thực thi.

Hai tay Vô Thường nhờ linh lực bao quanh liền biến hóa thành hai con dao vừa sắc bén lại vừa nhọn, bất kể hấn bay lên trên, nhảy lùi ra sau, phóng về bên trái, nghiêng về bên phải đối với thân cây to lớn nằm ngã song song thì đôi tay hấn vẫn luôn linh hoạt chạm khắc, cắt xẻ, chặt chém,... để cố tạo ra những tác phẩm độc đáo, nghệ thuật của hấn.

Ở bên kia, ba người Quan Vũ mỗi người đều ôm một khúc gỗ có tròn, có vuông vuông và đủ độ to để làm ghế cho phù hợp với dáng người, bất chợt họ nhìn thấy Vô Thường lại tức khắc ngăn người.

Dĩ nhiên họ ngăn người không phải vì Vô Thường múa máy tay chân bên khúc gỗ to như đang diễn xiếc nhào lộn, tung hứng. Họ ngăn người là vì trình độ sử dụng linh lực của hấn quá mức kinh khủng.

Ai trong ba người Quan Vũ đều biết, linh lực là sức mạnh chủ chốt của một tu luyện giả, nhưng khi tu luyện giả sử dụng linh lực, họ đa phần đều rất ít rèn luyện khoảng “cách không đả vật”, hay sử dụng linh lực theo kiểu căn bản nhất vì nó rất yếu, đem ra vận dụng đối địch thì chẳng khác gì tự nhảy xuống hố tự tử. Họ sử dụng linh lực thông thường là dựa theo Công pháp hoặc Thần thông để có thể khiến sức mạnh linh lực đạt trạng thái mạnh nhất mà tiêu diệt kẻ địch, dùng linh lực ở dạng căn bản chỉ thích hợp dùng để đối phó kẻ yếu hơn họ.

Do vậy, tu luyện giả thường dồn tâm trí và thời gian cho việc sử dụng rèn luyện các chiêu thức Công pháp hay Thần thông, không có thời gian dư thừa để rèn luyện cách sử dụng linh lực đơn giản. Cũng chính vì thế nên khi dùng linh lực theo cách đơn giản, họ chỉ có thể dùng một số động tác thường nhật như tóm, chường, hay lấy một vật gì đó ở xa. Hóa linh lực thành thương hay dao, kiếm, mũi tên là việc rất khó khăn đối với họ, kể cả Quan Vũ, Mị Ảnh Lam, Phượng Tiên Nhã cũng đều như vậy.

**Bát Hải vì có Công pháp nên dĩ nhiên sẽ chú tâm tập sử dụng linh lực dạng căn bản.

Nhưng mà trái ngược với ba người, Vô Thường không dùng Thần thông, Công pháp đạt trình độ biến ảo vi diệu, khả năng sử dụng linh lực dạng căn bản cũng là hết sức rợn người.

Vụt!

Một khúc gỗ nhỏ bay lên không trung, Vô Thường không cần ngoái nhìn, đôi mắt chỉ tập trung vào bàn tay đang đ-c khoét khúc gỗ lớn, bàn tay còn lại của hấn giờ ra một ngón tay rồi “soẹt soẹt” vài đường liền hóa khúc gỗ nhỏ thành một cái chén (bát ăn cơm) được hấn đỡ lấy, đặt xuống ngay bên cạnh với ba cái chén khác.

Vụt!

Một khúc gỗ khác bay lên, vẫn như cũ, bàn tay Vô Thường vẽ lên một đường nét vòng tròn, lúc quay trái, lúc quay phải, tạo nên hư ảnh bàn tay lượn lờ không dứt trên không. Đến khi bàn tay dừng lại thì khúc gỗ đã hóa thành một cái ấm trà và bốn ly trà nhỏ.

Vụt!

Lại một khúc gỗ bay lên, ngón tay Vô Thường vung vẩy hóa chúng thành đĩa và vài cái muỗng gỗ.

Vụt... vụt... vụt...

Cứ thế từng khúc, từng khúc gỗ không lớn bay lên rồi lại biến hóa hình dạng khác biệt rơi xuống bàn tay Vô Thường trông vừa tinh xảo, lại vừa đẹp đẽ như hàng thủ công mỹ nghệ. Ba người Quan Vũ tay ôm gỗ nhìn mà đứng hình.

10 phút sau.

-Xong.

Dừng tay lại, Vô Thường thu chiếc ghế có chỗ dựa lưng vào nhẵn giới, hấn ưỡn người lên cao một chút cho giãn người, sau đó liền đi lại chỗ ba người Quan Vũ đang ngồi chụm lại một chỗ.

“Này mà là cái ghế ư? Chắc vậy”

Nhìn ba khúc gỗ hình trụ, đã bị loại bỏ vỏ cây nằm dưới móng ba người Quan Vũ, Vô Thường cũng không dám chê cười gì, vì xét cho cùng, thứ nào có thể để móng lên ngồi được thì sẽ gọi là ghế.

Đi đến chỗ gần ba người, Vô Thường lập tức lấy ra bốn cái cọc (trong nhẵn giới) cắm xuống đất, một cái bánh gỗ lớn được đặt lên trên cọc gỗ để làm mặt bàn.

Tiếp đó Vô Thường lấy ra gần 20 loại trái cây đủ màu sắc bỏ vào trong giỏ gỗ để ở trung tâm bàn, sau đó hắn lại lấy ra một con rồng nhỏ uốn lượn bằng gỗ, một chiếc nhẫn đẹp bằng gỗ, một chiếc vòng tay tinh xảo bằng gỗ và một số đồ nghề chén, muỗng, ly trà đặt lên trên bàn. Hắn nói.

-Chúng ta sẽ nghỉ ngơi khoảng một giờ đồng hồ, nên các ngài hãy cứ tự nhiên thư giãn, nơi tuyệt đối không có thứ gì nguy hại đến gần.

-Chén, đĩa, ly, muỗng, mỗi người một cái.

-Còn ba thứ này xem như là quà kỷ niệm giữa ta với ba ngài trong lần đầu gặp mặt tại nơi đây, mỗi người một thứ, nhanh tay liền sẽ đoạt về thứ mình yêu thích.

-Bây giờ ta sẽ đi chuẩn bị trà, nướng thịt và làm bánh. Không lâu đâu, chỉ vài phút ngắn thôi.

-Và cuối cùng, không cần giúp, không cần hỏi, không cần bàn tán, thức ăn xong, không ăn cũng được. Có nói chuyện thì tự nói với nhau, đừng nói với ta, ta đang bận suy tính một số chuyện quan trọng.

Dứt lời, Vô Thường quay người đi về phía ao nước nhỏ, có cá tung tăng bên trong, sẵn tiện dọc đường thu thập về các cành củi khô.

Đang sau, ba người Quan Vũ cũng đã hiểu tính hắn, ba người xê ghế lại gần bàn mà tập trung nhìn vào ba vật phẩm “kỷ niệm”.

-Ta nam nhân, nên ta sẽ lấy con rồng nhỏ này vậy.

Không có cảm giác ngại ngùng, Quan Vũ đưa tay chớp lấy con rồng nhỏ bằng trông rất sống động, chân thật.

-Thật sự là một kiệt tác mỹ nghệ, Thường huynh quả nhiên là người đa tài a.

Quan Vũ vừa nhìn ngắm con rồng vừa khen ngợi không ngớt, âm thanh khá lớn, bất chấp Vô Thường cách họ chỉ khoảng 20m.

-Vậy thì ta sẽ lấy chiếc nhẫn.

-Tiên Nhã sẽ lấy...

Mị Ảnh Lam và Phụng Tiên Nhã đồng thời lên tiếng, bàn tay cũng chủ động chớp nhanh về hướng chiếc nhẫn để đoạt về cho mình.

Lúc này, nếu tính cự ly thì Phụng Tiên Nhã là người ở gần chiếc nhẫn, cánh tay ngọc cũng vươn ra trước, nhưng mà giữa đường thì nàng lại đổi hướng chọn chiếc vòng tay vì bỗng nhiên nàng có cảm giác rất yêu thích nó, muốn chọn nó vô cùng.

Bất quá khi Phụng Tiên Nhã đeo chiếc vòng vào tay, Mị Ảnh Lam có được chiếc nhẫn và đeo vào ngón áp út bàn tay trái với nụ cười gượng, má đỏ hồng rồi lập tức giấu bàn tay trái đi, không để ai phát hiện. Phụng Tiên Nhã chợt kỳ quái nhìn vòng tay bản thân đeo, nàng không hiểu tại sao lại chọn cái vòng tay này, nàng rõ ràng là yêu thích chiếc nhẫn hơn.

Phụng Tiên Nhã lập tức dùng ánh mắt buồn và tiếc nuối nhìn về hướng Mị Ảnh Lam.

Mị Ảnh Lam phát hiện nàng nhìn cũng nở một nụ cười mỉm tươi vui.

-Lam muội, Tiên Nhã tiểu cô nương. Nhân lúc Thường huynh làm thức ăn, hay là chúng ta trò chuyện đôi chút, cả quãng đường này đều im lặng, ta có cảm giác hơi ngại.

Đúng lúc này, Quan Vũ sau khi thu hồi con rồng gỗ liền hướng Mị Ảnh Lam và Phụng Tiên Nhã nói.

-Hay là để ta kể một vài câu chuyện kỳ ngộ của ta cho hai người nghe có được không?

Quan Vũ dường như đã không thể chịu nổi sự im lặng trong mối quan hệ giữa ba người, hắn là đang muốn thoát ra.

-Ừm, Vũ huynh kể đi, ta sẽ lắng nghe.

-Tiên Nhã nghe.

May mắn cho Quan Vũ, cả hai người Mị Ảnh Lam và Phụng Tiên Nhã đều muốn lắng nghe hắn nói, chứ nếu mà họ không lên tiếng hoặc thậm chí là ra mặt nói thẳng muốn được tỉnh tóa, hắn liền sẽ buồn, và từ nay hắn tuyệt không dám lên tiếng.

Bên đó, ba người Quan Vũ vừa chia chén đĩa vừa kể chuyện.

Bên đây, Vô Thường cởi chiếc áo khoác ngoài treo ở trên một nhánh cây, hắn ngồi xuống (quay lưng về ba người Quan Vũ) khẽ cười gian.

“Quả không sai, đôi mắt của ngươi thật đẹp... hà ha ha”

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Chương 63: Phụng Tiên Nhã kỳ quặc

Bên cái ao nhỏ, Vô Thường tính toán những món sẽ nấu nướng.

Một con gà rừng cho hẳn một nồi canh hầm.

Hai con chim lớn cho hẳn hai món nướng.

Gần một chục cây cỏ có chứa chất tinh bột cho hẳn một vài cái bánh thơm ngon.

Và vài mui cây dược vật giúp hẳn có một ấm trà thanh nhàn.

Cuối cùng, một vài thực vật sẽ hóa thành một cây kem cho Phụng Tiên Nhã.

“Hừm, vậy trước hết làm ra một ấm trà để họ nhắm nháp, tỉnh an đầu óc”.

Vô Thường nghĩ vậy liền lấy ấm trà có nắp bằng gỗ từ nhãn giới ra, ngón tay chỉ vào dòng nước hồ, một lượng nước bay lên.

- Thiêu đốt.

Sử dụng linh lực và Thiên Địa Nhân, Vô Thường chớp mắt loại bỏ tạp chất, tiêu diệt vi sinh trùng, đun sôi nước rồi dẫn nước đi vào ấm trà.

Tiếp đó, Vô Thường lấy ra khá nhiều loại lá cỏ khác nhau cầm chặt trong lòng bàn tay nắm chặt lại trong một giây, khi mở ra thì tất cả đều đã trở nên khô héo. Vô Thường tức thời bỏ tất cả chúng vào ấm trà có nước nóng.

- Phùng!

Ngon lửa tím nơi tay Vô Thường nuốt trọn bình trà, bên trong bình, nước và lá dược vật khô héo đang được Vô Thường nhẹ nhàng chưng cất.

**Linh lực tạo ra lửa, nước hay băng, chúng chỉ có thuộc tính nóng, ướt, lạnh chứ không phải lửa, nước uống hay băng (nước đá) thật sự, chúng có thời gian tồn tại và biến mất. Vì vậy nên Vô Thường không thể tự tạo băng thật, hay là nước để uống.

Để làm một ấm trà, mà nói chính xác thì đề là một loại nước uống tựa như trà, Vô Thường không cần phải tuân theo bất cứ quy tắc chưng cất nguyên vật liệu hay là chọn nước bỏ vào ra sao. Cái Vô Thường cần chỉ là một loại nước có mùi thơm nhẹ, hít vào khoan khoái tinh thần, có vị dịu hơi nồng, nhấp vào cho cảm giác thanh ngọt, đậm đà vị tươi của dược liệu, cùng với đó là hiệu quả tốt cho sức khỏe. Cho nên là Vô Thường cứ làm theo cách của hẳn, không cần phải bài bản một mực.

Lấy nước ở ao, Vô Thường dùng linh lực triệt tiêu đi một vài thứ có hại cho sức khỏe, giữ lại vị thanh ngọt thiên nhiên của nước ao.

Lấy nhiều loại lá cỏ, với mỗi loại Vô Thường đều đã phân tích cấu kỳ cấu trúc, chức năng của chúng, đồng thời ngay lúc nắm chặt tay lại, hẳn cũng đồng thời triệt tiêu đi một số thành phần có hại hoặc thành phần mà nếu đem trộn vào với nhau sẽ tạo ra một vị lạ, một vị mà hẳn không mong muốn. Nắm chặt tay, hẳn dùng linh lực tạo ra ánh năng cực hạn để làm héo dược vật.

Chưng cất bình trà, đây là giai đoạn công phu nhất của Vô Thường.

Vô Thường dự là với Thiên Địa Nhân, Tâm Đan thứ hai cho hẳn khả năng suy diễn chính xác mọi thứ****** cùng với cái đầu của Vô Thường, Vô Thường sẽ dò xét và đưa nước trà (trong ấm trà) về dạng nguyên tử, phân tử, lúc đó Vô Thường sẽ dùng Thần thông “Phá Vỡ” để phá những phân tử thành nguyên tử và dùng Thần thông “Kết Hợp” để hợp nguyên tử thành phân tử. Từ đó, Vô Thường sẽ có một ấm trà với các phân tử nước trà chỉ có lợi chứ không hề có hại.

**Khả năng suy diễn chính xác: tức là khả năng sẽ cho người biết được khi họ bỏ tiêu và muối trộn vào nhau sẽ thành thứ gì (muối tiêu).

Đồng thời, đây cũng là một minh chứng cho sự kết hợp hai nguồn kiến thức (thế giới pháp thuật và thế giới tu luyện) hết sức thông minh của Vô Thường, của một con quái vật vô cùng kinh khủng.

Bất quá dự tính của Vô Thường là một chuyện nhưng thực tế lại là một chuyện khác.

“Có rất nhiều số nguyên tử, phân tử chưa mã hóa được, nhưng không sao, có Tâm Đan thứ hai hỗ trợ, sẽ rất nhanh thôi” Vô Thường thoáng cái nhủ mảy rồi lại rất nhanh trở nên bình thường an tĩnh.

Đối với nước và những vật liệu bình thường, không bị nhiễm linh khí hay khí gì đó có liên quan đến sức mạnh của một tu luyện giả, Vô Thường rất dễ nhận biết, nhưng nếu đã có linh khí hay khí cao hơn tựa linh dược, linh thảo, cấu tạo của chúng sẽ là những nguyên tử, phân tử của chúng vô cùng

mới lạ, Vô Thường chưa thể hiểu ngay được mà cần phải có một tiến trình suy diễn, phân tích dưới sự trợ giúp của Tâm Đan thứ hai*.

**Giả sử Nước là H₂O, vậy linh tuyến sẽ là smadàhhsjbsksndnfflkkdd...djdjjsskdk

Do vậy, có lẽ bình nước trà này sẽ không đạt được sự hoàn mỹ như hân mong muốn, bởi lẽ bên trong vài chục dược vật hân bỏ vào, có ít nhất là chục cây dược vật có chứa linh khí, linh lực hoặc có khả năng hấp thụ linh khí dù rất ít.

**Tuy không nói thẳng mạch truyện (vì cho nó bí ẩn), nhưng đây là một trong vài chức năng cơ bản của Tâm Đan thứ hai (khi Vô Thường đột phá Linh Nhân cảnh, hân đã có thể hiểu được các nguồn gốc sức mạnh khi bị Tâm Đan thứ hai nuốt vào. Nếu để ý kỹ chi tiết này, một số bạn có lẽ đã đoán ra được công năng cho phép “nhìn thấu hay suy diễn,...” của Tâm Đan này.

Một phút trôi qua.

“Thôi, chịu, cứ”.

Quá nhiều chất, quá nhiều phân tử, nguyên tử cần hân đi phân tích, đòi hỏi hân cần phải bỏ nhiều thời gian để nghiên cứu mới thành. Lại nhìn về tương lai xa, khi hân càng tăng tu vi cảnh giới, dược vật hân xài lại cần phải thêm mạnh mẽ, vậy cũng tức là cấu trúc của dược vật đó lại càng thêm phức tạp hơn nữa, cho nên Vô Thường đành phải bỏ, không bỏ không được.

Cũng may là hân còn đó khả năng “nhìn thấu bản chất” của mọi vật đến từ Tâm Đan thứ hai, nên hân vẫn biết được chất nào lợi, chất nào hại trong nước trà để loại bỏ. Thành ra ấm nước trà của hân nhìn chung vẫn ổn, chỉ có lợi, không hề có hại và lại còn ngon miệng, thanh tỉnh người.

-Phục.

Dùng lại ngọn lửa tím, Vô Thường đặt bình trà sang một bên.

“Tiếp theo sẽ là cây kem của tiểu Nhã xinh xắn, đáng thương và... tội nghiệp”.

Từ cuộc tranh cãi với chồng tương lai Tiêu Thần, Vô Thường đã đoán ra tám chín phần là Phượng Tiên Nhã bị ép phải lấy Tiêu Thần vì một lý do gì đó, chẳng hạn như gia tộc nàng bị gia tộc Tiêu Thần thôn tước hay thứ gì đó đại loại tương tự. Bất quá tất cả đều đeo liên quan tới hân nên hân không rảnh phân chia tâm tư cứu vớt nàng, cứu vớt một bông hoa mẫu đơn điểm lệ có thể mê hoặc được cả vạn vật, trừ hân.

Vô Thường từ trong nhẫn giới lấy ra một ít trái nhỏ to bằng trái nhãn, vài cây dược liệu có thương phẩm và có cả chứa linh lực bé yếu.

Để tạo kem cho Phượng Tiên Nhã, Vô Thường sẽ làm trong sáu bước.

Bước đầu tiên, Vô Thường dùng linh lực tạo thành một cái ly có dạng hình chữ nhật.

Bước thứ hai, Vô Thường loại bỏ các thành phần có hại, cũng như thành phần mang lại hương vị tệ hại đi. Sau đó hóa thành phần còn lại thành bột bỏ vào ly linh lực.

Bước thứ ba, Vô Thường thêm nước đã qua thanh lọc trở nên tinh khiết đổ đầy vào ly. Dùng linh lực đập kín lại và lắc đều lên.

Bước thứ tư, mở nắp ly, cầm một que gỗ rộng chừng 2cm dạng hình chữ nhật vào hỗn hợp nước kỳ lạ khi bột đã hoàn tan vào nước.

Bước thứ năm, đóng băng hỗn hợp lại (vì có nước, nên đóng băng được), biến nó thành kem.

Bước thứ sáu, đưa cây kem cho Phượng Tiên Nhã cùng với một nụ cười dịu dàng của một người lớn dành cho tiểu cô nương bé nhỏ.

-Tốt.

Xong xuôi mọi chuyện, Vô Thường áo trắng dài tay cầm trên tay trái là ấm trà, trên tay phải là cây kem có màu hồng hồng pha chút xanh lục quay trở về bàn ba người Quan Vũ.

-Mà cái lúc khi tự xưng xuất hiện một con hổ lớn như thế này nè, ta vốn dĩ chỉ là Phàm Nhân cảnh sao có thể đánh lại nó đây, thế là ta xoay người chạy...

-Đây là một ấm trà thuốc, có thể khiến tinh thần thoải mái chút ít, giảm bớt áp lực.

Đang lúc Quan Vũ kể chuyện thì hân bỗng dừng vì phát hiện Vô Thường đi qua.

Vô Thường đi đến nơi liền vội đặt ấm trà giữa bàn nói.

Sau đó Vô Thường quay người sang Phượng Tiên Nhã, đưa cho nàng cây kem vừa làm.

-Lúc trước có hứa với Tiên Nhã tiểu thư, nay ta liền lấy ra một cây kem trong nhẫn giới để thực hiện lời hứa.

Hân không nói ra là hân tự tay làm, bởi cây kem có dấu hiệu của “băng”, tức là chỉ có người có Băng Tâm Đan mới thực hiện được, vậy chẳng khác gì

hắn tự khai bản thân hắn ngoài Hỏa Tâm Đan còn có Băng Tâm Đan.

Tuy ba người Quan Vũ biết được cũng sẽ không tạo nên nguy hại gì đối với hắn, nhưng hắn không muốn để lộ ra ở lúc này.

-Chúc Tiên Nhã tiểu thư ngon miệng, à mà cây kem khi được lấy ra khỏi nhẫn giới nó sẽ tan chảy thành nước rất nhanh, tiểu thư không nên đợi lâu, hãy thường thức ngay đi.

Chỉ là để lại một nụ cười mỉm với Phụng Tiên Nhã rồi quay trở về cái ao nhỏ, Vô Thường liền đã khiến tiểu nữ đáng yêu này tim đập nhanh, tay ngọc vô thức cầm lấy que kem ở tay hắn.

-Ừm, cảm ơn...

Đội Vô Thường đã đi xa, Phụng Tiên Nhã mới tỉnh người, thôi không dõi theo bóng lưng hắn mà cảm ơn rất nhỏ, sau đó liền đưa cây kem lên trước mặt quan sát.

Mị Ảnh Lam kể bên nhìn Tiên Nhã, Vô Thường, môi có chút giật giật nhưng rất nhanh trở lại bình thường.

Còn Quan Vũ thì không hiểu gì bởi sắc mặt của Tiên Nhã đều ẩn dưới chiếc khăn lụa che mặt. Hắn lúc này chỉ là nhìn chăm chăm cây kem xem có gì đặc biệt, kỳ lạ, công dụng thế nào.

Phụng Tiên Nhã nhìn cây kem tỏa hương mát lạnh.

“Có mùi thơm, cứng lạnh tựa như băng, ý hắn là muốn ta ăn nó?”

Suy nghĩ một hồi, Phụng Tiên Nhã liền quyết định ăn cây kem. Tay ngọc của nàng khẽ hất khăn lụa, tay còn lại nhẹ đưa cây kem lên miệng.

-Hừ!

Bắt quả ngay tại lúc này thì Phụng Tiên Nhã đột nhiên đổi tính, nàng bỗng giật dử quăng mạnh cây kem xuống đất một cách đầy lạnh lùng.

Hành động này lập tức khiến Quan Vũ đang cố ngắm nhìn gương mặt thật của Tiên Nhã ẩn sau khăn lụa lập tức cứng mặt hắn lên, hắn hoàn toàn ngu người với hành động của nàng.

-Ta... ta...

Phụng Tiên Nhã sau khi quăng cây kem thì cũng ngẩn người, đôi mắt to tròn lấp lánh những giọt lệ châu đang hội tụ của nàng ngơ ngác nhìn xuống dưới đất, nhìn cây kem đã vỡ thành từng mảnh nhỏ tung tóe bên dưới vì dùng lực quá mạnh.

“Á ồ...!”

Vô Thường tuy là bên kia cái ao nước nhưng đều rõ ràng tình hình bên này, hắn chỉ trợn mắt một cái sau đó không quan tâm nữa, tập trung làm bánh, nướng chim, hầm canh gà.

Tầm hơn 10 phút sau, Vô Thường tay cầm hai cái chim xuyên que vàng giòn bay bổng mùi thơm, một giỏ gỗ chứa 4 cái bánh tròn phụng phúc hương vị và một nồi gỗ có đầy nắp lơ lửng trước người mà đi đến chỗ ba người Quan Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 64: Thật sự tính toán

Vừa đến nơi, một bầu không khí âm u, tĩnh lặng tức thì vây lấy cơ thể Vô Thường. Ngồi ở đó đặt tay lên bàn, Quan Vũ khẽ cười có phần gượng gạo với Vô Thường. Mị Ảnh Lam thì vẫn như cũ ngồi ngoan, riêng Phụng Tiên Nhã thì như một khúc gỗ ngây ngốc ra, cứ nhìn mãi cây kem đã hóa hành nước đã ngấm gấm hết vào đất nâu ướt của rừng.

-Haizzz...

Thở ra một hơi, Vô Thường đặt đồng hồ ăn lên bàn, hương thơm từ nó tỏa ra xung quanh khiến Quan Vũ và Mị Ảnh Lam ngửi được liền khó giữ được phép lịch sự, hai người ngồi im nhìn thức ăn trên bàn mà liên tục nuốt khan, dạ dày nhảy nhót đại động, khó chịu.

Vô Thường bước qua chỗ ngồi của Phụng Tiên Nhã ngay kế bên.

Đến nơi, Vô Thường lập tức khuy xuống, hai tay lớn bắt ngò xông lên mặt đỏ hồng của Phụng Tiên Nhã, véo mạnh má rất mềm mà lại mịn của nàng.

Hắn nói.

-Buồn cái gì mà buồn, Vô Thường ta không buồn thì thôi, Tiên Nhã tiểu thư buồn cái khi mốc!

-Chỉ là một cây kem thôi, lần tới có thời gian ta lại lấy cho mỗi người một cái.

Sau đó Vô Thường buông tay ra, lấy một cái ghế đứng nghỉa khi nó nới dựa lưng chống một đặt ngay khoảng trống bên cạnh Tiên Nhã, mặc kệ nàng ta đang ôm mặt đau tròn xoe cặp mắt ướt nhìn hắn chăm chăm mà vừa hờn dỗi, vừa thấy có lỗi với hắn.

Vô Thường nhìn Mị Ảnh Lam, Quan Vũ, rồi cuối cùng là Phượng Tiên Nhã đang nhìn mình, hắn nói như chưa từng xảy ra chuyện gì.

-Ăn đi thôi. Ăn xong liền đi, chúng ta không có nhiều thời gian.

Nói xong, Vô Thường không đợi ai nói hay kịp hành động gì, hắn đứng dậy bắt đầu phân chia thức ăn.

Xoẹt!

Một tay vung lên, hai con chim nướng chia thành hai nửa, mỗi một nửa đều nằm ở trong một chén gỗ của bốn người.

Vụt!

Một cái ném, bốn cái bánh lần lượt bay đến vị trí trên bàn của bốn người.

Cạch!

Lấy nắp của nồi gỗ xuống khiến mùi thơm bên trong ủa ra ngoài, bao trùm bốn phí khiến lòng người khó có thể nhịn được nước miếng trào ra.

-Thường huynh, mấy món này trông thơm ngon quá, ta... ta ăn...

-Vũ huynh ăn cũng được, không ăn cũng chẳng sao.

Nhấp một ngụm trà, Vô Thường không để ý Quan Vũ dù là một Linh Nhân cảnh vốn không cần ăn, chỉ cần hấp thụ linh khí là đủ sống dư giả qua ngày đang nhiều nước miếng khôe miệng, mắt sáng nhìn hắn, hắn cứ nói thẳng thừng một câu, rồi tự rót cho bản thân một ly trà nhỏ, nhắm nhấp một trận.

Sau đó, trong ánh mắt mở to hết hồn, tràn ngập đầy sự ngỡ ngác của ba người Phượng Tiên Nhã, Vô Thường tức khắc chop lấy nửa con chim nướng vàng giòn trong chén gỗ.

-Hút...

Đưa lên ngay miệng, Vô Thường hút mạnh một hơi, tất cả thịt nướng đều bay vào miệng hắn, trên tay chỉ còn đứng mộ bộ xương trắng của con chim.

Chưa dừng lại, bàn tay Vô Thường hướng đến miếng bánh vàng vàng trắng trắng mà cầm lấy.

-Cạp cạp cạp cạp.

Chỉ bốn lần cắn, một chiếc bánh hình tròn tròn có đường kính gần 15cm đều nằm gọn trong miệng Vô Thường, khiến miệng hắn phình to như vừa bị người cho ăn đấm.

-Ngoài ngoài... ngoài...

Bất chấp hình tượng, không cần tỏ vẻ mình con nhà giàu tế nhị hay đập trai, mà vốn hiện tại hắn cũng không đẹp trai gì, Vô Thường vô tư nhai bánh chóp chép, miệng liên tục phát ra âm thanh kỳ quái khiến ba người Quan Vũ lâm vào im lặng nhìn theo.

-Nhìn gì mà nhìn, không lo ăn đi, ăn không hết lần sau ta liền không nấu gì nữa, có nấu chỉ mình ta ăn.

Hầm hừ nói với ba người Quan Vũ, Vô Thường nuốt bánh xuống bụng, tiếp đó hắn một tay cầm chén gỗ vươn đến cái nồi gà hầm, lấy cái môi (hay còn gọi là giá mức canh) bằng gỗ múc xuống một cái cánh gà cùng một chén nước hầm đậm đà hương vị thơm ngon.

-Ngoài.

-Ừc.

Một lần cắn, một lần uống, cả chén canh hầm đều trôi vào bụng Vô Thường.

Đặt chén xuống, Vô Thường nhẹ nhàng rót một ly trà nhỏ mà từ từ thưởng thức.

-Chà chà, tuyệt.

Uống xong một ly này, Vô Thường lập tức ngồi dậy vươn vai thoải mái.

- Còn nửa giờ nữa sẽ khởi hành, mọi người cứ dùng bữa tự nhiên.

Dùng linh lực tẩy rửa chén đĩa, ly của mình, Vô Thường thu đồ đạc vào giới nhẫn rồi đi lại gần ao nhỏ rửa mặt, tiếp đó liền nhảy lên cây to bên cạnh ao, nằm ngủ an lành trên một cái nhánh cây lớn.

Đợi cho đến khi hắc có vẻ yên giấc nhẹ, ba người Quan Vũ mới thu hồi ánh mắt nhìn hắc, thoáng nhìn rồi tập trung vào thức ăn trên bàn mà Vô Thường đã cất công nấu cho bọn họ, mặc dù họ có lẽ không cần ăn.

- Thường huynh đã có lòng làm món, ba người chúng ta cũng nên ăn thôi.

Quan Vũ khẽ nói với Mị Ảnh Lam và Phụng Tiên Nhã, nhưng mà chính hắc lại là người có cái biểu hiện bản mặt không thể chờ đợi được, nhìn tham chăm chăm vài ba món ít ỏi trên bàn.

Hắc vẫn đang cần chút mặt mũi.

- Ừm

Như cũ, Mị Ảnh Lam chỉ nhẹ gật đầu một cái tán thành.

- Vậy chúng ta ăn đi Vũ ca, Lam tỷ.

Phụng Tiên Nhã sau khi nhìn Vô Thường trải qua một loạt hành động mất hình tượng, một nụ cười tươi khê hiện lên trên mặt nàng, nó như làm vui đi cảm giác phiền muộn khi này.

Trong đầu Phụng Tiên Nhã bất chợt hiện lên một câu tiểu ý “hắc là người rất kỳ lạ a, hi hi”.

- Rồi rồi, mọi người cùng ăn.

Nói rồi, Quan Vũ tức thì không chờ đợi ai, tay lớn như gió vươn ra, cầm lấy nửa con chim nướng to gần bằng nắm tay trong chén gỗ lên miệng cắn một miếng.

Bên cạnh chỉ cách vài chục cm, Mị Ảnh Lam và Phụng Tiên Nhã cũng khê cầm bánh nướng xé xuống một miếng, nhẹ bỏ vào miệng xinh.

- Ừm...!

- Ừm...!

- Ừm...!

Trợn tròn mắt vì quá mức kinh ngạc trong sự ngây ngất hương vị đang tan dần trong miệng, ba người Quan Vũ tiếp đó liền...

Nằm ở trên cành cây lớn cách ba người Quan Vũ không xa, Vô Thường nhắm mắt lim dim, âm thầm tự suy đoán và tính toán kĩ càng lại từ đầu, bởi vì não hắc bây giờ đã chân chính rảnh rồi.

“Hiện có mười giới, trăm hai mươi ngày. Vậy ra nơi này, mà không phải, chính xác thì bình chương mới đúng, nó sẽ bao quanh mảnh đất này theo dạng hình tròn”.

Trên thực tế có thể sẽ không phải hình tròn như Vô Thường nghĩ, nhưng nếu ngoại trừ hình tròn thì hắc không thể nghĩ ra hình khác hợp lý hơn.

“Khi xuất hiện, ta ở vị trí biên, vậy có nghĩa các giới khác cũng sẽ ở biên”

“Khoảng cách giữa giới này với giới kia trong mười giới sẽ bằng nhau, tức là ở hai bên trái, phải của Nhân tộc sẽ có hai tộc khác gần kề và đều cách Nhân tộc một đoạn bằng nhau”.

Xuất hiện ở trên thảo nguyên nhỏ với bức tượng nam nhân bằng đá đứng sừng sững, Vô Thường có thể tạm suy đoán như vậy.

“Xem nào, tất cả thông tin tiểu Nhã Nhã chia sẻ đều là do tổng hợp thông tin từ những cuộc tranh đoạt lần trước mà ra, cho nên có thể nó sẽ không hoàn toàn chính xác. Còn quy luật trò chơi thì nàng nói là từ lần tranh đoạt đầu tiên đã có, những lần sau không lặp lại nhưng quy luật không hề đổi”.

“Hừm, để xem...”

Trong đầu Vô Thường chợt hiện ra một vòng tròn có mười chấm đen nằm đều trên đường tròn. Ở tâm vòng tròn, một vòng tròn nhỏ ẩn dụ cho khu vực bán kính 5km hiện ra.

“Nếu đi thẳng một đường vuông góc với bình chương, cũng tức là theo nhóm của Tiêu Thần tiến đến khu rừng rồi cứ thế đi thẳng thì chắc chắn sẽ đến được trung tâm mảnh đại lục, nơi sẽ diễn ra cuộc chiến phân thứ hạng”.

Vô Thường vẽ mười đường thẳng nối từ chấm đen nằm trên đường tròn nối đến vòng tròn nhỏ tại tâm.

“Nếu đây là một cuộc chơi đã được sắp đặt sẵn bởi bàn tay của một ai đó, chẳng hạn như là Thần. Vậy thì ta có thể khẳng định một điều, thời gian để đi đến trung tâm sẽ không vượt quá 100 ngày, thậm chí là không vượt quá một nửa thời gian 60 ngày hoặc 50 ngày, có khi còn là 30 ngày”.

Vô Thường không tin cuộc tranh đoạt này do trí tuệ của Mười Giới tạo thành, bởi lẽ Mười Giới phải trải qua hàng trăm triệu năm, có thể là cả tỷ năm mới sinh ra được tí tẹo trí tuệ, đầu óc chúng cho đến bây giờ không sẽ thông minh đến như vậy.

Trong truyện Vô Thường đọc từng có nhắc đến, Thần có thể điều khiển thiên địa ở Phạm Giới, Vô Thường đoán Thần hoặc sinh vật có đẳng cấp tương tự làm ra trò này thì sẽ chính xác, hợp lý hơn.

Và vì nếu là một trò chơi, thì dĩ nhiên sẽ không ai tạo ra số ngày chỉ để đi thẳng đến một chỗ trong khi xung quanh có rất nhiều cơ duyên chờ người chơi đoạt được.

“Với 120 ngày, dụng ý thật sự của nó chính là tạo điều kiện để các giới tham gia tìm về các tài vật, tài nguyên, lẫn sinh khí về cho giới. Do vậy, sẽ không ai ngu mà cứ thẳng tiến về trung tâm rồi ngồi đợi, thay vào đó họ sẽ phải đi vòng để kiếm thêm đồ, đợi thời gian xấp xỉ rồi mới tiến về trung tâm”.

“Vì là một cuộc chơi do ai đó tạo thành, dĩ nhiên đều sẽ có quy luật riêng của nó. Có lẽ nó tồn tại một số quy luật cơ bản như sau”.

“Một. Phạm vi nếu Tộc đi đường vòng để tìm tài nguyên chỉ có thể cao lắm là nửa đường tròn, nếu vượt quá, thời gian đi đến trung tâm tuyệt đối không kịp, Tộc sẽ bị bình chương nuốt chửng. Nguyên do, là vì đây là cuộc chơi, nó sẽ kèm theo may mắn và có giới hạn bản đồ”.

“Hai. Mảnh đại lục này có rất nhiều địa hình hỗn tạp, có nơi là rừng, có nơi là sa mạc, có nơi là núi non, có nơi là tuyết trắng... chắc hẳn mỗi nơi như thế đều có đồ vật gì đó kỳ lạ hay tài nguyên quý hiếm ẩn giấu. Chủ yếu là Tộc có phát hiện ra hay không phát hiện ra, và dĩ nhiên thì tồn tại song song bên trong là các loại nguy hiểm”.

“Ba. Càng vào sâu, tài nguyên mới càng thêm nhiều, xen vào đó thì hẳn nhiên nguy hiểm cũng sẽ tăng cao”.

“Haizzzz”

Nói đến đây, Vô Thường liền thở dài trong lòng.

“Khốn thật, không xác định chính xác được thể mới đau lòng tôi chứ”.

Tất cả các suy nghĩ này giờ chỉ là hần suy đoán theo một chiều hướng của riêng hần, không điều gì đảm bảo cho tính xác thực của chúng, nhưng đối với hần mà nói, thà có những thứ thông tin chưa xác thực này còn tốt hơn là không có gì cả.

Đến đây Vô Thường buộc phải đánh cược 50/50, nếu số ngày 120 cho trước chỉ đủ hoặc thấp hơn vài ngày để các Tộc tham gia cuộc tranh đoạt tận dụng tốt, chạy một đường thẳng từ biên tiến đến trung tâm thì hần tiêu.

“Mẹ kiếp, đến lúc bỏ chơi thật rồi!”

Nhảy xuống cây, lấy áo khoác mặc lại vào người, Vô Thường đi đến chỗ ba người Quan Vũ chỉ vừa ăn xong, đang nhấm nháp trà thư giãn.

Vô Thường nghiêm túc nói.

- Tình hình thay đổi, từ lúc này trở đi ta là người điều lệnh, sẽ cố gắng hết sức dẫn dắt các ngài không những tìm về điểm sinh khí cho Nhân Giới mà còn là tìm về đồ tốt lợi cho các ngài. Các ngài không cần làm bất cứ điều gì cả vì đơn giản các ngài quá yếu để sinh tồn ở nơi này, chỉ cần theo bên cạnh ta là đủ rồi.

- Yên tâm, Vô Thường ta trông bề ngoài có chút yếu, nhưng đó chỉ là bề ngoài.

- Vậy ai không đồng tình, có thể rời nhóm ngay bây giờ.

Lúc trước, Vô Thường vì bận tìm hiểu kiến thức vừa trộm được của ba người Quan Vũ, chưa thật sự quan tâm đến vấn đề cướp đoạt điểm sinh khí nên khi hần định ra kế hoạch thì có phần hơi đơn giản, đi đến đâu, đánh đến đó. Bây giờ hần đã phân tích xong kiến thức ăn trộm, đầu óc rảnh rỗi hơn nên chuyển qua kế hoạch khác, một kế hoạch tốt đẹp hơn và chủ động hơn đến từ hần.

Lần này, Vô Thường quyết chí sẽ tận lực “đưa đồ ăn vào cổ họng” của ba người Quan Vũ, giúp ba người Quan Vũ đạt được nguồn tài nguyên tốt nhất. Đợi khi thoát ra khỏi cuộc tranh đoạt, với kiến thức và tài nguyên họ có được, cộng thêm với thể lực trợ trận sau lưng của họ ở bên ngoài, tương lai của ba người sẽ thật sự trở thành trụ cột cho Nhân Giới.

- Chúng ta không có ý kiến, mọi sự đều nghe theo Thường huynh chỉ dẫn.

Quan Vũ suy nghĩ chốc lát liền thay mặt cả ba lên tiếng. Mị Lam Ảnh và Phượng Tiên Nhĩ cũng đồng ý bằng một cái gật đầu hoặc im lặng.

Trải qua vài sự kiện trên đường, ba người Quan Vũ đều tự biết bản thân họ yếu, trong cuộc tranh đoạt này phần lớn họ đều vô dụng, nghe theo một

người vừa mạnh, vừa thần bí như Vô Thường là điều đúng, là điều thông minh.

-Được, vậy thì đồ đạc, chén đĩa của ai người này giữ, chúng ta sẽ lên đường ngay bây giờ.

Vô Thường nói ra, ba người Quan Vũ lập tức thu hồi các thứ thuộc về mình hoặc là do Vô Thường tặng họ. Còn lại những thứ như bàn, nôi, Vô Thường đều thu vào nhẫn giới.

“Để xem nào...”.

Đứng yên tại chỗ, Vô Thường sử dụng cơ thể lạnh lẽo cảm nhận các dòng sức mạnh lớn nhỏ, các dòng năng lượng mạnh yếu, các dòng linh khí đậm nhạt đang chảy xung quanh, hòng xác định hướng đi có nguồn tài nguyên tốt nhất cho nhóm, tìm ra vật chủ chốt của khu rừng này nếu nó đúng theo suy luận của hắn.

-Theo ta.

Lộ ra một nụ cười có quỷ dị nhưng cũng chứa chấp sự tự tin vô cùng, Vô Thường men theo hướng 1h của khu rừng mà tiến. Hướng này là hướng mà hắn cảm nhận được các dòng sức mạnh từ tất cả các nơi trong rừng đang lướt đến.

Ba người Quan Vũ sau khi dùng linh lực bảo vệ hô hấp, cơ thể liền tiếp cận Vô Thường, cùng hắn rời đi.

Vô Thường ở cạnh ba người, cảm nhận được tất cả các dòng sức mạnh của ba người đang làm việc gì, hoạt động thế nào, mệt nhọc ra sao, hắn chợt nói.

-Lần này thoải mái đi, không cần thiết phải dùng linh lực bảo hộ cơ thể.

-Có ta ở đây, tất cả đều sẽ được an toàn.

Bất chợt nghe vậy, cả ba người Phượng Tiên Nhã đều ngạc nhiên hướng đến Vô Thường nhìn qua.

“Tên này...”

Nhìn Vô Thường vừa tà dị lại vừa ngạo nghễ trong một cái nhếch môi khinh thường treo trên mặt, coi mọi thứ dường như đều trở thành vật dễ dàng nắm gọn trong lòng bàn tay của mình, Quan Vũ lần đầu tiên trong đời không cảm thấy ghét bản mặt lếu láo như vậy, ngược lại hắn còn có điều gì đó kính trọng, thần phục đối với vẻ mặt này, và hắn biết chắc rằng mọi thứ mà người mang vẻ mặt này đều sẽ làm được như lời đã nói ra.

“Thình thịch... thình thịch...”

Về phía Phượng Tiên Nhã, một tiểu nữ đã bị khí chất, sự lôi cuốn cơ thể của Vô Thường hút hồn và Mị Ảnh Lam, “thiếu nữ hai mặt” như là một “con cá nhỏ” đã bị Vô Thường dụ dỗ bằng chính sức mạnh của hắn, hai nàng tim đều đập rộn lên hồi, đập lớn như là đánh trống, âm thanh to đến nỗi mà Quan Vũ cách họ nửa mét kể bên cũng đều có thể nghe được.

Đi chính giữa trung tâm ba người, Vô Thường không để ý đến ánh nhìn của họ như thế nào đối với hắn, hắn chỉ là khẽ mở miệng nói ra một câu, một câu mà nó đã không ngừng vang vọng trong đầu ba người Quan Vũ một hồi rất lâu sau đó.

-Ngay lúc này đây, trò chơi mới chính thức... bắt đầu!

-Ha... ha ha... ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 65: Bạch Hồn Hoa

Tại một điểm cách nơi dừng chân trong rừng của bốn người Vô Thường khoảng 3km theo hướng 1h, cách bìa rừng chỉ tầm 200m đường.

Đứng ở một cái cây khá lớn, nhóm bốn người Vô Thường đôi mắt nhìn về một vùng đất trống không có cây cỏ phía trước, thứ duy nhất nằm bên trong chỉ là một bông hoa bạch sắc nhỏ bé với bốn cánh hoa và một con chó sói màu xanh như nước biển to dài chừng 10m đang nằm ngủ ngay bên cạnh.

-Thật không thể tin được, Bạch Hồn Hoa bốn cánh là thánh dược chuyên trị liệu linh hồn tổn hại cho các bậc Tướng cảnh lại mọc ở một nơi như thế này, thật quá khó tin.

Quan Vũ nhìn bông hoa bạch sắc cao dài tầm 20cm mà thốt lên, âm lượng của hắn khá nhỏ nhằm tránh đánh động đến con quái thú, nhưng bên trong vẫn không thể che dấu sự kinh ngạc to lớn, xen lẫn là niềm vui mừng khó tả trên vẻ mặt.

Cơ thể con người được chia làm hai chủ yếu, thân thể và linh hồn.

Thân thể là toàn bộ những thứ gì mà cơ thể biểu ra bên ngoài như là sức mạnh, hình dáng, cái nhìn, suy nghĩ, suy tư, mưu kế,... tóm gọn hơn, thân thể là một cái xác, cũng có thể ví nó như là một thanh kiếm sắc bén.

Còn linh hồn là thứ điều khiển thân thể, là thứ sẽ sử dụng thanh kiếm để tấn công, phòng thủ, bỏ chạy hay là làm bất cứ việc gì khác.

Trong chiến đấu, tu luyện giả từ bậc Linh Nhân cảnh trở lên đánh với nhau đều là nhờ vào sức mạnh linh lực, do vậy thì dù tay chân họ có cụt, có mất, thậm chí là chỉ còn nửa người đi chăng nữa, miễn là họ còn sống thì họ sẽ vẫn tiếp tục chiến đấu. Và ngay khi trận đấu kết thúc hoặc ngay trong trận đấu, tu luyện giả đều có thể dùng linh dược, linh thảo hay đan dược để trị thương, chữa lành thương tích cho thân thể.

Nhưng mà nếu tu luyện giả bị thương ở linh hồn**, cũng tức là người cầm “kiếm” đã bị thương, khiến cơ thể người cầm kiếm suy yếu, hư nhược, đau đớn, không thể cầm nổi thanh kiếm nữa, làm thanh kiếm trong tay chẳng khác gì một vật chết, tu luyện giả lúc này chết là điều không thể tránh khỏi. Trong trường hợp may mắn được người cứu, việc khôi phục, chữa trị linh hồn cho tu luyện giả sau này cũng tràn đầy vô vàng khó khăn vì trình độ quý giá và hiếm hoi của vật có thể hồi phục linh hồn.

**Đa phần là do đột phá Tông cảnh, Tướng cảnh,... thất bại, hoặc tẩu hỏa nhập ma do tu luyện công pháp, hoặc do phản phệ, yêu thú,...

Hiện tại trên khắp Nhân Giới, trong hàng loạt các bộ sách về dược liệu có chức năng chữa trị, khôi phục, tăng cao linh hồn chỉ tồn tại có đúng duy nhất năm loại dược thảo, bao gồm Bạch Hồn Hoa, Xích Hồn Thảo, Long Hồn Thảo, Bạch Hồn Liên và Hồn Thụ.

Năm loại thảo dược này, trừ Xích Hồn Thảo được nuôi dưỡng ở các gia tộc lớn hay đại Tông, Môn, Phái, bốn loại còn lại rất khó tìm, có khi đã tuyệt tích từ lâu. Điều này cũng đồng nghĩa với việc nếu một tu luyện giả bị thương linh hồn nhưng không phải thành viên của các tổ chức lớn mạnh thì xem như đã vô vọng, cứ thế nằm trên giường để người thân chăm sóc cho đến chết hoặc đợi chờ nhân tìm đến báo thù, tận mắt nhìn người thân yêu gục xuống trước mặt nhưng không thể làm được gì.

Do vậy, ngay lúc này gặp được Bạch Hồn Hoa, không những là dược thảo quý hiếm trị thương linh hồn khiến triệu người tìm mà còn là Bạch Hồn Hoa có bốn cánh hoa chuyên trị cho các bậc Tướng cảnh trở xuống, Quan Vũ đơn nhiên là cực kỳ vui mừng. Hẳn nếu có thể đem để sư tôn hắn tạo giống nuôi trồng, biến hóa thành một vườn Bạch Hồn Hoa thì quá tốt đẹp.

Bên cạnh, Mị Ảnh Lam và Phụng Tiên Nhã cũng rất kích động, vui mừng, họ chỉ là không lên tiếng nói giống như Quan Vũ mà thôi.

Bất quá thì bên cạnh ba người, Vô Thường chợt lên tiếng làm gây hấn cảm giác vui vẻ của ba người.

-Đã biết thực lực con chó con bên cạnh mạnh yếu thế nào chưa mà đã vui mừng?

-Và lại, nếu lấy được gốc Bạch Hồn Hoa đó thì ai sẽ là người trong chúng ta có được nó đây?

Thật ra Vô Thường không hề biết Bạch Hồn Hoa là thứ quý giá gì, công dụng tốt đẹp ra sao vì kiến thức của hắn không bằng ba người Phụng Tiên Nhã, lúc đột nhập thông tin trong não ba người, hắn chỉ ấn cập kiến thức sức mạnh, còn ký ức hay thông tin khác hắn không lấy nên mù tịt với gốc dược thảo trước mặt này, nhưng với từ “Hồn” bên trong tên, hắn có thể đoán ra chút ít thông tin. Hắn đứng nói như không có thắc mắc gì, chỉ là hắn đang diễn sâu.

Hai câu nói của Vô Thường vang lên lập tức khiến ba người Quan Vũ rơi vào trầm tư. Họ không cần nghĩ đến con sói mạnh cỡ nào, chỉ nghĩ đến gốc Bạch Hồn Hoa thuộc về ai cũng đã khiến họ đau đầu, bởi ai cũng muốn nó thuộc về mình.

Đối với họ, đây không đơn giản là một gốc Bạch Hồn Hoa, mà nó còn là cả một vườn Bạch Hồn Hoa trong tương lai, họ tuyệt đối không để nó tuột khỏi tay mình.

-Thật tốt quá, con quái... con chó con đó chỉ mạnh bằng một Linh Nhân cảnh viên mãn có 90, 91 sợi xích thôi, chúng ta sẽ tiêu diệt được nó.

Tạm gác chuyện “của ai” qua một bên, Phụng Tiên Nhã thăm cảm ứng sức mạnh tỏa ra từ con quái thú liền vui mừng nhỏ giọng reo lên.

-Ừm, nó đúng là rất yếu nha.

Mị Ảnh Lam như cũ, giọng xuôi vừa nhỏ, vừa nhẹ, vừa dễ thương nói.

Kế tiếp, Quan Vũ cũng một mặt hớn hờ nói.

-Đúng vậy, nó thậm chí còn yếu hơn rất nhiều so với ta a.

-Thường huynh, người thấy thế nào?

Dù vậy, Quan Vũ không quên hỏi Vô Thường, bởi trong nhóm Vô Thường đã là kẻ mạnh nhất, chỉ khi hắn thật sự nói con quái đó yếu, hắn mới dám tin tưởng trăm phần trăm nó yếu.

Mị Ảnh Lam và Phụng Tiên Nhã phản ứng với lời Quan Vũ, hai nọ đồng thời đưa mắt đẹp nhìn Vô Thường chờ đợi hắn nói.

Trong mắt Vô Thường, ba người Quan Vũ yếu như kiến đều cảm nhận được như thế, hẳn đơn nhiên cũng cảm ứng được như vậy. Thế nên hắn mỉm cười nói.

- Vậy còn chờ gì nữa, tiến lên giết nó đi...

- Được, chúng ta cùng xông lên giết nó, Bạch Hồn Hoa để sau lại tính ai là người giữ.

- Không nên, Tiên Nhã nghĩ là để Vô Thường ca giết nó vì Vô Thường ca đã có điểm sinh khí từ trước, nếu để Vô Thường ca có thêm điểm sinh khí thì rất nhanh sẽ được một ngàn điểm sinh khí, giúp Nhân Giới chúng ta lập tức có sinh khí ủa vào.

Quan Vũ vừa hứng hực khí thể chém giết lên tiếng thì Phụng Tiên Nhã xen vào nói, lời lẽ của nàng rất có lý, đồng thời nó cũng nhắc tỉnh ba người nhớ về số điểm sinh khí mà Vô Thường đã đạt được sau khi giết chết hai con quái thú mặt chó mình rất.

Thế nhưng không đợi ba người nói gì thêm, Vô Thường bỗng chuyển lạnh nhạt nói.

- Ta lên... để cho nó ăn thịt ta ư?

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng trong con khó hiểu của ba người Quan Vũ đối với lời bản thân hắn vừa nói, Vô Thường mang theo phần mỉa mai, lại có xem thường trên gương mặt lạnh đối diện với ba người mà tiếp tục nói.

- Không cần hỏi, điểm số của hai con rết kia nhỏ đến mức đáng thương nên đừng nhắc lại.

- Còn bây giờ, Vô Thường ta xin đảm bảo một điều rằng, ai lên giết con chó con đó sẽ là người nhận được Bạch Hồn Hoa mà không có bất cứ ai dám tranh giành. Nào, lên nhanh lên, không thì ta sẽ là người lấy nó nhé?

“Chó thật, tự nhiên ngu si đòi trả nợ cho Nhân Giới trong khi nó méo cần để làm cái gì, giờ mang thêm ba tảng đá đừng hỏi tại sao nó nặng kinh vòn ở trong người khiến mọi hành động đều mất tự do. Má nó, cái sự tích óc chó đúng là có thật, thật còn hơn cả chữ thật”.

Tự mắng chính mình một câu, Vô Thường dỗi mắt nhìn phản ứng của ba người Quan Vũ biến đổi.

Thấy ba người không dám nói gì hay xông lên, đặc biệt là Mị Ảnh Lam và Phụng Tiên Nhã đều cùng nhau cười mặt không dám trực diện nhìn hắn, hắn lại nói.

- Ô, kỳ lạ nhỉ, ai cũng đều cảm ứng được nó yếu, thế thì tại sao không xông lên, còn đứng đây chần chừ làm gì, đừng nói với ta là ba ngài đều sợ nó, sợ hãi một con quái yếu hơn bản thân mình?

Nếu không phải hắn đã lỡ hứa là đào tạo ba người Quan Vũ, hắn từ lâu đã bỏ rơi ba người nào bé này để ngao du tự do bên ngoài, tìm kiếm đến những vùng đất có nguồn tài nguyên vô cùng hấp dẫn chờ đợi hắn.

- Thường huynh, con quái thú đó nếu có vấn đề thì ngươi cứ nói thẳng, đừng đánh đổ chúng ta như vậy, chúng ta yếu hơn ngươi thì làm sao biết được đây?

Nhìn hai thiếu nữ đối với Vô Thường cứ như là cô dâu nhỏ đang nghe chồng trách mắng, Quan Vũ lại là người phải lấy dũng khí để nói chuyện với Vô Thường trong khi nhìn bản mặt Vô Thường lúc này khá đáng sợ.

- Yếu hơn ta sao...?

Vô Thường bề ngoài bỗng cười nhẹ, bên trong lại đang không ngừng an ủi mình.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, có việc gì đâu mà phải nóng, bọn này đó giờ ngu sẵn rồi, nếu nó mà không ngu thì sao bị mày gạt chứ. Ể nhìn kia, đằng kia rõ là hai em gái dễ thương đang mỉm cười với mày kia, quoa, hai em còn không thèm mặc quần luôn. Trời, hai em đang chuẩn bị cởi áo khoe ngực kia...”

Hắn là đang tức giận, hết sức tức giận.

- À... thông cảm, đợi ta một chút.

Cố gượng với ba người Quan Vũ, Vô Thường quay đầu vào gốc cây đập đầu mình vài cái, tạo ra âm thanh “bịch bịch” liên hồi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chương 66: Thiêu sống chó con

Chừng hai mươi giây qua đi, Vô Thường mang theo gương mặt bình tĩnh nói với ba người Quan Vũ.

-Một con chó con với sức mạnh ngang bằng Linh Nhân cảnh viên mãn có 90 sợi xích mà lại đi thủ hộ một được thảo trên quý đối với Tướng Cảnh. Các ngài nghĩ thế nào, có thấy hợp lý không nhỉ?

-Chưa kể, một con thú thủ hộ thứ gì đó thì thứ đó chắc chắn phải có lợi ích đối với nó, nếu không thì nó đã chẳng phải rãnh rỗi nằm trực, không chịu rời đi. Vậy, các ngài nghĩ con chó con này chỉ đơn giản có sức mạnh ngang ngửa Linh Nhân cảnh?

-Haizz, đầu óc chỉ thuộc trình độ như thế này, Nhân tộc luôn bị loại khỏi cuộc tranh đoạt là điều quá mức bình thường. Nếu không bị loại thì ĐÓ mới là chuyện bất thường.

Hai câu đầu của Vô Thường, ba người Quan Vũ nghe xong thì chợt bừng tỉnh chân lý.

Đúng là thông thường thì chỉ có yêu thú cấp 3 đỉnh hoặc cấp bốn sẽ thủ hộ bên được thảo cấp bốn có lợi ích cho chúng, chờ ngày được thảo chín mùi liền ăn vào để tăng cao sức mạnh, thậm chí là tiến cấp. Chưa từng ai trong khắp lịch sử tu luyện giả thấy được một con yêu thú cấp 2 sẽ thủ hộ bên một loại được thảo cấp 4. Con quái thú giống chó sói này đúng là có vấn đề.

Còn câu cuối của Vô Thường vừa dứt, Quan Vũ là người khá cứng trong ba người Mị Ảnh Lam cũng phải cuối đầu câm nín. Nếu không có Vô Thường đi cùng lúc này, họ đã không thể tìm ra được Bạch Hồn Hoa, và nếu không có Vô Thường ở đây, họ có lẽ đã hết mình xông lên vì cái tham trước mắt, dẫn đến khả năng cao là bị loại, tệ hơn nữa là chết.

-Bọn ta thật ngu ngốc, chỉ biết nhìn cái lợi trước mắt a.

Quan Vũ đưa tay gãi đầu đầy gượng gạo nói, sau đó hấn cổ tĩnh tâm lại rồi nói ra suy đoán vừa hiện ra của mình, một suy đoán hết sức rùng rợn nếu là thật.

-Có phải ý Thường huynh là nói con quái thú này có thể... có thể công kích linh hồn?

-Không sai, đúng là như thế.

Vô Thường gật đầu xác nhận, ba người Quan Vũ thì lập tức trở nên hoảng hồn.

Công kích linh hồn, một loại chiêu thức mà chỉ cần nghe thôi cũng đã đủ khiến người rợn óc bởi trình độ quý dị và kinh khủng của nó.

Trên con đường tu luyện, tu luyện giả trở nên mạnh dần theo từng cấp bậc Linh, Tông, Tướng, Tôn,... và hầu như tu luyện giả nào có tu vi từ Tông cảnh trở lên đều ít nhiều sẽ có tu luyện một loại Thể Thuật khiến thân thể rắn chắc, hay là mặc bảo giáp trên người để đề phòng bị người bất ngờ tấn công. Do vậy, một tu luyện giả yếu nhược hoặc tu vi ngang bằng rất khó để có thể giết chết được họ.

Tuy nhiên, tu luyện giả dù có mạnh đến đâu, tu vi cao như thế nào đi chăng nữa thì linh hồn của họ vẫn rất yếu nhược, không thể trở nên mạnh hơn vì thứ mà linh hồn tăng lên sau mỗi lần đột phá chỉ là độ to lớn và năng lực vượt trội hơn, không phải tăng về độ “cứng” của linh hồn. Tu luyện giả yếu, linh lực của họ, sức mạnh của họ chắc chắn không làm được gì tu luyện giả mạnh, nhưng nếu như họ có khả năng công kích linh hồn thì nó lại là một vấn đề khác hoàn toàn.

Bởi lẽ linh hồn là người điều khiển thanh kiếm, linh hồn mà bị thương thì thanh kiếm trở nên bất động, chậm chạp. Điều này đồng nghĩa là tất cả sức mạnh của tu luyện giả từ tư duy, ý nghĩ, linh lực, thân thể,.. đều từ “hoạt động” chuyển sang trạng thái “ngờ” hoặc tệ hơn là “dừng”(người thực vật), đơn giản, dễ hiểu hơn là họ biến thành một kẻ ngu mang theo sức mạnh trong người lại không thể nào đánh ra, ngày ngày chỉ biết bò lét trên đường với nụ cười “hi hi, ha ha”.

Đơn giản chỉ với một Hồn Tâm Đan hay bí pháp có thể rèn luyện linh hồn, công kích linh hồn (còn nhiều thứ khác), một tu luyện giả Linh Nhân cảnh vẫn có thể làm vua, làm chúa trong một rừng Tướng, Tôn, Thánh cảnh nếu biết cần động não tính kế.

Thánh cảnh dù mạnh mẽ đến đâu thì khi biến thành thẳng ngốc cũng sẽ chẳng biết dùng linh lực, thậm chí còn không thể phân biệt đâu là phân, đâu là cứt, này để Phàm Nhân nhìn thấy còn không sợ chứ đừng nói là Linh Nhân cảnh.

Thế giới tu luyện chính là cay nghiệt như vậy, bỏ công bỏ sức cày lên Thánh cảnh, một hôm đ-ng trúng người biết công kích linh hồn, thế là đời tàn, công sức thế là đổ sông đổ biển...

Nhưng mà cũng may mắn, những thứ có liên quan về công kích linh hồn ở Nhân Giới, kể cả Hồn Tâm Đan, tất cả đều đã tuyệt tích từ sau cuộc va chạm long trời lở đất giữa các giới, còn những Linh cụ hay tà vật đều được các đại năng phong ấn, hoặc phá hủy để chúng không còn làm hại thế gian thêm lần nào nữa.

Bây giờ, ngay trước mặt ba người Quan Vũ là một con quái thú có năng lực công kích linh hồn, ba người dĩ nhiên là rất sợ.

-Vậy... vậy chúng ta nên làm sao đây thường huynh? Chẳng lẽ phải bỏ qua Bạch Hồn Hoa?

Quan Vũ trấn định tâm tình lại mà hỏi Vô Thường.

Vô Thường trở về trạng thái bình thường, hắn nói với ba người Quan Vũ.

-Mặc dù ta có thể diệt nó, nhưng mà như đã nói, đây là cơ hội của ba ngài, ai là người diệt được nó trước, vậy Bạch Hồn Hoa liền là của người đó.

Thoáng suy nghĩ chút, hắn lại nói, đồng thời đôi mắt cũng hướng về trước nhìn chăm chăm vào con chó con màu xanh to dài chừng 10m.

-Hừm, để hạ được nó thì trước hết phải xem thử nó trâu bò cỡ nào, chúng ta có đủ sức hay không để phá nổi thân thể của nó, sau đó lại tìm cách tiêu diệt nó.

Vô Thường hiểu, cái mà ba người Quan Vũ cảm ứng được chỉ là sức mạnh công kích, không phải là độ cứng của thân thể quái thú, nên dù sức mạnh của quái thú chỉ mạnh bằng Linh Nhân cảnh viên mãn nhưng không nói lên rằng thân thể của nó cũng chỉ ngang ở tầm đó. Lỡ dùng công kích không thể giết chết quái thú chó sói này, khi nó tỉnh giấc chính là mầm họa tử vong.

Thế nhưng ba người Quan Vũ còn chưa kịp nghĩ ra điều gì, Vô Thường lại nói.

-Mà thôi, không cần nữa. Các ngươi không đủ sức để chiến bại nó, thay vào đó thì hãy mau tìm chỗ nấp đi, ta sẽ là người tiêu diệt chó con này.

Nhờ Tâm Đan thứ hai, Vô Thường đã suy diễn bản thân khi dùng sức mạnh tương ứng với Linh Nhân Linh cảnh viên mãn có 100 sợi xích đánh mạnh vào đầu của con chó con sẽ như thế nào, kết quả là hắn chết hay chó con chết?

Vô Thường nói ra lời này, dĩ nhiên hắn là người chết.

Nghe hắn nói như vậy, ba người Quan Vũ cũng tự biết khả năng bản thân mạnh yếu tới đâu nên đành chia nhau ra ba gốc cây lớn cách khá gần Vô Thường mà ẩn nấp. Chỉ cần không để quái thú sói nhìn thấy thân thể, họ sẽ an toàn.

Chỉ còn bản thân ở cây lớn, Vô Thường vòng ra sau dựa lưng vào cây hông che đi thân thể.

“Phòng ngươi vùng vẫy phá hủy Bạch Hồn Hoa, trước khóa di chuyển của ngươi”

“Trói Buộc!”

Sau đó Vô Thường khề quát.

-Bùng cháy đi, sức mạnh của ta.

-ÉC.. ÉC...ÉCcccccc...

Vô Thường vừa dứt lời, cách xa hơn 150m, quái thú dạng sói yên bình nằm ngủ đột nhiên bốc cháy thành một thân lửa tím rực rỡ khiến nó bừng tỉnh, đồng thời tiếng kêu gào vừa thảm thiết lại đầy quái dị chẳng khác gì một con heo nái đang sinh con từ miệng nó vang lên, âm lượng to lớn đau đớn thảm thiết tràn ngập khắp rừng.

Ba người Quan Vũ nghe thấy âm thanh này đều khó chịu nhăn mặt bịt tai, linh lực cũng đã xuất ra để tạm thời che đi thính giác của mình vì âm thanh này quá mức nhức tai, ỉnh ỏi đầu óc, không che không chịu được. Trong lòng họ cũng không khỏi sợ hãi với sức mạnh của Vô Thường, sức mạnh tà dị của ngọn lửa tím.

Có lẽ nếu họ biết được thêm thông tin, ngọn lửa của Vô Thường còn có khả năng thiêu đốt linh hồn thì không biết họ sẽ có bộ dạng gì, có hay không nghĩ kẻ giết hắn để giúp Nhân Giới thoát khỏi bàn tay của một con ác quỷ trong tương lai?

Ba người ẩn nấp đi, không nhìn được con quái thú đang đau đau đớn kêu gào nhưng không thể cử động dù chỉ một ngón chân, ba người Quan Vũ đã không hề biết Vô Thường còn ớn lạnh hơn trong tưởng tượng của họ như thế nào.

Bên đây cách ba người không xa, Vô Thường không nhìn cũng biết ba người Quan Vũ đang cảm giác gì, hắn lúc này chỉ là vừa dùng sức mạnh tra tấn chó con, vừa suy nghĩ.

“Nên hóa ngươi thành tro hay chỉ giết ngươi nhỉ?”

Bộ lông màu xanh biển của quái thú sói trông có vẻ mềm, đẹp nhưng nó lại cứng ngang ngửa với linh lực hộ thể của một vị Linh Sư cảnh đại viên mãn. Vô Thường nếu chọn cách hóa nó thành tro thì phải tốn nhiều thời gian vì hắn đang tự giới hạn sức mạnh của bản thân lại, còn nếu hắn chọn giết thì chỉ cần một giây, bởi thịt, não, nội tạng của nó chỉ có trình độ bằng với Linh Nhân cảnh bình thường, không quá cứng.

“Không, tốt nhất ta nên chờ thêm vài phút”.

-ÉC ECCCCC... ÉC...

Cứ thế, Vô Thường lại để tiếng thét thảm thiết của quái thú dạng sói kêu rên thêm một đoạn thời gian dài.

“Tại sao, bốn người chúng ta đều là Linh Nhân cảnh nhưng vì sao hấn lại mạnh như vậy? Còn ta thì...”

“Nếu hấn ở Thiên Giới, tham gia Thánh Vương Điện, với sức mạnh của hấn bày ra chắc chắn sẽ khiến Điện Chủ đại nhân chú ý nhận làm đệ tử, lúc đó ta có lẽ sẽ nhờ được hấn trợ giúp...”

“Người sẽ là của ta, chỉ riêng mình Mị Ảnh Lam ta! Hà... hà hà...”

Bên mỗi một gốc cây riêng, ba người Quan Vũ yên lặng bịt tai nhưng trong lòng không thể bình yên đối với Vô Thường.

Chỉ với hành động Linh Nhân cảnh có thể giết Linh Sư cảnh, điều đó đã nói lên sự phi thường bí ẩn của Vô Thường, vị Linh Nhân cảnh đầu tiên đang dần dần biến hóa thành hình tượng vô địch trong suy nghĩ của họ.

Gần 5 phút trôi qua đi, khi tiếng quái thú hình sói to lớn gần 10m chấm dứt, thân thể cũng hóa thành bụi rơi xuống đất, chiếc vòng tay của Vô Thường đã từ màu bạc hóa thành màu lam nước biển*.

*Gỗ, đồng, bạc, vàng, xanh lục, cam, tím, xanh lam biển, trắng. Khi đạt 1000 điểm sẽ quay về màu gỗ.

Vô Thường là người đầu tiên rời khỏi nơi ẩn nấp, hấn bước ra trong tình trạng khá mệt mỏi cùng với một câu nói.

-Hừm, dù có chết cũng kiên quyết không làm tổn hại đến được vật mình canh giữ, quả nhiên là một con chó tốt.

-Mọi người ra đi, quái thú đã bị tiêu diệt.

Nghe Vô Thường gọi, ba người Phượng Tiên Nhã đều đồng thời bước ra, ánh mắt đầu tiên của ba người dĩ nhiên đều tập trung vào nơi có Bạch Hồn Hoa và con quái thú đã nằm cách đây ít phút.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chương 67: Đêm kéo đến

“May quá, Bạch Hồn Hoa đúng là còn nguyên vẹn, con quái vậy mà nhịn đau không phá hoại nó a”

Thấy Bạch Hồn Hoa vẫn còn bốn cánh nguyên vẹn, nằm thẳng đứng trên đất nâu, ba người đều âm thầm vui mừng. Bất quá chỉ một giây sau, họ đều tiếc nuối bởi Vô Thường là người đã tiêu diệt con quái thú, theo lý hấn sẽ là người có nó, bọn họ chỉ có nước thêm thưởng mà nhìn.

Ba người đều không tin Vô Thường sẽ có lòng tốt hóa Bạch Hồn Hoa thành điểm sinh khí hay bỗng dưng cho họ trong khi hấn đã tự ra sức cực khổ để giết chết quái thú. Chắc hấn chỉ có kẻ ngốc mới làm như vậy.

Nhưng mà họ không ngờ rằng, Vô Thường lại đúng là người ngu ngốc đó. Hấn bỗng dưng lượm một nhánh gỗ nhỏ tí tẹo rồi bẻ ra làm ba khúc nắm chặt trong tay.

Vô Thường nhìn ba người Quan Vũ nói.

-Ai trong số các ngài lấy được khúc gỗ dài nhất trong tay ta sẽ là người sở hữu Bạch Hồn Hoa.

-Hà?

Ba người lập tức kinh ngạc, nhìn Vô Thường như nhìn một sinh vật lạ hiếm hoi của Nhân Giới.

Quan Vũ lập tức trợn mắt lớn hỏi.

-Thường huynh, người thật sự là không cần Bạch Hồn Hoa cực kỳ trân quý, có hiệu trị liệu thương thế cho linh hồn? Chỉ cần... chỉ cần ai trong chúng ta rút ra được khúc gỗ dài nhất sẽ là của người đó?

-Nói nhảm, ta đã nói ngay từ đầu là không có hứng thú thì dĩ nhiên sẽ không lấy nó. Tóm lại, vậy ba người các ngài có muốn lấy Bạch Hồn Hoa không, nếu không thì để ta đem quy thành điểm sinh khí vậy.

Vô Thường thẳng thừng trả lời.

Đối với Bạch Hồn Hoa, chính xác mà nói không phải hấn không cần, đem về nhà rồi nếu hấn không dùng thì có thể đem đi bán, đem đi đổi về những thứ tốt hơn, nhưng mà lúc này là lúc hấn đang cần tạo thêm tình cảm với ba người Quan Vũ nên đành phải làm như vậy.

“Mất cọng cỏ để đổi lấy ba con bò (ba cục đá)” để tặng cho Nhân Giới, đây là lựa chọn của hắn.

-Không không, rút, bọn ta rút, Thường huynh cứ từ từ đã.

Nghe vậy, Quan Vũ hết sức vui mừng, gấp gấp ngăn chặn ý định quy đổi điểm sinh khí của Vô Thường.

-Vậy thì mời Vũ huynh rút trước.

Nhìn xuống cái tay muốn tống thẳng vào cái bản mặt sáng quắc của Quan Vũ, Vô Thường đưa nắm tay đang giữ chặt ba khúc gỗ ra trước mặt Quan Vũ.

-Có thể.. có thể dùng linh lực để cảm ứng không a Thường huynh?

-Không thể.

Lúc này mà không phải có hai tiểu nữ nhân xinh đẹp nơi này, từ “không thể” sẽ bị hắn thay bằng từ “đéo”.

-Ài..., vậy Vũ ta sẽ lấy khúc này.

Quan Vũ có chút tiếc nuối bởi nếu được dùng linh lực cảm ứng, hắn có thể soi được khúc nào dài hơn khúc nào. Vô Thường không cho sử dụng linh lực cảm ứng, hắn chỉ đành suy nghĩ vài ba giây liền chọn đại khúc gỗ nằm ở bên phải.

Đội Quan Vũ lấy xong khúc gỗ, Vô Thường bước qua chỗ của Mị Ảnh Lam với một nụ cười.

-Tới Lam muội.

Mị Ảnh Lam thoáng ngây ngốc vì nụ cười ấm áp xuất thần này của Vô Thường mặc cho gương mặt hắn không đẹp, nàng khẽ gật đầu sau đó liền cầm lấy khúc gỗ bên trái.

Vô Thường cuối cùng bước đến chỗ Phượng Tiên Nhã với vẻ mặt có lỗi.

-Xin lỗi Tiên Nhã tiểu thư, Vô Thường ta lại không để tiểu thư được lựa chọn rồi.

Chỉ có ba khúc gỗ, Mị Ảnh Lam và Quan Vũ đều đã lấy một trong ba, trong tay hắn giờ chỉ còn đứng một khúc gỗ, Phượng Tiên Nhã liền không có sự lựa chọn khác.

-Không sao đâu Vô Thường ca ca, nếu Tiên Nhã chọn, Tiên Nhã cũng sẽ chọn khúc gỗ chính giữa này mà thôi, nên Vô Thường không có lỗi gì đâu.

Đôi mắt tròn xoe trong vắt, lấp lánh hắc bạch nhật nguyệt chuyển động bên trong nhìn Vô Thường, Phượng Tiên Nhã nói với giọng điệu dịu hiền rồi đưa tay nắm lấy khúc gỗ còn lại duy nhất trên tay Vô Thường.

Vô Thường bị hành động này của nàng đánh đến, ánh của nàng nhìn xuyên (xao xuyên) qua, hắn lập tức cúi mặt thảm thán.

“Suýt chết, mén thì từ mười hai năm đến hai mươi năm tù, tù chung thân hoặc có khi là tử hình”

Quay lưng rồi đi, Vô Thường nói lớn trong khi ánh mắt Mị Ảnh Lam nhìn chăm chăm Phượng Tiên Nhã đầy ác liệt, gương mặt dễ thương của nàng đang có cổ bình ôn lại sự run rẩy.

-Được rồi, các ngài tự so với nhau xem khúc gỗ của ai dài nhất, Bạch Hồn Hoa liền của người ấy.

Ba người Quan Vũ bắt đầu chụm lại với nhau.

-Hi hi, khúc gỗ của muội dài nhất, vậy gốc Bạch Hồn Hoa này là của muội.

Chỉ mất vài giây là đã quá đủ để xác nhận được người có khúc gỗ dài nhất.

Mị Ảnh Lam treo trên mặt nụ cười hết sức vui vẻ mà đi đến Bạch Hồn Hoa ngồi xuống, đào cả một mảnh đất mà Bạch Hồn Hoa đang cắm rễ bỏ vào nhân giới.

-Ài, xui thật.

-Nơi này xem như đã xong. Đi thôi, chúng ta sẽ rời khỏi cánh rừng này đến nơi khác.

Khi Mị Ảnh Lam thu thập xong Bạch Hồn Hoa, Quan Vũ thời dài tiếc nuối, Phượng Tiên Nhã đứng một chỗ im lặng, Vô Thường quay người nói, sau đó tiếp tục dẫn đầu hướng theo hướng 3h mà đi.

Ba người Quan Vũ chỉnh chu lại trạng thái phòng bị rồi lần nữa theo sau Vô Thường.

Trong lòng họ, một hình ảnh mới của Vô Thường, một hình ảnh của kẻ xem đồ vật trần quý dành cho Tướng cánh chỉ là cỏ rác lập tức hình thành. Sự thần bí, vĩ đại của Vô Thường lại tăng thêm một bậc.

...

Hai giờ sau.

Vô Thường dừng lại ở một vị trí gần như đã giáp biên với mảnh đất có những ngọn núi nhỏ cao trung bình từ 50 đến 100m, dưới đất là sỏi đá xen lẫn các hồ nước to nhỏ không một tiếng động cách họ chừng 300m.

Nhìn lên bầu trời có ba mặt trời đang bị ba cái bóng đen che đi như hiện tượng “nhật thực”. Vô Thường ra hiệu.

-Trời đã về đêm, chúng ta tạm nghỉ ngơi tại đây để chờ trời sáng vậy.

Trên mảnh đại lục kỳ dị này, mặt trời không bao giờ chuyển động nên rất khó biết chính xác tại thời điểm này, thời điểm kia là mấy giờ. Điều duy nhất biết được là khi mặt trời bị bóng đen nuốt tức là trời đã về đêm.

Trời về đêm, không gian xung quanh tức thì bị bóng tối mù mịt ban trùm, dù tu luyện giả có là Linh Nhân cảnh hay Thánh cảnh đều không thể nhìn thấy bàn tay đặt trước mặt cách họ 1cm. Để nhìn được thì chỉ có thể là nhờ lửa, ánh quang hoặc đợi trời sáng.

Với tình hình bóng đêm bao phủ như vậy, tộc tham gia cuộc chơi sẽ không thể duy chuyển linh hoạt trong đêm tối, họ buộc phải dừng chân chờ đợi. Còn may là khi trời về đêm, tất cả mọi thứ kể cả quái thú của mảnh đại lục đều bất động, không thì tuyệt đối nguy hiểm cho tộc nào xấu số gặp phải.

Nhóm bốn người Vô Thường mặc dù có Vô Thường là tu luyện giả có khả năng tạo ra lửa để thấp sáng, nhưng nếu cứ duy trì liên tục trong đêm, Vô Thường sẽ sớm cạn kiệt linh lực và việc khôi phục lại linh lực vào sáng hôm sau là điều không thể nào, chỉ ít là phải cần thời gian 1 tháng chuyên tâm hấp thụ linh khí tu bổ.*

Nhóm bốn người để mất đi sức mạnh của Vô Thường chẳng khác gì mất đi một thanh đao sắc bén đang cầm trên tay, khi gặp phải thứ mạnh hơn ba người Quan Vũ, tất cả đều sẽ chấm dứt. Do vậy, Vô Thường phải dừng, chờ đợi sáng ngày mai mới tiếp tục di chuyển.

*Lần đầu chuyển linh khí thành linh lực, nó tựa như là tạo ra một cái “bọc nước” khi đánh nhau, thứ xuất ra là nước trong “bọc”. Do vậy để bổ sung linh lực (bổ sung nước vào “bọc”) sẽ nhanh hơn, dễ hơn so với việc tạo ra một cái “bọc nước” mới.

Nhân lúc trời còn một khoảng nắng mới tắt hẳn, Vô Thường lấy ra vài chục miếng gỗ đã chuẩn bị khi nhóm người nghỉ ngơi trong rừng để xuống mặt đất, đồng thời nói.

-Nếu tin tưởng Vô Thường ta, đêm nay các ngài cứ yên ngủ một giấc cho thoải mái. Ta sẽ là người thủ hộ bên cạnh tiêu diệt đi mọi mối nguy hiểm nếu có.

Nói xong, Vô Thường khẽ đào một cái hố nhỏ, xếp gỗ đứng nghiêng dựa vào nhau để chuẩn bị đốt lửa lên khi trời vừa có đêm đen bao lấy.

Tu luyện giả mạnh thì có mạnh nhưng đầu óc của họ vẫn cần được thư giãn khi mà đã hoạt động quá nhiều, vì thế tu luyện giả có tu vi từ Linh Nhân cảnh trở lên nếu không có việc gì trở ngại, họ cũng cần phải ngủ như người thường để ôn dưỡng thần kinh và não bộ.

Trong trường hợp cả ba người Quan Vũ đã phải trải qua nhiều cảm xúc, thu thập thêm nhiều kiến thức quý hiếm từ Vô Thường, lại phải suy tư về kiến thức đó khá nhiều trên đường đi liên tục trong vài giờ đồng hồ, họ đích xác là đang cần được ngủ một giấc ngon lành.

Với điều kiện khi trời về đêm, nguy hiểm tụt xuống 0,1% như thế này, lại có Vô Thường mạnh mẽ mà nếu hắn muốn giết họ thì đã giết từ lâu bên cạnh bảo hộ, ba người Quan Vũ đều không ngần ngại gật đầu đồng ý.

-Vậy thì nhờ Thường huynh giúp đỡ, ta quả thật có chút mệt mỏi với việc bỗng dưng bị truyền tống đến nơi đây để tham gia cuộc tranh đoạt sinh khí này.

-Tốt quá, từ lúc có kiến thức của Vô Thường ca thì muội luôn suy nghĩ rất nhiều về nó để học tập, muội cũng đang rất cần một lúc nghỉ ngơi đây.

Quan Vũ và Mị Ảnh Lam đều cảm tạ hắn khá dài dòng, riêng chỉ mình Phượng Tiên Nhã là nhẹ nhàng, ngắn gọn.

-Cảm ơn Vô Thường ca ca.

Giọng hoa chỉ thốt ra sáu từ như vậy, Phượng Tiên Nhã lấy ghế hình trụ tròn ra đặt xuống đất gần chỗ Vô Thường sẽ đốt lửa rồi ngồi lên nhắm mắt tu luyện, tìm tòi, khám phá tri thức của Vô Thường.

Hai người Mị Ảnh Lam và Quan Vũ gần bên cũng làm hành động tương tự.

Trời lúc này chưa tối, và lại nếu có tối thì vẫn chưa đến lúc họ phải đi ngủ, tranh thủ một chút thì giờ cũng tốt. Còn về khoảng hấp thụ linh khí, tăng tiến tu vi thì căn bản ba người không cần và cũng không thể.

Tu vi họ đều đã ở mức Linh Nhân cảnh đại viên mãn, tức là linh lực Tâm Đan ở cấp chín đỉnh phong, tuy nhiên để đột phá thành Linh Sư cảnh không phải đơn giản là chung cất linh lực cấp chín thành cấp 10. Muốn đột phá thành Linh Sư cảnh chỉ có một con đường đó là nhờ cơ duyên, nhờ vào “lão

thiên” có cho hay không, không phải tăng thêm linh lực hay ngộ ra chân lý khi gió gì mới đột phá, nó phụ thuộc rất nhiều vào Tâm Đan, số sợi xích và may mắn.

Do vậy ba người Quan Vũ đều không cần hấp thụ linh khí và họ cũng mong là trong những ngày tháng ở mảnh lục địa kỳ bí, họ đừng nên tự dung muốn đột phá, dù cho có đột phá cũng phải áp chế lại để bản thân không hóa thành Linh Sư cảnh. Bởi nếu thành Linh Sư cảnh, họ sẽ bị loại khỏi cuộc tranh đoạt.

Vì Nhân Giới, họ buộc phải nhịn lại cơ hội đột phá mà người khác nằm mơ ước thấy cũng không được, và nếu cố áp chế quá lâu, họ có khi còn phải nhận lấy cái chết.

Nhìn ba người Quan Vũ yên bình tiến vào trạng thái tu luyện*, Vô Thường cũng lấy ra một cái ghế ngồi xuống nhắm mắt suy tư về mọi vấn đề đang có.

*Tu luyện không có nghĩa là chỉ hấp thụ linh khí.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 68: Mê Hoặc!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gần năm phút sau, bầu trời hoàn toàn tắt nắng.

-Phùng...

Một cái búng tay của Vô Thường, một ngọn lửa ban đầu là màu tím bùng cháy bao trùm lên những khúc gỗ (lửa linh lực), sau vài giây liền đã hóa thành màu lửa đỏ phập phùng cháy rực trong đêm (lửa thật).

Xung quanh, tất cả mọi vật đều im lặng, bao gồm cả gió, cả nhóm bốn người Vô Thường, âm thanh lúc này còn vang lên duy nhất chỉ là tiếng gỗ cháy giòn tan trong ngọn lửa đỏ.

Tại một thời điểm 3 giờ sau đó.

-Bịch.

-Bịch.

Hai âm thanh nhỏ vang lên, Quan Vũ và Phụng Tiên Nhã đồng loạt ngã xuống đất mà chìm vào giấc ngủ yên bình đầy sự kỳ lạ, bởi lẽ tu luyện giả bình thường vẫn có thể vừa đứng vừa ngủ hoặc vừa ngồi vừa ngủ, không nhất thiết phải lăn ra đất mới ngủ được.

Hai người nằm xuống đất mà lại còn là té xuống chứ không phải do họ cố ý nằm xuống, điều này quả rất kỳ lạ.

-Hử?

Nghe tiếng động nhỏ của hai người Quan Vũ tạo ra, Vô Thường đang nghiên cứu trận pháp cướp được từ kiến thức của ba người, nhất là của Phụng Tiên Nhã liền thỉnh linh mở mắt quan sát mọi tình hình động tĩnh diễn ra xung quanh dưới ngọn lửa đỏ vẫn đang cháy sáng.

-Thích ngủ như vậy sao?

Nhìn hai người Quan Vũ có nét mặt yên bình, Vô Thường nghi hoặc nói nhỏ.

-Vô Thường ca, mau lại đây, mau lại đây đi.

Bất quá cũng ngay lúc này thì bên tai hắn chợt truyền đến một âm thanh cực kỳ quyến rũ, cực kỳ mê người, cứ tựa như âm điệu tràn ngập sự dụ hoặc vô hạn đối với nam nhân vang lên, nó dường như không cho hắn lối thoát, không cho hắn kháng cự lại, ép buộc hắn phải nghe theo.

“Chết con mẹ tôi rồi, tiểu nữ nhân này dám...”

Nghe được lời này, ngay tức thì Vô Thường liền biến sắc mặt mà đoán ra được điều bất ổn đến từ thiếu nữ vốn luôn rụt rè mang tên Mị Ảnh Lam trong nhóm, thế nhưng là hắn chỉ nói được nửa chừng thì đôi mắt vốn rất sáng suốt của hắn bỗng ngật như phồng, sóng mắt yên lặng như màn đêm, cơ thể tự động rời khỏi ghế mà bước đi, đi về hướng của Mị Ảnh Lam đang ngồi đối diện bên kia ngọn lửa.

-Đến đây, nào, đến đây đi Vô Thường ca.

Giọng mê huyền của Mị Ảnh Lam lại vang lên.

Bích.

Vô Thường vừa đi đến chính diện nàng liền quỳ rạp xuống đất, gương mặt ngẩn ngơ của hấn ngược lên nhìn Mị Ảnh Lam vô cùng xinh đẹp khi tóc của nàng đã vén lên, làm lộ ra gương mặt chẳng khác gì một tuyệt tác nữ nhân của thiên nhiên, một gương mặt không hề có chút gì tì vết hay dư thừa, tất cả từ mắt, mũi, miệng đều quá đẹp, hết sức đẹp, đẹp đến mê hồn bất cứ nam nhân nào nhìn thấy.

Song song với gương mặt trắng nõn tựa ánh trăng mỏng lung là một đôi mắt sáng long lanh ngập nước màu lam bích, bên trong con ngươi rõ ràng còn có một loại hoa văn xinh đẹp nhìn như “cô bốn lá” lại trông rất huyền bí, hấp dẫn ánh mắt người nhìn vào.

-Hi hi hi...

Thích thú nhìn gương mặt đồ dẫn của Vô Thường, Mị Ảnh Lam đưa tay ngọc sờ lên gương mặt bình thường của hấn mà nói.

-Vô Thường ca, ngươi hãy cho ta thấy gương mặt chân thật của ngươi đi.

Nhận lệnh, Vô Thường tức thì để lộ ra gương mặt thật được hấn ẩn giấu đi, một gương mặt khiến tất cả nữ nhân nhìn vào đều chỉ muốn được hấn yêu thương suốt kiếp, không muốn hấn xa rời mình dù chỉ một bước.

Thấy được gương mặt này của Vô Thường, Mị Ảnh Lam hoàn toàn ngây người đứng hình, tiếp sau đó một giây, nàng bỗng nhiên nhào ra khỏi ghế mà ôm trùm lấy thân thể Vô Thường, đè Vô Thường nằm dài trên mặt đất.

Mị Ảnh Lam ngồi thẳng ở trên cái bụng săn chắc của Vô Thường, nàng vui mừng như sắp phát điên vì “đồ vật Vô Thường” của nàng quá hoàn hảo, nàng liên tục nhìn Vô Thường nằm ở dưới mà nói.

-Ta biết mà, ta biết mà! Ngươi mạnh như vậy thì làm sao sẽ có gương mặt xấu xí đây, ngươi từ đầu là lừa bịp ta, ngươi.. ngươi thật đáng ghét mà...

-Hà hà (thở)... nhìn xem, ngươi thật là đẹp, ngươi thật là tuấn mỹ quá mức, ta... ta muốn được bảo vệ ngươi, muốn bảo vệ ngươi cho đến suốt cuộc đời của ta, ta muốn ngươi chỉ là nam nhân của một mình Mị Ảnh Lam ta.

-Oa! ngươi xem này, thân thể của ngươi thật rắn chắc, thật dụ hoặc đối với nữ nhân a, hà... hà...

Vừa nói, tay Mị Ảnh Lam vừa luồn qua áo Vô Thường, chạm trực tiếp đến từng đường nét cơ bắp nở nang, lực lưỡng của bụng hấn, của ngực hấn, của eo hấn, của vai hấn. Mọi thứ trên cơ thể hấn được nàng chạm vào, nó đều như có một dòng điện kích thích thần trí “thiếu nữ say tình” của nàng, khiến nàng vô thức đẩy hông gọn tròn mềm của mình lùi về sau, nằm đúng ở bên trên con cổ long đang yên giấc của Vô Thường.

-Ta... ta không chịu nổi nữa rồi Vô Thường ca...

Nằm dài trên ngực hấn với đôi mắt ngập nước đang tràn đầy thần sắc mê loạn, Mị Ảnh Lam mang theo từng tiếng hít thở nặng trĩu men tình “phi phà” phả vào vai hấn, đôi tay ngọc mềm vẫn không ngừng vuốt ve thân trên của Vô Thường như là một món đồ vật mà nàng hết sức yêu quý, không nỡ rời tay.

Sau một hồi lâu thỏa mãn hai bàn tay, Mị Ảnh Lam dùng âm điệu dịu nhẹ, nồng ấm, tựa như một nữ nhân dịu dàng, ân cần và ấm áp khẽ nói.

-Vô Thường ca, ngươi là của riêng mình ta có được không?

-Được.

Vô Thường nằm bên dưới mấy móc trả lời.

-Vậy... ngươi có yêu ta không?

-Có.

-Có thật lòng không?

-Thật lòng.

-Vậy ngươi... ngươi... ngươi sẽ cưới ta chứ?

-Sẽ cưới.

-Ngươi sau này sẽ đối xử tốt với ta?

-Rất tốt.

-Ngươi hãy thề đi.

-Ta thề, ta Vô Thường vĩnh viễn chỉ yêu một mình Mị Ảnh Lam, đối xử cực với muội ấy, không bao giờ chia lìa. Nếu ta trái lời sẽ bị trời tru đất diệt, chết không chỗ chôn thân.

-Hi hi, chàng đã hứa với thiếp rồi đó.

Mị Ảnh Lam trong lòng cảm thấy cực kỳ hạnh phúc mặc dù nàng là người khiến Vô Thường phải thốt ra những lời như vậy.

Tiếp đó nàng lại ra lệnh bằng giọng đầy ma mị.

-Ôm ta đi.

Vô Thường lập tức dùng đôi tay lớn, rắn chắc vòng từ dưới qua eo nàng, đặt hai bàn tay trên tấm lưng mềm đến tựa như không xương của nàng mà ôm trằm lấy nàng, không bao giờ buông tay.

Nằm trên người Vô Thường, ngực tròn vẫn còn đang phát triển bồng bồng ép lên ngực chắc khỏe của hấn, đầu mềm mại hương thơm nhẹ nhàng áp lên cổ hấn, Mị Ảnh Lam ngửi mùi nam nhân của hấn rồi dần dần mỉm cười vui vẻ nhắm mắt, dự định làm một giấc ngủ hạnh phúc bên người mình yêu...

Trong bất kỳ thế giới nào, dù có là thế giới Trí tuệ, tiền bạc (Trái Đất), thế giới Pháp thuật, hay thế giới Tu luyện,... nữ nhân đều vĩnh viễn chỉ yêu anh hùng* đây là định luật muôn thuở không thể phá vỡ.

*Đây đủ là “Anh hùng trong mắt nữ nhân”. Ở đây nghĩa là chỉ những thứ mà người nam nhân có được hay làm ra khiến nữ nhân nhìn vào liền yêu thích. Chẳng hạn: nam nhân đó có tiền, có sức mạnh, có lòng tốt bụng, ga lăng, chịu chơi...

Mị Ảnh Lam và Vô Thường gặp nhau không lâu, tính đến hiện tại chỉ là trên dưới 12 giờ đồng hồ. Có lẽ ở thế giới khác, Mị Ảnh Lam sau khi nhìn một loạt hành động không tưởng của Vô Thường, nàng cao lắm là chỉ thích, hâm mộ, rồi dần dần tiếp xúc lâu ngày mới hóa thành yêu đối với hấn. Nhưng nơi đây là thế giới Tu luyện, là một thế giới mà chỉ cần có sức mạnh thì sẽ là chúa tể muôn vật, muốn gì được nấy, không ai dám chống cự.

Vô Thường với tu vi Linh Nhân cảnh đại viên mãn 98 sợi xích (thật ra là chỉ Linh Nhân cảnh bình thường, chưa đạt tầng 1) lại có sức mạnh có thể hạ gục hai con quái thú thuộc đẳng cấp Linh Sư cảnh mà khiến ba người Mị Ảnh Lam đều tuyệt vọng khi chứng kiến chúng xuất hiện. Đặc biệt là thần thái khi Vô Thường giết chết hai con quái thú đó cứ như là giết hai con kiến, không hề bận tâm một chút gì, nữ nhân nào nhìn thấy mà lại không yêu thích, không say mê, không muốn hẳn lựa chọn mình là người yêu, là vợ, bảo hộ, chiều chuộng mình đây?

Mị Ảnh Lam và Phượng Tiên Nhã đều là nữ nhân, trái tim đều là thuần khiết và chưa có bất kỳ người nam nhân nào chiếm chỗ ngự trị bên trong, hai nàng đều không thể kháng cự được nỗi sức hút của Vô Thường tỏa ra khi ấy, trong lòng chỉ ước muốn hẳn mãi mãi là của riêng mình.

Tuy nhiên, đối với Phượng Tiên Nhã, vì số phận xấu nên nàng chỉ có thể “khóc”, vứt bỏ đi lời trái tim kêu gọi để kiềm nén tình cảm trước Vô Thường.

Còn đối với Mị Ảnh Lam, bởi vì gia tộc nguyên cố, lại bởi vì nàng có Khổng Tâm Nhã nên nàng không hề “mong muốn” mà là khiến hẳn thật sự trở thành nam nhân của nàng.

Lúc này đây, Quan Vũ, Phượng Tiên Nhã bất tỉnh linh ngủ là do nàng điều khiển tâm trạng của hai người, khiến hai người buồn ngủ, ngủ một giấc ngon.

Vô Thường nằm đây, yêu thương ôm ấp Mị Ảnh Lam cũng là do nàng điều khiển tâm trí của hắn, sai khiến hắn mọi thứ.

-Ta...

-Nhoa...

Mị Ảnh Lam đang yên ả nằm nghỉ thì bất chợt miệng Vô Thường như muốn cố gắng kêu lên một từ khó hiểu, bàn tay ôm lưng nàng cũng bỗng di chuyển xuống dưới, vô thức bóp nhẹ lấy cặp mông căng mềm của nàng, đ-ng vào chỗ nhạy cảm thiếu nữ của nàng, khiến nàng vô ý rên lên một tiếng đầy câu dẫn, gương mặt ánh trắng cũng chuyển qua vẻ hồng hào, đỏ ửng.

Tiếp đó, Mị Ảnh Lam khẽ chống tay lên ngực hắn ngồi dậy, cặp mông quyến rũ ấy vẫn ngồi chắc khít ở bên trên con cổ long của Vô Thường, thỉnh thoảng khẽ nhích vài lần khi nàng sắp mất thăng bằng. Nàng dường như là rất vô tư, không biết ở bên dưới mông mình là cái thứ gì nguy hiểm vẫn đang nằm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chương 69: Đùa bốn cùng tiểu mỹ nhân

Còn may là Vô Thường đang bị điều khiển thần trí, không có lý trí riêng của mình, chứ nếu không có khi con cổ long của hắn lại đột nhiên bùng nổ cắn rách quần, vrom thẳng thân mình đâm chạm đến nơi mật ngọt thần bí của Mị Ảnh Lam, khiến nàng sợ hãi, giật mình rời mông đi.

Ngồi trên đó, Mị Ảnh Lam nhìn gương mặt Vô Thường đang cố nhúc nhích, ánh mắt khẽ giật như muốn khôi phục lại tâm trí, Mị Ảnh Lam có chút không ngờ và tiếc nuối, nàng cười nhẹ nói.

-Hi hi, chàng quả nhiên rất mạnh đấy.

-Thiếp kể từ lúc khai mở được Khổng Tâm Nhãn, điều khiển tâm trí người khác thì chưa có bất kỳ một ai có thể thoát ra được chỉ trong vài mươi phút ngắn ngủi, dù có là đại năng Thánh Cảnh. Vậy mà đối với chàng, chỉ qua hơn 10 phút chàng đã có năng lực dần lấy lại thần trí rồi, chàng quả thật rất mạnh, rất xứng đáng làm phu quân tương lai của thiếp.

-Ừm, có lẽ chàng sẽ tỉnh lại nhanh thôi, nên thiếp cũng đến lúc phải dùng đến Tình Huyết, bí pháp gia truyền của gia đình thiếp rồi.

Dứt lời, Mị Ảnh Lam khẽ nhắm mắt tập trung, chỉ vài giây sau, một dòng máu dài hẹp nhìn như giun chạy từ tim nàng lên đến cổ rồi nằm ngay ngắn trong cái miệng nhỏ nhắn, ngọt như mật của nàng.

Thứ gọi là “Tình Huyết” này, là một giọt máu được Mị Ảnh Lam nuôi ở trong tim mình ngay từ khi còn nhỏ. Giọt máu này là thứ mà nàng sẽ phải trao cho người nam nhân duy nhất mà mình yêu thương, muốn được ở bên hắn trọn đời, muốn được hắn yêu thương mình trọn kiếp, chung thủy và không thể yêu nữ nhân khác ngoài chính nàng.

Đây là một bí pháp bất truyền người ngoài cực kỳ nổi danh với khả năng vô cùng đáng sợ của gia tộc Mị Ảnh Lam mà không có bất kỳ một tổ chức to lớn nào của Hoàng Hà tinh cầu, Hoàng Hải ngân hà không biết đến. Nó là căn nguyên, là báu vật, là cơ nghiệp của Mị gia, không có nó, Mị gia không thể phát triển hùng vĩ cho đến hiện tại.

Tương truyền, thời tổ tiên gây dựng nên gia tộc của Mị gia không mạnh mẽ, nhưng nhờ và bí pháp “Tình Huyết” hay cũng có thể gọi là “Phu Thê Tình Huyết”, tổ tiên của Mị gia dựa sự xinh đẹp của bản thân (nữ) cùng với “Tình Huyết” đã lập ra mưu kế và cưới về được một nam nhân có tư chất khủng bố, gia cảnh sau lưng lại vô cùng to lớn. Từ đó, dưới sự hỗ trợ của phu quân, vị tổ tiên của Mị gia dần dần gây dựng thế lực cho riêng mình, dạy dỗ con

cháu bất kể là nam hay nữ trong gia tộc về “Tình Huyết”, khiến đám con cháu dù tư chất rất tệ nhưng vẫn câu dẫn về nhiều nam nhân, nữ nhân có thiên phú xuất sắc, lại có gia cảnh khủng bố sau lưng cho gia tộc.

Mị gia cứ thế trở thành một đại gia tộc đứng hạng nhất nhì trên Hoàng Hà tinh cầu.

Mị Ảnh Lam lúc này chính là đang muốn cho Vô Thường nuốt vào Tình Huyết của mình, khiến Vô Thường vĩnh viễn chỉ yêu thương một mình nàng.

Mị Ảnh Lam trong miệng nhỏ ngậm Tình Huyết, nàng đưa miệng nhích lên vùng bụng Vô Thường, cả người từ từ cúi xuống hôn lên bờ môi đang mấp máy như đang rất muốn tỉnh lại của Vô Thường, truyền Tình Huyết vào bên trong.

- Ừm.

Môi chạm môi, Mị Ảnh Lam khẽ rên nhẹ một tiếng, ánh mắt ngập nước chứa đầy sự yêu thích, mê luyến, ngọt ngào nhìn Vô Thường, chiếc lưỡi đỏ mềm, thơm tho của nàng đi đến, cạy bờ môi đang đóng của hắn ra, Tình Huyết từ trong miệng nàng lập tức nhiều xuống miệng hắn cùng với nước mật ngọt trong miệng nàng không ngừng chảy xuống, tràn ngập vào miệng của Vô Thường.

Có lẽ vì không có kinh nghiệm hôn hít “cháo lưỡi” nên Mị Ảnh Lam chỉ có duy nhất một động tác như vậy, hôn xuống Vô Thường chỉ đơn giản bấy nhiêu nhưng lại khiến nàng rất hạnh phúc, thỏa mãn, ánh mắt lam bích hình “cò bốn lá” của nàng đều trở nên mờ lung hư ảo, tràn ngập sự vui sướng say mê.

- Tiểu mỹ nhân, ngươi nếu muốn chơi thì để ta với ngươi.

Âm thanh nào đó mà Mị Ảnh Lam không thể nghe thấy vừa dứt lời, Mị Ảnh Lam đang vui thích đặt môi lên môi Vô Thường thì bỗng nhiên Vô Thường bùng lên, bờ môi im lặng của hắn chợt cử động bất thường rồi thỉnh thoảng ngậm chặt lấy môi dưới ngọt như kẹo của Mị Ảnh Lam mà mút mạnh đến. Hai bàn tay to bên dưới cũng lỏng hành, không ngừng cử động vút ve khắp thân thể ngọc ngà của Mị Ảnh Lam, mỗi nơi đi qua đều khiến Mị Ảnh Lam run giật liên hồi.

- Ừm...

- Ừm...

Bất ngờ bị tấn công theo một cách không lường trước, Mị Ảnh Lam lúc đầu liên giật nảy mình, miệng tuy không thoát khỏi cặp môi mạnh mẽ của Vô Thường nhưng lại mở to ra nhìn về ánh mắt vẫn đờ đẫn như cũ của Vô Thường.

“Hắn... hắn chưa tỉnh mà, tại sao... tại sao lại...”

- Ừm!

Chưa kịp nghĩ ra vì sao Vô Thường chưa thoát ra được Không Tâm thuật của bản thân lại có thể làm ra hành động không phải do nàng mệnh lệnh, Mị Ảnh Lam bỗng rên một tiếng lớn khi bàn tay Vô Thường bất ngờ đã chui qua lớp váy dài xanh của nàng, luồn lách vào bên trong da thịt trơn bóng nõn nà như sữa của nàng mà mò mẫn.

- Ừm.

- Ừm.

- Ừm.

Xấu hổ, sợ hãi, thân thể lần đầu tiên bị đ-ng chạm, bị sờ mó đến những nơi hết sức mẫn cảm khiến Mị Ảnh Lam rung lên liên hồi cùng với những âm thanh đầy khiêu gợi khiến nam nhân bị kích thích chỉ muốn móc tiểu đê đê ra “đâm, phá” vào người nàng.

- Ừm... ừm...

Mị Ảnh Lam hoảng hồn cố sức vùng vẫy thoát ra, hai tay mềm yếu liên tục chống vào ngực Vô Thường mà đẩy lên, mong muốn nâng cơ thể, hoặc ít nhất là nâng bờ môi thoát ra khỏi sự xâm chiếm của Vô Thường. Bất quá hành động này của nàng quá yếu, không thể khiến nàng thoát ra khỏi vòng tay to khỏe đang ôm gọn lấy thân thể của nàng.

Mị Ảnh Lam dần dần trở vô lực, miệng nàng thì bị môi Vô Thường xâm thực, mút lấn ở môi trên, ở môi dưới rồi cuối cùng bị hắn dùng lưỡi to của mình cuốn lấy chiếc lưỡi thơm nhỏ của nàng, hai môi trắng trợn mút lấy trong sự vô lực chống đỡ của Mị Ảnh Lam.

Dùng linh lực để đã thương Vô Thường mà thoát ra? Nhưng hắn là nam nhân của nàng, nàng không thể làm như vậy, nàng chỉ có thể im lặng, mặc đời môi của hắn, mặc bàn tay của hắn càng thêm kích thích “nguồn nước” trong nàng trời dậy. (Nước gì thì tự hiểu).

Vài mươi giây qua đi, Mị Ảnh Lam gục ngã, nàng không còn sức chống cự lại nữa, cứ thế để mặc Vô Thường muốn làm gì thì làm. Trong đầu nàng liên tục hiện lên những câu hỏi kỳ lạ.

“Mắt hắn vẫn đờ đẫn mà, nhưng tại sao hắn lại có khả năng cử động trong khi ta chưa ra lệnh. Và lại những động tác này...”

- Ừm!

Tay Vô Thường khẽ chạm vào lưng nàng, trúng đúng ngay một điểm nhạy cảm khiến Mị Ảnh Lam phải run người rên lên đầy mỹ diệu.

“Không lẽ đây là trạng thái “Vô Thức” mà gia gia đã từng nhắc đến?”

Vô Thức, một trạng thái chiến đấu được xem như là đỉnh phong nhất của thể giới Tu luyện, một trạng thái mà chỉ với một cái ánh nhìn, một cái liếc mắt tu luyện giả đều đã nắm rõ từng bước đi, từng bước di chuyển của đối phương, từ đó tung ra các dạng chiêu thức vừa quý dị, vừa phá hủy hết mọi chiêu thức mà đối phương tung ra (điều kiện là hai người có sức mạnh ngang nhau). Đặc biệt hơn, tu luyện giả sở hữu trạng thái Vô Thức thì cơ thể họ dù có mất đi ý thức, mất đi suy nghĩ (bất tỉnh), chỉ cần trong cơ thể họ còn có sức mạnh tồn tại thì cơ thể họ vẫn sẽ tự động vùng dậy chiến đấu, chiến đấu mà không cần não bộ điều khiển, không cần đôi mắt để nhìn, họ vẫn luôn chiến đấu một cách đầy hùng khiếp và chuẩn xác vô cùng, hoặc cũng có thể là họ làm một việc gì đó thường nhật tựa như chuyện ân ái nam nữ giống Vô Thường lúc này. Đó mới chính là sự đáng sợ nhất của trạng thái Vô Thức**.

**Về sau lại chi tiết.

Vô Thức, trạng thái mà bất kỳ một tu luyện giả tài năng nào cũng mong ước đạt được, bất quá trong suốt lịch sử trăm vạn năm trở lại đây thì chưa một ai luyện thành, nó có lẽ chỉ tồn tại trong các truyền thuyết thời cổ đại, thời xa xưa của Nhân tộc.

“Nếu vậy thì nam nhân này... nam nhân này không phải là hoàn mỹ quá mức rồi hay sao?”

Nghĩ đến đây, Mị Ảnh Lam mặc kệ lưỡi Vô Thường vòng quanh hết miệng của mình mà liếm láp, nàng rất đẹp lại tăng thêm yêu thương, chiếm đoạt đôi môi hân, đôi mắt chấp chứa nhu tình mật ý nhìn hân chăm chăm, cuối cùng, Mị Ảnh Lam lần đầu tiên đáp trả Vô Thường, bờ môi của nàng, chiếc lưỡi thom ngon của nàng bắt đầu phối hợp với Vô Thường, đáp trả lại sự gầy xé của hân từ nãy đến giờ.

Đôi môi của cả hai người hòa quyện vào nhau...

“Hân đã nuốt Tinh Huyết của ta, hân là nam nhân của ta, sẽ chỉ trọn đời yêu thương mình ta!”

Trong đầu Mị Ảnh Lam đình ninh chắc chắn như vậy, hai cánh tay mềm yếu của nàng lần nữa quay lại cơ thể Vô Thường mà xoa nắn, vuốt nhe hương thụ, nhất hai bộ ngực nở nang, săn chắc của hân.

-Hiiii!

Bỗng lúc này thì đôi bàn tay to lớn của Vô Thường đã luồn qua được áo nhỏ của Mị Ảnh Lam, chạm vào một điểm da nằm ở cái xương sườn thứ ba ngay dưới bộ ngực to lớn, căng tròn và đang còn phát triển lớn hơn nữa của nàng, khiến nàng bất ngờ rướm người hân lên, đôi mắt mở to ứa nước, hai bàn tay đang vuốt ve ngực hân cũng bất giác nhúm lại, cấu mạnh lên ngực hân.

“Đừng mà, đừng, không phải chỗ đó...”

Không thể thốt ra thành lời vì miệng bị ngậm chặt, Mị Ảnh Lam chỉ có thể van xin trong đầu, van xin trong ý định điều khiển tâm trí Vô Thường, nhưng có vẻ nó dường như không có hiệu lực.

“Đừng... không được...”

-Nhá...

Vừa bất ngờ thoát khỏi cái miệng như keo dính của Vô Thường thì bàn tay của Vô Thường cũng đã mò tới cặp ngực căng tròn đàn hồi, là một trong ba yếu điểm tối quan trọng của Mị Ảnh Lam, lòng bàn tay Vô Thường chỉ là đ-ng trúng núm nhỏ hồng của nàng, nàng liền kịch liệt run rẩy, hai bàn tay càng thêm bầu chặt vào ngực Vô Thường, miệng nàng phát ra âm thanh chỉ một từ nhưng đã chấp chứa hết tất cả cảm xúc của nàng ở thời điểm đó.

Một cảm giác run rẩy mà lại rất sướng, sướng đến nỗi gương mặt nàng đại ra, đôi mắt ngơ ngác không trọng điểm, tâm trí biến mất, suy nghĩ trống rỗng, trong đầu nàng chỉ còn lại một cảm giác “phiêu”, rất “phiêu”.

-Ýmmm...

Không còn chú tâm vào việc hôn môi nàng nữa, Vô Thường nhìn như khúc gỗ nằm bên dưới nhưng lại có đôi bàn tay linh hoạt đến lạ thường, hân cứ thế mò mẫm, mân mê, vuốt ve cặp ngực của Mị Ảnh Lam, hễ cứ mỗi lần tay hân chạm ngang qua cái núm nhỏ hồng đang dần cương cứng lên của nàng, nàng lại kêu rên mật ý, gương mặt đỏ ra, tâm trí bay bổng, bàn tay mềm nhẹ trở nên hung tàn mà liên tục cào cấu ở các vị trí khác nhau trên ngực Vô Thường.

Mị Ảnh Lam rên, rên và rên.

-Amm...

-Nhá...mmm...

-...nhưng mà...những nhà...những nhãi..mỏ mó (chỗ đó)...

Cho đến khi ngón cái và ngón trỏ của hai bàn tay Vô Thường đồng loạt túm lấy hai cái núm hồng cương cứng của Mị Ảnh Lam, Mị Ảnh Lam mới hết sức này mình méo mó lớn kêu lên, nhưng mà Vô Thường đã như người điếc, hân không hề nghe thấy lời van cầu ấy.

-Ồ...mmm...!!!

Vô Thường chỉ là nhân nhệ một cái, Mị Ảnh Lam hoàn toàn cứng người lên mà run rẩy, mười đầu ngón tay cố bấu lên thịt của Vô Thường để làm điểm tựa không cho cơ thể khụy ngã cũng đã không cự nổi, cả người bất giác ngã nằm áp sát lên người Vô Thường.

Giương mặt Mị Ảnh Lam lúc này đỏ chót, đôi mắt lam Bích hình “cỏ bốn lá” nhìn như vô hồn, dung mạo thì trở nên thất thần, hơi thở hỗn hển, miệng đỏ nhò ướt át men tình, bên trong nước dãi ngọt như mật của nàng không ngừng trào ra, nhiều từ khóe miệng nàng nhiều xuống cổ của Vô Thường từng dòng từng dòng.

Bên dưới bụng của Vô Thường, một vũng nước lớn trong suốt có ướt át, có nhơn nhớt, có đặc sệt thấm từ quần dài mỏng của Mị Ảnh Lam thấm xuống áo của Vô Thường, thấm đến da bụng cứng rắn của hắn.

Mị Ảnh Lam nằm dài trông như đã kiệt sức, đôi mắt hạnh to tròn chấp chứa sự mệt nhọc muốn gạt bỏ tất cả mọi chuyện mà nhắm mắt nằm ngủ yên bình trên người Vô Thường, thế nhưng là Vô Thường lại không hề tha cho nàng.

Hai bàn tay hắn sau một hồi thoải thích ở hai cái núm hồng cương cứng của Mị Ảnh Lam mà xoay xoay, xoa xoa, nhấn nhấn, nay nó lại mò mẫm, luôn lách khắp người nàng mà tạo nên những đường vẽ trên da thịt trắng mịn của Mị Ảnh Lam mà chạy xuống phần thân dưới của nàng.

-Đừng mà... ta không nổi nữa...

-Ummmm...

Mị Ảnh Lam chỉ cố gắng nói được một câu không nguyên vẹn thì gương mặt đỏ hồng của nàng lại một lần nữa biểu cảm “lên mây”, âm thanh khiêu gợi, thân thể cứng lên run rẩy, hai tay không còn sức chống lên ngực Vô Thường nữa nên chỉ còn cách nắm dài mà cào bấu, xâu xé lên bờ vai của hắn.

-Ôm...mm...

Chỉ một cái chạm trực tiếp của đôi bàn tay Vô Thường vào hai bờ mông trắng mịn, mềm mại vênh ra của Mị Ảnh Lam mà xoa nắn, vụng về vuốt của Mị Ảnh Lam bất chợt lại một lần nữa tiết ra một mảng nước nhớt nhất nhiều xuống người Vô Thường, thấm đầm qua quần áo, xuyên ướt đến da của Vô Thường.

-Ummmm...

Một cái sờ nhẹ lên vùng bên cạnh nơi thần tiên, vuốt nước, Mị Ảnh Lam lại cho ra thêm một mảng nước thần thánh trong suốt, đặc sệt nhiều xuống.

Chưa dừng lại ở đó, tiếp đến, bàn tay phải của Vô Thường bức phá xâm phạm vào vùng đất thần thánh, ngón trỏ khẽ đưa ra rồi lướt ngang qua khe rãnh ướt nhẹp của Mị Ảnh Lam từ dưới lên trên đầu.

-...

Mị Ảnh Lam lúc này dường như đã không còn sức để kêu rên nữa, nàng chỉ nằm dài trên người Vô Thường, đôi bàn tay khẽ cử động ôm lấy hai bờ vai hắn, còn ở bên dưới, vùng đất thần thánh của nàng run rẩy, nước lại lần nữa đi ra làm ướt đi ngón tay của Vô Thường.

Rồi đến khi ngón trỏ của hắn leo lên đến đầu nơi thiên liêng ấy thì ngón cái và ngón trỏ của hắn tiếp tục phối hợp, cùng nhau chung sức bấm nhẹ vào hạt đậu (quy đầu) đang rất cứng của Mị Ảnh Lam.

-Xè...

Như thác đổ, một dòng nước ấm nóng có mùi nồng từ trong vùng đất huyền bí bắn mạnh ra ngoài, bắn mạnh lên bàn tay to lớn của Vô Thường, bắn mạnh qua lớp quần áo vải, nhuộm ướt cả quần Mị Ảnh Lam và một phần quần áo của Vô Thường.

“Róc rách rách rách, nước chảy khá vui tai, thứ âm thanh này nó mới mỹ diệu làm sao” Vô Thường khốn nạn thường thức trong lòng.

Nằm dài vô lực trên người Vô Thường cho đến khi nước ngừng chảy, gương mặt hồng đỏ diễm lệ của Mị Ảnh Lam giãn ra như được thanh thần, đôi mắt hạnh màu lam Bích của nàng cũng khẽ nhắm lại muốn yên giấc mà không cần suy nghĩ về những điều nàng đã làm hoặc đã bị Vô Thường làm.

Một giây, hai giây, năm giây, mười giây, khi bàn tay của Vô Thường đã không còn động đậy, “hồn lảo” sờ mó, hơi thở như hoa lan nở trong đêm của Mị Ảnh Lam trở nên đều đều, nhỏ nhẹ.

Nàng đã lạc vào giấc ngủ yên bình trong lòng người mình yêu (chính xác là trên người), vòng tay vẫn còn ôm lấy bờ vai to lớn của Vô Thường.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chương 70: Không chế tiểu mỹ nhân

Tóm tắt chương 69: Sau khi Vô Thường nghịch ngợm trên cơ thể Mị Ảnh Lam khiến nàng tiến vào giấc ngủ ngất.

////

Lại đợi thêm một phút trôi qua, Vô Thường bên dưới cuối cùng cũng thanh tỉnh lại đôi mắt, một nụ cười nham hiểm tức thì vẽ lên khuôn mặt của hắn.

-Tiểu mỹ nhân, ngươi nghĩ là ngươi có thể không chế được tâm thần của ta sao? Ngây thơ quá đấy.

Vô Thường một tay ướt rút ra khỏi quần nàng mà nhẹ vỗ về lưng nàng như muốn giúp nàng ngủ ngon, một tay khác lại khẽ vuốt ve mái tóc mềm thơm của nàng.

-Thiên Địa Nhân của ta không phải thứ đồ chơi mà Không Tâm Nhân của ngươi có thể đùa bỡn được a.

-Hít... hà...

-Thật thơm.

Nhẹ cuối đầu ngửi sâu hương thơm tinh tế trên tóc của Mị Ảnh Lam, Vô Thường chợt đắc ý, sau đó phân tích một vài dữ liệu tư mật của Mị Ảnh Lam

-Chỉ mới vuốt ve, đ-ng chạm vài lần thì đã có phản ứng cơ thể kinh người như vậy, xem ra tiểu mỹ nhân ngươi trước nay chưa từng đ-ng chạm xác thịt dù là nam, nữ hay tự xử. Vì thế nên khi tay ta là thứ đầu tiên chạm vào, khắp cả cơ thể ngươi mới tê cứng run rẩy lên như vậy lên. Hừm, hẳn điểm nhạy cảm của ngươi trải dài khắp cả người nhỉ?

-Chà chà, thật đúng là hàng trân phẩm, quý hiếm chưa bao giờ gặp a, thật không uống công ta phải làm lý diễn kịch nằm dài trên đất.

-Còn cái này...

Vô Thường há miệng ra, một nhánh máu nhìn cứ như giun dài bay ra, bị bàn tay linh lực của Vô Thường nắm lấy.

-Muốn không chế cảm xúc ta bằng thứ này?

-Muốn ta chỉ yêu mình người, muốn ta phải phục tùng người?

Vô Thường nhếch mép.

-Được, ngươi sẽ được ta yêu thương, nhưng ngươi, phải nghe lời của Vô Thường ta.

Dùng Thiên Địa Nhân định (dùng) tất cả hành động của Mị Ảnh Lam bao gồm cả suy nghĩ, ý thức. Vô Thường khác thường nói.

-Uống máu của ta, ngươi sẽ trở nên vô cùng mạnh.

Nói rồi, ngón trỏ trên tay của Vô Thường bỗng xuất hiện một lỗ máu nhỏ, một giọt máu màu đen bất chợt hiện ra. Ngay lúc này, Vô Thường tức khắc đưa ngón trỏ đó đặt vào miệng của Mị Ảnh Lam.

-Nào, ngậm nó đi.

Quát khê một tiếng, đôi mắt như hổ đen của Vô Thường nhìn chăm chăm vào Mị Ảnh Lam, Mị Ảnh Lam bất động cũng liền vâng lời, miệng nhỏ khép lại ngậm chặt lấy ngón tay của Vô Thường mà mát, mùi vị của nó khá là phức tạp vì trên tay Vô Thường vẫn còn đó nước thánh của nàng.

Vài giây qua đi, Vô Thường lập tức rút ngón tay ra, lỗ máu biến mất, Mị Ảnh Lam cũng tiếp tục việc ngủ của nàng.

Vô Thường dùng hai tay ôm lấy thân thể mềm mại này, hẳn chợt buồn rầu.

-Hây da, thật đáng tiếc. Nếu không phải sợ nàng tu luyện chậm lại vì mất nguyên âm, có lẽ hôm nay đời trai của ta liền kết thúc rồi a.

Trong kiến thức của Vô Thường, ở thế giới Tu luyện này, xử nam sẽ có một thứ khí được gọi là nguyên dương, còn xử nữ sẽ có một thứ khí gọi là nguyên âm. Và vì một cái lý do chó má gì đó mà Vô Thường không thể lý giải thì tu luyện giả nếu đã mất nguyên âm hay nguyên dương thì tốc độ hấp thụ linh khí, chuyển hóa linh khí thành linh lực đều giảm mất một nửa. Do vậy, nên tu luyện giả có thiên phú cao thường sẽ không lấy vợ, chồng hoặc thất thân ở tuổi còn trẻ, ở khi tu vi còn yếu nhược để nhằm tránh tiền đồ bị hủy, tuy nhiên vẫn ngoại trừ một số trường hợp người có tu luyện bí pháp song tu, hay bổ âm, bổ dương gì đó, hoặc cũng có thể là do thấy người đó quá hấp dẫn, không ăn không nhịn được,...

Vô Thường lúc này buồn rầu cũng là như vậy, chứ nếu không thì trong trường hợp bình thường thì hẳn đã “ăn” Mị Ảnh Lam, làm một chàng thanh niên mạnh mẽ thúc ngựa truy phong trên vùng đất cát rồi. Và nếu mà Quan Vũ đang nằm kia cũng là nữ nhân, có khi hẳn lại nổi máu điên lên, bất chấp mọi thứ mà làm một lúc cả ba nữ nhân trong nhóm thì rất tệ hại.

-Tội nghiệp, tội nghiệp a....

-Ngủ đi, ngủ đi a...

Khó khăn đưa tay xuống vuốt ve “cái lều” đang cương cứng chòng chọc đã dựng lên từ lâu, Vô Thường không ngừng an ủi tiểu đệ, mong muốn tiểu đệ như cây nầm thân to lớn cố gắng nằm xuống.

Vài phút khó khăn qua đi, tiểu đệ vâng lời im lặng yên giấc, Vô Thường theo kế hoạch cũng nằm ngủ. Bất quá trước đó, hắn lại phải đợi thêm nửa giờ đồng hồ nữa để đánh thức Mị Ảnh Lam dậy, diễn tiếp vở kịch còn đang dang dở.

Nửa giờ rất nhanh đã đi qua.

Đang thoả điều, phả hương lan lên người của Vô Thường, Mị Ảnh Lam thân thể có chút suy nhược nhẹ mở mắt tỉnh lại, bất giác phát hiện bản thân nằm trên cơ thể cường tráng của Vô Thường thì giật mình lên, tất cả các ký ức cách đây không lâu đã diễn ra liên hiện lên nguyên in trong đầu, khiến nàng bỗng co rúm người vì xấu hổ, gương mặt lần nữa đỏ ửng, đỏ ửng vô cùng.

-A, phải rồi.

Chợt nhớ ra là Vô Thường đã nuốt Tinh Huyết của mình, Mị Ảnh Lam vội cảm ứng bên trong cơ thể bản thân để tìm ra sợi giây liên hệ giữa nàng và Vô Thường. Nếu có thì nàng đã thành công trở thành nữ nhân duy nhất trong lòng Vô Thường, còn nếu không thì đồng nghĩa với thất bại, điều này sẽ rất khó để nói tiếp sau đó bởi lẽ không có chuyện Tinh Huyết bị người nuốt vào lại không sinh ra liên hệ, điều này chỉ có thể nói rằng, người kia chưa hề nuốt vào Tinh Huyết mà thôi.

-Hi, có rồi, ta thành công rồi.

Thấy được sợi giây vô hình liên hệ với Vô Thường, Mị Ảnh Lam vui vẻ hẳn lên, hai bàn tay mềm yếu vội chống lên ngực của Vô Thường mà gượng dậy thân mình.

Thế nhưng nàng lại không biết, nàng có sợi liên kết với Vô Thường là do máu của Vô Thường nằm trong người nàng, không phải là Tinh Huyết của nàng.

-Hừ... hừ... Gừ...

Còn chưa kịp ngấm nhìn yêu thương, đưa tay vuốt ve gương mặt Vô Thường thêm vài lần cho thỏa mãn thì một tràng âm thanh dữ dội bất ngờ vang lên, Mị Ảnh Lam dỗi mắt nhìn đến gương mặt đang gồng mình, da mặt nhăn nhai của sự tức giận, tròng mắt đen đang dần dần có lại những tia sáng gọn, nàng gấp gáp hoảng hốt kêu lên.

-Không ổn, chàng ấy sắp tỉnh, ta phải nhanh lên mới được.

Vội rời thân thể lung linh có phần thân dưới vẫn còn ướt nhẹp một mảng ra khỏi người Vô Thường, Mị Ảnh Lam lại có chút đỏ mặt khi nhớ lại những hình ảnh mờ lung nhưng lại đầy tính chân thật, bất quá lúc này không phải là lúc mím môi hồng vì chuyện xấu hổ kỳ lạ đó**, cho nên Mị Ảnh Lam đã nhanh chóng dẹp ý niệm qua một bên, một thân phiêu bồng quay lại vị trí cũ, sử dụng linh lực làm sạch thân thể, quần áo rồi ngay ngắn ngồi xuống ghế hình trụ tròn.

**Kỳ lạ là vì tiểu mỹ nhân này chưa có kinh nghiệm trong chuyện nam nữ, nói chung là tờ giấy trắng, chỉ biết vào động tác đơn giản vậy thôi. Chi tiết chưa từng đ-ng chạm xác thịt dù là với nữ nhân, đã rất rõ rồi.

Mị Ảnh Lam dùng Khống Tâm Nhân tập trung nhìn vào thân ảnh Vô Thường nằm bên dưới, nàng khề quất.

-Trở về vị trí cũ.

Thân ảnh Vô Thường bất giác bật người đứng dậy quay trở về ghế gỗ mà ngồi xuống, gương mặt cũng trở thành bình thường.

Mị Ảnh Lam bên này thở phào một hơi, sau đó nàng đưa tay chỉnh tề lại quần áo bên trong lẫn bên ngoài, chải mái tóc lại che mắt như cũ. Nàng sau khi có vẻ mặt hồng diễm liền tiến vào trạng thái giả bộ tu luyện như chưa từng có chuyện gì xảy ra, thật chất bên trong đầu nàng hiện tại lại vô số các hình ảnh, các cảm giác, các âm thanh kêu rên của chính nàng bao quanh, cộng với đó là cảm giác nham mê thân thể săn chắc của Vô Thường đầy khó quên và hạnh phúc.

Ba phút trôi qua.

Ở bên kia Vô Thường bất giác bừng tỉnh, một dấu chấm hỏi đầy to lớn tức thì đập thẳng vào mặt hắn.

Vô Thường vội mang theo vẻ nghi hoặc, khó hiểu mà rời ghế, đứng nhìn xung quanh một vòng ba người Quan Vũ, rồi cuối cùng lại nhìn đến nhúm lửa gỗ đã sắp tắt đi.

-Phùng.

Đưa tay búng vào ngọn lửa nhỏ vài thanh gỗ để trợ giúp lửa càng thêm cháy lớn, Vô Thường khề lẩm bẩm.

-Quái lạ thật..

-Dường như là có cái gì đó vừa xảy ra...

-Àizzz...

Chán nản một hồi, Vô Thường quay lại ghế cũ mà ngồi, tiếp tục làm cuộc nghiên cứu bí ẩn trận pháp của mình.

Ở đối diện hắn, Mị Ảnh Lam có gương mặt hơi hồng khê hê mắt nhìn xuyên qua mái tóc đen, nhìn đến tình trạng Vô Thường yên lặng bên kia cũng liền vui vẻ yên tâm. Nàng một lần nữa quay về thiếu nữ rụt rè, dễ thương như lúc nào mà im lặng ngồi đó “tu luyện”.

Bất quá Mị Ảnh Lam lại quên mất một điều tối quan trọng, trên bụng của Vô Thường bỗng dưng ướt nhẹp, hắn vì sao không kinh ngạc nói ra chi tiết này? Hay có lẽ nàng đã quên mất chuyện mình đã “nhả” ra cả một nguồn nước thiêng liêng lên người hắn?

“Hừm, thật thú vị. Ha... hahaha...”

Cố tình không nhắc đến quần áo bị ướt vì Vô Thường không muốn khiến nàng ta thêm lo lắng về chuyện âm mưu của nàng lộ ra sơ hở lớn, hắn chỉ cười gian trong lòng như thể một cái rồi im lặng dùng linh lực tẩy sạch mùi vị, tập trung làm việc của bản thân.

Như thế, tất cả mọi thứ, mọi chuyện, mọi người đều yên bình trải qua một đêm vắng lặng tiếng động dưới ánh lửa đỏ phập phùng... phập phùng...

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 71: Nguy hiểm cùng ảo giác

Sáng hôm sau khi bầu trời đã được tự do tỏa nắng, ánh sáng chiếu rọi khắp nơi nhưng vẫn có cường độ như mọi thời điểm của ngày hôm qua.

-Thật là sáng khoái a!

Quan Vũ nằm dưới đất vươn người thẳng ra đầy thoải mái kêu rên, tiếp đó hắn đứng dậy rồi đảo mắt một vòng qua từng người để dò xét tình hình.

Bên trái hắn, Mị Ảnh Lam đang còn ngồi trên ghế, nửa gương mặt nàng để lộ ra không hiểu vì sao chút đỏ hồng kỳ lạ.

Đối diện hắn, Phượng Tiên Nhã cũng đang đứng người dậy vươn người, ánh mắt dường như có chút ngơ ngác vì điều gì đó không thể giải thích.

Bên phải hắn, Vô Thường đang...

-Thường huynh... Thường huynh đâu rồi?!

Bên phải Quan Vũ đáng lẽ phải là Vô Thường đang ngồi hoặc đứng hoặc ngủ, nhưng mà lúc này chỗ đó vậy mà hoàn toàn trống không, Vô Thường không hề có bóng dáng nơi đó.

Quan Vũ theo phản xạ kinh ngạc kêu lên, đánh thức ý thức của Mị Ảnh Lam và Phượng Tiên Nhã về Vô Thường, khiến hai nàng vô thức quay người nhìn đến và phát hiện hắn không có mặt nơi đây, trong tâm, trong ánh mắt hai nàng liền hiện lên vẻ thất lạc ngẩn người, đôi mắt đại ra tìm kiếm một vòng xung quanh.

Bất quá cũng ngay lúc này thì giọng Vô Thường chợt ồm vang đến từ nơi xa.

-Nhanh lên, không có thời gian đâu mà còn tán dóc ở đó.

Đứng cách xa họ tầm 300m, gần ngay biên giới với địa hình có đồi, có nước, có núi thấp, Vô Thường nhìn các đường đi nằm bên trong địa hình này, âm thầm suy tính.

“Địa hình này dường như đa phần là suối, hồ, ao và núi thấp, các vùng đất phẳng hay đồng bằng khá ít, nhắm chừng chỉ đi khoảng 100m đến 200m là lại phải gặp nước”.

Trước mặt Vô Thường là một mảnh đất có nhiều sỏi nhưng chỉ dài chừng 20m, tiếp theo đó là một con suối rộng chừng 100m chạy ngang, hai bên ở xa là hai ngọn núi hẹp, rộng tầm 20m, chiều cao không vượt quá 200m và không có cây tựa như núi trọc, xa hơn nữa thì vẫn có nhiều bóng hình các ngọn núi tương tự, có lẽ tác dụng duy nhất của những ngọn núi này chỉ là để chặn đi tầm mắt quan sát hoặc làm đẹp địa hình.

Nếu nhóm của Vô Thường đi vào đây, họ buộc phải lội nước, đạp trên những cục đá nằm nhô lên trên mặt nước mà đi, còn nếu không muốn đạp nước thì buộc phải men theo con suối đi đến cuối nguồn, có thể ở đó họ sẽ gặp được hồ lớn hoặc là thác nước hùng vĩ, mà cũng có thể là đi đến vùng địa hình

khác.

Vô Thường sở dĩ lựa chọn địa hình khó đi này, bỏ qua địa hình tuyết trắng phủ đầy ở bên phải, vùng đất sa mạc nắng cháy bên trái cũng là bởi vì muốn kiểm đồ tốt cho ba người Quan Vũ. Theo hán nghĩ, địa hình tuyết trắng thường sẽ chỉ tồn tại các loại tài nguyên hệ băng tuyết, còn địa hình sa mạc sẽ có nguồn tài nguyên nghiêng về Thổ hệ, mà trong ba người Quan Vũ, không ai sở hữu sức mạnh liên quan đến Thổ hay Băng, thế nên hán buộc phải chọn địa hình nhiều nước, nhiều đất này, vì dù sao thì Thủy vẫn tốt cho Tâm Đan dạng hoa của cả Mị Ảnh Lam và Phượng Tiên Nhã.

Ngoài ra, địa hình này còn là một đường vuông góc với trung tâm mảnh lục địa (theo hán đoán), Vô Thường vì muốn đảm bảo an toàn nên quyết định sẽ tiến thẳng một đường đến trung tâm trước, sau đó nếu còn thời gian sẽ dạo vòng quanh các địa hình ở gần trung tâm để kiểm điểm sinh khí. Đây là lựa chọn hoàn mỹ nhất cho kế hoạch của hán.

“Nước nhiều thứ thế này thì có lẽ quái thú sẽ mang hình dạng có liên quan đến thủy đây”

Suy đoán như vậy, Vô Thường quay người nhìn ba người Quan Vũ cũng vừa vặn đi đến.

-Hây da Thường huynh, lúc mà ta tỉnh dậy không thấy người đâu liền khiến ta hốt hoảng, cứ tưởng người đã bỏ rơi ba người bọn ta rồi ấy chứ.

Quan Vũ nhìn Vô Thường cười cười nói.

Quả thật nếu Vô Thường ra đi không một lời báo trước, bỏ rơi ba người Quan Vũ thì Quan Vũ đúng là rất hốt hoảng. Trải qua chỉ một ngày, không nhiều nhưng đã đủ để biết rằng nhóm bốn của hán mà không có Vô Thường tồn tại hẳn thì sẽ rất nhanh rời khỏi cuộc tranh giành sinh khí trong mảnh đất kỳ bí này.

Vô Thường, hán hiện tại đã không chỉ đóng vai là sức mạnh của nhóm, mà còn là niềm tin, là hy vọng của nhóm.

-Này, nhìn cái bản mặt ta xem có giống là người như vậy không?

Khẽ liếc qua ba người, nhất là có ánh mắt kỳ lạ dịu dàng với Mị Ảnh Lam mà hai người Quan Vũ, Phượng Tiên Nhã rất khó phát hiện do thiếu kinh nghiệm tình trường, Vô Thường chỉ ngón tay vào mặt mình chán trường nói.

-Không, đâu thể giống, Thường huynh không thể giống a.

-Thôi được rồi, chúng ta đi thôi.

Đẹp điệu bộ muốn gắn kết thêm “yêu thương”, “vui vẻ” giữa các thành viên trong nhóm của Quan Vũ, Vô Thường dẫn đầu bước vào vùng đất trước mặt.

Vô Thường hán không thích nói nhiều một cách vô mục đích, cho nên hán không muốn khiến các thành viên gắn kết với nhau vì như thế sẽ dẫn đến rất nhiều tình huống mà hán phải đưa miệng nhỏ chữ liên hồi. Để nhanh, gọn, lẹ, im lặng, lạnh nhạt là cách tốt nhất.

Phía sau, Quan Vũ thoáng buồn lắc đầu, Phượng Tiên Nhã nhẹ nhõm thở phào vì hán còn đây, Mị Ảnh Lam mỉm cười rục rờ lại có phần hạnh phúc “tuổi đang yêu và được yêu”, tất cả đều theo bên cạnh hán, hướng đến vùng đất tràn ngập nguy hiểm.

...

Bước vào vùng địa hình mới, nhóm bốn người Vô Thường để đảm bảo an toàn nên tốc độ di chuyển không nhanh nhưng cũng không quá chậm, họ cứ thế một vòng lặp rồi lại một vòng lặp mà đi trên đất sỏi rồi đi trên những hòn đá lớn nhỏ trên sỏi, bước vòng qua hồ, tránh né những ngọn núi che đường hoặc vượt qua chúng để tiến càng thêm sâu vào trong địa hình.

Đến nay đã qua hơn 5 giờ đồng hồ nhưng mọi thứ trên đường có vẻ đều quá mức yên bình, lặng lẽ. Điều này khiến bốn người Vô Thường đều nảy sinh ra những cảm giác lo lắng riêng biệt.

Đối với ba người Quan Vũ, họ lo lắng vì áp lực tâm lý đè lên não bộ quá nặng. Họ rõ ràng là biết nguy hiểm sẽ luôn bất chợt xuất hiện trên đường đi, Vô Thường thì tuy rất mạnh nhưng họ không nghĩ hán là đại nãng cái gì cũng biết, cũng ứng phó được, cho nên ba người vẫn phải luôn có tâm tư đề phòng mặc dù nó tệ và yếu hơn của Vô Thường.

Trong suốt năm giờ đồng hồ, đầu óc họ phải luôn căng thẳng như vậy, lo lắng về mọi thứ là điều tất yếu. Tuy nhiên ba người họ lại không nhận ra rằng, đầu óc của họ song song lại đang càng ngày càng nặng trĩu mệt mỏi.

Riêng đối với Vô Thường, lo lắng của hán còn phải lớn hơn họ gấp nhiều lần.

Hán lo lắng vì quái thú, tài nguyên đều không có trên đường đi.

Hán lo lắng vì tới qua hán đã quyết tâm tự giảm, tự phong ấn sức mạnh, khả năng của bản thân xuống thành “con người” để rèn luyện bản thân. Hiện tại hán ngoại trừ Hòa Tâm Đan có khả năng làm “giảm” và kiến thức phân tích được từ ba người Quan Vũ, hán không còn sức mạnh gì nữa, kể cả Thiên Địa Nhân thì trừ phi dùng cho việc đối phó với “yêu nữ thuần khiết” Mị Ảnh Lam, hán cũng đã phải kiềm chế không xài.

Hán lo lắng vì sao đã đi qua gần hơn 10km mà đôi chân hán vẫn không mỏi, linh lực vẫn không giảm. Ngược lại đầu óc hán lại suy yếu mệt mỏi.

Và hẳn lo lắng là vì sao nơi này rất quen, quá quen, kể cả ba ngọn đá lớn kia, hàng cây kia, vài bông hoa cánh vàng khoe sắc bên kia, những hư ảnh ngọn núi kia lại quen thuộc đến như vậy. Hẳn có cảm giác rằng hẳn đã nhìn thấy chúng nhiều lần, bất quá hẳn lại nhớ rõ, những thứ đó không nằm đúng chỗ như trong trí nhớ của hẳn, điều này khiến hẳn bắt đầu cảm thấy hoang mang cực độ.

“Chẳng lẽ phải mở phong ấn sao? Không được, không được, suy nghĩ kĩ lại tình huống trước đã”

Vô Thường kiềm nén ý định lấy lại toàn bộ năng lực vốn có của mình, hẳn dừng bước chân tại một vùng đất sỏi, bên cạnh có vài ba gốc cây che mát và một vũng nước trong rộng tầm 5m mà nghiêm nghị quát lên.

-Không cần tiếp tục di chuyển nữa, chúng ta đã rơi vào ảo giác!

Lời này của Vô Thường vừa dứt, ba người Quan Vũ đang di chuyển bên cạnh đều đồng loạt đứng người ngẩn ra, ánh mắt chấp chứa hoảng sợ nhưng đang cố biến những gì nghe được từ Vô Thường hóa thành điều không chắc chắn, điều không dám tin tưởng.

Quan Vũ đại diện ba người, hẳn cố trấn tĩnh tâm tình và con nhúc đầu kỳ lạ ngày một thêm nặng mà hỏi kỹ lại Vô Thường.

-Chắc ngươi là đang nói đùa đúng không Thường huynh. Chúng ta này giờ đều đi thẳng, thân thể cũng đâu cảm giác thấy điều gì bất thường, xung quanh lại không hề lập đi lập lại một khung cảnh, làm sao... làm sao có thể đã trúng ảo giác được. Ngươi chắc là nhầm rồi đó Thường huynh à.

Mị Ảnh Lam và Phụng Tiên Nhã cũng dùng ánh mắt trong veo run run nhìn Vô Thường, mong muốn điều hẳn nói đúng thật là giả, bởi lẽ hai từ “ảo giác” trong kiến thức của ba người là một thứ rất đáng sợ, cực kỳ đáng sợ, nó thậm chí còn đáng sợ hơn cả “công kích linh hồn”.

“Công kích linh hồn” đơn giản chỉ là giảm thấp mọi thứ mà tu luyện giả đang có bao gồm suy nghĩ, ý thức đi xuống, khiến họ dần dần hướng về con đường “người thực vật” mà phát triển về sau. Nó tuy công kích rất quý dị vào cơ thể tu luyện giả nhưng mà xét đến cùng thì người bị trúng công kích linh hồn cũng rất ít biết bản thân bị công kích linh hồn, trí nhớ tự dừng giảm, họ chỉ biết trí nhớ giảm, tư duy không còn minh mẫn, họ cứ tưởng trước giờ tư duy của mình chỉ như thế, miệng bắt đầu kêu “bi bu ba ba”, họ tự dừng thấy mình rất thích kêu như vậy...

“Công kích linh hồn” đưa tu luyện giả dần ngu ngốc lại không khiến tu luyện giả biết được mình đang suy yếu.

Nhưng ảo giác lại khác.

“Ảo giác” hay còn gọi “huyễn giác” là một phạm trù chuyên công kích vào trí não, vào hệ thống các dây thần kinh khiến mọi thứ mà tu luyện giả cảm nhận được, quan sát được trước mặt đều rất chân thật, nhưng thật ra tất cả lại chỉ là giả dối, là hư ảo.

Người trúng Ảo giác nếu có đầu óc ngu ngốc, không nhận ra bản thân đã trúng ảo giác mà vẫn luôn cho là mọi thứ trước mặt đều chân thật. Kết quả họ sẽ vĩnh viễn sống trong thế giới hư ảo cho đến khi sinh mệnh cạn kiệt mà chết, ảo giác bị dập tắt.

Bất quá so ra, tất cả người bị trúng “ảo giác” đều mong muốn bản thân được chết một cách nhẹ nhàng như vậy. Bởi lẽ giữa không biết mà chết tự nhiên, vẫn còn tốt hơn rất nhiều lần nếu người biết mà lại không thể làm được bất cứ điều gì.

Trúng Ảo trận, huyễn trận, tu luyện giả chỉ ít còn có thể cố gắng tìm ra mắt trận để phá giải, thoát ra khỏi trận pháp, nhưng mà nếu trúng ảo giác, trừ phi có tác động trợ giúp từ bên ngoài thì tất cả đều vô vọng.

Tu luyện giả biết mình bị trúng ảo giác lại chẳng thể làm gì để thoát ra khỏi nó, họ sẽ chỉ có thể gào thét trong tuyệt vọng, sống trong cơ độn, tâm thần, ý chí đều bị đá kích nặng nề. Chính xác mà nói, họ bị tra tấn tinh thần một cách thậm tệ trước khi chết.

Do vậy, nếu trúng phải ảo giác, ai cũng mong muốn mình là người ngu để ra đi thanh thản còn hơn là sống trong đau đớn tinh thần đến hơi thở cuối cùng.

Nghe Vô Thường nói hai từ “ảo giác”, ba người Quan Vũ dĩ nhiên rất sợ, sợ đến nỗi cả ba đều mong lời Vô Thường nói chỉ là giả dối nhằm trêu đùa họ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Chương 72: Phân Tích- Tìm Cách

Bất quá trong tình huống hiện tại, Vô Thường nào rảnh rỗi để nói dối đây?

Vô Thường nhìn ba người, hẳn thấy được ánh mắt nghiêm trọng hoảng sợ của họ, hẳn liền khó khăn thốt ra một từ.

-Ta...

“Mẹ mày, lúc này không phải lúc mày nên lúng túng đầu thẳng chó. Vả lại còn chưa đến bước đường cùng đâu.”

Tự mắng chính hần một câu để nâng cao tinh thần, lấy lại sự hùng dũng, tiếp đó hần bình tĩnh nhìn ba người mà nói lớn, đồng thời cũng cảnh tỉnh tinh thần ba người, buộc họ chấp nhận sự thật.

-Ta biết là các người rất khó bình tĩnh để chấp nhận sự thật này nhưng chúng ta đúng là đã trúng phải ảo giác, một ảo giác rất kinh khủng.

Vô Thường khẽ xoay người, sau đó chỉ lần lượt vào những hàng cây, hư ảnh ngọn núi, hòn đá...

-Các người nhớ kỹ lại đi, những gốc cây này, những ngọn núi ở xa kia, vài hòn đá cao đó, những bông hoa vàng đó, kể cả hồ nước này, tất cả chúng đều đang lặp lại. Lặp lại một cách có đảo vị trí.

-Nếu ta nhớ không lầm, ở đoạn đường vừa nãy thì hàng cây đang ở sau lưng chúng ta là nằm ở cái hồ kia, còn cái hồ thì nằm ở sát vách đá, vách đá lại thể chỗ của ngọn đá đang ở đằng trước, và còn nhiều thứ nữa.

-Tóm lại, chúng vẫn có hình dạng như cũ, cái chính là đảo vị trí lung tung qua lại mà thôi.

-Mà nghĩ lại thì cứ cách một đoạn gần bằng 220m, chúng ta lại đi đến một vùng đất sau khi đã vượt qua một con suối nhỏ, vừa nãy cũng như vậy, trên đồi làm gì có chuyện trùng khớp như vậy chứ.

-Và lại còn có một điều quan trọng hơn nữa, các người thử dò xét thân thể xem, các người có thấy mệt không, có thấy mất linh lực không khi đã di chuyển liên tục hơn 5 giờ đồng hồ, hay chỉ cảm thấy ý thức nặng nề, đầu óc trở nên mệt mỏi vô cùng?

Vô Thường dứt câu, Ba người Quan Vũ sắc mặt đã càng lúc càng tệ hơn khi nghe hần từng câu, từng câu mình chứng ảo giác là có thật, ba người Quan Vũ vội cấp tốc âm thầm kiểm tra thân thể của chính mình.

Không mất đến một giây kiểm tra, ánh mắt cùng cơ thể của họ đều đại ra, đôi chân run rẩy dường như đã sắp không đứng vững. Thậm chí Quan Vũ còn đặt thẳng mông ngồi trên đất mà ngỡ ngàng, không tin là thật.

Bọn họ quả thật không hề mất chút linh lực gì kể từ ba giờ trước, ngược lại cái mà họ mất lại là sự nhẹ nhàng, sự thoải mái của đầu óc. Chỉ với hai điều như thế thì họ cũng đã đủ biết, họ đúng là bị trúng ảo giác, chỉ có trúng ảo giác thì đầu óc mới bỗng trở nên nặng nề như bị núi đè, suy nghĩ hay vận động đầu óc lại càng khiến họ thêm đau đầu, mệt nhọc vì ảo giác là thứ tác động lên não bộ.

Xem ra họ thật sự không xong rồi.

-Vô Thường ca ca, chúng ta... chúng ta sẽ chết ở đây sao?

Phượng Tiên Nhã hướng về phía Vô Thường nói, trong đôi mắt đen tuyền của nàng nó không chỉ ẩn chứa sự buồn bã, tuyệt vọng mà còn là một thứ gì đó như giải thoát và hạnh phúc khi sắp được chết bên người mình yêu thương.

Nhìn thấy nàng như vậy, Vô Thường bỗng dưng không tự chủ được đưa bàn tay lên xoa đầu nàng.

-Không phải còn quyền “từ bỏ” sao Tiên Nhã tiểu thư? Đừng quá lo lắng.

-Ừm.

Chấp nhận bàn tay hần xoa đầu nhẹ, Phượng Tiên Nhã nhu thuận gật đầu đáp, bất quá trong ánh mắt lại có gì mất mát một cơ hội.

Kế bên, ngồi dưới đất Quan Vũ và Mị Ảnh Lam nổi tính ghen đứng bên cạnh nghe thấy hai từ “từ bỏ” liền chợt nhớ ra luật chơi của mảnh đại lục kỳ lạ, trong lòng họ phút chốc nhanh dự đi con tuyệt vọng vì vẫn còn đó cơ hội sống sót.

Quan Vũ từ dưới đất bật dậy hỏi Vô Thường trong khi Mị Ảnh Lam vừa đi đến sắp vào Vô Thường, Phượng Tiên Nhã cũng lung linh nhìn Vô Thường.

-Thường huynh, chúng ta nên làm sao đây?

Trong tình trạng bị ảo giác vây quanh trí não, cả ba chỉ còn trông chờ duy nhất vào Vô Thường, nếu Vô Thường bó tay, tất cả bọn họ chỉ còn cách là từ bỏ, rời khỏi cuộc tranh đoạt sinh khí này khi mà thời gian họ tham gia chỉ mới trôi qua hơn một ngày.

Ảo giác vốn là thứ tác động lên trí não, không tác động tổn hại gì đến thân thể của tu luyện giả, cho nên chưa đến phút cuối, bốn người Vô Thường vẫn sẽ không dễ dàng “từ bỏ” cuộc tranh đoạt sinh khí cho Nhân Giới, dù cho việc muốn thoát ra khỏi ảo giác mà không có tác động bên ngoài trợ giúp là gần như bằng không.

-Cách sao?

-Ta không biết được, nó đã nằm ngoài hiểu biết của ta. Chúng ta chỉ còn cách duy nhất là cùng chung sức suy nghĩ tìm cách.

Dù không muốn họ buồn nhưng Vô Thường chỉ có thể nói lời thật. Với sức mạnh đang bị hạn chế của bản thân, trong tình huống này hần không thể làm được gì, nếu muốn, hần buộc phải tự giải phóng sức mạnh cùng mình.

Bất quá khi chưa có việc gì nguy hiểm hoặc vẫn chưa bí suy nghĩ, Vô Thường sẽ không giải phong.

Nói xong lời này, Vô Thường chợt quay qua phía Mị Ảnh Lam, nhẹ nhàng cầm tay nàng an ủi, gương mặt biểu hiện sự dịu dàng đến kỳ lạ, khiến Phương Tiên Nhã nhìn thấy cũng thất lạc, quay người đi qua một góc.

-Muội đừng lo lắng, chúng ta rồi sẽ thoát được thôi.

-Ừm, muội biết.

Nở cười hạnh phúc mà lại ôn nhu đáp lời, tim Mị Ảnh Lam cứ đập lên liên hồi, liên kết giữa nàng và hắn lại càng trở nên mạnh mẽ.

-Ừ, à mà ta cần qua đây một chút để tập trung suy nghĩ tìm biện pháp, cho nên là muội có thể... buông tay được không?

Vô Thường vừa nói vừa khẽ giãy bần tay muốn thoát khỏi bàn tay mềm yếu nhưng nắm rất chặt của hai bàn tay Mị Ảnh Lam.

Hành động này lập tức khiến Quan Vũ nhúc nhích, hắn tức thì đi qua chỗ khác để bình tĩnh suy nghĩ về biện pháp giải ảo giác bằng tất cả kiến thức hắn có được.

-Nha, muội xin lỗi.

Mặt đỏ lúng túng buông tay, Mị Ảnh Lam vội đi qua một gốc cây đứng yên lặng, không biết trong đầu nàng là đang tìm cách hay đang nghĩ ngợi lung tung có liên quan đến Vô Thường.

Vô Thường được trả tự do sau hành động vừa diễn kịch để Mị Ảnh Lam càng thêm tin tưởng hắn đã trúng “Tình Huyết” của nàng, hắn đi đến vùng nước khá to ngồi xuống, tay nhặt lên một nhánh cây nhỏ không biết thật hay ảo rồi vừa vẽ vờ trên nước, vừa thôi diễn tình huống.

“Khoảng ba giờ trước thì cơ thể không cảm thấy mệt, linh lực cũng không còn tiêu hao... mà nó đã không còn tiêu hao... hừm, không còn tiêu hao... ra là cả bốn người chúng ta đều đang trong tình huống bất động, đứng ngay tại chỗ”.

Bị trúng ảo giác thường thì tu luyện giả sẽ có hai dạng.

Một là dạng bất động, tu luyện giả trúng ảo giác sẽ đứng yên tại chỗ, còn ý thức thì đang di chuyển trong một thế giới ảo do ảo giác tạo ra.

Hai là dạng di động, lúc này tu luyện giả trúng ảo giác nhưng vẫn đang di chuyển, có thể là đi qua đi lại một chỗ hoặc cứ cầm đầu đi thẳng, còn ý thức thì lại cho là đang đi qua rất nhiều nơi khác nhau và đẩy tính chân thật.

Bốn người Vô Thường đều không thấy mệt, linh lực nhằm giúp cơ thể giảm mệt mỏi cũng không tiêu hao, điều đó đã nói lên rằng bốn người họ từ lúc trúng ảo giác đều chỉ đứng yên hoặc nằm một chỗ.

“Khoảng ba giờ trước sao...”

Vô Thường sử dụng hồi tưởng, trí nhớ quay lại một dãy các khung cảnh mà khoảng ba giờ trước bốn người bọn họ đã đi qua để tìm về nguyên nhân họ bị trúng ảo giác. Các hình ảnh cứ thế rất nhanh chạy ngang qua suy nghĩ của hắn.

Chỉ mất vài vài ba giây ngắn ngủi, cuối cùng một khung cảnh có ghi lại hình ảnh một làn khói khá trong suốt do một con bọ có màu sắc trùng với màu lá cây thải ra khiến bốn người Vô Thường đi ngang qua đều vô tình hít vào ít nhất là một hơi xông đến não bộ.

Vị trí con bọ này đúng là nằm trên một trong số các cái cây mà Mị Ảnh Lam đang đứng ở đằng kia.

“Mẹ nó, ta nhớ rất rõ là làn khói đó không những vô hại mà còn có lợi ích giảm bớt căng thẳng kia mà. Nhưng nếu không phải nó thì không còn thứ gì đáng nghi hơn cả”.

“Khốn khiếp thật, với năng lực ít ỏi do tự hạn chế sức mạnh, ta đúng là vô dụng, cảm ứng đều sai hết. Giờ thì mới hiểu rõ nguyên do chính xác Nhân tộc bị loại trong các cuộc tranh đoạt”.

Vô Thường hiện tại đã nhận ra, Nhân tộc trong các cuộc tranh đoạt luôn bị loại cũng không phải là vì họ quá ngu ngốc hay bị lòng tham che mắt, họ thất bại là vì chỉ với sức mạnh của Tâm Đan và Ý cảnh thì căn bản không thể phát hiện được một số nguy hiểm khó cảm nhận được xung quanh, tương tự như tình huống của hắn bây giờ.

Khóa đi hầu hết chức năng, chỉ để lại Tâm Đan và bộ não suy luận như bao người, Vô Thường đã tự tay đẩy bốn người đi vào ảo giác do làn khói con bọ đó sinh ra.

“Ôc chó thật. Phù... bình tĩnh, giờ thì cố nghĩ cách cứu vãn tình hình”.

Sau khi đã giải hết hai khuất mắt vương bận chỉ trong gần một phút, Vô Thường bắt đầu tìm cách rời khỏi ảo giác. *

(*Như đã nói ở chương nào đó quên rồi. Vô Thường lấy lý giải khuất mắt làm trò vui, nếu không giải được thì lòng hắn rất khó chịu, cho nên chỗ này Tác ko phải câu chương. Tác chỉ viết cho theo logic đã đưa ra mà thôi).

“Để giải ảo giác thì cần có tác động trợ giúp bên ngoài, mà nói chính xác thì cần phải có người từ bên ngoài kích thích não bộ, kích thích gây thần kinh của người bị ảo giác để khiến họ giật mình tỉnh dậy”.

“Bốn người chúng ta đều bị trúng cùng một ảo giác, cùng tiến vào một không gian ảo nên sẽ không có ai ở ngoài trợ giúp. Ngoại trừ ta nhưng như thế cũng đồng nghĩa với việc ta phải sử dụng sức mạnh thật sự của mình”.

Đối với ảo giác đang bủa vây, Vô Thường chỉ cần muốn là sẽ ra được vì hần nguyên bản là con cưng của thiên địa, hoặc sử dụng Thần thông “Phá Vỡ” để phá vỡ ảo giác liền được, không khó, bất quá hần lại đang cố để không sử dụng những năng lực đó.

“Hừm... có cảm giác đột phá thành Linh Sư chắc hẳn là một biện pháp tốt nhưng rất không có khả năng xảy ra”.

“Còn cách nào để tác động lên trí não nằm ở bên ngoài của họ không nhỉ?”

“Suy nghĩ... suy nghĩ đi...”

“Không vội... nếu một giờ sau mà không có đáp án thì đành phải tự thân thoát ra trước để giúp họ vậy, thời gian cho cuộc tranh đoạt là không nhiều a”.

“Cách nào... cách nào...”

Trước khi làm hành động chấp nhận ở lâu hơn trong ảo giác này, Vô Thường đã tính toán các mối nguy hiểm có thể làm hại thân thể bốn người ở bên ngoài, nó dường như là bằng không.

Vùng đất bất ổn và nguy hiểm thứ ba chắc chắn không thể gây nguy hiểm gì vì chúng chỉ nằm ở một chỗ cố định.

Về quái thú, chúng đa phần chỉ nằm ở một đoạn khu vực, khi có sinh vật bước đến chúng mới vùng lên để tấn công, mà trên đoạn đường trước khi bốn người rơi vào ảo giác, Vô Thường đã cảm ứng là không có quái thú nào trong phạm vi bán kính 200m, nên là rất an tâm.

Còn tộc khác, Vô Thường không nghĩ là chỉ mới hơn một ngày trôi qua, nhóm hần lại gặp phải tộc đại diện cho Giới ở phạm vi lảng giềng. Dựa theo thông tin của các cuộc tranh đoạt lần trước do Phượng Tiên Nhã đưa ra thì đa phần Nhân tộc gặp các chủng tộc khác khi đã trải qua gần 30 ngày bên trong mảnh đại lục. Không lẽ lần này chỉ mới qua một, hai ngày liền gặp? Không, điều này rất khó xảy ra.

Và ngoài ra thì hần cũng đã có một số biện pháp phòng bị an toàn khác. Do vậy, Vô Thường mới tự tin để bốn người họ ở lâu hơn ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Chương 73: Phượng Tiên Nhã...!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong mảnh ảo cảnh do ảo giác gây ra này.

Vô Thường ở bên hồ vẽ vờ lung tung dưới nước tìm biện pháp.

Mị Ảnh Lam bên dưới gốc cây cứ hể suy nghĩ trong đầu về cách thoát khỏi ảo giác thì những hình ảnh về Vô Thường, về những hành động của hần lại xuất hiện trong đầu nàng, áp đi tất cả suy nghĩ mong muốn thoát khỏi ảo giác, kể cả việc não bộ đang tràn đầy mệt mỏi.

Quan Vũ thì ôm đầu đau nhức, cố tìm tòi kiến thức Sư tôn đã dạy để tìm cách hóa giải ảo giác, nếu không hần chỉ đành hiện lên ý niệm “từ bỏ”, rời khỏi cuộc tranh đoạt. Thế nhưng hần lại ngây thơ không biết rằng, hần dù có bất ý niệm “từ bỏ” thì hần cũng sẽ không thoát ra được mảnh đại lục kỳ bí này, bởi lẽ nơi đây là ảo cảnh, ý niệm của hần hay của Mị Ảnh Lam, của Phượng Tiên Nhã đều sẽ hoàn toàn vô dụng.

Ba người Vô Thường nhìn chung đều có biểu hiện rất bình thường, không có điều gì tệ hại hay đáng quan ngại xảy ra ở bên đây.

Nhưng mà khác với ba người, Phượng Tiên Nhã sau khi âm thầm vì hành động âu yếm của Vô Thường đối với Mị Ảnh Lam, nàng bước ra một nơi khá xa ba người để cố đề nén trái tim đang đau nhói dù là trong ảo cảnh, tập trung tìm giải pháp mà dường như là không có.

Bấy giờ, trong khi ba người Vô Thường còn loay hoay bí đường hết cách. Phượng Tiên Nhã bên này bỗng nhiên vô thức trào ra một ngụm máu lớn ở miệng, thấm ướt cả chiếc khăn lụa đang đeo trên mặt.

Bất ngờ phát sinh chuyện quỷ dị trên người mình, Phượng Tiên Nhã phản ứng đầu tiên là ngơ ngác, bàn tay mềm của nàng bắt giác sờ lên miệng.

Nhưng rồi nàng còn chưa kịp làm gì tiếp theo thì nàng bỗng cảm thấy cơ thể mất hết sức lực, cả người đều ngã nằm xuống dưới đất. Máu từ khắp nơi trên cơ thể nàng, từ tay cho đến từ tai, từ mắt, từ bất cứ nơi nào có thể xuất hiện, máu tự dưng trào ra, thoát ra khỏi người nàng mà chảy dài xuống mảnh đất sỏi, nhuộm đỏ cả một vùng xung quanh.

Phượng Tiên Nhã nằm đó vô lực, con đau đớn không biết từ đâu bắt chợt ồ ạt kéo đến đánh khắp người nàng, nhưng nàng không có sức để kêu, để rên, thậm chí một từ “à, ơ” nho nhỏ cũng không thể phát ra được. Nàng cứ thế chịu đựng trong đau đớn ngày càng thêm nặng trong sự bất lực kêu la.

“Vô Thường ca ca, cứu muội... muội đau, muội đau lắm...”

Điều Phượng Tiên Nhã có thể làm được lúc này đó là xoay chuyển con người vốn dĩ xinh đẹp mê hồn nay lại trở nên đỏ lôm, tràn đầy những sợi tơ máu, nước mắt và máu vì đau đớn nhìn về phía Vô Thường đang khó khăn vẽ sóng nước.

Bình thường nếu đây là bên ngoài thực, chỉ cần có một ánh mắt ai đó nhìn vào bản thân hắn, Vô Thường sẽ cảm nhận được ngay, nhưng đây là trong ảo cảnh của ảo giác, mọi năng lực bên ngoài của hắn đều đã bị hạn chế hoặc biến mất, Vô Thường không có cách nào biết được Phượng Tiên Nhã đang đau khổ chịu đựng như thế nào ở đây kia.

“Đau quá... cứu muội, Vô Thường ca ca... Vô Thường ca ca... đừng bỏ rơi muội... hãy nhìn muội... nhìn muội... muội đau lắm... hức hức...”

Đang tỏ ra đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần, Phượng Tiên Nhã đang nằm dưới đất sỏi bỗng dưng biến mất không một chút tăm hơi, cả dòng máu

nhuộm đỏ trên đất sỏi cũng tan biến đi đâu mất. Khắp không gian ảo cảnh này như chưa từng có mặt của Phụng Tiên Nhã.

“Thôi, ráng thêm năm phút nữa liền thoát ra ngoài, thật sự không có cách nào khác”

“Làm gì có cách nào tự thoát thân được, cách duy nhất là phải có người bên ngoài trợ giúp a”

“Tìm cách, tìm cách... hi hi, chàng ấy là của ta...”

Vô Thường, Quan Vũ, Mị Ảnh Lam, tất cả ba người đều không hề phát hiện Phụng Tiên Nhã, thành viên thứ tư của nhóm đã biến mất trong không gian ảo cảnh này.

...

Tại thời điểm gần 2 phút sau đó.

“Hừm... thật sự là không có cách khác!”

“...T.. tho...a...”

Vô Thường bên vũng nước đang suy tư thì bất chợt một giọng nói không rõ ngữ nghĩa văng vẳng vang lên bên tai hắn, nó lập tức khiến hắn nhủ mảy mảy.

“Là mảy sao? Chẳng lẽ đã có chuyện?”

Vô Thường rất nhanh đã xác định đó là âm thanh của Vô Thường kia, và hắn cũng biết, chỉ khi có chuyện gì đó quan trọng hoặc muốn nói thì Vô Thường kia mới cố gắng đánh thức hắn trong trường hợp này.

“Bỏ đi, dù gì cũng đã không có cách, ta đến lúc cũng phải thoát ra”

Quyết định rất nhanh, Vô Thường tức thì đứng dậy, dự định đảo mắt nhìn ba người Quan Vũ một chút rồi đưa ý thức rời khỏi ảo cảnh để xem Vô Thường kia có gì muốn trao đổi hay nhắc nhở, thế nhưng khi nhìn xung quanh lại không thể phát hiện Phụng Tiên Nhã ở bất cứ chỗ nào trong ảo cảnh, điều này tức khắc khiến gương mặt hắn trở nên vô cùng biến sắc.

Bốn người cùng xuất hiện trong ảo cảnh do ảo giác tạo ra, một người tự xưng biến mất thì chỉ có duy nhất hai nguyên nhân, là đã chết hoặc được người đánh thức. Phụng Tiên Nhã đột nhiên biến mất, Vô Thường tuyệt đối không bao giờ tin là có người đánh thức nàng đây, vậy thì chỉ còn lại một lý do mà thôi, một lý do mà chỉ cần nghĩ đến cũng đã khiến tim hắn thất lại đau đớn thêm một lần nữa.

-Không!

Hét lớn một tiếng hối tiếc đau thương làm hai người Quan Vũ và Mị Ảnh Lam giật mình nhìn sang. Vô Thường nhắm chặt mắt tập trung, thực hiện tiến trình quay trở về thực tại.

Đồng thời đúng ngay lúc này, một âm thanh gào thét to lớn của Vô Thường kia cũng vang vọng càng thêm rõ trong đầu hắn.

“Thoát... mau...s...”

“Thoát mau... tê... súc...”

“Thoát ra mau tên súc sinh, súc sinh, súc sinh...”

“SÚC SINH!”

Âm thanh như mắng, như chửi, như bĩ thương, tất cả chúng trộn lại với nhau tạo ra một cảm xúc khó có thể nói lên lời trong đầu Vô Thường.

-Ngòm... ngòam... gừ... gừ...

-Gừ... gừ... ngòam...

Ý thức chỉ vừa thoát khỏi ảo giác, quay trở về thực tại, bên tai Vô Thường ngay lập tức truyền đến một chuỗi các âm thanh như có con vật nào đó, không, đúng hơn là một đám con vật gì đó đang ăn, thậm chí là tranh giành nhau miếng ăn mà phát ra từng tiếng gặm gừ hung dữ.

Nghe vậy, Vô Thường biết tình hình rất không ổn nên cấp tốc mở mắt ra, sức mạnh cũng đã được điều động quanh người, chỉ cần vừa nhìn thấy bất cứ một sinh vật nào lạ mặt liền hóa trúng thành tro bụi, bất chấp việc sử dụng toàn bộ sức mạnh của Linh Nhân cảnh một vạn sợi xích.

Thế nhưng khi hắn chỉ vừa mở mắt, một khung cảnh diễn ra ngay trước mắt hắn lại lập tức khiến hắn lâm vào tình cảnh vừa có sự tức giận, tự trách, vừa có đau đớn, bị thương tràn ngập.

Nhóm bốn người Vô Thường lúc này là đang đứng im tại một chỗ chỉ cách vũng nước rộng 5m chừng 4m, cách những bông hoa vàng 12m, cách vài cây

xanh là 8m. Khi Vô Thường mở mắt, bên cạnh hắn ở hai bên trái phải vẫn như thường lệ là Quan Vũ và Mị Ảnh Lam đang đứng thẳng, bất quá thì đôi mắt họ lại trống rỗng, vô hồn vì ý thức còn bị kẹt lại ở bên trong ảo cảnh.

Còn Phượng Tiên Nhã luôn đi trước người hắn chừng 1m lại không thấy, thay vào đó thì ở bên cạnh vũng nước 4m phía trước chợt xuất hiện ba con thủy quái có hình dạng tựa như chó, thân hình chúng chỉ cao bằng chó sói bình thường và đang cắn xé một đồng thịt bày nhầy không rõ hình dạng.

-...!!!

Giương mắt mếu máo lặng lẽ rơi xuống hai hàng nước mắt không thể kìm nén, Vô Thường chỉ tay về hướng ba con chó nước rồi động ý niệm. Tất cả mọi sinh vật trừ Mị Ảnh Lam, Quan Vũ và Phượng Tiên Nhã chỉ còn lại vài miếng thịt dính người trong phạm vi bán kính 1km đều bốc hơi tan biến mà không cần biết chúng mạnh mẽ cỡ nào, kinh khủng ra sao.

Vụt.

Thoát một cái biến mất, Vô Thường đã đi đến bên cạnh Phượng Tiên Nhã vốn là một tiểu cô nương rất xinh đẹp, thướt tha, nay lại chỉ còn một vũng máu, một cái xương tay nhỏ bé, một cái đầu nhưng chỉ còn có xương và vài miếng thịt đỏ còn dính lại, một con mắt, bất quá con mắt đen tuyền mê hoặc này là đang nằm ở dưới đất cùng với những vết cào cấu hay dấu răng tồn tại bên trên.

Tuy vậy nàng vẫn chưa chết, một Linh Nhân cảnh như nàng vẫn chưa chết bởi vì não bộ của nàng vẫn còn, nàng sẽ còn có thể níu kéo sự sống thêm được vài phút. Sinh mệnh của nàng mặc dù rất rất yếu nhưng vẫn chưa tắt hẳn, bất quá cũng sẽ không lâu nữa, cao lắm chỉ là gần 3 phút nữa mà thôi.

-Ta... ta...

Quỳ thẳng người xuống bên cạnh, Vô Thường nhìn “Tiên Nhã tiểu thư” mà hắn vẫn thường hay gọi rồi khước miệng cứ run lên, nước mắt rơi xuống.

Vô Thường, hắn một lần nữa lại đề chuyện đó xảy ra, một chuyện mà Lâm Tĩnh Hoa đáng thương đã trải qua vì hắn. Hắn lại tiếp tục mắc một sai lầm nghiêm trọng.

Quyết định sai lầm sau khi vui đùa với “Mị Ảnh Lam”, tự ý cắt giảm đi sức mạnh của bản thân xuống, hóa khả năng “con cưng thiên địa” thành người bình thường, Vô Thường ngu ngốc tự khiến bản thân không đủ năng lực để cảm ứng được một cách chính xác nhất các loại nguy hiểm tồn tại xung quanh.

Do thế, hắn đã không thể cảm ứng được cái vũng nước rộng 5m này thật ra là có chứa một loại quái thú kỳ lạ, mà khi bình thường thì chúng sẽ hòa tan vào nước, không tỏa ra sinh mệnh sự sống, không khiến bất kỳ một Tộc nào có thể cảm ứng được, nhưng nếu có khí tức sinh mệnh của Tộc nào đó bước đến gần phạm vi của bọn chúng, bọn chúng sẽ phóng ra một loại sóng tín hiệu tấn công trực tiếp vào não bộ của Tộc đó, đưa Tộc đó bước vào không gian ảo cảnh.

Tiếp đó thì việc đơn giản của bọn chúng chỉ là thoát ra khỏi vũng nước, từ từ thưởng thức những món ăn thịnh soạn đang ngây ngốc tại một chỗ.

Lúc này, cả bốn người Vô Thường đều trúng sóng tín hiệu, bị rơi vào không gian ảo cảnh của ảo giác do quái thú tạo ra. Theo nguyên lý, ba con chó nước đơn nhiên là phải phân chia nhau mỗi đứa một con mồi mà từ từ ăn xuống, không tranh giành nhau, và nếu một trong ba bọn chúng chọn Vô Thường, đưa nanh vuốt chạm vào cơ thể của Vô Thường thì Vô Thường sẽ lập tức thoát khỏi ảo cảnh để trực tiếp tiêu diệt bọn chúng.

Thế nhưng Phượng Tiên Nhã lại có Hoặc Thiên Thể, một loại thể chất có khả năng mê hoặc được vạn vật, bao gồm cả yêu thú hay quái vật. Vì vậy nên lúc chọn con mồi để ăn, ba con chó nước đều bị cơ thể nồn nà của Phượng Tiên Nhã mê hoặc, tất cả đều đồng loạt xông vào tấn công nàng, cắn xuống từng miếng Linh Giáp, nuốt xuống từng miếng thịt trắng tuyết của nàng, và cứ thế chúng sau khi giành giật đã đem nàng đến gần vũng nước khi nàng đã gần như không còn lại một phần mười khối thân thể nguyên vẹn.**

**Đã hiểu vì sao hai con đầu chó mình rét lựa chọn tấn công ba người Quan Vũ?

Đến khi Vô Thường thoát ra ảo cảnh, sử dụng Thần thông tiêu diệt chúng, Phượng Tiên Nhã còn lại chỉ là bấy nhiêu xương thịt.

Chỉ nghĩ đến những giây phút nàng phải chịu đau đớn, hắn đã không thể bình tĩnh hay kìm nén những giọt nước xấu hổ, tự trách và đau thương hối hận này.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Chương 74: Phượng Tiên Nhã (2)

“Khóc khóc cái con bà mẹ mày thẳng súc vật! Mày còn không nhanh sử dụng thần thông giúp nàng khôi phục lại thân thể đi thẳng chó, thẳng súc sinh, thẳng súc vật tệt hại”.

Gương mặt biến dạng nhăn nhó khóc lóc đã hơn 10 giây, Vô Thường kia dường như đã trấn tĩnh được lý trí, hấn ngay lập tức quát lên trong đầu Vô Thường, thức tỉnh thần trí của hấn.

-Đúng rồi... ta còn sức mạnh.

Nhớ ra năng lực quý dị của Siêu Nhân Tâm Đan, Vô Thường không chần chừ một giây, hấn tức thì thu nhập những tàn thể của Phượng Tiên Nhã chum lại một chỗ, sau đó điều động tất cả sức mạnh có liên quan đến sinh mệnh hướng vào cái đầu đang chấp chứa ngọn lửa sinh mệnh sắp tắt của Phượng Tiên Nhã.

-Phục Sinh!

Mặc dù chưa một lần thử qua trên vật sống, nhưng nếu theo nguyên lý sức mạnh linh lực của Tâm Đan, Vô Thường hoàn toàn có cơ sở để khôi phục thân xác cho một Linh Nhân cảnh yếu hơn hấn vạn lần.

Thế rồi 10 giây, 20 giây, 30 giây qua đi, sức mạnh của Vô Thường có mất đi nhưng thịt trên người Phượng Tiên Nhã cũng không hề tăng thêm dù chỉ là một sợi chỉ nhỏ nhoi.

Vô Thường sợ hãi, hoảng loạn, không muốn, đau khổ, ngất người.

-Không có tác dụng, không có tác dụng, không thể nào!!!

-Phục Sinh đi.

-Phục Sinh!

-Phục Sinh!

-Hãy phục sinh đi, ta van cầu ngươi... van cầu ngươi mau phục sinh đi! Làm ơn, aaaaa... AAA... A...

Hết lên trong vô vọng, Vô Thường cứ thế điên cuồng hao tổn sức mạnh vào Thần thông “Phục Sinh” mặc cho thời gian đã trôi qua một phút, và sinh mệnh của Phượng Tiên Nhã thì vẫn đang nhỏ đi, tiến dần về hư vô.

Nếu Phượng Tiên Nhã là người bình thường, có thân thể bình thường thì “Phục Sinh”, “Hồi Phục”, “Tái Tạo” chắc chắn sẽ giúp nàng có lại được thân thể, nhưng nàng là có Hoặc Thiên Thể, một dạng thể chất thuộc loại tiên thiên của Nhân tộc, của Nhân Giới, nó đã gần như chạm đến phạm trù của hai từ “Thần Thể”, Thần thông của Vô Thường không thể tái tạo được.

Nói đúng hơn thì sức mạnh “Linh lực” không đủ khả năng để làm điều đó, muốn tái tạo Hoặc Thiên Thể của Phượng Tiên Nhã, Vô Thường cần có Thần lực, nhưng mà Thần lực thì làm sao xuất hiện ở Hạ Giới đây?

Vô Thường có Siêu Nhân Tâm Đan biến dị, có linh lực biến dị, có sức mạnh biến dị nhờ mang khí tức của “thiên địa”, nhưng như thế là không đủ.

Hấn không thể cứu Phượng Tiên Nhã.

Hấn không thể chuộc lại lỗi lầm.

Hấn chỉ có thể nhìn sinh mệnh của nàng ngày một yếu đi ngay trước mặt trong khi hấn chẳng thể làm được điều gì.

Nỗi đau này, nó thậm chí còn gặm nhấm hơn gấp trăm, gấp ngàn lần tình huống của Lâm Tĩnh Hoa, vì dấu sao thì Lâm Tĩnh Hoa cũng đã chết chứ không phải đang thoi thóp trước mặt hấn như Phượng Tiên Nhã.

Con người đau đớn nhất không phải là khi biết tin người mình yêu thương đã chết, mà họ đau đớn nhất là khi tận mắt chứng kiến người mình yêu thương chết đi ngay trước mặt của chính mình nhưng lại chẳng thể làm gì.

Vô Thường không yêu Phượng Tiên Nhã, hấn cũng không yêu Mị Ảnh Lam, hấn sẽ không thật lòng yêu ai, tim hấn đã chết kể từ giây phút hấn ôm thi thể Uyển Nhi của hấn trong lòng.**

**Hấn tự nhận thôi. Còn có yêu lại một lần nữa ko thì... chưa biết.

Nhưng hấn là một lão già lớn tuổi, hấn cũng còn đó tình yêu thương trẻ nhỏ, nhất là hấn lại biết nàng yêu hấn, nàng đáng thương, tội nghiệp, và quan trọng là hấn đã nhận trách nhiệm bảo vệ nàng bên trong mảnh đại lục kỳ bí này.

Phượng Tiên Nhã chết, nước mắt hấn lăn trên mặt không phải chỉ đơn giản là hấn khóc.

Tích tắc, tích tắc...

-Làm ơn... làm ơn... sống lại đi, sống lại đi Tiên Nhã tiểu thư...

-Graaa..... AAAAAAA!

-Hơ... hơ... hơ... AAAAAa...

Đã hai phút qua đi kể từ khi Vô Thường đến bên cạnh Phụng Tiên Nhã sử dụng Thần thông, nhưng chung quy hẳn đều chỉ có thể bắt lực kêu gào bên vũng máu đang dần khô cứng lại.

“Đứng rồi, đứng rồi, nhanh, nhanh dùng máu của mày, không, dùng chính mày, chính cơ thể của mày, nhanh đi!”.

Thình lình ngay lúc sinh mệnh của Phụng Tiên Nhã chỉ còn hơn 50 giây sẽ hoàn toàn tắt đi, Vô Thường kia chợt quát to lên trong đầu Vô Thường.

Vô Thường này dù sao cũng không phải Vô Thường, hẳn chỉ là một tia ý thức phân hóa của Vô Thường, cho nên nếu Phụng Tiên Nhã có chết đi thì hẳn cũng không có điên cuồng ghê gớm như Vô Thường. Do vậy trước tình hình nguy cấp, hẳn đã bình tĩnh tìm ra một giải pháp cực kỳ khả thi, đó chính là dùng thân thể do thiên địa ngũ tạo thành của Vô Thường làm vật hiến tế, trợ lực khôi phục thân thể cho Phụng Tiên Nhã.

-!!!

Hoàn toàn hiểu ý của Vô Thường kia, Vô Thường tức thì bình tĩnh người, ý niệm vừa động thì quần áo trên người đều biến mất, thân thể cường tráng không còn một mảnh vải che thân.

-Giải.

Vô Thường dẹp giọng mặt mếu máo đi, thay vào đó là gương mặt hết sức nghiêm túc, cẩn thận. Hẳn một từ thốt ra, thân thể của Vô Thường lập tức hóa thành vô vàng các ký tự, thấp nhất là ký tự có một nét, cao nhất là ký tự có mười nét.

-Phân Tích.

Vô Thường ra lệnh, một nhóm các ký tự có đủ loại từ một nét đến mười nét nhanh chóng lao đến tất cả những gì còn sót lại của Phụng Tiên Nhã mà lục soát.

Tích tắc chỉ hai, ba giây, cấu tạo thân thể của Phụng Tiên Nhã đều nằm trong tay Vô Thường.

Đồng thời biết được sinh mệnh của nàng chỉ còn khoảng hơn 30 giây một chút sẽ hoàn toàn biến mất, Vô Thường không hề dừng lại một giây nào, hẳn cấp tốc hô lên.

-Sao chép.

-Hợp Thể.

“Sao Chép” để thiên địa ngũ biến thành cấu tạo da thịt, nội tạng, máu huyết, xương cốt, tế bào, dây thần kinh,... của Phụng Tiên Nhã.

“Hợp Thể” để ghép nối tất cả chúng lại thành một thân thể hoàn mỹ, gắn kết, dung hợp và đồng hóa với cái đầu đang giữ lại ngọn lửa sinh mệnh le lói sắp tắt của nàng.

-Hãy sống lại!

Quát lớn mang theo đầy hy vọng, thiên địa ngũ vốn là của Vô Thường thì nay phần lớn đều đã bay qua chiếc đầu lâu của Phụng Tiên Nhã mà dung nhập vào, dần dần hóa thành một khối thân thể thiếu nữ hoàn mỹ xinh đẹp, nó thậm chí còn đẹp hơn, mỹ miều hơn, quyến rũ hơn, hấp dẫn hơn cả lúc trước, mê hoặc hơn cả Hoắc Thiên Thể của Phụng Tiên Nhã.

-Ngưng!

Một từ ngưng vừa ra, thiên địa ngũ ít ỏi còn lại hóa thành Vô Thường, nhưng Vô Thường lúc này chỉ là mang hình dạng của một đứa trẻ 7 tuổi cao khoảng 1m30. Hẳn vừa có lại thân thể liền đỡ lấy thân thể mềm mại, nhẵn mịn tuyết ngọc của Phụng Tiên Nhã.

-Ha... ha hơ...

Cảm nhận được sức sống, sinh mệnh của Phụng Tiên Nhã đang quay trở lại, dần dần khôi phục, cả chiếc vòng sinh khí cũng bỗng dung hiện ra nằm ở trên tay nàng, Vô Thường cười, một nụ cười rất nhẹ và cũng rất nhanh đã tắt đi, tiếp đó là một gương mặt buồn hiển hiện trên gương mặt non nớt trẻ nhỏ.

-Cho ta xin lỗi...

Khẽ vuốt mái tóc mượt mà, óng ả của Phụng Tiên Nhã, Vô Thường hồi lỗi một câu rồi sau đó lấy chiếc ghế gỗ của mình ra, đặt Phụng Tiên Nhã không mảnh vải che thân, trắng mịn tựa sữa ngời lên trên ghế.

Động ý niệm mặc lại quần áo, thân thể của hắn nhanh chóng có lại trang phục như lúc ban đầu nhưng là nhỏ hơn, tỷ lệ rất khớp với thân thể đứa trẻ 7 tuổi lúc này của hắn.

Để Phụng Tiên Nhã ngồi nơi đó, Vô Thường bước chân đến bên cạnh Mỹ Ảnh Lam và Quan Vũ đang đứng với đôi mắt vô hồn, hẳn đồng lúc phát

động linh lực kích thích vào ý thức của hai người, đưa hai người thoát ra khỏi ảo giác. Tuy nhiên khi hai người vừa nhận được sự trợ giúp thoát ra, Vô Thường lập tức lại khiến hai người chìm vào một giấc ngủ ngắn, kéo hai người đi lại gần chỗ của Phụng Tiên Nhã.

Tiếp đó, Vô Thường lấy ra vài mảnh gỗ sau đó điêu khắc lên những hình vẽ, những từ ngữ chỉ dẫn cách tiến đến trung tâm mảnh đại lục theo hần lối suy luận (tiến thẳng) rồi đặt trên cặp đùi trắng nõn, thon dài của Phụng Tiên Nhã, che đi vùng đất thiêng tràn ngập hoa anh đào lẫn mẫu đơn nở rộ (hòng hào tựa hoa đào, đo đỏ tựa mẫu đơn).

Xong xuôi tất cả mọi chuyện, Vô Thường đứng ở một bên ngắm nhìn gương mặt yên bình của ba người với một ánh mắt hiền hòa nhưng cũng chứa chứa sự buồn bã, sự tự trách và hối lỗi nặng nề.

Hiện tại Vô Thường chỉ cần đợi Phụng Tiên Nhã gần tỉnh thì hần liền ngay lập tức rời đi, rời xa khỏi ba người vì hần đã tự nhận rằng, bản thân hần không còn đủ tư cách để đi chung với ba người trên con đường này, cũng như hần đã không còn mặt mũi nào nhìn mặt ba người sau chuyện lần này nữa.

Là người mang trong mình sức mạnh gần như là toàn diện, không có bất kỳ ai hay là sinh vật nào trong mảnh đại lục kỳ bí này có thể chống lại, nhưng Vô Thường lại vì lợi ích cá nhân của mình, vì ý muốn tự rèn luyện bản thân nên đã che giấu đi sức mạnh thật sự đó để rồi khiến ba người Quan Vũ lâm vào tình trạng vô cùng nguy hiểm. Trong đó, Phụng Tiên Nhã là người lãnh án nặng nề nhất, nàng gần như là đã chết nếu hần còn chậm thêm khoảng 5, 6 giây nữa.

Vô Thường là một người có tình tình rất kỳ lạ nhưng cũng là một con người rất bảo thủ.

Hần nếu không tự nhận trách nhiệm bảo hộ ba người Quan Vũ, ba người Quan Vũ có chết, thậm chí là đang diễn ra ngay trước mắt hần, họ nhìn hần bằng ánh mắt tha thiết van xin, mong muốn được cứu mạng, tất cả hần đều mặc kệ, có khi hần lại còn thích thú ngồi xem phim, nhìn máu huyết bay tứ tung hay là thân xác ai đó bị quái thú nuốt chửng mà vui cười.

Nhưng mà nếu hần đã nhận trách nhiệm với ba người Quan Vũ thì hần phải làm hết sức, phải đảm bảo tính mạng của ba người họ bằng cả mạng sống của chính hần. Để ba người Quan Vũ gặp nguy hiểm như lúc này đây, mà nếu không có Vô Thường kia nhắc nhở thì mọi thứ đã chấm dứt, Phụng Tiên Nhã đã chết, chết ngay trước mặt hần, chết ngay trong vòng tay bảo hộ của hần.

Giống như tình huống của Lâm Tình Hoa, lỗi lầm này, tội lỗi này, sự ngu ngốc tự mãn này, hần phải nhận, phải là người chịu trách nhiệm dù không một ai phán xử hay lên án hần.

Hần đã tự định tội chính mình.

Hần lựa chọn rời đi khỏi ba người Phụng Tiên Nhã không phải là vì trốn tránh lỗi lầm, hần rời đi là vì hần đã không còn xứng với ba người.

Trong hơn một ngày giao tiếp, ba người Quan Vũ luôn nghe lời hần, luôn tôn trọng hần, luôn tin tưởng hần, nhưng mà còn hần thì?

Hần lựa chọn rời đi không phải là vì bỏ rơi ba người Quan Vũ tự sinh, tự diệt trong mảnh đại lục kỳ bí này, mà hần rời đi là vì hần đã không còn cần thiết.

Phụng Tiên Nhã lúc này đã có hơn một nửa thân thể là con cưng của thiên địa, thậm chí nàng cũng đã có được Thiên Địa Nhân, nàng sẽ là người thay thế vị trí của hần, dẫn dắt hai người Quan Vũ dạo bước trong cuộc tranh đoạt.

Và hần lựa chọn rời đi, vì hần đã không còn gì để dạy họ nữa.

-Hãy quên ta đi!

Quơ tay đi ngang qua gương mặt của ba người Quan Vũ, Vô Thường xóa tất cả ký ức của ba người có đối với hần, Mị Ảnh Lam cũng không ngoại lệ.

Có lẽ khi tỉnh dậy, ba người họ sẽ không thể nhớ rõ bóng dáng của một ai đó từng tồn tại trong nhóm, nhưng hần chắc chắn họ vẫn không quên rằng họ là một nhóm đang cố gắng tìm điểm sinh khí về cho Nhân Giới.

Hơn hai giờ trôi qua.

-Đã đến lúc rồi nhì?

-Tạm biệt... và cho ta gửi lời xin lỗi, thật sự xin lỗi!

Cảm ứng được Phụng Tiên Nhã đang run rẩy mất sắp thức tỉnh. Vô Thường để lại đôi lời rồi xoay thân hình nhỏ bé rời đi, và cho đến khi đã trôi qua thêm 20 phút để đảm bảo Phụng Tiên Nhã đã thay quần áo vào người, Vô Thường tức thì phá giải sức mạnh trói buộc Mị Ảnh Lam và Quan Vũ ngủ say, khiến hai người họ từ từ tỉnh dậy.

**Tác giả Bỏ sót 1 chi tiết: Tâm Đan hay Đan Điền là nằm một ở thế giới khác và thế giới này có kết nối với bụng của tu luyện giả, chứ không phải nằm ở trong bụng (tức là thân thể) của tu luyện giả. Cho nên có mất cái bụng, tu luyện giả ko mất đi sức mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chương 75: Phụng Tiên Nhã (3)

Nhân Giới.

Khi Vô Thường sử dụng rất nhiều sức mạnh của một Linh Nhân cảnh một vạn sợi xích, tỏa công kích ra phạm vi bán kính 1km và giết chết ba con chó nước, Vô Thường không hề để ý, hắn cũng đã vô tình giết chết thêm một thạch nhân cao tầm 130m đang ẩn nấp. Tổng số điểm sinh khí hắn đạt về liền vượt qua con số 1100 điểm sinh khí.

Tại thời điểm đó, Nhân Giới lại lần thứ hai liên tiếp được một luồng sinh khí ủa vào, tràn lan khắp mọi ngõ ngách tinh không, chất lượng của mọi vật, kể cả con người đều được nâng cao thêm một tầng mỏng.

Ở Thiên giới đại diện cho Nhân Giới, không khí vui mừng, khó tin, thậm chí là rơi nước mắt lần nữa tái hiện, không những thế mà là còn sâu sắc, rung động hơn hẳn lần trước.

- Sinh khí! Lại là một lần nữa sinh khí!

- Trời ơi, ta còn không dám tin vào cảm nhận của chính mình nữa, này, này, nói... nói cho ta biết, đây, đây... đây thật sự là sinh khí sao?

- Ha ha ha, chỉ hơn một giờ thôi, tức là trong đó chỉ vừa qua đi một ngày, ấy vậy mà lại là hai lần đạt 1000 điểm, hai lần đạt về sinh khí a, ha hahahaha...

- Nhân tộc, Nhân Giới được cứu rồi a, được cứu rồi a...

-...

Đồng lúc mọi người trong Thiên giới đang kêu gào đầy vui sướng, lúc này tại một cái trang yên bình, bốn vị trung niên già lão bất chợt cảm nhận được một luồng sinh khí không kém cạnh gì so với luồng sinh khí ban đầu đang tràn ngập, đang dung nhập vào mọi thứ xung quanh, bao gồm cả cơ thể của bốn người họ, giúp họ dần dần lấy lại dung mạo thật sự của bản thân.

- Sinh khí, là sinh khí...

- Bây giờ ta đã hoàn toàn tin tưởng, Nhân tộc ta rồi sẽ quật khởi...

- Không, không phải, lão Hóa ngươi nói sao rồi, Nhân tộc ta là đang quật khởi, không phải là sẽ quật khởi.

- Ha ha ha ha...

- Ha ha...

-...

Thật khó để có thể hiểu rõ, miêu tả rõ bầu không khí đang ngập tràn niềm vui mừng, hạnh phúc, tin tưởng và hy vọng của Thiên giới, của khắp nơi có tồn tại cường giả biết được cuộc tranh đoạt sinh khí đang diễn ra bên trong Nhân Giới.

...

Quay trở lại mảnh đại lục kỳ bí.

Vô Thường mặc dù nói là rời đi, bỏ rơi ba người Quan Vũ, nhưng thật ra là hắn chỉ đi đến một đoạn đường cách ba người Quan Vũ đúng 1km về phía bên trái.

Phụng Tiên Nhã đã có Thiên Địa Nhân, nàng sẽ rất dễ để phát hiện ra thứ nào tốt, thứ nào xấu, quái vật, vùng bất ổn hay rất nhiều thứ lạ lùng nhờ vào cảm giác mà Thiên Địa Nhân mang lại. Tuy nhiên nàng chỉ vừa mới có nó, ngộ tính cũng không thể nào khủng khiếp bằng Vô Thường nên sẽ cần mất một đoạn thời gian ngắn thì nàng mới làm chủ được Thiên Địa Nhân, cũng như hiểu được các cảm giác tốt hay xấu mà nó mang lại.

Bởi vậy, Vô Thường cần ở một bên để yểm trợ, giúp đỡ nàng một đoạn thời gian để nàng yên tâm tìm hiểu nó.

Và một nghìn mét là khoảng cách tốt nhất mà Vô Thường có thể đồng thời che dấu tung tích bản thân và có thể thông qua thân thể Phụng Tiên Nhã để sử dụng sức mạnh công kích mọi thứ.

Phụng Tiên Nhã hiện tại là do thiên địa ngữ của Vô Thường gây dựng nên, điều đó cũng đồng nghĩa rằng, ngoại trừ đầu lâu (trừ đôi mắt), Tâm Đan, sức mạnh, mọi thứ còn lại của Phụng Tiên Nhã đều là của Vô Thường, là thân thể của hắn.

Giữa cơ thể nàng và Vô Thường có một sợi dây liên kết, kết nối với mọi nguồn sức mạnh của Vô Thường, cho nên Phụng Tiên Nhã dù có phát triển cao lớn, mạnh mẽ, đi đâu, làm gì, hay tất cả mọi thứ của nàng, hắn đều biết, điều hiểu, bất quá hắn chỉ là không nên có để ý đến.

“Nàng yêu ta đến như vậy sao?”

Biết rất rõ cảm giác mong nhớ, thương tâm vì thiếu vắng mặt bóng hình một ai đó (hắn) nhưng không tài nào nhớ rõ của Phượng Tiên Nhã đang diễn biến, tiểu Vô Thường nhếch lên một nụ cười buồn cho nàng và cũng buồn cho cả chính hắn.

-Hừm...

Nhìn một đám 18 con quái thú có thạch nhân có thủy quái, hình dạng thì đủ kiểu kỳ lạ nhưng không có con nào cao hơn 10m đang khúm núm, sợ hãi, cơ thể đều không thể tự chủ mà run lên cầm cập, cầm cập trước mặt của Vô Thường.

Vô Thường chỉ khề thờ dài một hơi, tiếp đó thì bàn tay hắn liền vung lên một hình ngang, tạo nên một tiếng “vụt”, tất cả 18 con quái thú đều tan biến.

Không có một ai bên cạnh, vả lại hắn cũng đã thề rằng sẽ không bao giờ tự phong ấn sức mạnh của mình vào những chuyện nhảm nhí nữa, thay vào đó hắn sẽ tập trung tập luyện cách để sử dụng sức mạnh đang có một cách nhuần nhuyễn hơn, thành thục hơn và mạnh mẽ nhất có thể.

Do đó, hiện tại Vô Thường không cần phải áp chế cái thứ sức mạnh khủng khiếp của Linh Nhân cảnh một vạn sợi xích trong hắn, hắn cứ thể tỏa chúng ra, tỏa ra khắp mọi thứ xung quanh, khiến tất cả các sinh vật yếu hơn hắn phải run sợ, khiếp đảm, dù đó có là các loài quái thú không có linh trí cao.

Đây là khí thể vốn có của một con quái vật như hắn.

...

Bên chỗ của ba người Quan Vũ.

Phượng Tiên Nhã sau một hồi dẹp loạn các trí nhớ, các cảm xúc hỗn tạp trong lòng, nhất là sự sợ hãi khi tinh dậy đã thấy thân thể ngọc ngà của mình không một mảnh vải che thân.

Quan Vũ khẽ loại bỏ chuyện suy nghĩ về ai đó từng ở trong nhóm cứu ba người thoát ra khỏi ảo cảnh của ảo giác, đồng thời dường như còn cho ba người bọn họ một số kiến thức kỳ lạ nhưng lại rất chính xác, kỳ diệu.

Mị Ảnh Lam tạm gác sự bất ngờ, sự buồn bã vì nàng không nhớ được bản thân đã từng rất yêu ai, mến mộ ai, rồi đã trao Tình Huyết cho ai. Cái cảm giác như có ai đó liên kết với nàng nhưng mà nàng lại không thể cảm ứng được vị trí của người đó đang ở đâu này là gì, nếu là người đã nuốt Tình Huyết của nàng thì sao nàng lại không cảm ứng được vị trí trong mảnh đại lục này, chẳng lẽ kẻ đó đã bị loại khỏi cuộc tranh đoạt nên mới như vậy?

Phượng Tiên Nhã đã thay một bộ đồ trắng tuyết bên trong nhân giới nói với hai người Quan Vũ.

-Mặc dù Tiên Nhã, Quan Vũ ca, Lam tỷ đều không hiểu tại sao “người đó” để lại chỉ dẫn trợ giúp chúng ta tiến sâu vào trung tâm mảnh đại lục, nhưng Tiên Nhã đoán hắn không có ý định xấu, bằng chứng là khi chúng ta bất tỉnh thì hắn đã không gây hại cho chúng ta, ngược lại còn giúp chúng ta thoát khỏi ảo giác nữa.

Thật ra thì Phượng Tiên Nhã đã không nói ra rằng, người đó, thành viên thứ tư của nhóm có thể là tên biến thái cởi quần áo của nàng để lấy đi bộ Linh Giáp nàng đang mặc, và còn có thể đã làm những hành động dâm tiện lên người nàng, bất quá vì xấu hổ, vả lại nàng cũng đã kiểm tra thân thể của mình đã không bị mất nguyên âm nên chỉ đành chôn giấu trong lòng.

**Đừng hiểu lầm vì sao Phượng Tiên Nhã không cảm thấy thân thể mình kỳ lạ. Đây là do thiên địa ngữ quá kinh khủng mà thôi, cho nên nàng đã không hề biết thân thể hiện tại của mình là giả.

-Nếu Vũ ta đoán không lầm, có lẽ chúng ta đã bị hắn xóa đi phần trí nhớ về tất cả các thông tin có liên quan đến hắn.

Quan Vũ không phải là kẻ ngu, chẳng qua lúc trước là Vô Thường quá đề ép nên hắn chưa từng có cơ hội thể hiện đầu óc. Lần này với kinh nghiệm phong phú của mình cùng với các mảnh vỡ trí nhớ kỳ lạ, Quan Vũ rất tự tin nói.

Gần bên cạnh hai người, Mị Ảnh Lam cũng chen lời vào, âm điệu có gì đó sâu muộn.

-Ừm, ta cũng nhớ là nhóm chúng ta có bốn người, nhưng mà ta không thể nhớ ra người thứ tư kia là ai. Có lẽ giống như Vũ ca đã nói, ba người chúng ta đều đã bị hắn tẩy đi trí nhớ về hắn rồi.

-Ừm, Tiên Nhã ngay từ đầu cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng mà theo Tiên Nhã biết thì không phải chỉ có cường giả Thánh cảnh mới có thể làm được điều đó hay sao?

Mang theo biểu cảm kỳ quái trên gương mặt nói với hai người Quan Vũ, Phượng Tiên Nhã trong đầu kỳ quặc nghĩ.

“Mắt của ta bị làm sao vậy? Tại sao ta có thể thấy được lời điện ảnh trong người của Vũ ca? Còn Tâm Đan của Lam tỷ vì sao lại có nhiều hư ảo bông hoa như vậy? Ừm, còn đôi mắt kỳ quái kia là sao?”

-Đơn giản là vì hắn rất mạnh...!?

Tiên Nhã vừa dứt lời, Quan Vũ ngay tức khắc không cần suy nghĩ nói, nói xong hấn cũng bất chợt ngậy người, tự hỏi vì sao mình lại nói như vậy.

Và cũng rồi ngay sau đó, một loạt các hình ảnh về quái thú, vùng bất ổn, mà bốn người đã từng trải qua cấp tốc hiện lên trong đầu không chỉ một mình Quan Vũ, mà cả Phụng Tiên Nhã, Mị Ảnh Lam cũng tương tự như hấn.

Điều bất ngờ này lập tức khiến ba người trầm mặc trong một đoạn thời gian ngắn ngủi về sự bí ẩn và sức mạnh của thành viên thứ tư đã biến mất trong nhóm của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 76: Phụng Tiên Nhã (4)

Gần 10 phút sau đó.

Phụng Tiên Nhã sau một hồi đắn đo về những gì đang diễn ra trong con mắt nàng, cộng với việc yên ổn trái tim bỗng cảm thấy trống vắng bóng hình một ai đó. Nàng nói.

- Dù không thể biết người đó là ai, tại sao làm vậy, nhưng có lẽ người đó có lý do riêng của mình, và lại cũng không gây bất lợi gì cho chúng ta. Do vậy nên Tiên Nhã nghĩ chúng ta tạm bỏ qua chuyện đó, tập trung vào cuộc tranh đoạt sinh khí về cho Nhân Giới, Nhân tộc chúng ta đang diễn ra lúc này.

- Với chỉ dẫn tiến thẳng về phía trước của người đó, có lẽ chúng ta sẽ thật sự đến được trung tâm mảnh đại lục này.

- Ừm.

- Cũng chỉ đành như vậy thôi, hấn nếu đã xóa ký ức chúng ta thì dĩ nhiên chúng ta sẽ không nhớ lại được hình dáng hấn.

Mị Ảnh Lam và Quan Vũ có chút thờ dãi gât đầu.

Kể ra thì sau khi tỉnh lại, cả ba người đều ngây ngốc tại chỗ này mà không di chuyển, hiện tại đã có hơn 30 phút trôi qua, họ cũng là nên đến lúc phải rời đi thực hiện trọng trách của mình.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Sau đó, ba người lập tức chụm lại một chỗ để đảm bảo mức an toàn cần thiết rồi lên đường, dựa theo chỉ dẫn Vô Thường để lại mà tiến thẳng về phía trước.

Cách 1km bên trái kia, tiểu Vô Thường cũng di chuyển theo ba người.

Ở bên đây, trong lúc di chuyển, Phụng Tiên Nhã vừa tỏa cảm ứng ra xung quanh, vừa kỳ lạ những thứ nàng nhìn thấy được trên đường đi.

“Đôi mắt của ta, không, còn có thân thể của ta nữa. Chẳng lẽ sau khi trải qua trận ảo giác đã xảy ra biến dị?”

Không những cảm thấy cơ thể tràn đầy sức sống, khả năng hấp thụ linh khí tăng cao gấp bội và dường như nàng không cần động ý niệm, thân thể cũng tự động hấp thụ linh khí xung quanh để hồi phục sự mệt mỏi cho bản thân, thậm chí linh khí được hấp thụ còn có khả năng ôn dưỡng tâm thần, thanh tỉnh trí óc, xóa tan những áp lực nhận được bấy lâu, vô cùng kỳ diệu.

Phụng Tiên Nhã còn thấy được rất rõ những vật thể cách xa nàng 500m mặc cho có nhiều vật cản đứng phía trước che đi, và song song với cái nhìn thấy ấy, nàng còn nhìn thấy được các loại “khí” từ vật đó đang tỏa ra, rồi còn biết là những loại khí đó tốt hay xấu.

Tất cả điều này đều khiến nàng nghĩ đến một khả năng, thể chất nàng bị biến đổi sau lần đầu đón vô tận bên trong ảo cảnh rồi ngất lịm đi.

Phụng Tiên Nhã từ khi sinh ra đã có Hoắc Thiên Thể nhưng dù là nàng hay tất cả các vị đại năng Thiên Nhân cảnh dò xét thân thể nàng đều không biết nó là Hoắc Thiên Thể, họ chỉ biết thân thể nàng có một loại mê hoặc đối với những người yếu hơn nàng và người yêu thương nàng, khiến họ trở nên yêu thích nàng một cách kỳ lạ.

Dĩ nhiên, yêu thích này không phải là yêu thích của tình cảm nam nữ, mà yêu thích này là sự yêu quý, sự giữ gìn, sự thủ hộ, sự nguyện bảo vệ nụ cười tươi vui của nàng.

Do sự thiếu kiến thức như vậy, cho nên chẳng một đại năng nào biết được sức mạnh tiềm ẩn có thể quyn rũ vạn vật của Hoắc Thiên Thể, cũng không ai giang rộng vòng tay nhận nàng làm đồ đệ, giúp nàng phát triển thực lực ngoài gia tộc của nàng.

Hiện tại tự dung phát hiện khả năng của thân thể, của đôi mắt biến đổi theo chiều hướng có năng lực phi thường kinh khủng, Phụng Tiên Nhã vừa rất

bất ngờ, rất kinh ngạc, lại vừa có vui mừng khôn xiết.

-Vũ ca, Lam tỷ, chúng ta di chuyển chậm lại một chút nha, chừng vài phút thôi?

Để khám phá năng lực mới của mình, Phượng Tiên Nhã khôn ngoan đưa ra đề nghị.

-Được.

Tuy không hiểu gì, nhưng Quan Vũ và Mị Ảnh Lam đều đồng ý, vì dù sao thì cũng chỉ vài phút, không nhiều, họ vẫn chịu thêm được một chút áp lực.

-Tiên Nhã cảm ơn.

Nói lời cảm tạ với hai người, Tiên Nhã lập tức tập trung suy luận, phân tích về những gì bản thân nàng thấy ở trong mắt.

Không lâu sau, chỉ mất chưa đến 5 phút, Phượng Tiên Nhã nhờ trí tuệ thông minh của bản thân và vì những dấu hiệu mà Thiên Địa Nhã hiện ra quá dễ để nắm rõ, nàng đã nhanh chóng hiểu được nguyên lý hoạt động của đôi mắt này và làm ra kết luận “đôi mắt sau khi biến đổi này của nàng có thể phân biệt được vật sống và vật chết, vật mạnh và vật yếu, vật có lợi và vật xấu”.

Vật sống và vật chết.

Vật sống sẽ tỏa ra một loại “khí tượng có màu”, chẳng hạn Quan Vũ có khí tượng màu vàng lồi điện, Mị Ảnh Lam có khí tượng màu trắng lúc thật lúc ảo, các cây dược thảo có khí tượng màu xanh, màu vàng hoặc màu đỏ, chúng đậm hay nhạt đều dựa vào được lực yếu hay mạnh,...

Còn vật chết thì không có khí tượng.

Vật mạnh và vật yếu.

Vật mạnh sẽ có khí tượng càng thêm rực rỡ hào quang, không chỉ thế, khi mắt Phượng Tiên Nhã nhìn vào vật mạnh, đôi mắt của nàng sẽ tạo ra tín hiệu truyền vào não bộ để báo hiệu và đem lại cảm giác run sợ cho nàng.

Còn vật yếu sẽ có tín hiệu ngược lại.

Vật có lợi và vật có hại.

Tương tự như vật yếu và vật mạnh, khi mắt của Phượng Tiên Nhã nhìn thấy thứ gì, vật gì, miễn là vật đó còn sống đều sẽ tạo ra một loạt tín hiệu báo động lên não bộ của nàng, khiến nàng ngay lập tức biết vật đó là tốt hay xấu, có lợi hay sẽ gây hại cho nàng.

“Năng lực này thật tuyệt quá, có được nó thì ta liền không cần phải lo sợ những thứ nguy hiểm ẩn tàng xung quanh nữa”.

“Ừm, còn tốt độ hấp thụ linh khí này... ta nghĩ ta đã có cơ hội để ứng cử làm đệ tử của Điện chủ đại nhân rồi”.

Phát hiện được năng lực vi diệu của bản thân, Phượng Tiên Nhã nhanh chóng bình tĩnh mà lập nên kế hoạch cho tương lai, một kế hoạch vừa thoát khỏi bàn tay của gia tộc Tiêu Thần vừa giúp được ích lợi to lớn cho gia tộc họ Phượng của nàng.

Ở bên kia, ngay khi Phượng Tiên Nhã đắc ý trong lòng, Vô Thường liền khẽ nói.

-Nàng ấy xem ra đã lĩnh hội được một chút cách thức báo hiệu, hoạt động đơn giản của Thiên Địa Nhân, có lẽ nhiều đó đã đủ để nhóm ba người nương tay trong mảnh đại lục này.

-Nhưng mà để cho an toàn, ta lại theo nàng thêm một đoạn thời gian vậy.

Thiên Địa Nhân không đơn giản chỉ có những năng lực đơn giản như Phượng Tiên Nhã đã biết, nó còn ghê gớm, kinh khủng hơn rất nhiều. Bất quá nếu Phượng Tiên Nhã muốn lĩnh hội được thì nàng phải “biết”** và học cách sử dụng nó.

**Thiên Địa Nhân có thể điều khiển người khác, Phượng Tiên Nhã nếu không “biết” mất có năng lực này, trong cuộc đời nàng sẽ chẳng bao giờ dùng đến.

Vô Thường mặc dù biết với những năng lực đơn giản nàng đã có từ Thiên Địa Nhân, nàng sẽ tránh được nguy hiểm và kiếm được đồ tốt, tuy nhiên người đời thường có câu “trăm nghe không bằng một thấy”, chưa thấy thì hẳn chưa an tâm. Hẳn còn cần dõi theo nàng một đoạn thời gian, ít nhất là cho đến khi ba người gặp quái thú hoặc vùng bất ổn, lúc đó để xem nàng phản ứng thế nào.

Và rồi cũng như mong ước của Vô Thường. Ba người Quan Vũ sau khi trở lại với tốc độ bình thường mà di chuyển một mạch tiến thẳng thêm một đoạn 13km phía trước, cả ba người đều đồng loạt dừng lại, sắc mặt ai cũng khá nghiêm trọng và cẩn thận.

-Vũ ta cảm ứng được có tầm 10 sinh vật đang ẩn cư dưới hồ nước phía trước, không biết hai vị thấy như thế nào?

-Ta cũng cảm ứng được như vậy, thực lực của mười con quái này chỉ ngang ngửa chúng ta, thậm chí là yếu hơn một chút.

Quan Vũ và Mị Ảnh Lam lên tiếng nói ra những gì bản thân cảm nhận được từ cái hồ nước rộng tầm 20m rất yên ắng, cách họ 50m về phía trước.

- Tiên Nhã tiểu cô nương, người thấy thế nào?

Quan Vũ quay người hỏi ý kiến Phượng Tiên Nhã đeo khăn lụa trắng đang khẽ nhủ mảy bên cạnh.

Không biết trước kia như thế nào, ai dẫn nhóm, nhưng mà hiện tại thì nhóm chỉ còn có ba người, trong đó Phượng Tiên Nhã là người mạnh nhất, nên để đảm bảo an toàn thì Quan Vũ buộc phải hỏi nàng ý kiến nhằm tránh những sai sót mà Linh Nhân cảnh 98, 99 sơi xích như hấn và Mị Ảnh Lam có lẽ không đủ sức để cảm ứng tới.

Nghe Quan Vũ hỏi, Phượng Tiên Nhã âm giọng dịu nhẹ nói.

- Tiên Nhã cũng cảm nhận giống Vũ ca và Lam tỷ, nhưng mà theo Tiên Nhã thì có lẽ bọn chúng còn có khả năng hợp nhất với nhau để làm tăng lên sức mạnh.

Dĩ nhiên là với năng lực cảm ứng nửa vời của Phượng Tiên Nhã, nàng không thể biết được 10 con quái vật dưới hồ này có năng lực hợp thể*, nàng biết được điều này là nhờ có Thiên Địa Nhân tín hiệu.

*Ý là, thế giới sẽ có tồn tại những tu luyện giả đã rèn luyện năng lực cảm ứng đến đỉnh cao, họ cũng sẽ phát hiện được như vậy mà không cần thứ gì trợ giúp.

- Vậy nếu theo Tiên Nhã tiểu cô nương, khi chúng hợp lại sẽ mạnh cỡ nào?

Mất đi Vô Thường áp chế, sự khát chiến của Quan Vũ liền sục sôi, bộc phát khiến hấn buộc miệng hỏi Phượng Tiên Nhã một câu, nếu mà nàng đưa ra đáp án chúng chỉ mạnh hơn một chút, hấn không ngại một trận quyết đấu để lấy điểm sinh khí.

- Ừm... Tiên Nhã nghĩ hấn là mạnh gấp ba, bốn lần Linh Nhân cảnh 99 sơi xích, tựa như Lam tỷ.

-Ồ, vậy sao?

Rệt... rệt...

Lộ ra một nụ cười "hợp ý ta đây", khắp thân thể của Quan Vũ lập tức nổi lên một tầng lôi điện tràn đầy mạnh mẽ.

Quan Vũ bước lên vài bước rồi tự tin nói.

-Nếu chỉ mạnh bấy nhiêu, vậy mong hai vị hãy để cho ta lên thử sức. Gần hai ngày nay ta chưa được đánh đấm phát tiết giải tỏa áp lực, cơ thể ta thật là có chút không được ổn a.

Không giống như tu luyện giả, quái thú nơi đây hay yêu thú ở Nhân Giới đều không có Tâm Đan hay đan điền để tu luyện ra linh lực, sức mạnh của chúng chủ yếu là tập trung ở sức lực của cơ thể, hoặc ở một số loài cũng sẽ có thần thông đặc trưng cho riêng loài.

Do không có linh lực như vậy, nên quái thú không thể xuất ra được linh lực hộ thể để phòng ngự cho bản thân, sức trâu bò của chúng vì thế liền chỉ dựa vào thân thể.

Ba người Quan Vũ cảm ứng được sức mạnh của sinh vật dưới hồ sẽ bằng với Quan Vũ, nếu hợp thể thì mạnh bằng năm lần Mị Ảnh Lam, tuy nhiên đây chỉ là sức mạnh, cũng tức là lực công kích, không phải độ trâu bò của chúng.

Quan Vũ lúc này tự tin muốn một trận chiến với 10 quái thú là có cơ sở lý trí, nếu thân thể của chúng mạnh hơn công kích của hấn, hấn sẽ chỉ đành rút lui và nhường cho Phượng Tiên Nhã hoặc Mị Ảnh Lam.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Chương 77: Phượng Tiên Nhã (5)

Đầu tiên xin gửi lời xin lỗi mọi người vì "Chương 58: Niềm vui của nhân Giới" có sai sót.

Lúc bốn ông lão bàn chuyện khi được đột sinh khí đầu tiên, **Tác ý định là Tiêu Thần mạnh gấp 15 người cùng thiên phú (tức là gấp 15 người có 100 sơi xích cùng tu vi), Diệp Văn Thanh mạnh gấp 13 lần người cùng thiên phú, chứ ko phải gấp 150 lần và 130 lần. Lúc ấy Tác bị ngáo cmnr. Nên xin lỗi mọi người**

Nay đã sửa lại sai sót ở chương 58 ấy.

Thân!

//////////

//////////

Nghe Quan Vũ nói như vậy, Mị Ảnh Lam vốn kín tiếng nên không nói gì, bất quá Phụng Tiên Nhã lại có đôi lời.

-Vũ ca chờ đã.

Đội Quan Vũ nhú mảy quay lại, Phụng Tiên Nhã nói tiếp.

-Tiên Nhã hiểu cảm giác của Vũ ca, nhưng mà nhiệm vụ của chúng ta là tìm về điểm sinh khí cho Nhân tộc. Do vậy, nên nếu được thì mong Vũ ca và Lam tỷ để Tiên Nhã giết chết bầy quái thú này để có thể nhanh nhất lấy được 1000 điểm, giúp Nhân Giới có sinh khí.

-Ừm... còn về các tài nguyên chúng ta sẽ phân chia bình thường, riêng giết quái thú thì Tiên Nhã mong Vũ ca và Lam tỷ phối hợp như vậy có được không?

-Nhã muội nói rất đúng nha, ta cũng nghĩ như vậy đấy.

Mị Ảnh Lam mặc dù không hiểu tại sao ngay lúc này bản thân nàng lại bỗng có cảm giác ghét Phụng Tiên Nhã vô cùng, cứ quay người nhìn thấy Tiên Nhã là chỉ muốn đề xuống đánh một trận, nhưng mà nàng cũng rất nhanh dùng lý trí đè áp đi nỗi lòng của mình để tán thành ý kiến rất hợp lý của Tiên Nhã.*

*Cảm giác này chỉ bỗng chợt đến thôi, chứ ko phải Tác thiếu sót ở mắt đoạn trước đâu đấy.

Nếu khi gặp quái thú có thể giết được, ba người cùng xông lên sẽ khiến điểm sinh khí bị phân chia, chủ yếu để một người giết thì sẽ nhanh đạt được 1000 điểm sinh khí hơn.

-Haizzz, nếu cả hai vị đều muốn như thế, ta liền không còn cách nào khác a.

Suy nghĩ lời Tiên Nhã nói rất đúng, Quan Vũ liền chỉ có thể thờ dài tiếc nuối, dẹp đi “Lời Thần Nhập Thể” của mình.

-Tiên Nhã cảm ơn Vũ ca, Lam tỷ.

Được hai người đồng thuận ý kiến, Phụng Tiên Nhã cảm ơn, sau đó liền bước về phía trước, tiến gần hơn với cái hồ rộng 20m kia.

-Mẫu Đơn Thánh Thể.

Trong lúc di chuyển được vài bước chân, để đảm bảo an toàn tuyệt đối Phụng Tiên Nhã cũng liền sử dụng Thần thông cơ sở của mình, biến thân thể nàng từ bộ quần áo trắng tuyết thành một bộ váy hoa cửu sắc hình mẫu đơn, trên đỉnh đầu nàng nở rộ một đóa cửu sắc mẫu đơn nhỏ, hai mắt cũng kỳ dị có cửu sắc mẫu đơn xoay chuyển bên trong.

Với trạng thái này, nàng sẽ xuất ra được những chiêu thức mạnh nhất của bản thân để giết chết quái thú.

Sau lưng nàng, Mị Ảnh Lam và Quan Vũ đều núp sau một tảng đá lớn, che đi thân thể để không bị quái thú phân tâm tấn công.

ỤC... ừng... ục...

Ngay lúc Phụng Tiên Nhã bước vào bán kính 30m của hồ nước, mặt hồ nước bắt đầu sôi lên.

Tiếp sau đó, từ trong hồ một đám 10 sinh vật cao tầm 1m5, được cấu tạo bằng nước có hình dạng hai chân như con người nhưng phần thân trên lại là cá bước ra, trên tay đều có cầm vũ khí đủ hình dạng cũng bằng nước xông về phía Phụng Tiên Nhã đánh đến.

-É... é... ừừ...

Trên đường xông lên này, miệng chúng liền phát ra những âm thanh khá nhức đầu như vậy.

Vụt!

Đối diện bọn quái thú, Phụng Tiên Nhã mặc dù đã ở trạng thái tốt nhất khi sử dụng thần thông cơ sở*, nhưng mà đây chỉ là vì nàng muốn an toàn, chứ sẽ không dự định sẽ hao tổn nhiều linh lực như vậy, cho nên khi bọn quái thú xông lên, nàng chỉ đơn giản là vung tay lên để tạo ra một nhát chém linh lực nằm ngang tấn công về bọn quái thú.

*Nó là gì thì mong các bạn xem lại giùm.

Sử dụng chiêu đơn giản này, Phụng Tiên Nhã chỉ là dùng để thử độ trâu bò của quái thú, nếu chúng quá yếu thì cũng không cần làm gì nữa.

-Vù.

Nhát chém linh lực bay đến, ba người Phượng Tiên Nhã ở một bên dõi mắt nhìn, cứ ngỡ là quái thú “chân người thân cá” một là không bị gì vì thân thể cứng hơn sức mạnh của chiêu thức Phượng Tiên Nhã tung ra, hai là bị thương vì thân thể cứng xấp xỉ, ba là bị xé toạt làm đôi nếu quá yếu.

Thế nhưng ba người lại không ngờ, khi nhất chém gần như đã chạm vào thân thể của 10 quái thú “chân người thân cá” này, cơ thể bằng nước của bọn chúng tự động tách ra làm hai phần trên dưới, ở giữa tạo thành một khe hở đủ rộng để nhất chém linh lực đánh vào, đi xuyên qua và chém vào không khí ở phía sau một đoạn xa mà tiêu tan.

Nhìn thấy tình cảnh này, hai người Quan Vũ phía xa và Phượng Tiên Nhã trước mặt quái thú lập tức tròn mắt, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

-Vụt.

Dù không thể hiểu đó là cái năng lực quái dị gì mà có thể tách thân thể ra làm hai, thân ảnh cửu sắc Phượng Tiên Nhã lập tức xông vào đám quái thú để tấn công theo dạng cận chiến, vì nếu nàng đã đánh xa không được thì nàng sẽ đánh gần để tiêu diệt chúng.

Dưới trạng thái Thần thông cơ sở, bao bọc lớp da nàng đã là một tầng hộ thể được tạo ra nhờ linh lực Tâm Đan có ẩn chứa sức mạnh của cả công pháp nên rất cứng, cứng bằng gấp 12 lần sức mạnh của Linh Nhân cảnh 100 sọi xích. Mười quái thú dù có hợp thể cũng chỉ mạnh gấp 5 lần Linh Nhân cảnh 99 sọi xích thì chẳng thể làm được gì nàng, cho nên nàng không hề sợ gì cả, cứ thế tiến thẳng vào đội hình đối quái thú mà công kích.

Nếu không phải đã mất Linh Giáp, Phượng Tiên Nhã có lẽ sẽ không cần phải tốn thêm linh lực để tạo ra hộ thể bảo vệ bản thân.

-Vạt.

Đối diện một con quái thú đang cầm kiếm, tay Phượng Tiên Nhã chạm lại như dao bén mà chém đến.

-Vù.

Vẫn như tình cảnh lúc nãy, bàn tay của nàng vừa sắp chạm vào thân thể quái thú thì thân thể chúng lập tức tách ra thành hai nửa trên dưới khiến bàn tay nàng chỉ cắt vào khoảng không.

-É... é... é...

Rồi khi tay này đã ra khỏi phạm vi thân thể của chúng, hai nửa lại hợp nhất, con quái thú trước mặt nàng liền cùng với 9 con còn lại dùng vũ khí đâm vào cơ thể nàng.

-...

Vũ khí của mười con quái thú đâm vào nhưng chỉ cách quần áo Phượng Tiên Nhã 5cm thì đều đứng yên như là bị vật cản, dùng lực đâm mạnh cũng không thể đi xuống, Phượng Tiên Nhã trong vòng vây lập tức dùng hai tay tựa hóa kiếm, nàng nhúng mình xoay tròn lung linh một vòng, hai tay cắt qua mọi thứ trên đường lướt đi.

Lần này nàng nhắm vào đầu chúng chứ không phải bụng.

-Vù... vù...

Vẫn như tình trạng cũ dù nàng đã đổi vị trí công kích, cứ hễ hai tay nàng gần chạm đến đầu của quái thú thì thân thể chúng liền tách ra làm hai nửa trên dưới, nửa đầu bay lên cao, phần dưới thì nhúng xuống, khiến nàng tay nàng không có cách nàng đ-ng được.

-Hừ!

Bị đao, kiếm, thương, chùy, côn đập vào người nhưng đều bị linh lực hộ thể cản lại, Phượng Tiên Nhã bắt đầu tức giận, nàng hừ lạnh một tiếng, Thần thông cũng đã khởi động trong người mà tấn công ra.

Nếu đã không tấn công đơn thể được thì nàng dùng Thần thông để tấn công bao trùm.

-Bạo Khí!

Giọng hoa của Phượng Tiên Nhã thốt lên, sức mạnh linh lực khi ở trạng thái tốt nhất của nàng lấy nàng làm trung tâm rồi tản mát ra ngoài theo dạng như một cái bong bóng đang phình to ra, giết chết tất cả mọi vật gần cạnh nàng.

-...

Không một tiếng động, tất cả mười con quái thú đều chết và biến mất. Đồng thời Phượng Tiên Nhã đứng tại chỗ cũng biến sắc nhẹ.

“Linh lực của ta tại sao lại tự dừng mất một phần?”

Đứng người ngầy ra vài giây cũng không nghĩ ra đáp án, Phương Tiên Nhã tạm dẹp đi, nàng quay người tiến đến cái hồ để lấy thứ đồ tốt nằm bên dưới đáy hồ mà đôi mắt nàng đã báo cho nàng biết.

-Kết thúc rồi sao?

Ở đằng sau, Quan Vũ và Mị Ảnh Lam khẽ quay mặt nhìn nhau, sau đó chuẩn bị bước ra ngoài.

ỤC... ừng... ục...

Bất quá ngay lúc này, hồ nước lại sôi lên, tiếp đó mười con quái vẫn hình dạng như cũ bước ra, tấn công về Phương Tiên Nhã trước mặt.

-Hả?

Bị bắt ngờ, Quan Vũ và Mị Ảnh Lam vội núp lại vị trí cũ, chỉ để một nửa gương mặt đi ra để quan chiến.

Phương Tiên Nhã vì cách chúng quá gần chỉ 10m nên không kịp lùi, nhưng dù vậy nàng cũng không lo sợ, Thần thông thứ ba “Bạo Khí” của nàng lần nữa đi ra, ma diệt tất cả mười con quái thú.

-Vụt.

“Lại nữa, linh lực ta lại mất một phần, thậm chí còn nhiều hơn lúc trước?”

Bay ra xa cái hồ để tránh trường hợp bọn quái thú có thể bắt ngờ đi ra thêm một lần nữa, Phương Tiên Nhã sắc mặt biến càng thêm nặng khi phát hiện nguồn linh lực của mình tiêu thất đi rất nhiều, nó mất cũng không phải chỉ vì Thần thông “Bạo Khí” hay vì duy trì trạng thái Thần thông cơ sở, mà còn mất vì như có ai đó đã cướp đoạt chúng.

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ là bọn chúng?”

Tiên Nhã rất thông minh, nàng ngay lập tức đã đoán ra sức mạnh của bản thân bị 10 con quái thú hấp thụ đi một phần khi nàng dùng “Bạo Khí” công kích chúng.

Thần thông “Bạo Khí” theo nguyên lý thì nó sẽ như một cái bóng bóng càng lúc càng lớn, và để có thể làm được điều đó thì tất nhiên giữa bóng và Phương Tiên Nhã buộc phải có các sợi dây linh lực kết nối với nhau, nhờ vậy mà “Bạo Khí” sẽ có thể phóng to hoặc thu nhỏ lại, nhập vào cơ thể Phương Tiên Nhã nhằm tránh tiêu hao linh lực.

Cho nên nếu nghĩ mười con quái thú trước khi chết đã hấp thụ đi một ít linh lực của nàng, điều này rất có tính khả thi chính xác.

ỤC... ừng... ục...

Không lâu sau, chỉ gần 10 giây, hồ nước lần nữa sôi lên, tiếp đó dĩ nhiên là 10 con quái thú có hình dạng chân người thân cá bước ra, bất quá lần này khi tức sức mạnh từ chúng đã tăng lên một mức không hề giống trước.

Cả mười con nhìn Phương Tiên Nhã trước mặt liền tấn công tới, tốc độ đã nhanh gấp đôi so với ban đầu.

-Mỗi một đợt mới đi ra lại mạnh hơn đợt trước sao?

Ở đằng sau tảng đá cùng Mị Ảnh Lam, Quan Vũ biến sắc suy đoán.

Theo góc độ của hần quan sát, bản thân lại không phải người trong cuộc như Phương Tiên Nhã nên hần chỉ suy đoán rằng dưới hồ có rất nhiều sinh vật chứ không phải 10 con như lúc đầu họ đã đoán, và khi mười con chết đi, mười con khác có sức mạnh mạnh hơn một chút so với mười con vừa chết sẽ đi ra, giết về kẻ địch.

-Ừm, mười con này đã mạnh ngang bằng Linh Nhân cảnh 99 sợi xích như ta rồi.

Mị Ảnh Lam bên cạnh đồng ý kiến.

Còn về Thần thông “Bạo Khí” mà Phương Tiên Nhã thể hiện, hay những chiêu thức gì đó kinh khủng mà về sau Phương Tiên Nhã sẽ bày ra, hai người Quan Vũ và Mị Ảnh Lam cao lắm chỉ bắt ngờ thôi, không chấn kinh hay khiếp đảm gì. Vì xét cho cùng thì ba người họ thua nhau chủ yếu chỉ là về thiên phú, về Thần thông hay Công pháp thì nhìn chung họ đều có cách thức na ná nhau, mỗi người đều có đặc tính riêng, phong cách chiến đấu riêng, nên cũng không có gì kinh ngạc.

Có lẽ thì chỉ có sức mạnh mà một Linh Nhân cảnh 98 sợi xích như Vô Thường thể hiện khi mà ba người còn trí nhớ về hần mới thật sự khiến cả ba khiếp đảm, hoảng sợ. Dĩ nhiên họ có khiếp sợ Hỏa Tâm Đan quý dị của hần, nhưng phần lớn nhất là khiếp sợ về cách hần sử dụng linh lực, Thần thông, nó dường như là chỉ cần động ý niệm, vật nào cũng bị thiêu đốt mà không thể kháng cự, tránh né, quá mức khủng khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 78: Chương 78: Phụng Tiên Nhã - Kết!

Bên kia hai người Quan Vũ dõi mắt, âm thầm phân tích tình hình.

Bên này, Phụng Tiên Nhã cũng đã cảm nhận được sức mạnh của mười con quái thú như Mị Ảnh Lam, nàng lúc này nhíu mày nặng suy nghĩ lý do, bản thân cũng không ngu ngốc mà công kích mười con quái thú nữa.

Thay vào đó, nàng lựa chọn tránh né công kích để phòng không cho chúng chạm vào người, vào linh lực hộ thể của nàng, vì có lẽ chúng sẽ hấp thụ thêm sức mạnh của nàng.

-Vút!

Quái thú cầm kiếm chém về phía Phụng Tiên Nhã, Phụng Tiên Nhã một bước đơn giản qua trái nhưng thân ảnh lại lóe đi một đoạn dài khiến thanh thủy kiếm chỉ còn cách nàng 20cm lại chém vào không khí.

-Vèo!

Quái thú cầm đại thủy đao chém qua vị trí Phụng Tiên Nhã vừa xuất hiện, thế nhưng Phụng Tiên Nhã lại bước lùi về sau một bước, khoảng cách đại thủy đao và nàng lập tức hóa thành 1m trước sau, không thể chạm tới.

Đây là Thân pháp “Tốc Bộ” của Phụng Tiên Nhã.*

-Vút!

Phụng Tiên Nhã vừa đang suy nghĩ vì lý do gì mà bọn thủy quái cứ xuất hiện trong khi chỉ vài phút trước, ba người họ rõ ràng đều cảm nhận được chỉ có 10 con quái thú ẩn nấp bên dưới hồ, và lại vì sao trước khi chết đám quái thú kia lại hấp thụ sức mạnh của nàng, rồi lớp quái thú tiếp theo vì sao lại trở nên mạnh mẽ hơn?

Nàng vừa tránh được một đao thì bỗng nhiên một cây thủy thương từ cách xa nàng 10m tiếp nối phóng đến, vị trí là thẳng về phía Phụng Tiên Nhã với tốc độ kinh khủng.

-Hoa Bộ!

Giật mình vì tốc độ quá nhanh của cây thương khi được phóng đi trong cự ly gần, Phụng Tiên Nhã chớp mắt đã quên mất bản thân chỉ cần sử dụng linh lực hộ thể là an toàn, mà thay vào đó nàng lại dùng Thân thông thoát thân “Hoa Bộ” của nàng để tránh đi.

Việc này sẽ khiến Phụng Tiên Nhã mất đi một lượng lớn linh lực.

-Phập!

Thủy thương phóng đến xuyên qua thân thể của Phụng Tiên Nhã, cắm mạnh vào lòng đất.

Phụng Tiên Nhã trúng thương nhưng máu không chảy ra, đồng thời ngay bên cạnh chừng 5m, một Phụng Tiên Nhã khác bỗng dưng xuất hiện, Phụng Tiên Nhã này xuất hiện, Phụng Tiên Nhã bị thủy thương xuyên qua liền hóa thành những bông hoa mẫu đơn rơi rụng xuất đất mà biến mất.

-É...é...ừ...ừ...

Mười con thủy quái dường như thấy công kích của chúng đánh mãi không thể trúng được Phụng Tiên Nhã, chúng liền tức giận đồng loạt kêu lên, sau đó chín con thủy quái liền chụm lại tại một con thủy quái mà dung nhập lại, hóa thành một con thủy quái “chân người thân cá” cao 5m, có mười cánh tay, mỗi cái đều cầm một cái vũ khí nguyên bản của mười con.

-Méo...eo...!

Gầm lên một tiếng dễ thương như mèo con đòi ăn khiến hai người Quan Vũ núp sau tảng đá còn chưa hết kỳ quái vì sao Phụng Tiên Nhã lại la lên trong đau thương của sự mất mát, thì lại hết hồn, nét mặt co giật từng hồi, trong đầu tự hỏi con thủy quái to cao này thật ra là mèo hay là cá, hay là con người?

Thủy quái mang theo hình thể to lớn chạy “bèm bẹp” đầy nước trên đất sỏi đánh về hướng Phụng Tiên Nhã.

Quay lại chừng 20 giây trước, trong lúc con thủy quái đang biến hình.

Phụng Tiên Nhã đứng yên mà biến sắc vì không biết phải đối phó với những con thủy quái như thế nào khi mà càng giết chúng thì lớp quái thú khác xuất hiện sẽ càng mạnh mẽ, còn nàng thì ngày một hao tổn linh lực, sớm muộn rồi cũng sẽ không còn đủ sức để đánh với chúng.

Bỗng lúc này, một giọng nói tuy có phần hư vô mờ mịt, không xác định rõ là nam nữ hay già trẻ, nhưng lại rất, rất quen thuộc vang lên trong tai Phụng Tiên Nhã, khiến nàng cảm thấy tim đập nhanh, một cảm giác hạnh phúc như gặp lại được người nàng yêu thương bất giác hiện ra.

“Sao ngươi không thử tập trung nhìn vào bảo vật bên dưới hồ? Nó sẽ giúp ngươi đấy, nhớ là đừng phá hủy nó, nó là bảo vật”.

Đơn giản một lời như vậy, âm thanh liền không hề xuất hiện thêm một lần nào nữa.

-Ai, là ai?

-Câu ngươi hãy cho Tiên Nhã biết, ngươi là ai?

Không còn nghe giọng nói, Phụng Tiên Nhã thất lạc kêu lên, hai hàng nước mắt cũng vô thức rơi xuống, khiến cho Quan Vũ, Mị Ảnh Lam núp sau tảng đá đều khó hiểu.

Cảm giác như yêu một ai đó lại không thể nhớ rõ hình dáng.

Cảm giác như sắp gặp lại được người đó nhưng hóa ra lại không phải.

Cái cảm giác này, một thiếu nữ thuần khiết đang tuổi mới lớn, lại lần đầu biết yêu như Phụng Tiên Nhã thì làm sao có thể chịu đựng được đây?

Bất quá cũng không để Phụng Tiên Nhã thương tiếc nhiều hơn, một tiếng “Méo...éo” của mèo kêu đòi ăn vang lên, tiếp đó một sinh vật to cao 5m, có mười cánh tay mang theo mười bình khí đánh về phía nàng, giúp nàng bình tĩnh trở lại thực tại.

Tĩnh tâm tĩnh, Phụng Tiên Nhã dùng linh lực hóa hơi nước mắt vơn trên mặt, gương mặt lãnh đạm nhìn thủy quái to lớn, sau đó dưới chân nàng “Tốc Bộ” biến ảo, thân thể Phụng Tiên Nhã liên tục thoát hiện nơi này, thoát biến nơi kia, không rõ vị trí cố định.

-Vụt... ầm!

-Véo...vù.

-Ầm... ầm!

Phụng Tiên Nhã cứ biến ảo như vậy, thủy quái to lớn lại cũng không có linh trí cao nên cứ hề thấy nàng hiện ra chỗ nào liền xoay người chạy qua chỗ đó mà đánh xuống, kết quả dĩ nhiên là rất nhiều hồ đất được tạo thành, âm thanh thì cứ vang lên âm i liên tục.

-Méo, méo, méo!!!

Sau thời gian vài chục giây đánh đấm lên đất liên hồi, thủy quái như đã bị chọc tức mà kêu lên như một đám mèo con đòi uống sữa, bất quá thì ngoài tốc độ tăng lên, công kích trở nên hỗn loạn dồn dập vào bất cứ chỗ nào Phụng Tiên Nhã vừa hiện ra thì chúng cũng chẳng thể làm gì.

Mà trong lúc con thủy quái điên cuồng như vậy, Phụng Tiên Nhã lại không để ý gì đến nó, nàng hoàn toàn tin tưởng những gì âm thanh kia vừa nói lên ở trong đầu nàng, bước chân nàng cứ thế hao tổn linh lực thực hiện “Tốc Bộ”, đôi mắt cửu sắc của nàng lại như xuyên thấu hồ nước, nhìn chằm chằm vào một vật thể đang tỏa ra khí tượng màu hồng nhạt nằm dưới đáy hồ sâu khoảng 50m.

Năm giây, mười giây, Phụng Tiên Nhã còn chưa nhìn thấy điều gì.

Hai mươi giây, hai lăm giây, nàng cũng chưa phát hiện thứ gì lạ.

Nhưng đến 30 giây sau, đôi mắt của Phụng Tiên Nhã liền bắt gặp được một sợi dây màu trắng nổi từ vật đó đi ra, bất quá nàng còn chưa kịp nhìn điểm cuối của sợi dây màu trắng sẽ nối vào vật gì thì sợi dây chợt biến mất.

Bốn mươi giây sau, Phụng Tiên Nhã lại bắt gặp sợi dây màu trắng, tuy nhiên số lượng là ba sợi và tất cả chúng đều nổi từ vật đó với... đúng là nổi với con thủy quái to lớn đang rất điên cuồng di chuyển, công kích loạn xạ mọi nơi mà Phụng Tiên Nhã vừa lướt qua.

“Sợi dây? Không lẽ vật đó đang điều khiển con quái vật này?”

“Nó là bảo vật, không phá hủy nó. Ý ý của hấn chính là muốn nói nó là một Pháp Linh (pháp cụ có linh), chỉ cần ta sở hữu được nó, quái vật này sẽ do ta điều khiển?”.

Không cần hiện lên đủ 10 sợi dây, chỉ với 3 sợi, Phụng Tiên Nhã cũng đã đủ để đoán ra ý nghĩa của sự liên kết giữa con quái vật và đồ vật tỏa hồng quang nằm dưới đáy hồ.

“Ừm, nếu đôi mắt của ta báo đồ vật kia là đồ tốt, không nguy hiểm gì, vậy thì ta sẽ lấy nó lên”

Âm thầm quyết định, Phụng Tiên Nhã trông đã thấm mệt lập tức “Tốc Bộ” lại gần hồ nước.

-Rầm rầm...

-Méo...

Thủy quái sau khi nện nổ một tảng đá lớn gần đó, nó lập tức rống lên đuổi theo Phụng Tiên Nhã.

-Bịch bịch...

Đặt chân lên mặt hồ nước bước đi, Phụng Tiên Nhã một bên vừa tránh né công kích của thủy quái, một bên vừa dùng linh lực hóa thành trào mò xuống dưới đáy hồ.

-Bùm... bùm...

Liên tục đảo bước chân thoát khỏi hai lần công kích của thủy quái lên mặt hồ, Phụng Tiên Nhã nhảy vọt người lên, bay qua bên kia bờ hồ đứng, linh lực vẫn đang dò tìm bên dưới.

“Đây rồi”

Không đến 10 giây, linh lực của Phụng Tiên Nhã mang theo một viên thủy châu dần dần hướng bên ngoài hồ đi ra.

Trong lúc đó, thủy quái lại cũng bắt trước Phụng Tiên Nhã, nó từ mép hồ nước bên này bật người nhảy cao lao về phía nàng đánh tới.

-Vụt... vụt...

Là một Linh Nhân cảnh với không gian đan điền, không gian Tâm Đan rộng gấp 10 lần so với Linh Nhân cảnh 10 sợi xích, Phụng Tiên Nhã mặc dù đã bốn lần sử dụng Thần thông, vài chục lần sử dụng Thân pháp Thánh cấp “Tốc Bộ”, nhưng mà linh lực của nàng chỉ hao tổn chưa đến một nửa.

Do vậy dưới tình cảnh vừa lấy đồ, vừa tránh né thủy quái đối với Phụng Tiên Nhã là quá dễ dàng.

Khoảng 10 giây tiếp theo, bàn tay của Phụng Tiên Nhã đã nắm lấy viên thủy châu to tròn bằng bàn tay nàng, bên trong lại có ẩn chứa một đám khói màu hồng đang xoay chuyển.

“Ừm... làm sao để khiến nó cắt đứt liên kết với thủy quái đây nhỉ?”

Tuy là đã nắm được đồ vật mà có lẽ là thứ đã tạo ra thủy quái hoặc đang điều khiển thủy quái, bất quá thì Phụng Tiên Nhã không thể biết cách phá tan đi sự liên kết, nàng cứ thế lại vẫn tiếp tục tránh đòn của quái thú “chân người mười tay thân cá”.

“Hay là... nhìn nó chăm chăm thì sao nhỉ?”

Đã tránh né thủy quái gần thêm 30 giây, nhưng cũng không thể suy luận cách thức nào có thể dạy tắt đi liên kết, trong đầu Phụng Tiên Nhã chợt nảy sinh ra một ý nghĩ như vậy.

Nói rồi nàng cũng thực hiện ngay, đôi mắt lại lần nữa dính chặt vào thủy châu trong bàn tay.

-Rầm rầm...

Quái thú không hề một mảy, tiếp tục cuốn lấy nàng mà đánh xuống, hiện tại mảnh đất trong phạm vi 100m xung quanh hồ đều hóa thành “mặt rỗ” nơi lỗ lớn, nơi lỗ to.

Ở sau tảng đá kia, Quan Vũ và Mị Ảnh Lam quan sát Phụng Tiên Nhã né tới né lui đã gần 5 phút, hiện tại trên tay nàng lại còn cầm theo một viên thủy châu vừa lấy từ đáy hồ lên, điều này không khỏi khiến hai người rất thắc mắc và tò mò.

Thắc mắc là bởi Phụng Tiên Nhã vì sao cứ tránh né con thủy quái, không công kích nó, rõ ràng nó không thể nào là đối thủ của nàng.

Tò mò là bởi trong tay Phụng Tiên Nhã là thứ gì, phải chăng là bảo vật, vì sao nàng cứ nhìn chăm chăm vào nó không rời?

Dù đầu nhiều câu hỏi như vậy, bất quá hai chỉ có thể quan chiến từ xa, đành đợi cuộc chiến kết thúc lại hỏi trực tiếp Phụng Tiên Nhã sẽ rõ.

Cuộc chiến lại trải qua thêm hai phút.

-Ầm... rầm...

“Mất ta thật hay quá!”

Phụng Tiên Nhã vừa tránh né, vừa hí hửng vui mừng ẩn đằng sau chiếc khăn che.

“Thì ra nó là vật vô chủ, còn con thủy quái này chỉ là do nó dùng nước tạo ra để tự vệ xung quanh chứ không phải quái thú gì. Vì vậy nên muốn loại bỏ con quái vật mười tay này đơn giản chỉ là nhả máu vào thủy châu để nó nhận chủ”

Tự tin suy đoán như đã hiểu rõ vấn đề, Phụng Tiên Nhã tức thì bấm nhẹ vào tay kia, một giọt máu chảy ra rồi rơi xuống viên thủy châu.

“Hi hi, đã đúng rồi”.

Giọt máu trông bề ngoài nhìn như máu bình thường của Tiên Nhã** rơi xuống thủy châu, thiên địa pháp tắc lập tức hình thành, giữa nàng và thủy châu đầu đó liền có một sự liên kết sở hữu với nhau.

**Dù mang thân thể, máu huyết của Thiên Địa ngữ, của Vô Thường, Phụng Tiên Nhã vẫn dùng được nhân giới, vẫn có liên hệ đồ vật với trí não. Đơn giản nằm ở hai chữ “đồng hóa” mà lúc trước Vô Thường đã làm.

-Hừm... ha ha.

Ngay khi Phụng Tiên Nhã đang chuẩn bị giải trừ con thủy quái, Vô Thường ở cách xa 1km bên trái của nàng liền lộ ra một nụ cười có vui, nhưng không phải là vui vẻ.

Hắn nói.

-Chúc mừng Tiên Nhã tiểu thư. Hy vọng với món quà ta để lại, tiểu thư sẽ tận dụng tốt cho tương lai của mình.

-Tạm biệt, nếu có duyên chúng ta sẽ còn gặp lại.

Hoàn toàn yên tâm khi thấy Phụng Tiên Nhã hiểu rất nhanh cơ chế của Thiên Địa Nhân, Vô Thường cảm thấy mình xem như đã trả hết tội lỗi đối với nàng, hắn hiện tại cũng nên đến lúc rồi đi theo con đường của mình, trả lại sự tự do không còn ai dòm ngó để ba người Quan Vũ tự tìm hướng đi cho họ.

Với Quan Vũ, Vô Thường không có gì để nói.

Với Mị Ảnh Lam, Vô Thường và nàng chắc chắn sẽ gặp lại, vì nàng là của hắn.

Với Phụng Tiên Nhã, nàng mặc dù có phần lớn thân thể là Thiên Địa Ngữ nhưng vì nó đã đồng hóa với đầu và da thịt còn lại của nàng, nên sau này nàng vẫn sẽ phát triển rất bình thường, thậm chí nhờ có thiên địa ngữ trộn lẫn, tất cả mọi thứ của nàng đều sẽ được nâng cao một cách toàn diện, vượt xa mọi tổ tiên thời đại của Nhân tộc, kể cả sự hấp dẫn chí mạng tỏa ra từ cơ thể của nàng.

Nợ nần giữa Vô Thường và nàng, từ thời điểm này trở đi đã không còn, đường ai nấy đi.

Riêng Vô Thường, hắn vì cái tạo thân thể của Phụng Tiên Nhã nên đã mất rất nhiều Thiên Địa Ngữ của bản thân, nhưng vì hắn là “con cưng của Thiên Địa”, hắn vẫn còn đó khả năng hấp thụ Thiên Địa Ngữ bên ngoài để lấp lại hình dáng Vô Thường tuấn mỹ lúc trước, có lẽ hắn cần ít nhất vài năm.

Và cũng nhờ điều này, nhờ vào việc cứu Phụng Tiên Nhã, Vô Thường lại phát hiện ra rằng, hắn rồi đây sẽ có những phản thân cho chính mình, những phản thân vô cùng khủng bố.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chương 79: Phù Lục (Bùa Chú)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

- Còn này...

Bất chợt quay đầu về bên phải đối với một con quái thú chân ngựa, đầu hổ, mình chó đang nằm sấp run rẩy bên cạnh một bông hoa màu vàng có năm cánh hoa, Vô Thường dùng hai ngón tay chỉ về nó, sau đó giờ lên cao, con quái thú to lớn tầm 15m này tức thì bay lên không trung.

-Chết đi!

Ý niệm vừa động, thân thể con quái thú liền chia năm xẻ bảy, tay, chân, đầu, thân, mỗi thứ một nơi cùng màu huyết màu vàng rơi là tả xuống đất.

-Ha... ha ha... HA HA HA...

Dùng linh lực bao quanh thân thể để máu quái thú không nhiều xuống người, tiểu Vô Thường cứ thế đứng cười, cười một nụ cười hết sức nham hiểm, hết sức khoái trá, hết sức điên cuồng, trong đó dường như còn có ẩn chứa sự sung sướng của tự do.

...

Hai ngày sau.

-Cuối cùng cũng tìm thấy một nơi.

Đã đứng một lúc khá lâu dưới mảnh đất sa mạc chỉ toàn cát và ánh nắng chói chang trên bầu trời, Vô Thường rốt cuộc di chuyển.

Từ sau khi rời khỏi ba người Quan Vũ, Vô Thường hẳn không đi thẳng mà lựa chọn đi qua vùng địa hình sa mạc để tránh trường hợp bốn người đoàn tụ khi chưa đến vùng trung tâm, đồng thời hẳn cũng muốn tìm về tài nguyên chủ chốt của nơi này, sẵn tiện thử một vào chiêu thức hẳn vừa sáng tạo nếu trên đường có gặp phải quái thú.

Trải qua hai ngày thời gian đi trên đất cát đáng lẽ phải rất nóng vì là sa mạc, nhưng thực tế lại chẳng khác gì đất thường trong rừng hay bên khu địa hình của ba người Quan Vũ. Vô Thường đi, có lẽ số hẳn không được tốt nên không hề gặp phải một quái thú, nguy hiểm, hay tài nguyên nào trên đường.

Sự cảm ứng của hắn đối với các dòng năng lượng sức mạnh đang chảy xung quanh cũng đều vô dụng vì chúng quá mờ nhạt, chưa thể hiện quá rõ ràng một hướng cố định. Và cho đến ngay tại thời điểm lúc này, cảm ứng của hắn mới nghiêng thẳng về một hướng đi*, hướng tây bắc (theo chiều dọc).

*Cảm ứng của hắn dĩ nhiên phải có giới hạn phạm vi năng lực.

-Rất mạnh, càng ngày càng mạnh, hơn nữa không chỉ có một.

-Ha hả, vậy thì mới thú vị.

Càng tiến về hướng tây bắc, các dòng chảy mà Vô Thường cảm ứng được lại càng mạnh hơn, điều này nói rõ nơi hắn sắp đến sẽ rất kinh khủng, có thể là yêu thú còn ghê gớm hơn cả Linh Sư cảnh bình thường, bất quá nó lại chỉ càng khiến bước chân của Vô Thường trở nên nhanh hơn, cấp tốc hơn tiến đến.

-Hừ... hừ... hừ...

-Gừ...

Hai nghìn hai trăm mét trên đường đi, phía trước Vô Thường, một đám binh lính được hình thành từ đất cát sa mạc chọt vùng dậy đứng lên, tất cả đều có sức mạnh vượt quá Linh Nhân cảnh viên mãn 100 sợi xích.

-Grum!

Đồng lúc kêu lên một tiếng kinh dị, tổng cộng 25 binh lính đồng loạt mang theo đôi mắt đỏ tấn công về Vô Thường đang cách chúng 100m với tốc độ rất nhanh.

Nếu đứng đây không phải là Vô Thường mà là một trong chín người còn lại của Nhân tộc tham gia cuộc tranh đoạt, khi thấy 25 binh lính bằng cát có gương mặt dữ tợn chẳng khác gì quỷ này, lại còn có đôi mắt đỏ tựa máu và sức mạnh không thua kém một Linh Nhân cảnh 100 sợi xích đã tiếp cận với hạn với Linh Sư cảnh đang tiến đến, họ tuyệt đối là rùng mình sợ hãi, ý niệm bỏ chạy là đã nằm sẵn trong đầu, cho dù có là Diệp Văn Thanh hay Tiêu Thần mạnh mẽ.

Bất quá đối với Vô Thường, Linh Sư cảnh như hai con “mặt chó mình rết” hẳn còn giết được thì không có lý gì hắn phải sợ 25 con điểm sinh khí này.

-Ồ, vậy ra ta đã có vật để thí nghiệm sức mạnh mới rồi nhỉ.

Khẽ dừng bước chân cười tà, ngón trỏ của Vô Thường bỗng cháy nên một ngọn lửa tím.

-Vù.

Một tay phóng ra, ngọn lửa tím dùng tốc độ không tưởng bay qua người đám quái thú nhưng không chạm trúng bất kỳ một binh lính nào, sau đó dừng lại ở trên không, ngay tại vị trí cát vàng mà đám binh lính đã trỗi dậy.

-Gừ!

Khoảng cách hơn 100m đối với một tu luyện giả Linh Nhân cảnh không phải là dài, cho nên khi ngọn lửa bay qua đám binh lính cát chưa được hai giây, chúng cũng đã tiếp cận phạm vi 20m của Vô Thường.

Vô Thường đứng đó trong tư thế một tay bỏ túi quần nhìn về đám binh lính chỉ còn cách vài giây sẽ tiếp cận hắn, hắn nói.

-Ta không có thời gian để chơi với các ngươi, cho nên là... vĩnh biệt.

-Vụt!

Hai từ “vĩnh biệt” vừa dứt, Vô Thường ngay lập tức biến mất. Cái biến mất này là thật sự “biến mất” tại chỗ chứ không phải hắn di chuyển với tốc độ cực nhanh nhờ vào việc bạo phát linh lực như mấy lần trước.

-Vụt!

Bên đó Vô Thường biến mất, bên đây, ngay tại vị trí ngọn lửa lơ lửng, Vô Thường lập tức hiện ra, ngọn lửa cũng tan biến đi.

-Phù Lục (bùa chú) là đây sao?

-Hà hà, nó khá là thú vị!

Cảm nhận thân thể không hề mất mát bất cứ một thứ gì trên người khi dịch chuyển bằng Phù Lục bên trong kiến thức phần lớn là trộm được từ Phụng Tiên Nhã và Mị Ảnh Lam, Vô Thường nở nụ cười tà dị khi thí nghiệm đầu tiên của hắn đã thành công mỹ mãn.

Phù Lục, mà nói đơn giản thì chính là bùa, chúng là một công cụ rất thần kỳ lại nhỏ gọn với nhiều chức năng tiêu biểu như: gia cường tốc độ hấp thụ linh khí, phát ra công kích, trợ giúp hộ thể, dịch chuyển, truyền tin,... được các Phù Sư cao quý chế tạo ra.

Bùa cầu tài

Thông thường, Phù Sư để tạo ra một tấm Phù Lục, họ sẽ dùng chính linh lực của bản thân hoặc máu của các loài vật để làm “nét chữ”, và một loại vật liệu có khả năng lưu trữ các “nét vẽ” đã được vẽ ra chẳng hạn như: cục đá, viên sỏi,...

Tấm Phù Lục có tồn tại dài lâu và có trở nên suy yếu hay không sẽ phụ thuộc vào vật liệu chứa “nét vẽ”.

Tấm Phù Lục ban đầu mạnh hoặc yếu đều là do “nét vẽ”. Nét vẽ tạo thành nhờ linh lực, thì nếu linh lực có cấp độ càng cao, Phù Lục sẽ càng mạnh. Nét vẽ tạo thành nhờ máu của loài vật thì loài vật đó khi sống mạnh mẽ ra sao, tấm Phù Lục sẽ mạnh mẽ thế đó.

Còn tấm Phù Lục có năng lực như là tàng hình, lôi điện, phóng hỏa, dịch chuyển,... đều tùy thuộc vào Phù Sư truyền năng lực nào vào chúng, tất nhiên, những năng lực đó phải nằm trong khả năng của Phù Sư (Tâm Đan) đó.

Đó là tất cả quá trình để tạo ra một tấm Phù Lục mà một Phù Sư – theo kiến thức của Nhân tộc bấy lâu nay, phải làm.

Thế nhưng khi kiến thức về Phù Lục rơi vào tay Vô Thường, nó lại trở nên biến dạng theo hướng của hắn.

Theo Vô Thường, để trở thành Phù Sư thì dĩ nhiên, tu luyện giả đó phải có ít nhất một sợi xích đã kết nối được với mảnh không gian sức mạnh của Phù Lục. Do vậy, nghề Phù Sư trở nên cao quý, thậm chí còn cao quý hơn cả Đan Sư, Trận Pháp Sư, Luyện Khí Sư,... vì có quá ít người kết nối được với mảnh không gian sức mạnh Phù Lục này.

Vô Thường tất nhiên cũng là một trong số những Phù Sư ít ỏi đó dù cho hắn chưa được bất kỳ Công Hội Phù Lục nào của Nhân Giới công nhận.

Vô Thường là Phù Sư, hắn có linh lực, hắn có năng lực toàn mỹ của Tâm Đan, hắn cũng có luôn vật liệu để vẽ của chính mình là “linh lực”**.

Và một tấm Phù Lục mang theo năng lực dịch chuyển hắn từ nơi này đến nơi khác ngay trước mặt 25 đám binh lính này là minh chứng cho việc hắn đã thành công khi dùng “linh lực” làm vật liệu để vẽ.

**Chỉ mình hắn có thể dùng “linh lực” như là vật liệu, bởi lẽ Tâm Đan của hắn cho phép hắn làm như vậy.

Để tấm Phù Lục mang hình dáng ngọn lửa tồn tại là vì nó có khắc ấn là “nơi đến”, dùng mắt vẽ ra Phù Lục có khắc ấn “nơi đi”, Vô Thường vừa tránh thoát khỏi rủi ro chết người do có khả năng cao sẽ bị dịch chuyển đi lung tung trong cõi vô định khi không có “điểm đến và điểm đi”**, lại vừa có thể biến mất trước mặt đám binh lính cát vàng dữ tợn.

Đây thật sự lại là một chiêu thức gây sợ hãi hoang man cho bất cứ một ai nhìn thấy của Vô Thường.

Bất quá vì sức mạnh Linh Nhân cảnh của hắn còn yếu, hắn biết bản thân sẽ có một giới hạn dịch chuyển nhất định, nhưng hiện tại hắn vẫn chưa biết được là bao nhiêu km vì chưa có thời gian kiểm chứng.

**Tựa như nhắm mắt mò đường, cẩn thận bị rơi xuống vực hoặc chui vào miệng núi lửa. Ngoài ra tiến trình vẽ bùa rất khó khăn chứ ko đơn giản như Vô Thường. Về sau lại chi tiết.

-Luyện Đan, Phù Lục đã xong.

Đứng ở vị trí đám binh lính được tạo ra, Vô Thường nhỏ bé vẫn là tư thế một tay bỏ túi quần mà tự nhảm.

-Tiếp theo sẽ là các người đây Luyện Khí, Đồ Đằng, Trần Pháp à.

-Ha ha ha... HA HA HA...

Vừa bước đi tiếp về hướng tây bắc lại vừa cười, tay phải không bỏ túi quần của Vô Thường bỗng đưa lên cao bóp chặt lại.

-Bùng!

-...

Không một tiếng la hét thảm thiết trong đau đớn, 25 binh lính cát ở đằng sau lưng hắn đều bị một ngọn lửa tím vây quanh, sau đó ngay lập tức đã trở về tro bụi được con gió nhẹ thổi đi.

Giết chết 25 binh lính có sức mạnh ngang với cực hạn Linh Nhân cảnh 100 sợi xích, vòng tay của Vô Thường lại từ màu vàng chuyển sang màu xanh lục.

Ở bên ngoài, Nhân Giới lại thêm một lần sinh khí nữa ngay sau khi luồng sinh khí thứ ba chỉ vừa kết thúc cách đó năm phút thời gian.

Nhân tộc một lần lại thêm một lần nữa khóc thét trong vui mừng sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 80: Di Tích

Một giờ sau đó.

-Ẩn tàng trong không khí sao?

Vô Thường đứng tại một mảnh cát vàng nhìn vào khoảng không trước mặt, cách hắn chừng 100m mà suy luận.

Ngay tại vị trí dường như chẳng có gì đó, Vô Thường cảm nhận thấy rất rõ luồng năng lượng khủng bố từ đó phát ra, nó rất mạnh, mạnh nhất trong số những dòng chảy mà Vô Thường đã từng gặp cho đến hiện tại.

- Để xem nào...

- Nó dường như không phải là vùng bất ổn, không phải quái thú, vậy thì chỉ có thể là...

Vừa nói, Vô Thường vừa ung dung tiến bước.

Có Thiên Địa Nhân và năng lực cảm nhận phi thường, Vô Thường không tin suy đoán của mình lại là sai.

Thế rồi một bước, hai bước, hai mươi bước.

-...!

Không hề có một tiếng động, trước mặt Vô Thường, ngay tại vị trí khoảng không đó chợt xuất hiện mười ngôi mộ bằng cát vàng nằm cách nhau 5m. Mỗi ngôi mộ đều to cao khoảng 5m, rộng tầm 7m, và trên mỗi ngôi mộ đều có một loại đồ vật khác nhau.

-Là di tích!

Dừng lại ở vị trí cách ngôi mộ gần nhất chừng 30m, hắn nở một nụ cười tà dị như đã đoán trước được tình huống lúc này.

Đồng thời ngay khi di tích mười ngôi mộ xuất hiện, vòng tay của Vô Thường tức khắc chuyển từ màu xanh lục sang màu gỗ hệt như khi hắn lần đầu tiên vào mảnh đại lục kỳ bí.

Phát hiện di tích, 500 điểm sinh khí là phần thưởng cho hắn. Và khi vòng tay của hắn hóa thành màu gỗ kia, Nhân Giới bên ngoài lại có thêm một lần sinh khí nữa ủa vào.

-Ngôi mộ và đồ vật?

- Vậy tức là muốn lấy đồ vật nào liền phải chiến đấu với con quái nằm trong mộ cát đó?

Nếu đồ vật nằm trong ngôi mộ Vô Thường không nói, nhưng đã có ngôi mộ mà lại còn có đồ vật tồn tại bên trên, không khó để hấn hoặc bất cứ một ai đủ thông minh có thể đoán ra được đôi chút dấu vết.

-Ha, ha ha. Tốt, rất tốt.

Vô Thường nhỏ bé bỗng dung cười một nụ cười vô cùng thích thú, tiếp đó hấn vừa xoay cổ tay, cổ chân, ống eo, xoay vòng, vừa nói.

-Mười ngôi mộ tức là 10 thăng, vậy là ta lại có thêm mười mẫu vật để thử nghiệm sức mạnh mới của ta.

Khởi động thân thể xong trong tích tắc ba phút, Vô Thường bắt đầu đưa mắt liếc nhìn qua từng vật phẩm nằm trên cao ngôi mộ là những thứ gì, đồng thời thử cảm ứng xem khí tức quái thú nằm bên trong mộ là nặng hay nhẹ trước khi được hấn chọn làm kẻ đi đầu trong cuộc thí nghiệm của hấn.

-Một hộp gỗ?

Quan sát ngôi mộ đầu tiên nằm bên bìa trái, gương mặt non nớt của Vô Thường nổi lên sự kinh ngạc khi mà dù là hộp gỗ hay quái thú nằm trong mộ đều không tỏa ra khí tức, cứ như vật chết vậy. Bất quá thì hấn vẫn còn đó Thiên Địa Nhãn trợ giúp, nhìn ra mạnh yếu, có hại hay không có hại là quá dễ dàng.

Do vậy Vô Thường tạm bỏ các quái thú mạnh yếu ra sao bên trong một cát qua một bên, hấn trước tiên điểm danh qua các đồ vật từ trái sang phải.

-Một thanh kiếm.

-Bảy lá cờ.

-Một cây thương.

-Một cái lọ, đan dược chẳng?

-Một chiếc vòng tay.

-Một bộ cung tên.

-Một cái cây nhỏ.

-Một bức tranh.

-Một cái lắc tay có hai quả chuông bạc.

Dù tất cả mười đồ vật đó đều không tỏa ra khí tức vì chúng chưa được nhận chủ, nhưng xem như hấn cũng đã điểm qua mười thứ đồ mà hấn chắc chắn sẽ đạt được chỉ sau vài phút nữa.

Tiếp đó, để tranh thủ thời gian đi vào sâu hơn mảnh đại lục, Vô Thường cũng nhanh chóng chọn cho mình vật mẫu đầu tiên, vật mẫu yếu nhất trong mười ngôi mộ.

-Là ngươi, bước ra đây đi.

Linh lực của Vô Thường thoát ra, một bàn tay vô hình chộp về hướng chiếc vòng tay trang sức giành cho nữ nhân nằm ở trên ngôi mộ mà đến, tốc độ là khá nhanh.

Theo hấn tính toán, có lẽ khi bàn tay linh lực chỉ còn cách trang sức vài mét hoặc đi-ng vào cái vòng tay nhưng do bị thứ gì đó ngăn cản, không thể lấy vòng tay đi, lúc đó quái thú cũng sẽ từ mộ chui ra, tấn công về phía hấn.

-Không đúng? Hình như có gì đó sai sai.

Bất quá đó là do hấn nghĩ, còn thực tế thì bàn tay linh lực của hấn rõ ràng đã cầm lấy cái vòng tay tựa ngọc phi thúy nhưng mà chẳng có cái gì ngăn cản hay là lao ra từ mộ cắn hấn.

-Quên mất, linh lực của ta thì làm sao con quái thú đó có thể cảm nhận được a.

Bấy giờ hấn mới sực nhớ rằng, linh lực của hấn vốn luôn vô thanh vô tức, vô hình vô dạng, ông nội của quái vật có sống lại thì cũng không thể phát hiện chứ đừng nói con quái vật đang ngẩn ngơ nằm trong mộ cát.

-Hừm, vậy thì lấy trước đánh sau.

Quyết định như vậy, linh lực của Vô Thường tức thì thu về với tốc độ không tưởng, chỉ là một giây chớp mắt, vòng tay đã nằm gọn trong bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Vô Thường.

-Bùm!

Vòng tay vừa rời khỏi vị trí, một tiếng nổ lớn phát ra từ ngôi mộ nằm bên dưới vòng tay lập tức vang lên.

Từ trong mộ, một bóng hình tuyết trắng mảnh khảnh với sức mạnh ngang bằng Linh Sur cảnh 100 sơi xích bước đi ra.

-Định mệnh, cái này là quái vật hay là yêu nữ tu thành tinh?

Vội thu vòng tay vào nhẫn giới, Vô Thường nhìn thân ảnh tuyết trắng kia bước ra mà á khẩu.

Vốn dĩ hấn cứ tưởng nằm trong mộ cát là quái thú có hình hài dị hợm, băng quần khắp người, xương cốt đầy mình, da thịt thối rửa ruồi bu, giòi ăn, hoặc là xác khô tựa cương thi,... nhưng mà hấn không ngờ quái thú này lại là một thiếu nữ, một thiếu nữ da trắng tựa tuyết, môi đỏ tựa son, tóc đen dài tựa thác, mặt tựa tranh họa, thân thể mảnh mai uyển chuyển trong bộ đồ trắng sáng thanh khiết, nó chẳng khác gì một mỹ nhân hại nước hại dân bỗng dưng xuất hiện.

-A Á Á Á...

Bất quá chỉ một giây qua đi, ngay sau khi thiếu nữ xinh đẹp tựa hoa đột nhiên gào thét, tóc đen hóa bạc dựng thẳng đứng, móng tay màu xanh lục dài ra tận 20cm trông vô cùng sắc nhọn, gương mặt lại vạm vỡ gần xanh nổi lên, bước chân nhanh như chớp lao như điên về phía hấn, sắc mặt hấn liền đỏ ra.

-Holy...

Một tay bỏ túi quần hiên ngang, cơ thể đứng thẳng, gương mặt đỏ ra, miệng chỉ phát ra một từ khó tin, Vô Thường hoàn toàn ngây ra như phỗng trước cái hình tượng đã thay đổi một trăm tám mươi độ của thiếu nữ xinh đẹp.

-Á Á Á...

Mặc kệ Vô Thường ngẩn người, thiếu nữ “xinh đẹp” miệng đầy răng nhọn cứ gào thét điếc tai, thân thể “uyển chuyển” mang theo mười cái móng tay dài chẳng khác gì lưỡi dao tiếp cận vô thường.

30m... 20m... 10m... 5m... 3m

Tiếp cận trong phạm vi 3m đối diện Vô Thường, thiếu nữ lập tức vươn móng dài chém về Vô Thường ngay trước mặt.

-Vụt.

-...!

Thế nhưng khi móng tay của thiếu nữ chỉ còn cách cái đầu bé nhỏ của Vô Thường chỉ tầm 23cm, nó bỗng dưng dừng lại, dù có nhúc nhích cỡ nào, gương mặt thiếu nữ gắng gượng ra sao, nàng vẫn không thể cử động nó hay cả thân thể của nàng thêm một li nào nữa.

-Quỳ xuống!

Một giọng nói nhàn nhạt vang lên, thân thể thiếu nữ vô thức quỳ xuống.

-Thu hồi móng tay lại.

Văng lòi của giọng nói được phát ra từ thân ảnh nhỏ bé nhưng sự đầy lạnh lùng trước mặt, bàn tay thiếu nữ quay trở về bình thường, trở lại trạng thái tay ngọc mềm mại.

-Hít... hít...

Cuối đầu vào gương mặt xinh xắn đang run run, Vô Thường ngửi vài hơi trên mặt nàng, trên tóc nàng, trên cổ nàng.

-Vẫn có mùi của một nữ nhân, bất quá không phải xử nữ.

-Được rồi, cởi áo ra.

Không thể kháng cự, thiếu nữ cử động hai tay nhẹ nhàng lột xuống từng lớp áo trắng.

Một lớp, hai lớp, ba lớp, một cặp ngực to tròn trắng sữa lộ ra ngay trước mặt Vô Thường.

-Bụp.

Nhanh như thiểm, bàn tay phải của Vô Thường (tay trái luôn luôn bỏ túi quần) phút chốc bóp vào bộ ngực sữa của thiếu nữ mà xoa xoa, nắn nắn, cảm nhận từng centimet xúc cảm.

-Hừm... hơi mềm cũng có chút hơi cứng, xem như cũng tạm được.

-Đứng lên đi.

Thỏa mãn ở bàn tay nhỏ bé, Vô Thường nói.

Đội thiếu nữ đứng lên, hần lại ra lệnh.

-Cởi quần xuống.

Thiếu nữ bị trúng Thần thông “Điều Không” của hần buộc phải làm theo, hai tay nàng nhẹ từ từ kéo chiếc quần trắng xuống, sau đó lại kéo chiếc quần nhỏ mảnh có màu hồng hồng xuống để làm lộ ra một vùng đất mà khi Vô Thường nhìn vào cũng phải hết hồn.

Hần ngược nhìn thiếu nữ mà hỏi.

-Ngươi đang đùa ta đúng không, vì sao “cái đó” lại có răng?

Không thấy thiếu nữ trả lời, Vô Thường tức thì lấy ra một khúc gỗ nhỏ trong nhẫn giới chọc chọc vào “chỗ đó”.

-Ê cu, làm cái gì ở dưới đây vậy?

Phập!

-Ồ!

-Vãi cả linh hồn tôi!!!

Tận mắt chứng kiến cái hàm răng sắc nhọn đó mở ra rồi cắn đứt một phần của thanh gỗ, Vô Thường tức khắc hoảng hồn té ngã ra sau, gương mặt trắng bệch sợ hãi vô cùng.

Trong cuộc đời Vô Thường, Vô Thường chưa bao giờ thấy cái “chỗ ấy” của nữ nhân có răng bao giờ, thế là vì mang theo tâm thế tò mò, hần vội cầm cây ra chạm chạm để xem thử thế nào, vậy mà hần thật không ngờ, cái đó, cái đó vậy mà há miệng ngoạm một cái đứt luôn thanh gỗ.

Thử nghĩ nếu lúc vừa rồi không phải hần đưa cái thanh gỗ vào, mà là cái... cái “côn thật” dù nhỏ nhưng có còn hơn không của hần đi vào thì thôi rồi, xác định là một đi không thể về.

-Hà hà... đùa tý thôi!

Bình tĩnh đứng dậy phủi bụi, Vô Thường mang theo vẻ mặt như chưa từng có chuyện gì xảy ra đối với thiếu nữ “đáng thương” khi mang “dị vật” trên người.

-Dưới sức mạnh mà ta có được, ta tuyên án ngươi được yên nghỉ vĩnh viễn.

Nhìn thiếu nữ bằng ánh mắt lạnh lùng, Vô Thường lần đầu tiên quay lại tư thế chúa tể của Thiên Họa – một vị Pháp Sư tàn ác nhất (khi hần còn trẻ 30, 40 tuổi gì đó), hần lúc này hệ như một kẻ ngồi trên cao đưa ra quyền phán xét đối với kẻ mà hần cho là có tội.

-Phùng!

Ngay lập tức, một ngọn lửa tím cấp tốc bao trùm lấy thân thể của thiếu nữ mà nuốt chửng lấy nàng, tiễn đưa nàng vào cõi hư vô vĩnh hằng.

Thần thông mới với khả năng khiến tất cả sinh vật dưới tác động của nó đều phải vâng lời Vô Thường tuyệt đối đã được thử nghiệm thành công, Vô Thường không còn lý do khác để níu kéo thiếu nữ quái thú này lâu hơn mặc dù hần còn vài chiêu cần thử nghiệm, nhưng hần không thích làm trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Di Tích (2)

- Một tên.

- Tiếp theo là tới ngươi.

Tay trái lại bỏ vào túi quần, Vô Thường hướng tầm mắt về một cái lọ duy nhất trong chín ngôi mộ còn lại.

-Đến đây.

Bàn tay linh lực lần nữa lại vươn tới, chỉ qua hai giây, Vô Thường đã lấy đến lọ được bên trên ngôi mộ bỏ vào nhẫn giới.

-Àm

Lọ được vừa mất, ngôi mộ bên dưới lập tức nứt lăm đôi, một lão già da đen khô dính chặt xương, gương mặt thì khô khốc thiếu nước, xung quanh chỉ toàn khói xanh lục bao trùm cơ thể, khắp người tỏa ra sức mạnh của một Linh Sư cảnh tầng 2, tầng 3 bước đi ra.

-Vù.

Dĩ nhiên, điều đầu tiên lão làm ngay sau đó không gì khác chính là mang theo luồng khói xanh vô cùng âm độc tấn công về kẻ đã trộm đồ trên mộ của lão, chính diện tấn công về Vô Thường, tốc độ là hoàn toàn vượt xa thiếu nữ khi này, có lẽ tích tắc chỉ hai giây là đã đứng trước mặt của Vô Thường nếu hắn không di chuyển.

-Khói độc?

Mặc dù hắn chưa cảm nhận đến, cũng chưa dùng Thiên Địa Nhân soi mới làn khói, nhưng mà quá dễ để đoán ra cái thứ khói lượn lờ xung quanh lão già vừa bước ra khỏi mộ là thứ gì, nhìn chung nếu nó không phải khói độc thì chắc chắn cũng sẽ chẳng phải thứ gì tốt đẹp.

-Dừng!

Lão già chỉ vừa di chuyển được một giây, khoảng cách so với Vô Thường chỉ là 40m hơn, tay phải hắn chợt giơ lên kèm theo tiếng quát, lão già ngay lập tức dừng lại tại chỗ mà không có cách nào kháng cự, cho dù lão có là một Linh Sư cảnh hùng mạnh hay là một con quái thú được tạo ra để thủ hộ đồ vật trong di tích.

Bởi lẽ Tâm Đan, Thần thông, linh lực hay khả năng của Vô Thường quá mạnh, quá mức kinh khủng. Lão hay thiếu nữ vừa rồi sẽ có khả năng kháng cự được linh lực hoặc Công pháp (nếu có) của Vô Thường vì hắn chưa dùng hết lực, nhưng đối với Thần thông, một phạm trù đã có liên quan đến hai từ “Pháp Tắc” của thiên địa và dần dần phát triển theo sức mạnh của tu luyện giả, hai người không thể làm gì, chỉ có thể tuân theo, vì nếu người không phải là Thần thì vĩnh viễn không thể thoát được hai từ “Pháp Tắc”.

Đặc biệt là Thần thông của Vô Thường nó không những mạnh mẽ khiến thiên địa phải biến sắc, mà còn dưới sự cho phép năng lực của Siêu Nhân Tâm Đan, hắn thật sự là một con quái vật được thiên địa tạo ra trong cõi đất trời tu luyện này.

-Gừ... hừ... gừr...

Lão già đứng tại đó không thể di chuyển, cả cơ thể dường như đều bị hàng ngàn, hàng vạn xích sắt trói buộc khắp người, một ngón tay cũng không cử động được, lão ngoại trừ những âm thanh gầm gừ phát ra cùng đôi mắt đen tối nhìn chằm chằm Vô Thường như muốn ăn tươi nuốt sống hắn thì chẳng thể làm gì được hắn, có chăng chỉ là đợi Vô Thường mở miệng tuyên án.

Và đúng là như thế, Vô Thường nhỏ bé sau một vài giây lạnh nhạt nhìn lão, hắn bắt đầu án phạt của mình.

-Với sức mạnh của ta, ta tuyên án ngươi gánh chịu ba lần thí nghiệm.

Vốn dĩ là bốn lần để Vô Thường còn tranh thủ thời gian tiến sâu vào mảnh đại lục, nhưng vì sử dụng “Ảo Thuật” sẽ không hiệu quả đối với quái thú hoặc loài lồi không có nhận thức cho riêng mình, nên hắn đã bớt đi một thí nghiệm.

-Thí nghiệm thứ nhất, ta sẽ dùng Thiên Địa Nhân để hủy đi đầu của ngươi.

-Nuốt Chửng!

Miệng lạnh thốt lời, đôi mắt của Vô Thường mang theo sát khí thẳng tiến đến đầu của lão già.

-...!

Không có âm thanh la hét hay nổ tung, đầu lão già hoàn toàn biến mất, tuy vậy cơ thể lão vẫn chưa chết, khói xanh vẫn chưa tan. Là một quái thú, cái đầu không phải điểm “tử” của lão, dù là chỉ còn 1 ngón tay, lão vẫn sẽ giết người được.

-Không tệ.

-Thí nghiệm thứ hai, ta sẽ dùng Thần thông hóa cơ thể ngươi trở về bản nguyên, mà bản nguyên tức là những hạt phân tử, nguyên tử đơn lẻ tồn tại trong thiên nhiên.

-Phân Rã!

Tiếng quát vang lên, nửa thân trên của lão già liền hóa thành đốm sáng bay đi, sau vài giây thì càng lúc càng hóa nhỏ, nhỏ đến mức đã chẳng còn có thể

nhìn thấy nữa.

-Cuối cùng, ta sẽ dùng Thần thông dựa trên nguyên lý của “Nuốt Chửng” để tiễn đưa ngươi trở về cõi hư vô.

-Tuyệt Diệt!

Vô Thường vừa dứt lời, tại ngay phần thân dưới của lão già, một con lốc vô hình tựa như một mũi khoan lớn hiện ra, nó xoáy thẳng vào hạ bộ của lão già rồi từng bước từng bước xoắn cả cơ thể còn lại của lão vặn vẹo thành điểm nhỏ, sau đó liền tan biến như chưa từng xuất hiện.

-Phù...

Thở ra một hơi một mồi, Vô Thường thẳng người lạnh nhạt thu hồi Thần thông, nhưng lại ngăn người tự nhảm.

-Thật ra là quá mạnh, quá kinh khủng. Rốt cuộc “Vô Thường” được thiên địa tạo ra là vì mục đích gì, hay chỉ là vì “Vô Thường” quá may mắn?

-Hay “Vô Thường” là một ai đó vô cùng mạnh mẽ chuyển sinh? Hoặc “ta” chính là người đó mà ngay cả chính ta lại không biết?

-Là bàn cờ, quân cờ hay người chơi cờ?

Vô Thường hắt một lần nữa lại nghi hoặc chính bản thân kỳ lạ của mình.

Điều này cũng chẳng có gì khác thường khi mà nhìn xung quanh Vô Thường, nào là Phượng Tiên Nhã, Mị Ảnh Lam, Quan Vũ, Tiêu Thần,... tất cả đều là kỳ tài ngút trời, thiên phú liệt điểm, là tuổi trẻ mạnh nhất Linh Nhân cảnh và được trí tuệ Nhân Giới chọn lọc đem đến trợ giúp nó có thêm sinh khí, một loại khí mà có lẽ rất có tầm ảnh hưởng đến sinh mệnh của Nhân Giới.

Thế nhưng, tất cả bọn họ có thể chịu nổi một hơi thở ẩn chứa sát khí của Vô Thường, một kẻ chỉ kém một chút nữa sẽ thành Linh Nhân cảnh tầng 1?

Mà đó cũng chỉ là Linh Nhân cảnh mà thôi, hiện tại, những con quái vật trong di tích đều ẩn chứa sức mạnh của một Linh Sư cảnh, không những thế mà còn là Linh Sư cảnh 100 sợi xích, nhưng mà kết quả cuối cùng lại cũng chẳng khác gì một con kiến mặc cho hấn tàn sát không thương tiếc.

Nếu người khác là hấn, là Vô Thường, là kẻ sở hữu sức mạnh quái đản này, họ chắc chắn là hạnh phúc thấy mẹ nội, ước mơ lập hậu cung, ước mơ thống trị, ước mơ yên bình nhìn nhân sinh, ước mơ,... đều nằm trong một tương lai sáng sủa phía trước của họ. Bất quá đối với Vô Thường, hấn vẫn bị ám ảnh bởi một câu “không có thứ gì là tự động xuất hiện”, cho nên hấn không thể thoải mái, vui sướng bên sức mạnh này được.

Có đôi lúc hấn còn nghĩ đến một vài thuyết âm mưu rằng “hấn ngày xưa từng cứu sống ba lão già đang viết truyện tiên hiệp khi khu chung cư sắp đổ sập, vậy có khi nào ba lão già đó đều là Thần tiên, sau đó thấy hấn chết do sử dụng phép thuật một cách ngu học nên liền cho hấn vào thế giới của ba lão sống để trả ơn?”.

Hoặc “khi hấn chết sẽ chỉ còn linh hồn ngu ngơ chu du vũ trụ, lúc đó có một Thần Tiên mẹ gì đó thu lấy linh hồn hấn, rồi tạo ra thế giới để chơi với hấn”

Hoặc như thằng bạn thân lúc sắp chết của hấn (lúc hấn là Thiên Họa) đã từng nói “Họa à, mày đừng khóc, cha tao đã từng nói rằng con người khi chết, họ sẽ có một giấc mơ rất đẹp, một giấc mơ mà khi đó họ có thể được sống một cách hạnh phúc nhất mà họ mong muốn. Bởi vậy mày đừng khóc, hãy vui vẻ lên, hãy chúc tao hạnh phúc trong giấc mơ đó nhé Họa, ha ha, chắc lúc đó tao sẽ biến mày thành nữ nhân, thành một cô gái ngoan hiền và sau đó làm vợ tao... ha ha, Họa à, khi nào mày quay trở về, hãy giúp tao nói với tiểu My rằng, tao đã phản bội nàng, tao đã lấy một cô gái khác. Hãy... hãy chăm sóc nàng... gì... t... nhé... Ho...”.

Do vậy, người khác càng mạnh thì họ càng vui, còn riêng hấn càng mạnh thì hấn lại càng sợ, bởi vì “con người khi đạt được một thứ gì đó, họ sẽ phải sợ hãi nếu mất đi thứ đó”.

Có lẽ, nếu không có sự xuất hiện của Vô Thường kia, cũng không có cái ký ức bị phong ấn gì đó, hấn đã không phải bận tâm nhiều như thế này.

-C*c!

Chửi tục một câu, Vô Thường dừ tợn kêu lên.

-Mày mày mày mày mày, lên hết đi!

Đồng lúc phóng xuất linh lực, sáu bàn tay vô hình lập tức chộp về một cây thương, một thanh kiếm, bảy lá cờ, một bộ cung tên, một cái lác tay có hai quả chuông bạc và một hộp gỗ.

-Bùm!

Tay Vô Thường vừa bỏ tất cả đồ lấy được vào nhẫn giới, sáu ngôi mộ cũng đồng thời nổ tung một cách to lớn.

-Vù!

-Vụt!

-Soẹt!

Một cát vừa nổ, ngay lập tức một hư ảnh kim thương rực rỡ, một mũi tên rạch phá thiên không, một đường sáng kinh thể chia đường, chúng đều đồng loạt phóng về phía Vô Thường, dự là không xé nát được thân ảnh Vô Thường làm trăm mảnh là tuyệt đối không buông tha.

-Lắc lắc... lạp lạp...

Nói theo sau ba vật thể muốn tiêu diệt Vô Thường, một âm thanh dù hơi muộn nhưng lại có khả năng khiến mọi thứ chìm vào cõi yên bình của sự vui vẻ sung sướng đang vang lên, phiêu đảng du dương trong gió.

-Roẹt... ẦM!

-ẦM ẦM!

Chưa dừng lại, cũng ngay tại khi âm điệu tuyệt diệu vang lên, trên bầu trời mây đen bỗng hội tụ, sấm chớp xuất hiện từng đạo từng đạo uốn lượn trong mây rồi co giật mà đánh xuống rầm rộ ngay trên không trung, tạo nên tiếng đĩnh tai nhức óc, khiếp hãi lòng người.

Tiếp đó từ đám mây đen kia, hư ảnh bảy lá cờ tuy có màu đen nhưng những ký tự được khắc bên trong lại sáng rực màu vàng kim quang lưu chuyển xuất hiện, chúng nhanh chóng tạo thành một vòng tròn rồi mang theo đám mây đen đầy sấm trên bầu trời cùng lao thẳng đến trên đỉnh đầu Vô Thường với tốc độ kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Di Tích (3)

Trước tình hình ngũ diện công kích với tốc độ mà mắt thường đã không còn theo kịp này, đứng tại nơi đó với một đôi mắt nhật nhèo như chẳng có thứ có thể lay chuyển, tiểu Vô Thường bị buộc phải lấy ra một chút thực lực thật sự để đối kháng.

Và như một cường giả*, trong mắt Vô Thường mọi thứ đều bắt đầu trở nên chậm chạp, bao gồm cả thời gian lẫn không gian.

*Cường giả Linh Nhân trở lên, nhờ việc đưa linh lực vào mắt và kích thích não bộ, mọi vật di chuyển đều sẽ trở nên chậm chạp hơn trong mắt họ. Đây là cách thức chiến đấu của cấp bậc cường giả.

- Thú vị đấy.

Giơ tay phải lên, Vô Thường nhẹ nhàng chặn đứng mũi tên, kim thương, đường kiếm cách hấn chỉ vền vẹn nửa mét trước mặt.

- Trả lại cho các người!

- Vù!

Tiếp đó Vô Thường phát nhẹ tay, mũi tên, hư ảnh kim thương, đường kiếm đều quay đầu bay đi, tốc độ thậm chí tăng gấp đôi so với khi chúng bay đến.

-Phá Vỡ!

-... (dấu thể này là chỉ hành động “câm”)

Ba luồng công kích mạnh mẽ vừa bắn phá trở lại nơi chúng đã xuất phát, Vô Thường bình đạm nói nhẹ một câu, sau đó liền biến mất tại chỗ.

Khi hai từ “Phá Vỡ” của Vô Thường dứt, hấn cũng vừa biến mất, mây đen, lôi điện, hư ảnh lá cờ trên bầu trời đều đồng thời biến mất, tất cả như chưa từng xuất hiện.

-Lắc rắc... lạp rắc...

Tại một ngôi mộ cát đã vỡ làm đôi, một nữ nhân dáng người uyển chuyển mang theo khăn che đang nhảy múa theo một vũ điệu quyến rũ nào đó, hai tay đeo lắc chuông của nàng cứ thế trước sau, trên dưới lượn lờ, xoay vòng, vòng eo uốn éo, chân ngọc điệu đà, thanh thoát nhảy lên hay đảo bước.

-Lắc rắc... lạp rắc...

-Tiện nhân, người có biết nó nhức tai lắm hay không?

Bỗng ngay tại lúc này, một âm thanh quý dị chẳng khác gì tiếng gọi đến từ nơi âm u mờ mịt, lại tràn ngập sự lạnh lẽo thấu xương vang lên sát bên tai nàng.

Theo lý thường thì đáng lẽ nàng phải giật mình sợ hãi, điều nhảy lạc nhịp, thế nhưng thì vì nàng là quái thú nên không hề nghe thấy, mà có nghe thấy cũng sẽ không thể hiểu đó là gì, cho nên nàng vẫn cứ thế thờ ơ, tiếp tục vũ điệu của mình.

-Hừ.

-Sột!

Một tiếng hừ lạnh âm u vang lên, sau đó một bàn tay nhỏ bé tức khắc xuyên qua cái đầu chi toàn dịch nhờn đen đậm của nàng, tuy vậy, mạng sống của nàng không hề tiêu tan, tay chân vẫn nối tiếp các bước nhảy xinh đẹp.

-Người sẽ chết do chính máu của người.

-...

Để lại một câu nhàn nhạt như vậy, Vô Thường lần nữa biến mất.

Rồi khi Vô Thường vừa rời đi, những dòng dịch máu màu đen đang chảy ra từ đầu của nữ nhân quái thú cũng chợt bay ra, thoát khỏi cơ thể của nàng, sau đó chúng lấy tốc độ ngày càng tăng mạnh quay vòng vòng cơ thể của nữ nhân quái thú như con một ốc xoáy và ôm lấy nàng, bảo mòn từng miếng thịt, từng miếng xương trong thân thể nàng

-Bùng!

Bên cạnh nàng không xa, một vị trung niên gầy yếu đang dùng bút lông vẽ ra một con quỷ cao to chừng 200m, nhưng mà chỉ vẽ được một phần ba thân ảnh của con quỷ thì cả cơ thể trung niên bỗng bùng bốc cháy lên, dần dần hóa thành một đám tro bụi dưới một ngọn lửa màu tím rực rỡ.

-Lỡ rồi thì phải lấy vậy.

Vừa dùng Thiên Địa Nhân thực hiện “Nuốt Chửng” tiêu diệt một trung niên khôi ngô râu quai nón đang định chuẩn bị tung ra bảy lá cờ lần thứ hai lên trời, Vô Thường vừa liếc qua nhìn ba loại công kích kiếm, thương, mũi tên cũng gần như đã sắp tiếp cận một nữ tử, một đại hán và một lão già, hần buộc phải vung tay lấy luôn một cái cây nhỏ cùng với một bức tranh đang được cuộn tròn, vì nếu hần không lấy, ba vụ nổ lớn bao quát phạm vi ít nhất 10m kia cũng sẽ hủy diệt chúng hoặc đánh thức hai con quái thú mạnh nhất tỉnh lại.

Do vậy, hần cần phải lấy trước khi điều đó xảy ra.

-Tất cả đều đã đến tay.

Lấy được hai vật phẩm cuối cùng, Vô Thường thoát biến mất rồi hiện ra ở vị trí cũ, vị trí mà hần đã giết chết thiếu nữ “đáng thương” và lão già mang khối độc.

Mọi hành động mà hần vừa làm trong khi đã biến mất tuy nhìn khá nhiều, nhưng tính ra cũng chỉ vừa đến một giây khi mà hần đã có năng lực chế tạo “Phù Lục dịch chuyển” chỉ bằng ánh mắt. Ngoài ra thì tốc độ ra tay giết người của hần cũng là quá mức nhanh, dường như chỉ cần động ý niệm thì mọi thứ hần muốn tiêu diệt đều chết.

Giữa Linh Nhân và Linh Sư hơn kém nhau chính là sức mạnh của linh lực, linh lực mạnh yếu ra sao thì Công pháp, Thần thông hay năng lực khác mà phải dựa vào linh lực để thực hiện đều sẽ mạnh yếu tương tự.

Vô Thường mặc dù là Linh Nhân cảnh, nhưng sức mạnh linh lực của hần lại nằm trong phạm trù của cực hạn Linh Sư cảnh khi thiên phú của hần quá mức yêu nghiệt, nên là muốn giết chết vài tên Linh Sư tầng 3, tầng 4, tầng 6 là điều quá đơn giản đối với hần.

Tuy vậy, sức mạnh hiện tại của hần vẫn không thể sánh được với Tông Cảnh cho dù tu vi hần có là Linh Sư cảnh đi chăng nữa, bởi lẽ từ “Linh” trong “Linh Nhân, Linh Sư” không cùng một đẳng cấp với từ “Tông, Tướng, Tôn, Đế”.

Gặp Linh Sư, Vô Thường còn đuổi được dao nhọn hù dọa, gặp phải Tông Cảnh thì hần xác định phải nằm dài ăn đất.

Do vậy nên khi hần biến mất rồi hiện ra ở tại ngay một vị trí, nó chẳng khác gì so với một cái chớp mắt đơn giản của người bình thường.

Đó là còn chưa nói đến việc, nếu hần không phải còn muốn thử nghiệm vài chiêu thức vừa tạo ra trong hai ngày vừa qua, cũng như xem thử năng lực của bản thân như thế nào, có lẽ tất cả mọi con quái thú hần gặp trong di tích đều đã chết khi hần nhìn thấy.

-Bùm!

Vô Thường vừa đặt bàn chân lên mặt cát, ngay bên kia, cách hần hơn 100m liền phát ra một tiếng nổ kinh thiên vang vọng, các luồng sáng năng lượng sức mạnh** bùng to ra, phá hủy một vùng cát vàng rộng hơn 20m.

**Linh lực ko phải sức mạnh duy nhất, những con quái thú này có lẽ dùng một loại sức mạnh năng lượng khác và có cấp độ ngang với linh lực.

-Vụt vụt vụt vụt vụt.

Tiếng nổ vừa vang, năm thân ảnh có nam có nữ cũng lập tức bay ra từ luồng sáng năng lượng đánh về phía Vô Thường, tuy nhiên lần này lại là dạng cận chiến thân thể đối với thân thể, không phải dạng bắn phá năng lượng sức mạnh như lúc ban đầu.

Trong cuộc chiến giữa các cường giả đỉnh phong, ai cũng biết sức mạnh yếu là yếu, sức mạnh mạnh là mạnh. Sức mạnh đã yếu thì dù có dùng hết sức mạnh cũng sẽ không làm gì được sức mạnh mạnh, còn sức mạnh mạnh lại chỉ cần một búng tay là êm xuôi mọi chuyện.

Do vậy, để tiết kiệm tối đa nhất đối với sự thất thoát sức mạnh khi phải chiến đấu với cường giả đồng cấp độ sức mạnh, cường giả thay vì dùng sức mạnh theo kiểu “cách không đả vật” hay là phóng đại phạm vi công kích, họ sẽ lựa chọn dung hợp sức mạnh với da thịt hoặc tạo ra một tầng sức mạnh bao quanh thân thể (linh lực hộ thể dạng hoàn mỹ) để vừa có thể tấn công vừa có thể phòng thủ kẻ địch. Đó là lý do “Thân thông cơ sở tồn tại”.

Bốn con quái thú dạng người này tấn công Vô Thường bằng cách cận chiến, chúng dĩ nhiên là muốn một cuộc chiến sống còn với Vô Thường. Bất quá bọn chúng lại không biết rằng, Vô Thường không ở cùng một cấp độ sức mạnh với bọn chúng.

-Muốn phá hỏng kế hoạch thử nghiệm của ta sao? Các ngươi chưa đủ trình độ đâu.

-Trời Buộc!

Để tránh thoát công kích của năm người đang đánh đến, thân ảnh Vô Thường vội biến mất rồi xuất hiện ở một nơi cách xa vị trí cũ 100m, Vô Thường quát lên, hai ngón bàn tay phải chỉ về hướng hai con quái thú mạnh nhất vừa xông khỏi mộ cát.

-Bịch.

-Bịch.

Hai con quái thú này lập tức rơi từ trên cao xuống, thân thể đều dán chặt lên mặt cát mà không thể cử động bất cứ một ngón tay.

-Vụt.

Như một cỗ máy đã được thiết lập sẵn chỉ để giết sinh vật trộm đồ trên mộ, ba con quái thú kia không hề quan tâm đến hai con quái thú vừa bị đánh rơi, bọn chúng cứ thế giương tay giương chân đánh vào vùng đất cát mà thân ảnh Vô Thường chỉ vừa biến mất.

-Ầm!

Tiếng nổ âm vang, bụi cát bốc lên, một cái hố cát sâu 5m liền được hình thành.

Đứng bên kia, Vô Thường cũng không có cái hứng thú vui chơi gì với bọn quái thú ngu ngốc này, hần nhìn ba thân ảnh, một thiếu nữ, một đại hán, một lão già vừa bay lên khỏi hố mà tuyên án tử hình.

-Dưới sức mạnh mà ta cai trị, ta tuyên án các ngươi sẽ phải chết dưới chiêu thức mới của ta.

-Loạn Vũ – Nhất Kích.

Án phạt vừa vang lên, đôi mắt Vô Thường mở lớn, 5 tấm Phù Lục có chức năng dịch chuyển được hình thành, trong đó 3 tấm là “nơi đến” nằm ở ba điểm không khí gần ngay bên cạnh ba con quái thú dạng người, 1 tấm “nơi đến” nằm ở xa hơn một chút, còn lại 1 tấm “nơi đi” thì hần nắm ở tay hần.

-Loạn Vũ!

Vô Thường lập tức biến mất.

-Bịch!

Ba con quái thú vừa từ hố bay lên, quái thú thiếu nữ lập tức bị Vô Thường hiện ra ngay sau lưng đá mạnh một cước khiến thân thể nàng không tự chủ được bay qua bên trái, sau đó Vô Thường biến mất.

-Bộp!

Xuất hiện ngay trước mặt đại hán, Vô Thường một đấm đánh nổ đầu đại hán, tiếp đó một cước đá lên thân thể không đầu, khiến khối thân thể này bay qua bên trái, nhằm hướng thân thể thiếu nữ vừa bay đi mà đến, tốc độ có phần nhanh hơn thân thể thiếu nữ để có thể bắt kịp nàng.

-Uych!

Khi thân thể thiếu nữ và thân thể không đầu của đại hán bay đi, quái thú lão già còn chưa kịp phản ứng thì một đấm của Vô Thường đã đánh mạnh lên thân thể tuy già nhưng đầy cứng rắn của lão già, khiến thân thể lão nhắm hướng thiếu nữ và đại hán bay đi, tốc độ cũng là nhanh nhất.

Và rồi tích tắc một giây sau, khi thân thể thiếu nữ, đại hán không đầu và lão già đ-ng vào nhau, hợp nhất lại thành một khối thân thể bay đi, Vô Thường bỗng xuất hiện rồi đứng vững vàng ngay tại vị trí đất cát mà ba người sẽ chuẩn bị rơi xuống.

Tay phải hần hóa thành quyền, thế đứng thì vững chắc kì lạ mà vận sức, một lực lượng quý dị bất chợt xuất hiện rồi bao trùm quanh lấy Vô Thường lúc

này.

-Nhất Kích!

Và ngay sau khi thân thể của ba quái thú đã chỉ còn cách hấn 5m trên không, hấn tức thì quát lên, một quyền xuất ra mang theo hư ảnh một nắm tay to lớn gấp năm lần thân thể Vô Thường khiến bất cứ tu luyện giả Linh Nhân, Linh Sư nào nhìn thấy cũng đều phải run sợ đánh thẳng vào thân thể ba người.

-...!

Vô thanh và lặng lẽ, thân thể ba con quái thú dạng người tức thì chỉ còn lại một mảng mưa máu đen màu rơi xuống cát vàng từng hạt, từng hạt.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Di Tích (4)

- Ngươi, lên đi.

Chưa đủ thoải mái, chưa hề dừng lại, Vô Thường chỉ tay về một trong hai nam tử quái thú nằm trên cát nơi kia, nam tử đó liền có được tự do cho mình.

-Grao aaaaa...!

Miệng đầy răng nhọn gào thét hướng về Vô Thường, thân thể nam tử chộp sáng lên, khắp cơ thể đều như được bao bọc bởi một lớp kim quang sáng chói đầy rực rỡ.

-Vụt!

-Ầm!

Nam tử nhoáng người lên, thân thể liền hóa thành một đạo ánh sáng vàng rực lao về vị trí Vô Thường, khi đến nơi, nam tử lần nữa xuất hiện với đầy đủ hình dạng cơ thể thì một quyền của hấn cũng đồng thời mạnh mẽ đánh xuống Vô Thường tạo nên một tiếng nổ lớn, bụi cát mù mịt đều lập tức bay lên.

-Nhân danh kẻ mạnh hơn ngươi, ta tuyên án ngươi phải chết dưới chiêu thức mới của ta!

Xuất hiện ở một nơi cách xa vị trí cũ chừng 70m, Vô Thường lạnh nhạt tuyên án, tiếp đó ngay bên cạnh Vô Thường, dưới ánh nắng của bầu trời nắng gắt, cái bóng vốn dĩ mờ nhạt của Vô Thường bất chợt trở nên vô cùng chân thật, sau đó liền tách ra khỏi chân Vô Thường mà đứng song song với Vô Thường trong khi dưới chân Vô Thường, một cái bóng mới lại hiện ra thế đi cái bóng đã bị chân thật hóa.

Cái bóng chân thật này chính là một dạng điều khiển mới của Vô Thường khi mà Siêu Nhân Tâm Đan của hấn cho phép hấn sử dụng được các thuộc tính Âm (bóng tối).

-GRÀO AAA!

Một chiêu không trúng người, nam tử tuy trong đám bụi mù nhưng cảm ứng với kẻ trộm đồ của mình là không thể sai, hấn tức thì hóa thành luồng sáng vàng lao ra khỏi đám bụi, lần nữa lao về hướng của Vô Thường một cách điên cuồng.

-Long Hồ Loạn Vũ!

-...!

Ra lệnh một câu, Vô Thường áp chế sức mạnh sao cho ngang bằng với nam tử rồi để lại “Vô Thường đen tối” lao về hướng luồng sáng vàng trực diện, bản thân hấn thì biến mất tại chỗ.

-...!

-Bình!

Lúc Vô Thường hiện ra thì đã ở ngay sau lưng của luồng sáng, một cước nặng nề nhưng không đủ lực đánh nổ thân thể nam tử tung ra, đánh bay thân thể nam tử về hướng của hấn Vô Thường đang lao đến.

-GRừ!

Trúng một cước này của Vô Thường, nếu đổi là một tu luyện giả Linh Sư cảnh tầng 8 bình thường thì dù có lẽ không đến nỗi trọng thương ghê gớm,

nhưng mà đau đớn chắc chắn là sẽ có, các động tác, hoạt động đang thực hiện cũng trở nên trì trệ hoặc rối loạn lung tung, bất quá thì đây là quái thú, miệng nó tuy đã trào máu đen nhưng tốc độ không bị ảnh hưởng gì, một quyền cứ thế vẫn tiếp tục đánh về hắc Vô Thường có khí tức của Vô Thường.

-Đừng!

Một quyền mạnh mẽ của nam tử kim sắc xuất ra, hắc Vô Thường vừa lao đến cũng vừa tung ra một quyền nhỏ bé đen đúa, hai quyền chạm nhau, không khí chính giữa hai nắm tay phát nổ, âm thanh to lớn phát tán.

-Bịch... bịch...

Hơi kém cạnh sức mạnh so với hắc Vô Thường vì chính Vô Thường muốn như vậy, một quyền của nam tử kim sắc bị uy chấn thật lùi, bước chân cũng vô thức lui về sau vài bước.

-Vù.

-Bốp.

Dưới ý niệm khống chế của Vô Thường, nhân cơ hội nam tử kim sắc dù rất muốn nhưng thân thể không đủ điều kiện đáp ứng di chuyển, hắc Vô Thường lao lên tung ra một quyền nện thẳng mặt của nam tử.

-Bịch... bịch...

Lực đạo hắc Vô Thường đánh ra rất vừa đủ, nam tử trúng phải lại vô thức lùi thêm vài bước chân để có thể bình ổn thân thể.

Thế rồi...

-Bốp.

Vô Thường ở ngay đằng sau lưng của nam tử kim sắc lại nện đến một quyền vào lưng của nam tử, lực quyền này đi vào thân thể nam tử rồi va chạm với lực quyền còn dư lại của hắc Vô Thường kia mà sinh ra dư chấn, chấn cho nội tạng nam tử run rẩy, chấn cho máu huyết hắn sôi trào.

-Bộp bộp bộp...

Ở đằng trước, hắc Vô Thường tiếp cận mà liên tục tung ra quyền cước đánh vào thân thể của nam tử.

-Bình bình bình...

Ở đằng sau, Vô Thường tiếp cận cũng tương tự tung ra quyền cước đánh lên thân thể của nam tử.

Cả hai như hòa chung một nhịp điệu phối hợp mà đánh khắp thân thể cứng rắn của quái thú nam tử với tốc độ không tưởng, trong một giây, quyền cước tung ra đạt cực hạn 10 đòn trên giây.

-Bộp bình bộp bình bộp...

Vô Thường cùng hắc Vô Thường trước sau tổ hợp, quyền cước liên tục đi ra với tốc độ vừa nhanh lại vừa có sức mạnh bằng nhau áp lên người của nam tử, chúng mặc dù không đánh nát thân thể bên ngoài của nam tử, nhưng lực quyền uy chấn bên trong thân thể nam tử đã được tạo ra lại đang không ngừng đánh nát mọi thứ xương cốt, nội tạng, máu huyết, hóa mọi thứ trở thành bột phấn.

-Bình bình bộp bộp...

-Vụt.

-Vù.

Quyền cước tiếp tục ra thêm năm giây, Vô Thường và hắc Vô Thường dường như đã biết quái thú nam tử kim sắc chưa chết nhưng cũng đã tiếp cận vô hạn với cái chết, cả hai lập tức nhảy ra xa một đoạn 20m so với nam tử, để nam tử đứng ở trung tâm hai người.

-Tách... tách!

Đứng lặng nơi đó, thân thể phát ra kim quang của nam tử chợt tắt đi, trở nên âm đạm, thân thể bỗng nhiên xuất hiện những vết rạn nứt như đất khô thiếu nước, trên gương mặt bắt đầu có một vài mảnh da thịt khô héo rụng xuống đất mà vỡ ra.

Có lẽ quái thú nam tử này đã chết, nhưng dù vậy, Vô Thường vẫn chưa xong.

-Thiên Long!

Quát lên một tiếng, cả cơ thể Vô Thường đều được bao trùm bởi hư ảnh của một con rồng cao 2m, dài 7m.

-Địa Hồ!

Quát lên một tiếng tiếp theo, hắc Vô Thường bên kia cũng lập tức phình to ra, sau đó nhanh chóng hóa thành một con hổ đen kịt cao 3m, dài 5m.

-Thiên Long Địa Hồ - Chấn Chuyển Càn Khôn!

-Gầm!

Hắc Vô Thường, không, Địa Hồ đen tựa màn đêm đen tối ngược mặt lên bầu trời gầm thét, tiếp đó liền cuồng dã phóng mạnh về phía nam tử, tốc độ là quá nhanh.

-Grống!

Địa Hồ vừa lao đi, hư ảnh Thiên Long bao trùm Vô Thường cũng rống lên đầy hùng vĩ, rồi khi Vô Thường tung ra một quyền cách không đánh đến nam tử, hư ảnh Thiên Long lập tức bao trùm một quyền linh lực đó mà tấn công cùng lúc về phía nam tử.

-...

Một quyền vừa ra, Vô Thường cấp tốc biến mất, lúc hiện ra liền đã nắm lấy thân thể quái thú nam tử còn lại rồi một lần nữa biến mất.

-...

Lần nữa hiện ra, Vô Thường cùng quái thú nam tử mạnh nhất đã đứng ở vị trí cách xa Thiên Long và Địa Hồ trên dưới 500m khoảng cách.

-...!!!

Vô Thường và nam tử vừa đặt chân lên cát, bên kia, Thiên Long và Địa Hồ cũng vừa đồng lúc chạm vào nam tử, hóa nam tử thành hư vô rồi hòa quyện lại với nhau mà tạo ra một điểm sáng đen nhỏ xíu, sau đó điểm đen xoay chuyển trong ba giây liền ở trong im lặng bộc phát ra nguồn năng lượng hủy diệt tỏa đi xung quanh, lan rộng đến phạm vi bán kính hơn 400m.

Một chân đạp lên đầu nam tử quái thú có sức mạnh ngang ngửa một Linh Sư cảnh đại viên mãn, Vô Thường nhìn vụ nổ hoa mỹ đang hóa một vùng lớn đất cát sa mạc thành lòng chảo, thân thể hưởng thụ những gió lớn được tạo thành từ nguồn năng lượng hủy diệt đang khuếch tán ra phả vào mặt, vào người, hắc chợt nở một nụ cười thích thú.

-Thật mỹ lệ làm sao.

Ở thế giới Pháp thuật của Thiên Địa, Thiên Long là một sinh vật tượng trưng cho sự kiêu ngạo, sự giàu sang, sự thông minh hoặc năng lực bẩm sinh trời cho cao hơn người.

Thiên Long được ví như ở bên trên, một sinh vật khi được sinh ra đã trở thành vua.

Còn Địa Hồ là một sinh vật tượng trưng cho sự kiên nhẫn, sự vượt khó, sự khổ luyện để đạt được năng lực cao hơn người.

Địa Hồ được ví như ở phía dưới, một sinh vật phải trải qua gian khó từng bước mới trở thành vua.

Vô Thường bằng cách sử dụng Tâm Đan thứ hai để phân tích vào các bí ẩn nằm trong Thiên Địa Ngũ của bản thân, hắc rốt cuộc đã tìm ra được một loại sức mạnh mới mà thiên địa cho phép tu luyện giả, mà không, phải nói là cho phép tất cả các loài sinh linh tồn tại có khả năng sử dụng, đó là sức mạnh của “Đối Lập”.

Phát hiện được sức mạnh mới này, bản thân lại cũng đã biết đến Thiên Long – Địa Hồ, một cặp “đối lập” mà thiên địa sơ khai đã tạo ra để ban tặng mọi sinh linh*, *cao cấp hơn gấp vạn lần so với Băng – Hỏa đối nghịch thuộc tính. Thật không khó để Vô Thường có thể tạo ra một loại chiêu thức vô cùng kinh khủng mà không phải là Thần thông hay là Công pháp đặc dị mới mẻ của hắc.*

Mà nó chính là một chiêu thức có liên quan đến Định Luật, Đạo Lý, và Pháp Tắc của Thiên Địa, được Thiên Địa cho phép sinh linh sử dụng chúng. Và cũng rất dĩ nhiên, không biết đối với các chủng sinh vật khác như thế nào, nhưng đối với tu luyện giả, đối với Nhân tộc thì yêu cầu căn bản để sử dụng sức mạnh “Đối Lập” này vẫn là phải có ít nhất một sợi xích kết nối được với mảnh không gian sức mạnh “Đối Lập”.

**Ý là nói đến năng lực mà Thiên Long, Địa Hồ đã tượng trưng, chứ không phải nói con vật TL-ĐH.

*Đối với Vô Thường, hai từ Công pháp không tồn tại. Vì hắc đã từng nói, Công Pháp bất quá chỉ là cách sử dụng linh lực phức tạp, mà hắc thì lúc nào cũng sử dụng linh lực theo một cách phức tạp.

- Hừm, có lẽ tại trung tâm sẽ sâu đến hai hoặc ba trăm mét đi.

Khi nguồn năng lượng sức mạnh hủy diệt kết thúc, gió mạnh dừng hẳn, Vô Thường nhìn vào một cái l-ng chảo cát vàng đang có những hạt cát li ti từ thành chảo lăn xuống hố sâu, hắc khá là vui mừng trên gương mặt trẻ nhỏ.

Để tạo ra được Thiên Long – Địa Hồ, Vô Thường không mất quá nhiều linh lực, và sức mạnh của linh lực khi ấy chỉ ngang với sức mạnh linh lực của một

vị Linh Sư cảnh 100 sợi xích, thế nhưng khi chiêu thức được tung ra lại có thể giết chết một Linh Sư cảnh tầng 8 có thiên phú 100 sợi xích, đồng thời hủy diệt mọi vật nằm trong một phạm vi bán kính 400m. Đây quả thật là một chiêu thức có thể cứu mạng hần khi hần “giả heo ăn thịt chuột” khi quay trở về.

-Đây đúng thật là một trò chơi đầy tính công bình, đòi hỏi phải có sự hợp lực và may mắn a.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Di Tích - Kết và Phong thức

- Đây đúng thật là một trò chơi đầy tính công bình, đòi hỏi phải có sự hợp lực và may mắn a.

Một cuộc tranh đoạt mà người tham gia là Linh Nhân cảnh, còn quái thú đa số lại là Linh Sư cảnh, bề ngoài nhìn vào vấn đề này thì bất cứ một ai đều sẽ không thể tìm thấy hai từ “công bằng” nằm ở chỗ nào, có khi là còn chửi rủa lẫn nhau, nhưng mà, đó chỉ là suy nghĩ của những kẻ đã ngu ngốc lại còn mong muốn “được voi đòi thêm hai bà trung”.

Có ý niệm “buông bỏ” trong đầu, tu luyện giả đường như đã chẳng phải mất một thứ gì liền có thể thu về đồ tốt chỉ cần biết cẩn thận. Còn việc muốn tiêu diệt một con quái mạnh hơn bản thân thì họ phải cần thêm sự may mắn và hợp lực.

Hợp lực dĩ nhiên là đánh hội đồng.

Còn may mắn thì bao gồm:

Vận khí nằm trong hên xui.

Trí tuệ nằm trong lối suy nghĩ đầu óc.

Và Thần thông, chính là một chiêu thức mấu chốt mà nếu như Linh Nhân cảnh có cảm ngộ sâu sắc về nó cũng đã dư sức để hạ thương Linh Sư cảnh.

Trong một trận đánh hội đồng với Linh Sư cảnh, đặc biệt là quái thú không có suy luận cao, không phải chỉ cần có một Linh Nhân cảnh sử dụng Thần thông Trời Buộc giống Vô Thường, hoặc hút sinh mệnh, sức lực thì đã chiến thắng rồi hay sao?

May mắn nó cũng bao gồm cả việc là trong nhóm có xuất hiện Linh Nhân cảnh có năng lực cao siêu như vậy hay không. Cho nên Vô Thường đưa ra kết luận “cuộc tranh đoạt công bình” là có lý lẽ của hần, không phải vô căn cứ.

-Giờ chỉ còn lại mình ngươi.

Quay đầu nhìn quái thú nam tử luôn nằm sấp mặt dưới đất, Vô Thường ngồi xuống nắm đầu quái thú kéo lên, buộc gương mặt hoàn toàn giống một con người bình thường trừ đôi mắt đen tối ra phải nhìn vào mắt hần.

Hần đưa ra phán quyết.

-Dưới năng lực mà ta có, ta tuyên án ngươi phải trở thành nô lệ của ta, phục tùng ta cho đến khi ngươi chết.

-Phá Vỡ!

Thần thông đầu tiên, cũng là Thần thông mà hần đã sáng tạo khi tiến thẳng Linh Nhân cảnh đi ra, mọi sự thù hận, mọi sự dã tính, mọi sự điên cuồng, mọi sự mong muốn tiêu diệt Vô Thường đều bị phá vỡ, đều bị hủy diệt. Nam tử chỉ trong chớp mắt liền trở nên đờ đẫn, thần thờ, không có mục đích sống, nhìn vào chẳng khác gì một khúc gỗ mang hình dạng con người.

Đây cũng là lý do vì sao Vô Thường lại lựa chọn “Phá Vỡ” làm Thần thông đầu tiên của bản thân hần, bởi lẽ “Phá Vỡ” là một chiêu thức toàn diện có khả năng triệt tiêu tức cả mọi thứ nếu như hần đủ năng lực, bao gồm cả việc hủy đi sự bất tử hay Pháp Tắc, hoặc là cao hơn.

“Phá Vỡ” của Vô Thường không gì là không phá được, có chăng chỉ là hần không đủ năng lực để thực hiện mà thôi.

-Với danh nghĩa chủ nhân của ngươi... thôi, méo giòn nữa, nói đúng hơn là bố mày sẽ khắc Phù Lục Nô Lệ lên cái bản mặt xấu quắc của ngươi đấy, thẳng ngư.

Ngón tay duỗi ra, Vô Thường lập tức dùng linh lực vô hình để khắc ba tấm Phù Lục vô hình lên trán của nam tử.

Một tấm Phù Lục có chức năng “tuân mệnh tuyệt đối” để nam tử chỉ nghe lời một mình hần.

Một tấm Phù Lục có chức năng “quan sát, theo dõi” để những gì nam tử thấy, Vô Thường cũng có thể thấy.

Một tấm Phù Lục có chức năng “cho phép Vô Thường truyền linh lực từ xa” để khi Phù Lục yếu đi vì nét vẽ phai nhạt, Vô Thường có thể từ xa xoi vạ đậm đưa linh lực đến cơ thể nam tử để tu sửa, bổ sung sức sống cho nét vẽ.

Đơn nhiên đối với tấm Phù Lục thứ ba này, Vô Thường cũng phải tự khắc một Phù Lục có chức năng “linh thông với tấm Phù Lục thứ ba” lên thân thể, để làm trung gian cho sự truyền tải linh lực của hắn.

Thấm thoát một thời gian vô cùng lâu đối với Vô Thường, một giây sau, Vô Thường bỏ cái gương mặt nam tử trông cũng khá tuấn tú ra, cơ thể đứng dậy pha trò.

-Hu hu, tiểu Thường sợ nơi này quá Phong thúc ời, chúng ta nên đi chỗ khác thôi.

-Ồ kè tiểu Thường bé nhỏ, người đi đâu, Phong thúc liền đi nơi đó a.

-Ừm, vậy chúng ta thẳng tiến hướng bắc, đi đến trung tâm mảnh đại lục đi.

-Ồ kè ba con dề.

Như một tên tự kỷ cấp độ max level, Vô Thường tự nói rồi cũng tự xoay người đi thẳng, đồng thời trên tay hắn cũng chợt xuất hiện một cái hộp gỗ khá nhỏ.

Phía sau hắn, nam tử “nô lệ” được hắn thu hồi Thần thông “Trời Buộc” cũng đứng bật dậy, bước chân nhanh nhẹn theo sau hắn không rời.

Cứ thế hai chú cháu, tiểu Thường và Phong thúc hướng thẳng trung tâm mảnh đại lục mà đi đến.

...

Hai mươi hai ngày sau.

Lộc cộc lộc cộc...

Trên một đoạn đường đất nâu bằng phẳng, thỉnh thoảng xung quanh cũng có hồ sen, ao cá hoặc cây cối. Một chiếc xe gỗ lớn rộng tầm 5m, dài 10m có chất bông mềm bên trong đang di chuyển với tốc độ khá nhanh, chừng gấp 10 lần người đi bộ do một vị nam tử to cao khỏe, khá tuấn tú kéo đi.

Nằm trên xe có bông mềm nâng đỡ, xung quanh lại đủ loại đồ nghề kiếm, thương, đao, cung tên, khiên, bàn ghế, ấm trà, viên đá lấp lánh,... một tiểu tử tay cầm một bức tranh mà vừa dòm ngó nội dung, vừa luôn miệng ca hát.

-Đời phiêu lưu là thế, không biết đến ngày mai... nên... giờ đây mới đáng cay yy y... Ngồi trước tấm gương sáng rọi vào đó mới thấyyyy, thân xác hoang tàn không nhận ra ra ra... Ta mang bao...

“Chữ -Giới- này rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

Trên tay Vô Thường cầm đúng là bức họa nằm trên ngôi mộ của nam tử quái thú mạnh nhất, và nội dung bên trong bức họa chỉ vền vền một câu văn và chữ “Giới” to lớn đã chiếm hết phần lớn diện tích bức họa, mà cũng có thể gọi là tờ giấy.

“Thiên Địa Phong Vân, Càn Khôn Xoay Chuyển, Thiên Địa Biến Sắc, Thần Giới Thông Linh”

“Ái chà, đừng nói với tao là phải thu thập đủ mười sáu chữ nha”

“Đúng rồi đó thẳng óc chó” Vô Thường kia lập tức chen miệng chửi một câu rồi biến mất.

“Vãi chuối, thế thì đợi đến mùa tuyết cũng chưa xong”

-Ta mang bao tội lỗiiiii... nên thân ta giờ đây... kiếp sống không nhà không người thân... ta mang bao tội, lỗi, người ơi ta chẳng còn chi...

Thu bức họa vào nhãn giới cổ long, Vô Thường nằm nhìn trời xanh tiếp tục ca hát, bên trong đầu lại là đang tính toán rất nhiều thứ.

Đối với bức họa, ngoài chữ “Giới” được viết bằng một loại năng lượng sức mạnh nào đó mà Vô Thường không thể biết, không thể hiểu dù cho có dùng đến Thiên Địa Nhân, hoặc có lẽ với năng lực hiện tại hắn vẫn chưa đủ để khám phá, còn lại thì không có gì đặc biệt, kể cả nguyên liệu của bức họa cũng chỉ là một loại giấy bình thường, được tạo ra từ một loại gỗ bình thường đơn giản.

-Hai tay anh ôm... xương rồng rất đau... Đôi vai anh mang... nỗi buồn rất lâu... Chân anh lang thang... kiếm em ở khắp chốn... Nước mắt trào... biết em giờ ở nơi đâu...

Hai mươi hai ngày trôi qua, có lẽ đối với một Tộc là khá khó khăn, mệt nhọc, nhưng đối với Vô Thường thì quá mức là tươi sáng yên bình khi mà mọi yêu thú xuất hiện đều sẽ bị nam tử đẹp gọn, còn hắn chỉ thu chiến lợi phẩm, kết liễu tính mạng quái thú để lấy điểm sinh khí và tránh né các vùng bất ổn, các loại nguy hiểm thứ ba, nên thật rất nhàn rỗi, thoải mái.

Thế nên hẳn cứ nằm đó ca hát, vui tươi, tâm trạng vô cùng thoải mái, thư sướng.

-Chạy theo em ở phương trời xa... lắm em ơi người ơi tình ơi... chạy đi đâu để có niềm vui vui chôn nỗi buồn... hạ sang thu còn chưa kịp thay, lá kia sao lòng em vội thay, anh ở lại... để ôm một mình nhớ thương...

-Hử?

Bỗng lúc này thì Vô Thường lập tức bật người dậy sau khi vừa cảm ứng được một đám quái vật đang chạy về hướng của hắn.

-Dừng lại một chút đi Phong thúc.

Ra hiệu nam tử dừng lại, Vô Thường đứng lên nhìn về phương xa phía trước.

Đằng trước, cách xa Vô Thường chừng 600m là năm con quái thú mà nếu dùng kiến thức bên Thế giới Pháp thuật của Vô Thường thì được gọi là Xác Sống hoặc Thây Ma, chúng có hình dạng như con người nhưng da thịt lại thối rữa, be bét thịt xương, nội tạng chỗ lòi chỗ không, đầu lâu ít tóc, mắt có mắt treo, đặc biệt là thân thể chúng lại cao đến 10m, to lớn chập trùng.

-Một con tiểu hồ ly? Chín đuôi, cửu vĩ yêu hồ? WTH?

Nhìn một con động vật trắng đỏ với rất nhiều vết máu đang chạy ngay trước mặt của đám thây ma nhưng dường như đã sắp kiệt sức, Vô Thường không khỏi kinh ngạc và nghi hoặc.

Hắn kinh ngạc là vì cuối cùng hắn cũng gặp được một con cửu vĩ yêu hồ như trong các bộ truyện từng đọc.

Hắn nghi hoặc là vì sẽ không bao giờ có chuyện quái thú lại rượt đuổi theo một con động vật hoặc yêu thú, nhưng mà nếu con hồ ly kia là Yêu tộc đại diện cho Yêu Giới để tham gia cuộc tranh đoạt thì vì sao không bất ý niệm “buông bỏ” để thoát ra bên ngoài trong khi cơ thể lại đầy thương tích như vậy. Đây là một điểm quá quái dị.

-Phong thúc, cường chúng!

Sau một hồi nghỉ “không ra”, Vô Thường cũng mặc kệ nó, trước chộp về tiểu hồ ly về để nghiên cứu nó chân thật như thế nào đã rồi lại tính sau, dù sao thì chỉ là một tiểu Yêu tộc sẽ không làm gì được hắn. Mà nếu chọc hắn khùng lên thì tới nay có cửu vĩ yêu hồ nướng.

-Vụt vụt vụt...

Nhận lệnh, nam tử buông đi tay cầm xe gỗ, một bước dặm lực nơi chân to liền đã phóng ra được chục mét, rồi cứ thế liên tục phóng về nơi xa.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Biến Thái Vô Cùng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ở bên kia, tiểu hồ ly gần như đã sắp gục ngã khi chạy trốn, đột nhiên phía trước lại xuất hiện thêm một nam tử quái thú có răng nhọn hoắt, mắt đen tựa đêm tối với tốc độ kinh khủng chạy đến, sức mạnh tỏa ra từ người nam tử là quá mức khủng bố đối với nó, điều này lập tức khiến tiểu hồ ly mặt mũi xám tro bạc mệnh, cả thân thể nhỏ bé cũng đã dừng lại, không còn chạy nữa.

“Kết thúc rồi sao, mệnh của ta chỉ đến đây?”

Khóe mắt rơi xuống vài giọt nước mắt, tiểu hồ ly thân người ngồi trên đất, chín cái đuôi xoè tròn cũng trở nên bất động như một vật chết.

Tiểu hồ ly này đúng là một trong mười thành viên của Yêu tộc, nhưng vì lý do mười ngày trước tiểu hồ ly có cãi cọ với thống lĩnh của nhóm Yêu tộc là Thất công chúa của Yêu tộc - một tiểu phượng hoàng nên đã bỏ nhóm rồi đi, sống thui thủi một mình nơi mảnh đất kỳ lạ cùng với chiếc mũi có thể phát hiện linh thảo của chính mình.

Cách đây 12 giờ trước, nhờ chiếc mũi nên tiểu hồ ly đã phát hiện ra một loại dược thảo tên là “Yêu Thiên Thảo”, một thảo dược cực kỳ trân quý đối với bất kỳ một yêu thú nào dù là Thánh thú hay hậu duệ của Thần thú vì nó có công dụng nghịch thiên là nâng cao thiên phú cùng Thần thông bảo mệnh của yêu thú.

Bất quá thì ở trong mảnh đất kỳ lạ này thì may mắn luôn tồn tại cùng nguy hiểm, thế là một trận chiến bất buộc phải diễn ra, kết quả tiểu hồ ly mặc dù đã hạ được đầu lĩnh quái thú nhưng cũng đã phải cạn kiệt hết yêu lực, thậm chí còn bị trọng thương và bị ép biến về nguyên hình hồ ly bé nhỏ.

Hiện tại, tiểu hồ ly chính là mang theo chút sức lực cuối cùng để chạy khỏi năm con quái thú còn lại, nhưng mà nó không ngờ rằng, tại lúc này phía trước cũng bỗng nhiên xuất hiện thêm một con quái thú vô cùng khủng bố với hình dạng như nhân loại chặn đầu, tiểu hồ ly nhìn đến liền đã tuyệt vọng.

Ý niệm “buông bỏ” để thoát ra khỏi mảnh đại lục?

Không phải tiểu hồ ly không muốn làm vậy, nhưng theo quy chế khắc nghiệt của Hoàng gia Yêu tộc thì nếu như một yêu thú tham gia cuộc tranh đoạt sinh khí lại không thể sống qua được 70 ngày bên trong đại lục thì chẳng khác gì làm nhục sức mạnh của Yêu tộc, làm nhục hào khí của Yêu tộc, vì phạm thì sẽ bị đồ diệt cả nhà. Cho nên tiểu hồ ly chỉ có thể cam chịu chết ở đây, nó không thể làm hại gia đình đã luôn yêu thương nó từ nhỏ.

“Cha mẹ, thúc thúc, bá ba, mọi người cho tiểu Ly xin lỗi nha, nếu có kiếp sau con sẽ báo đáp mọi người”.

Nhìn nam tử to lớn đứng ngay trước mặt đang đưa tay to xuống, tiểu hồ ly đáng thương nước mắt càng thêm giàn giụa.

-Chập.

Nắm gọn cái đầu tiểu hồ ly tèm nhem nước mắt, nam tử lập tức quay trở về bên cạnh Vô Thường trong khi năm con quái thú trước mắt lại đang bốc cháy dữ dội bởi một ngọn lửa tím kỳ dị rồi hóa thành tro bụi rơi xuống đất.

-Vù!

Mười giây sau, nam tử xuất hiện bên cạnh xe gỗ rồi giơ tay ra đưa tiểu hồ ly cho Vô Thường.

-Quoa, một mùi thơm thật tinh tế.

Nam tử vừa quay lại, tiểu hồ ly vừa xuất hiện bên cạnh thì Vô Thường đã ngửi đến một mùi thơm kỳ lạ, nó giống như là một thứ gì đó vừa tràn ngập hương vị ngọt ngào thoang thoảng lại vừa ngây ngất, dịu nhẹ, thoải mái cơ thể khi hít phải. Điều này không khỏi khiến Vô Thường đứng hình mà chìm đắm vào hương thơm trong vài giây.

“Ồ, có một giọng nói của trẻ nhỏ? Không thể nào, ta đâu có cảm ứng được sinh mệnh của sinh vật sống nào quanh đây, chẳng lẽ một trong hai thiên phú của tộc hồ ly ta lại nhầm lẫn hay đã biến mất do ta hết yêu lực?”

Bị bàn tay to che mắt tầm mắt, tiểu hồ ly chín đuôi bị treo trên không trung bỗng chợt kỳ lạ khi mà quái thú nhân loại kia vì sao chưa giết nó, và lại giọng nói vừa rồi là từ nơi nào phát ra, vì sao có cảm giác gần đến như vậy.

Bất quá tại ngay lúc này âm thanh non nớt lại lần nữa vang lên, thế nhưng ngữ điệu đã không còn dịu dàng, ảm áp như trước, thay vào đó là sự độc ác vô cùng, đến nỗi mà khi tiểu hồ ly nghe xong cũng trực tiếp ngắt xù, tứ chi cùng chín cái đuôi đều buông xuôi trong vô vọng.

-Chém chẹp, lát nữa sẽ có một món thịt nướng đầy thơm ngon a, khả khả.

Nhìn một con đại bàng đang bay qua lại trên đầu, Vô Thường sau khi lè lưỡi liếm liếm môi đầy hung ác liền phóng một tia sức mạnh lên trời giết chết con đại bàng, tiếp đó cách không mò xác con đại bàng về túi.

-Đù, chết rồi?

Đến khi hần quay mặt nhìn lại tiểu hồ ly trong tay “Phong thúc”, Vô Thường liền tròn tròn mắt.

-Hà.

Lộ ra một cái buồn cười hiếm thấy trên gương mặt, Vô Thường vung tay chữa trị lành các vết thương cho tiểu hồ ly, trả cho tiểu hồ ly một thân thể sạch sẽ và nguyên vẹn, sau đó hần dùng hai tay đỡ lấy tiểu hồ ly trong tay Phong thúc.

-Cái quái gì thế này, cái cảm này là...

Vừa chạm tay vào bộ lông trắng tuyết của tiểu hồ ly, một cảm giác làm Vô Thường trở nên ngỡ ngàng người liền truyền lên đôi bàn tay hần, xung kích lên trí não hần, khiến hần như bị lạc bước vào một thế giới mơ hồ chỉ dành riêng cho sự tuyệt diệu của xúc cảm.

-Nơi này là...

Đứng bên trong một không gian trắng sáng, xung quanh chỉ toàn lông trắng là lông trắng ngần, thậm chí dưới chân của Vô Thường cũng là lông trắng sáng. Một mùi hương tuyệt mỹ chợt bay lên mũi của Vô Thường khiến Vô Thường trở nên điên dại, ở miệng nước dãi cũng đã chảy ra ròng rọc.

-Thơm quá, mềm quá... cái quái gì, mùi thơm dễ chịu gì đây, bộ lông quý gì thế này!

Nằm chèn bẹp trên bộ lông trắng, Vô Thường không ngừng úp mặt vào bộ lông la liếm, cơ thể lăn qua lăn lại, thân mình quay trước quay sau, bàn tay bóp chặt liên hồi, sờ mó lung tung khắp mọi nơi bên trong không gian chỉ toàn lông mềm.

-Ôi dễ chịu quá, vui sướng quá, đã quá!

-Đây là của ta, của ta, của ta... ối mẹ ơi!

Bên trong thế giới lông trắng mềm, Vô Thường điên cuồng lăn qua bên này, nhảy qua bên kia, trèo đến bên nọ, tay, chân, thân, lưng, mặt,... cái gì từ cơ thể hần có thể chạm được vào bộ lông thì hần liền bất chấp mà chạm vào, thậm chí cời quần cời áo.

Còn miệng hần thì cứ luôn mồm la hét.

-Ồ shệt, ồ shệt, mềm quá, mềm quá, tại sao nó còn mềm hơn cả ngực của nữ nhân nể này! Trời ơi! Cái xúc cảm sướng khỏi quái quỷ gì thế này? Thơm quá, thơm quá, thơm quá...

-Ôi thần linh ơi, chết ta mất thôi!

Vô Thường đang cào cấu bộ lông trong vô thức, thân thể đang thoải mái bay nhảy thì Vô Thường bỗng áp tai lên bộ lông mà nói kì lạ.

-Hà? gì? em yêu nói gì? em yêu thích ta á? Ồ ỳe, ta cũng thích em yêu lắm đó nha, cho hôn một cái đi nào... chùm chụp chùm chụp... cho cắn nhẹ cái nha... nhồm nhồm...

Bệnh ảo tưởng của Vô Thường bắt đầu tái phát.

“Méo thể tin được, bệnh điên của thằng này kinh hãi thật”.

Vô Thường kia nhìn hành động mắt tỏa sáng, miệng chảy dài ròng ròng, còn đôi tay thì như điên như dại sờ mó tiểu hồ ly, sờ từ mặt tới chi trước, chi sau, sờ thân, sờ ngực, sờ trọn chín cái đuôi nhỏ, thậm chí sờ luôn cả vùng bộ phận sinh dục của tiểu hồ ly, một cảm giác lạnh người, điện giật kinh hãi lập tức hiện ra bên trong Vô Thường kia, khiến hấn á con bà nó khẫu.

Nhất là cái hành động kinh tởm khi mà Vô Thường đưa tiểu hồ ly lên mặt mà hôn hít, lè lưỡi liếm lên liếm xuống như liếm kem.

-Chi chi... nhá nhe... nha... chi chí...

Thậm chí ngay cả khi tiểu hồ ly đã tỉnh lại (thân thể bị sờ nắn như thế không tỉnh dậy mới là chuyện lạ), mặt nó đỏ bừng như lửa, tứ chi mềm mại của nó vùng vẫy trong bất lực, miệng kêu những tiếng đáng thương đầy tuyệt vọng, chín cái đuôi chụm lại che cơ thể vẫn không đủ sức ngăn cản gương mặt hấn tiến vào vùng tuyệt mật, kín kẽ la liếm kinh dị.

-Nhoa... noa... nheo hí...

Mặt đỏ như lửa, nước mắt giàn dụa, tiểu hồ ly không chịu nổi những cú liếm đầy nước dãi của Vô Thường lên vùng hết sức nhạy cảm của nó, nó lập tức rên lên một tiếng kiều diễm ướt át liền bất tỉnh lần nữa.

-Thơm quá, ngọt quá, mềm quá... nhèm nhèm...

“Đạch con mẹ nó, gớm vãi cả chương, thôi tao biến đi cho lành”

Không thể nhìn được gương mặt kinh vồn này của Vô Thường, Vô Thường kia lập tức biến mất để tránh phải nhìn thêm.

-Chi chi... nhá!

-Chi chi... nhỏ!

-Chi chi... ú!

-O ni chi chi...

-...

Cứ thế, mỗi khi tiểu hồ ly tỉnh lại và không thể kháng cự trước sự “cưỡng hiếp” đầy mạnh mẽ của Vô Thường, nó đều kêu rên lên vài tiếng ngọt diễm liền mang theo mặt đỏ ngất đi.

Một giờ sau đó.

-Ê, cái quái gì mà ướt nhẹp vậy!

Tỉnh người, cảm nhận một vật thể như là vừa vớt từ dưới sông lên nằm trên tay, Vô Thường bất giác buông ra, đôi mắt tròn lên nhìn vào thân thể tiểu hồ ly chỉ toàn nước, bộ lông mềm xù đều dán chặt vào người khiến nó vốn đã là tiểu hồ ly thì nay còn tiểu hồ ly hơn.

-Chết bà tôi rồi, nhục quá, nhục quá!

Bình tĩnh lại, trí óc lập tức nhớ về những diễn biến khi nãy, Vô Thường lập tức đưa tay che mặt, bản thân không biết phải làm thế nào với con tiểu hồ ly này, có hay không đem nó đi vật lông rồi treo lên giá nướng để thù tiêu nó.

-Aizzz, thì cứ xem như chưa có chuyện gì xảy ra vậy, dù sao nó cũng chỉ là động vật nhỏ, chắc cũng không biết nói tiếng người mà kiện tụng gì đâu a.

-Hừm, ừm, đúng, nên làm như vậy.

Quyết định nhanh chóng, Vô Thường vội lấy ra cái lắc tay có hai quả chuông bạc đeo vào cổ con tiểu hồ ly xem như đền bù, sau đó dùng linh lực làm khô người nó rồi đặt ở một bên bông gòn mềm mại để nó yên giấc ngủ.

-Đi thôi Phong thúc.

Vô Thường ra lệnh một tiếng, nam tử quái thú liền cầm cán xe gổ lên rồi kéo đi, tốc độ vẫn như cũ duy trì gấp 10 lần người thường đi bộ.

“Để xem, ta còn có được thứ gì nữa nào”.

Cười nham hiểm một cái, Vô Thường lập tức nằm xuống bên cạnh tiểu hồ ly, hít hương thơm ngọt dịu tỏa ra từ người tiểu hồ ly rồi nhắm mắt xem xét những kiến thức, trí thức, gồm luôn cả trí nhớ đã trộm được của nó.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Nhặt được tiểu hồ ly (1)

Vô Thường, hẳn sẽ không bao giờ tự dừng rảnh tay để cứu một ai đó mà người đó lại không có điểm gì để cho hắn lợi dụng. Cứu tiểu hồ ly bất quá chỉ là vì hắn biết nó là Yêu tộc và muốn ăn trộm kiến thức về Yêu Giới của nó.

Việc hắn bỗng dừng nổi điên liếm láp khắp người tiểu hồ ly chẳng qua là do tình huống không thể ngờ tới khi cảm giác sờ lên người tiểu hồ ly và hương thơm nó tỏa ra quá mức, quá mức hấp dẫn, Vô Thường không thể nào kiềm chế được nổi lòng. Nếu tiểu hồ ly này mà là một cô gái, có lẽ bây giờ Vô Thường vẫn còn đang...

Lượm được mọi thứ thông tin của tiểu hồ ly, vốn dĩ Vô Thường sẽ đá đít nó đi, nhưng xét lại, thấy nó cũng không còn nhiều sức mạnh nên cứ để lại, bắt nó làm gối ôm và túi hương thơm mang theo bên mình để thư giãn đầu óc nhằm tránh mệt nhọc cũng là một biện pháp tốt hẳn nghĩ ra được.

Hai giờ sau đó, trong lúc Vô Thường nằm ngủ, trong lòng không biết từ lúc nào đã ôm tiểu hồ ly nhỏ bé.

Tiểu hồ ly chợt tỉnh dậy.

“Thứ gì đang ôm ta, a, chặt quá à!”

Xoay xoay thân thể, luồn lách qua lại, cuối cùng tiểu hồ ly sau vài giây cũng thoát ra được vòng tay nhỏ của Vô Thường.

“Ai đây, một đứa trẻ?”

Nhìn Vô Thường bình yên chây dãi nằm dài, gương mặt non nớt vô tư, tiểu hồ ly nghi hoặc.

Bất quá cũng ngay chính lúc này thì một khối ký ức đáng thương, tức giận, uất bức chợt hiện lên trong đầu tiểu hồ ly, khiến tiểu hồ ly rơi lệ, ánh mắt ác liệt đầy sát khí nhìn Vô Thường.

“Ta sẽ giết ngươi, hức hức, tên đại đâm tặc đã lấy mất tám thân thanh khiết của ta, hức hức”.

Đối với tộc Yêu Hồ của tiểu hồ ly mà nói, thân thể bị sờ soạng thì đã xem như mất đi tám thân xử nữ. Vô Thường đã không những sờ thân thể nó mà còn liếm hết khắp thân thể “xích lõa” của nó, ném luôn cả hương vị trinh nguyên ở “vùng cấm địa” của nó, nó chắc chắn phải giết chết Vô Thường mới nguôi được cơn tức giận này.

-Soẹt!

Dồn hết toàn bộ yêu lực còn lại vào hai bàn tay khiến chúng mọc ra mười cái nanh vuốt dài 5cm, vô cùng sắc bén.

-Hừm?

Tiểu hồ ly còn chưa làm gì thì đúng lúc này, Vô Thường đang ngủ cũng tò mò mở hí ra một con mắt nhìn tiểu hồ ly đối diện có mắt đỏ, lệ rơi, móng vuốt dài, sát khí kinh thiên nhắm về hướng mình.

Hắn chợt vươn bàn tay nhỏ ra chớp về hướng tiểu hồ ly.

“Hừ, chết đi đâm tặc!”

Lập lập leng keng rắc rắc...

Thoắt người tránh né bàn tay chậm chạp của Vô Thường mà tạo ra những âm thanh vui tai do chiếc vòng đeo trên cổ, tiểu hồ ly nhảy đến đầu của Vô Thường mà công kích đến, Thế nhưng tốc độ của nó không thể nhanh bằng Vô Thường.

Bập.

Vô Thường nhìn tiểu hồ ly nhanh nhẹn thoát đi bàn tay của hắn, hắn lập tức vừa ngáp lớn một cái, bàn tay cũng vừa lấy tốc độ cực nhanh chớp vào sau lưng tiểu hồ ly, tóm lấy một phần cơ thể nhỏ bé của tiểu hồ ly ôm vào ngực.

“Chết đi, chết đi, chết đi...”

Dù bị ôm, tiểu hồ ly vẫn quyết liệt liên tục cào vào ngực Vô Thường, cào trái cào phải, cào trên cào dưới, cào đủ mọi nơi có thể cào được, nhưng mà đầu nó có cào thế nào, sức lực ra sao, tất cả đều không thể làm gì được thân thể của Vô Thường, móng tay nó cào cứ như chẳng có một tý sức lực nào

cả.

Bấy giờ, giọng nói của Vô Thường đột nhiên vang lên với âm điệu vẫn còn khá ngái ngủ.

-Người đối xử với ân nhân cứu mạng người như thế sao?

-Liếm láp có vài miếng, làm dữ hà!

-Đấy, xung quanh đây có thứ gì mà người thích thì người cứ lấy, sau đó cút đi đồ vong ân bội nghĩa.

-Nếu mà còn lảng nhảng điếc tai ta, ta chắc chắn đem người treo lên giá nướng, làm một xiên hồ ly nướng lửa than.

Leng keng lạp lạp...

Quảng tiểu hồ ly qua một bên xe gỗ để nó tha hồ chọn những món bảo vật đủ loại màu sắc, Vô Thường quay lưng tiếp tục nằm ngủ, không quan tâm đến tiểu hồ ly làm quái gì những hành động tiếp theo.

Bồng.

Tiểu hồ ly bị ném qua một chỗ bông mềm, gương mặt sát khí bỗng chột hóa thành sầu muộn khi nghe hết những gì Vô Thường nói, đặc biệt là câu nói “ân nhân cứu mạng người”.

Đối với Thú tộc của tiểu hồ ly, ân nhân cứu mạng là một định nghĩa mà nếu như người ân nhân này không có ác ý đối với tộc thân của thú tộc đã được cứu, thì thú tộc đó phải làm mọi cách hết trả ân tình cứu mạng này, bao gồm cả việc làm nợ lệ hay vợ cho người cứu mạng nếu chưa có chồng.

Do vậy khi nghe Vô Thường nói, tiểu hồ ly đã nhanh chóng nhớ ra bản thân trước lúc bị Vô Thường liếm láp khắp người thì đã xảy ra chuyện gì, tình huống nguy hiểm ra sao, để rồi lúc nhớ rõ hết từng chi tiết đó, đầu nó lập tức hiện lên một câu “ta phải làm sao đây?” đầy khó khăn.

Vô Thường là ân nhân cứu mạng nó, theo nguyên lý nhiều đời tổ tiên Yêu tộc dạy thì nó phải trả nợ cho Vô Thường cho dù có phải lấy thân thể ra báo đáp, làm nô lệ hoặc làm vợ cho Vô Thường. Vì vậy, việc Vô Thường liếm nó xem như là món nợ Vô Thường đòi, nó cũng đã trả bằng cách ôm hận mà ngất, theo lẽ thì bây giờ nó và Vô Thường đã không còn nợ nần, đường ai người nấy đi.

Nhưng mà lại theo tập tục nhiều đời của tộc Yêu Hồ, một nữ hồ ly nếu như bị một sinh vật mang giống đực liếm khắp cơ thể thì nữ hồ ly đó phải gả cho sinh vật giống đực đó, cho dù có là heo, gà, hay động vật không có linh trí, đều bắt buộc phải làm theo vì nó là tộc quy. Do thế nên tộc Yêu Hồ đều luôn sống rất sạch sẽ và cô lập, ai nấy trong tộc đều rất biết cẩn thận giữ gìn thân thể của bản thân mình.

Bây giờ tiểu hồ ly đã bị Vô Thường liếm hết người rồi, không những thế mà còn liếm rất nhiều lần, cả cuộc đời nó được định rằng chỉ có thể lấy sinh vật giống đực Vô Thường, không thể lấy ai khác được nữa.

Có lẽ nếu lúc này là tình huống xảy ra ở bên ngoài Yêu Giới của tiểu hồ ly, nó mặc dù buồn bã, không cam lòng nhưng chắc chắn vẫn làm ra được quyết định. Nhưng mà trong đây lại là mảnh đại lục của “cuộc tranh đoạt”, sinh vật Vô Thường bề ngoài mặc dù mang hình dáng nhân loại nhưng tộc quần của hắn chưa chắc đã là Nhân tộc, yêu lực của tiểu hồ ly cũng mất hết nên không đủ sức để cảm ứng được rõ chân diện của Vô Thường ra sao.

Mà xét cho cùng, nếu Vô Thường là Ma tộc hoặc là Nhân tộc thì tiểu hồ ly lại càng chết chắc.

Bởi Ma tộc thì bản tính độc ác, nghe truyền rất thích ăn thịt các chủng tộc khác, nhất là Yêu tộc vì mùi vị thịt Yêu tộc rất ngon, tiểu hồ ly theo Vô Thường vậy chẳng khác nào đưa thịt vào miệng.

Còn Nhân tộc thì rất yếu, trải qua vô số năm tháng cạn kiệt sinh khí lại càng yếu hơn, giờ có lẽ đã yếu hơn gấp 100 lần so với mấy chục vạn năm về trước, đặc biệt là Yêu tộc của tiểu hồ ly lại vô cùng ghét Nhân tộc, ghét từ đời tổ tiên xa xôi truyền xuống mà không rõ lý do. Ngoài ra, tiểu hồ ly trong một lần đã vô tình nghe thấy lão tổ Yêu Hồ tộc bàn chuyện với ai đó, nói rằng trong ít nhất một, hai ngàn năm nữa sẽ đem quân sang xâm chiếm Nhân tộc nếu như sinh khí Nhân Giới ngày càng suy giảm hơn, chiếm Nhân tộc trước Ma tộc và Quỷ tộc bên láng giềng. Đi theo Vô Thường vậy thì chẳng khác gì chống đối cả Yêu tộc, trở thành tội yêu thiên cổ.

Đó là còn chưa nói, nếu theo Vô Thường vậy thì tiểu hồ ly chỉ có hai cái lựa chọn, một là rời bỏ Yêu Giới qua Giới của Vô Thường mà sống với hắn, hai là mặc dù có mối quan hệ gắn kết nhưng mạnh ai nấy sống, tiểu hồ ly phải cô độc một mình bên Yêu Giới mà không được phát sinh quan hệ nam nữ tình ái với Yêu tộc khác, cho dù Vô Thường đã chết, đây là quy định một vợ - một chồng suốt đời của tộc Yêu Hồ.

Do vậy nên tiểu hồ ly bây giờ đã trở nên “ngu ngờ” mà không thể ra quyết định, nó cứ thế dùng đôi mắt màu đỏ hồng nhìn chăm chăm Vô Thường đang chây dãi nằm ngủ mà chẳng biết bản thân phải làm sao cho thỏa đáng.

Leng keng... lạp lạp...

“Ồ, trên cổ ta có thứ gì vậy?”

Trong im lặng, chiếc xe gỗ gập gềnh khiến hai quả chuông bạc đeo trên cổ tiểu hồ ly bất giác đung đưa vang lên, khiến tiểu hồ ly từ trong suy nghĩ khó khăn tỉnh lại thực tại, nó vội chuyển ánh mắt nhìn chiếc lắc tay đeo cho người náy đã trở thành đồ vật chồng lên cổ nó.

“Hử? Hử? Hử???”

“Ồ, ơ, đây... đây không phải là yêu cụ Ngân Chuông mà mẫu thân ngày trước rất khó khăn mới xin được từ lão tổ để đeo trên người hay sao?”

Nhìn hai quả chuông bạc đựng đưa, tiểu hồ ly tròn mắt đỏ mặt ngây người, đồng thời trong đầu cũng không ngừng có câu hỏi vang lên “vật trân quý như thế này ta đeo nó lúc nào vậy, rồi đặt được nó khi nào, sao... sao ta không có ứng tượng gì hết?”

Yêu cụ Ngân Chuông (chỉ nói 2 quả chuông) là một đồ vật vô cùng trân quý đối với các Thánh Thủ Yêu tộc, đặc biệt là đối với các chủng Yêu tộc có thần thông nghiêng về huyền thuật như Yêu Hồ, Hồng Miêu, Tùng Loan... vì nó không những có chức năng gia tăng sức mạnh Thần thông huyền thuật khi thi triển, mà còn có chức năng rất lớn trong việc đề cao giác ngộ Thần thông mới của Yêu tộc, có nó thì chẳng khác gì đã giảm bớt xuống một nửa thời gian ngộ Thần thông.

Phải nói, đây là một Yêu cụ trân quý mà ngay cả các Yêu tổ cũng phải mất sức chín trâu, một nhọc như sắp chết, tích lũy đường dài năm tháng mới đủ gom gom nguyên vật liệu mà tạo ra một quả chuông.

Bây giờ tự dung khi không ngắt xiu, rồi bị một tên “dâm tặc” không rõ giống loài liếm một vòng, tiểu hồ ly đột nhiên có hai quả Ngân Chuông, đúng, là hai quả chứ không phải một quả mà có lẽ trừ phi mẫu thân của nó cho nó, thì cả đời nó cũng không thể đặt được vì vật liệu chế tạo Ngân Chuông rất khó tìm, dường như đã tuyệt tích từ lâu. Tiểu hồ ly liền hiện ra bộ mặt vui mừng khó tưởng, hai chi nhỏ cứ ôm chặt lấy hai quả chuông trong cổ, không để nó lọt ra ngoài vì sợ mất.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Nhặt được tiểu hồ Ly (2)

Và rồi tiểu hồ ly lại càng vui mừng hơn nữa khi mà nó phát hiện chiếc lắc được hai quả chuông gắn vào cũng không phải vật phẩm.

“Cái vòng cổ này vậy mà không ngờ cũng là một cái không gian chứa đồ, đã thế không gian bên trong lại rất rộng lớn, có lẽ bằng một cái gia viên cỡ nhỏ nhà”.

“Cả cái vòng này đều vô chủ, ta... ta có được chúng khi nào đây?”

Tự hỏi như vậy, ánh mắt tiểu hồ ly đảo qua một vòng xung quanh rồi bất giác nhìn đúng ngay dáng hình tám lưng to lớn của nam tử quái thú Phong thúc đang cực lực kéo xe gỗ chạy như một con ngựa.

“Í iiiii... là quái thú kia!”

Phát hiện nam tử, tiểu hồ ly lập tức hoảng sợ, hai chân vô thức lùi mạnh ra sau.

-Bôm

Không cẩn thận đạp phải một thứ gì đó ngang chân, tiểu hồ ly không giữ vững được thân thể nên ngã chồm ra bông mềm bên dưới.

“Hà, này... này không phải Yêu Tinh thạch thuần khiết mà phụ thân hay cất giấu trong hộp, rồi lâu lâu mới lên lút tránh mặt người đem ra dùng hay sao?”

Nhìn kỹ vật mà hai chân nhỏ đã giẫm lên có hình dáng như một viên đá đen thui, bên trong lại tỏa ra một nguồn yêu lực vô cùng tinh khiết, tiểu hồ ly dụi dụi mắt, không thể tin vào mắt mình nữa.

Một đồ vật lại khiến một con Thánh thú cấp 7 phải lên lút cất giấu và sử dụng, đây quả là một đồ vật có giá trị ghê gớm.

“A, còn cái này...”

Tiểu hồ ly nhìn qua một sợi dây chuyền răng nanh ngay bên cạnh viên đá đen thui bật thốt lên.

“Cái này không biết làm từ ranh con của gì, nhưng mà ta có thể cảm nhận thấy một luồng sức mạnh ghê gớm a”.

“Hì, cái thanh kiếm này hình như được làm từ xương của một con Thiêu thú, sức mạnh ẩn chứa bên trong nó cứ như lửa đốt vậy...”

Tiểu hồ ly nhìn dưới bông mềm màu xanh nhạt trải dài là một đồng chỉ toàn đồ với đồ, cái nào cái nấy đều tỏa một một loại khí tức kỳ lạ lại rất khủng bố mà có đôi khi nó cũng không hiểu là thứ gì.

Thế là tiểu hồ ly trắng tuyết chín đuôi chợt nổi lên lòng tò mò nhảy qua chỗ này, nhảy qua chỗ kia xem xét, nó thậm chí đã quên luôn nỗi sợ với nam tử đang kéo xe trước mặt, bất quá thì thỉnh thoảng nó vẫn nhìn Vô Thường trẻ nhỏ ngủ toàn nước dãi rơi bên cạnh.

Tiểu hồ ly tỉnh ra không có ngu ngốc, nhìn xung quanh tồn tại cả một đồng đồ vật, kể cả con quái thú đang kéo xe kia, nó đã lập tức đoán ra được tiểu tử “dâm tặc” đang ngủ có sức mạnh khủng khiếp như thế nào.

Không cần nói đến tiểu “dâm tặc” đã tiêu diệt bao nhiêu quái thú để tìm về được một đồng tài nguyên chất khá đầy trên xe, chỉ nói đến việc khiến cho một con quái thú vô cùng mạnh mẽ mà ngay cả tiểu hồ ly nhìn thấy cũng phải tuyệt vọng buông tay trở thành một phụ xe, điều đó đã nói lên tất cả về thực lực của tiểu “dâm tặc”, hẳn là hoàn toàn áp đảo nó.

Lúc này vô tư xem xét đồ vật không phải vì tiểu hồ ly không sợ hãi, mà chẳng qua chỉ là do cảm giác đó đã giảm đi rất nhiều khi nó biết Vô Thường là mẫu chốt ở đây, trên chiếc xe gỗ này. Nó cảm thấy Vô Thường không có ác ý gì với nó, nằm bên đó thật sự là ngủ say như chết nên nó mới yên tâm chạy qua chạy lại.

“Ô, cái này là... cái này là... là gì đó hông biết”.

Nhìn một cái thứ trông giống như dao lại giống như khúc cây, tiểu hồ ly suy ngẫm một hồi liền lắc đầu, nó lại nhảy qua chỗ khác.

“Xi... xì... nó có khí tức của Ma tộc, chắc chắn là ma đao rồi”.

Gạt một thanh đao trông như hắc thiết bình thường, tiểu hồ ly liền rời qua nơi có vật thể giống cái dùi cui đánh trống...

“Này...”

“Oa...”

“Nha...”

“Chi chi... bí...”

Tiểu hồ ly cứ thế dạo quanh đúng một vòng trên chiếc xe gỗ, đơn giản là trừ chỗ của Vô Thường ra.

Mười hai phút trôi qua.

“Có... có thật là hẳn sẽ cho ta mấy thứ này không nhỉ?”

Trên tay ôm một đồng thứ, chín cái đuôi cũng cầm đủ loại vũ khí, đồ vật, tài nguyên, tiểu hồ ly dùng ánh mắt đỏ hồng không dám chắc nhìn Vô Thường.

Lúc trước, Vô Thường có nói nó thích thứ gì thì lấy đi rồi biến, cũng không giới hạn bao nhiêu vật, nên giờ nó ôm cả một đồng thứ đều có trợ giúp tốt đối tu vi hoặc tăng cao sức mạnh cho nó để làm của riêng, nhưng là nó sợ Vô Thường lại nổi điên, bởi lẽ đây toàn là thứ quý giá chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, ai lại ngu ngốc cho đi dễ dàng như vậy.

Thế nên nó bước đến dùng tay nhỏ mềm mại vỗ vỗ mặt Vô Thường, chỉ cần Vô Thường lộ vẻ tức giận, nó liền ngoan ngoãn bỏ lại chỗ cũ không một lời than trách.

Có lẽ tiểu hồ ly đã đưa ra được quyết định khó khăn của bản thân nó.

-Hử?

Ngái ngủ mở mắt ra nhìn tiểu hồ ly hỏi, tiếp đó thấy tiểu hồ ly mang đủ loại thứ trên người, cả dưới chân cũng có đạp lên vài cái với ý định tuyên bố “là của tao”, hẳn đã hiểu vấn đề nên phát phát tay nói với tiểu hồ ly.

-Cho hết, cho hết, lấy đi, còn thích cái nào nữa thì mau lấy, lấy xong rồi thì rút, biến ngay, món nợ ta thiếu ngươi vì tự tiện vô lễ với thân thể của ngươi, ta liền đã trả.

Nói sau, Vô Thường nhắm mắt lại ngủ tiếp, mặc tiểu hồ ly thích làm gì thì làm vì dù sao thì những thứ hẳn đã ăn trộm được từ nó còn quý hơn gấp vạn lần những đồ bỏ đi này.

Tài nguyên, vật phẩm có ích thì Vô Thường đều đã bỏ túi riêng, những thứ hẳn vứt bỏ trên xe chẳng qua chỉ toàn đồ vật mà Nhân tộc không có năng lực để xài do khác nhau về năng lượng sức mạnh hoặc không cần thiết, tiểu hồ ly lấy rồi thì cũng rãnh nợ, nếu không thì cũng sẽ đến lúc hẳn phải đem quy thành điểm sinh khí.

Trung bày những thứ đồ vật có ích cho các tộc khác trên xe, Vô Thường chính là muốn dụ dỗ tộc khác tới tìm hẳn, mặc dù có lẽ khi nhìn thấy quái thú mạnh mẽ kéo xe thì sẽ chẳng có kẻ nào nổi máu ngu dám chạy lại.

“Tên dâm tặc này...”

Ngờ ngàng đầy kinh ngạc khi nghe Vô Thường nói với sắc cảm như là cho đi mấy cục đá không đáng giá, đã thế còn muốn nó lấy thêm, tiểu hồ ly đưa cặp mắt đỏ hồng lấp lánh nhìn hẳn một hồi rất lâu, vô cùng lâu.

Ba mươi phút sau, khi bầu trời đã bắt đầu bị bóng đen nuốt chửng.

“...”

Thu hết đồ vật vào trong chiếc vòng cổ đã là của mình, tiểu hồ ly lặng lẽ nhảy lên cạnh xe gỗ, dùng đôi mắt như hồng ngọc nhìn về nơi xa xăm.

-Ê, trời tối rồi sao?

-Được rồi Phong thúc, chúng sẽ tạo nghi ngơi ở đây một đêm, sáng mai lại đi tiếp.

Ngồi dậy xoa mặt, Vô Thường ra lệnh cho nam tử, nam tử lập tức dừng lại.

-Hừ, còn chưa biến đi sao?

Chụp đầu tiểu hồ ly kéo lại trước mặt, Vô Thường hỏi.

-Chi chi... nhà nhả nha... chi chi...

Lần nữa lại bị nắm đầu, tiểu hồ ly vùng vẫy kêu la, nhưng mà Vô Thường có nghe thế nào cũng không thể hiểu, bắt quả hấn vẫn giả điên nói.

-Gi? Thích ta, muốn ở bên cạnh ta lắm hả?

-À à à, hiểu rồi, nguoi thật ngoan a, lát nữa ta sẽ cho nguoi một miếng thịt lớn thật lớn.

Ôm lấy tiểu hồ ly vừa thơm lại vừa mềm, bất chấp nó có kháng cự hay không, Vô Thường liền rời khỏi xe để chuẩn bị nhóm lửa nướng thịt chim đại bàng vừa bắt được, vì kể ra hấn cũng đã chưa ăn 8 ngày nay rồi, bụng mặc dù không đói nhưng miệng lại cảm thấy rất nhạt nhẽo.

“Á đù, lại có cái gì đó sai sai ở đây nữa rồi a”

Bước xuống xe Vô Thường tức thì phát hiện điều không ổn khi mà tiểu hồ ly bị hấn cưỡng ép ôm lên người lại bất ngờ rất ngoan hiền nằm trong ngực hấn mà không một tiếng kêu la, vùng vẫy. Điều này khiến Vô Thường rất lấy làm kỳ lạ.

“Vậy thì để xem nguoi có âm mưu gì với ta đây, bé cưng à”.

Cười tà trong lòng như vậy, Vô Thường liền đi nhóm lửa nướng thịt chim.

Đối với Vô Thường mà nói, tiểu hồ ly đi cũng được, mà không đi cũng chẳng sao, việc nó có đi hay không chỉ là đơn giản sẽ khiến Vô Thường mất hoặc còn một cái gổm ốm tuyệt hảo. Còn trong đầu nó có âm mưu gì, suy nghĩ ra sao thì Vô Thường đêch quan tâm, giờ thì lấy ra để hấn kiểm thức xem nó như thế nào, chắc hấn điều đó sẽ làm hấn rất thích thú, nhất là lúc nó thất bại để rồi tạo ra một cái cớ hoàn hảo để Vô Thường có thể tra tấn nó mà không trái với đạo lý làm người của hấn.

“...”

Bên trong vòng tay Vô Thường, tiểu hồ ly không thể biết được ý định biến thái kinh tởm của Vô Thường, nó chỉ là mang theo gương mặt đỏ hồng kẻ đầu vào ngực hấn nằm yên không một tiếng động như một đứa bé ngoan biết vâng lời.

Hai mươi phút sau, trời đã tối hấn.

Một giờ tiếp theo sau đó.

-Này bé cưng, nguoi còn tính ngủ đến lúc nào, dậy ăn một miếng thịt nướng cho ấm bụng đi đã.

Ngồi trên chiếc ghế gỗ thân thương trước đống lửa nhỏ phập phùng, Vô Thường vỗ vỗ mặt tiểu hồ ly nằm gọn trong lòng, đánh thức nó khỏi giấc ngủ yên bình.

-Này, nguoi nhỏ như vậy thì chắc chỉ ăn xiu này thôi a, còn cái này ta sẽ ăn hết.

-Ngoảm!

Đưa một cái đùi nướng của đại bàng vào miệng rồi rút ra liền chỉ còn lại xương, Vô Thường đưa hết phần còn lại của đại bàng cho tiểu hồ ly.

“...”

Nhìn miếng thịt lớn gần như nguyên con trước mặt, tiểu hồ ly ngẩn người tự hỏi “hấn không phải nói ta ăn ít, hấn ăn nhiều nhưng mà tại sao hấn lại đưa ta phần nhiều hơn?”

-À ta quên nói, này ta đã ăn mất hai con rồi đấy, nên giờ no rồi, nếu không ta không phải cho nguoi nguyên con này đâu a.

Dù trên đất chỉ có duy nhất một miếng xương đùi vừa nãy hấn ném đi, nhưng hấn vẫn tự nhận mình đã ăn nhiều, đơn giản chỉ là vì hấn muốn tiểu hồ ly ăn hết con đại bàng chứ không phải hấn đối tốt bất thường với nó.

Nhìn ánh mắt kỳ lạ bên dưới ánh lửa của Vô Thường, tiểu hồ ly chợt đưa tay nhỏ cầm lấy món thịt nướng đang tỏa ra hương thơm mùi thịt nướng, đầu nó gật gật, miệng nhỏ kêu “chi nha nha” liên hồi.

“Hí, sao hấn lại chảy dãi nhiều vậy? Mà... mà cái ánh mắt lấp lánh đó nhìn ta là thế nào? Đáng sợ quá hả”.

Bất quá khi vừa cầm miếng thịt, tiểu hồ ly liền bắt gặp Vô Thường đang nhìn nó “đăm đăm” với hàng nước miếng chảy dài liền khiến lông nó xù lên sợ hãi.

-À à... xin lỗi, ta dạo này bị bệnh hay chảy dãi, nên là... chỉ đơn giản vậy thôi, đừng để tâm.

Vội lau nước miếng trên mặt mỗi khi nhìn tiểu hồ ly hơn 10 giây, Vô Thường lập tức ngã lưng lên trên ghế, bàn tay cũng cầm một quyển sách đưa lên để tránh gây vướng víu cho tiểu hồ ly dùng bữa.

Hấn lại bắt đầu nghiên cứu thứ đó, một thứ được gọi là “Sách Vẽ Quỷ” đã luôn nằm trong chiếc hộp gỗ kia. Dĩ nhiên, điều hấn nghiên cứu không phải là làm cách nào để vẽ ra một con quỷ vì hấn đã vẽ được từ lâu, mà hấn nghiên cứu nó là để suy ra cách vẽ ra một thứ khác, một thứ kinh khủng hơn cả quỷ dưới sự cho phép của Siêu Nhân Tâm Đan mà hấn sở hữu.

“Thơm quá”.

Ngồi trong lòng Vô Thường, tiểu hồ ly ngửi miếng thịt vàng giòn nâu nhạt trong tay nhỏ, nó liền khẽ ngược lên nhìn Vô Thường, thấy hấn đang nghiêm nghị nghiên cứu sách gì đó liền rời ánh mắt đi, quay trở lại với miếng thịt to hơn nửa người của nó.

-Chi...

Đưa miệng nhỏ cắn nhẹ một miếng, tiểu hồ ly liền mở to mắt kinh ngạc.

-Chi?

Tiếp đó chỉ sau một tiếng “vù” vang lên, tích tắc trong một giây, con đại bàng nướng chỉ còn lại duy nhất vài cái xương được tiểu hồ ly ném đi ra xa.

-Phiiii...

Quệt mồ, liếm tay, ngáp dài, tiểu hồ ly lần nữa lại ngược lên nhìn Vô Thường, rồi khi thấy Vô Thường vẫn tập trung nghiên cứu quyển sách kia, nó xoay người thành vòng tròn, nằm gọn trong lòng Vô Thường mà thiếp đi để nghỉ ngơi, bổ sung một phần yêu lực đã mất sau hành trình chạy trốn đầy mệt mỏi.

-Hừm... khó nhí.

Thở dài với một trang giấy, bàn tay Vô Thường lập tức đưa xuống xoa nhẹ đầu của tiểu hồ ly, tay cầm sách cũng hạ xuống cho tiện vì tiểu hồ ly đã nằm ngủ.

“Thật dễ chịu quá”.

Cảm nhận bàn tay của Vô Thường đang vuốt ve nó, tiểu hồ ly im lặng cảm nhận, ý thức cũng dần chìm vào giấc ngủ nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Trao đổi cùng Vô Thường kia (1)

Lại ba giờ qua đi.

Vô Thường đang tập trung suy luận vào những trang cuối của quyển sách thì bất chợt giọng của Vô Thường kia vang lên trong đầu hấn.

“Thế giới này rất là thú vị, những thứ tao và mày biết được cho đến hiện tại chỉ là một sợi lông nằm trên thân của một con trâu không có tóc mà thôi”

Lông và tóc trên một con trâu dĩ nhiên là đều ám chỉ đến một thứ, Vô Thường kia nói như vậy không phải là hấn nói “xâm”, và hấn chọn nói như vậy mà không phải nói “tìm một sợi lông trong cả một bầy lông trâu” đều có tình lý của hấn.

“Tìm một sợi lông trong bầy lông trâu”, nghe qua thì chắc hấn ai cũng sẽ cảm thấy rất khó khăn bởi trên một con trâu có rất nhiều lông, tìm một sợi trong đó là cả một quá trình mất nhiều thời gian, nhưng nói cho cùng, sợi lông đó sẽ được tìm ra.

Nhưng mà muốn “tìm một sợi lông trên một con trâu không có lông” đó là điều hoàn toàn không thể. Vô Thường kia lựa chọn nói câu này cũng là ngụ ý giống như vậy, ngụ ý rằng còn rất nhiều thứ mờ ảo, không “thực” nhưng rồi sẽ thành “thực” ở ngoài thế giới bao la đang chờ Vô Thường khám phá.

“Sao, mày đã tìm ra được thứ gì nữa sao?” Vô Thường tạm dừng việc xem quyển sách, tập trung trao đổi với Vô Thường kia.

“Ồ. Sau một đoạn thời gian nghiên cứu kiến thức từ ba đứa tiểu tử kia cùng với các món đồ vật đạt được trên đường đi, tao cần nói với mày về ba vấn đề, gồm sức mạnh, thế giới và mảnh đất này”

“Nhớ là tóm gọn một chút, đầu tao đang khá loạn, nói về sức mạnh trước đi”.

Giữa hai người Vô Thường này, bọn họ cần bàn có thể dung hợp ý thức lại với nhau để lấy được tri thức mà không cần phải thực hiện dưới dạng “giảng bài và tiếp thu”, nhưng nếu làm thế thì Vô Thường sẽ mất một bộ não, mất một cái suy nghĩ do việc dung hợp khiến 2 thành 1. Do vậy, hai người họ chỉ có thể lựa chọn hình thức trao đổi như một cuộc trò chuyện bình thường để lấy thông tin.

“Về sức mạnh, tao chỉ có đơn giản một câu: Thế giới chỉ tạo ra các loại –Lực-, chứ nó không tạo ra cách luyện đan, chế phù, đồ đằng...”

“Ngoài ra thì ở trong kiến thức của Phượng Tiên Nhã tao còn phát hiện có thêm một loại sức mạnh mới gọi là -Ấn- hay –Kết Ấn-, bất quá Phượng Tiên Nhã chỉ nhìn thấy người giao tranh, chứ nàng không có kiến thức về - Kết Ấn-. Do vậy tao có thể kết luận với mày một điều rằng, vẫn còn rất nhiều loại sức mạnh khác nhau tồn tại. Ý cảnh, trận pháp,... chỉ là một trong số đó”.

Nói đến đây, Vô Thường kia khẽ ngẫm nghĩ thêm một chút rồi nói.

“Chắc hẳn mày còn nhớ bộ phim hoạt hình Naruto chứ? Kết ấn, triệu hồi, và đặc biệt là những đôi mắt vô cùng đáng sợ? Đôi mắt có khả năng điều khiển tâm trí của tiểu yêu nữ Mỹ Ảnh Lam chẳng qua chỉ là một trò đùa bé nhỏ mà thôi”.

“Hừm...”

Lộ ra một cái sắc mặt nghiêm trọng, Vô Thường nói.

“Vây ý của mày là... là ngay cả Ngôn Linh cũng sẽ tồn tại?”

Ngôn là “nói”, Linh là “linh thông”, Ngôn Linh đơn giản chính là “lời nói thành hiện thực”. Đây là một loại sức mạnh mà ngay lúc này nói ra, Vô Thường cũng có một sự toát mồ hôi lạnh ở sau lưng.**

“Rất khó nói, nhưng mà... sao mày không thử cùng với Siêu Nhân Tâm Đan của mày?”

“Ừ, có lẽ tao sẽ thử bằng Tâm Đan thứ hai, nhưng trước đó phải đợi nó khô phục đã”.

Hắc Tâm Đan (Tâm Đan thứ 2) của Vô Thường rất là khủng bố khi có khả năng cho hắn suy diễn tình huống hoặc tập luyện sức mạnh, nhưng nó không phải đồ vật hắn muốn dùng là dùng mà không cần mất mát một thứ gì.

Nếu được như thế thì hắn đã chẳng phải dùng quái thú trên đường đi để làm thử nghiệm cho một người lại tổn sức.

Kể từ sau buổi tối khi Mỹ Ảnh Lam ngủ, Vô Thường vì suy diễn ra một chiêu “đó” mà cho đến bây giờ Hắc Tâm Đan của hắn vẫn đang còn khá mệt, chưa quay trở lại hoạt động như bình thường được. Nên đối với sức mạnh “Linh Ngôn”, Vô Thường cần phải nhẫn xuống việc thử nghiệm.

“Vây giờ nói qua thế giới đi”.

“Đầu tiên, như mày đã biết thì thế giới này rất rộng, mười giới được tham gia cuộc tranh đoạt không phải nói là trong cõi thiên địa này chỉ có mười giới tồn tại, mười giới tham gia bất quá là vì mười giới này mạnh nhất trong các giới còn lại”.

“Được rồi, tao không nói các giới khác, chỉ nói Nhân Giới”.

“Theo như kiến thức của ba tiểu tử kia, Nhân Giới trông khá giống với Thế giới pháp thuật khi mà có tồn tại những dãy ngân hà, với mỗi dãy đều chứa từ vài trăm đến vài ngàn tinh cầu. Cho nên cũng có thể nói, tu luyện giả nhiều vô số kể và Châu Nam thành của mày, tinh cầu của mày chỉ là một hạt cát bên trong”.

“Thứ hai, sự tàn ác của cái thế giới Pháp thuật ngày xưa của mày nếu đem so với bên đây, nó chẳng là cái đéo gì cả. Nhất là khi mày càng mạnh thì nó lại càng ác liệt, dường như chữ chết và sống chỉ cách nhau một sợi tóc bạc”.

“Vụ việc các vị Linh Sư cảnh ở Châu Nam thành tranh giành Linh Nhân cảnh đã nói lên tất cả. Cho nên khi ra bên ngoài hãy bớt sử dụng năng lực và giả điên nhiều vào, nếu không phiền phức sẽ đến rất nhiều, cực kỳ nhiều”.

Ở bên thế giới Pháp thuật của Vô Thường có thể nói là một nơi dễ sống vì bốn nguyên nhân đơn giản:

Một, sinh mệnh bằng người thường, sống thọ chỉ từ 100 đến 200 tuổi.

Hai, pháp khí (tương tự linh khí) được hấp thụ vào cơ thể chỉ để hồi phục nguồn pháp lực chứ không có chức năng để thăng tu vi, tiến cảnh.

Ba, sức mạnh của một Pháp sư chủ yếu là do thiên phú bẩm sinh và sự rèn luyện của bản thân để bộc lộ ra sức mạnh vốn nằm trong cơ thể họ.

Và cuối cùng, sức phá hoại không lớn. Trừ bảy vị Pháp sư mạnh nhất có thể dùng sức mạnh phá nát một tinh cầu bằng mặt trăng nhưng đổi lại là mất hết ma lực, thì những Pháp sư còn lại cao lắm chỉ có sức phá hủy lên đến phạm vi 20km là cùng.

Do bốn nguyên nhân tất yếu như vậy, nên phương hướng họ phát triển sẽ không có nhiều lắm hai từ “tranh giành”.

Nhưng mà ở thế giới Tu luyện thì hai từ “tranh giành” này lại chính là tất cả những gì trong đầu của con người, bởi lẽ vì “chúng ta còn sẽ mạnh hơn nữa!”.

Một thanh bảo đao cấp 7 được đặt trước mặt của hai người.

Nếu hai người là Pháp sư, chắc chắn sẽ có đứa bỏ cuộc vì “thiên phú tao chỉ cấp 3 không thể nào cầm được, may có thiên phú cấp 7 nên nó hợp với mày, lấy đi a”.

Còn nếu hai người là tu luyện giả, họ chắc chắn sẽ nhìn nhau mà nói “đua, thằng nào cấp 7 trước thì đoạt được” hoặc “chết đi, nó là của tao”.

Ở thế giới Tu luyện, người mạnh và người muốn được sống một cuộc đời yên ổn, nhưng rất tiếc sẽ có người mạnh hơn người và muốn người làm việc cho hắn, đây là điều không thể tránh khỏi trừ phi người sống trong rừng rú không một bóng người.

Vô Thường kia chính là đang cảnh cáo Vô Thường về trình độ “người không đ-ng ta nhưng ta thích đ-ng người” vô cùng cao của thế giới Tu luyện.

“Tao biết, tao sẽ cẩn thận”.

“Thứ ba. Các thế lực tổ chức của thế giới này được điều khiển theo biểu đồ dạng cây, mỗi một tổ chức đều sẽ có nguồn gốc từ một tổ chức kinh khủng hơn ở phía sau. Do vậy, Hồng Long quốc hãn cũng nằm trong đó, việc mày muốn trả thù thì nên xem lại”.

Trên mảnh đất to lớn, một vị Vua đơn nhiên không thể nào quản lý hết tất cả các nội tình trong mảnh đất mình làm chúa tể, do đó vị Vua cần phân tán quyền hạn cho thuộc hạ để họ trợ giúp quản lý, và thuộc hạ lại cũng tương tự làm như vậy, họ rồi cũng sẽ tìm thêm thuộc hạ cho riêng mình để quản lý những thứ khác nhau nằm trong quyền hạn được giao, rồi cứ thế, cứ thế, sơ đồ dạng cây liền được hình thành.

Hồng Long quốc là một thế lực dạng triều đình, phía sau nó chắc chắn sẽ có một thế lực nào đó làm gốc rễ, nên Vô Thường muốn tiêu diệt lão hoàng đế Hồng Mặc Thiên thì cần tính toán lại từ đầu, không thể dùng tu vi để đè ép lão như hắn đã từng tính toán.

“Ừm...”

“Còn về nơi này... dù tao không biết là có hay không, nhưng mà cuộc chơi nếu đã do người khác tạo ra thì mày tốt nhất là nên cẩn thận ánh mắt vô hình trên cao đi, không thì bị người đem ra mổ xẻ cũng không biết là tại sao”.

“Được rồi, tiếp theo tao sẽ phân tích nguồn thông tin của bé hồ yêu, chậm nhất là cho đến buổi sáng, tao sẽ đưa ra thông tin của nó về nơi này cho mày. Chúc vui vẻ”.

Nói rồi, Vô Thường kia liền lặng im không tiếng động.

-Yên tâm đi, nếu có mắt trên cao thì tao đã không còn ngồi ở nơi này rồi. Nguyên tắc hoạt động của nơi này chỉ được cài đặt theo một cách máy móc, do hệ thống máy móc tính toán ban thưởng, sẽ không ai rảnh háng để mà dòm ngó đâu.

Cười nhẹ tự tin, Vô Thường lại vuốt ve người tiểu hồ ly vài lần rồi tiếp tục nghiên cứu ba trang cuối cùng của “Sách Về Quỷ”.

“Hừm, người lại được sống lâu hơn rồi lão già à... nhưng... cũng chưa chắc”.

Nếu thế lực của thế giới là dạng sơ đồ cây**, Hồng Long quốc cũng là một nhánh bên trong, vậy thì để giết Hồng Mặc Thiên, Vô Thường còn có hai cách lớn khác để giết lão mà không cần sợ “biến chứng” về sau.

**Chắc ai cũng biết rồi nhỉ.

Cách thứ nhất là “vu oan giá họa”.

Là tu luyện giả thì ai mà chẳng tham những loại tài nguyên quý hiếm? Với một đồng các tài nguyên đủ mọi loại trình độ từ Phạm Nhân cho đến Thánh Cảnh nhờ vào cuộc tranh đoạt**, Vô Thường sẽ có rất nhiều cách để “nhờ” một thế lực lớn hơn, mạnh hơn tiêu diệt Hồng Long quốc giúp hắn, mà hắn lại không hề dính dáng đến cái chết đó.

**Một cuộc chơi dành cho Linh Nhân lại có thể đoạt về đồ vật Thánh Cảnh? Đây chính là điểm quý nhất của một “cuộc tranh đoạt”.

Cách thứ hai là “thế lực của ta mạnh hơn của người”.

Bằng cách gia nhập một tổ chức lớn hơn kẻ đứng đằng sau Hồng Long quốc, Vô Thường có thể đường đường chính chính “giết chó ngay trước mặt chủ”

mà người chủ lại còn phải cười tươi đầy nịnh nọt trước hành động của hắn.

Có lẽ khi quay trở về, Thiên Long thương hội ở đầu trường Phong Ba sẽ là lựa chọn tốt nhất dành cho hắn.

Đối với Vô Thường mà nói, giết một người là không hề khó, cái khó duy nhất chính là hắn có đủ “vật phẩm hiến tế” và mưu trí hay không mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Trao đổi cùng Vô Thường kia (2)

Khi bầu trời chỉ còn cách một giờ nữa thì sẽ được tự do tỏa nắng.

Vô Thường đang cầm một con dao nhỏ mà nghiên cứu, phân tích để tự tìm ra cách “Luyện Khí” (Luyện Ché) một loại đồ vật, từ đó hắn sẽ thử luôn ngay tại trong mảnh đại lục này nếu đủ nguyên vật liệu cần thiết.

Bất ngờ giọng của Vô Thường kia chọt lên tiếng sau khi đã phân tích những kiến thức mà tiểu hồ ly có được về cuộc tranh đoạt.

“Sai rồi, sai rồi thằng ngu ơ”.

“WTH, sai gì?”.

Vô Thường tức thì giật mình hỏi.

“Thì cái suy luận óc chó về nơi này của mày, chứ còn sai cái gì nữa”.

“Đệch. Rồi, bình tĩnh, từ từ nói nghe xem thử”.

Ngay từ đầu Vô Thường đã biết quy tắc trọng tâm hình tròn của hắn có khả năng sai cao, nên hắn cũng không quá bất ngờ trước tình huống lúc này.

“Thứ nhất, lần trước mày có nghĩ nơi này là hình tròn nhưng thật ra mày đã sai, mảnh đại lục trong tất cả các cuộc tranh đoạt đều sẽ tồn tại dưới dạng một hòn đảo, bất quá thì cái bình chương có dạng vòng tròn của mày là đúng”.

“Thứ hai, không phải các tộc đại diện cho Giới đều có khoảng cách với tộc láng giềng bằng nhau, mà là dạng xa – gần. Ở cuộc tranh đoạt lần trước, tộc nào có thứ hạng càng cao thì khoảng cách so với trung tâm càng gần, tộc hạng chót hoặc không có hạng thì dĩ nhiên phải nằm ở vị trí biên. Còn khoảng cách so với các tộc khác thì hên xui, có thể vừa trải qua vài ngày liền gặp chứ không phải như mày suy nghĩ lúc đầu”.

“Vãi, vậy khoảng cách xa – gần với trung tâm mảnh đại lục là thế nào?”

Vô Thường hỏi, tất cả là vì muốn sắp xếp lại lịch trình sao cho tốt đẹp.

“Khi vừa hiện ra tại mảnh đại lục, nếu nhìn thẳng mà đi một mạch thì tính từ vị trí biên sẽ luôn luôn bằng 90 đến 100 ngày mới đến được trung tâm, hạng chín thì có khoảng cách giảm xuống 5 ngày so với hạng chót, hạng tám có khoảng cách giảm 5 ngày so với hạng chín, và cứ thế cho đến hạng hai. Riêng hạng nhất thì có khoảng cách giảm đi 10 ngày so với hạng hai”.

“Hên quá, vậy là tao vẫn còn thời gian để kịp thời đến trung tâm”.

Thở phào nhẹ nhõm vì tổng những thời gian hắn bỏ ra để kiểm tài vật cũng không quá 5 ngày, giờ cứ tăng tốc đi theo đường thẳng mà không cần tốn sức tìm vật phẩm chủ chốt của từng địa hình, hắn vẫn còn cơ hội đến trung tâm.

“Hên cái con bà mày chứ hên!”

Vô Thường kia đột nhiên chửi hắn.

“Thế mày có biết tại sao lại có khoảng cách như vậy không hả thằng óc này?”

Thế nhưng cũng không đợi Vô Thường còn chưa kịp phản ứng, Vô Thường kia lại hét lên.

“Đó là vì ở trung tâm trong bất cứ một vòng tranh đoạt nào đều sẽ có một Thiên Binh hoặc Thiên Cự tồn tại. Nhanh chân đến trước chính là càng có cơ hội cao hơn để sở hữu nó, đến sau thì chỉ có nước ngồi mà khóc. Đó cũng là lý do mà các Tộc khác bao gồm cả Yêu tộc khi bước vào mảnh đại lục đều tìm đến trung tâm một cách càng nhanh càng tốt, chứ méo có đưa nào rảnh háng như mày mà dạo vòng vòng kiểm đồ, đã thế còn nghi ngại nấu nướng nữa chứ, thế mới kinh dị”.

“Đạch!!!Ồ mà... Thiên Bình, Thiên Cự là cái quần gì?”.

Nghe hai từ “Thiên Bình, Thiên Cự” từ ngữ điệu của Vô Thường kia, Vô Thường biết nó là một thứ gì đó rất khủng khiếp, nhưng mà vì kiến thức về thế giới Tu luyện của hắn không nhiều, hắn không thể hình dung ra được nó là cái thứ gì, hình dạng ra sao. Mà nói không chừng, Nhân tộc cũng không có ai biết được vì trước đến nay không hề có một đại diện Nhân tộc nào đi đến được trung tâm để kiến thức.

Có lẽ nếu lúc này là trời sáng, Vô Thường tuy không hiểu nhưng cũng lập tức tăng tốc đến trung tâm, trên đường hắn sẽ vừa đi lại vừa trao đổi, bất quá dưới tình trạng tối còn hơn cả thằng mù mất này, Vô Thường đành phải thông thả ngồi đây hỏi.

“Thiên Bình là một loại vũ khí, Thiên Cự là một loại dụng cụ. Cả hai đều ám chỉ đến một loại đồ vật được chế tạo từ nguyên liệu thần bí mà không có bất kỳ một Tộc của Giới nào biết rõ, nhưng mà công năng và sức mạnh của chúng thì chỉ có thể dùng hai từ -vô đối- để hình dung”.

“Trong kiến thức của tiểu yêu hồ này, trong 15 vạn năm qua, sau hơn 100 vòng của cuộc tranh đoạt thì chỉ mới có bốn Thiên Bình, Thiên Cự được các Tộc giới lấy đi. Bao gồm một thanh kiếm có thể hút tất cả sức mạnh xung quanh để tăng phúc cho chủ nhân, bất kể là kẻ thù có là cấp độ nào đi nữa cũng đều bị hút cho đến khi cạn kiệt sức mạnh”.

“Một cái mai rùa có thể tạo ra một vòng bảo vệ vô đối mà không ai có thể phá nát được. Tất cả các sức mạnh công kích đánh vào vòng bảo hộ đều bị phản đi ra, quay trở về chính người đã phát ra công kích đó, thậm chí nó còn mạnh hơn gấp vài lần”.

“Một cái cần câu cá, dường như chỉ cần thả dây câu xuống hồ nước thì sẽ có xác xuất câu được một số đồ vật kỳ quái mà không ai có thể biết, tuy nhiên xác suất không cao, nhưng thả cá còn hơn không”.

“Một bộ bàn cờ với 20 quân cờ, dĩ nhiên quân cờ có thể hóa thực chất mà giết người, thậm chí còn có chức năng hóa kẻ thù trở thành quân cờ cho chính mình sử dụng, vô cùng quý dị. Đây cũng là thứ mà Yêu tộc đang nắm giữ”.

“Vãi, cá, l-ng, bàn...”

Vô Thường kia vừa dứt lời, Vô Thường liền ngó người bật thốt như một thằng ngáo càn.

Vài giây sau hắn hỏi.

“Vậy thằng nào tới trước là của thằng đó à?”

“Không, nó dường như có linh tính riêng nên muốn đạt được thì cần phải thuyết phục nó. Nói chính xác thì nó sẽ tự động chọn chủ cho riêng mình, đến trước chỉ là tăng lên cơ hội có nó mà thôi”.

Nghe xong câu này, Vô Thường tức thì chửi Vô Thường kia.

“Móa, làm bộ mày tưởng đã hết hy vọng rồi chứ thằng cờ hó”.

“Vậy còn gì nữa không?”

Vô Thường liền nhăn mặt nói.

“Mày giỏi lắm, đợi đến khi vừa lú cái bản mặt vào trung tâm của mảnh đại lục thì Thiên Bình, Thiên Cự đã không có bóng dáng đâu, lúc đó thì cứ vui vẻ mà cười nhé”.

“Mấy vấn đề về mảnh đại lục chỉ bấy nhiêu. Còn cái thứ hai mà tao muốn nói với mày đó chính là sức mạnh đặc trưng của chín chủng tộc còn lại”.

Vô Thường khá là may mắn khi bắt được tiểu hồ ly thuộc Yêu tộc, một tộc luôn có thứ hạng rong ruổi trong top 7 của các vòng tranh đoạt và đã tốn công sức rất nhiều để nghiên cứu về sức mạnh của tám tộc khác trừ Nhân tộc (vì Nhân tộc không lần nào đến được trung tâm để đánh nhau). Do vậy, lúc này Vô Thường kia mới có thông tin để báo cáo cho Vô Thường.

“Hừm”

“Đầu tiên, ở mỗi Giới đều sẽ có một loại “khí” khác nhau có năng lực giúp chủng tộc ở Giới đó tăng tiến sức mạnh, tựa như Nhân tộc là linh khí, yêu tộc là yêu khí, ma tộc là ma khí,... Cho nên nếu Nhân tộc có linh lực, vậy các tộc khác sẽ có ma lực, yêu lực,...”

“Giờ tao sẽ tóm tắt sức mạnh của chín tộc”.

“Yêu tộc sinh ra vốn đã có khí lực kinh người, sử dụng yêu lực như linh lực của Nhân tộc, tuy nhiên Thần thông bản mệnh của chúng mạnh hơn rất nhiều so với Nhân tộc. Tầm cỡ Tiểu Thần, Tiên Nhã, vài đứa trẻ ranh cảm ngộ về Thần thông không được xuất sắc thì trúng một hít Thần thông của Yêu tộc là đã đi được nửa đoạn đường xuống uống trà với Diêm Vương”.

“Ma tộc không những có thiên phú nghiêng về các loại công kích hắc ám, mà thân thể lại còn có hình dạng tựa làn khói đen nên rất dễ biến hóa thành to lớn, thu nhỏ hay biến hình các loại. Ma tộc nghe đồn rất độc ác, chuyên ăn thịt các chủng tộc khác nếu gặp được, nhưng nếu xét về sức mạnh thì cũng xoàng thôi, mày không cần lo lắng về bọn này”.

“Hồn tộc thiên về công kích linh hồn. Nhìn chung thì đã biết là vô đối, nhưng chỉ cần không để chúng nhìn chăm chăm cơ thể trong năm giây thì vẫn có cơ hội thắng, bởi lẽ bọn chúng muốn phát ra công kích linh hồn thì phải đổi nhìn người đó, trung bình là 5 năm giây và nếu thiên phú cao sẽ dần rút ngắn xuống. Muốn thắng thì cần có tốc độ vượt xa ánh mắt của chúng”.

“Quý tộc thiên về tốc độ và có khả năng Quý Lốc, trong tình trạng Quý Lốc thì tốc độ liền như một con gió, quý dị bậc nhất. Có lẽ trong các đối thủ của Hồn tộc, Quý tộc là kẻ thù thiên địch của chúng”.

“Một tộc đánh đấm thì không giỏi, nhưng trâu bò khó tã, đánh mãi chẳng thể chết nên thường thắng đối thủ khi mà đối thủ đã sức cùng lực kiệt. Để tiêu diệt chúng thì cần phải dùng một chiêu hóa chúng thành tro, nếu không dù chỉ còn một cái lông, chúng cũng sẽ sống lại”.

“Khí tộc vốn dĩ có tạo hình là binh khí nên vô cùng sắc bén, đ-ng phát là chảy máu. Khi đánh với Khí tộc, nhất thiết phải tránh công kích chứ đừng ngu đại mà đỡ đòn nếu không đủ năng lực”.

“Long tộc trời sinh có thần lực, lực lượng một quyền hay cường độ thân thể là mạnh nhất. Ngoài ra chúng còn có Thần thông Long Ngâm rất kinh khủng, nếu trúng đòn thì tất cả chi số của cơ thể đều sẽ giảm xuống một cách đáng kể chỉ trong vài phút, đến lúc đó thì đã hiểu kết quả”.

“Thiên Hồ tộc có ý chí kiên cường, chúng càng đánh thì càng hăng, càng mạnh. Hiện tại thì Yêu tộc vẫn chưa thể phân tích ra được sức mạnh của Thiên Hồ tộc, chỉ biết chúng là kinh địch trời sinh của Long tộc, luôn cùng Long tộc tranh hạng 2, 3”.

“Cuối cùng, đối với Tinh Linh tộc, tộc này chưa từng ra tay công kích dù chỉ một lần, đến nay đã qua hơn 100 vòng vẫn chưa thể thấy nên không biết sức mạnh như thế nào, bất quá cứ mỗi khi có tộc khác tấn công họ thì toàn chỉ đánh vào ảo ảnh chứ không đ-ng được bản thể của họ, họ cứ như là “trắng trong nước”, dù Thần thông hay gì cũng không chạm được. Do vậy nên lúc nào Tinh Linh tộc cũng yên ổn ở vị trí đầu bảng, không tộc nào có thể thay thế hay chèn ép xuống hạng”.

“Rồi, đã báo cáo hết. Tao đi nghỉ một chút, sau đó lại tiếp tục các bài nghiên cứu khác của mình”.

Nói xong, Vô Thường kia lập tức tắt tiếng. Hắn mặc dù chỉ là một tia phản thức nhưng cũng cần có thời gian để nghỉ ngơi, thư giãn.

-Haizzz, càng lúc càng gay. Bất quá trước tiên phải đến được trung tâm mảnh đại lục, sau đó lại tính tiếp.

Dựa lưng vào ghế khá mệt mỏi, Vô Thường cũng nhắm mắt lại làm một giấc ngủ ngắn để chuẩn bị tăng tốc khi trời bắt đầu sáng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Mộng Hiu Yêu Thảo

Mười lăm ngày sau.

-Khò... khọt... khò....

Kể từ thời điểm ngã lưng ngủ ngắn đó cho đến nay đã mười lăm ngày trôi qua, Vô Thường trên chiếc xe gỗ mà nay đã có tốc độ gấp 15 lần người đi bộ dường như đã phải dành rất nhiều thời gian cho việc ngủ. Không chỉ thế, những cơn buồn ngủ của hắn ngày qua ngày lại càng xuất hiện nhiều hơn, kéo dài hơn khi mỗi lần nhắm mắt, thì ít nhất hắn cũng phải ngủ 6 đến 7 tiếng đồng hồ mới tỉnh dậy.

Trong mười lăm ngày này, Vô Thường ngoài việc ngủ và ra chỉ lệnh cho Phong thúc chạy theo một đường thẳng hướng đến trung tâm đại lục thì cũng không làm còn làm gì nữa, việc cảm ứng các dòng sức mạnh để tra thông tin đồ vật chủ chốt nằm trong từng vùng địa hình gặp phải cũng đều đẹp đi. Dẫu vậy thì trên đường hắn vẫn gặp không ít quái thú và tài nguyên ngáng đường, không gian xe gỗ của hắn tưởng chừng đã thừa thớt nhưng ngày qua ngày lại càng có thêm nhiều vật phẩm hơn.

“Hum?”

Đang yên giấc trong ngực của Vô Thường, bỗng chợt chiếc mũi nhỏ nhắn của tiểu hồ ly chợt nhảy lên liên hồi như báo một tín hiệu gì đó khiến nó vội bừng tỉnh lại cùng với ánh mắt kinh ngạc và vui mừng.

“Đây... đây không phải là mùi của Mộng Hiu Yêu Thảo sao?”

Mộng Hiu Yêu Thảo là một loại thảo dược cực kỳ quý hiếm với yêu thú vì khả năng giúp yêu thú tiến vào một giấc mộng không những vừa đẹp lại vừa có được năng lực linh ngộ vượt trội khi ở bên trong. Đây phải nói là một loại yêu thảo quý hiếm thường được yêu thú dùng khi muốn ngộ thần thông hoặc linh ý của một loại sức mạnh nào đó.

Tiểu hồ ly tuổi còn nhỏ, thần không không nhiều, tu vi lại chỉ là Thánh thú cấp 1 nên nó vẫn còn rất nhiều thời gian để đắp nặn, phát triển sức mạnh. Nếu có Mộng Hiu Yêu Thảo và cả Ngân Chuông phụ trợ, nó tuyệt đối sẽ có Thần thông thứ ba mà không mất quá nhiều thời gian. Do vậy, nó rất cần yêu

thảo này.

Bất quá vì yếu lực cả nó chưa khôi phục được nhiều, chỉ vừa có lại được ba phần sức mạnh dưới sự trợ giúp của các yêu được, nó cần tiểu phu quân Vô Thường lần nữa giúp đỡ nó.

-Chi chi...

Nhanh nhẹn chui từ ngực Vô Thường ra khỏi cổ áo, tiểu hồ ly vội dùng đến hai tay nhỏ vỗ nhẹ mặt Vô Thường để đánh thức hắn.

-Hử, có chuyện gì?

Mở một con mắt sâu hoắc đầy bóng đen nhìn tiểu hồ ly, Vô Thường hỏi.

Tiểu hồ ly rất biết tranh thủ nên lập tức làm ra các hành động đầy tính tượng trưng.

-Chi nha... nha...

Một tay nó chỉ về hướng 1h, nơi có một rừng cây nhỏ, một tay còn lại chỉ vào cái miệng nhỏ đang làm ra hành động nhai nhai, miệng kêu lên âm thanh như cầu khẩn, đôi mắt đỏ hồng lấp lánh van xin, nước mắt cũng đã chuẩn bị ứa ra khi cần thiết.

-Ta hiểu rồi, bao xa?

Trong mười lăm ngày nay, tiểu hồ ly làm hành động như thế này không trên dưới mười lần, hắn bị xin xỏ riết cũng chai mặt rồi, cho nên cũng không mất đến 1 giây hắn biết rõ là nó đang ám chỉ đồ tốt nào đó muốn hắn lấy giùm.

-Chi nha.

Giờ hai móng lên biểu thị chỉ khoảng 2km, tiểu hồ ly vui vẻ lên tiếng.

-Phù.

-Phong thúc, chúng ta tạm đi qua hướng này.

Thở dài ngồi dậy, Vô Thường tức thì ra lệnh cho nam tử quái thú hướng theo hướng khu rừng nhỏ đi qua.

Trong đầu hắn, một câu hỏi bỗng chợt hiện lên.

“Nó vốn là Yêu tộc, là kẻ mà mày phải loại bỏ trong cuộc tranh đoạt để giành thứ hạng, vậy vì sao mày lại đối tốt với nó như vậy?”

Rộc rộc...

Nghe lệnh, nam tử di chuyển khiến bánh xe gỗ chuyển hướng rồi bước trong khi Vô Thường vẫn còn đang tìm câu trả lời cho câu hỏi của bản thân.

Chỉ 6 giây qua đi, Vô Thường bỗng dừng tóm lấy tiểu hồ ly tựa lúc nào đã cuộn tròn trong lòng hắn đưa lên trước mặt rồi nhìn chằm chằm.

-Chi nha.

Đối diện với gương mặt của Vô Thường, tiểu hồ ly bỗng đỏ mặt, nhẹ kêu hai tiếng nhỏ đầy ấp úng rồi thè lưỡi đỏ ra liếm tay hắn như một cách biểu hiện tình cảm của mình.

Bất quá Vô Thường sẽ không hiểu ý nghĩa của hành động yêu thương này của tiểu hồ ly.

“Vì sao ư? Vì trả nợ thôi?”

Mỉm cười, Vô Thường vội ôm ngay tiểu hồ ly đáng yêu vào ngực mà vuốt ve, hưởng thụ khoái cảm mềm mại đó.

Vô Thường là một kẻ có tình lý, hắn biết rõ cái nào nặng, cái nào nhẹ, do vậy nên hắn hiểu được sự trân quý của thông tin mà hắn cướp được, nó có giá trị nhiều lắm. Đối xử tốt với tiểu hồ ly chỉ là vì hắn đang cố trả nợ chứ không phải âm mưu tình cảm gì với nó, nhất là khi tiểu hồ ly không phải đại mỹ nữ vũ mị chuyên mê hoặc chúng sinh như các bộ truyện miêu tả, ca tụng.

Mười lăm ngày nay, tiểu hồ ly vẫn chỉ là tiểu hồ ly bé nhỏ, dễ thương, và hay thích làm nũng hắn, không hơn cũng không khác.

-Hử? Phong thúc dừng lại!

Vừa đến gần bìa rừng, Vô Thường khẽ nhú mày ra lệnh khiến nam tử lập tức dừng lại tại vị trí cách bìa rừng 13m.

-Ta với tiểu ly sẽ vào, người ở bên ngoài canh chừng giúp tài nguyên trên xe.

Dặn dò nam tử, Vô Thường tay ôm tiểu hồ ly lập tức bước vào rừng cây um tùm.

-Chỉ đường đi tiểu ly, chúng ta cần lấy nhanh về nhanh.

-Chi chi...

Nằm trong tay Vô Thường, tiểu hồ ly liền chỉ tay về một hướng.

Vụt.

Như một con gió, Vô Thường lập tức mang theo tiểu hồ ly rời đi, truy tìm yêu thảo.

Vụt.

Khoảng cách từ bìa rừng tiến đến nơi tồn tại Mộng Hiu Yêu Thảo mà tiểu hồ ly cảm ứng được cũng không xa, nên chỉ là trải qua hơn mười phút ngắn ngủi, Vô Thường đã mang theo tiểu hồ ly dừng bước ở một nơi gần cạnh vị trí Mộng Hiu Yêu Thảo mọc.

-C... hi... c... hi... c...

“Ồ... đây... có một... có một thứ gì đó... mạnh quá, cơ thể ta đang... đang sợ, đang run lên... Ta không còn một chút... sức lực nào nữa...”

Vừa đến nơi, tiểu hồ ly không hiểu vì sao lại lập tức run rẩy, tâm trí hoảng sợ không thể giữ vững, cả cơ thể nó đều ôm chặt lấy Vô Thường, gương mặt nhắm mắt không dám mở ra vì một thứ gì đó ở đằng sau lưng nó, quái thú thủ hộ bên cạnh không chỉ riêng một thảo dược Mộng Hiu Yêu Thảo.

-Ngươi quay về đi, nơi này không thích hợp để người ở lại.

-Đừng quay đầu, chạy nhanh đi, ta sẽ trở về sớm thôi.

Vuốt ve an ủi tiểu hồ ly, Vô Thường quay người đuổi tiểu hồ ly quay trở về xe gỗ, cuộc chiến sắp diễn ra này, không hề đơn giản.

-Chi nha chi nha.

Lắc đầu mạnh liệt, tiểu hồ ly mặc dù rất sợ một thứ không thể hiểu, thế nhưng nó vẫn không muốn rời xa Vô Thường, hoặc chí ít, nó muốn khuyên can Vô Thường rời đi cùng nó.

-Không, ta sẽ ở lại để lấy tất cả tài nguyên nơi đây, trong đó sẽ có thứ mà ngươi cần.

-Chi chi chi...

Ôm chặt cánh tay của Vô Thường, tiểu hồ ly nước mắt giàn dụa cầu xin hấn, cực kỳ không muốn hấn ở lại nơi quỷ quái đáng sợ này, Mộng Hiu Yêu Thảo hay bất cứ thứ gì quý giá hơn nữa nó đều không muốn, không cần nữa, nó chỉ muốn Vô Thường rời đi cùng nó ngay lúc này.

-Haizz...

Nhìn tiểu hồ ly như thế này, Vô Thường bỗng thờ dài, bất quá tiếng thờ dài này không phải là vì hấn buông ý định ở lại, hấn thờ dài để xoa chuyển sắc mặt.

-Nghe đây, mày chỉ có hai lựa chọn. Một là rút về, khi tao quay về chúng ta sẽ còn vui vẻ như mọi ngày.

Dùng ánh mắt rét lạnh, Vô Thường nói với tiểu hồ ly.

-Còn hai là biến đi, đừng để tao thấy bản mặt của mày một lần nữa.

-Mày nên nhớ rằng, tao là ai!

Nói xong, Vô Thường lập tức ném tiểu hồ ly đi cùng câu nói.

-Mày chỉ có ba giây để rời đi, nếu không... mày hiểu ý của tao rồi đấy.

Vẫn như bao tình huống khác, Vô Thường một khi đã có ý định thì không ai được cản hấn, kể cả người thân yêu hấn cũng tương tự.

Hung dữ, độc ác, dùng sự biện pháp uy hiếp, chẳng qua là vì hấn không muốn tốn thời gian khi cái thứ sau lưng có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào. Khi nó tỉnh, Vô Thường bảo vệ bản thân thì dễ, nhưng còn con tiểu hồ ly thì rất khó để nói. Do vậy, hấn cần đuổi tiểu hồ ly bé nhỏ của hấn rời đi.

Câu chân lý “đừng bao giờ nói ra ý định mạo hiểm có liên quan đến tính mạng cho những người chí thân biết” của hấn là hoàn toàn có cơ sở.

Vụt... bịch.

Roi trên mặt đất, tiểu hồ ly gương mặt tràn ngập sự thần thờ khi nghe những lời Vô Thường nói.

-1...

-2...

-3!

“Ta... ta hận ngươi, hận ngươi!”

Hồ lệ roi, tiểu hồ ly không còn cách nào khác ngoài việc rời đi, chạy thật nhanh ra khỏi tầm mắt của Vô Thường. Bởi vì, nó, không muốn bị Vô Thường bỏ rơi.

Mặc dù yêu Vô Thường càng lúc càng sâu đậm vì sự dịu dàng của hắn ngày qua ngày (trưng tự PTN).

Mặc dù chăm lo cho an nguy tính mạng của Vô Thường còn hơn tính mạng của bản thân.

Mặc dù muốn chết cùng với Vô Thường, bên cạnh Vô Thường mãi mãi dù là tán thân trên mặt đất.

Mặc dù chưa diện kiến thực lực thật sự của Vô Thường khủng bố ra sao, mạnh mẽ thế nào, có đủ sức chiến đấu với quái nhân hay không.

Nhưng tiểu hồ ly lại vẫn rất sợ, rất sợ nếu như Vô Thường bỏ rơi nó mà rời đi hoặc không quan tâm nó nữa.

Đây là một loại sợ hãi tuyệt vọng nhất của bất kỳ một nữ nhân nào đang yêu.

“Cái chết chỉ khiến vòng tay của em và anh chia lìa, nhưng sự vô tâm của anh lại là con dao cướp đi sự sống của em”.

-Phù.

Nhìn tiểu hồ ly đã bắt đầu di chuyển ra khỏi khu rừng, Vô Thường thở dài rồi quay lưng lại, nhìn chăm chăm vào những thứ tồn tại phía trước, xung quanh Mộng Hiu Yêu Thảo.

Trước mặt Vô Thường khoảng 20m là một mảnh đất nâu ẩm ướt tuy ở trong rừng nhưng lại khá bằng phẳng, ít cỏ và cây thấp. Nằm mọc trên mảnh đất nâu này là mười loại dược thảo tỏa ra năng lượng mạnh mẽ, một thanh kiếm không có khí tức còn nguyên trong vỏ cắm dưới đất trông khá cổ xưa, và một quái nhân nhắm mắt vô cùng khủng bố đang ngồi xếp bằng trên đất, ngoài ra đã chẳng còn thứ gì đáng chú ý cả.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đối chiến quái nhân mang Huyết Thạch (1)

- Mười loại thảo dược tỏa ra mười loại năng lượng sức mạnh khác nhau. Xem ra chỉ có một gốc cây thảo dược đó là giành cho Nhân tộc, còn lại là của chín tộc khác.

Nhìn một gốc thảo dược có thân thể quấn vòng tròn, lá chỉ năm chiếc, nụ hoa trắng cạnh lá đang nở, cây cao chỉ chừng 23, 24cm đứng ở vị trí thứ 6 từ trái đếm qua, Vô Thường có thể cảm nhận được một luồng dược lực mạnh mẽ nhưng vẫn chưa chín mùi mà Nhân tộc như hắn có thể nuốt vào bụng.

Tạm bỏ qua mười loại thảo dược, hắn lại liếc qua thanh kiếm cổ để dò xét kỹ hơn.

- Thanh kiếm này...

- Nó có một loại cảm giác như là bình thường nhưng lại không phải bình thường, sắc bén nhưng cũng chẳng phải sắc bén. Khí tức của nó cứ tựa mờ, tựa ảo, lại tựa hư vô mờ mịt. Rất khó nắm bắt.

- Có lẽ bao trùm lên nó là một thứ sức mạnh nào đó mà với năng lực hiện tại ta vẫn chưa thể hiểu rõ... nó có lẽ đã vượt qua phạm trù của Linh Khí do các Luyện Khí Sư tạo ra.

Kể từ lúc bước vào cuộc tranh đoạt, trên đường đi Vô Thường không biết đã đoạt đến bao nhiêu binh khí, vũ khí ẩn chứa sức mạnh kinh khủng hay kinh thiên, chỉ cần đưa một món ra bên ngoài cũng đã đủ tạo nên vô số cuộc tranh đoạt đẫm máu và ác liệt. Bất quá đối với những món này thì khi nhìn chúng bằng Thiên Địa Nhân hoặc cảm nhận năng lượng sức mạnh của chúng, hắn ít nhiều đều vẫn biết được trình độ của chúng nằm ở mức nào, so với sức mạnh của Linh Nhân một vạn sọt xích như hắn có cách biệt chênh lệch ra sao.

Thế nhưng với thanh kiếm này, hắn không thể nhìn ra được điều gì.

Điều này cũng không phải nói Thiên Địa Thể của hắn vô dụng, hoặc quá yếu, năng lực chỉ bấy nhiêu đó, mà chỉ là do nó chưa đủ trưởng thành.

Thiên Địa Thể thật chất cũng giống như cơ thể của một con người, nó cần phải trải qua một đoạn thời gian dài để Vô Thường bổ sung thiên địa ngữ càng thêm nồng động thì mới dần dần lớn mạnh.

- Thiên Bình?

- Không, Thiên Bình nằm tại trung tâm mảnh đại lục vì nó giống như một chiếc Cup vô địch quý giá, còn lại những vật khác bất quá chỉ là huy chương vàng, huy chương bạc mà thôi. Thanh kiếm này sẽ không thể nào mạnh bằng Thiên Bình, Thiên Cự được, nhưng có lẽ cũng không cách quá xa.

Phân tích khách quan như vậy, Vô Thường cuối cùng chuyển ánh mắt qua quái nhân có uy áp hết mức khủng bố ngồi kế bên.

Đây là một nam tử ở trần với cơ bắp cuồn cuộn trên thân, một mái tóc đen dài kéo đến ngang lưng, gương mặt tuấn tú uy nghiêm cứ tựa như một vị vua xa lánh trần thế đời thường, đặc biệt ngay tại giữa ngực của hắn có gắn một viên đá trông khá giống bảo thạch và có màu huyết, đỏ hệt như máu.

- Viên huyết thạch đó là bảo vật hay là điểm trọng yếu của con quái nhân?

Cảm nhận được sức mạnh lúc có lúc không ẩn chứa bên trong viên huyết thạch, Vô Thường cảm thấy khá nhức đầu.

Nếu nó là bảo vật, hắn sẽ không đánh vào đó để lấy về chiến lợi phẩm, còn nếu là điểm tử của quái nhân thì hắn buộc phải phá nát viên huyết thạch này để tiêu diệt quái nhân. Việc không biết chính xác viên huyết thạch là bảo vật hay yếu điểm của quái nhân chính là một vấn đề nan giải vô cùng.

Đó là còn chưa kể, quái nhân này sẽ không hề đơn giản như “Phong thúc” - một vị Linh Sư đại viên mãn có thiên phú 100 sợi xích, bởi lẽ sức mạnh của một con quái thú nào đó sẽ được quyết định bởi giá trị các đồ vật mà nó canh giữ. Quái thú này thủ hộ tổng cộng 11 hoặc 12 vật phẩm, vật nào vật nấy đều có thể được liệt vào danh các đồ tốt dành cho những bậc Thánh cảnh, do vậy quái thú này rất mạnh, mạnh ít nhất là gấp ngàn lần Phong thúc.

Nguồn năng lượng sức mạnh đang ngủ yên của quái nhân theo như Vô Thường cảm nhận được bằng Thiên Địa Nhãn, đó hẳn là một sức mạnh ngang ngửa với một vị Linh Sư cảnh đại viên mãn có thiên phú 500, 600 sợi xích. Chưa hết, giả sử nếu quái nhân còn được viên huyết thạch nằm ở giữa ngực truyền thêm sức mạnh thần bí mà hắn không rõ vào nữa thì...

Đuổi tiểu hồ ly đi không phải vì hắn không đánh lại quái thú, đuổi nó đi vì hắn sợ hai từ “không ngờ” sẽ đến, hắn hẳn là không chết nhưng mà tiểu hồ ly phần lớn sẽ chết mất. Ngoài ra, hắn còn là vì che giấu sức mạnh của bản thân không để tiểu hồ ly thấy.

- Khó, ca này cực kỳ khó.

Lời nói mặc dù như vậy, nhưng trên khuôn mặt Vô Thường lại treo lên một nụ cười quý dị. Hắn đứng đó dựa lưng tựa vào một gốc cây mà chờ đợi thời gian trôi.

Ba, năm, mười, mười bảy phút.

“Hu hu... ta hận ngươi, ta ghét ngươi... hu hu”

Tiểu hồ ly mất ướt lệ mang theo oán hận đối với Vô Thường vừa chạy một mạch thoát ra khỏi cánh rừng thì Phong thúc lập tức nhảy đến, đưa tay tóm gọn lấy tiểu hồ ly theo mệnh lệnh của Vô Thường.

- Nha... chi chi... bi bi...

Leng lạp reng lạp.

“A, ngươi làm gì vậy, thả ta ra, thả ta ra...”

Bị quái thú tóm lấy thân thể, tiểu hồ ly mất ướt kêu gào, mười móng tay dài đến 15cm liên tục cào cấu lên thân thể của quái thú nam tử, bất quá với sức mạnh nhỏ yếu của nó thì chẳng gây ra được một vết xước gì cho quái thú.

Vụt.

Bay trở lại xe gỗ, nam tử quái thú một tay cầm gọn tiểu hồ ly la ó, một tay cầm xem gỗ chuyên hướng mà chạy thật nhanh ra xa, xa, xa nữa, xa mãi.

- Chi chi... bi bibibibi...

Cơ thể bị tóm, sức mạnh thì chẳng la bao so với quái nhân, tiểu hồ ly cứ thế nhìn cánh rừng càng lúc càng xa đi trong tầm mắt, nước mắt nó rơi xuống ngày càng nhiều.

Ba phút nữa trôi qua.

- Hừm, chắc là đã đi đủ xa. Ta cũng nên làm việc của bản thân.

Rời lưng khỏi gốc cây, Vô Thường lập tức nhìn về phía quái nhân kia.

- Dịch chuyển.

Phóng ra Phù Lục “nơi đến” ở vị trí gần cạnh các tài nguyên xung quanh quái nhân, đồng thời cũng để lại Phù Lục “nơi đến” ở vị trí cách quái nhân 200m, Vô Thường lập tức biến mất.

- Thu!

Vừa hiện ra ngay bên cạnh quái thú, Vô Thường một ý niệm vừa ra, bàn tay linh lực tức khắc thu lấy tất cả các vật phẩm vào nhãn giới.

- Dịch chuyển.

Chưa đến một cái chớp mắt, Vô Thường lần nữa biến mất rồi lại hiện ra ở vị trí đã cách quái thú 200m.

- Giờ thì...

Vô Thường quay lưng lại định nhìn nam tử quái thú ở nơi xa để chuẩn bị cách thức đối phó trước cơn thịnh nộ tột độ của quái nhân vô cùng mạnh mẽ này khi bị mất đồ thì...

- UỖNH!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

- Phụt!

Vô Thường tức thời ối ra một búng máu lớn, cả thân thể mang theo linh lực hộ thể bay mạnh ra đằng sau, dù là đ-ng nát hàng chục, hàng trăm cây lớn vẫn chưa thể dừng lại.

- Hgrur!

Vô Thường còn chưa kịp phản ứng gì thì bên cạnh hắn, trong tiếng gió và tiếng đổ ngã của cây cối, một âm thanh giận dữ réo lên bên cạnh, sau đó trên khoảng không trước mặt hắn bỗng xuất hiện một nam tử hung mãnh với mái tóc đen bay múa, giữa ngực lại có gắn một viên huyết thạch, hai tay nam tử hợp với nhau tạo thành bồ, một bồ còn mạnh, còn nhanh hơn cả lôi đình sấm chớp oanh kích vào người Vô Thường.

- BÙM!

Đất lún sâu, mặt đất rạn nứt, sụp đổ, sức mạnh một bồ của quái nhân đè ép xuống mặt đất liền tạo nên một vòng xung kích tựa như một cơn sóng nước to lớn tỏa đi ra xung quanh.

Hoa cỏ gãy, tất cả đều bị đè bẹp.

Cây cối gãy, tất cả đều bay lên không trung hoặc ngã nằm ngay trên mặt đất, chẳng khác gì một khu rừng tan hoang sau cơn bão lớn.

Sóng xung kích cứ thế mạnh mẽ tỏa ra bán kính hơn 500m mới tiêu tán.

- Hgừ!

Bên dưới hố đất sâu chừng 30m, quái nhân nhìn Vô Thường miệng trào máu trông như những nét chữ cổ quái mà chưa chết, nó lần nữa dừ tợn kêu lên, một quyền uy thế kinh thiên tiếp theo đánh xuống, tốc độ chẳng khác gì sao băng rơi.

- BÙM!

- ẦM!

Một quyền của nó vừa hạ xuống mặt đất khiến cái hố lại càng sâu hơn, Vô Thường cũng thoát hiện ra ngay bên cạnh nó, một quyền mang theo uy lực khó tả đánh nặng vào đầu của quái nhân, thế nhưng lại không thể khiến đầu nó nổ tung, cả thân thể nó chỉ là đâm mạnh vào sâu trong tường đất không còn bóng dáng.

- Phọt.

- Mẹ nó, kỳ này phải lần nữa luyện lại Linh thể mới được.

Nhổ ra một miếng máu còn trong miệng, sau đó lại hấp thụ lại tất cả máu Thiên Địa Ngũ đã rơi ra ở bên ngoài vào lại cơ thể, Vô Thường mắng chửi.

Linh lực hộ thể bất quá chỉ là việc tạo ra một cái l-ng cứng chắc bảo vệ quanh tu luyện giả, khi sát thương đi vào, chúng mặc dù không thể xé tan linh lực hộ thể để gây sát thương trực tiếp vào cơ thể tu luyện giả nhưng vẫn tác động được khoảng trống giữa linh lực hộ thể và cơ thể tu luyện giả, khiến khoảng không đó có thể trở thành “vũ khí” đã thương tu luyện giả bên trong.**

Xét cho cùng thì linh lực hộ thể không tài nào sánh được với Luyện thể, một biện pháp giúp cơ thể cứng rắn và có thể trực tiếp đề kháng tất cả các nguồn sát thương nằm trong sức chịu đựng của nó.

**Tựa như con thuyền trước những con sóng biển dữ dội của con bão biển.

Vô Thường từ lúc có Thiên Địa Thể cùng sức mạnh vô đối trong tầng lớp tu luyện giả nhỏ bé, hẳn đã quên mất việc luyện lại Linh Thể. Và lúc này là kết quả cảnh tỉnh dành cho hắn vì điều đó.

-Hừm...!

Những giọt máu nằm dưới đất đang hóa thành các nét chữ nhập lại vào cơ thể của Vô Thường. Vô Thường lúc này cũng bỗng cảm thấy một vật thể mang theo sức mạnh to lớn từ vị trí cách hắn 100m trong lòng đất đang lấy tốc độ như chớp xông về phía hắn.

-Thú vị thật đấy. Thế hãy để tao xem mày sẽ như thế nào tiếp đây!

Gương mặt điềm tĩnh, Vô Thường nhìn về cái hố lớn nằm tại thành của mảnh đất bị lún xuống mà chờ đợi thân ảnh quái nhân bước ra.

-Vụt!

Như một mũi tên trong đêm tối lóe qua ánh sáng eo hẹp, quái nhân có đôi mắt đen đặc, gương mặt dữ tợn mang theo một quyền lực mạnh mẽ đánh ra ngoài.

-Quá chậm.

Cuối người, Vô Thường đá chân nhỏ lên cao, đánh thẳng vào bụng của quái nhân khi nó vừa bay đến.

-Bình!

Trúng một cước mà đáng lẽ đã đủ đánh nổ tung cơ thể của bất kỳ một tu luyện giả Linh Sư cảnh nào cho dù có sở hữu thiên phú 1000 sơi xích, thân thể của quái nhân nam tử bay lên trời, vượt qua những ngọn cây ở phương xa.

-Loạn Phi Vũ!

Phóng ra hàng chục Phù Lục dịch chuyển xung quanh cơ thể quái nhân, Vô Thường đứng bên dưới bỗng biến mất.

-Bình.

Xuất hiện bên trên thân thể nam tử, Vô Thường xoay chuyển một cước đá thân thể nam tử rơi xuống.

-Bình.

Chặn đường rơi của nam tử, Vô Thường một quyền đánh cho thân thể nam tử bay lại trên bầu trời.

-Bốp.

Xuất hiện bên trái nam tử, Vô Thường đá bay thân thể của nam tử đến đằng trước.

-Bộp.

Xuất hiện bên phải nam tử, Vô Thường đánh bay thân thể nam tử quay ngược trở về vị trí không trung ban đầu.

-Bình.

Lại xuất hiện ở phía dưới, Vô Thường đánh cho nam tử bay lên cao.

-Bình... bốp... bình... bình...

Cứ thế, Vô Thường biến mất rồi lại xuất hiện đánh vào nhiều vị trí khác nhau của nam tử, khiến nam tử cứ bay qua bên trái rồi lại bay qua bên phải, bay lên trên rồi lại bay xuống dưới liên miên không dứt.

-Kết thúc thôi.

Ba giây sau, sau khi đã liên tiếp đánh hơn trăm quyền cước vào nhiều điểm khác nhau trên người quái nhân, Vô Thường cuối cùng tung ra một cước đạp mạnh vào đầu của quái nhân.

-Dùng!

Roi mạnh xuống mảnh đất đã sụp đổ ở bên dưới, thân thể quái nhân lập tức tạo ra một cái hố đen ôm trọn thân thể hắn.

-Sọc sọc ọc ọc ọc sọc...

Nằm trong lòng đất không thể cử động, quái nhân dưới sự tác động quá nhiều của Vô Thường, tất cả những gì bên trong cơ thể quái nhân bắt đầu bất ổn, chúng đang sôi lên, càng lúc càng mãnh liệt như sắp phát nổ, muốn nổ tung cả thân thể của nam tử.

-Đề ta tiễn ngươi một đoạn cuối.

Hạ xuống đất, Vô Thường khẽ đánh ngón tay (ngón cái và giữa) “chát” một tiếng, sau đó hắn liền quay lưng, không muốn nhìn xuống mảnh đất lún ở sau lưng đã bắt chọt cháy lên một ngọn lửa tím rực rỡ.

Có lẽ, đây là kết thúc của một cuộc chiến không cân xứng giữa Linh Nhân cảnh một vạn sợi xích và Linh Sư cảnh 500, 600 sợi xích.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Đối Chiến Quái Nhân Mang Huyết Thạch (2)

- Dừng!

Hai giây sau, một tiếng nổ lớn vang lên, ngọn lửa tím cũng bị dập tắt đi.

Đứng bên trên mảnh đất thoáng dăng, cây cối nằm la liệt, Vô Thường nhẹ đưa tay vuốt tóc ngắn rồi quay người lại, dự là đi xuống dưới để lấy viên huyết thạch trông vắng nằm trong lòng đất theo như tính toán của hắn.

-Dừng!

Bất quá thì Vô Thường chỉ vừa quay người qua thì hai bàn tay to lớn không biết xuất hiện từ nơi nào cũng đánh đến, đập nổ đầu lâu của hắn, khiến máu huyết, não tương, tất cả đều nhoe nhét rơi xuống đất.

-Phụt!

Thân thể một đứa trẻ nhỏ gục ngã dài trên đất, từ chiếc cổ không đầu của đứa trẻ, máu tươi bắn ra như nguồn nước ngầm vọt mạnh ra khỏi lòng đất.

Cảm ứng là một kỹ năng tựa như việc lắng nghe âm thanh phát ra từ các vật thể truyền lại, do vậy một khi tốc độ của vật thể quá nhanh, cảm ứng sẽ trở nên vô dụng. Hai chữ “không ngờ” của Vô Thường nay đã ứng nghiệm đúng như điều hắn lo lắng.

-Hgrừ!!!

Đứng gần cạnh xác chết Vô Thường, nam tử quái thú với thân thể không những nguyên vẹn mà còn có rất nhiều chú ngữ màu đen đang di chuyển loạn xạ khắp người, viên huyết thạch ở giữa ngực của hắn cũng sáng rực chói lóa, nó nhìn Vô Thường chết trên đất nhưng dường như vẫn chưa đủ khiến nó hết tức giận.

Gầm lên một tiếng, hai tay quái thú hóa trào Bén rồi ngồi xuống định cào xé nát thân xác của Vô Thường.

-...

Thế nhưng khi nó chỉ vừa cúi xuống định thực thi kế hoạch thì thân thể Vô Thường lập tức hóa thành vô số các từ ngữ bay đi, cả máu huyết, óc tương, thịt nát rơi trên đất cũng biến thành các nét chữ rồi rời đi về cùng một hướng.

-Hgru hgru.

Thấy thân thể Vô Thường biến mất, xung quanh chỉ còn có mấy nét chữ như kiến đen bò chạy, quái thú nam tử vốn không có linh trí cao nên không biết suy nghĩ hay cảm thấy kì lạ, giờ không còn mục tiêu Vô Thường, khí tức mà nó cảm nhận từ kẻ ăn cắp đồ cũng đã biến mất, đồ đạc Vô Thường trộm được của nó đều nằm trong năm cái nhả rớt trên đất, nên nó chỉ hậm hừ yên ổn vài câu liền nhắm mắt lại, thủ hộ bên năm chiếc nhả cùng quần áo khi Vô Thường chết để lại.

Trên thân thể nam tử, chú ngữ khó hiểu màu đen bắt đầu rời đi, chui lại vào trong viên huyết thạch, viên huyết thạch cũng trở nên ảm đạm, tắt đi khi đã thu hết chú ngữ tồn tại. Quái thú lần nữa trở lại hình dạng như trước khi gặp Vô Thường.

Hơn một phút sau.

-Vút.

Vừa hình thành lại thân thể ở nơi cách xa nam tử 50m, Vô Thường lập tức dùng tốc độ siêu nhanh trong mắt của tất cả kẻ yếu hơn hắn mà bay đến vị trí của nam tử.

-Gầm!

Vô Thường một cú đá tung ra, ý cảnh mạnh mẽ có hình đầu một con rồng lớn xuất hiện cắn phá mọi vật trên đường đi của cú đá.

-...

-Bùng!

Chỉ vừa mở mắt ngay sau khi cảm nhận được khí tức của kẻ trộm đồ lúc này xuất hiện, cả thân thể của quái nhân trúng ngay một cước uy mãnh của Vô Thường mà bay đi ra xa, cả lưng ngực to khỏe mang theo viên huyết thạch của quái thú đều bị lõm nặng xuống, vài cái xương sườn cũng đã gãy nát thậm tệ.

Tăng thêm nữa sức mạnh đang được chôn vùi kết hợp cùng với ý cảnh lực lượng của rồng, đây là lần thứ hai Vô Thường gây thương tích biến dạng cho quái thú.

-Ép ta dùng đến sức mạnh cỡ này, ngươi khá lắm.

Đáp xuống đất, Vô Thường nhanh chóng đeo lại năm chiếc nhẫn, mặc lại quần áo, cặp mắt đen thăm thẳm tựa tinh không vũ trụ mang theo ngọn lửa của sự hăng máu nhìn về phía quái thú đang tấn công ngược trở về với tốc độ không hề thua gì so với gió lốc.

Vô Thường mạnh nhưng dù gì hắn vẫn có bản tính là một con người, cho nên khi gặp kẻ địch lạ mặt thì thường chỉ sử dụng sức mạnh ngang ngửa hoặc mạnh hơn chút ít để thể hiện trình độ kỹ thuật hạ gục đối thủ, chứ không một lúc tung ra hết sức mạnh tựa như có thù hằn sâu đậm với kẻ địch. Do vậy khi bất ngờ phát hiện kẻ địch mạnh vượt quá dự liệu, “hăng máu” chơi thật chính là thứ mà Vô Thường hay bất cứ một con người nào có tính hướng tương tự đều sẽ làm.

-Ghừ!

Huyết thạch sáng, chú ngữ lần nữa hiện ra chạy xung quanh cơ thể nam tử, con quái thú đã có sức mạnh vượt trội này mang theo một quyền kinh thế đánh về Vô Thường đang đứng.

-Ngươi nghĩ ngươi có thể chạm được vào ta? Quỳ xuống!

Giơ hai ngón tay chỉ về con quái thú, Vô Thường uy nghiêm lãnh đạm nói, Thần thông lập tức đi ra, ép buộc nam tử quái nhân phải tuân mệnh tuyệt đối, thân thể nặng trĩu quỳ mạnh xuống đất ngay tại vị trí cách Vô Thường 30m hơn.

-GHÙ GHÙU GHÙ!!!

Cảm nhận cơ thể không di chuyển được, khắp người như bị cả triệu triệu sợi xích quấn quanh, ràng buộc bản thân phải vĩnh viễn quỳ dưới đất, quỳ trước mặt kẻ đã cướp đi đồ vật của mình. Con quái thú nam tử này vô cùng không cam lòng, nó ngửa mặt lên trời kêu gào, gào thét, kinh thét, viên huyết thạch tại cơ thể nó như đáp ứng mong muốn có thêm sức mạnh để thoát ra khỏi trời buộc của Vô Thường mà trở nên sáng hơn, sáng càng lúc càng rực rỡ chói lóa.

Chú ngữ từ trong huyết thạch bắt đầu tựa như lũ lụt trào ra ngoài, mạnh mẽ bao trùm lấy thân thể nam tử một cách dày đặc, hóa nam tử quái nhân từ dáng vẻ uy thế của một vị vua trở thành một tên giang hồ sấm mình khắp nơi trên cơ thể.

-Ghừm gừ gừ...

-Kềnh kềnh rắc...

Men theo những tiếng bực tức của nam tử, đôi mắt đen tối bị chú ngữ xâm chiếm nhìn Vô Thường đầy dữ tợn cũng là lúc những sợi xích nằm trong Thần thông Trói Buộc của Vô Thường đang dần bị gỡ bỏ với tốc độ cực kỳ nhanh.

Một, hai, một vạn, một triệu...

-???

Đã cố định không cho nam tử quái nhân di chuyển, Vô Thường dự định xuất Thần thông xóa bỏ nam tử nhưng không hề gây ảnh hưởng đến viên huyết thạch, bỗng chợt hắn nghe nam tử gào lên, tiếp đó liền trở mắt nhìn những sợi xích vô cùng kiên cố do Thần thông ẩn chứa linh lực và quy tắc tạo ra lại đang từ từ bị đứt gãy, hàng loạt những dấu chấm hỏi khó hiểu, bắt ngờ hiện ra trong đầu hắn.

“Thật đáng kinh ngạc, viên huyết thạch không những lúc trước cho nó sức mạnh vượt trội gấp mười lần bản thể, sinh ra các chú ngữ có năng lực nâng cao mọi khả năng cũng như sức chịu đựng của cơ thể nó. Và lúc này đây, chú ngữ từ huyết thạch lại còn cho nó thêm cả khả năng xóa bỏ hiệu quả của Thần thông?”

Thiên Địa Nhân của Vô Thường có lẽ không giúp gì được cho hắn trong việc khám phá sức mạnh của viên huyết thạch, nhưng cái đầu của hắn cũng không phải chuyện đùa. Không thể cảm nhận thì chỉ cần suy luận bằng những thông tin trước mắt cũng đã đủ để Vô Thường đưa kết luận.

- Viên huyết thạch và chú ngữ này, ta tuyệt sẽ không để nó vụt khỏi tay.

- GHừ!

Lúc Vô Thường mỉm cười quỷ dị cũng là lúc quái thú nam tử thoát ra khỏi không chế, nó mang theo một đám khủng khiếp mà lao đến.

- Thú vị, thú vị, rất thú vị a.

- Lực Hóa!

Sử dụng Thần thông lên chính cơ thể, khiến cơ thể mặc dù không phải luyện thể nhưng mọi năng lực đều không hề khác so với luyện thể nhằm tránh bị thêm thương tích ngoài ý muốn, Vô Thường tung ra một quyền công kích trực diện với nam tử quái thú.

- Âm!

Quyền va chạm quyền tạo ra tiếng nổ cùng sóng xung kích kinh khủng tản ra xung quanh, bất quá vì cây cối đã ngã từ trước nên cũng không gây ra động tĩnh lớn.

- Khạ.

Không thể ngậm miệng, nam tử quái nhân ói ra một ngụm lớn máu đen, cả cơ thể sau đó bị một quyền lực của Vô Thường đánh bay đi một đoạn dài phía sau rồi ngã xuống đất lần đi, thân thể lực lưỡng kéo theo cả một đường đất dài vài chục mét.

- Để xem mày có thể chống được Thần thông này của tao.

Hai tay bỏ túi quần hiên ngang, Vô Thường mang theo một nụ cười vô cùng rợn người mà bước từng bước thong thả tiến đến chỗ của quái nhân nam tử.

- Phân Rã!

Mắt đen nhìn thân ảnh tựa điểm đen đang càng lúc càng to ra của thân ảnh quái nhân, Vô Thường phát động Thần thông đưa cơ thể nam tử hóa thành những hạt nguyên tử, phân tử.

- Gào GÀO!

Đứng dậy sau cú ngã, quái thú nam tử mặc cho nửa người bên trái đang hóa thành điểm sáng nhỏ bay đi nhưng rất nhanh đã được chú ngữ ngăn chặn nên chỉ mất đi cánh tay bên trái. Nó gào lên, giận dữ lên, viên huyết thạch tại ngực nó lại càng sáng hơn nữa, chú ngữ thoát ra càng nhiều hơn, đậm đặc hơn trước.

- GHỪU!

Sức mạnh của quái thú lại tiếp tục được gia tăng, có lẽ ở thời hiện tại, sức mạnh của nó đã nằm ở ngưỡng Linh Sư cảnh đại viên mãn có thiên phú 700, 800 sơi xích. Đây tuyệt đối là một Linh Sư cảnh khiếp hãi thế tục.

- Vụt!

Như bóng ma biến mất tại chỗ chỉ còn hư ảnh, khi quái thú hiện ra thì một đám kinh hãi chỉ còn cách đầu của Vô Thường đúng 5cm.

- Bùng!

Một quyền của nam tử dù chỉ là đánh vào không khí nhưng lực kinh cũng đã đủ tạo nên âm thanh chấn động màn nhĩ người nghe.

- Rất nhanh, có điều... ta rất tiếc.

Xuất hiện sau lưng lại đưa lưng về phía quái thú nam tử, Vô Thường tay bỏ túi quần cười nhạt đầy ranh ma.

- Bịch.

Vô Thường vừa dứt lời, chiếc đầu của nam tử tức thì rơi xuống đất, từ cổ nó một dòng máu đen kịt như suối trào mà ứa ra ngoài.

Một giây sau, cả cơ thể nam tử đều ngã ngửa xuống.

Nhưng, đừng lầm tưởng là nó đã chết.

- GHỪ GHỪ!

Đầu quái thú mặc dù nằm lẫn lóc ở một nơi so với thân thể, thể nhưng miệng nó vẫn kêu gào, ánh mắt vẫn đen mực đen đúa. Ở nơi này, sau lưng Vô Thường, thân thể không đầu của nó bất giác đã hoàn toàn bị bao trùm bởi chú ngữ, một thân thể cứng rắn vàng nâu thì nay đã thành một khối đen còn hơn cả nước mực.

-Không...

Cảm nhận sức mạnh của nam tử tăng đột biến, tại giây phút chú ngữ dày đặc cực hạn này thì có lẽ nó đã chẳng khác gì một Linh Sư cảnh đại viên mãn 1000 sợi xích, Vô Thường trong chốc lát suy tính đành phải chấm dứt cuộc chơi với quái thú kinh khủng này, vì sợ viên huyết thạch sẽ có vấn đề do hoạt động quá công suất, có thể là nổ tung không chừng.

-Ta đã nói rồi, ta rất tiếc.

Không hề quay mặt nhìn đầu và thân của nam tử quái thú, Vô Thường bắt đầu tuyên án.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Cùng tiểu hồ Ly...!!!

- Dưới quyền năng mà ta có được, ta tuyên án ngươi mất tất cả, nó bao gồm luôn cả sự sống của chính ngươi.

-Phá Vỡ!

-Phá vỡ đi sự liên kết của ngươi với chú ngữ.

-Phá vỡ đi sự liên thông giữa ngươi và viên huyết thạch.

-Phá vỡ đi ý thức của ngươi, phá vỡ đi sinh mệnh của ngươi.

-Yên nghỉ đi.

Thần thông được Vô Thường thi triển đi ra, nam tử quái thú cuối cùng cũng mềm nhũn nằm gọn xuống đất, cái đầu nằm ở góc cây kế bên cũng trở nên đầy im lặng. Tất cả sức mạnh của nó đều hóa tiêu tan mây khói.

-...

Viên huyết ngọc mất đi vật chủ để hiển tế sức mạnh, các chú ngữ mà nó phát ra trên người của nam tử quái thú cũng nhanh chóng được nó hấp thu lại, rồi sau khi đã thu hết chú ngữ, viên huyết thạch tức khắc trở nên ảm đạm, vô quang.

-Phù...

Thở nhẹ một hơi kèm theo một dòng máu ứa ra nơi miệng, Vô Thường quệt tay lau máu đi rồi thu viên huyết thạch vào nhẫn giới để chờ khi nào rảnh sẽ đem ra làm vài cuộc phân tích, thí nghiệm, sau đó hần liền rời đi, biến mất khỏi vùng rừng tan hoang, bừa bãi sau cuộc “mèo vờn chuột” này.

Bên ngoài, cách rừng cây khoảng 1km.

-Bi bi bibibi...

Tiểu hồ ly bị Phong thúc tóm gọn, không cho di chuyển, mắt ướt của nó nhìn về nơi phương xa có gió mạnh xung kích rồi trở nên yên tĩnh, bên tai nghe đến từng tiếng “ầm ầm” va chạm rung động rồi dần im lặng, thân thể lại không ngừng cảm ứng được một luồng sức mạnh càng lúc càng khủng bố, kinh hãi xuất phát từ bên trong cánh rừng rồi tắt đi.

-Bi bi... bi bi...

Mắt đẹp của tiểu hồ ly không thể kiềm được nước mắt mà liên tục rơi xuống, miệng thì ni non bứt rứt kêu lên những âm thanh đau xót.

Tiểu hồ ly biết Vô Thường cũng là một chủng tộc tham gia cuộc tranh đoạt, vậy nên thứ sức mạnh kinh khủng tỏa ra vừa rồi, nó dĩ nhiên không cho rằng đó là do Vô Thường gây nên, vậy nếu không phải Vô Thường thì chỉ có thể là “thứ kia”, thứ gây ra cảm giác sợ hãi tột độ cho nó làm ra.

Với sức mạnh tầm cỡ đó, tiểu hồ ly dù không muốn tin nhưng cũng phải tin rằng, khi âm thanh chấm dứt, sức mạnh tán đi khi quái vật đã tiêu diệt được mục tiêu, Vô Thường cũng đã gục ngã bên trong, không còn sức đi ra nữa.

-Bì bì bì... bí bì bì bì...

-Bì bì?

Bất quá ngay tại lúc nó đang dùng ánh mắt đau khổ nhìn cánh rừng đằng xa thì một bóng hình nhỏ bé tựa chấm đen chợt bước ra khỏi khu rừng khiến nó chợt kinh ngạc.

Ngay sau đó, nó không hề chùng chờ gì mà lập tức tập trung sức mạnh vào đôi mắt để nhìn rõ hơn thân ảnh phương xa với sự mong chờ hy vọng cực độ.

-Chi chi chi nha!

Nhìn rõ ràng thân ảnh đứa trẻ Vô Thường mang theo dáng vẻ hiền ngàng bước chân, tiểu hồ ly nước mắt lại giàn giụa hơn, cả cơ thể sau một hồi hết sức vùng vẫy kịch liệt trên tay của nam tử quái thú liền cũng có được tự do mà rơi xuống đất.

-Bì ka bì ka...

Vui vẻ kêu lên to lớn, tiểu hồ ly liền như một con gió chạy thật nhanh về phía của Vô Thường.

-Vào.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, tiểu hồ ly đã đến gần cạnh Vô Thường rồi phóng lên cao, ôm trằm lấy cổ của Vô Thường, đầu áp vào mặt Vô Thường mà vui sướng kêu lên nhưng âm thanh mà đối với Vô Thường là không rõ nghĩa.

-Nha nha nha... chi bì chi... chi chi.

-Ha.

Cảm nhận hương thơm ôn nhuận xõng xộc chạy thẳng vào mũi, thân thể mềm mại trực tiếp quấn quanh cổ, Vô Thường nở một nụ cười nhẹ nhìn tiểu hồ ly mắt ướt nói.

-Xin lỗi lúc này đã lớn tiếng với người.

-Đi, chúng ta quay trở về xe gỗ.

-Bì ka... chúuuu...

Không chịu nổi những lời xin lỗi ngọt như đường của Vô Thường, tiểu hồ ly đối diện mặt hấn đã không nhận được cảm giác mà bản thân luôn phải thêm khát rình trộm Vô Thường mỗi khi hấn ngủ nhưng không có can đảm để thực hiện, nay nó liền bất chấp tất cả mà đưa môi nhỏ hôn miệng Vô Thường.

“Ồi định mệnh!!!”

Vô Thường không thể lường trước được chuyện đang diễn ra, một cái miệng của một con vật lại tự động chủ động hôn hấn, khiến khắp dây thần kinh của hấn chẳng những không có cảm giác “phê” mà còn thêm sự ngậy dại đơ hết cả người.

“Hồ ly shệt!”

Hai mắt đen mở lớn tựa hai quả trứng gà, Vô Thường đôi mắt nhìn chăm chăm gương mặt hạnh phúc, thỏa mãn của tiểu hồ ly rất gần mà không thể nghĩ đến cái hành động gấp nó ra khỏi thân thể, hoặc ít nhất là khỏi cái miệng của hấn.

Cứ thế cho đến khi hai bờ môi người – hồ ly đã dính nhau hơn một phút, tiểu hồ ly mới khẽ buông ra, gương mặt đỏ hồng kiêu diễm ôm lấy cổ hấn mà nhấn mất hường thụ mùi hương nam nhân của hấn truyền vào, không để hấn rời xa nữa.

Ba phút sau.

-E hèm, lần sau, lần sau đừng làm như vậy, nếu không thì... hừ.

Bên ngoài cố tỏ ra nghiêm túc, bình thường như chưa hề có chuyện gì xảy ra, cả thân thể cứ treo tiểu hồ ly ở ngay cổ mà lãnh đạm quay trở lại xe gỗ.

Bên trong Vô Thường thì lại...

“Quý... quý hà, làm người ta ngại muốn chết. Nếu mà còn lần sau, ta... ta... tao chắc chắn đem mày treo lên giá nướng ăn!”.

Treo trên cổ Vô Thường, tiểu hồ ly không biết hấn đang nén giận trong lòng, nó chỉ là nghe hấn liền khẽ chu mỏ lên buồn bực rồi gật đầu kêu lên.

-Chi nha chi nha.

Chín cái đuôi mềm tựa như chiếc quạt đầy hương thơm của tiểu hồ ly cũng bắt đầu phe phẩy, tạo nên gió nhẹ và mùi thơm phả vào mũi của Vô Thường.

-Hừm.

Người được hương thơm dịu nhẹ sáng khoái tinh thần này, Vô Thường dường như cảm thấy tâm thần khá hơn, một bàn tay hần cũng vô thức vuốt ve thân thể của tiểu hồ ly.

Không lâu sau đó, Vô Thường và tiểu hồ ly đã ngồi trên xe gỗ, quái nhân nam tử lại tiếp tục làm ngựa kéo xe với tốc độ nhanh hơn, đạt mức gấp 20 lần người đi bộ.

-Đây là thứ người cần đúng không?

Ngồi trên xe, Vô Thường để tiểu hồ ly xuống bông mềm, sau đó một tay cầm được thảo mang hình dạng tựa như một bông hoa đại màu trắng đang tỏa ra nguồn năng lượng sức mạnh hết khí tức sức mạnh của tiểu hồ ly mà đưa đến trước mặt nó.

-Chi nha nha.

Nhận ra đúng là Mộng Hiu Yêu Thảo nó rất cần, tiểu hồ ly hí hửng vội dùng hai tay cầm lấy được thảo, miệng liên tục vui mừng kêu lên cùng với một đôi mắt hồng ngọc lấp lánh nhìn Vô Thường.

-Hừm.

Thấy vậy, Vô Thường chỉ là nhẹ nhõm một nụ cười đáp lại.

Thế nhưng khi Vô Thường tưởng mọi chuyện đã kết thúc giống như những lần trước mà chuẩn bị ngã người nằm ngủ thì hần bỗng cảm thấy bàn tay của mình đã bị một con vật giữ chặt lại, khá khó để dịch chuyển.

-Hử?

Ngay tức khắc, hần nhìn tiểu hồ ly nghi hoặc.

-Chi chi...

Thu Mộng Hiu Yêu Thảo vào chiếc vòng Ngân Chuông đeo trên cổ mà không phải cất giấu vào những móng tay khi lang thang một mình**, tiểu hồ ly dùng hai tay nhỏ giữ lại bàn tay trái của Vô Thường, một cái ánh mắt quyến rũ, e thẹn từ nó lập tức quăng đến gương mặt không hiểu chuyện gì của Vô Thường.

**Không gian chứa đồ trước kia của tiểu hồ ly chính là không gian nằm trong móng tay của nó.

Một giây, hai giây, ba giây, Vô Thường và nó đối nhãn với nhau. Để rồi khi giây thứ tư trôi qua.

-Chi chi.

Gương mặt đỏ hồng, hai tay nhỏ của tiểu hồ ly chột cầm lấy bàn tay Vô Thường mà đưa về phía mình, rồi đợi cho bàn tay hần đã gần ngay mặt, tiểu hồ ly thành linh đưa miệng ra ngậm lấy ngón tay áp út của Vô Thường mà mút lấy theo kiểu cách tràn đầy sự khiêu gợi ôn nhu.

“???!!!”

Nhìn tiểu hồ ly lúc này chẳng khác gì một nữ nhân nhiệt tình như lửa đang khiêu khích dục hóa của hần trời dậy. Từ ngón tay lại cảm nhận được đến những cảm giác nhầy nhụa, ướt át, lại còn mềm mại của chiếc lưỡi nhỏ, của cái cuồng hống đang ngày một khít chặt hơn của nó.

Một xúc cảm “nhột”, một xúc cảm “hứng”, một xúc cảm “máu nóng dồn xuống hạ bộ” truyền lên từ ngón tay của hần đang bắt đầu hành hạ thân thể đứa trẻ nhỏ của Vô Thường.

-Đủ rồi, dừng lại!

Nhàn nhạt nói, cánh tay còn lại của Vô Thường chớp mắt đi đến chặn đầu của tiểu hồ ly, bàn tay trái cũng nhẹ nhàng, đầy cẩn thận rút ra, lấy ngón áp út thoát ra khỏi cái miệng ngọt ngào, ẩm áp, lại có những chiếc răng khá nhọn gai gãi chỉ toàn chỗ ngứa trên tay hần của tiểu hồ ly.

-U i... m...

Mặc dù không cam tâm nhưng tiểu hồ ly không thể để Vô Thường tức giận, nó mang gương mặt buồn rầu mà khẽ mở miệng ra, để Vô Thường thuận tiện rút cái thứ to to, dài dài, cứng cứng, lại vừa nóng hổi và tràn ngập một thứ nước đặc sệt, trơn nhớt ra khỏi miệng của nó.

-Bụp.

Ngón tay được lấy ra, một mảng nước dài sệt kết nối từ miệng tiểu hồ ly đến ngón tay của Vô Thường cũng rơi xuống bông mềm do khoảng cách bị kéo căng.

Vô Thường dùng đôi mắt lạnh nhạt nhìn tiểu hồ ly nói.

-Đừng để ta thấy hành động như thế này một lần nào nữa. Nếu không thì ngươi biết rồi đấy.

Nói xong, Vô Thường lập tức ngã lưng trên bông mềm mà nằm ngủ, khôi phục lại chút sức lực đã mất đi do cuộc chiến với quái nhân nam tử có huyết thạch vô cùng mạng mẽ kia.

-Chi chi.

Chu mỏ đầy buồn phiền, tiểu hồ ly sau một hồi âm thầm thất sắc, nó liền mang theo chín cái đuôi nhỏ mà leo lên người Vô Thường, chui xuống áo trắng của hắn, treo lên ngực của hắn như mọi khi rồi cuộn tròn nằm xuống, nhắm mắt nằm ngủ, khôi phục yêu lực chờ ngày hóa lại thành hình người.

Lộc lộc lộc...

Chiếc xe gỗ do nam tử quái thú kéo đi lần nữa chìm vào yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Tranh giành (1)

Ngày thứ 66 của mảnh đại lục kỳ bí, khoảng cách với trung tâm mảnh đại lục đã không còn xa.

Vô Thường đang tu luyện Linh Thể trên chiếc xe gỗ chất đầy đồ vật, nằm trong lòng hắn là một tiểu hồ ly trắng sáng màu tuyết, bấy giờ hắn chợt bình tĩnh nhìn về nơi xa bên phải.

-Hử?

Sau một hồi cảm nhận được những dòng khí tức quen thuộc khi ban đầu mười người Nhân tộc gặp mặt xen lẫn là vài ba cái khí tức khác loại truyền từ bên đó sang, Vô Thường liền lộ ra một vẻ mặt khá cô quái.

-Là khí tức của người quen, và lại còn có khá nhiều khí tức chủng tộc khác xung quanh. Hừm, có lẽ là đang tranh giành một thứ gì đó với một vài chủng tộc, và hẳn là sắp đánh nhau.

-Bất quá thì làm sao lại có thể nhỉ?

Vô Thường, hắn bản thân vốn dĩ mạnh mẽ, không sợ bất cứ một quái thú nào nếu xuất hiện trước mặt, cho nên tốc độ di chuyển của hắn trong mảnh đại lục là rất nhanh, cách đây vài chục ngày trước lại còn thu được xe phu Phong thúc liên tục kéo xe mà không biết mệt. Do vậy, nếu đem so tính với các chủng tộc khác phải luôn dè chừng với việc quái thú sẽ bất ngờ xuất hiện, trừ loài biết bay có xác suất gặp quái thú rất ít, hẳn hẳn là người có tốc độ nhanh nhất, có lẽ gấp năm lần người khác.

Thế nhưng ngay lúc này, hắn vì sao lại cảm nhận được khí tức của đám người Tiêu Thần cách đây chừng hơn 1km bên phải?

Nhóm ba người Quan Vũ dưới sự dẫn dắt của Phượng Tiên Nhã chỉ vừa đi được đúng lộ trình, theo tính toán sẽ mất thêm nhiều nhất 30 ngày nữa sẽ đến tầm ngang vị trí của hắn, sau đó lại phải đi thêm 10 ngày nữa rồi mới đến được trung tâm mảnh đại lục.

Các chủng tộc kia không nói, nhưng bọn người Tiêu Thần này chẳng lẽ biết “dịch chuyển tức thời”?

-Phong thúc, chúng ta tạm chuyển theo hướng 2h mà đi.

Ra lệnh nam tử quái thú tiến lại gần để xem xét tình hình, Vô Thường nhắm mắt tiếp tục tu luyện Linh Thể.

Trải qua hơn hai mươi ngày tu luyện, nhờ thân thể nguyên vốn là Thiên Địa thể kết hợp cùng với khả năng hấp thụ linh khí kinh khủng của Linh Nhân cảnh tầng 1 có thiên phú một vạn sợi xích, Linh Thể sơ khai theo kiểu tạm bợ với khả năng kháng sát thương của Linh Nhân cảnh 100 sợi xích đã được hình thành.

Có lẽ vì 100 sợi xích là quy tắc bất thành văn của thế giới tu luyện, nên mặc dù Vô Thường có thiên phú một vạn sợi xích vẫn không thể luyện thành Linh Thể có khả năng đề kháng sát thương của Linh Nhân cảnh một vạn sợi xích. Tuy nhiên với năng lực của Linh Thể như vậy cũng đã đủ để hắn đứng bất động trước các công kích của một vị Linh Nhân cảnh 100 sợi xích có tu vi dưới tầng 1.**

**Luyện thể, về sau lại rõ.

Hiện tại, Vô Thường vì trong cùng một lúc vừa phải tăng tiến tu vi, vừa phải rèn luyện, tiến cấp Linh Thể lên Linh Thể của Linh Nhân cảnh tầng 1, buộc

tốc độ của hắn đã bị phân đôi nên cảnh giới tiến chiến có phần chậm chạp, nhưng dù vậy nó vẫn rất là khủng khiếp so với tu luyện giả 100 sợi xích.

Lộc cộc lộc cộc...

Chuyển hướng, chiếc xe gỗ có bốn bánh tròn dưới sức kéo không khác “trâu bò thành tinh” của nam tử quái thú liền lăn nhanh rời đi.

...

Tầm 6 phút sau.

-Ồ, khá đông vui nhỉ?

Đứng trên mảnh đất cao hơn gần 200m so với đám người địch – người quen đang ở thung lũng bên dưới, Vô Thường mỉm cười đứng nơi đó nhàn nhạt nhìn, quan sát tất cả mọi thứ đang diễn ra như xem trực tuyến một bộ phim.

-Chi chi.

Tiểu hồ ly bám trong ngực của Vô Thường cũng cảm nhận khí tức có quen, có lạ ở bên dưới, nó liền lập tức lú cái đầu nhỏ nhắn, trắng bạch ra khỏi cổ áo của Vô Thường mà xem xét.

“A, đó không phải tiểu Sur sao, sao hắn lại ở đây?”

Nhìn đến một nam tử có quả đầu bồm chồm, xum xuê, tiểu hồ ly lộ vẻ nghi hoặc.

Ở phía dưới, theo hướng 4h của Vô Thường, đứng vòng quanh một bệ đá có cắm một thanh đao đang âm ỉ, thất sắc nhưng chắc chắn không phải phẩm vật và một cái xác te tua, bầy nhầy của một con quái thú to lớn với hình thù kỳ quái không thể xác định được trừ thủ phạm đã giết nó, tồn tại bốn phía là một đám năm loài chủng tộc đang vây quanh theo dạng bốn vòng cung - một điểm chấm.

Bốn vòng cung bao gồm nhóm sáu người Tiêu Thần, một nam thanh niên có màu đen tối, một đại hán to con có quả đầu y hệt sư tử và một thiếu niên mặt trắng, tất cả đều đứng cách nhau trên dưới 20, 25m để đề phòng lẫn nhau.

Một điểm chấm là nhóm hai người một nam một nữ, trên thân thể cả hai đều có mọc lá hoa thực vật, nhìn vào thì ai cũng đều đoán ra được là thành viên của Mộc tộc thuộc Mộc Giới. Họ đứng rất gần so với thanh bảo đao, cách bốn chủng tộc khác khoảng 50m.

-Ha ha ha, lần đầu tiên trong cuộc đời Mắm Tôm ta có cảm giác buồn cười đến như vậy. Nhân tộc đường đường là cái bọn phế phẩm, yếu nhược vậy mà lại muốn tranh giành đồ vật với các chủng tộc khác, đã thế còn là uy hiếp người giao đồ vật. Ha ha ha, buồn cười chết đi được, này thật sự giống như lợn con không biết hang ổ, ha ha ha.

Thanh niên có màu đen tối tựa hắc ám vừa đến không lâu liền nhìn sáu người Tiêu Thần mà vừa chỉ chỏ vừa cười lớn.

-Mắm Tôm? Mẹ nó cái tên nghe mà muốn roi hết cả hàm răng. Hó hó hó.

Trần Hùng trong nhóm Tiêu Thần nghe vậy liền cũng không quan tâm nội dung sỉ nhục Nhân tộc bọn hắn, ngược lại hắn còn cười to lên vì cái tên của thanh niên.

Bề ngoài có lẽ Trần Hùng trông giống các mãnh phu không có đầu óc khi có thân hình to lớn và sở hữu Long Tượng Lực Tâm Đan, nhưng nếu là một người ngu, vậy thì làm sao có đủ tư chất để lĩnh ngộ Thần thông hay Công pháp mà đạt Linh Nhân cảnh? Nhìn hắn mạnh mẽ nói lớn như vậy với thanh niên đen tối, thật ra trong lòng lại rất âm thầm cảnh giác và phân tích sức mạnh của từng nhân vật nơi đây.

-Ha ha ha, dĩ nhiên là phải rút hàm rồi, tên của ta vừa đẹp lại vừa uy chấn tứ phương, ai nghe thấy mà không rút này rút nọ.

Không hề hiểu hàm ý của Trần Hùng, thanh niên Mắm Tôm khoanh tay oai hùng mà hớn hờ.

-Mẹ nó, cái thằng này nó điên rồi. Mắm tôm không phải...

-Đu rồi, ngươi không cần đôi co với kẻ đó, hắn là Ma tộc ở Ma Giới, còn chúng ta là Nhân tộc ở Nhân Giới, trình hộ văn hóa hay học thức khác nhau là chuyện thường tình.

Trần Hùng phát bực, dự là giải thích cho tên thanh niên kia hiểu ra cái ngu thì Tiêu Thần lên tiếng ngăn cản ý định của hắn.

-Á? Bọn khi này đang nói gì thế, gì mà mắm tôm, mắm tộ. Nếu là tôm thì ta ăn tất đấy, ngấm ngấm.

Lúc này, vị đại hán đầu sư tử đối diện nhóm người Tiêu Thần cũng không ngần ngại mà lên tiếng chen ngang với nguyên một bộ hàm răng sắc nhọn vô cùng.

Bên kia, thiếu niên mặt trắng cũng nói.

-Chỉ toàn là một lũ yếu đuối nói nhảm, đến đây tranh giành thanh chiến đao từ tay của Mộc tộc thì sao không nhanh chóng quyết đấu phân thắng bại đi?

-Hay là... để ta giúp các ngươi?

Cười lên đầy nham hiểm, thiếu niên mặt trắng bồng chốc bộc phát ra khí tức sức mạnh hết sức kinh người của bản thân mà áp về tứ phía xung quanh.

-Ha ha, rất hợp ý của Sư ta, ta này giờ cũng rất là ngứa móng, ngứa miệng. Nào nào, tên nào sẽ nằm trong miệng Sư ta đầu tiên a.

Đợi chờ khá lâu khi phải dè chừng tứ phía đối thủ có thể bất ngờ đánh lên nếu bản thân mạnh động xuất kích về một hướng, đại hán sau khi thấy thiếu niên mặt trắng biểu hiện muốn một trận loạn chiến, hán cũng liền bộc phát ra sức mạnh vốn có để chuẩn bị ứng chiến bất cứ lúc nào. Cả cơ bắp trên thân thể của hán nở ra một vòng lớn, hai tay có mười móng vuốt to hiện ra, miệng lớn mở rộng nhìn một vòng rồi cuối cùng dừng lại tại đám người Tiểu Thần mà chảy dài miệng.

Trong mắt đại hán, cũng là trong mắt tất cả các chủng tộc có mặt tại nơi đây, nhóm sáu người Tiểu Thần đơn nhiên là yếu nhất, yếu đến nỗi mà có lẽ đại hán chỉ cần dùng đến 70, 80 phần trăm sức mạnh là đã đủ hạ gục hết sáu người vì khí tức sức mạnh phát ra từ họ là quá yếu.

Tuy vậy, đại hán vẫn không vội tấn công, hán còn cần phải đề phòng thiếu niên mặt trắng và thanh niên đen tối cách không xa nơi hán đứng. Hai người này rất nguy hiểm đối với hán.

“Bọn người này rất mạnh, vậy ra đây là sức mạnh của các chủng tộc khác?!”

Tại bên này, Tiểu Thần vốn dĩ là một trong rất nhiều ứng cử viên sáng giá cho chức Tộc trưởng dòng họ Tiểu nên từ nhỏ đã được đào tạo rất kĩ càng về khả năng chiến đấu và mưu kế trước sau. Do vậy, ngay sau khi cảm nhận được hai luồng khí tức năng lượng quá mạnh so với hán được phóng ra từ đại hán mà có lẽ là Thú tộc và thanh niên đen tối tựa như những gì miêu tả về Ma tộc, Tiểu Thần vội truyền âm cho tất cả năm người Diệp Văn Thanh.

“Hãy tỏ ra sợ hãi theo bản năng đi, chúng ta cần diễn một vở kịch”.

Truyền âm như vậy, Tiểu Thần cũng lập tức làm ra biểu hiện cố trụ vững thân hình trước hai luồng khí tức mạnh đang hù dọa thân thể hán, trên gương mặt hán cũng là bất giác rơi xuống vài giọt mồ hôi khó khăn.

Những giọt mồ hôi lăn trên gương mặt Tiểu Thần lúc này không phải là giả, vì nguyên bản cơ thể hán đúng là cảm thấy sợ hãi với hai luồng khí thể sức mạnh mà hán chỉ có thể cảm nhận trên người Linh Sư cảnh, chứ không phải giả giỡn. Có lẽ nếu hán không tung hết sức mạnh của Chiến Thiên Tâm Đan thì dù là một quyền giao tranh với họ, hán cũng không làm được.

Nhưng cũng rất phù hợp, những giọt mồ hôi lại càng góp thêm cho kế hoạch “rút lui vẹn toàn” của hán càng thêm hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Tranh giành (2)

- Mạnh quá, hai kẻ này...

-Chúng ta nên rút lui, bọn người này đã vượt ra khỏi khả năng của chúng ta.

Bên cạnh hán, tất cả năm người Diệp Văn Thanh đều nhanh chóng hiểu ý hoặc tuân theo truyền âm của Tiểu Thần, hành động của họ tuy là có phần chậm hơn một chút so với Tiểu Thần nhưng đều diễn tốt vở kịch sợ hãi của bản thân.

Hơn 60 ngày sống chung dưới sự dẫn dắt của Tiểu Thần, Tiểu Thần trong mắt năm bọn họ đúng là có phần kiêu ngạo, ngông cuồng, xem năm người như là binh lính dễ sai khiến, nhưng, nếu không có chỉ dẫn của hán, không có sự sai khiến của hán, không có sự điều khiển, ngăn cản kịp thời của hán, năm người họ đã không toàn vẹn như hôm nay, đã thế còn giành được hơn 1000 điểm sinh khí về cho Nhân Giới, đó là còn chưa kể việc đạt thêm được các vật phẩm tài nguyên đáng giá cho tương lai Linh Sư cảnh của họ trên đường đi.

Tiểu Thần có lẽ đúng là người tự cao, ngạo mạn, nhưng hán hoàn toàn xứng với những từ đó mà không giống như những kẻ khác, lúc an toàn thì luôn dương dương tự đắc, đến khi gặp chuyện thì nhất còn hơn chuột, chạy nhanh còn hơn cá thỏ, ngu ngốc còn hơn lợn.

-Rút lui!

Nhanh nhẹn ứng biến, Tiểu Thần tức thì giả nhú mày, mang theo vẻ khó khăn mà đưa ra quyết định.

Nghe lệnh, cả đoàn sáu người đều cẩn thận lùi ra sau từng bước, từng bước.

-Xi, may cho cái đám Nhân tộc rẻ rách các ngươi là ta còn vương vãi vài kẻ không đâu, nếu không thì 600 điểm của ta sẽ không dễ như vậy thoát đi.

Nhìn sáu người Tiêu Thần đang lùi đi, khoảng cách so với lúc đầu đã vài chục mét, cách xa thanh bảo đao chừng hơn 100m và đang càng xa hơn, thanh niên đen tối mặc dù rất tiếc nuối trong lòng khi bỏ rơi sáu con mồi dễ ăn, thế nhưng hắn buộc phải nhìn xuống mà để sáu người rời đi.

Nếu tại đây chỉ có hai tên Mộc tộc, hắn sớm đã xuất kích giết chết nhóm người Tiêu Thần để thu về 600 điểm sinh khí vì Mộc tộc có sức công kích không lớn, nhưng với sự có mặt của một tên mặt trắng hắn là đến từ Thiên Hồ tộc và đại hán Yêu tộc có khí tức mạnh mẽ không thua gì hắn, hắn đành buông tha.

Chiến đấu ở cấp bậc như hắn, không cần thận một giây thì chính là tự đào mồ chôn mình. Phải chi lúc này Ma tộc bọn hắn có hai người thì mọi chuyện đã khác.

- Ghừm...

Đại hán mặt hết sư tử, thiếu niên mặt trắng và cả đôi nam nữ Mộc tộc trong đầu có lẽ biết hoặc không biết về kế hoạch nghi binh, đợi chờ cơ hội ngư ông đắc lợi của nhóm người Tiêu Thần, nhưng vì dè chừng những kẻ mạnh hoặc đã có kế hoạch riêng nên vài “con lợn” giả bộ rời đi để núp lùm, bọn họ cũng không mấy quan tâm.

“Lợn, heo” là “heo, lợn”, dù có đánh từ sau lưng cũng không gây ra nguy hiểm gì. Và lại, 600 điểm chẳng là bao nhiêu, xem như bỏ thí vài các mạng cho bọn Nhân tộc yếu ớt, nếu chúng may mắn đột phá được lịch sử xưa nay mà đến được trung tâm thì xử luôn một thể cho tiện.

“Hừ, các nguoi cứ chờ”

Gương mặt bề ngoài xám xịt rút đi, bên trong lòng Tiêu Thần lại tức giận ghi hận, chờ đợi một cơ hội trả thù mà hắn biết, nó không hề xa.

Nhân tộc sáu người bọn họ có thể yếu hơn về năng lượng sức mạnh, nhưng nhờ có Thần thông, bọn họ vẫn còn cơ hội để thắng. Nếu đã khinh thường sáu người bọn họ rồi thì lũ ngoại tộc chắc chắn sẽ phải nuốt quả đắng.

Một phút sau đó, dưới sự căng thẳng từ bốn phía ngoại tộc, nhóm sáu người Tiêu Thần đều yên bình chậm chạp rời khỏi phạm vi 200m so với thanh bảo đao.

- Đi!

Đến lúc này đã là khoảng cách an toàn, sáu người Tiêu Thần nhanh chóng xoay người thoát ra xa với tốc độ nhanh hơn.

Rồi khi đến một đoạn cách đó gần 500m, lại ẩn đằng sau một vách tường đất của mảnh đất trên cao, nhóm sáu người liền dừng lại.

Tiêu Thần lập tức xoay người nhìn Trúc Vi nói.

- Mau lấy ra Vọng Gương đưa cho ta.

- Hừ.

Giận dữ một câu vì hành động “bỏ dờ” của Tiêu Thần, Trúc Vi nhanh chóng lấy ra một cái gương cầm tay có mặt kính dài chừng 35cm đưa cho Tiêu Thần. Đây đúng Vọng Gương theo như yêu cầu của Tiêu Thần.

Vọng Gương là vật phẩm mà sáu người Tiên Thần đã lấy được sau khi tiêu diệt một con quái thú ẩn nấp dưới hồ. Ban đầu Vọng Gương vốn không có tên nhưng vì chức năng có thể nhìn thấy một khung cảnh đang được “mất gương” ghi lại ở phạm vi nhỏ hơn 5km, do vậy nên được đặt tên là “Vọng Gương” và phân chia cho Trúc Vi sở hữu.

May mắn là do vật phẩm Vọng Gương giống hệt như các không gian chứa đồ, không có tính công kích nên cũng không hề vi phạm luật “cuộc tranh đoạt” của mảnh đại lục (không thể sử dụng vật có sức mạnh từ Linh Sư cảnh trở lên), nên nhóm Tiêu Thần có thể tự do thoải mái sử dụng.

- Còn chờ gì nữa, mau khởi động nó, Không lẽ nguoi quên gần “mất gương” gần chỗ đó rồi sao, hà Trúc... Vi muội?*

- Đợi chút xíu, nguoi làm gì dữ.

Nhậm Trúc Vi bĩu môi, sau đó nàng liền cách không bắn ra một chút linh lực vào mặt gương để khởi động gương, mặt gương tức thì hiện ra khung cảnh ở nơi có sự hiện diện của năm người thiếu niên mặt trắng dưới dạng thẳng đứng, tựa như một người đang núp đằng sau một cái cây dối mắt ra dòm ngó.

Tiêu Thần vốn là một người thông minh, do vậy hắn không có ngu dốt mà nhào vào “cán” người khi chưa hiểu rõ về sức mạnh của bất kỳ một ai trong bốn chủng tộc đó, hành động rút lui này bất quá chỉ là việc nằm trong tính toán của hắn.

Đứng ở đây quan sát để phân tích sức mạnh và tìm cách phá giải chúng, làm tư liệu cho mai sau có gặp lại bốn chủng tộc chính là kế sách vẹn toàn Tiêu Thần đã vạch ra, bởi lẽ không giống như Nhân tộc có thể biến hóa sức mạnh thành muôn dạng, các chủng tộc khác thường chỉ nghiêng về một phía sức mạnh đặc trưng, tộc viên này có thì những tộc viên khác cũng sẽ tương tự, nên nhìn được một cũng gần như là nhìn được trăm, được ngàn.

Tiêu Thần đứng ở vị trí Top 1 Linh Nhân bảng của Thánh Vương Điện cũng không phải chỉ riêng về thiên phú sức mạnh, có lĩnh ngộ sâu sắc với Chiến Thiên Tâm Đan khiến bản thân có thể nâng cao thêm 15 lần sức mạnh đã nói rõ lên trí tuệ của hắn.

**Giống camera.

Bên kia, ngay khi nhóm Tiêu Thần vừa khuất bóng, khí tức cũng đã ra khỏi phạm vi năng lực cảm ứng của năm người thiếu niên mặt trắng, một bầu không khí có phần nặng nề hơn so với lúc khi có nhóm sáu người Tiêu Thần hiện ra, bao trùm lên năm người.

Lúc này, Mắm Tôm chợt nghi hoặc lên tiếng.

- Ờ, không phải lúc này có hai thằng mặt thộn bộc phát ra khí tức sức mạnh kinh người để chuẩn bị đánh nhau sao? Bây giờ đã bớt hẳn luôn 6 đối thủ, người nào người nấy trong sáu người đều mạnh quá trời mạnh, thế sao còn chưa có kẻ nào động thủ?

Mắm Tôm bề ngoài thì nói vậy, thật ra lại là đang cố gắng câu giờ chờ đợi đồng minh họ Mắm tiến đến sau khi bản thân hắn đã phát tín hiệu tri viện bằng một bí pháp của Ma tộc.

Chỉ cần có thêm ít nhất một Tộc viên của Ma tộc, vậy thì mọi chuyện nơi đây đều dễ giải quyết.

-...!

Bất quá cũng ngay lúc này, tại bên phía thanh đao và hai người Mộc tộc liền xảy ra biến.

Đôi nam nữ Mộc tộc dường như đã biết trước kết cục không ổn cho hai người, cả hai sau một hồi âm thầm trao đổi trong tình huống khó bảo toàn được lựa chọn giữa tính mệnh và rời bỏ cuộc tranh đoạt đã đưa ra quyết định khó khăn.

- Vụt.

Nữ nhân Mộc tộc trên người chỉ có hai cái lá to che đi ngực, một bông hoa thần thánh mọc ngay nơi thần bí bỗng tiến lên, chớp thanh đao cách nàng rất gần mà bỏ vào một cái túi nhỏ là không gian chứa đồ của nàng, sau đó liền cấp tốc xoay người rời đi.

Nàng dự là sẽ trèo lên những vách tường đất gồ ghề, hiểm hóc của mảnh đất trên cao sau lưng để mang theo thanh bảo đao bỏ chạy, hội tụ tại trung tâm với các Tộc viên khác.

- Thụ Hóa!

Nữ Mộc tộc vừa lấy được thanh đao, nam Mộc tộc hét lớn một tiếng, cả cơ thể đều hóa thành một cây thụ lớn cao 4m, khắp thân thể mọc ra vài chục nhánh cây tựa như vật sống, chứng cứ ngo ngoe, uốn lượn hết như xúc tua của cây thụ.

Nam nhân Mộc tộc sau một hồi thảo luận đã quyết định “anh hùng cứu mỹ nhân”, chấp nhận bản thân có khả năng cao sẽ bị buộc thoát ra khỏi cuộc tranh đoạt để giúp cho nữ nhân Mộc tộc có cơ hội thoát khỏi vòng vây nguy hiểm.

Có lẽ, hơn 60 ngày sống bên trong mảnh đại cùng với vài món bảo vật quý hiếm mà nó có lẽ sẽ biến mất vài món nếu như hắn động ý niệm “buông bỏ”, hắn đã thỏa mãn, bản thân làm một lần “hy sinh vì gái” biết đâu khi quay trở về Mộc Giới, hai người lại thành đôi, vậy không phải là rất tuyệt hay sao?

Tất cả điều này đều đã nằm trong tính toán của nam nhân Mộc tộc.

- Chạy? Hai người làm sao chạy thoát khỏi Sư ta!

Dị biến phát sinh chỉ trong tích tắc hai giây, đại hán có quả đầu bồm chồm màu cam nhạt lập tức găm lên dữ tợn, ngay sau đó một trảo kinh khủng mang theo kinh phong sắc bén chém đi ra, tạo thành năm luồng sức mạnh bén nhọn bay cực nhanh về phía đôi nam nữ Mộc tộc.

Bản thân cũng gia cường tốc độ di chuyển để tránh thoát ánh mắt của thiếu niên mặt trắng và Mắm Tôm, nhờ vậy hắn sẽ tránh được một số chiêu thức cùng Thần thông định hướng đánh vào hắn, dù không biết bọn chúng có hay không.**

**Trương tự cảm súng bắn chim, chim liên tục di chuyển thì làm sao mà bắn. Thần thông dạng xa hay nhắm vào một cá thể có yếu điểm này.

“Mắm Tôm, ta và ngươi cùng hợp tác, ngươi thấy thế nào?”.

Ngay lúc đại hán vừa thi triển sát kỹ, thiếu niên mặt trắng liền truyền âm đến thanh niên đen tối. Với hắn, tạm bớt một kẻ địch vẫn còn tốt hơn là phải âm thầm đề phòng tứ phía.

“Được, nhưng nếu ta cảm thấy ngươi có dị biến thì đừng trách ta vô tình phá hủy sự hợp tác”.

Mắm Tôm không hề nghi ngại mà đồng ý.

Có lẽ lúc bình thường thì Mắm Tôm sẽ không ngần ngại từ chối nhưng ngay lúc này hắn cần phải mạnh mẽ đưa ra quyết định. Nếu vẫn còn chờ đợi tộc viên khác đến, tất cả hắn là đã tan thành mây khói.

Điểm sinh khí mất, bảo đao mất, vậy rốt cuộc hắn ở đây không phải là vô nghĩa?

“Tốt, vậy giờ ta sẽ ngăn cản người của Yêu tộc, còn ngươi giết về nữ nhân kia, một kích tất sát để ả ta không kịp bật ý niệm buông bỏ, thoát ra khỏi nơi

này cùng với các vật phẩm trong cái túi nhỏ kia”.

“Không cần ngại dạy bảo, ta tự biết phải làm thế nào”.

Nói rồi, Mắm Tôm lập tức tăng tốc, cả cơ thể hóa thành một mũi tên bắn phá về phía nữ nhân đang bỏ trốn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Tranh giành (3)

Bên kia, thiếu niên mặt trắng nhìn thanh niên Mắm Tôm định luồng lách qua cây thụ lớn nhiều nhánh cây để truy đuổi nữ tử Mộc tộc, còn đại hán Yêu tộc thì sau khi công kích về thụ lớn liền di chuyển ra xa một hướng hòng vừa tìm cách không cho nữ nhân Mộc tộc chạy trốn vừa dè chừng hắn và thanh niên đen tối.

Miệng hắn chợt lộ ra một nụ cười nham hiểm.

“Khà khà, để ta cho các ngươi nếm thử chiêu thức mạnh nhất của ta”

-Hừk!

Bên kia, ngay khi một trào của đại hán Yêu tộc đi ra, mũi tên đen do thanh niên đen tối biến thành bắn phá đến, cây thụ lập tức hét lên giận dữ, tất cả sức mạnh của bản thân đều bùng nổ.

-Con Giận Của Thụ Thần!

Chiêu thức kết hợp cùng Thần Thông đi ra, hơn trăm nhánh cây của cây thụ bỗng trở nên không những cứng rắn tựa thạch thiết mà lại còn sắc bén không khác gì đao kiếm, chúng giờ lên vung loạn ra xung quanh trong phạm vi 30m với tốc độ kinh khủng vô cùng, rất dễ dàng để phá nát mọi vật không đủ cứng trũng phải.

Trong lúc chiêu thức này vừa ra, thiếu niên mặt trắng một bước chân đi ra, cả cơ thể đều hóa thành một con bạch hổ có cánh nhỏ cắn mạnh về phía đại hán đầu bồm chồm.

-Vụt vụt...

Trào của đại hán đi đến cây thụ đều bị các nhánh cây đập tan tành, không hề dư lại một chút lực lượng gì.

-Vù.

Gặp phải công kích hết sức điên loạn của nam nhân Mộc tộc, mũi tên đen tức khắc dừng lại, chuyển hướng chạy qua bên phải nhằm thoát khỏi phạm vi của công kích, đồng thời đi hướng đường vòng để chạy ra phía sau, rượt đuổi nữ nhân Mộc tộc đã gần đến vách tường đất.

Bên trái Mắm Tôm, thiếu niên mặt trắng hóa thành hổ có cánh lao đến đại hán, đại hán liền nhe răng nhọn cười lớn rồi hét lên.

-Nhóc con mặt trắng, ta biết thế nào cái giống Thiên Hồ tộc nhà ngươi cũng sẽ cắn lên ta nên là Sur ta đã canh chừng ngươi từ lâu rồi.

-GRỪ!

Gầm lên tiếng, đại hán đầu bồm chồm liền xé toạt quần áo, cả người đều hóa thành một con sư tử to lớn đến tận 5, 6m.

-Sur ta không biết giống loài Thiên Hồ ngươi mạnh mẽ thế nào, nhưng dưới đất, Sur ta chính là chúa tể sơn lâm.

-Nhãi con, nhận lấy một chiêu này của Sur ta, Sư Tử Thiết Trảo!

Miệng lớn nhiều răng sắc bén rống lên, một bạt tay to lớn của sư tử đi ra, không gian dường như bị xé rách.

Với khoảng cách 10m gang tấc này, nếu thiếu niên mặt trắng không có lực kháng cự

hoặc tốc độ khủng khiếp để tránh đòn, chết là điều tất nhiên sẽ đến với hắn.

-Véo... ẦM.

Một trào nhanh chóng đi qua, chưa nói đến thiếu niên mặt trắng hóa bạch hổ có cánh ở trực diện thế nào, chỉ nói những hàng cây cối và đất đá phía sau

lưng của hắn thì tất cả đều đã bị chém đứt hoặc chém nổ, rơi rụng trên đất.

“Xuyên Phá Gai!”

Bên đây, đại hán sư tử một trào vừa ra. Bên kia, vì ở trạng thái Thụ Hóa nên nam nhân Mộc tộc không thuận tiện lắm trong việc di chuyển, do vậy để ngăn cản mũi tên đen với tốc độ rất nhanh vòng qua bản thân, nam nhân Mộc tộc liền thi triển Thần thông Xuyên Phá Gai, một trong hai Thần thông bản mệnh của hắn.

Dưới Thần thông này, mọi lớp giáp không phải có sức mạnh quá chênh lệch với hắn đều sẽ bị phá bỏ, gai nhọn trực tiếp ghim vào người.

Trong trường hợp ở mảnh đại lục của cuộc tranh đoạt, nó có lẽ đã là một Thần thông vô đối khi không một ai có thể sử dụng các đồ vật hỗ trợ làm giáp có sức mạnh trên từ Linh Sư cảnh trở lên, nên muốn chống lại nó thì chỉ có một cách duy nhất là dùng Thần thông mạnh hơn để áp đảo hoặc phá hủy nó.

-Hử?

Thanh niên đen tối đang nghi hoặc vì sao nam tử Mộc tộc không di chuyển qua để cản bản thân lại thì bỗng dưng dưới đất chọt mọc lên vô số gai nhọn đâm thẳng lên cao 7m với tốc độ rất nhanh.

-Vụt... Soẹt.

Bất ngờ không kịp phản ứng, thanh niên đen tối đang trong dạng mũi tên tức thì bị ba cái gai nhọn xuyên thủng, cả cơ thể đều xụi lơ ngã nằm trên gai nhọn.

-Bịch.

Đồng lúc với sự ngã xuống của thanh niên đen tối, thiếu niên mặt trắng hóa bạch hổ có cánh cũng bị phân chia ra làm năm khúc người rơi xuống đất nằm bất động.

Cả hai đều đã không còn khí tức mà chết.

“Hả? Thăng nhãi ranh này làm thế quái nào mà dễ chết như vậy? Không lẽ... không xong!”

Nhìn thiếu niên mặt trắng dù đã hóa thành nguyên hình bạch thiên hồ nhưng lại chết vì một chiêu có ẩn chứa Thần thông lực lượng không quá mạnh của hắn, điều này lập tức khiến hắn biến sắc nặng nề.

Nếu ngay từ đầu tên thiếu niên mặt trắng biểu hiện mình là người ngu thì đại hán sư tử còn không quá bất ngờ, thế nhưng lại không phải, thế nên đại hán mới thấy không ổn, có lẽ bản thân hắn đã bị trúng bẫy.

-Vụt.

Bất quá thì ngay lúc đại hán sư tử dự định chuẩn bị rời khỏi nơi này càng xa càng tốt thì hàng trăm nhánh cây xuất phát từ nam nhân Mộc tộc đột ngột đánh đến ngay sau khi vừa giết chết thanh niên đen tối.

-Chó chết, cắt cho lão tử.

-Soẹt.

Giận dữ quá lên, đại hán sư tử lập tức tung ra vài trào lớn xé toạc các nhánh cây đánh đến, bản thân sau đó liền xoay người bỏ chạy.

-Chạy sao? Đã chậm rồi!

Tuy nhiên, ngay khi vài trăm nhánh cây rơi trên đất rồi lần nữa nhập lại cây thụ do nam tử Mộc tộc hóa thành, đại hán sư tử chỉ vừa quay người định rời bước thì một âm thanh cười cợt liền vang lên nơi trên cao bầu trời.

-Vù vù... vù

Tiếp đó, một luồng năng lượng khủng khiếp bỗng xuất hiện và tỏa ra ở đâu đó trên không trung, nó càng lúc càng mạnh mẽ hơn, dường như tất cả nguồn sức mạnh tồn tại đơn lẻ trong tự nhiên cũng đang bị nó hút đi, hấp thụ đến, đập nặng càng thêm to lớn cho nguồn năng lượng kinh khủng đó.

Đứng trên không trung chừng 100m với một đôi cánh trắng sau lưng, thiếu niên mặt trắng dùng ánh mắt như vua, chứa nhìn dân đen, hắn nói.

-Mặc dù ta chỉ tranh thủ được 1 giây ngắn ngủi nhờ Thần thông đặc trưng Phân Thân của Thiên Hồ tộc bọn ta, nhưng chỉ bấy nhiêu, ta cũng đã đủ lực để tiễn đưa các ngươi trở về với đất mẹ yêu dấu bằng Thần thông Pháo Gầm đánh chấn muôn Giới của Thiên Hồ tộc chúng ta.

Lời nói của thiếu niên mặt trắng vừa dứt, viên châu năng lượng màu đen tựa hắc ám từ vong to chỉ ngón cái đang xoay tròn lơ lửng trước người hắn cũng đã trở nên ổn định, các luồng sức mạnh bên ngoài cũng không còn bạo động nhập vào viên hắc châu.

-Thiên Hồ xuất kích, tất sát Thần thông Pháo Gầm!

Sau lưng hiện lên hư ảnh một con bạch hổ có cánh gằm thét, thiếu niên mặt trắng lập tức đẩy viên hắc châu được tạo thành từ năng lượng sức mạnh kinh khủng đi ra, bắn nhanh và mạnh về phía của đại hán sư tử, nam nhân Mộc tộc và xác chết của thanh niên đen tối gần kề nhau mà tới.

Thần thông của bản thân xuất ra, thiếu niên mặt trắng tin tưởng rằng sẽ không có ai trong phạm vi đường kính 120m có thể sống sót khi trúng chiêu, và cũng chắc chắn những người hứng chịu uy áp sức mạnh từ nó phát ra đều biết được điều đó, do vậy nên họ bị buộc phải “buông bỏ”, cấp tốc thoát ra khỏi “cuộc tranh đoạt” để tranh giành một cơ hội sống sót quý giá cho mình.

Bất quá khi bất ý niệm “buông bỏ”, thân thể Tộc viên tức khắc biến mất nhưng mà những đồ vật có giá trị tổng thể từ cấp độ Tướng Cảnh trở lên đều sẽ có xác suất rất lớn phải nằm lại, không thể bị mang về thế giới bên ngoài. Đây là lý do thông minh mà thiếu niên mặt trắng lựa chọn phạm vi bao quát ba người đại hán sư tử chứ không phải nữ tử Mộc tộc đáng xa.

Trừ thanh bảo đao vừa lấy được, tài sản trên người một kẻ yếu như nàng thì làm sao có thể sánh bằng tài sản được cất giấu trong ba người hán nhảm đến, nhất là đại hán sư tử và thanh niên bóng tối mà cô lẽ là đang giả chết nằm đó. Chỉ cần thêm một, hai giây nữa, tất cả đều là của hắn.

Diệt xong bọn này, hắn lại tăng tốc đuổi đến nữ nhân Mộc tộc đòi bảo đao, thế là vẹn toàn cả đôi đường.

Thế nhưng là thiếu niên mặt trắng lại quên mất một điều rằng, hắn trước khi “đi tuấn”, tất cả các đồ đạc quý giá đều đã giao cho đồng bọn có quen biết giữ gìn để khi có gặp nạn thì không bị tiêu thất quá nhiều, vậy chẳng lẽ đại hán sư tử, nam nhân Mộc tộc và thanh niên đen tối không giống như hắn?

Bên dưới, trong khi chỉ còn chưa đến một giây viên hắc châu sẽ bộc phát lực lượng hủy diệt đi từ phía.

Nam nhân Mộc tộc cảm nhận thứ sức mạnh hủy diệt được dồn nén trong viên hắc châu liên lập tức “buông bỏ”, thoát nhanh ra khỏi cuộc tranh đoạt.

Xác chết thiếu niên đen tối vẫn tại chỗ cũ im lặng, bất động.

“Chết tiệt, đây mới chỉ 66 ngày mà thôi. Chó chết, Sư ta sắp không xong rồi”

Riêng đại hán sư tử thì vô cùng tội nghiệp. Hắn nguyên bản là đến từ Yêu Giới giống với tiểu hồ ly, do vậy nếu chưa sống sót hơn 70 ngày trong đại lục, hắn dù chết cũng không thể thoát ra ngoài được.

-Grâm!

-Sư ta liều mạng với người. Thần Sư Hiển Linh!

Đại hán sư tử gằm lên, cơ thịt khắp thân thể lần nữa lại to ra, cứng rắn thêm, nguyên con sư tử vốn chỉ cao to 5, 6m nay lại hóa thành 8m to lớn, tràn ngập uy vũ của chúa tể sơn lâm.

-Kiên Cố!

Thần thông phòng ngự của đại hán sư tử được thi triển, cả thân thể sư tử to lớn của hắn đồng thời co rúm lại một chỗ tựa như hòn đá lớn mà không hề di chuyển, mặc kệ cho viên hắc châu đã gần trong gang tấc, đang chuẩn bị bộc phát sức ra hủy diệt khủng bố lên một phạm vi không hề nhỏ dưới thung lũng.

Phía bên trên mảnh đất cao, Vô Thường đang đứng trong một tấm Phù Lục có năng lực che giấu thân thể và khí tức, hắn đang yên tâm xem một bộ phim thú vị thì tiểu hồ ly bỗng chợt quay đầu nhìn non cầu xin hắn.

-Bi bí bi chi chi nha nhá nha.

-Bi bí bi bi chi chi chi... .

Thế nhưng tựa hồ không chú ý gì đến nó hay nghe nó nói, Vô Thường cứ thế duy trì vẻ mặt cười nhạt nhìn xuống động tĩnh diễn ra dưới thung lũng.

-...

Bên dưới, ngay khi viên hắc châu năng lượng chỉ còn cách mặt đất đúng 3m, một luồng sức mạnh khủng khiếp màu đen có thể ma diệt bất kỳ một Linh Nhân cảnh và Linh Sư cảnh nhỏ yếu nào từ hắc châu bắt đầu bộc phát, lan tràn bốn phía, hủy diệt mọi thứ nằm trên đường đi của nó.

Cây, cỏ, hoa, lá, đất, đá, không khí, nước,... tất cả mọi thứ nằm trong phạm vi hủy diệt của hắc châu đều bốc hơi, hóa thành hư vô.

Hai giây sau, một cái hố lớn có đường kính hơn 100m được hình thành, khí tức từ vòng tròn trong hố không ngừng ủa ra, lạng lẽ khắp chốn.

-Ha ha ha, giờ thì tất cả đều là của ta.

Hài lòng nhìn cái hố lớn, thiếu niên mặt trắng mang theo nụ cười vui sướng mà từ từ hạ xuống đất, dự là đi xuống hố để tìm bảo vật cấp bậc Tướng cảnh trở lên từ trên người đại hán sư tử và thanh niên đen tối.

-Phải, tất cả là của ta!

Bất quá cũng ngay chính lúc này, một giọng nói bỗng vang vọng ngay sát bên cạnh hắn. Tiếp đó cũng không đợi hắn kịp làm ra phản ứng gì, một bàn tay đen tối lập tức từ đằng sau xuyên thủng đầu hắn, móc ra bộ não đỏ lôm của thiếu niên mặt trắng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Tranh giành - Kết

- Vù.

Não bị hủy diệt, thiếu niên mặt trắng tức thì chết ngay tức khắc, cả thân thể không hóa thành nguyên bản một con tiểu Thiên Hồ có cánh nhỏ, to chỉ bằng nửa thân của thanh niên đen tối, rơi từ trên không trung xuống.

-Ngoảm!

Không hề miếng thịt ngon rơi xuống đất, thanh niên đen tối nhất thời hóa thành một cái miệng to lớn đen kịt ngậm cả thân thể tiểu Thiên Hồ vào miệng nuốt xuống, sau đó lại hóa thành người như cũ.

-Như ta đã nói, nếu ngươi có dị biến ta liền sẽ vô tình hủy đi sự hợp tác tốt đẹp giữa hai bên, nên đừng trách ta.

-Ừm, mùi vị rất không tệ.

Thương thức mùi vị tiểu Thiên Hồ, thanh niên đen tối bỗng nở nụ cười độc ác.

-Nơi đâu có bóng tối, nơi đó dĩ nhiên có Ma tộc chúng ta.

-Mỗi vật thể tồn tại giữa đất trời luôn có một cái bóng theo ngay bên cạnh chính là điều mà tự nhiên đã khẳng định, Ma tộc chúng ta vĩnh viễn chính là chúa tể ngự trị trên mọi thứ.

-Há hahaha!

Ma tộc là chủng tộc có sức mạnh nghiêng về sự hắc ám, sự đen tối của vạn vật. Thiên Hồ tộc, Long tộc, Nhân tộc, hay bất cứ một chủng tộc loài vật nào trong thiên địa khi bị ánh sáng chiếu vào đều sẽ có một cái bóng ngay dưới chân, và đó là một điểm đặc biệt tốt đẹp để mọi thành viên Ma tộc có đủ năng lực có thể lợi dụng được.

Có linh ngộ với hắc Thần thông cao thâm, Ma tộc có thể khiến bản thân mờ nhạt rồi dần dần dung nhập vào cái bóng của mục tiêu, sau đó đợi chờ cơ hội mục tiêu buông lỏng đề án sát. Ngược lại, không có linh ngộ với hắc ám cao thì tất cả đều hóa bình thường, vì vậy nên cũng có thể nói, Thần thông bậc này có rất ít tộc viên Ma tộc linh hội được.

Thanh niên đen tối dĩ nhiên là một trong số các tộc viên Ma tộc có đầy đủ năng lực và khả năng linh hội được Thần thông Hắc Ám đó.

-Ồ, con sư tử này không ngờ lại lựa chọn dùng sức mạnh cương ngạnh cứng đối cứng với sát chiêu của tên tiểu hồ mặt trắng, không thoát ra khỏi cuộc tranh đoạt?

Đáp xuống hồ lớn, thanh niên đen tối đảo mắt một vòng và phát hiện thân thể chỉ còn lại nửa phần ngực cùng cái đầu của một con sư tử to lớn đang hấp hối liền kinh ngạc.

-Đúng là kẻ điên, nhưng mà lãnh thương tích như vậy lại còn chưa chết thì đúng là đủ bản lĩnh. Khả kha, bất quá thịt có nát thì nuốt vào bụng cũng ngon như thường.

-Ngoảm

Hiện lên vẻ mặt hung ác, thiếu niên đen tối lần nữa hóa thành cái miệng lớn rồi nuốt luôn phần còn lại của đại hán sư tử vào trong bụng.

Trên mảnh đất cao, tiểu hồ ly nằm trong ngực Vô Thường nhìn thấy tình cảnh đại hán sư tử bị nuốt mất liền thương tâm mà khóc lóc thút thít, hai bàn tay nhỏ mềm cũng liên tục đánh vào người Vô Thường đầy oán trách.

Bất quá hành động này của nó hoàn toàn không thể đã động gì đến Vô Thường, ngược lại, hắn còn dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn nó.

Vài giây sau, hắn bỗng nói.

-Cũng đã đến lúc chúng ta đường ai nấy đi. Nhân tình ngươi cho ta kiến thức, ta mặc dù không trả đủ giá trị nhưng “duyên” đã tận.

-Nên kết thúc thôi.

Nói rồi, Vô Thường lập tức mang theo tiểu hồ ly không biết đã bất tỉnh từ lúc nào mà xoay người rời đi.

Chỉ vài phút ngắn ngủi quan sát, Vô Thường đã biết nhiều thông về bốn chủng tộc, hẳn không còn lý do ở lại.

Còn về lý do hẳn quyết định không lấy thanh bảo đao, đơn giản là vì hẳn đã có những thanh bảo đao còn mạnh mẽ hơn rất nhiều, lấy nó về chỉ càng thêm chất đông đặc nghẹt trong nhũn giới của hẳn.

Bên dưới, tại một chỗ vách tường đất, nhóm sáu người Tiêu Thần sau khi chứng kiến viên năng lượng hắc châu bùng nổ sức mạnh, thậm chí khí tức từ vòng từ nó cũng đang lan đến gần cạnh thân thể sáu người, sắc mặt ai nấy đều rơi xuống đầy mồ hôi ướt.

Tiếp đó lại nhìn thanh niên đen tối quý dị giết xuất hiện và giết chết thiếu niên mặt trắng, một sự sợ hãi không tên bao quanh lấy bọn họ, khiến tinh thần họ như là bị nhốt vào một cái lồng thủy tinh đang dần chìm sâu xuống dưới đáy đại dương tràn ngập điều thần bí cùng nguy hiểm.

-Đến trung tâm thi đấu với các chủng tộc khác để giành lấy thứ hạng? Với năng lực của chúng ta? Ha, hà hà...

Trần Hùng miệng lớn cười buồn. Sự thật cách biệt về sức mạnh giữa Nhân tộc và các tộc khác đã quá rõ ràng, hẳn không còn cách nào khác ngoài việc bỏ đi cái hy vọng “hư cấu” muốn phá vỡ lịch sử các bậc cha ông đi trước, đem lại một lần vinh quang dành cho Nhân tộc.

Lời Trần Hùng nói ra, tất cả năm người còn lại cũng đều im lặng. Họ không có gì để phản bác những lời chân thật đó.

Tu luyện giả biết sử dụng “sự cảm ứng” mà lão thiên đã ban tặng cho sinh linh để phân biệt mạnh – yếu giữa ta và người rồi đưa ra quyết định “chạy, công, trốn hay thủ” chính là một tu luyện giả thông minh, và sáu người Tiêu Thần đều là người như vậy, họ không phải kẻ ngu ảo tưởng sức mạnh.

Đứng bên cạnh Trần Hùng, một tay Tiêu Thần run run cầm Vọng Gương, một tay khác lại siết chặt mạnh mẽ lại thành nắm đấm, móng tay ngắn cũng đã trực tiếp đâm vào da thịt khiến vài giọt máu đỏ rơi xuống đất.

“Yếu đuối? Sợ hãi? Chính là ta sao?”

Tiêu Thần thần thờ, khó khăn lắm bầm. Trong cuộc đời hẳn, hẳn không thể ngờ rằng một kẻ sở hữu Chiến Thiên Tâm Đan như hẳn lại có cảm giác sợ hãi, đặc biệt là lại còn sợ hãi trước những kẻ “đồng cấp” hẳn.

Nỗi nhục này, hẳn không cam tâm nhận lấy. Nhưng, hẳn lại cũng không thể vứt bỏ nó ra khỏi người, thậm chí ngay cả khi Chiến Thiên Tâm Đan xoay chuyển, giúp hẳn có thêm chiến ý để có sức vùng vẫy, giãy dụa trong bóng ma sợ hãi, hẳn vẫn không thể thoát khỏi, bản thân chỉ có thể trơ mắt cảm nhận nó xâm chiếm cơ thể từng chút một, từng chút một...

Là một tu luyện giả, sợ một kẻ có tu vi mạnh hơn bản thân là điều hết sức bình thường, thế nhưng khi sợ một tu luyện giả có cùng cấp bậc, không một ai có thể cam lòng vì điều đó, thậm chí hằng đêm họ phải luôn tự nhủ rằng “tại sao, tại sao, tại sao, là ông trời bắt ông với ta hay vì ta yếu đuối?”

-Xịt.

Mạnh mẽ cắn môi đến chảy máu, Tiêu Thần dùng cảm giác đau đớn để trấn tĩnh tâm tình lại, hẳn quay người nhặt nhảnh nói với năm người Diệp Văn Thanh.

-Đội kiểm thêm vài lần bảo vật và sinh khí trong những ngày ngắn ngủi sắp tới, chúng ta cũng nên đến lúc rời khỏi cuộc tranh đoạt thôi.

-Nhân tộc, đã vô vọng.

Trả lại Vọng Gương cho Nhậm Trúc Vi, Tiêu Thần lẳng lặng đứng ở một bên đầy sầu muộn.

Bất chợt, một giọng nói nữ nhân tuy khá lạnh nhưng không ai có thể bác bỏ được ngữ điệu quan tâm thăm hỏi ẩn bên trong.

-Này, người không sao chứ?

Giọng nói này dĩ nhiên không phải là của Nhậm Trúc Vi, mà là đến từ Diệp Tuyết Băng, thiếu nữ có song thuộc tính Tâm Đan băng – thủy.

Tất cả sáu người lúc này vẫn chưa rời đi, vì họ còn phải chờ thanh niên đen tối truy lùng nữ nhân Mộc tộc để có cơ hội lấy lại “mắt gương” đã được gắn ở một cái cây gần vụ nổ. Không có mắt gương, Vọng Gương liền bị phế bỏ.

Đồng lúc nhóm người Tiêu Thần suy giảm tinh thần này, tại bên dưới cái hồ, thanh niên đen tối sau một hồi tìm kiếm một nhọc mà cuối cùng chỉ thu về được duy nhất một con dao găm “gọt trái cây”, khiến thanh niên tức giận đến nỗi gân máu đều nổi lên mà chửi.

-Đ* con bà các người, dám chơi lão tử?!

-Grừ! Con quỷ cái, xem người chạy đi đâu, đưa bảo đao cho ta!

Giận dữ một tiếng, thanh niên đen tối dùng đôi mắt u ám đầy lửa tức nhìn nữ nhân Mộc tộc vừa leo lên mảnh đất cao hơn 180m, tung bay bỏ chạy.

-Vù.

Hóa thân thành một đám mây đen bay đi dù tốc độ hơi chậm so với dạng người vì dù sao thì Ma tộc cũng không có thiên phú bay nhanh như Long tộc, thanh niên đen tối hết như một con chim sẻ đuổi theo nữ tử Mộc tộc.

...

Ở một nơi nào đó khá xa so với thung lũng, Vô Thường một tay ôm ấp tiểu hồ ly, một tay vuốt ve đầu nó mà ôn tồn bảo.

-Ngoan, ngoan, nguoi thom lắm, nguoi mềm lắm, nguoi cũng ngon lắm (hắn chảy dãi), khả khả, ước gì ta có thể giữ nguoi được lâu hơn bên cạnh, nhưng...

Sau vài cái hôn, hít, Vô Thường đặt tiểu hồ ly nằm trên bông mềm của xe gỗ cùng với rất nhiều đồ vật và tài nguyên không rõ tên tuổi.

-Nếu trên đường là địch, vì hôm nay, Vô Thường ta đảm bảo sẽ không giết nguoi ba mạng, xem như đền bù tổn thất cướp đoạt tri thức của nguoi. Hy vọng, nguoi là kẻ biết khó mà lui, biết yếu mà tránh, đừng như một con thiêu thân cứ thích lao đầu vào đồng lửa đang cháy rừng rực ngay trước mắt.

-Vĩnh biệt, tiểu ly của ta.

Nói rồi, Vô Thường và Phong thúc lập tức xoay người rời đi, không còn bóng dáng, tại nơi xe gỗ đó chỉ còn văng vẳng một câu nói.

-Bỏ nguoi đi, vì tốt cho nguoi, và tốt cho cả ta.

Hơn mười phút sau.

-Chi chi bi?

Vừa tỉnh dậy trên xe gỗ chỉ toàn bảo vật, tài nguyên và bông mềm, tiểu hồ ly ngơ một hồi loạn não.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Ta bị làm gì?”

“Nơi này là đâu?”

“Oa, bảo vật, tài nguyên, tại sao, tại sao lại nhiều như vậy?”

“Ta... ta tại sao không nhớ gì?”

“Phải rồi, ta nhớ trước khi ngất bản thân ta đã bị một con quái thú vô cùng mạnh có hình dạng giống như nhân tộc tóm đến tay, vậy... vậy chẳng lẽ ta chết rồi, còn đây là giấc mơ?”

Hỏi, bí, ngơ ngác, thần thờ, ngu hồ ly (ngu người), không biết chuyện gì xảy ra, đầu óc tiểu hồ ly một hồi choáng váng, choáng váng, và choáng váng.

-Bi bi bi... chi chi?

“Ta đã bị người thay đổi ký ức hoặc xóa đi một phần... kẻ đó là ai, tại sao, hẳn làm vậy có mục đích gì?”

Tiểu hồ ly cũng không phải kẻ ngu, mặc dù đầu óc không nhớ gì nhưng bằng vào suy luận cùng những hình ảnh đứt quãng trong đầu và hiểu biết vốn có, nó biết đã có người thay đổi hoặc xóa đi một đoạn trí nhớ của nó.

“Ân, chiếc vòng cổ này”

-Bi bi?

-Bi bibi bi bi bi..

Sờ vào chiếc vòng đeo trên cổ với hai quả chuông bạc “lạp lạp” mỗi khi cử động, tiểu hồ ly bỗng dưng rơi xuống vài giọt nước mắt không rõ, rồi nó cứ thế mà ngồi khóc, khóc ra những giọt lệ tiếc nuối, đau thương nhưng không thể hiểu được là vì cái gì.

-Bi bi bi... bi bi bi...

Trên chiếc xe gỗ chất đầy tài nguyên đồ vật, một con tiểu yêu hồ chín đuôi đại diện Yêu Giới đáng lẽ phải vui mừng đến chết đi sống lại, thế nhưng không phải, tiểu hồ ly lại đang khóc, khóc vì trái tim của nó đã rỉ máu vì một bóng hình ai đã chìm vào trong lãng quên.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 98: Quái thú siêu cấp một triệu điểm sinh khí!

Thời gian thấm thoát lại trôi qua thêm ba ngày.

-Đến... làm gì... để rồi nay em ra đi... Đến làm gì, để lòng anh phải nhớ mong... Vẫn còn đây tiếng nói yêu anh, vẫn còn đây những phút vui buồn, chỉ mỗi riêng em không còn đây, không gian vắng lặng... Holy!!?

Vô Thường đi đường cùng Phong thúc đang vừa ca vừa hát, bất chợt hần nhìn về phương xa ở trong tầm mắt, bên trên bầu trời có tồn tại một một tòa cung điện lơ lửng trên cao, xung quanh rìa cung điện lại được gắn kết với mặt đất bằng 10 sợi xích to lớn mà có vẻ như đó là con đường duy nhất để các chủng tộc không biết bay leo lên cung điện. Điều này khiến hần có chút kinh ngạc suy đoán.

-Hừm...

-Ra là vậy!

Vô Thường cũng không phải kẻ thông minh, chỉ là cái đầu có vài vấn đề khó chữa nên hần rất nhanh đã hiểu ra tòa cung điện trên không trung đó là gì, nó mang ý nghĩa to lớn như thế nào.

-Có lẽ đến hơi sớm so với dự định, bất quá cũng không sao.

Tính toán thời gian so với dự tính, Vô Thường tiếp tục bước đi cùng Phong thúc nhưng không hề gia tăng tốc độ để đến nhanh hơn với trung tâm đại lục lơ lửng trên không, tranh giành nhiều hơn cơ hội đoạt Thiên về Bình, Thiên Cự, hần vẫn như cũ bình đạm chậm rãi từng bước chân nhỏ.

Như kiến thức của tiểu hồ ly mà Vô Thường kia đã đưa ra, Thiên Bình, Thiên Cự là thứ đồ vật sẽ lựa chọn chủ nhân phù hợp, do vậy đến nhanh hay đến chậm, được hay không được, tất cả đều là tùy duyên, không phải cứ hề đến sớm là được, do vậy nên hần thả lỏng thả ngấm cảnh đồ buồn còn hơn lại chạy như một tên điên để rồi tiếc nuối vì không được chọn hoặc nó đã có chủ trong tay người khác.

Khoảng 2 giờ sau.

Trên con đường không cây cỏ, không kiến trúc, không núi non, một con đường không phải sa mạc nhưng lại bằng phẳng đến kỳ lạ. Vô Thường đang đi bên cạnh Phong thúc bỗng chợt cảm ứng được điều gì đó liền cười đầy nam hiểm.

-Đến rồi sao? Khả khả.

Trước đó vài ngày, Vô Thường đã dự đoán bản thân nếu vẫn tiếp tục di chuyển chậm trên con đường thoáng cảnh này thế nào cũng gặp một ít rắc rối vì nơi đây là trung tâm đại lục, là nơi mà có lẽ các chủng tộc khác tham gia cuộc tranh đoạt đã “ngồi xuống ăn bánh, uống trà” bên trong tòa cung điện trên thiên không từ lâu. Và một nhóm từ tộc loài được tách ra để đi tuần, tìm kiếm tài nguyên nhân lúc rảnh rỗi khi còn chưa diễn ra cuộc chiến phân thứ hạng là điều không mấy lạ lẫm, nó hết như trường hợp đã xảy ra tại thung lũng nơi gặp lại nhóm sáu người Tiêu Thần, khác biệt duy nhất có lẽ là số lượng cùng tộc nhiều hơn.

Trên bầu trời, ba con rồng có màu sắc phân biệt là đỏ, vàng, xanh đang uốn lượn trong những làn mây thì bất chợt cảm nhận thấy một luồng sức mạnh kinh khủng đang di chuyển bên dưới mặt đất liền hiếu kỳ nhìn xuống.

Con rồng xanh dài chừng 6m bỗng lên tiếng.

-Dường như bên dưới là một con quái thú cấp bậc Linh Long cấp hai**. Thập cửu hoàng tử, không biết ngài có cảm nhận giống ta không?

Hần nhìn con rồng vàng dài 9m hỏi.

**Bảng Linh Sư cảnh.

-Ừm, bất quá là hai chứ không phải một, trong đó có một con quái thú không tỏa ra khí tức của bất kỳ một giống loài nào.

Một đôi mắt kim quang nhìn xuống bên dưới, con rồng vàng nghiêm nghị nói. Hai con rồng nghe vậy cũng rất kinh ngạc.

Cả ba người đang bay trên cao, vật thể dưới đất là quá nhỏ trong mắt chúng nên không thể thấy được, trừ thập cửu hoàng tử có được một đôi mắt đặc biệt sáng và xa. Lúc này, họ nhận biết được có quái thú bên dưới di chuyển chỉ là nhờ vào khả năng cảm ứng nhạy bén của Long tộc bọn họ.

Với khả năng cảm ứng trời phú của Long tộc, rồng đỏ, rồng xanh và thậm chí cả rồng vàng nếu như nó không nhờ đôi mắt có thể nhìn xa, họ chỉ có thể nhận biết được một quái thú, một thì lại không, điều này khiến họ cảm thấy rất cổ quái.

Chẳng lẽ là vị cao long (cao nhân), ẩn sĩ nào ẩn tàng khí tức đi dạo cùng nô thú?

Có lẽ sẽ đúng nếu đây là Long giới, tiếc là lại không phải.

Còn chuyện một chủng tộc tham gia cuộc tranh đoạt có thể sánh vai đi chung được với quái thú là chuyện vô cùng vô lý, ngay cả Hồn tộc có thể điều khiển hồn của sinh vật còn không làm được vì quái thú vốn dĩ không có hồn, nên dù ba con rồng biết đến khả năng này nhưng không bao giờ nghĩ đến.

-Vậy chúng ta làm gì tiếp theo, hay là tiếp tục quay trở về cố cung để hội tụ với nhị thập tam hoàng tử?

Lúc này, con rồng đỏ bay bên cạnh lên tiếng hỏi con rồng vàng ý kiến.

Tạm dừng lại cơ thể trên không, con rồng vàng suy nghĩ vài giây liền nói.

-Năng lượng sức mạnh tỏa ra từ con quái thú kia đã rất mạnh rồi, nhắm chừng con quái thú bên cạnh chẳng qua có năng lực ẩn tàng sức mạnh đi mà thôi, không phải có gì ghê gớm, nếu bộc lộ sức mạnh hẳn cũng bằng quái thú bên cạnh. Chúng ta còn dư sức để hạ gục cả hai.

-Ba ngày vòng quanh một nhọc chỉ thu được vài món đồ không tốt, đây sẽ là một số điểm sinh khí lớn đền bù xứng đáng cho công lao của chúng ta. Có khi cũng lấy được một vài món đồ tốt trên người hai con quái thú này nữa cũng nên.

-Đi, tiêu diệt chúng, Long tộc chúng ta há lại sợ hai tên Linh Long cấp 2.

Trong 69 ngày trên mảnh đại lục của cuộc tranh đoạt, nhóm Long tộc đ-ng độ không ít các quái thú có sức mạnh vượt trên Linh Sư cảnh bình thường, bất quá tất cả chúng đều bị bọn họ dễ dàng tiêu diệt nhờ vào Thần thông Long Ngâm. Do vậy, sự tự tin chiến đấu với hai con quái thú đã gần như đạt ngưỡng viên mãn Linh Long cấp 2 của ba người Long tộc là có thừa.

Nếu là đánh nhau cùng một Linh Long cấp 2 thật, họ mới sợ vì kẻ địch có “não”, còn quái thú thì bất quá chỉ là một cỗ máy mang sức mạnh to lớn, nên họ không có việc gì mà phải khiếp hãi, lo sợ.

Đầu óc nhanh nhẹn một chút, cộng thêm với Thần thông Long Ngâm có thể làm suy giảm sức mạnh của quái thú đi trong một vài phút ngắn ngủi, ba con rồng tuyệt đối sẽ chiến thắng chỉ với các hành động tránh né và câu giờ, nó hết sức đơn giản.

-Được.

Con rồng đỏ và con rồng xanh đồng thời đáp, sau đó cả ba cùng nhắm xuống dưới mà bay nhanh, chuẩn bị hạ cánh đại chiến với hai con quái thú mạnh nhất trong số các quái thú mà họ từng gặp.

Trong đôi lời của hai con rồng xanh, đỏ nói với con rồng vàng – một vị Thập cửu hoàng tử của Long tộc không quá nặng nề nghĩa cũng không phải là do họ to gan lớn mật hay quá mức tự mãn kiêu ngạo, mà đó là một loại tiêu chuẩn kiêu ngạo của Long tộc, cách biệt sức mạnh bao nhiêu xa so với Long khác thì phải kính ý với họ bấy nhiêu như vậy.

Rồng xanh và rồng đỏ cách biệt sức mạnh không lớn so với rồng vàng, nghe ý kiến và tuân theo lời của rồng vàng chính là kính ý của họ đối với rồng vàng, một vị hoàng tử của Long Hoàng Vạn Tuế.

-Vụt... bịch.

Đặt bước chân lên một vùng đất sau lưng, cách Vô Thường chừng 100m, ba con rồng tức thì quan sát từ trên xuống dưới cả cơ thể của hai quái thú Vô Thường.

-Một lớn, một nhỏ, này chẳng lẽ là hai cha con quái thú?

Nhìn hình dạng Phong thúc và Vô Thường, con rồng xanh nghi hoặc nói.

Thế nhưng khi lời nói của hắn vừa ra, hai con rồng kia còn chưa kịp lên tiếng phản bác thì giọng Vô Thường tức giận chửi ầm đến.

-Cha con cái ông mụ nội, bà cố sơ, sư tổ, sư mẫu, sư thân, sư tổ tiên chín triệu đời nhà mày đây con rồng mấc dạy. Định mệnh, bộ ở nhà không ai nuôi dạy, chần thà mày từ tế à?

-Khốn nạn!

Một tràng chửi này của Vô Thường như suối chảy xiết, ba con rồng đỏ, vàng, xanh nghe xong liền làm một hồi ngơ ngác chứ không phải tức giận muốn xé toạc cái mồm của kẻ vừa nói như mọi tình huống bình thường.

Lần đầu tiên gặp một con quái thú biết nói, không những thế mà là còn mắng chửi rồng, đây là chuyện lạ có thật lần đầu tiên xuất hiện trong cuộc tranh đoạt sinh khí giữa các giới, ngơ ngác như ba con rồng là chuyện hết sức bình thường.

-Cẩn thận, con quái thú này không đơn giản như ta đã đoán.

Bất quá cũng rất nhanh, con rồng vàng liền gấp rút nói, tăng lên khả năng đề cao cảnh giác của cả ba người.

Đối với con rồng vàng, trước những lời mắng mỏ của Vô Thường gửi đến con rồng xanh vô tình đã đ-ng chạm nó vì dù sao thì chín triệu đời tổ tiên con rồng xanh thế nào cũng sẽ có liên quan đến tổ tông nhà nó, nó không cần quan tâm và cũng không cần nhất thiết phải hiện lên về tức giận dữ tợn khi bản thân từ nhỏ đã được nghiêm khắc dạy dỗ phải nên biết kiềm nén để giữ lý trí bình tĩnh trong mọi trường hợp.

Điều hẳn cần lưu tâm lúc này đó là chuyện con quái thú này biết “suy nghĩ, tư duy”. Nếu nó không có tư duy, nó tuyệt đối không thể mắng chửi theo một cách kinh động lửa giận người khác đến như vậy.

Quái thú có tư duy thì không khác gì một Linh Long hay thành viên của tộc khác, điều này sẽ có tính nguy hiểm lớn hơn khi phải giao tranh, nên chúng cần phải thận trọng hơn trong từng bước đi, trong từng cử động chiêu thức “buộc” phải diễn ra đang sắp đến.

-Chúng ta hiểu rồi.

Con rồng xanh và rồng đỏ gật đầu thận trọng. Sau đó từ ba người, một luồng sức mạnh nhanh chóng xuất ra bên ngoài, vây quanh bao bọc lấy thân thể họ, trợ giúp họ có phản ứng cực nhanh trước những gì bản thân cảm ứng được.

“Tệ thật”.

Cảm giác được lòng bàn tay đã có phần ướt lạnh, ba con rồng đều có cảm giác không ổn, bị áp bách bởi một luồng khí thể vô hình đang phát ra từ tiểu quái thú đè nén lên cơ thể họ.

Trong đầu họ, một ý niệm cầu mong con tiểu quái thú này đứng quá mạnh và nhanh để Thần thông Long Ngâm của họ còn có tác dụng đã nhanh chóng chiếm lấy suy nghĩ của họ.

Ba người vừa xuất long lực để thận trọng hơn với quái thú Vô Thường, rồng vàng chợt nhìn Vô Thường hỏi.

-Người là thứ... gì?

Nếu tiểu quái thú có suy nghĩ, hẳn muốn thử tra hỏi một số thông tin có liên quan đến tiểu quái thú.

Đồng thời lúc này, trong lòng con rồng vàng khi nhìn tiểu Vô Thường trông rất “vô hại” liền lại có thêm cảm thấy lo lắng vô cùng, thậm chí đã bắt đầu có sự sợ hãi bỗng dưng ập đến trong yên lặng.

“Quái thú cao to kia có sức mạnh khủng khiếp nhưng dường như ta lại cảm giác nó rất nghe lời tiểu quái thú này, nếu theo như cách hiểu bình thường, một con quái thú chỉ nghe lời một con quái thú khác khi bản thân nó yếu hơn con quái thú mà nó nghe lời, vậy con tiểu quái thú này sẽ rất mạnh, cực kỳ mạnh. Chết tiệt thật, nếu nó mạnh bằng Linh Long cấp 3, vậy thì quá không ổn, chúng ta khó thoát khỏi mệnh định”.

Bất kỳ một sinh vật nào nhìn kẻ thù trước mắt, bản thân biết nó mạnh nhưng không cảm nhận được nó rốt cuộc là mạnh bao nhiêu so với bản thân, trông hết như rất thần bí lại vô cùng nguy hiểm, ai cũng phải tự dưng nổi da gà vì sợ. Con rồng vàng này không hề ngoại lệ.**

-Thứ gì?

Nghe con rồng vàng mà theo hẳn suy đoán có lẽ là thống lĩnh nhóm ba rồng này nói, Vô Thường đảo mắt suy nghĩ một hồi liền trợn mắt hỏi ngược, tiếp đó hẳn chỉ vào bản mặt nhìn như một đứa trẻ con thường hay vui đùa nơi chợ cá của mình mà nghiêm túc nói. Hai bàn tay mang đủ mười chiếc nhẫn giới với những màu sắc lấp lánh khác nhau cũng đồng lúc giơ lên cao.

-Ta là quái thú siêu cấp mang trong người vô vàng bảo vật mà tất cả các sinh vật đều phải thèm khát.

-Chỉ cần là người tiêu diệt được ta, bất kể có diễn ra trận chiến phân thứ hạng hay chưa đều sẽ đứng hạng nhất cùng với một triệu điểm sinh khí.

Trong vài ngày lang thang không có tiểu hồ ly bên cạnh, Vô Thường thật sự cảm thấy rất nhột nhột trên đường nên khi gặp ba con rồng này, hẳn cũng muốn đùa một chút cho vui chứ không có ý gì. Đợi đùa vài phút liền sẽ kết thúc đúng như tiêu chí “nhanh, gọn, lẹ” của hẳn.

**Ai xem phim ma sẽ hiểu cảm giác ớn lạnh này mà chửi “dm, ma đâu ra mẹ đi, núp núp hoài, sợ chết được”.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Móng vuốt của Hắc Giao Lân

- Quái... quái... quái thú siêu cấp?

Bên kia, ba con rồng nghe xong hẳn nói lại nhìn đến mười chiếc nhẫn giới đầy đủ hình dạng nhiều màu sắc đều là một hồi căng tròn mắt không dám tin

tưởng vào điều vừa nghe được và thấy được.

Không nói đến quái thú siêu cấp là cái giống “trâu bò” gì tồn tại trong tầng lớp quái thú, chỉ cần nói đến mười chiếc nhẫn giới trên tay của tiểu quái thú, đạt được một triệu điểm sinh khí và đồng thời xếp hạng nhất trong cuộc tranh giành khi tiêu diệt được tiểu quái thú cũng đã khiến ba người không thể nào giữ vững tinh thần dù đã rất cố gắng trấn tĩnh, nhưng dường như không thể.

Bất kỳ một chủng tộc nào tham gia cuộc tranh đoạt đều biết, điểm sinh khí luôn là một thứ vô cùng quý hiếm và khó đạt được. Quái thú có thể giết, đồ vật có thể đạt, nhưng liệu rằng số điểm sinh khí được thu về là bao nhiêu khi tiêu diệt một quái thú cấp bậc Linh Sư chỉ được cao lắm là 100 điểm sinh khí?

Còn chưa kể các nguồn tài nguyên thu về đều được cá nhân sở hữu chứ không ai đại mà quy về điểm sinh khí, trợ giúp sức sống cho bản Giới, thành ra cứ mỗi khi hết một lần tranh đoạt, số điểm sinh khí khi được quy về Giới chỉ cao nhất là 10000 điểm.

Đối với Long tộc của ba con rồng, trải qua 69 ngày đầy khó khăn trong cuộc tranh đoạt này, họ chỉ thu về được gần 5000 điểm sinh khí dù gặp rất nhiều quái thú mạnh mẽ hơn họ gấp 3, 4 lần.

Đoạt hạng nhất của cuộc tranh đoạt, xét cho cùng thì chỉ giúp thêm cho bốn Giới có được thêm một vạn điểm sinh khí vô cùng trân quý, hầu như đã gấp đôi con số mà các chủng tộc đại diện cho bốn Giới tích góp được trong 120 ngày. Vậy còn một triệu điểm sinh khí là cái khái niệm gì?

Đây có thể nói là một con số mà Long tộc bọn chúng phải cộng gộp gần như là tất cả các điểm sinh khí của hơn 80 vòng tranh đoạt diễn ra trong hơn 11 vạn năm qua mới có thể đem ra so sánh. Nó tuyệt đối là một con số hết sức khủng khiếp.

Chỉ cần giết được con quái thú này vậy thì chẳng khác gì lập được công đức vô cùng vinh quang, hiển hách cho Long Giới.

-Người đang lừa bọn ta, trước nay làm gì có thông tin về “quái thú siêu cấp” như người tự nhận?

Ép xuống tâm tư, con rồng vàng nghi hoặc lên tiếng.

Con tiểu quái thú này có tư duy, hẳn muốn xác thực rằng liệu có phải nó đang nói bốn cột ba người hay không.

Bất quá Vô Thường lại lập tức chửi đến.

-Lừa cái con c*, bộ người tưởng ta rãnh háng lắm hay sao hả cái bọn này?

-Đây vốn là một mảnh đại lục thần bí, nếu chúng mày cái con c* gì cũng biết, thì tranh đoạt làm con c* gì, khám phá làm c* chi, cứ đi vào rồi ủa đến mà nhặt đồ.

-Thôi, bố mày bức rồi, Phong thúc cản chúng!

Không để ba con rồng kịp phản ứng, Vô Thường lập tức chỉ tay vào ba thanh niên tuấn nỷ, sai khiến Phong thúc giết chúng.

-Grừ.

Phong thúc nhận lệnh gầm lên một tiếng, một bước chân nó phóng đà, cả cơ thể liền như một con gió mang theo song quyền lực lưỡng bay về hướng ba con rồng công kích.

Nhìn đại quái thú với sức mạnh kinh khủng tích tắc đến nhanh, con rồng vàng hô lên, mọi lời nói tục tĩu của Vô Thường đều bị bỏ quên hết.

-Tần ra, hai người các người đối phó đại quái thú này, ta sẽ đối phó tiểu quái thú kia, phòng hấn ra chiêu đánh lên.

-Được.

Đồng ý kế hoạch phân chia tác chiến, cả ba đồng thời chia ba phía mà nhảy lùi ra sau.

-Vùng.

Ba thân ảnh rời vị trí khiến Phong thúc vừa đến đánh vào khoảng không.

-Làm thịt con tiểu long màu đỏ cho ta.

Nhìn ba thân ảnh phân tán với tốc độ gần như đã ngang bằng với quái nhân nam tử, Vô Thường khề cười mà quát lên, ra lệnh cho Phong thúc truy về một con giết đến, hoàn toàn tạo cơ hội để hai con rồng còn lại công kích đằng sau lưng nó.

-Vụt.

Nghe lệnh, Phong thúc không ngần ngại mà đuổi về hướng rồng đỏ bay đi, hai con rồng xanh và vàng đều bị bỏ lại, không một chút quan tâm.

-Hừ, ngu ngốc.

-Trông cậy vào hai người.

Thấy hành động của Vô Thường, con rồng vàng thầm may mắn trong lòng, sau đó hấn vọt dùng ánh mắt liếc xéo con rồng xanh, ra hiệu rồng xanh phối hợp với rồng đỏ, một trước một sau đối chiến với đại quái thú và tiêu diệt nó, còn hấn thì chuẩn bị sức mạnh tấn công về tiểu quái thú đang tui cười bên kia.

-Cẩn thận.

Gật đầu hiểu ý, con rồng xanh để lại một câu cho con rồng vàng liền theo sau đại quái thú nhưng chung quy vẫn cố duy trì một khoảng cách nhất định mà đánh đến, phòng ngừa nó đột ngột xoay lưng công kích thì không kịp phản ứng.

-Nếu người đã có tư duy, có ý thức, vậy thì hãy ném thử Thần thông thứ hai của ta.

-Thực Ảnh Phân Thân!

Rồng xanh vừa quay người rời đi, đôi mắt con rồng vàng nhìn về Vô Thường bỗng chói sáng rực lên, tiếp sau đó, cả cơ thể nó bỗng chia ra làm hai thân ảnh y hệt nhau, có cùng cơ thể, cùng quần áo đang mặc, hệt như hai giọt nước dưới sông không thể phân biệt.

-Vù.

Cả hai đồng lúc phân thành hai hướng đánh về phía Vô Thường.

“Ồ, đây là một Thần thông có sự kết hợp với huyền thuật từ đôi mắt sáng của nó để che khuất đi sự hiện diện của bản thể. Nếu ta không phải siêu nhân, có lẽ chỉ có thể nhìn thấy được thân ảnh hư ảo của nó đang đánh đến trong khi thân ảnh thật của nó lại biến mất và vòng ra sau công kích ta. Rất thú vị, nhưng ta rất tiếc”.

Bản thân Vô Thường dù thấy rõ hai thân ảnh thật và giả của con rồng vàng, nhưng bên ngoài hấn lại giả bộ không biết, đôi mắt trẻ con mang theo một sự khinh thường nhìn chằm chằm thân ảnh hư ảo của con rồng nói.

-Đúng là súc sinh nên đầu óc ngu còn hơn heo, người nghĩ sao lại dám đánh trực diện với ta?

-Hừ, Long tộc chúng ta thân thể vốn cường đại, hùng dũng, một tiểu quái thú như người thì chỉ cần một quyền là nát như. Long Quyền Xuất Hải!

Hư ảnh trông không khác gì thực thể của con rồng vàng lao đến, miệng hét lớn, song quyền sau một hồi đảo qua đảo lại liền hiện lên hư ảnh nhàn nhạt màu xanh như nước biển, bên trong hư ảnh còn có rất nhiều con rồng nhỏ chỉ bằng hạt thóc uốn lượn, trông khá kỳ dị nhưng ẩn chứa năng lượng sức mạnh rất kinh khủng. Nếu nhóm Tiểu Thần trúng một quyền này khẳng định sẽ hồi phi yên diệt.

Bất quá Vô Thường lại biết, tất cả những thứ hấn thấy trước mắt đều chỉ là hư ảo kể cả chiêu thức “Long Quyền Xuất Hải”, cái nguồn sức mạnh to lớn kia nhìn như tỏa ra từ hư ảnh nhưng trên thực tế lại ở phía sau lưng hấn, do chính con rồng vàng phát ra.

Đối với một kẻ vừa già đầu vừa có kinh nghiệm nhiều năm trên chiến trường như hấn, phân biệt được chính xác nguồn sức mạnh tỏa ra từ phương nào là hết sức bình thường.

Ở đằng sau Vô Thường, rồng vàng tiếp cận Vô Thường liền giơ một cái móng vuốt sắc nhọn cùng nụ cười nham hiểm.

“Với móng vuốt Hắc Giao Lân mà mẫu hậu đã tặng cho ta, một vật liệu đặc thù có thể bỏ qua mọi lớp giáp của Linh Long dưới cấp 7 lại không hề vi phạm điều luật của cuộc tranh đoạt, ta mặc dù không tiêu diệt được người nhưng ít nhất sẽ hủy đi tư duy của người, khả khả”.

Móng vuốt Hắc Giao Lân vốn không phải là binh khí hay thứ gì ẩn chứa sức mạnh, nó đơn giản chỉ là một nguyên vật liệu đặc thù khi sinh ra vốn đã mang độc tố kinh khủng và sắc bén nên không vi phạm nguyên tắc hoạt động của cuộc tranh đoạt.

-Vù.

Vô Thường đưa tay móc lỗ mũi đứng yên, hai thân ảnh một thật, một ảo tấn công đến.

-Rồng!

Cũng ngay tại lúc này, tại bên phía Phong thúc, một tiếng rồng ngâm đầy dữ tợn, âm thanh khuếch đại to lớn khiến người nghe đều phải đau tai nhức óc vang lên, báo hiệu con rồng xanh đã sử dụng Thần thông thiên phú Long Ngâm của Long tộc đánh lên sau lưng của Phong thúc.

Các dòng sức mạnh ẩn quy tắc chạm vào người Phong thúc, nhanh chóng bảo đi mọi chi số bao gồm cả công lẫn thủ của Phong thúc xuống, làm Phong thúc càng lúc càng suy yếu dần cho việc này diễn ra rất chậm chạp, cần rất nhiều thời gian.

-Chết đi.

Bên này, hai thanh niên tuần nỹ là hóa thân của con rồng vàng sau khi đã đi vào khoảng cách “giết người”, thanh niên hư ảo liền đánh ra một quyền Long Quyền Xuất Hải vào đầu của Vô Thường.

-Hề, quá đơn giản

Giơ một ngón tay ra cản lại quyền pháp đầy những con rồng nhỏ hết như lăng quăng bơi trong chậu nước, Vô Thường lộ vẻ chán ngán, khinh thường sức mạnh của rồng vàng.

“Quái thú đúng là quái thú, đầu có thêm suy nghĩ cũng ngu si vô cùng, để ta diệt đi ý thức của ngươi”.

“Thần Long Thoát Xác!”

Ngay sát cạnh tấm lưng của Vô Thường, rồng vàng chính hăng tay cầm móng vuốt Hắc Giao Lân đánh mạnh vào đầu của Vô Thường, miệng cũng lăm bầm một Thần thông sở trường khác của Long tộc.

Đánh vào đầu của tiểu quái thú, con rồng vàng biết thế nào cũng sẽ bị lãnh trả lại chỉ ít một đòn, do vậy hấn cần dùng Thần thông thiên phú thuộc lĩnh vực “không gian” rất khó lĩnh ngộ của Long tộc để thoát thân ngay sau khi móng vuốt Hắc Giao Lân đâm vào đầu của tiểu quái thú Vô Thường.

Đạt cấp bậc từ Linh Nhân hay Linh Long trở lên, bản thân người chỉ cần tốc độ có phản ứng và tốc độ ra tay đủ nhanh, dù bị kẻ thù đánh lén nhưng thì ít nhất cũng trả được một đòn trước khi chết. Đối với tiểu quái thú nguy hiểm này, con rồng vàng luôn phải rất thận trọng.

-Bùm

Thế nhưng là thanh niên rồng vàng không nghĩ đến, một quyền rất bình thường của hấn vậy mà lại đánh nổ luôn cả cái đầu nhỏ của Vô Thường, khiến cho huyết dịch cùng não tủy văng tứ tung xuống dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Xin ít huyết nấu cháo lòng

Thế nhưng là thanh niên rồng vàng không nghĩ đến, một quyền rất bình thường của hấn vậy mà lại đánh nổ luôn cả cái đầu nhỏ của Vô Thường, khiến cho huyết dịch cùng não tủy văng tứ tung xuống dưới đất.

-...

-Chuyện quái gì, chẳng lẽ con tiểu quái thú kia chỉ được cái mạnh mồm chứ thật ra nó rất yếu?

Xuất hiện ở vị trí cách thân thể dù nổ nát đầu vẫn vững vàng đứng thẳng của tiểu Vô Thường 60m, thanh niên rồng vàng vô cùng nghi hoặc cùng khó hiểu khi một con quái thú rõ ràng rất mạnh lại bị đánh nát đầu chỉ với một chiêu thức hết sức đơn giản.

-Không thể cảm nhận được nguy hiểm ẩn tàng xung quanh, ta không hề mắc bẫy, con quái thú này đã thật sự bị đánh nát đầu?

Để phòng ngừa kỹ càng hơn, thanh niên rồng vàng vội dùng khả năng cảm ứng siêu mạnh của Long tộc để tìm kiếm các luồng sức mạnh nguy hiểm có thể ẩn tàng trong không khí xung quanh, nhưng không hề phát hiện điều gì khác thường ngoài ba luồng sức mạnh đang di chuyển vòng vòng bên kia của đại quái thú, rồng xanh và rồng đỏ.

-Bịch.

Thanh niên rồng vàng đang nghiêm mặt cẩn thận vì cái chết “lạ” của tiểu quái thú có tư duy, thì cái xác không đầu của Vô Thường bỗng nhiên ngã xuống đất hết như chết thật, máu từ cổ hấn chảy xuống nhuộm đỏ màu đất.

-Vụt.

Một giây sau, cái xác không đầu của Vô Thường tương tự như những con quái thú khác, đầu dù nổ, cơ thể vẫn bật dậy chiến đấu.

Vô Thường đứng lên, một luồng khí thể sức mạnh chỉ bằng Linh Long vừa tấn chức lên cấp 2 bộc phát ra, khuếch tán đi xung quanh.

Cách xa 60m so với Vô Thường, thanh niên Thập cửu hoàng tử Long tộc cảm nhận được hạn định sức mạnh của khí tức này, cả gương mặt tuấn mỹ đều xám xịt tràn đầy lửa giận.

-Mẹ nó chứ, sức mạnh của con tiểu quái này nhỏ yếu như vậy lại dám hù dọa ta này giờ, khôn khiếp, ta chắc chắn băm vằm ngươi ra làm trăm mảnh mới người được con giận trong ta.

Lúc trước quái thú Vô Thường vì còn tư duy nên ẩn dấu khí tức sức mạnh khiến bản thân trở nên thần bí, việc này dẫn đến tình huống thanh niên rồng

vàng làm tường quái thú Vô Thường rất mạnh vì có thể ra lệnh cho đại quái thú có khí tức khủng bố bên cạnh.

Nhưng hiện tại khi đầu nổ, tiểu quái thú không còn tư duy, cơ thể liền theo bản năng của quái thú mà bộc phát ra sức mạnh chiến đấu yếu nhược vốn có, điều này lập tức như một thứ sỉ nhục ám ảnh đầu của thanh niên rồng vàng khiến hắn tức giận.

Một Linh Long vừa tấn cấp 2 lại dọa hắn, dọa một kẻ đã giết không biết bao nhiêu Linh Long cấp 2 như hắn, quá mức là đáng giận.

-Gào.

-Cuồng Long Trảo Trảm!

Thanh niên rồng vàng mang theo sát khí dày đặc rồng lớn một tiếng, tay phải hắn gõ sức trảo vào không khí từ dưới lên trên, ngay lập tức một hư ảnh trảo rồng to lớn tầm 3m đi ra, xé rách mạnh mẽ về phía Vô Thường không đầu.

“Soạt” một tiếng, thân thể Vô Thường tức thì chia thành hai nửa đứt rời ngã xuống đất.

Ở bên kia, con rồng xanh và rồng đỏ đang vừa chạy vừa biến ảo thoát thân để câu giờ, chờ đợi Phong thúc suy yếu sức mạnh đến khả năng cho phép sẽ tiêu diệt nó. Bỗng ngay lúc này, con rồng đỏ liếc mắt nhìn qua nơi Vô Thường và thập cửu hoàng tử giao tranh liền hoảng hốt kêu lên với con rồng xanh.

-Thập cửu hoàng tử đang gặp nguy, nhanh tri viện hắn, hắn sắp không xong!

-Cái gì?

Giật mình khi nghe xong tin tức, con rồng xanh vì không bị Phong thúc nhắm vào nên có rất nhiều thời gian rảnh nhìn sang. Kết quả liền là một tràng há hốc mồm khi thấy con rồng vàng đường đường là một trong 127 vị hoàng tử của Long Hoàng Vạn Tuế, trong tương lai còn có cơ hội ngồi trên ngai vàng ngự trị chúng long vậy mà lại đang quỳ xuống trước người một tiểu quái thú không rõ nguồn gốc.

Hình ảnh này nếu để người nào căm ghét con rồng vàng trông thấy, từ nay về sau nó sẽ không còn cơ hội để đặt tay lên ngai vàng thống trị kia.

-Chết tiệt, Long Lân Tiêu Tiễn.

Tình hình quá gấp rút, con rồng xanh không thể nào từ nơi cách xa thập cửu hoàng tử 200m phóng một cái đến nơi, hắn buộc phải sử dụng cơ thể như cung, một chiếc Long lân như tên, hợp sức bắn phá như thiểm điện, xé rách mọi vật cản nằm trong khả năng của hắn để đoạt lấy cơ hội cứu con rồng vàng.

Bất quá thì cái giá hắn phải trả đó là mất đi 10 năm tu vi, tương ứng với một sợi Long lân đã bị mất. Điều này sẽ khiến hắn phải mất thêm 10 năm mới đột phá được Thánh Long cảnh, chậm hơn rất nhiều đối với Long cùng cấp bậc.

Nhưng mà nếu cứu được Thập cửu hoàng tử, điều tốt sẽ đến với hắn nhiều hơn mười năm tu vi ít ỏi.

-Phá!

Giương cung là cánh tay, rồng xanh áp một chiếc vảy xanh lớn bằng ngón tay vào cánh tay, sao đó dồn lực bắn mạnh ra ngoài, phá nát, đốt cháy mọi luồng không khí tồn tại trên đường đi.

Nơi bên này, tiểu Vô Thường một tay bỏ túi quần đứng thẳng, một tay còn lại đang với cùng ánh mắt lạnh sở vào gương mặt đỏ đần, vô hồn của con rồng vàng đang quỳ dưới đất, hạ người trước mặt hắn.

Từ đầu, ngay khi thanh niên rồng vàng xuất hiện sau lưng Vô Thường, hắn đã lập tức bỏ mặc hư ảnh mà xoay người cùng với một phép ảo thuật đến từ Thiên Địa Nhân do hắn tự tay sáng tạo dựa trên căn nguyên thủ thuật điều khiển tâm trí của Không Tâm Nhân do Mị Ảnh Lam thi triển.

Tiếp đó, mọi thứ diễn ra trong mắt của thanh niên rồng vàng chỉ là bên trong ảo cảnh, thật chất bên ngoài thì hắn lại ngơ ngẩn quỳ xuống đất, Hắc Giao Lân cũng rơi xuống đất rồi bay vào túi của Vô Thường.

-Vệt.

Sau một hồi ngắm nhìn khuôn mặt mỹ nam của thanh niên rồng vàng, Vô Thường liền dùng lực lên ngón tay cắt ra một đường tại cổ của rồng vàng khiến một dòng máu màu vàng kim chảy mạnh xuống.

-Vút!

Cũng đồng thời ngay lúc này, chiếc vảy rồng mang theo uy lực kinh thế bắn đến, định là xuyên qua cơ thể của Vô Thường mới chịu bỏ qua.

-Hừ!

Đang dang dở công việc lại bị người làm phiền, Vô Thường một ngón tay giơ lên nhẹ chỉ về hướng Long lân màu xanh, mọi thứ nơi hắn nhắm đến đều hóa thành bọt khí như chưa hề tồn tại.

-Còn người...

Xử xong chiếc váy rồng, mắt lạnh của Vô Thường khẽ liếc nhìn kẻ quấy rối cách xa khoảng 200m, ngón tay hất lần nữa giờ lên cùng giọng nói bễ nhễ trên cao, không cho người có quyền kháng cự.

-Quý xuống!

-Hự!

Không thể chống cự được lời nói như lời của kẻ trên phán quyết xuống, thân thể thanh niên rồng xanh vô chống trả quý mạnh xuống đất, quý giữa một trận chiến hung hiểm đang diễn ra trong bất lực.

-...

Bất quá khi thanh niên rồng xanh vừa quý chưa đến một giây, cả thân thể hắn đều bỗng biến mất, tại vị trí hắn quý cũng thỉnh thoảng xuất hiện ba món bảo vật bao gồm một cây thương, một bộ giáp và một cây trâm cài tóc.

Có lẽ vì quá sợ hãi trước một “sức mạnh tuyệt đối” đến từ tiểu quái thú, con rồng xanh đã không ngần ngại “buông bỏ” để chạy thoát ra khỏi mảnh đại lục ghê tởm này. Nếu hắn còn ở lại thêm một giây, cái chết có thể sẽ thỉnh thoảng đến với hắn một cách không lường trước được khi mà chỉ với một lời nói đơn giản của tiểu quái thú, hắn đã tuân theo một cách “són hết cả ra quần”.

“Quá mức sợ hãi” là tâm lý đã đột nhập bất ngờ và ám ảnh tinh thần trẻ tuổi của con rồng xanh khi ấy.

-Hí!

Bên kia, bản thân rồng đỏ mặc dù lo thân mà chạy trốn trước sự truy đuổi lòng vòng không hề buông tha của Phong thúc, nhưng với thực lực của hắn thì một cái liếc nhìn cũng đã đủ để hiểu chuyện gì đang xảy ra xung quanh khiến hắn sợ hết hồn kêu kinh.

-Trốn!

Đưa ra quyết định cực nhanh, thanh niên rồng đỏ lập tức biến mất tại chỗ giống thanh niên rồng sau, có điều tại vị trí của hắn chỉ có duy nhất một cái trống lắc tay trông rất giống với đồ chơi đồ ngọt em bé nín khóc mà một người mẹ tốt nào cũng cần.

-Một kẻ thông minh luôn làm ra quyết định nhanh và đúng đắn, chúc mừng hai người.

Vô Thường mỉm cười với hình bóng đã “khuất” của hai con rồng sau đó lại tiếp tục công việc lấy máu rồng.

Vô Thường sau khi lệnh Phong thúc thu gom đồ đạc rơi trên đất, hắn nhìn máu vàng kim đang lăn xuống trên cổ của thanh niên rồng vàng rồi nói, mà chính xác thì giống như đọc bùa chú.

-Rồng rồng rồng rồng, rồng rồng rồng rồng... lấy một bình máu trả một cái mạng, lấy một bình máu trả một cái mạng, may túi ba gang, ý nhầm, mai sống thì hãy nên biết ơn ta, mai sống thì hãy nên biết ơn ta, biết ơn ta.

-Ha ha ha ha.**

Đọc xong hắn liền cười lớn điên cuồng, một tay vội lấy ra bình thủy tinh không biết tìm được ở chốn nào ra hứng máu quý hiếm của con rồng vàng rồi thu vào trong nhẫn giới, làm tư liệu cho những âm mưu đen tối của hắn sau này.

Và cũng không phải chỉ mình con rồng hay tiểu hồ ly yêu dấu của hắn, Vô Thường sẽ lấy máu tất cả những chủng loài tham gia cuộc tranh đoạt để phục vụ cho phòng nghiên cứu tương lai của hắn.

Quá mức rảnh rỗi vì không cần bỏ thời gian ra hấp thụ linh khí, tốn chỉ vài ba ngày liền đã giác ngộ Thần thông hay đủ thứ chuyện, Vô Thường có đủ thời gian để làm nên một số thứ gì đó đặc thù và kinh khủng.

-Tạm biệt và cảm ơn đã cho tí huyết đem về nấu cháo lòng nhé bé cưng của chế, hí hí.

Bỏ mặc con rồng vàng nằm dài, Vô Thường sau khi thu hết tri thức của nó thì tung bay đây yêu đời rồi đi khuất dạng, chuyển qua một nơi khác để thuận tiện “la liếm” thêm máu huyết cho đến khi tiến đến trung tâm mảnh đại lục, tiến đến tòa cung điện hùng vĩ trên cao.

-Vù.

Phong thúc bay đến, kẻ cạnh chủ nhân rồi đi.

Mười phút sau, con rồng vàng nằm trên đất đột ngột tỉnh dậy, đầu óc là một hồi hoang man không rõ như một kẻ vừa bị búa sắt đánh vào đầu dẫn đến “ngáo càn”.

-Ta... ta là ai, nơi này là đâu?

**Nguyên bản là l-ng ghép của tiếng gà kêu trong truyện “Tám Cám” (cục ta cục tác... cho ta nắm thóc ta bới xương...) và lời quạ nói trong truyện “Ăn Khế Trả Vàng” (ăn một quả khế trả một cục vàng, may túi ba gang...)

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Trung tâm mảnh đại lục thần bí - Cung điện trên trời

Năm giờ sau, Vô Thường đã tiếp cận phạm vi 1,5km của một trong số mười sợi xích to lớn nổi thẳng lên cung điện hoàng tráng trên cao, to rộng ít nhất cũng phải gần một nghìn mét.

Hắn đứng đó mẫn chừ.

-Đã năm giờ, đúng là đã năm giờ trôi qua trên con đường không khác gì đồi trọc vậy mà lại không có lấy một tên nào thăm hỏi, đúng là khi đã xui thì đừng hỏi tại sao nước biển có màu xanh. Khốn nạn.

-Haizz, trời sắp tối, chúng ta đi thêm chừng 200m nữa liền cắm trại nghỉ ngơi.

Nói với Phong thúc sau lưng tựa như một người sống, cả hai lần nữa bước đi.

Thế nhưng khi chỉ đi được hơn 50m, Vô Thường và Phong thúc bỗng không còn mối liên hệ với nhau, điều này khiến Vô Thường tức thì nhú mày quay lại nhìn.

-WTH?

Thấy một đồng bụi cát tựa như tro tàn nằm ngay tại vị trí của Phong thúc vừa đứng, Vô Thường kinh ngạc bật thốt lên, cả thân thể hắn đều ứa mồ hôi lạnh mà không dám cử động dù chỉ là một ngón tay.

Một giây trước Phong thúc còn ngay sau lưng, một giây sau lại quý dị biến thành bụi tro trong khi Vô Thường không hề cảm ứng được bất kỳ một loại lực lượng sức mạnh mờ ám nào sát hại, đây là điều quá khiến người khiếp sợ.

Vô Thường đứng bất động trong tình huống lúc này chính là phản ứng khi hắn cảm thấy rừng mình kinh hãi. Một người sống sờ sờ tự dưng chết ngay sau lưng không một tiếng động, ai mà không hoảng.

“Xong đời thẳng bé”.

Kêu khổ trong lòng, Vô Thường cứ thế duy trì thế đứng bất động để cái điều nên đến sẽ phải đến, hậu quả nên có sẽ phải có, tác động lên người hắn.

Thế nhưng mà khi hắn chờ đợi đến phút thứ bảy, vẫn không thấy điều gì lạ thường tấn công bản thân như dự đoán, trong đầu hắn chợt nghĩ hoặc, thân thể đều được buông lỏng thoải mái vì đã xác định được rõ là không có sinh vật ẩn núp ra tay muốn mưu hại hắn.

-Phù.

Thở dài một hơi thoát chết, Vô Thường nhìn bầu trời đang khuất dạng mà suy nghĩ sự tình xung quanh cái chết của Phong thúc, nguyên nhân vì sao một con quái thú lại bỗng dưng hóa thành tro bụi.

Vài giờ sau.

-Có lẽ vì một nguyên nhân nào đó nên quái thú không thể tiến đến trung tâm mảnh đại lục, hoặc cũng có thể là phạm vi gần sợi xích lớn kia.

Ngã lưng nằm trên ghế gỗ cùng một không gian tối om, Vô Thường đưa ra lời suy đoán liền nằm ngủ mất.

Sự tình Phong thúc hóa thành tro, hẳn ngoài cái lý giải là do nguyên tắc cuộc tranh đoạt đã định, quái thú vốn không thể tiến lại gần trung tâm mảnh đại lục là có lý nhất, còn lại, tất cả đều không có căn cứ để nói.

“Ê ku, báo mày tin buồn”.

Vô Thường vừa nhắm mắt không được quá 34 phút, giọng Vô Thường kia chợt vang lên trong đầu hắn sau khi đã phân tích xong tài liệu có được từ con rồng vàng, đánh thức hắn tỉnh dậy.

“Không cần nói tao cũng biết, Thiên Bình hoặc Thiên Cự đã bị người đoạt được rồi chứ gì?”

Vô Thường ngáp dài lên tiếng. “Tin buồn” mà Vô Thường kia muốn nói theo hán thì không còn vấn đề nào khác hơn vấn đề này, quá dễ để đoán được.

“Đúng vậy, Thiên Binh có dạng cây thương với uy năng có thể tạo ra một ngọn lửa có thể thiêu đốt mọi vật đã được Nhị Thập Tam hoàng tử của Long tộc lấy được và đặt tên là Thiên Hòa Thần Long Thương”.

“May mắn một chút cho mày, vì nó là Thiên Binh đã vượt qua cấp độ cho phép nên chỉ chiếm chứ chưa được sử dụng, nếu không kế hoạch giả heo ăn thịt chuột của mày liền đi tong”.

“Rồi, rồi, vậy còn gì nữa thì nói thẳng giúp, mấy ngày nay tao khá mệt nên rất cần được yên giấc một đêm”.

Là một kẻ âm hiểm xứng với câu “ngoài thì làm vậy nhưng bên trong lại chưa chắc đã như vậy”, rồi cộng thêm với rất nhiều thứ, nhiều điều, nhiều thông tin buộc hán phải xoay não suy nghĩ liên tục, đầu Vô Thường hiện tại rất nặng trĩu, rất căng thẳng mệt mỏi. Hán cần phải dừng hoạt động lại trong ít nhất là vài giờ, nếu không sự điên cuồng khát máu sẽ quay lại ám ảnh hán.

“À, vẫn còn một vấn đề, đó là mày quá óc chó. Con rồng điên kia lấy được Thiên Hòa Thần Long Thương chính là vì nó đã ngồi xuống năn nỉ rất, rất lâu mới được nó chấp thuận. Nếu như lúc đó mày đến nhanh thì có lẽ đã khác. Hết rồi, biến, cút, yên ngủ giấc ngủ ngàn thu của mày đi”.

Mắng chửi Vô Thường một câu vừa nhanh, vừa rõ, vừa ro, Vô Thường kia lập tức mất dạng.

Thật ra thì Vô Thường kia còn khá nhiều điều muốn nói về Long tộc nhưng thấy Vô Thường đã mệt nên cũng tạm lặng im, chờ ngày khác có cơ hội lại trao đổi.

-Á đù, hành động năn nỉ cũng ăn xin được sự tán thành của Thiên Binh?

-Haizz, xem như lại một lần óc chó nữa vậy.

Thờ dài vì quá thiếu thông tin về mảnh đại lục, đã thế Nhân tộc trong mười mấy vạn năm lại cũng không có lấy một người tiến được đến trung tâm để ít nhiều cũng biết một vài thông tin mà sẽ chia cho con cháu sau này tham gia cuộc tranh đoạt. Vô Thường hiện lên vẻ mặt chán đời rồi quay trở lại với giấc ngủ yên bình của hán.

Sáng hôm sau, Vô Thường cô đơn rồi đi rất sớm, khoảng cách so với tòa cung điện đã ngay trước mắt, hán cũng đến lúc nên leo lên.

Tầm 10 phút sau đó, Vô Thường đã đi đến dưới chân rễ của sợi xiềng xích mà cũng có thể gọi là chân cầu vì kích thước của sợi xích quá lớn, rộng chừng 1m là ít.

-Hừm, cứ tưởng nó có gì đó đặc biệt, không ngờ ta lại đã sai.

Không hề cảm ứng bất cứ luồng năng lượng sức mạnh nào quái lạ tỏa ra từ sợi xích, Thiên Địa Nhãn cũng không đủ đẳng cấp để nhìn, Vô Thường chỉ đành bó tay bỏ qua. Hán hai chân sử dụng linh lực để tạo thành một chất nhầy dính rồi bắt đầu hiện ngang bước đi trên sợi xích dài khoảng 700m trong khi nếu đổi lại là trường hợp của người khác thì phải rất khó khăn nếu kéo từng chút một di chuyển vì linh lực hoặc sức mạnh năng lượng khác của họ không có khả năng “làm chất dính” giống như hán.

Lại qua thêm 13 phút, Vô Thường rốt cuộc đã đặt chân đến trước một trong mười cánh cửa lớn của cung điện.

-Két.

Không chân chửi, Vô Thường một cánh tay nhỏ đẩy cửa ra, âm thanh cửa mở vang lên, khung cảnh tĩnh mịch bên trong cũng dần dần hiện ra trước mắt hán.

-Hừm, ra đây là nơi diễn ra cuộc phân tranh thứ hạng sắp tới sao? Nó rất trống trải, rất thuận tiện và rất dễ cho việc tung ra các chiêu thức biến ảo dù lớn hay nhỏ.

Ở bên ngoài, khi chưa leo lên sợi xích thì ai đều nhìn thấy nó dường như là một tòa cung điện nguy nga, lộng lẫy, nhưng bên trong, ẩn sau màn “hào nhoáng” ấy lại chính là một đại đấu trường vô cùng thoáng rộng và hùng vĩ dạng vòng tròn.

Khắp nơi bên trong đấu trường thì ngoài mười cái đình nằm ở mỗi mười cạnh khác nhằm làm trạm dừng chân, ngủ nghỉ hay chờ đợi cho mười chủng tộc đến được trung tâm thì tất cả đều là nền gạch trắng xóa bằng phẳng.

-Quao, khí tức mạnh rất nhiều.

Cánh cửa vừa được mở ra, điều tất yếu xảy ra đối với Vô Thường sau đó dĩ nhiên là có hàng chục cặp mắt mang theo uy áp mạnh hơn rất nhiều so với nhóm người Tiêu Thần áp về hán, kiểm tra thông tin của hán dù đứng ở khoảng cách lên đến vài trăm mét.

-Quá yếu.

-Là một kẻ tệ hại, không biết là ở chủng tộc nào.

-Hừm, mùi này dĩ nhiên lại là của bọn Nhân tộc thấp hèn, nó tuyệt không sai.

-Nhân tộc sao, không phải các vị tộc lão đều kể rằng Nhân tộc chưa bao giờ đặt chân đến được mảnh trung tâm?

-Có lẽ kẻ này là kẻ mạnh nhất trong lớp trẻ Nhân tộc 15 vạn năm qua, thật quá buồn cười.

-Yếu như sên, ta một quyền vẫn đánh rụng được.

-...

Hai giây cảm ứng, tất cả các ánh mắt sau khi biết kẻ vừa vào chỉ có sức mạnh yếu ớt, thua kém họ đến vài lần liền dời đi, mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm miễn là đừng đ-ng đến họ.

“Á đù, được, chờ bố mày giải quyết xong vài thằng này sẽ đến các ngươi”.

Cảm ứng có vài luồng khí tức đang tiếp cận, Vô Thường nay đã có sức mạnh chỉ hơn Tiêu Thần một chút tựa như không biết gì, tay chân lỏng lẻo như dân quê mới lên thành thị mà quan sát kĩ hơn một vòng đấu trường.

“Chỉ mới có sáu tộc quần, trừ Nhân tộc đại diện là ta thì còn lại ba tộc khác nữa vắng mặt, hẳn là ba tộc xếp hạng kế cuối”.

Nhìn thấy bốn đình viện không một bóng người lại cộng với việc cảm ứng sức mạnh chỉ có có đúng sáu loại, Vô Thường làm ra kết luận.

-Vụt.

Cũng đúng lúc này, ba thân ảnh mà Vô Thường đã cảm ứng được từ trước cũng đã từ ba hướng khác nhau tiến đến phạm vi 20m của Vô Thường rồi dừng lại.

-Nhóc con Nhân tộc, trên người ngươi có thứ gì thì nhanh giao ra cho bản đại gia để bản đại gia tha cho ngươi một mạng, nếu không thì đừng nói hạng chót, một hạng ngươi cũng không có mà đem về cái Nhân Giới nhỏ yếu rẻ rách của ngươi.

Đứng đối diện Vô Thường, một thiếu niên có màu đen tối trông khá gầy gò nhìn Vô Thường với mười chiếc nhẫn giới đủ màu sắc đeo trên tay mà nhỏ dãi thèm khát.

-Không phải a tên ma tộc gớm ghiếc, đồ đặc của tiểu tử này phải thuộc về Quý tộc cao quý bọn ta, đ-ng vào là chém đứt tờ rym ngươi.

Đứng ở cánh trái Vô Thường, một thanh niên có cánh da tựa cánh dơi đằng sau lưng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn thiếu niên đen tối gầy gò mà nói.

Tiếp đó, thanh niên trông vừa tuấn mỹ lại vừa tràn ngập sự kiêu ngạo hùng hồn đến từ Long tộc cũng lên tiếng một cách ngạo mạn vô cùng.

-Bớt nhảm đi, tất cả tài nguyên của Nhân tộc nhỏ bé này đều thuộc về Thiên Tiêu ta đây, hai phế vật như các ngươi cũng xứng đáng có được sao, buồn cười.

Đối với Long tộc, gã kẻ không mạnh hơn so với bản thân chính là một cơ hội tốt để thỏa chí kiêu ngạo vốn của của Long tộc.

Vô Thường được ba người bao vây đều trực tiếp bị ba người xem như chưa từng tồn tại.

“Khốn nạn cái bọn này”.

Đáp xuống gần cạnh Vô Thường, cướp đồ cũng là cướp của Vô Thường thế nhưng ba người thanh thiếu niên đến từ Ma tộc, Quý tộc và Long tộc đều không hề để mắt đến Vô Thường, xem Vô Thường như một cọng rơm, cỏ rác hoặc nô lệ yếu nhược phải nghe lệnh chủ nhân. Bất quá điều này thật sự cũng không hề đã động gì nhiều đến hắn, bởi với kinh nghiệm của hắn, chuyện này là chuyện quá đời bình thường, ngày xưa đã bị nhiều nên giờ rất quen.

Do vậy để đáp lại “lời chào” của ba người, Vô Thường đơn giản chỉ là vừa bước đi và vừa vỗ tay tạo ra từng tiếng “bạc bạc bạc” liên hồi, miệng thì liên tục mở lời tán dương.

-Hay, hay, rất hay, rất tốt, giỏi lắm, kinh thật, ôi vãi...

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Thiên Thương chọn chủ

- Hay, hay, rất hay, rất tốt, giỏi lắm, kinh thật, ôi vãi...

Cách Vô Thường tầm 460m, bên cạnh trái của đầu trường, tại ngôi đình của Quỷ tộc.

Một thiếu nữ xinh đẹp trong năm người còn sót lại của Quỷ tộc sau vài biến cố nguy hiểm đầy nước mắt, nàng quay qua nhìn một thanh niên tuấn mỹ hỏi.

-Ca ca, chúng ta có cần qua đó trợ giúp Mặc Trắc hay không, bên đó sắp đánh nhau lớn rồi đó.

-Không cần thiết.

Kéo thiếu nữ vào lòng ôm ấp đầy triều mến, thanh niên nói.

-Cứ kệ hần đi, nếu đánh không lại thì hần sẽ chạy thôi, Quỷ tộc chúng ta nổi tiếng là tốc độ, nếu hần chạy mà không thoát nữa thì kết cục chết chính là sự trừng phạt cho hần vì là nỗi ô nhục cho Quỷ tộc.

-Ừm

Mặt đỏ tựa rạng mây hồng, thiếu nữ nằm trong lòng thanh niên khẽ gật đầu một tiếng rất ngọt ngào rồi dựa đầu vào ngực thanh niên tựa như một con chim sẽ nhỏ ép nép vào người mình thương.

Hành động này của hai người không biết phải nói là anh em thật hay là người tình đồng giả anh em.

Bên hướng tay phải của Vô Thường, tại ngôi đình của Ma tộc.

-Mẹ, chỉ là một tên Nhân tộc yếu ớt may mắn đến được trung tâm này, tài nguyên hần kiếm được chắc cũng chỉ có giá trị ngang với vài cọng cỏ, tên Mầm Nhĩ có cần phải làm bẽ mặt sức mạnh của Ma tộc chúng ta vậy hay không?

-Thì kệ hần đi, liên quan gì tới ngươi, hay là ngươi cũng rất thèm muốn đẩy nhưng vì sợ mất mặt mũi lên chửi mắng người ta?

-Con mẹ ngươi ăn nói hàm hồ, muốn đánh nhau không?

-Sợ gì ngươi, thích thì lên!

-...

Ở bên kia, tại ngôi đình do Long tộc chiếm hữu.

Lúc này, một nam thanh niên đẹp trai chột mồm nói với một thiếu niên vô cùng tuấn mỹ đang ngồi nhăm nháp ly trà đầy bình thân và quý phái.

-Nhị thập tam hoàng tử, để Tam Thanh ức hiếp một kẻ yếu nhược của Nhân tộc như vậy liệu có làm mất thanh danh hiển hách của Long tộc chúng ta?

Cạch.

Đặt ly trà xuống, thiếu niên vô cùng tuấn mỹ cười nhạt nói.

-Không, ta chẳng thấy có vấn đề gì liên quan đến thanh danh Long tộc chúng ta cả. Ngươi nên hiểu nơi đây là cuộc tranh đoạt sinh khí giành cho bản Giới đây khắc nghiệt, một kẻ yếu tự xưng mồm đến thì phải chịu gánh lấy hậu quả. Nó đơn giản giống như một tên Linh Long cấp một đòi giết một Linh Long cấp ba vậy, tự chuốc lấy khổ thì hoàn toàn không liên quan đến chúng ta.

-Tam Thanh làm không hề sai.

-...

Nhận được câu trả lời có lý mà cũng không có lý, thanh niên có phần thờ dãi quay người về chỗ ngồi.

“Hử?”

Cũng đồng thời ngay tại lúc này, nhị thập tam hoàng tử chột nhử mày phi thường nặng nề khi cảm nhận được Thiên Hóa Thần Long Thương nhập vào cơ thể của hần bỗng có dị động hết sức khác lạ, như là đang cố sức thoát ra khỏi cơ thể của hần để lao ra bên ngoài.

“Không thể nào, Thiên Hóa Thần Long Thương đang giải trừ khế ước với ta, chuyện gì thế này?”.

-Không, không thể, ngươi phải là của ta, nằm xuống ngay cho ta, ở lại bên trong ta, chết tiệt!

Khuôn mặt hốt hoảng biến sắc dữ tợn, nhị thập tam hoàng tử điên cuồng gào lên tại bên trong đình viện, toàn bộ sức mạnh đều được lôi ra, cố gắng hết sức đè ép xuống hành động đang muốn thoát ra khỏi cơ thể hần của Thiên Bình Thiên Hóa Thần Long Thương đang càng ngày càng dữ dội, càng mạng mẽ.

Hành động này lập tức khiến 6 thành viên Long tộc còn lại đều kinh ngạc nhìn qua.

Cũng tại khoảng thời gian này, phía bên Ma tộc đột nhiên cảm thấy có điều gì đó rất không ổn đến từ vị trí của bốn người Vô Thường.

Một thanh niên luôn quan sát động tĩnh của Mãm Nhĩ liền kỳ quái kêu lên.

-Mọi người mau nhìn thử tình hình của Mãm Nhĩ, ta cảm thấy đã có điều gì đó hết sức không ổn đang diễn ra.

Bảy thành viên Ma tộc còn lại, bao gồm cả “thiếu chủ” bên trong nghe thế đều thoáng nhú mày nghi hoặc nhìn sang.

Ngay lập tức một thiếu nữ đen tối có bất ngờ nói.

-Hà, tại sao Mãm Nhĩ lại đứng bất động để cho tên tiểu Nhân tộc đó đi qua mặt?

-Không, không phải chỉ như thế, cả tên Quý tộc và Long tộc kia đều tương tự, họ trông như một khúc gỗ đứng đờ người vậy a.

Một vài thành viên Ma tộc cũng nói tiếp lên tiếng khi phát hiện điều bất thường.

-Chuyện này chắc chắn là điều không lành rồi, tên tiểu tử Nhân tộc đó có vấn đề.

-Thiếu chủ, ngài xem chúng ta có nên qua chi viện hần?

Một thanh niên đen tối tức thời hỏi mệnh lệnh của thiếu niên tuần mỹ được xưng là “thiếu chủ” trong đoàn Ma tộc.

-Không, đã quá trễ rồi.

Mắt lạnh hiện ra sát ý rất rõ ràng và nồng đậm khói đen âm hàn, thiếu niên thiếu chủ rét lạnh nói với đám người từng chữ một.

-Hần, đã, chết!

-Cái gì?!

-Không thể nào.

Quay trở lại vị trí của Vô Thường.

-Bạc bộp.

Vô Thường sau khi đã đi xa hơn 10m so với vị trí của thanh niên đen tối gầy gò, hần dùng vỗ tay, bước chân cũng khẽ đứng lại.

-Hà hà, các ngươi chỉ là khởi đầu cho nên đừng sợ hãi, ta hứa sẽ tiễn bạn bè của các ngươi đi xuống chơi đùa cùng các ngươi bên dưới, nó sẽ rất nhanh thôi, không quá lâu đâu.

Lộ ra một nụ cười quỷ dị, Vô Thường lần nữa lại tiếp tục bước đi.

Phía sau tấm lưng nhỏ bé của hần, tất cả ba người đến từ Long tộc, Quý tộc và Ma tộc đều trở thành một đám khói bụi được làn gió nhẹ thổi bay đi khắp nơi trong đấu trường.

Họ đã chết một cách vô cùng quỷ dị.

-Bùm!

Cùng thời điểm, tại dinh viện của Long tộc thì một tiếng nổ lớn mang theo máu me đặc sệt màu vàng kim vang lên, Thiên Hòa Thần Long Thường phá nát thân thể nhị thập tam hoàng tử đã hỗn xược trói buộc nó mà ra, lao thẳng đến vị trí của Vô Thường đang chuẩn bị kế hoạch “khủng bố toàn tập” với tất cả sinh vật tồn tại nơi đây.

Phập.

Chưa đến một giây sau, một cây thương có vẻ âm đạm vô quang, bề ngoài nhìn tựa như thương thiết bình thường cắm xuống đất, cắm xuống mảnh gạch trắng xóa không bao giờ hư hại trước những luồng sức mạnh dưới Phá Giới Cảnh ngay trước mặt Vô Thường.

-GRÔNG!

Vô Thường còn chưa kịp phản ứng trước vật thể lạ bỗng dung xuất hiện trước mặt thì tại bên ngôi dinh của Long tộc, một tiếng gầm thét đầy giận dữ nổ lên, tiếng đó là một giọng nói to lớn ồm ồm chấp chứa sự điên cuồng gào xé bầu trời.

-Trả thần thương cho ta, trả thần thương cho ta!!!

-GRÔNG!

Tiếp đó, một con rồng kim quang rực rỡ dài đến tận 15m và dường như chưa từng có thương tích gì bay ra, lao thẳng đến vị trí của Vô Thường cách đó chỉ tầm hơn 500m với khí thế uy dũng vô song, hoàng vương hiện thế.

Sự tình có tính kinh động toàn trường bất ngờ xảy ra, mọi ánh mắt của tất cả mọi chủng tộc có mặt đều bị hấp dẫn, ngay cả sát ý đậm đặc của “thiếu chủ” Ma tộc cũng phải buộc kiềm hãm lại để xem xét diễn biến, vừa hay cũng có thể trợ giúp hắn có thêm tư liệu về tên Nhân tộc bé nhỏ đáng chết kia.

-Ba kẻ kia đã chết rồi sao?

-Họ chết bằng cách nào, sao ta không hề thấy hay cảm ứng được điều gì vậy nhỉ?

-Ê nhìn kia, Thiên Bình dạng thương mà tên dẫn đầu Long tộc đoạt được hơn 10 ngày trước đã thoát ra, bay đến trước mặt tiểu Nhân tộc.

-Quái lạ thật, chuyện gì đang xảy ra đây?

-Xong rồi, tên dẫn đầu Long tộc điên rồi, hắn đã hiện nguyên hình để bằng mọi cách đòi lại Thiên Bình thương.

-...

-Tốt, vậy thì để xem, Nhân tộc và Long tộc có gì.

-Trận chiến này rất đáng xem a.

-Điên đi, cuồng đi, liều mạng hơn nữa đi, khả khả...

-...

Tất cả mọi người, dù là kẻ có thù, kẻ có ghét, kẻ có khó hiểu, kẻ có kinh ngạc, kẻ có tham lam nhìn Thiên Hòa Thần Long Thương... nhưng tất cả ánh mắt đều hướng về một tiểu Nhân tộc, một Kim Long dài 15m và một cây thương ảm đạm đang cắm dưới đất.

Tại chỗ của Vô Thường.

-Trả Thần Thương cho ta, trả Thần Thương cho ta, cho ta, CHO TA!

-GRÓNG GRÓNG!!!

-...

-Ồ, thì ra đây là khả năng chọn chủ của Thiên Bình sao?

Vô Thường đứng thẳng hiên ngang nhìn cây thương hết như vài cây thương của những võ sư chuyên đi biểu diễn đường phố kiếm tiền nơi phàm nhân sinh sống, một nụ cười mang tính “bất ngờ vui vẻ” hiện lên trên khuôn mặt bình thường của hắn.

Thiên Bình, Thiên Cự vốn là vật có linh trí để tự chọn chủ nhân cho bản thân, do vậy nên trước khi Thiên Bình, Thiên Cự và chủ nhân của nó đồng hóa tương liên với nhau càng thêm sâu đậm, nó vẫn có thể cắt đứt giao ước sở hữu mỏng manh bất cứ lúc nào để đi đến với một người mà nó cho là xứng đáng có được nó hơn.

Giữa Thiên Hòa Thần Long Thương và nhị thập tam hoàng tử của Long tộc chỉ vừa ký kết giao ước hơn mười ngày trước, cả hai đều chưa từng một lần xông ra chiến trường hay chiến đấu cùng nhau nên tình cảm kết nối cả hai lại với nhau là một con số 0 to lớn. Việc phá vỡ giao kèo để đến bên cạnh Vô Thường – một kẻ mà nó cho rằng sẽ phù hợp hơn rất nhiều so với nhị thập tam hoàng tử là điều rất dễ hiểu.

-Thiên Hòa Thần Long Thương, Thiên Hòa, Hòa tức là lửa?

Phùng!

Nghĩ rồi, lòng bàn tay trái của Vô Thường liền xuất hiện một ngọn lửa màu tím lộng lẫy về sắc, pháp phùng lên xuống không tắt dù gió mạnh có thổi qua.

-...

Thế rồi ngay khi ngọn lửa tím của Vô Thường hiện ra, một hấp lực dữ dội từ cây thương bộc phát, trực tiếp hút hết ngọn lửa tím của Vô Thường vào thân thương, sau đó cả cơ thể nó liền nổi hỏa, bùng cháy một ngọn tím y hệt của Vô Thường.

Thấy vậy Vô Thường liền mỉm cười nói với nó.

-Có vẻ như mày rất thích lửa của tao, chắc là nó ngon lắm nhỉ?

-GRÓNG RÓNG!

Đang lúc Vô Thường và Thiên Hóa Thần Long Thường tâm tình, cây thương nghe hiểu lời Vô Thường nói thì phập phùng ngọn lửa tím to nhỏ để tỏ ý gật đầu, thì nhị thập tam hoàng tử với hình hài kim long to lớn cũng đã đến, nó mang theo sức mạnh kinh người cùng một tràn gấm rổng vang dội tứ phương đi qua, phá hủy bầu không khí tốt đẹp giữa Vô Thường và cây thương.

Điều này lập tức khiến Vô Thường nổi giận, hất quay đầu nhìn con rồng vàng dài 15m đầy lạnh lẽo.

-Chỉ là một con nghiệt súc lại dám hỗn láo trước mặt ta? Để ta cho ngươi biết, một con giun biết bay trước mặt ta kêu gào sẽ thành cái giống gì... Quý xuống!

-Àm

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Xin máu lần hai

- Àm

Hai chữ “quý xuống” được Vô Thường lãnh đạm thốt ra, kim long to lớn trên không trung chỉ còn cách Vô Thường đúng 56m liền tức thì rụng xuống, cả cơ thể điều dán chặt trên gạch trắng không thể cử động.

-Thấy chứ, đứng trước mặt ta thì im lặng luôn là điều tốt.

-Hãy bé cưng, ta quay lại với ngươi rồi đây a...

Nhìn con “giun vàng” đang có ánh mắt vừa ngơ ngác vừa tức giận, Vô Thường lạnh giọng một câu liền quay lại “trao đổi tình cảm” với Thiên Hóa Thần Long Thường, mặc cho tất cả mọi chủng tộc có mặt nơi đây đều đang không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, tiểu quái nhân tộc vì sao chỉ cần một câu quát lạnh thì đã khiến một kẻ dẫn đầu Long tộc tham gia cuộc tranh đoạt lại nằm ngay ngán trên đất tựa cún con văng lòi.

-À, ta hiểu rồi, thì ra bọn Long tộc yếu như vậy a, một chiêu Thần thông ra lệnh của tiểu tử Nhân tộc đã không thể đỡ nổi mà phủ phục xuống đất.

-Không phải đâu a, cái này gọi là “giả heo ăn thịt hổ”, con rồng vàng đó giả bộ nằm van xin vậy thôi, chứ một hồi sẽ đột nhiên vùng dậy cắn nát đầu tên tiểu tử kia cho xem.

-Hừm, có lẽ hai đứa là đang diễn kịch cũng nên.

-Này, hình như ta thấy con tiểu long đó do nhìn thấy một con gián chạy dưới đất nên bò xuống vui đùa cùng thôi, chứ nào phải van xin tha mạng hay bị trúng Thần thông gì.

-Ê bọn Long tộc, các ngươi đang diễn xiếc à, nếu vậy thì xiếc rất hay đấy.

-Ha ha ha, buồn cười thật, cười chết mất, ha ha ha...

-...

Thần thông của Vô Thường không nhắm vào bất cứ một ai khác ngoài nhị thập tam hoàng tử của Long tộc, khí tức phát ra trên người hắn lại rất yếu nên chỉ mất vài giây suy nghĩ một số kẻ không mấy thông minh liền suy đoán cùng với vẻ châm chọc Long tộc nồng đậm, hoặc cũng có thể là cố tình tranh thủ cơ hội sỉ nhục Long tộc trong khi vẫn bị khiếp sợ trước Thần thông quá mức kinh hãi của Vô Thường.

Còn những người thông minh thì lựa chọn im lặng suy nghĩ, nhất là sự tình ba người vừa chết một cách không rõ lý do trước đó liền kết lại, trong lòng họ, một cảm giác ớn lạnh tự nảy sinh đối với tiểu Nhân tộc Vô Thường bỗng dưng hiện ra, nó đang dần bao trùm và dần xâm lấn tâm trí họ.

“Kẻ này không hề đơn giản” chính là một suy đoán tạm thời ở thời điểm này của họ đối với Vô Thường.

Tại bên ngói đình của Long tộc.

-Con bà cái bọn thấp kém sủa bậy, nhị thập tam hoàng tử thua là vì trước đó đã bị Thiên Hóa Thần Long Thường phá toái thân thể một lần, nên để hình thành lại thân thể mới như đúc thì đã phải mất sức mạnh rất nhiều, dẫn đến suy yếu đi mới bị tên oắt con Nhân tộc chèn ép, nếu không thì dù chỉ một tiếng rống, tên oắt con đó liền chết tươi.

-Bát công chúa, chúng ta thật không cần lên giúp đỡ cho nhị thập tam hoàng tử?

Một thanh niên Long tộc hỏi một thiếu nữ có dáng người mảnh khảnh, gương mặt xinh đẹp quyền quý hỏi.

Nghe vậy thiếu nữ nhất thời lắc đầu nhỏ nhẹ nói.

-Không được, ta biết đệ ấy xưa nay đều rất kiên cường, sẽ không muốn nhận được sự giúp đỡ từ bất cứ ai dù là việc khó khăn gì, đây cũng có lẽ đã là đạo tâm mà đệ ấy lựa chọn theo đuổi trên con đường tu luyện thành Thần. Chúng ta nếu giúp đệ ấy lúc này sẽ khiến đệ ấy không vui, có khi còn để lại một vết nứt trong đạo tâm của đệ ấy, nên là chúng ta chỉ có thể để đệ ấy tự giải quyết chuyện của bản thân.

-Nhưng mà thừa bát công chúa...

-Đừng nói nữa, đây là lệnh của ta.

Nghiêm mặt nhỏ vừa quyền quý vừa xinh như hoa, thiếu nữ lạnh nhạt nói với thanh niên Long tộc kia.

-Vâng, ta hiểu.

Không còn gì để nói hay kiến nghị, thanh niên Long tộc quay người rời đi, trở lại vị trí của bản thân để quan sát tình hình của nhị thập tam hoàng tử đang ở hình dạng bản thể nơi xa.

Trong lúc này, Vô Thường đối diện với Thiên Bình thương bắt đầu “trao đổi tình cảm”.

-Gi hã, thích ta lắm sao, ô yê, ta đã hiểu rồi đó nha. Ta cũng thích ngươi lắm đó.

-Về nhà anh sống nhé bảy tỷ?

-...

-Sao, giờ rốt cuộc mày có khả năng biến hình hay không, nếu không thì rút, chứ tao không muốn mày nhập vào cơ thể của tao, hiểu chứ?

Cũng không biết Vô Thường trao đổi thật với cây thương hay chỉ là tự biên tự diễn, Vô Thường tỏ rõ thái độ không đồng ý với việc cây thương muốn nhập vào người hắn. Hắn không muốn bản thân sẽ giống con rồng vàng kia, bị thương phá nổ người bay ra ngoài khi nó thấy có người xứng đáng được cảm nó hơn bản thân hắn.

Còn việc hắn đưa ra đề nghị biến hình là vì hắn đã có liên tưởng đến bộ đồ mà hắn đang mặc, đồ của Đế cảnh còn biến hình được thì Thiên Bình chẳng lẽ lại không thể, mà nếu thật sự là không thể thì Vô Thường lại nghĩ cách khác vì dẫu sao thì cả hai cũng đã có giao ước ngay khi Thiên Bình dạng thương hấp thụ hỏa diễm của Vô Thường.

-Gi, được à?

-Vậy thì biến thành... thành một chiếc bông tai treo ở đây.

Đối nhân với câu thương bốc lửa tím, Vô Thường vừa chỉ tay vào tai trái vừa nói.

Ngay lập tức khi hắn dứt lời, cây thương bỗng hóa nhỏ như một cây kim rồi “vụt” một tiếng xuyên qua tai Vô Thường, uốn vòng tròn tạo thành một chiếc bông tai rực cháy lửa tím, một giây sau liền âm ỉ vô quang trông không khác gì những chiếc bông tai bằng bạc hay đeo cho trẻ nhỏ để phòng bệnh.

Cảm nhận tiểu Hỏa nằm trên tai trái dù đã âm ỉ không sắc nhưng vẫn tỏa ra một ngọn lửa vô hình ấm nóng kỳ lạ, Vô Thường cười nhớn miệng hài lòng.

-Ngoan, rất ngoan, vậy thì từ nay ngươi sẽ không còn mang tên Thiên Hỏa Thần Long Thương của con giun vàng kia, tên mới của ngươi sẽ là tiểu Hỏa của Vô Thường ta, nhớ đấy, là tiểu Hỏa.

-Giờ tới phiên ngươi, con giun nhỏ.

Sau gần ba mươi giây trao đổi với tiểu Hỏa, Vô Thường cuối cùng cũng quay người, bắt đầu xử tội nhị thập tam hoàng tử của Long tộc đang rất muốn nói hay la hét, gầm rống lên với hắn nhưng không thể làm được vì đã bị Vô Thường khóa mọi hành động, điều duy nhất nó có thể làm chỉ có hai vấn đề, một là thoát khỏi cuộc tranh đoạt, hai là dùng ánh mắt oán độc vô cùng vô tận nhìn chằm chằm Vô Thường như muốn ăn tươi nuốt sống hắn một cách triệt để và dai dẳng, để tên tiểu Nhân tộc này ném trái hương vị đau đớn tột cùng vì đã gây thù với nó.

Nhoáng một bước chân, Vô Thường liền đã đứng trước mặt của con kim long to lớn phủ phục dưới đất mà khó chịu nói.

-Nhìn, nhìn cái đó.

Đặt một chân chà mạnh lên mũi của con kim long khổng lồ còn bản thân thì chẳng khác gì một cái răng bé nhỏ của nó, Vô Thường lại nói.

-Tổ tiên của ngươi vốn chỉ là một con giun đất tiến hóa mà thôi, chẳng có cái khi là gì oai hùng, vinh quang hiển hách. Cho nên khi gặp phải nhân loại cao như ta thì phải biết phủ phục, rõ rồi chứ?

-Sao, muốn được mở miệng?

Nhìn ánh mắt không thể tả nổi lửa giận và sự căm thù như là bắt nguồn từ chín tỷ kiếp trước, lại nhìn mặt rờn run rẩy kịch liệt không thể kìm nén, Vô Thường hiểu nó đang muốn gì. Bất quá thì dĩ nhiên là hắn không cho.

-Rất tiếc, trước mặt ta thì ngươi không có cái quyền đó.

Đối với Vô Thường, hắn không việc gì phải trò chuyện với một kẻ mà hắn là người sẽ định đoạt số mệnh của kẻ đó. Để kẻ đó im lặng lắng nghe và từ từ thưởng thức những màn tra tấn nặng hoặc nhẹ của bản thân hắn, đó mới là sự tình mà Vô Thường rất yêu thích.

-Này, nhìn cái này đi, ta chắc là ngươi cũng biết nó là thứ gì mà nhỉ.

Chỉ tay vài chiếc bông tai do cây thương đã từng có tên Thiên Hỏa Thần Long Thương hóa thành, Vô Thường dùng bộ mặt mỉa mai, chế nhạo nhìn kim long nhị thập tam hoàng tử Long tộc.

-Chỉ gần một phút trước nó vốn là của ngươi, nhưng rất tiếc thì nó hiện tại là bé yêu của ta.

-Hừm, ngươi hẳn là không biết nguyên nhân tại sao và vì đâu khi ta vừa đến nơi đây nó liền thoát ra khỏi người để lựa chọn ta làm chủ nhân? Được rồi, vậy để xem như một phần thưởng tiền đưa ngươi ra đi, ta sẽ để ngươi biết lý do.

-Khà khà ha ha ha.

-Mà quên, trước đó cho ta xin miếng huyết về nấu cháo ăn nhé, máu rồng hơi bị bỏ đường cho cái đó đó.

Vô Thường sẽ không quên mục đích chính yếu của hắn, chỉ với một mẩu máu cướp được từ thập cửu hoàng tử Long tộc, thật sự là rất khó để hắn có thể hiểu được từng chi tiết tế bào nguyên tử của sức mạnh Long tộc, hắn cần có ít nhất phải là hai mẩu để có thể đối chiếu so sánh với nhau, tìm ra sự khác biệt cũng như nguyên nhân có sự cách biệt sức mạnh của Long tộc.

Do vậy hắn lập tức đưa tay nhỏ mở miệng rồng, một ngón tay soẹt qua đầu lưỡi kim long tạo ra một đường máu vàng sệt rồi lấy bình gỗ trúc ra hứng máu.

Bên ngai đình Long tộc, tại thời điểm Vô Thường lấy bình hứng máu, thanh niên Long tộc là người từng đưa ra kiến nghị viện trợ nhị thập tam hoàng tử lập tức cả kinh, hốt hoảng kêu lên.

-Không xong, hắn là muốn lấy máu của nhị thập tam hoàng tử, chúng ta phải ngăn cản hắn lại.

-Được, chúng ta cùng xông ra tiêu diệt tên tiểu tử Nhân tộc nhỏ bé hỗn xược kia.

-Lên!

Thế nhưng khi năm vị thanh thiếu niên Long tộc định ra đi tìm đường cứu nhị thập tam hoàng tử thì giọng quát dù có vẻ rất lo lắng nhưng lại được kiên quyết nói ra đến từ Bát công chúa của Long Hoàng Vạn Tuế.

-Không được, tất cả không được đi đâu hết, đây là mệnh lệnh của ta. Ai dám đi dù chỉ một bước thì đừng trách ta ra tay.

Trên con đường tu luyện, “đạo tâm” hay cũng còn có thể gọi là “sự chấp nhất, mục đích tu luyện” của một người là thứ quý giá vô cùng. Mất đi nó, một tu luyện giả dù là bất kỳ một chủng tộc nào tồn tại trên thế giới đều cũng sẽ như một kẻ vô hồn, sống mà không có mục đích, tu luyện mà không có điểm mong chờ, rồi cho đến cuối đời, họ vĩnh viễn sẽ không thể nào đạt được ngưỡng cửa sức mạnh cao nhất của con đường tu luyện.

Nhìn thân đệ đệ mà bản thân Bát công chúa rất yêu thương đang chịu đau khổ đến từ sự sỉ nhục rất khốn nạn của tiểu Nhân tộc đáng ghét, nàng làm sao lại không muốn cứu trợ, không đau xót lòng đây, nhưng là vì tương lai của nhị thập tam hoàng tử, nàng phải nhẫn xuống tâm tư, không dám manh động cứu người.

Nghe Bát công chúa mệnh lệnh, năm thanh thiếu niên Long tộc vừa muốn định ra tay lại dừng, không đến cứu nhị thập tam hoàng tử nữa.

Trong Long Giới, chỉ cần là người của hoàng tộc Long là không thể dùng gan để đi đến, nếu không thì hậu lãnh về cũng không phải chỉ dừng lại ở bản thân của người trêu chọc.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Vạn Diệt Thiên Hỏa

“Ừ, không giúp thì không giúp, bộ tưởng bọn ta muốn làm sao. Đây chẳng qua chỉ là biểu hiện giả bộ tốt đẹp với các ngươi để lấy thiện cảm với hoàng

tộc mà thôi, nếu các người không phải người hoàng tộc, con cháu của Long Hoàng Vạn Tuế thì cứ mơ đi rồi bọn ta sẽ biểu hiện lo lắng như vậy. Đúng con chó cái điên, chờ coi em người chết rồi thì lấy cái chó má đạo tâm ở đâu ra mà bảo vệ, giữ vững”.

Thanh niên Long tộc lúc trước đã từng trò chuyện với Bát công chúa vừa quay lưng về hướng nàng, vừa méo mồm mắng thăm.

Đạo tâm của một tu luyện giả có vỡ hay không vỡ thì cũng chỉ có người còn sống mới liên quan đến, còn người chết thì đạo tâm đã hóa hư vô, không có gì để nói. Bát công chúa nhìn bản thân như đang làm một việc đúng đắn của người chị tốt, bảo vệ tương lai cho em trai bé nhỏ nàng thương nhưng trên thực tế nàng lại đang ngu ngốc đưa tiền em trai nàng tiến gần hơn đến với cái chết.

Bên kia, Vô Thường sau khi lấy được một ống trúc đầy máu vàng kim lại có cảm giác nóng hổi tựa lửa nhiệt cát vào nhẵn gối, hần cười nhạt nói với nhị thập tam hoàng tử.

-Người biết không tiểu giun đất, tiểu Hỏa bỏ người đến với ta đơn giản là vì ngọn lửa của ta tốt hơn của người.

-Và cũng để làm bằng chứng cho người hiểu, ta ban tặng người ngọn lửa tình yêu của ta, nó sẽ giúp người hiểu hơn về điều đó.

-Cháy lên đi, ngọn lửa của ta!

Dịch chuyển đến vị trí cách 20m so với nhị thập tam hoàng tử, Vô Thường “tách” một cái búng tay, một ngọn lửa tím đậm đặc lập tức bùng cháy trên cơ thể của kim long, che phủ khắp thân thể của nó từ đầu đến chân mà thiêu đốt.

-Hãy cảm nhận ngọn lửa của ta nó khác biệt như thế nào đối với ngọn lửa của người.

Lại “tách” một cái búng tay, Vô Thường trao trả tự do cho kim long, còn bản thân thì quay lưng lại với nó, hai tay nhỏ nhắn bình thản bỏ vào túi quần, tư thế nhỏ bé hiên ngang không màng việc con kim long chắc chắn sẽ hóa điên cuồng đến sau bao nhiêu si nhục mà hần đã làm trên người nó.

Bất quá thì như Vô Thường đã dự liệu trong đầu, con kim long đầy lửa tím sau khi thoát khỏi trói buộc thì nó mặc dù rất, rất, rất muốn lao đến cắn xé Vô Thường cho hả cơn giận trong người, trả thù sự sỉ nhục và lấy lại Thiên Hỏa Thần Long Thương vốn đã từng là của nó, nhưng rồi khi bản thân suy nghĩ điều Vô Thường nói về nguyên do Thiên Hỏa Thần Long Thương bỏ rơi nó, nó liền lựa chọn nhìn xuống con tấc, thân thể từ từ cảm nhận sức mạnh đến từ ngọn lửa tím bao quanh bảo thân, xem xét ngọn lửa này có điều gì khác biệt và vượt trội hơn so với Tam Diệt Thiên Hỏa* của nó.

*Tam Diệt Thiên Hỏa của nhị thập tam hoàng tử bao gồm ba loại hủy diệt: Hủy diệt phòng ngự, hủy diệt công kích và hủy diệt sinh mệnh lực.

Kim long lấy đuôi làm điểm tựa đứng thẳng người cảm nhận khí tức sinh mệnh trôi đi qua từng giây, các chủng tộc khác có mặt và nghe đến cuộc đối thoại giữa tiểu tử Nhân tộc và người dẫn đầu Long tộc cũng đều chăm chú nhìn đến tình hình kim long chống chịu lửa tím (tử hỏa), thậm chí một số kẻ mạnh mẽ liền bỏ thêm nhiều sức để nhìn rõ hơn và có cảm ứng tốt hơn để cũng giống kim long, cảm nhận thử sức mạnh của ngọn lửa tím đậm đặc, huyền ảo kia.

Chỉ trong giây lát sau, con kim long nay đã bị ngọn lửa tím bao mòn mất lớp da bên ngoài làm lộ máu thịt vàng kim bên trong liền hóa lại thành hình dáng một thiếu niên tuấn mỹ được bao trùm trong ngọn lửa tím.

Bỏ mặc khí tức sinh mệnh đang tắt dần, thiếu niên tuấn mỹ nhị thập tam hoàng tử cười buồn nói với Vô Thường.

-Thiên Hỏa Thần Long Thương vốn là Thiên Binh có thể tạo ra một ngọn lửa hủy diệt mọi thứ, ngọn lửa của người, mà nó cũng có thể được gọi là Vạn Diệt Thiên Hỏa cũng có thuộc tính tương tự Thiên Hỏa Thần Long Thương. Nó chọn người là điều lúc này ta đã sáng tỏ.

Nhị thập tam hoàng tử Long tộc đúng là kẻ có thiên phú cao nhất, sức mạnh lớn nhất, kiêu ngạo lớn nhất trong đoàn người nhưng điều đó không đồng nghĩa với hai từ “mù quáng”, luôn chấp nhất Thiên Hỏa Thần Long Thương thuộc về chính mình như một kẻ điên không hiểu lý lẽ. Hần là một kẻ thông minh và hiểu biết.

Tức giận kêu gào đuổi theo Thiên Hỏa Thần Long Thương để đòi lại chỉ là hành động phản xạ mất kiểm soát do bất ngờ mất đồ vật yêu thích, do thế nên lúc đầu hần cũng không tấn công trực diện Vô Thường một cách tùy tiện khi bay đến, mục đích chính nhắm vào chỉ là Thiên Hỏa Thần Long Thương.

Hiện tại bản thân đã trúng Vạn Diệt Thiên Hỏa, một loại hỏa nguyên có khả năng ma diệt mọi thứ được tiểu tử Nhân tộc phát ra, hần xem như đã tâm phục khẩu phục. Bây giờ để được sống, hần chỉ còn cách buông bỏ cuộc tranh đoạt, trở về với Long Giới, với người mẹ luôn thương yêu hần, đang lo lắng, mong chờ hần trở về nhà.

-Vừa sở hữu Vạn Diệt Thiên Hỏa lại vừa có năng lực kiểm soát cơ thể của sinh vật khác, Nhân tộc đúng thật là một chủng tộc nguy hiểm nhất trên đời mà sách Long cô đã từng ghi chép vào thời sơ khai thái cổ...

Nói rồi một câu cuối cùng này, thiếu niên tuấn mỹ lập tức biến mất, chỉ còn để lại đúng bảy món bảo vật nằm trên nền gạch trắng xóa tại vị trí vừa đứng không lâu.

Để giải Vạn Diệt Thiên Hỏa chỉ có ba cách duy nhất, một là bản thân người trúng đòn mạnh hơn rất nhiều so với người ra đòn, hai là người ra đòn chủ động thu hồi Vạn Diệt Thiên Hỏa, và ba là thoát ra khỏi phạm vi tấn công của người ra đòn, cách đứt đi sợi giây liên kết sức mạnh nhờ khoảng cách.

Trong tình trạng sức mạnh đã giảm đi rất nhiều do sự gấp gáp trong việc khôi phục thương thể mà Thiên Hỏa Thần Long Thương gây ra, nhị thập tam hoàng tử không thể rõ ràng Vô Thường có thật chỉ mạnh như bản thân hần cảm ứng được hay không, và lại hần cũng nghĩ rằng Vô Thường dĩ nhiên sẽ

không tự dung phát lòng tự bi để giải trừ Vạn Diệt Thiên Hóa, do vậy hẳn chỉ còn lựa chọn thứ ba để tự tìm về được cái mạng quý giá của bản thân.

Biết được kim long đã thoát thân, Vô Thường quay người trở lại, một tay phất lên liền thu hết những thứ nằm dưới gạch trắng vào trong nhẫn giới, sau đó hẳn khẽ tự nhắm như trả lời câu nói cuối của nhị thập tam hoàng tử Long tộc.

- Vạn Diệt Thiên Hòa sao? Có lẽ...

Vô Thường, hẳn không biết Vạn Diệt Thiên Hóa – một loại sức mạnh có thuộc tính lửa kỳ lạ được ông trời ban cho những kẻ may mắn, là thứ khi gì. Hẳn chỉ biết duy nhất một điều, ngọn lửa của hắn là một ngọn lửa đến từ Tâm Đan biến dị có tiềm năng khí tức của Thiên Địa ngũ, còn Vạn Diệt Yêu Hòa là vật gì, chức năng ra sao, hẳn dù rất muốn nhưng lại không biết. Bất quá với hai từ “vạn diệt”, hẳn cũng đoán được đôi chút vấn đề của Vạn Diệt Thiên Hóa.

- Giờ đến chúng mày.

Dùng một ánh mắt vừa có tà ác, vừa có lạnh lẽo, Vô Thường đảo quanh một vòng đại đấu trường, nhìn qua từng khuôn mặt biểu cảm khác nhau đối với hắn.

Kinh ngạc, khó hiểu, sợ hãi, nghiêm mặt, ganh ghét... một loại cảm giác kì quặc khó hiểu là biểu hiện của đa số người có mặt tại nơi đây, nhất là ba chủng tộc Hồn tộc, Mộc tộc và Thiên hồ tộc đối với Vô Thường, một kẻ chắc chắn ẩn giấu sức mạnh vì đã được Thiên Bình dạng thượng chọn làm chủ. Điều này, không ai ngu ngốc đến nỗi bỏ qua nó.

Tức giận là biểu hiện đến từ Quỷ tộc.

Giết, giết và giết, sát ý kinh thiên, hiếu chiến cuồng nộ chính là biểu hiện lớn nhất của Ma tộc và Long tộc đối với Vô Thường.

Cảm nhận được tất cả các ánh mắt chấp chứa đầy cảm xúc này, Vô Thường mang theo một nụ cười nhìn vào tuy bình thường nhưng có điều gì đó rất lạ ẩn bên trong, hẳn bỗng chợt cất lời, âm thanh vang vọng to lớn khắp mọi ngõ ngách trong đấu trường cung điện.

- Nể mặt con giun vàng khôn ngoan kia, ta cho các ngươi một giây để rời khỏi nơi đây hoặc trực tiếp rời thẳng cuộc tranh đoạt. Nếu không... hà hà hà, hà hà hà ha.

- Chết!

Kẻ mạnh người yếu đã phân minh, Vô Thường cũng không có quá mức rảnh rỗi chơi đùa trong khi nào hẳn chứa rất nhiều thông tin kỳ lạ cần được giải quyết, ngoài ra hẳn cũng muốn bớt đi nhiều đối thủ nguy hiểm, trợ giúp những thành viên khác của Nhân tộc đến được trung tâm có thêm cơ hội giành hạng trong cuộc tranh đoạt.

Và lại, cũng do hắn không biết quy tắc tranh đấu giành hạng là như thế nào, có hay không phân chia bảng này bảng nọ, đánh đấm tay đôi hai người lời thối, cho nên Vô Thường quyết định loại hết, loại được ai thì cứ loại, bớt một người là bớt một khoảng thời gian thi đấu dai dẳng.

Vô Thường vừa dứt lời, một trận âm thanh âm trầm đầy sát khí cùng với khí tức sức mạnh vô cùng to lớn, chẳng khác gì Phong thúc trước đây của hắn truyền đến.

- Chết, đúng, ngươi là kẻ phải chết!

- Rống! Xúc phạm Long tộc ta, chết!

Dường như cũng đồng lúc truyền đến với âm thanh kia, một đạo âm gầm rống của loài rồng hung mãnh truyền đến bên tai Vô Thường.

Tiếp đó từ hai bên trái phải, một đoàn người với sự dẫn đầu là thiếu niên đen tối tuấn mĩ và một đoàn rồng bay to dài, lấp lánh vài màu sắc do một thiếu nữ dẫn đầu bay nhanh đến, cả hai đều nhắm hướng vị trí của Vô Thường mà đi đến, khí thế kinh khủng nhất họ có thể tạo ra cũng đồng lúc ép mạnh qua, muốn không bỏ tinh thần của mục tiêu mà họ nhắm đến.

Tất cả những gì Ma tộc và Long tộc đang làm lúc này chỉ vì một lý do duy nhất, giết chết Vô Thường.

Đây là quyết định mà Long tộc và Ma tộc đã lựa chọn đưa ra vì những sĩ nhục, những cái chết mà Vô Thường gây nên, việc hắn ép được nhị thập tam hoàng tử rời đi cũng không nói lên rằng hắn mạnh, bởi lẽ nhị thập tam hoàng tử đã mất quá nhiều sức mạnh khi khôi phục lại thân thể trở lại nguyên vẹn.

Còn “Vạn Diệt Thiên Hóa” mà nhị thập tam hoàng tử nói ra trước khi rời bỏ cuộc tranh đoạt đúng là chuyện khiếp hãi đối với những người hiểu được sự ghê rợn của “Vạn Diệt Thiên Hóa” và từ đó hiểu được nguyên nhân cái chết vô hình của ba người kia. Nhưng nếu xét về nguyên bản thì cách sử dụng “Vạn Diệt Thiên Hóa” chỉ tương tự như sử dụng Thần thông cho nên cũng không phải không có biện pháp đề đối phó. Kẻ cả sức mạnh “kiểm soát cơ thể sinh vật” mà có lẽ là Thần thông bản mệnh của tiểu tử Nhân tộc trong lời nói của nhị thập tam hoàng tử cũng tương tự như vậy.

Điều duy nhất họ tự tin đó là khí tức sức mạnh của Vô Thường tỏa ra rất yếu so với họ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Hưởng thụ mỹ vị của các chủng tộc

- Haizzz, tiếc là ta không có thời gian để chơi đùa với các người.

Nhàn nhật nhìn đoàn Ma tộc và Long tộc bay đến, Vô Thường lạnh lùng hô lên.

-Một giây đã qua, giờ thì...

-Định!

Một lời vừa ra, không gian vẫn động, gió vẫn thổi, hạt cát vẫn bay, thế nhưng chỉ duy nhất sinh vật liền phải dừng lại mọi hành động, bất kể đang làm việc, ở đâu và như thế nào, thậm chí cả ý nghĩ của chúng cũng không ngoại lệ thoát khỏi.

Cứ thế, tổng cộng 42 sinh vật đến từ Ma tộc, Mộc tộc, Hồn tộc, Long tộc, Quỷ tộc, Thiên Hồ tộc dù đang đứng, ngồi, nằm hay bay nhảy trên không đều bị đứng hình như một pho tượng đá rồi rơi xuống đất, yên lặng tựa một vật đã chết cứng.

Trong thế giới tu luyện, Thần thông là thứ ẩn chứa “pháp tắc” để tu luyện giả xuất ra, công kích về kẻ địch. Còn tu vi đẳng cấp lại là thứ quy định trình độ “cứng” của tu luyện giả, quyết định tu luyện giả “có thể chống” hay “phải chịu” Thần thông công kích.

Vô Thường với sức mạnh của Siêu Nhân Tâm Đan biến dị, sự linh ngộ Thần thông sâu sắc và mọi chủng tộc có mặt tại nơi đây đều không có nguồn sức mạnh vượt qua phạm trù của chữ “Linh”, nên tất cả họ đều phải chịu xuống pháp tắc mà Thần thông Định của Vô Thường tác động. Tuy nhiên đối với không khí, đất trời, không gian, hắc vẫn chưa đủ đẳng cấp để dừng chúng lại.

Lúc này nếu đổi lại là một vị Tông cảnh đứng ở nơi đây thì Thần thông Định của Vô Thường đã trở nên khá vô dụng, nhưng nhờ Siêu Nhân Tâm Đan bị tiềm nhiễm Thiên Địa Ngũ nên nó cũng còn có thể dừng họ lại được một giây hoặc ít nhất khiến họ hành động chậm chạp đôi chút.

-Cho các người một giây để chạy thể nhưng các người lựa chọn không, haizzz...

-Để xem, được rồi, chọn Mộc tộc trước vậy.

Hai tay nhỏ bỏ túi quần quyết định, Vô Thường biến mất sau đó lại lập tức xuất hiện ngay tại ngôi đình của Mộc tộc cách xa hắc hơn 700m hướng bên phải.

-Có tám người, vậy có nghĩa nữ tử Mộc tộc kia không trốn thoát sự truy đuổi của tên Ma tộc kia, hoặc cũng có lẽ chưa quay trở lại.

-Hừm, với sức mạnh hiện tại ta cao lắm chỉ duy trì họ đứng yên được trong khoảng 50 phút đến 1 giờ liền cạn kiệt sức mạnh. Tốt nhất phải làm thật nhanh.

Đếm một hàng ba nữ, năm nam Mộc tộc đang có đủ tư thế đứng ngồi bên trong ngôi đình thoáng mát có hương thơm nhàn nhạt thư giãn, Vô Thường khẽ suy luận, sau đó hắc tiến đến bên cạnh một nam thanh niên Mộc tộc đây là nhỏ mộc trên người để quan sát từ đầu đến chân.

Nhìn thấy một chủng tộc na ná con người, ai mà không muốn bỏ thời gian ra để tranh thủ khám phá xem họ có gì khác biệt so với con người Nhân tộc? Vô Thường cũng là một người như vậy.

-Cơ thể có cảm giác... có lẽ do thanh niên này bản thể là một cái cây gì đó trông giống cỏ nên cảm giác vừa mềm vừa cứng, lại có vài sợi lông tơ nhỏ hết như lá cỏ mọc ngoài đồng ruộng lúa.

Chạm vào da bụng thanh niên Mộc tộc vuốt một cái, Vô Thường nhận được cảm giác và đưa ra kết luận, tiếp đó hắc lướt qua một thiếu nữ đang cầm ly trà trên tay mà sờ đến.

-Cơ thể nữ nhân này rất mềm, trên người lại mọc vài bông hoa nên chắc nguyên hình là một bông hoa nào đó. Đúng như ta đoán, tùy vào bản thể thuộc loại thực vật gì thì sẽ có cảm giác tương tự thế đó.

Nói rồi Vô Thường lập tức tiến đến một nam thanh niên Mộc tộc mạnh nhất trong đoàn người mà trước đó hắc đã cảm nhận được.

-Á đù, không có cái dài dài, cứng cứng luôn a.

-Mà kệ, cho xin tí huyết nhé bé cưng.

Không cần quan tâm ngoại hình lá hoa, dưới bộ hạ cũng không có cái gì treo lủng lẳng của thanh niên Mộc tộc, Vô Thường nhanh gọn lấy ống trúc gõ ra lấy máu, đồng thời cướp đoạt kiến thức từ kẻ này.

Xong xuôi hứng máu thanh niên Mộc tộc, hắc liền lướt qua hướng khác, tiếp cận một nam thanh niên bên cạnh để hứng máu làm mẫu vật thứ hai.

Gần mười giây sau, Vô Thường đi đến trước mặt một thiếu nữ xinh đẹp, nhỏ nhắn đang bất động trong tư thế ngồi ngay ngắn uống trà, mọi việc xung quanh xảy ra giữa Vô Thường và những người kia dường như chưa bao giờ chú ý đến.

- Là một bông hoa, không những thế mà còn là một bông hoa dù chưa nở nhưng hương thơm hấp dẫn từ nó vẫn đang không ngừng được tỏa ra xung quanh, mê hoặc nhiều thứ. Nàng thật đẹp làm sao.

- Vậy thì... cho bóp một cái.

Nói là làm, trong tư thế đứng nhón chân Vô Thường hai tay nhỏ lập tức chạm vào bộ ngực đầy đặn mềm mại của thiếu nữ mà nấn nót, cảm thụ xúc cảm mê huyền truyền đến.

- Cảm giác nói chung là đã, đã hơn của Ngọc Yên và Mị Ảnh Lam.

- Hôn thử một lần xem sao.

Đặt bước chân lên bậc thanh bằng linh lực để đạt chiều cao ngang bằng với thiếu nữ khi ngồi trên ghế cao, Vô Thường thoáng nhìn đôi mắt long lanh tựa màu xuân thủy của thiếu nữ rồi tức thì môi kề môi, lưỡi chạm lưỡi, nước miếng chạm nước miếng và trao đổi cho nhau.

Một giây, hai giây, năm giây, mười giây, một phút, ba phút,...

“Ừc, ừc, ừc” là những thứ âm thanh vang lên liên tục khi Vô Thường nuốt xuống từng dòng nước ngọt ngào đến kỳ lạ từ trong miệng của thiếu nữ Mộc tộc này.

“Con chó điên này, mày đang làm cái gì thế, tính ăn nước miếng của nó cho đến chết à? Tĩnh lại, tĩnh lại, tĩnh lại thẳng súc vật!”

Biến sắc khi thấy Vô Thường đã trở nên mê muội với chiếc môi tím nhạt của thiếu nữ Mộc tộc, Vô Thường kia lập tức la hét to lớn, đánh thức hẩn tỉnh lại.

Bốn phút sau.

- Chó chết thật.

Mang theo cái miệng đầy máu do chính hẩn phải rất vất vả mới cắn được chiếc lưỡi của bản thân, Vô Thường vừa rời khỏi miệng của thiếu nữ Mộc tộc liền mắng chửi một câu.

Hắn cho đến lúc này, ngay cả khi đã thoát ra khỏi chiếc miệng xinh xắn của thiếu nữ, hắn cũng thật sự không ngờ rằng, chiếc môi và nước miếng của nàng ta lại như một chất kích thích sự ham muốn bản năng nguyên thủy của hắn, càng hôn, càng uống hắn lại càng khao khát mãnh liệt hơn, rất khó để tách rời cho đến lúc chết.

Nếu hắn không có Vô Thường kia luôn trong đầu nhắc nhở và ý chí mạnh mẽ của bản thân, có lẽ hắn đã không xong ngay tại lúc này.

- Xuống, xuống đi mày, kích thước có chút xiu thì làm ăn được gì, vả lại nàng ta cũng đâu có một cái lỗ để ngươi khám phá, nên là ngủ hộ tao cái.

Nhìn tiểu đệ đệ chỉ bằng một ngón cái của người trưởng thành đang dựng lều nhỏ bên dưới hạ bộ, Vô Thường lập tức “đập đầu” nó để nó yên nghỉ, không làm phiền hắn hay khiến máu hắn dồn xuống thêm bên dưới.

- Mẹ kiếp.

- Vứt.

Thả lỏng cơ thể để dần thu hồi máu bên dưới đũng quần, Vô Thường một ngón tay soẹt qua da thiếu nữ tạo ra đường máu có màu tím nhạt tựa mủ cây, tay còn lại liền lấy ống trúc ra hứng máu.

Để chắc ăn nhất, Vô Thường cần ba mẫu vật máu và phải có sự khác giới, nếu không có khi đang làm thí nghiệm dở dang lại thiếu vật mẫu cần thiết thì ôi thôi rồi bản thân óc chó.

- Phù, hy vọng mấy nữ nhân của chủng tộc khác không nên giống như vậy a, không thì chết mất.

Lần cuối nhìn thiếu nữ Mộc tộc mà thờ dài sau khi đã làm lành vết thương giúp nàng, Vô Thường tức thì tranh thủ thời gian đi đến vị trí của chủng tộc khác, Quý tộc.

Hành động vừa rồi của Vô Thường có thể được gọi là dê hèn, bi ối, khôn nạn, hạ lưu, vô liêm sỉ... nhưng quy luật thế giới đó là mạnh được yếu thua, kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm chó, Vô Thường mạnh thì hắn có quyền làm điều đó, chỉ đơn giản như vậy.

Mà nếu đổi lại là một nam nhân bình thường, đứng trước một mỹ nữ nhân “mới lạ” đến từ tộc khác lại còn bất động để người muốn làm gì thì làm, ai mà có thể nhìn được chứ? Không để tiểu đệ đệ “đi ra đi vào” trong miệng của thiếu nữ Mộc tộc, Vô Thường đã là một người có nhân đạo tốt đẹp.

-Năm người nơi đây, vậy thì năm người khác đã ở bên ngoài.

Quan sát tất cả thành viên Quý tộc có mặt nơi đây, Vô Thường tiến lại gần một đôi nam thanh nữ tú đang ôm ấp nhau trên ghế mà hấn cho là hai kẻ mạnh nhất của Quý tộc.

Vẫn như cũ, việc đầu tiên hấn làm đúng là chạm vào da, rồi chạm vào cánh quý của đôi uyên ương “loạn luân” anh em này.

-Da có chút nhót nhưng nói chung cũng giống hệt con người. Cánh thì giống cánh dơi, tóm kết cũng rất mềm.

-Hừm, cút, tao bắt kẻ nữ tử này vợ hay mẹ của mày, lúc này nàng là của ta.

Đã thanh niên tuấn tú Quý tộc ra, Vô Thường ôm lấy thiếu nữ xinh đẹp với làn da trắng tựa tuyết mềm mại, chiếc miệng nhỏ của nhóc con Vô Thường lập tức cắn lên đôi môi đỏ mọng của nàng mà hưởng thụ.

Mười giây trôi qua, Vô Thường trả tự do cho môi đỏ của thiếu nữ, miệng nhỏ hấn liên tục liếm liếm môi hài lòng.

-Ngon ngọt, quá đã.

-Mà khoan, cho bóp, cho sờ một chút.

Chợt nhớ ra đã quên chưa thực hiện phần ngực và xem xét cái phía dưới có y hệt như của Nhân tộc, Vô Thường lập tức tiến hành, hai tay nhanh như chớp chộp vào ngực khá nhỏ của thiếu nữ mà sờ nắn.

-Cảm giác... như nhau, vậy còn bên dưới.

Hai tay cời xuống quần dài, tiếp đó lại lột xuống quần mỏng ngắn, rồi lại lột tiếp quần nhỏ mềm mại bên trong để làm lộ ra một khe suối hồng hào tỏa hương thơm kích thích tinh thần “tiểu đệ hưng phấn”.

Ngắm nhìn bên ngoài khe suối một hồi, Vô Thường bắt chợt dùng bàn tay vuốt ve khe suối, sau đó hai ngón tay tức thì tách khe suối ra, gương mặt cũng cúi xuống nhìn ngó sâu vào bên trong khe suối.

-Giống Nhân tộc, bất quá không có màn trinh tiết, vậy thì một là mất, hai là Quý tộc sinh ra vốn đã như vậy.

-Mà thôi kệ.

Buông tay ra khỏi vùng cấm địa, mặc lại quần áo đang hoàng cho nàng, Vô Thường bắt đầu tiết mục lấy máu ba mục tiểu gồm thiếu nữ (nàng), thanh niên vừa bị đá, thanh niên khác.

Xong việc làm lành vết thương đầy đủ cho ba người, hấn lập tức biến mất rồi xuất hiện ở ngôi đình của Hồn tộc, công việc hấn làm tiếp tục được lặp lại.

-Da giống người, môi giống người.

-Ngực đàn hồi hơn, và lại cũng không có núm, trông giống hệt một cái bánh đúc tròn.

-Bên dưới trông nhỏ hơn và có màu trắng, này mà đút và thì chắc là rất khít, khít đến “bắn ra” ngay lập tức.

-Vụt... soẹt.

Lấy xong ba mẫu máu của Hồn tộc, Vô Thường lại tiếp tục hướng đến bên tộc khác bước qua, lần này là Thiên Hồ tộc.

-Ngực nở, mông to, khe bự, chui đầu xuống còn vừa khít, đêch!

-Cái quái gì đây? Da trơn láng, tóc dài mượt, nhưng sao môi quá nhạt, không có chút mùi vị gì, cứ như đang ăn một nồi cháo loãng không bỏ đường vậy, quá tệ?

-Mà thôi kệ, xin miếng huyết vậy.

Ném mùi vị một thiếu nữ Thiên Hồ tộc nhưng không được tốt đẹp như trong mong muốn, Vô Thường thu máu của ba người liền rời đi, bay đến chỗ của Long tộc, nơi có những con rồng đang nằm cứng ngắc trên gạch trắng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Cho cơ hội lần hai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

- Năm con giun đất, hai xanh, một tím, một cam, một trắng và một thiếu nữ rất, rất xinh đẹp. May thật, nếu con rồng đang hóa thành hình người này là một nam nhân thì thôi bỏ luôn con bà nó cái món cháo lười ngon ngọt đầy mong đợi a.

Vô Thường âm thầm hô may mắn, tay chân cũng chuẩn bị lấy máu và sờ mó thiếu nữ nằm trên đất thì bất chợt giọng Vô Thường kia vang lên the thé trong đầu hắn.

“Xạo chó, ngay cả một con động vật mà mày còn dám hôn, dám liếm, ngay cả cúc hoa của nó mày cũng ăn, lưỡi cũng đâm vào trong nguẩy nguẩy hết mệ rồi. Nam nhân đối với một tên được gọi là cụ tổ biến thái như mày thì có nghĩa lý gì chứ?”.

“Chịu khó hôn nam nhân đi, chắc chắn sướng lắm cho xem. Mày thử nghĩ cái cảm giác được một cái miệng lớn, rất thô to, cứng cáp ôm ấp bờ môi của người, chiếc lưỡi to lớn, hôi hám ẩm ướt vô tận nước dãi nhễ nhại đi vào mồm người, hợp nhất với lưỡi mày, rồi mắt mày và mắt hắn đối diện vào nhau, mũi chạm mũi nhau, hơi thở hòa quyện trao đổi qua lại cho nhau, tiếp đó một đôi má hồng biếu cảm sự e thẹn...”

“Đủ rồi, đủ rồi, dừng, dừng cho tao, van xin mày, đình công mạnh nó, gớm quá!”.

-Oe oe...

Nôn thóc nôn tháo nhưng không hề có thứ gì rơi ra khỏi miệng hắn, Vô Thường lập tức mắng to lên với Vô Thường kia.

-Lạy thánh, bốn từ “cụ tổ biến thái” nên để lại cho mày xài, ngoài ra tao lại tặng thêm cho mày bốn chữ “traị, nhái đều dứt”, tổng lại danh hiệu nguyên vẹn của mày sẽ là “cụ tổ biến thái, traị, nhái đều hết”.

-Má nó, mày muốn nói người ta biến thái thì làm ơn xem lại bản mặt mày xem có biến thái không trước đã. Đéo thể tin được!

Sự tình mối quan hệ giữa nam yêu nam, nữ yêu nữ, Vô Thường không bao giờ kinh miệt hay có ác cảm gì với họ, họ yêu ai thì kệ họ. Nhưng điều đó nó không hề đồng nghĩa là hắn có thể chấp nhận một người cùng giới yêu thích hắn, sau đó còn cùng họ có mối quan hệ thân mật giường chiếu.

Điều này chỉ nghĩ đến thôi cũng đã khiến túi mật của hắn từ miệng nhảy ra hết bên ngoài.

-Cút cút cút, biến hộ, biến hộ bỏ mày cái, để yên cho người ta làm việc.

“Con c*”

Chửi giận một câu, Vô Thường kia liền biến mất, trả lại sự tự do để Vô Thường tiếp tục “cưỡng hiếp” những thiếu nữ xinh đẹp, trong sáng.

-Phù...

Thở dài một hơi với Vô Thường kia đầy phiền phức, Vô Thường lật thân thể thiếu nữ Long tộc hình người (Bát công chúa) nằm ngửa ra, tư thế đuối thẳng chân.

-Hãy da.

Như một đứa trẻ đùa nghịch vui vẻ, Vô Thường nhỏ bé tung người lên rồi nhảy chồm vào người thiếu nữ Bát công chúa mà ôm ấp.

(Lưu ý: hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

-Quá đã, thân thể này, hương thơm này, bộ ngực này, cái eo này, làn da này, sướng, quá sướng.

Tay sờ thân, sờ da thiếu nữ, đầu nhỏ vùi sâu vào khe rãnh được tạo bởi hai cái bánh bao to lớn, đàn hồi của thiếu nữ, mũi bé hít sâu những luồng hương thơm tỏa ra từ thân thể thiếu nữ, Vô Thường có một cảm giác vô cùng thoải mái.

-Bóp... phê.

Hai tay chộp hai cái bánh bao lớn, Vô Thường nắn nót trong sự thư sướng của cảm giác.

-Hôn... như lên mây, quá đã.

Ngậm môi đỏ hồng trong miệng, Vô Thường như thưởng thức mỹ vị một món ăn đến từ chốn thần tiên.

-Thằng nhỏ cứng... kệ mẹ nó.

Sau gần 1 phút la liếm thiếu nữ Long tộc, Vô Thường vừa đứng dậy liền đã thấy thằng nhỏ chỉ tí tẹo cứng ngắt dưới quần, hấn lập tức đưa tay đập đầu nó để nó tỉnh, nhắc nhở nó rằng “đại huynh huynh” của nó là một người có nhân đạo, chỉ hôn, chỉ sờ chứ không “đẩy xe”. Bởi lẽ nhỏ xíu như vậy thì đẩy bằng cách nào?

Khoái cảm sướng mê người trong việc đẩy xe của một đôi nam nữ chính là đến từ sự ma sát nhạy bén và ướt át giữa cậu bé và cô bé, nếu mà không có sự chà chà như vậy thì lấy đâu ra những tiếng “ừm, ô, á... mạnh nữa đi... thêm nữa, ồ... khít quá, chắc quá...”.

Vô Thường lúc này chỉ như đứa trẻ bảy, tám tuổi, thằng nhỏ của hắn to chỉ bằng ngón tay thì làm sao mà đòi đâm mới chả thọt.

"Ế mà khoan, hình như là đâm được nhưng thôi kệ đi".

-Vứt soạt.

Vung tay tạo ra một đường cắt nhẹ lên cổ tay trắng ngọc của thiếu nữ, Vô Thường lấy máu, như vậy đối với Long tộc, hấn đã đủ ba mẫu vật máu đến từ con rồng vàng, con giun vàng và thiếu nữ Long tộc (Bát công chúa).

-Cuối cùng, là Ma tộc.

Cắt ống trúc chứa máu vàng sệt của thiếu nữ, Vô Thường nhoáng một cái biến mất liền đã đến ngay vị trí của sáu người Ma tộc rụng trên đất.

-Đối với cái bọn chuyên ăn thịt sinh vật khác này, ta không cần hôn hít yêu thương.

Lắc đầu trước những điển tịch ghi chép về Ma tộc, hai mắt cũng đã chứng kiến hình ảnh Ma tộc ăn thịt sống của chủng tộc khác hai lần, Vô Thường không hề muốn xuất chiêu nắn nót, sờ mó trên một thiếu nữ khá xinh của Ma tộc.

-Vứt soạt.

Tay phải vung lên tạo ra một đường cắt trên thân thể ba người Ma tộc, trên tay trái hấn lập tức xuất hiện ba ống trúc gỗ rồi đồng lúc hứng máu đen vừa chảy ra từ cơ thể ba thành viên Ma tộc, trong đó đơn nhiên là phải có máu của kẻ được gọi là “thiếu chủ”.

-Hoàn thành.

Thu hồi ba ống trúc gỗ đầy máu đen, ký ức cũng đã được cướp như năm tộc khác. Vô Thường thi triển Phù lục dịch chuyển quay trở lại vị trí lúc trước, nơi mà hấn đã ép buộc con giun vàng nhị thập tam hoàng tử Long tộc từ bỏ cuộc tranh đoạt và cũng là nơi hấn thi triển Thần thông Định.

-Giải.

Hai ngón tay “tách” một tiếng, Vô Thường trả lại tự do cho tất cả sinh vật đến từ sáu chủng tộc chỉ sau gần 15 phút bất động, sức mạnh của hấn cũng giảm mất 1/5 nguyên bản.

Thần thông vừa được thu hồi, 42 sinh vật thuộc các chủng tộc khác nhau đều bình tĩnh ý thức, nối tiếp lại đoạn tin tức vừa truyền vào não trước khi trúng “Định” của Vô Thường.

-...

-Chuyện gì vừa xảy ra?

Trúng Thần thông Định của Vô Thường đơn nhiên sẽ không thể nào biết bản thân đã trúng chiêu do ý thức vẫn nổi ý thức, hành động vẫn nổi hành động khi hấn giải trừ Thần thông. Nhưng khi phát hiện thân thể bị chuyển rời vị trí tựa như Long tộc, Ma tộc và thanh niên Quý tộc bị đá văng đi, ai cũng sẽ cảm thấy nghi hoặc rất lớn.

Hồn tộc, Thiên Hồ tộc, Mộc tộc, Quý tộc đối với việc Vô Thường thu hồi Thần thông thì không có dị nghị khi chính bản thân họ là kẻ xem phim ở bên

ngoài. Thấy Ma tộc và Long tộc tự dung nằm dưới đất tuy họ cũng có chút nhũ mảy nhưng đến cuối, họ vẫn mặc nhiên như không có điều gì kỳ lạ xảy ra, dĩ nhiên là trừ một vài kẻ thông minh và chín chắn trong cuộc đời. Thế nhưng hai chủng tộc nằm trong cuộc lại khác.

-Kỳ lạ thật, lúc này chúng ta rõ ràng đang giết về tiểu tử Nhân tộc hỗn xược kia, tại sao thoảng một cái chớp mắt chúng ta lại nằm ở nơi đây.

-Không không, ta cảm giác như có gì đó, thật sự là có một loại lực lượng nào đó đã tác động lên chúng ta nhưng ta không hiểu được chính xác nó là gì.

Cả Ma tộc và Long tộc đều có chung một vài dòng suy nghĩ.

Ở phía Long tộc.

-Lực lượng tác động lên chúng ta? Bất công chúa, có khi nào chính là Thần thông mà tiểu tử Nhân tộc kia đã kêu “Định” không?

Một con rồng màu trắng là hóa thân của thanh niên Long tộc trước kia đã từng đối thoại của Bất công chúa, hắn quay đầu rồng to lớn hỏi thiếu nữ xinh đẹp chưa hề biến thành bản thể. Bất quá có lẽ do thiếu nữ đang mãi suy tư về điều gì đó rất nghiêm trọng nên không nghe hắn nói hay nhìn hắn, chú ý hắn.

Bất công chúa mím môi đỏ hồng đứng yên suy tư về cảm giác thân thể xử nữ nhạy cảm truyền đến.

“Ngực ta đau quá, miệng lại có một mùi vị rất lạ ở bên trong, chỗ đó, chỗ đó còn ướt nữa, giống như là có ai đó đã liếm nó vậy. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy chứ? Nhưng mà khoan đã, mùi này... cái mùi này là đến từ...”

Nhìn về phương xa, Bất công chúa một hồi đỏ mặt tức giận.

Ở phía Ma tộc.

-Kỳ lạ, quá mức kỳ lạ.

-Không ổn, có khi nào tên tiểu tử đáng ghét Nhân tộc đó che giấu thực lực?

-Có thể, nhưng nếu vậy tại sao hắn không giết luôn chúng ta đi?

-Không, theo ta nghĩ thì không phải tên Nhân tộc đó gây ra đâu, chuyện chúng ta rơi xuống đất có khi là do một nguyên nhân nào đó của mảnh đại lục cũng nên.

Những làn khói đen vừa vùng dậy khỏi mặt đất liền chụm lại một chỗ trao đổi, ý định giết Vô Thường cũng tạm gác qua một vài giây.

Trong lúc đó, vị thiếu chủ Ma tộc đứng một bên nhìn nhón cau mày.

“Định? Thần thông Định? Chết tiệt, tên Nhân tộc này chẳng lẽ có biện pháp hạ xuống khí tức để đánh lừa kẻ khác trong khi hắn là một kẻ mạnh đến kinh người?”

“Không thể nào được, trong nhiều nguồn tư liệu 15 vạn năm qua về cuộc tranh đoạt, cả những sách cổ viết về Nhân tộc, Nhân Giới, đáng lẽ bọn nhân loại chết yếu đã phải rất, rất yếu rồi mới đúng. Một tên nhóc con nhân loại may mắn đến được trung tâm đã là điều phá vỡ kỉ lục 15 vạn năm qua của Nhân tộc, hắn đáng lý phải yếu, khí tức sức mạnh hắn thể hiện ra phải đúng là thực lực thật sự của hắn chứ không phải hắn đang giấu diếm, mẹ kiếp nó”.

-Lần cuối, ta cho các ngươi ba giây để thoát khỏi cuộc tranh đoạt, lần này nó sẽ không giống như trước nên hãy chuẩn bị tâm lý đón nhận cái chết nhẹ nhàng do ta ban tặng thật kỹ càng vào.

-1...

Cũng đúng lúc này, sau ba giây cho các tộc nghỉ ngơi, thư giãn, Vô Thường giọng lạnh lùng lần nữa vang vọng khắp đấu trường, cùng với đó, một luồng khí tức hủy diệt vô cùng kinh khủng từ hắn phát ra bao trùm lên đại đấu trường cung điện, áp bách mạnh mẽ lên từng cơ thể sinh vật tồn tại bên trong.

Sát khí của hắn bủa vây vào mọi ngõ ngách trong đấu trường.

Khác với lần trước, Vô Thường vì mục đích lấy máu để làm mẫu vật cho các cuộc thí nghiệm sau này nên tất cả hắn làm đều chỉ mang tính hù dọa, thắng nào nhất quá thì sẽ chạy, còn không thì thôi. Nhưng lần này, hắn không hù dọa mà chính là làm thật thật sự nếu như còn ở lý, không đi.

Còn việc hắn hành động cho thời gian để mọi người bỏ chạy, tung ra khí tức sức mạnh to lớn để mọi người cảm nhận và sợ hãi, làm ý nghĩ bỏ trốn hiện ra, tất cả đều là vì hắn có “nhân đạo”.

Vô Thường ác thì có ác thật, khôn nạn hạ lưu thì có khôn nạn hạ lưu thật, nhưng nguyên bản hắn không muốn giết sinh vật khác một cách có ý thức như một tên cuồng sát. Cường người ta, hiệp người ta, lấy máu người ta, nếu mà còn giết luôn nữa thì hắn là thể loại gì?

“Tha được thì tha, không tha được thì xem như kẻ đó xui” chính là phương châm giết người của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Bát công chúa của long tộc

- Khí tức này...

- Khí tức mạnh quá, tên tiểu Nhân tộc đúng là đã che giấu đi.

- Sát khí vô cùng nồng đậm, thậm chí dường như đã muốn ngưng thành thực chất. Hắn đã chạm đến Sát Ý Cảnh rồi sao? Không xong.

- Đây là khí tức đã sánh ngang Vu Sư của Mộc tộc chúng ta, không ổn, phải rời đi trước khi hắn giết đến.

- Không thể đối lại khí tức này, nó quá mạnh. Nguồn năng lượng sức mạnh ẩn chứa bên trong quá khủng khiếp.

- Nhân tộc sao lại mạnh như vậy được?

- Run? Cơ thể ta đang run rẩy sao...

- Điều này làm sao có thể xảy ra, chắc chắn là lừa gạt, nhất định là lừa gạt. Ở vòng một của cuộc tranh đoạt làm sao lại có khí tức sức mạnh cực hạn của Ma Sĩ mà đáng lẽ nên xuất hiện ở vòng hai?

-...

Cảm ứng được khí tức to lớn, sát khí kinh thiên, năng lượng sức mạnh dữ dội tựa sóng biển lớn ập đến, tất cả 42 người thuộc sáu chủng tộc khác nhau đều đại biến sắc mặt.

-2...

-Chạy thôi, ta không muốn chết.

-Đi.

-Xin lỗi các vị, ta đành quay về trước đây, hắn đã quá mạnh rồi.

-Rút lui.

-...

Giấy thứ hai qua đi được Vô Thường đọc lên, hầu như trên dưới 10 người không rõ là kẻ ngu, nhất gan hay thông minh hiểu rõ được kết cục sắp đến của bản thân mà đã nhanh chóng đưa ra lựa chọn rồi đi, chạy đến cửa lớn của đấu trường gần đó thoát ra, chờ đợi cuộc chiến phân thứ hạng hoặc trực tiếp từ bỏ cuộc tranh đoạt dẫn đến một vài món tài vật có đẳng cấp cao trong không gian chứa đồ đều bị bỏ lại, rơi xuống vị trí họ vừa đứng.

Bên phía quý tộc.

- Tất cả bình tĩnh lại, bề ngoài hắn tỏa ra khí tức cực mạnh mà ai cũng cảm nhận được nó, nhưng nếu xét đến tính thực tế của vòng một cuộc tranh đoạt, một sức mạnh tầm cỡ như vậy không thể tồn tại, chỉ ít là nó phải thuộc về vòng hai của cuộc tranh đoạt. Do vậy các người cứ an tâm, tiểu tử Nhân tộc đó chắc chắn đã dùng một loại dụng cụ có công dụng phóng đại khí tức mà thôi, không phải hắn mạnh tương đương như vậy.

Thanh niên tuổi trẻ Quý tộc từng bị Vô Thường đập bay lên tiếng phân tích, trấn an tinh thần những thành viên Quý tộc còn lại.

- Tên Hàn Keo đã bỏ chạy, thoát khỏi cuộc tranh đoạt rồi thừa đại ca.

- Kệ hắn, đợi quay về Quý Giới hắn liền không xong với các trưởng bối, nhẹ thì 10 năm, nặng thì 100 năm để hắn chữa tật nhất gan, hủy hoại danh dự của Quý tộc chúng ta, hừ.

Bên phía Ma tộc.

- Chuyện này đúng là rất vô lý, nhưng để đảm bảo an toàn, các người rời khỏi cuộc tranh đoạt trước, nếu như hắn thật sự mạnh như những gì hắn thể hiện, ta vẫn đủ nhanh để kịp thời động ý niệm từ bỏ. Tất cả tài nguyên của các người ta sẽ trả lại khi trở về Ma Giới.

- Đi nhanh lên.

Thông minh hơn một chút so với người lãnh đạo Quý tộc, thiếu chủ Ma tộc ra lệnh cho những kẻ yếu hơn hắn, những kẻ mà hắn cho rằng khi Vô Thường

xuất ra Thần thông tác động bọn hắc có khi không kịp làm ra phản ứng thì đã chết phải rồi đi để đảm bảo tính mệnh của họ, còn riêng hắc ở lại nhằm để phòng trường hợp Vô Thường dọa khi, cướp đi cơ hội có thể giành được hạng nhất về cho Ma tộc bọn hắc.

-Tuân lệnh thiếu chủ.

Để lại một tiếng vâng lệnh đối với thiếu niên tuấn mỹ liền biến mất, những vật phẩm có giá trị lớn mà họ cướp được trong cuộc tranh đoạt cũng rơi xuống nền gạch trắng và được thiếu chủ Ma tộc thu nhanh vào không gian chứa đồ.

Và hầu như cũng không chỉ riêng thiếu chủ Ma tộc có ý nghĩ này, Mộc tộc, Thiên Hồ tộc và Hồn tộc đều có chung ý nghĩ như vậy, họ nhìn chung đều có kẻ thoát, kẻ ở lại đặt cược tính mệnh vì họ đều có chung một suy nghĩ “sức mạnh này không thể thuộc vòng 1 của cuộc tranh đoạt, nó chỉ có thể là giả”.

Bên phía Long tộc.

-Chúng ta nên làm sao đây Bát công chúa?

Con rồng trắng lên tiếng hỏi. Hắc tuy không biết Bát công chúa như thế nào, có hay không lý lộn ở lại để lãnh đòn, nhưng đối với hắc thì đã rất muốn chạy mất dép từ lâu, khí tức khủng bố mà tên tiểu tử Nhân tộc kia phát ra quá khiến hắc sợ hãi, run rẩy, chỉ có kẻ ngu mới dám ở lại mà đoán mò hay đánh cược.

Giữa lựa chọn giữ lấy cái mạng nhưng mất đi cơ hội tranh thứ hạng cho Giới và mất cái mạng để có cơ hội tranh thứ hạng cho Giới thì hắc không có đủ sự ngu ngốc để chọn phương án thứ hai.

Thân thể mảnh mai, nhỏ nhắn, mái tóc vàng kim xòa dài cùng mùi thơm mê hoặc toát ra từ người lẫn tóc của Bát công chúa, thiếu nữ đang đứng trước đầu lớn của con rồng trắng, nàng sau khoảng thời gian một, hai giây ngẩn ngui cảm tức nhìn Vô nhưng trên thực tế, đối với cường giả Linh Long như nàng thì nó đã gần như là 20, 30 giây, nàng ta cuối cùng mệnh lệnh.

-Ừm, khí tức sức mạnh của hắc là thật, không phải giả dối cho nên chúng ta chỉ còn cách rời bỏ cuộc tranh đoạt thôi.

-Chúng ta đi.

Bát công chúa một bên nói với năm con rồng, một bên lại truyền âm thanh đầy giận dữ vào tai Vô Thường.

“Tiểu dân tộc Nhân tộc đáng ghét, ta, Bát công chúa của Long tộc sẽ nhớ mối hận ngươi làm nhục thân thể ta, đồ tiểu dân tộc bỉ ổi, hạ lưu, dê tiện, đồ... đồ biến thái!”.

Bát công chúa Long tộc là một tiểu long nữ rất nhạy bén với mùi vị, khí tức của một sinh vật nào đó nàng để ý. Do vậy từ nước miếng của Vô Thường nằm trong miệng nàng, mùi cơ thể của hắc còn vương trên người này, chỗ “kia” của nàng cũng toàn dãi của hắc, Bát công chúa đã xác định kẻ đang chạm người nàng là hắc, đồng thời cũng hiểu Thần thông “Định” có thể khiến người bị đứng lại tất cả giác quan hay ý thức của hắc là có thật, và hắc lại cực kỳ mạnh, mạnh một cách không hợp lẽ thường vì Thần thông hắc thì triển quá mức ghê gớm, kinh hãi lòng nàng.

Lệnh thành viên tộc rời đi là nàng muốn bảo vệ an toàn cho họ, mắng chửi Vô Thường là vì nàng chắc chắn sẽ tìm hắc trả thù.

Đứng bên kia, Vô Thường đang định đếm “ba, hết giờ” thì nghe âm thanh thiếu nữ truyền đến liền trở nên nhú mày, bản thân dừng lại việc đếm để tập trung truy tìm tung tích người truyền âm cho hắc.

“Ái chà, tiểu nữ nhân Long tộc này biết ta làm mấy chuyện tốt đẹp, vui sướng với nàng?”

Đảo mắt một vòng và phát hiện ánh mắt rực lửa tức giận cùng gương mặt đỏ lên vì xấu hổ của Bát công chúa, Vô Thường khá giật mình. Tiếp đó hắc truyền âm lại cho Bát công chúa.

“Hà? Cung muốn cái cảm giác sung sướng mê người đó nữa sao? Được rồi, vậy để ta giải quyết xong đồng nghiệp này, lúc đó chỉ còn ta và cung ta lại giúp cho, he he. Hay là, số tiểu nam nhân đẹp trai như ta thật là khổ mà”.

“Ngươi... ngươi, dê tiện, dân tộc, hạ lưu!”.

Uất ức một câu khó tả của thiếu nữ mới lớn, Bát công chúa lập tức biến mất cùng bóng người sau khi để lại một câu cuối cùng cho Vô Thường.

“Giữa Long Giới và Nhân Giới có một cánh cửa thông nhau, ta chắc chắn sẽ đến tìm ngươi, tìm tên tiểu dân tộc ngươi mà giết, ngươi nhớ đấy cho ta”.

“Vãi!!! Đây khoan đã người đẹp, làm ơn cho ta xin lỗi... ẹch!!!!”.

Nghe được tin tức kinh hoàng, Vô Thường tức thì vội vã xin lỗi Bát công chúa nhưng tiếc là nàng đã rời khỏi cuộc tranh đoạt cùng năm con rồng khác, do vậy hắc chỉ có thể chửi khổ một từ.

“Ô mai chuối, xong đời con rồi...”.

Khuôn mặt trẻ con của Vô Thường xám xịt lại, bất quá ngay sau đó hắc chợt nở một nụ cười nham hiểm.

“Đùa thôi, khí tức này của ta chỉ là giả, xong việc này ta lại lấy một cái khí tức khác thay thế vào, cho dù Long Giới và Nhân Giới có cửa thông bí mật thì năng làm sao tìm được ta đây? Hủy diệt Nhân Giới là cách trả thù ta dễ nhất đấy”.

“Khà khà khà, năng hần sẽ không tìm được ta, nhưng nếu năng dám vác mặt qua đây thì ta sẽ tìm năng, lúc đó chính là chơi thật chứ không phải chơi đùa như hôm nay đâu, bé cưng của ta à”.

-Ba... hết giờ.

Quay lại với công việc chính sự, Vô Thường tà ác mang theo một loại khí thể quân vương trên trời hạ thế kêu lên, âm thanh uy nghiêm khuếch tán vang vọng mọi nơi trong đấu trường.

-Dưới quyền năng mà ta được trao, ta, Vô Thường, ban tặng các ngươi cái chết đến từ cõi hư vô hạnh phúc.

-Vô Tồn! (không tồn tại).

Tay phải bất ngờ bóp chặt lại, tất cả 20 sinh vật còn lại ở lý, không chịu rời đin hoặc chạy ra cửa lớn để thoát thân thuộc sáu chủng tộc gồm Ma, Quỷ, Thiên Hồ, Mộc, Hồn, tất cả đều tan biến vào hư vô mà không kịp phải ứng dù chỉ là một cảm xúc hay một ánh mắt đơn thuần.

Vô Thường trong lúc phát tán khí tức, phát tán sát khí, hần cũng đã đồng lúc ký gửi những con ấn sức mạnh của hần vào bên trong, để chúng bám vào từng sinh vật tồn tại nơi đấu trường mà chúng quét qua. Do vậy khi thi triển Thần thông có công dụng hủy diệt một sinh vật chỉ trong chớp mắt, Vô Thường quá dễ để tiêu diệt cả một nhóm sinh vật nằm trong phạm vi sức mạnh của hần có thể với tới.

-Ta vốn đã cho các ngươi một cơ hội, nhưng các ngươi lại không biết tận dụng. Đáng tiếc, đáng tiếc a, ta nhân từ như vậy mà...

Lau đi thiên địa máu nơi khóe miệng đã bị trào ra do không biết vì nguyên cớ gì, có hay chẳng đó là cái giả mà hần phải trả mỗi khi muốn dùng Thần thông mạnh mẽ để giết người**, nếu vậy thì thật may là hần có Thiên Địa Thể, không thì một cơ thể bình thường đã không chịu đựng được.

**Lưu ý chi tiết, về sau có liên quan.

-Ha... ha ha.

Vô Thường cong khóe miệng lên thành một đường cung quý dị, sau đó hần đơn giản là đi nhặt đồ rơi trên gạch trắng.

-Cái này, cái này, cái này... như c*, biến.

-Má, tài nguyên kiểu méo gì đây, nhìn chẳng ra cái giống gì, mà thôi cứ đem về để làm quà biếu những người tốt khi gặp được, không gian chứa đồ cũng còn nhiều.

-Hà, quyển sách này là... Kim Long Tầm Hang Tâm Pháp?

Cầm lên một quyển sách rơi ở nơi đám người Long tộc biến mất, Vô Thường cười dâm, hứng thú lật ra xem.

Bắt quả khi lật ra vài trang đầu tiên và nhìn vào nội dung, Vô Thường liền nhăn mặt nói.

-Đạch, cứ tưởng là một loại dâm tà tâm pháp, luyện vào sẽ khiến kim long nơi dừng quần trở nên cứng cáp, khỏe mạnh, một ngày đẩy xe liên tục 100 người, cũng có thể nói là tầm 100 cái hang mà không biết mỗi một. Thế nhưng không ngờ đây lại là một cái Tâm pháp giúp người học nâng cao được khả năng phát hiện bảo vật, phân biệt thứ nào tốt thứ nào xấu, chỗ nào sẽ có khả năng cao là chạp bấy, chỗ nào không, thậm chí nếu tu luyện đến một trình độ cao, bảo vật không khí tức cũng mò ra được.

-Hừm, rất tốt, cái này đem về bán đấu giá thì tuyệt. Có lẽ khi ấy còn chứng kiến được cảnh tượng tuyệt máu bay khắp nơi trên bầu trời, một cảnh tượng mới thật mỹ lệ làm sao.

Như một tên biến thái vượt quá trình độ lễ thường, Vô Thường cười nhẹ sau đó thu quyển sách vào.

Tiếp đến, Vô Thường chạy một vòng các ngôi đình của Quỷ tộc, Hồn tộc, Mộc tộc, Thiên Hồ tộc lượm về các tài vật giành cho Nhân tộc, ngoài ra thì những đồ vật có khí tức mạnh mẽ dù Nhân tộc không thể sử dụng nhưng hần cũng mang đi, ước tính chúng sẽ có công dụng cho hần sau này, còn những vật quá cùi, quá phũ, hần quy hết về điểm sinh khí.

-Giờ thì ngủ, chờ ngày đó đến.

Đi đến một ngôi đình sâu nhất bên trong đấu trường, chưa một chủng tộc đặt bước đến. Hần một cái vung tay cuốn đi bụi bặm bám dính, cả cơ thể đều nằm lên chiếc ghế dài nhắm mắt tịnh dưỡng.

Nói là ngủ, nhưng đây có lẽ là thời gian thích hợp nhất để hần cùng Vô Thường kia đồng tâm hiệp lực giải mã các kiến thức đã ăn trộm được.

Thời gian yên bình của Vô Thường bắt đầu từ đây cho đến khi có những bóng hình lần đầu hoặc cũng là lần thứ hai đến đại đấu trường cung điện trên không.

Chương 108: Di biến phát sinh

Giữa không gian thanh vắng đầy sự yên bình, Vô Thường nằm trên ghế dài của một ngôi đình không ai chú ý đến mà ngủ. Trong lúc đó bên tai hắn vẫn thỉnh thoảng truyền đến những âm thanh tiếng nói lúc có lúc không do ý thức của hắn lúc tỉnh lúc mơ.

- Chuyện gì đây? Tất cả mọi người đâu hết rồi?

...

- Thiếu chủ, Ma tộc của chúng ta tại sao lại không ở đâu? Không phải họ ngồi nơi đây nghỉ ngơi chờ ngày quyết đấu đến sao?

- Người hỏi ta, ta làm sao biết được chứ?

...

- Tất cả đồng thời biến mất? Chẳng lẽ đã có chuyện gì kỳ lạ xảy ra?

- Ừm, có thể là một di tích đã kêu gọi họ rời đi thám hiểm.

...

- Không có dấu tích chiến đấu hay đánh nhau?

- Di tích sao? Ở mảnh đất gần trung tâm làm gì có tồn tại di tích đây?

...

- Ha ha ha. Nếu như chỉ có hai tên Hồn tộc yếu nhược các người ở đây, vậy thì để ta, thập cửu hoàng tử của Long tộc tiễn các người một đoạn đường.

- Rống!

...

- Dừng Dừng!

- Uyển Rầm!

- Bí thuật: Đoạt Xá!

- Khốn kiếp, muốn dùng Hồn để đoạt xá thân thể Long tộc ta?

- Thực Ảnh Phân Thân!

...

- May mắn cho hai người chạy nhanh, nếu không thì... hừ.

- Hừ, Ma tộc các người nhìn cái giống gì, muốn đánh với bốn hoàng tử?

...

- Có điều gì đó rất lạ thưa Tiểu Nữ Vương, nơi này quá mức kỳ lạ trống vắng. Mộc tộc, Hồn tộc không có, các tộc còn lại thì chỉ lẻ tẻ một, hai, ba người, thật kỳ quái.

- Ừm, ta cũng thấy lạ lắm.

“Mà thưa tiểu Nữ Vương, hay là chúng ta nên nhân lúc vài tộc đơn lẻ suy yếu liền tấn công hạ gục chúng, bắt đi một vài đối thủ khi cuộc chiến tranh thứ hạng bắt đầu, người thấy thế nào?”

“Thiết Thương nói đúng thưa tiểu Nữ Vương, đây là cơ hội tốt để chúng ta ra tay, nếu không đợi khi những thành viên còn lại của bọn chúng quay về

thì...”

“Ta hiểu rồi. Vì Khí Giới, ta đành phải làm hành động hèn hạ này một lần vậy”.

“Tiểu Nữ Vương, theo ta nên đánh về tên thanh niên kia, hẳn dường như đang khá mệt mỏi, có lẽ vừa đại chiến với ai đó”.

“Được”.

-Trảm Thiên – Tam Trảm – Cuồng Vũ!

-Bọn Khí tộc đề hèn dám cả gan đánh lên ta?!!!

-Grống!

...

-Bọn nguoi đã suy kiệt đến trình này, vậy thì đừng trách ta “đ-c nước béo cò”.

-Vũ Diệu Chết Chóc!

-A AA...

-Rống rống!

-Ma tộc chó chết, ta hận, ta hận!!!

...

-Ầm Ầm

-Dùng

-Thiên Hồ xuất kích: Pháo Gầm!

...

-Á Á AAAAA...

-Là các nguoi ép ta, ép ta!

-Triệu hồi Ma Môn Quan!

...

-Giờ chỉ còn ta và các nguoi.

-Ma Môn Quan – triệu hồi Ma Binh!

...

-Kết thúc rồi tiểu Ma nữ.

-Trảm Thiên – Lục Trảm – Lưu Tinh Vũ!

...

-Roẹt... Ầm!

-Phù, cuối cùng cũng đã xong.

-Hử?

-Không ổn rồi tiểu Nữ Vương, đó... đó là Tinh Linh tộc, họ còn đủ 10 thành viên.

-Các nguoi đừng lo, theo thông tin thì Tinh Linh tộc rất hiền hòa, họ sẽ không chủ động đánh với bất kỳ một ai...

-Đẹp... đẹp quá... tiên nữ...

...

- Khiếu Khiếu Khiếu! (tiếng Phượng Hoàng kêu)

- Hừm? Nơi này vì sao ít người đến như vậy? Kỳ lạ thật.

- Bên kia có lẽ là Khí tộc.

- Còn bên kia theo như miêu tả sẽ là Tinh Linh tộc... đẹp quá, đó chẳng lẽ là thần nữ trên trời cao.

- Tiên nữ... là tiên nữ...

...

- Hừm? Khí tức rất yếu, là Nhân tộc trong lời đồn đãi của các vị trưởng bối?

- Mùi này... đúng là của Nhân tộc, ba năm trước ta và tam thúc có đến một cái thôn làng hạ đẳng nhân loại để vui đùa, đây đúng là mùi vị da thịt của Nhân tộc.

- Thất công chúa, người có cần ta loại bỏ tiểu nữ nhân Nhân tộc nhỏ yếu này?

- Không cần đâu, các người nhìn kĩ xem, nữ nhân đó không phải đang run rẩy cơ thể vì sợ hãi trước khí tức của chúng ta hay sao? Nàng ta trông rất đáng thương đấy.

...

- Quái dị thật, đến bây giờ chỉ còn đúng 10 ngày nữa là đã đủ 120 ngày, cuộc quyết chiến phân chia thứ hạng cũng sắp bắt đầu nhưng vì sao vẫn không có các chủng tộc khác đi đến, nhất là Ma tộc, Long tộc, Thiên Hồ tộc đều là những tộc luôn được trưởng tộc nhắc nhở đề phòng đều không có mặt?

- Ê, có khi nào... tất cả bọn họ đều đã gặp bất trắc và bị loại ra khỏi cuộc tranh đoạt?

- Điều đó thật không thể nào, nếu một tộc còn nói được nhưng là tất cả bảy chủng tộc? Và lại Long tộc và Thiên Hồ tộc luôn là hai chủng tộc nằm trong top 5 ở mỗi vòng tranh đoạt, họ chắc chắn không thể nào vương các loại nguy hiểm một cách nhảm nhí được.

...

- Ô, lại tiếp tục là hai tên nhân loại nhỏ yếu.

- Khó tin thật, Nhân tộc vậy mà lần đầu tiên đến được trung tâm vùng đất thần bí này, không những thế mà còn có đến ba người a.

- Tiểu Nữ Vương, chúng ta sẽ đoạt về 300 điểm của Nhân tộc chứ?

- Không được nha, ta rất có hứng thú với họ, để xem họ có những gì, làm được gì trong cuộc quyết chiến phân thứ hạng sắp đến a.

- Mà cũng không biết lần này thể lệ quyết đấu là gì, hy vọng sẽ là "quần công" như các vị trưởng lão tiền bối đã suy luận.

- Thất công chúa, chúng...

- Không, Nhân tộc nhỏ yếu gây như vậy thì được nguy hại gì chứ? Và lại ta chưa bao giờ chiêm ngưỡng sức mạnh của Nhân tộc, do vậy ta muốn kiểm chứng xem thế nào.

-...

Tại ngôi đình trước kia của Mộc tộc, cách ngôi đình Vô Thường tầm trên dưới 400m, ba người Tiên Nhã, Tiêu Thần, Diệp Văn Thanh sau khi cảm ứng được nhau liền hội tụ tại nơi này.

Vừa gặp mặt, Tiêu Thần lập tức lạnh nhạt nhìn Phượng Tiên Nhã nói.

- Cho đến cuối cùng cũng chỉ còn mình ngươi thôi sao nương tử của ta?

Tiêu Thần lúc trước đã từng nói với nhóm người Nhậm Trúc Vi là sẽ phải kiếm thêm ít đồ rồi rời khỏi cuộc tranh đoạt vì Nhân tộc không hề có phần thắng, bất quá nói là như vậy, hẳn hành động lại là chuyện khác.

Tiêu Thần với Chiến Thiên Tâm Đan quý hiếm, hẳn có lẽ sợ hãi sức mạnh các chủng tộc khác nhưng cơ thể hẳn không được lui, dù biết bản thân đánh không lại vẫn muốn thử sức cho đến khi sức cùng lực kiệt mới buông xuôi rời khỏi. Do vậy nên khi nhóm Nhậm Trúc Vi rời đi, thoát khỏi cuộc tranh đoạt thì hẳn lựa chọn ở lại, truy tìm trung tâm vùng đất thần bí này để kiểm nghiệm sức mạnh của bản thân hơn kém như thế nào so với các chủng tộc khác.

Đạo tâm cường giả của Tiêu Thần sẽ không thể dễ dàng bị phá vỡ chỉ với những sợ hãi đang bao trùm quanh hắn một cách đơn giản như vậy.

Bất quá thì không biết đạo tâm cường giả hắn vững thế nào, nhưng đạo tâm dục vọng ngay lúc này của hắn đã không thể giữ vững trước Phượng Tiên Nhã hiện tại.

Tiêu Thần ngay sau khi vừa lạnh nhạt nói liền bỗng dừng tiến đến bất ngờ ôm thân thể mềm mại của Phượng Tiên Nhã, một Phượng Tiên Nhã đã có thể khiến bất một nam nhân nào nhìn thấy đều phải yêu quý chiếm đoạt, vào trong lòng.

-Tiên Nhã, muội thật đẹp.

-Ngươi làm gì vậy, tránh xa ta ra, tránh ra...

Bị hành động mang tính “đột biến” của Tiêu Thần đánh đến, Phượng Tiên Nhã mặc dù đã bị hai tay hắn vòng qua eo ôm nhưng hai bàn tay trắng ngọc ngà của nàng cũng kịp thời che trước mặt, đẩy đầu lớn của Tiêu Thần ra, không cho hắn làm hành động vô lễ hơn nữa với gương mặt của mình.

Sắc đẹp của Phượng Tiên Nhã lúc này đã không còn như những ngày đầu tiên tiến đến mảnh đại lục thần bí, mọi thứ dường như đã thật sự hoàn mỹ, thật sự cuốn hút nam nhân của Nhân tộc. Không những thế, khí chất của nàng sau khi trải qua vài biến cố trên đường, cũng như chính mắt nhìn thấy sự bỏ cuộc không hề mong muốn của Mị Ảnh Lam và Quan Vũ đã trở nên lột xác, trở thành một loại khí chất phong vận của một nữ nhân trưởng thành và từng trải, nhưng đâu đó trong nàng vẫn còn đầy sự ngây thơ, trong sáng của một tiểu cô nương vừa lớn.

Lúc trước, Tiêu Thần nhờ bản thân có Chiến Thiên Tâm Đan và mạnh hơn Phượng Tiên Nhã nên đối với sự hấp dẫn của Phượng Tiên Nhã còn kháng cự được, nhưng hiện tại, hắn không thể, dù hắn có là Tổng cảnh, Tướng cảnh, Đế cảnh hay Thiên Nhân cảnh cũng đều không thể. Phượng Tiên Nhã đã quá đẹp, quá tuyệt mỹ.

-Hừ.

Bên cạnh Tiêu Thần, Diệp Văn Thanh đang ngẩn ngơ trước sắc đẹp không thể cưỡng của Phượng Tiên Nhã thì thấy Tiêu Thần hành động đốn mạc với nàng trong khi bản thân cũng rất muốn. Hắn lập tức hừ lạnh một tiếng, linh lực cũng đồng thời chém ra, đánh mạnh đến sau lưng của Tiêu Thần.

Khác với Tiêu Thần mang trong mình sự sợ hãi nhưng đang cố gắng dùng đạo tâm kiên định quyết chiến để vượt qua, Diệp Văn Thanh ngay từ khi chứng kiến “Pháo Gầm” của Thiên Hồ tộc liền đã có tâm ở lại để lĩnh giáo sức mạnh của các chủng tộc khác, hắn chưa một lần suy nghĩ đến chuyện thoát khỏi cuộc tranh đoạt để tìm đường sống như nhóm năm người Tiêu Thần. Tiêu Thần có thể rời đi, nhưng hắn sẽ không và tuyệt đối không cho đến khi va chạm ít nhất một chiêu với các chủng tộc khác.

Sở hữu Kiếm Ảnh Tâm Đan và linh ngộ nó đạt đẳng cấp thượng thừa, tâm cảnh của Diệp Văn Thanh càng lúc càng cứng, nó hết như một thanh kiếm bất động mà không một thứ gì có thể rung chuyển.

-...

-Ngươi dám đánh lên ta?

Vung tay dễ dàng hóa giải đòn đánh có phần nhẹ nhàng của Diệp Văn Thanh, Tiêu Thần bị Tiên Nhã tranh thủ cơ hội thoát ra rồi nhảy ra chỗ cách xa bản thân, hắn xoay người tức giận nhìn Diệp Văn Thanh.

-Hừ, giữa thanh thiên bạch nhật, ta không ngờ Tiêu Thần ngươi lại dám làm hành động súc sinh như vậy.

-Văn Thanh, ngươi nên nhớ rằng ta là phu quân tương lai của nàng, nàng là tương lai phu nhân của ta, đây đã là điều vãn đóng thuyền, đinh đóng cột. Ta và nương tử ầu yếm có gì sai sao?

-Vù.

Tiêu Thần mang theo ánh mắt lửa giận nhìn Diệp Văn Thanh đối chấp, ngay sau đó một quyền hung bạo cũng đánh đến Diệp Văn Thanh.

-Soẹt.

Một bàn tay đưa ra, Diệp Văn Thanh hoàn toàn chặn được một quyền uy lực của Linh Nhân cảnh 100 sợi xích Tiêu Thần.

-Ta không cần biết Tiên Nhã là ai hay quan hệ gì mới ngươi sau này, nhưng bây giờ nàng vẫn là nàng, ngươi không có quyền đ-ng đến người nàng khi nàng chưa cho phép.

Té Té Té Té...

Bất quá cũng ngay lúc này, ngay sau khi một thành viên cuối cùng của Ma tộc ngao du bên ngoài gặp bất trắc phải từ bỏ cuộc tranh đoạt, dị biến trên mảnh đại lục phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: “Lão giả”; Trần Kim

Té Té Té Te...

Âm thanh kỳ lạ được thổi lên, bao phủ khắp đại đấu trường cung điện trên không.

-...

Tiếp đó, bình chướng không một tiếng động mà đáng lý nó phải đang cách xa nơi cung điện, 10 ngày nữa mới bao phủ bán kính phạm vi 5km xung quanh cung điện thì nay lập tức quay trở về, bao trùm, giới hạn địa lý 5km cho toàn cung điện.

-Đây chẳng lẽ là tiếng hiệu báo cuộc chiến phân chia thứ hạng bắt đầu?

-Làm sao có thể? Hồn tộc, Ma tộc, Mộc tộc, Long tộc, Quỷ tộc, Thiên Hồ tộc đều vẫn chưa có mặt cơ mà?

-Chẳng lẽ tất cả sáu tộc khác đều đã gặp nạn phải bỏ cuộc?

-Tín hiệu đã vang lên, điều người suy diễn có phần rất vô lý nhưng nó có lẽ chính là sự thật.

-Thưa Tiểu Nữ Vương, nếu chưa được 120 ngày đã vang lên tín hiệu, điều này đã nói lên rằng tại cung điện đây đã quy tụ được tất cả những sinh vật còn sót lại của mười chủng tộc. Nó cũng đồng nghĩa, chúng ta Khí tộc, Tinh Linh tộc, Thú tộc và Nhân tộc, chỉ có bốn chủng tộc phân chia thứ hạng cho vòng 1 của cuộc tranh đoạt lần thứ 16 này**.

**thì 15 vạn năm trước, cũng tức giờ là 15001, nghĩa là đã bắt đầu lần thứ 16.

-Vậy là Nhân tộc yếu nhất chỉ cần tự giác nhận thua, họ cũng đã nắm giữ hạng 4?

-Vâng.

-...

Cũng đồng thời trong lúc Khí tộc, Yêu tộc vừa kinh vừa ngạc, Nhân tộc có một bộ mặt ngu ngơ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Tinh Linh tộc thì nhủ thầm nhẹ âm thầm trao đổi. Trên bầu trời, một bóng người không rõ từ nơi nào bỗng xuất hiện, cả thân thể đều không hề toát ra một loại khí tức nào, trông chẳng khác gì một phạm nhân đang từ từ hạ xuống trung tâm của cung điện hoặc cũng có thể nói là trung tâm đại đấu trường hình vuông trên cao này.

Mười giây sau, hai chân của thân ảnh chạm xuống nền gạch trắng, diện mục cũng trở nên hiện rõ trong mắt các thành viên chủng tộc.

Đây là một cái... cũng không biết là nam tử, trung niên hay một lão già mang lột con người bởi lẽ khi nhìn vào người này, ai trong các thành viên của bốn chủng tộc đều thấy người này như vậy, rất khó xác định người này thật sự đang ở lứa tuổi nào.

Thân ảnh vừa hạ xuống ngoài lứa tuổi không rõ mà để chắc chắn thì ai cũng nghĩ là “lão” do khả năng quá phi thường, hầu như chỉ có tồn tại cực đầu của những lão quái vật ngàn năm mới hợp. Lão còn có một gương mặt nam nhân bình thường trừ một con mắt đang khép chặt nằm tại mi tâm, thân thể cũng chỉ khoác một bộ quần áo bình dị tay dài, ống rộng màu xám nhạt như các cao nhân ẩn sĩ tu luyện trên núi lâu năm vừa rồi sơn xuống thành thị.

Tất cả đến từ thân ảnh vừa hạ xuống chỉ đơn giản như vậy.

Vụt.

Lão giả đặt chân trên gạch trắng chưa kịp lên tiếng thì một thân ảnh quá mức mỹ lệ tung bay một bước lên trời tựa tiên tử phiêu du giữa chốn tinh nguyệt rồi đáp xuống trước người lão giả, nàng mang theo mùi hương thơm ngát cung kính thì lễ với lão trong sự kinh ngạc của rất nhiều người, nhất là thành viên đến từ Khí tộc, Nhân tộc và Yêu tộc.

-Tiểu nữ Tinh Vũ Nguyệt bái kiến Trần Kim tiên bối.

-À, người chính là con gái của Tinh Văn Uyên?

Nhìn gương mặt xinh đẹp vô khuyết hơn so với cổ nhân nhưng lão vẫn nhận ra được hình bóng cổ nhân bên trong nàng, lão hỏi để khẳng định.

-Dạ, tiểu nữ đúng là con của mẫu hậu, nhận được sự nhắc nhở của mẫu hậu đến thỉnh an tiên bối.

-Ừm... rất lễ phép, ngoài ra thiên phú cũng không tệ đâu a, hẳn là nhìn hơn một phần so với mẹ của người khi đó.

-Đây...

Móc trong ống tay áo ra ba vật phẩm, một cái cây trầm cài tóc đẹp rực rỡ, một chiếc nhẫn được chạm khắc vô cùng tinh tế và một hạt giống cây trồng, lão đưa cho Tinh Vũ Nguyệt.

-Cây trầm cài tóc này là của cha ngươi gửi cho mẹ ngươi cùng với lời nhắn nhủ của hân đã được phong ấn bên trong, chờ mẹ ngươi mở ra lắng nghe. Về chiếc nhẫn thì là quà cha ngươi gửi tặng ngươi, mừng sinh nhật ngươi vừa tròn 15 tuổi khuyên giới.

-Còn hạt giống bé tí tẹo đây là của lão phu, nó là hạt giống của Sinh Mệnh Thiên Thụ chỗ ta ở, xem như quà gặp mặt giữa ta và ngươi, mà cũng có lẽ là lão phu tặng ngươi vì sự lễ phép của ngươi.

-Dạ, cảm ơn tiên bối chiếu cố vẫn bối.

Không siểm nịnh, không ngần ngại, không do dự, Tinh Vũ Nguyệt đẹp đến vô vàng vương bàn tay trắng còn hơn cả tuyết, mềm hơn còn hơn cả da thịt thiếu nữ xinh đẹp ra đón nhận ba vật phẩm đến từ lão già được gọi là Trần Kim tiên bối.

Thấy biểu cảm của Tinh Vũ Nguyệt như vậy, Trần Kim chỉ cười nói.

-Trên đời đúng chỉ tồn tại mỗi Tinh Linh tộc các ngươi là không hề có loạn niệm, người cho thì ngay thẳng nhận mà không một chút áy náy hay suy nghĩ điều gì, đúng là một chủng tộc thuần khiết nhất mà thiên địa tạo thành.

-Được rồi tiểu Nguyệt, lão phu lúc này chỉ có thể nói được với ngươi một vài giây ngắn ngủi, chờ khi nào ngươi đạt đến cảnh giới có thể ngao du tinh không và có thể đi đến được nơi ta, cũng như cha ngươi đang sinh sống lại ôn chuyện, bàn luận một chút tâm đắc. Giờ ta phải quay lại làm chính sự đã được bề trên đã giao.

-Dạ vâng ạ, tiểu nữ không làm phiền tiên bối nhiệm vụ.

Cung kính vái chào lão già Trần Kim, Tinh Vũ Nguyệt thân thể nhẹ tựa hoa rơi đi, đặt chân đến vị trí cách lão già chừng 10m để chuẩn bị lắng nghe thể lệ quyết đấu phân hạng giữa các Giới.

Sau lưng nàng, chín tộc viên của Tinh Linh tộc cũng vội đi đến, tuy nhiên trong số chín người thì không một ai cung kính thì lễ gì với lão giống Tinh Vũ Nguyệt. Bởi Tinh Linh tộc có quy định của Tinh Linh tộc, chín người là cận vệ được đào tạo để phục vụ Tinh Vũ Nguyệt thì chỉ cúi người trước Tinh Vũ Nguyệt, không cúi người bất cứ ai cho dù có là Nữ Vương bề hạ, cũng tức là Tinh Văn Uyên, mẹ của Tinh Vũ Nguyệt.

Hiểu điều đó của Tinh Linh tộc hoặc không để ý đến, lão già Trần Kim chợt cất lời lên, âm thanh khuếch tán rõ ràng đến bất cứ đâu trong đấu trường miễn là có sinh vật tham gia cuộc tranh đoạt đang cư ngụ.

-Các tiểu hữu nên tiến lại đây để nghe ta đưa ra thể lệ của lần tranh đoạt sinh khí thứ 106 giữa các Giới tộc đi.

“Hừ, vì sao lại chỉ có năm tộc? Long tộc, Thiên Hồ tộc, hai tộc con cháu của những lão quý kia vậy mà cũng đã bị loại ra khỏi cuộc tranh đoạt từ trước? Khó tin thật, này nếu để những lão quý đó biết được không biết sẽ có bộ mặt gì đây, ha ha”

Bấy giờ tung ra cảm ứng và cảm nhận được tại trên khắp mảnh đại lục phân tranh chỉ có năm loại khí tức chủng tộc, Trần Kim sau một hồi nghi hoặc liền vui vẻ trong lòng vì sắp có chuyện chờ lão thưởng thức.

Vù vut vù...

Nghe được lời căn dặn từ tôn của lão già, tất cả các tộc viên của Khí tộc, Nhân tộc và Yêu tộc đều đồng loạt hướng đến trung tâm đấu trường rồi đứng lại tại vị trí cách lão 10m tương tự như Tinh Linh tộc.

Đến nơi, hầu như tất cả tộc viên đến từ ba tộc đều cúi người kính chào Trần Kim, ngoại trừ Tiêu Thần và Diệp Văn Thanh chỉ cúi đầu nhưng không lên tiếng.

-Kính chào tiên bối.

-Tiền bối.

-Văn bối kính lễ.

-Tiền Nhã xin kính chào tiên bối.

-...

“Hừm, một lũ tiểu bối thật đủ giả tạo, bất quá cũng có một tiểu bối lễ phép không kém gì Tinh Vũ Nguyệt”.

Thấu được cảm xúc của từng người thi lễ đối với bản thân, Trần Kim bỗng di chuyển đến vị trí của Phượng Tiên Nhã có chút lo lắng đứng yên.

Lão hỏi với giọng hiền hòa.

-Cô bé, ngươi tên gì?

-Văn bối họ Phụng, tên Tiên Nhã ạ.

Phụng Tiên Nhã có trấn định cảm giác hồi hộp khi được một “lão quái vật” hỏi mà lễ phép đáp lời.

-Ừm, Tiên Nhã, một tiểu cô nương Nhân tộc rất thành thực. Haizzz, nếu không phải tên ngu ngốc Nhân tộc kia đắc tội với... mà thôi, chuyện đó để tự các ngươi trưởng thành rồi khám phá a.

-Đây, này là một hạt giống của Thái Linh Thụ rất phù hợp với khí tượng Nhân Giới của ngươi, đem về trồng tại nơi có linh khí dày đặc, càng dày đặc càng tốt. Nếu linh khí đủ độ dày đặc nó cần, mười năm nó sẽ ra lá, mười năm tiếp sẽ nở hoa, mười năm nữa lại ra quả. Thái Linh Quả, một quả ăn vào thì... ha ha, tự khám phá đi a, lão phu sẽ không nói, sẽ không nói.

Đưa cho Phụng Tiên Nhã một hạt giống sần sùi như một cục đá nhỏ, lão giả Trần Kim vuốt chòm râu “vô hình” cười bảo.

Phụng Tiên Nhã tay cầm hạt giống Thái Linh Thụ, mặt đẹp một hồi ngơ ngác không nói nên lời mà cứ dùng đôi mắt phụng rục rở dõi theo Trần Kim, trong lòng nằng là một cảm xúc ngồn ngàng vô cùng.

-Nhận đi, đừng từ chối. Nhân tộc các ngươi nếu không xuất hiện một nhân tài kiệt xuất thì e rằng cũng sẽ bị tuyệt diệt sớm thôi. Nhân Giới, nó đã yếu lắm rồi, nó thật là một sinh linh đáng thương.

-Tỷ năm hình thành, tỷ năm trôi đi, tỷ năm chịu đựng, tỷ năm uẩn dưỡng được linh trí nhưng chỉ triệu năm qua đi lại sắp tan biến. Haizzz...

Cảm khái một câu hồi ức, Trần Kim quay người trở về vị trí cũ.

Rồi mãi cho đến khi lão dừng lại, Phụng Tiên Nhã mới mím chặt môi đỏ, thân thể mảnh mai cúi người trọng kính tạ.

-Tiên Nhã cảm tạ tiền bối chiếu cố, on này Tiên Nhã sẽ luôn luôn khắc ghi trong lòng, mãi sẽ không bao giờ quên.

Phụng Tiên Nhã không có sự lựa chọn khác ngoài việc chấp nhận ơn này của Trần Kim, nàng không hề có lý do để từ chối, cho dù đó là lý do “ngại ngừng”, bởi lẽ đúng như lão giả nói, Nhân Giới nàng đã quá yếu, số lượng nhân tài được sinh ra qua từng năm ngày càng ít đi, suy kiệt đi chính là bằng chứng rõ nhất. Có Thái Linh Thụ, một loại thụ mà nàng cũng không biết có công dụng gì, nàng hy vọng Nhân tộc sẽ nhờ nó đi lên được vài bước phát triển.

Đối với lời kính tạ của Phụng Tiên Nhã, Trần Kim như không để tâm chú ý, hần đảo mắt một vòng nhìn mọi người rồi lại chuyển hướng nhìn về một ngôi đình phượng xa mà quát lên.

-Tiểu tử Nhân tộc, hai ngươi còn định nằm ngủ ở đó cho đến khi nào? Nếu còn không đi ra, ta xem như hai ngươi đã bỏ cuộc trong lần tranh đoạt này.

Nghe được lời này của lão giả, mọi tộc viên bất kể là Nhân tộc hay Yêu tộc, Tinh Linh tộc, Khí tộc đều kinh ngạc trong lòng, ánh mắt cũng đều hướng theo lão giả nhìn về ngôi đình sau cùng, ngôi đình cách gần 400m bên cạnh phải so với trung tâm.

Nhân tộc kinh ngạc đó là vì tại sao lại còn một “tiểu tử Nhân tộc”, không phải ngoài ba người bọn họ thì tất cả đều đã thoát ra khỏi cuộc tranh đoạt?

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ là hắn?”

Ánh mắt bỗng ướt lệ, Phụng Tiên Nhã chăm chăm không rời mắt nhìn về ngôi đình, chò mong thân ảnh kia bay ra để ít nhất, nàng có thể gặp được... được một ai đó khó hiểu.

Yêu tộc, Tinh Linh tộc, Khí tộc kinh ngạc là vì với năng lực của họ, tại sao vẫn bỏ sót một người ẩn cư trong cung điện, nhất là người đó lại còn là Nhân tộc nhỏ yếu. Đây rốt cuộc là chuyện gì, không lẽ “tiểu tử Nhân tộc” có khả năng che giấu khí tức?

Bất quá thì dường như tất cả mọi người dõi mắt nhìn vào ngôi đình đều đã bỏ qua, hoặc không hề chú ý đến từ “hai người” nằm trong câu nói nguyên vẹn của Trần Kim. Có lẽ từ “tiểu tử Nhân tộc” đã khiến họ bị lu mờ đi điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Hồn chiến oán ngôi

- Áy áy khoan đã tiền bối, văn bối do quá mệt vì đường dài đối chiến quái thú nên mới có sự chậm trễ, mong tiền bối trên cao lượng thứ.

Giật mình tỉnh giấc vì khả năng cảm ứng của Trần Kim quá mức cường đại, ngay cả khi hần đã ẩn dấu khí tức vẫn bị tóm đầu lôi ra, Vô Thường tức thì mang theo sức mạnh của một Linh Nhân cảnh 100 sợi xích chạy ra, đi đến vị trí trung tâm cung điện hội họp cùng các chủng tộc.

Bất quá trước hành động “bị tóm” này, Vô Thường cũng đã kịp thời chôn xuống vài biện pháp phòng hộ ngay khi lão già Trần Kim vừa xuất hiện.

-Được rồi, người nhanh quay về bên địa phận Nhân tộc của người đi.

Trần Kim đảo mắt từ đầu đến chân lên người Vô Thường, bản thân lão phát hiện được khá nhiều điều thú vị chẳng hạn như “một người” đang ẩn nấp trên cơ thể hần, Thiên Bình thương hóa thành bông tai treo trên tai hần, năng lực ẩn giấu khí tức ở đâu mà ra, tại sao hần lại có thể điều chỉnh khí tức sức mạnh theo ý muốn, quần áo hần đang mặc đã vượt quá phạm trù Linh Nhân cảnh vì sao có thể tồn tại được bên trong thế giới nhân tạo này,... nhưng lão cũng không tra hỏi hần hay nhắc nhở hần hãy nên “cẩn thận”. Lão chỉ đơn giản kêu hần trở về vị trí.

Ở đẳng cấp sức mạnh và số tuổi lớn đến con số “vạn năm” như lão, sự tình kỳ bí thấy được trong cuộc đời là rất nhiều, do vậy lão không hề ý kiến mà nói đúng hơn là không quan tâm đến chuyện lạ của Vô Thường. Hần ra sao kệ hần, lão làm việc chính của lão.

-Người là ai, vì sao ta chưa từng gặp?

Vô Thường vừa đi đến chỗ ba người Phượng Tiên Nhã, Tiêu Thần lập tức lạnh giọng hỏi. Hần nhớ rõ là trong nhóm mười người Nhân tộc ban đầu đến mảnh đất thần bí không hề có tiểu tử miệng chưa vắt hết sữa này, vậy tiểu tử này là ai, vì sao lại được vị tiền bối kia xác định là Nhân tộc?

Và cũng không chỉ có hần nghi hoặc, Điệp Văn Thanh, Phượng Tiên Nhã, Khí tộc, Tinh Linh tộc, Yêu tộc, thậm chí là cả lão già Trần Kim cũng buộc phải dừng lại để theo dõi tình hình bên nhóm Vô Thường.

Là Nhân tộc cùng đến mảnh đại lục thần bí để giành về điểm sinh khí cho Giới lại không hề biết nhau? Đây là chuyện khá buồn cười, hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

-À thì...

Vô Thường vội biểu hiện lúng túng, tay phải đeo đủ năm chiếc nhẫn chợt đưa lên đầu gãi gãi nói.

-Ta là Vô Thường đây, là cái thằng mà có sở thích nấu ăn, sở hữu ngon lửa tím và chủ động tách nhóm đó, nhớ không?

-Còn chuyện vì sao ta lại hóa thành tiểu hài tử thì... do ta ăn trúng một cây khi gì đó không rõ nên mới thành ra như thế này.

Vô Thường “xạo bô” nói nhảm nói cuội để qua mặt ba người Tiêu Thần, thế nhưng nhóm người Tiêu Thần còn chưa kịp phản ứng thì Trần Kim bỗng cười vui nói.

-À... ha ha, lão phu nghĩ là người đã nuốt phải Hoàn Đồng Thảo, một loại cây cỏ có hình dạng khá giống với Linh Hoa Thảo thường được Nhân tộc bọn người đem làm món ăn tráng miệng vì nó giòn và ngọt, hết như trái cây vậy.

-Tiểu tử, đúng không a?

-Cái này văn bối cũng không biết, văn bối khi ăn thường rất ít để ý, trong tay cứ có gì là tổng hết vào mồm, nên là... mà có lẽ đúng như tiền bối nói, văn bối đã vô tình ăn phải Linh Hoa Thảo, không, nhầm, là Hoàn Đồng Thảo.

Không biết thực hư của câu chuyện lão già thế nào, Vô Thường đơn giản chỉ “xuôi theo dòng chảy” của lão già mà trả lời, tiếp đó hần chuyển chủ đề nói.

-Vâng, mà tiền bối ngài cứ tiếp tục công việc, đừng quan tâm đến một tiểu bối nhỏ yếu như văn bối, a ha ha...

Sau đó hần quay đầu nói với ba người Tiêu Thần.

-Tin cũng được, không tin ta cũng không quan tâm, sự thật ta chính Nhân tộc và sẽ phải chiến đấu vì Nhân Giới ngay lúc này, vậy thôi.

Nói rồi, Vô Thường lập tức đi đến chỗ trống cách ba người một đoạn 3m đứng thui thui một mình.

Vù.

Bất quá cũng chính lúc này, bóng người xinh đẹp của Phượng Tiên Nhã bỗng lướt đến đứng bên cạnh hần, mắt phượng to tròn nhìn chăm chăm vào thân thể nhỏ bé của hần không rời. Thế nên dẫn đến việc hần tròn mắt lên lạnh nhạt nói với nàng.

-Nhìn? Nhìn cái gì, chúng ta có quen nhau sao?

-...

Với một câu nói đơn giản, Vô Thường trực tiếp khiến Phượng Tiên Nhã chảy dài xuống hai hàng nước mắt không rõ, môi đỏ nhuận mím chặt đi qua một chỗ im lặng.

“Ta, vì sao lại phải khóc?” Phượng Tiên Nhã không thể hiểu, và nàng cũng không muốn hiểu điều đó trong tình trạng lúc này.

Bỏ mặc Phương Tiên Nhã yếu ớt, run nhẹ cơ thể một bên, cũng không quan tâm đến ánh mắt đầy sát ý đến từ Tiêu Thần và Diệp Văn Thanh. Vô Thường nhìn rất nhiều ánh mắt bất thiện khi một sinh vật mang giới nam lại khiến một sinh vật mang giới nữ phải roi lệ, hấn quát lên.

-Các ngươi nhìn cái gì, mắc mớ gì đến các ngươi hay không mà nhìn? Có tin lát nữa ta đem nướng hết các ngươi không? Không tin chứ gì, ta biết, vậy thì cứ chờ xem.

-Tiểu Nhân tộc, ta nhớ mặt ngươi rồi, ngươi chắc chắn sẽ bị ta xé nát thành trăm mảnh nếu đ-ng trúng Kim Long Điều ta.

-Ồ.

Đơn giản trả lời một từ với nam tử mặt đầy lông, Vô Thường lặng im, không lên tiếng nữa.

-Hừ, ta...

-Được rồi. Thời gian đã đến, vòng đấu phân chia thứ hạng cũng nên bắt đầu.

Ngay lúc này, Trần Kim lên tiếng quát. Thời gian để bọn trẻ tâm sự xem như đã đủ, lão cần làm việc của lão.

Sau đó, khi mọi người im lặng, không ai dám lên tiếng cãi lời của bản thân, Trần Kim bắt đầu đưa ra thông tin về thể lệ của cuộc tranh giành thứ hạng vòng thứ 106 của cuộc tranh đoạt sinh khí.

-Nguyên bản ta được giao phó sẽ tổ chức hai vòng đấu. Vòng một, các tộc giới quyết đấu với nhau theo kiểu loại trực tiếp. Vòng hai sẽ thi hành theo kiểu soán ngôi giữa các tộc.

-Nhưng hiện tại chỉ có năm tộc, ta đành phải tổ chức theo dạng khác, đúng hơn là bỏ đi vòng một, chỉ tiến hành vòng hai.

-Hà? Năm tộc?

Trần Kim vừa tạm dứt lời, tất cả các tộc viên ở các chủng tộc đều kinh ngạc, trong đó duy nhất chỉ có Vô Thường là không, ngược lại hắn còn khá tiếu nhạo cho “chủng tộc thứ năm” đó.

Lão giả Trần Kim tiếp tục nói.

-Cuộc chiến phân chia thứ hạng vòng thứ 106 này sẽ được định đoạt theo thể lệ soán ngôi tổng thể.

Trần Kim một tay chỉ về khoảng trống cách mọi người 100m, nơi đó thỉnh thoảng liền xuất hiện 10 chiếc ghế có màu sắc, chất liệu, đẳng cấp khác nhau, chúng được phân cao thấp từ phải đến trái.

Một chiếc ghế gỗ, một chiếc ghế bạc, một chiếc ghế vàng, một chiếc ghế đá quý, một ngai vương bằng bạc (vương tọa), một ngai vương bằng vàng, một ngai vương lấp lánh thạch quý, một ngai đế vàng (đế tọa), một ngai đế tỏa sáng rực rỡ và đệ nhất tọa vô cùng cao quý.

Tất cả mười chiếc ghế đều tương ứng với hạng 10 đến hạng 1 trong cuộc tranh đoạt.

-Chắc các ngươi đều đã được trưởng bối cung cấp thông tin về những lần tranh đoạt trước, à, trừ Nhân tộc. Những chiếc ghế kia chính là những thứ hạng mà các ngươi sẽ phải tranh giành.

-Được rồi, bây giờ sẽ là cách thức thi đấu.

Sau một vài giây thời gian để lũ trẻ chú tâm lắng nghe hơn, kiềm nén lại dục vọng muốn ngồi lên những chiếc ghế mà chúng cho là “quyền quý” kia, lão giả Trần Kim nói.

-Để chuẩn bị cho tương lai trách nhiệm mà chỉ có những kẻ xếp hạng nhất trong các cuộc tranh đoạt mới có khả năng đảm nhận. Cách thức thi đấu lần này đơn giản, khác biệt hoàn toàn so với những lần tranh đoạt trước, và lão phụ e rằng là cho đến những lần tranh đoạt sau đều sẽ diễn ra tương tự. Đó là hỗn chiến soán ngôi.

-Bất kể tộc nào, bất kể số lượng bao nhiêu, chỉ cần ngồi vững trên chiếc ghế đó cho đến cuối cùng chính là người chiến thắng.

-Đơn nhiên, do thể lệ đã đổi mới cho nên một tộc quần hoàn toàn có thể giành được nhiều thứ hạng chứ không phải một hạng như trước, tối đa là cả mười hạng. Nó cũng có nghĩa kẻ chết hoặc bỏ cuộc sẽ không giành được hạng.

-Bốn tiểu bối Nhân tộc may mắn nghe đây.

Trần Kim nhìn bốn người Vô Thường thông báo một tin tức mà dường như các tộc khác đều đã biết rõ.

-Một khi trận hỗn chiến soán ngôi tranh thứ hạng bắt đầu, ý niệm “buông bỏ” sẽ không hoạt động, vì vậy hãy cẩn thận cái mạng nhỏ yếu của các ngươi. Tuy nhiên nếu hô to “bỏ cuộc”, các ngươi sẽ được an toàn mà không có bất cứ một hạng nào, nối tiếp lịch sử vinh quang 15 vạn năm Nhân tộc các ngươi và Nhân Giới phải gánh chịu.

Cũng không đợi bốn người phản ứng hay hỏi thêm điều gì, Trần Kim tiếp tục công việc.

-Hiện tại đến mục phần thưởng. Như lão phu đã nói, tình thế bây giờ không giống trước nên dẫn đến tất cả nội dung liên quan đến cuộc tranh đoạt đều bắt đầu thay đổi từ đây, phần thưởng xưa kia vốn chỉ có điểm sinh khí thì nay hạng nhất, hạng nhì và hạng ba đều sẽ có phần thưởng riêng biệt, trợ giúp kẻ đủ bản lĩnh đạt được sẽ còn mạnh hơn nữa.

-Hạng mười, 500 điểm sinh khí.

-Hạng chín, 600 điểm sinh khí.

-Hạng tám, 800 điểm sinh khí.

-Hạng bảy, 1000 điểm sinh khí.

-Hạng sáu, 1500 điểm sinh khí.

-Hạng năm, 2000 điểm sinh khí.

-Hạng tư, 3000 điểm sinh khí.

-Hạng ba, 4500 điểm sinh khí và tự chọn ra một vật phẩm trong ba loại Thiên Binh, Thiên Cự.

-Hạng hai, 7000 điểm sinh khí và tự chọn một vật phẩm trong ba loại Thiên Binh, Thiên Cự.

-Hạng nhất, một vạn điểm sinh khí và tự chọn một trong bốn vật phẩm lão phu đưa ra. Ngoài ra thì còn được quyền đặt một câu hỏi mà nếu không vượt quá năng lực hiểu biết của lão phu, lão phu sẽ trả lời, chẳng hạn như là tâm đắc lĩnh ngộ Thần thông, phương pháp hồi sinh một ai đó, hoặc tương lai của người sẽ ra sao, thế giới này bao nhiêu rộng lớn, lão phu từ đâu mà đến,... chỉ cần đoạt được hạng nhất, lão phu sẽ thẳng thắn trả lời tất cả, nhưng nên nhớ rằng, lão phu chỉ dùng kiến thức của bản thân để lý giải nên có nhiều vấn đề có khi sẽ không đúng hoặc không biết. Vậy nên hãy hỏi những câu không ngoan vào, nếu không thì thật đáng tiếc.

-Được rồi, các người hãy cách xa mười chiếc ghế thứ hạng 500m và có 10 phút để các người bàn luận hoạch sách.

-Khi tiếng “bắt đầu” của lão phu vang lên, hỗn chiến soán ngôi chính thức bắt đầu.

Dứt lời, lão giả Trần Kim bỗng dung biến mất trong đấu trường, đến khi xuất hiện thì đã ngồi ngay ngắn trên không trung ngay tại vị trí trên cao trung tâm cung điện nhằm thuận tiện cho việc lão dễ bề quan sát trận hỗn chiến soán ngôi sắp diễn ra, đồng thời suy tư đánh giá tiềm năng, sức mạnh của từng người phía bên dưới.

“Để xem tiểu tử Nhân tộc kia thế nào, hần liệu có phát hiện ra điều gì bất thường xung quanh hần hay không. Và lại tên tiểu Nhân tộc này rất đặc biệt, thật sự là rất đặc biệt a....”.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Con rối (phân thân) của thiên đế???

Cách trung tâm đấu trường vừa đúng 400m, tại địa khu Nhân tộc, nơi mà bốn người Vô Thường đứng đối nhân nhau đầy cảm xúc.

Bất chợt lúc này Vô Thường nhàn nhạt nói.

-Không có gì để nói, không có gì để trả lời, ta cũng không có quen biết gì đối với các người. Lát nữa khi cuộc hỗn chiến soán ngôi bắt đầu thì tự lo liệu tính mạng cho bản thân, ta sẽ không cứu bất kỳ một ai.

Sau đó hần quay lưng nhỏ bỏ đi, dự là đến một chỗ cách ba người Tiêu Thần vài chục mét để yên lặng tính toán các đường đi nước bước trước mặt lão giả Trần Kim, nhưng chỉ đi được vài bước thì hần chợt dừng lại, miệng mở lời khinh thường nói.

-Mà theo ta nghĩ, với sức mạnh châu chấu cào phân như của các người thì cứ hô thẳng “bỏ cuộc” ngay khi vừa bắt đầu cuộc hỗn chiến sẽ là phương án tốt nhất để giữ lấy mạng. Rồi khi ấy chỉ cần đợi thứ hạng xác định, ba người các người đều sẽ được vui vẻ truyền tống trở về với những chiến lợi phẩm tốt đẹp bên trong giới nhân, không mất một món nào.

-Ha ha, cứ trốn chui trốn nhủi đi, bọn phế vật.

Nặng âm hai từ cuối, Vô Thường cười ác bỏ đi.

-Soẹt!

-Ngươi dám, chết!

Lời nói quá mức đã kích người cho nên ngay khi Vô Thường quay lưng rồi đi, Diệp Văn Thanh sắc mặt âm hàn chém ra một kiếm kinh thế, Tiêu Thần cũng tung ra một quyền vang kim, cả hai cùng đồng thời giết về hướng tấm lưng nhỏ bé của Vô Thường.

-Đừng! Ngươi đừng làm như vậy, xin đừng giết họ, Tiên Nhã cầu xin ngươi.

Gương mặt kiều diễm đầy nước mắt, Phụng Tiên Nhã không thể hiểu tại sao lòng nàng lại đau như cắt khi thấy một tiểu nam nhân mà nàng khẳng định chưa bao giờ gặp mặt đối xử lạnh nhạt với bản thân. Hiện tại thấy hắn cầm trên tay một ngọn lửa tím nhìn Diệp Văn Thanh và Tiêu Thần đang ngây ngốc đứng người, Phụng Tiên Nhã vội sợ hãi, mặt ướn van xin hắn dừng lại ý định giết người.

-Hửm?

Lộ ra nụ cười nhạt, Vô Thường hỏi lại.

-Ngươi có chắc là không muốn giết hai người bọn hắn?

-Ta...

Bị ánh mắt trẻ em của Vô Thường nhìn, Phụng Tiên Nhã lập tức đơ người, miệng nhỏ lắm bả không biết trả lời.

-Không trả lời được? Vậy thì vĩnh biệt chúng đi.

-Chết.

Không hề chờ đợi Phụng Tiên Nhã phản ứng, Vô Thường một búng tay, hai ngọn lửa tím lập tức phóng đến hai người Tiêu Thần, Diệp Văn Thanh, bám trên người họ rồi bốc cháy bùng rực.

Phụng Tiên Nhã ở gần bên cạnh hai người thấy rõ ràng cảnh tượng đang xảy ra trước mắt, cả cơ thể mềm yếu của nàng ngã ngồi xuống nền gạch trắng mà ngơ ngác, ngơ ngác và ngơ ngác.

Ở bên ngoài thực tại.

-Xin lỗi, ta làm vậy cũng là vì tốt cho cả ba người mà thôi. Thứ lỗi cho ta.

Lướt đến vị trí ba người Tiêu Thần, Vô Thường sau khi dùng một tay đánh ngã ba người liền khởi tạo linh lực vác thân thể ba người rồi đi, chạy thẳng đến một cánh cửa cung điện nơi xa, cách biệt một khoảng rất lớn so với địa khu của Tinh Linh tộc, Yêu Tộc và Khí tộc.

Ngay từ đầu, khi bốn người Vô Thường vừa hội họp với nhau tại một vị trí thì Vô Thường đã thi triển huyền thuật đến từ đôi mắt của hắn, đưa ý thức ba người vào một ảo cảnh do hắn điều khiển tựa như Thập cửu hoàng tử Long tộc đã từng ném trái trong trận chiến với “quái thú triệu điểm sinh khí”.

“Mày làm gì vậy? Cứu người không rõ lý do, Ác Sư độc ác nhất mang tên Thiên Họa lại cứu người không rõ lý do?”

Vô Thường vừa đặt thân thể ba người Tiêu Thần dựa lưng vào cửa lớn, Vô Thường kia lập tức buồn cười nói.

Theo nguyên tắc bấy lâu nay của Thiên Họa bên thế giới Pháp thuật hay Vô Thường bên thế giới Tu luyện luôn chỉ có một tiêu chí “không cứu kẻ không có điểm để lợi dụng”. Vậy, hành động cứu ba người lúc này của Vô Thường là như thế nào?

Có lẽ nếu hắn chỉ cứu Phụng Tiên Nhã thì Vô Thường kia còn hiểu, nhưng hắn lại còn cứu cả Tiêu Thần và Diệp Văn Thanh, đây là chuyện quá mức kỳ quái.

“Im mồm mày lại, mày chỉ là một ý thức nhỏ bé thì biết cái đéo gì việc tao đang làm”.

Ánh mắt trêu mến nhìn Phụng Tiên Nhã, tay nhỏ vuốt ve lên gương mặt mềm mại tựa sữa trắng của nàng, bên trong Vô Thường lại lạnh nhạt nói với Vô Thường kia.

“Được thôi, tao sẽ chống mắt lên chờ xem mày đang làm cái giống chó chết gì. Hừ, tâm tư yếu đuối, tình cảm lún sâu, rồi sẽ có một ngày mày ôm xác của cô bé mà khóc rống lên như mày đã từng làm với nữ nhân Uyên nhi của mày”.

Nói rồi, Vô Thường kia liền im lặng, bản thân quay trở về với một mô kiến thức hỗn độn được cần phải phân tích, bỏ lại Vô Thường trầm mặc cứ mãi nhìn ngắm Phụng Tiên Nhã.

Một phút sau.

- Tiểu Nhã, vì sao muội lại yêu ta đến như vậy?

Phượng Tiên Nhã yêu Vô Thường là điều đã được thể hiện rất rõ ràng trong từng hành động, cử chỉ khi nàng còn ở bên hắn, hoặc thậm chí cho đến khi gặp lại hắn trong hình dáng tiểu nam nhân không hề quen biết.

Nhưng cho đến tận lúc này, Vô Thường vẫn không hiểu, vẫn không thể hiểu tại sao, nguyên nhân gì mà nàng yêu hắn. Câu hỏi này, hắn bất lực tìm được câu trả lời.

- Có lẽ ta đã sai...

“... Khi cứu nàng, tiểu Nhã của ta”.

Nhìn sâu Phượng Tiên Nhã thêm một lần cuối, Vô Thường lập tức quay người trở về vị trí cũ để chuẩn bị thực thi thủ đoạn tiến công trong “hỗn chiến soán ngôi” chỉ còn 4 phút nữa sẽ diễn ra.

Cứu Phượng Tiên Nhã, cho Phượng Tiên Nhã thân thể bằng chính thân thể của hắn để rồi cả hai đều có sự liên kết cảm nhận, cảm xúc, tầm nhìn,... mọi thứ với nhau. Từ đó dẫn đến việc Vô Thường đang dần bị đồng hóa, bị đồng hóa tình cảm với nàng, hắn đang ngày càng phát sinh tình cảm với nàng dù nó rất, rất nhỏ, nhưng thời gian lâu dài, nó chắc chắn sẽ trở thành một ngọn núi lửa đang cực kỳ mong muốn được phun trào đến vô cùng vô tận.

Sai lầm mà Vô Thường phát hiện chính là điều này, nó đang khiến hắn có thêm một nỗi lo không đâu.

Bên trên bầu trời, tại vị trí của lão giả Trần Kim

Trần Kim sau khi nhìn Vô Thường đứng im suy tư, lão thu hồi ánh mắt nhìn hắn, trong lòng một biển kinh ngạc mênh mông đối với những gì Vô Thường vừa thể hiện chợt nổi lên hết sức to lớn.

“Tiểu tử Nhân tộc này tại sao lại khó hiểu như vậy? Không lẽ ta già rồi nên năng lực hóa yếu, chỉ một tiểu sinh linh bậc thấp cũng nhìn không ra?”

“Thế chất trông bình thường. Tâm Đan là đặc trưng riêng của Nhân tộc cũng chỉ có một cái nhưng ta lại không thể nhìn rõ được thuộc tính, huyết mạch bình thường, nên tuyệt không phải hậu đậu của một đại năng. Thế nhưng tại sao sức mạnh hắn thể hiện lại vượt xa những điều đó?”

Thông thường ở một sinh linh bậc thấp có những tiêu chí như Trần Kim vừa kiểm tra từ Vô Thường, sức mạnh mà sinh linh đó sở hữu thậm chí sẽ còn yếu hơn cả tiểu nữ lễ phép Phượng Tiên Nhã, nhưng sức mạnh Vô Thường thể hiện ra khi này lại không phải như vậy, nó quá bất hợp lý. Điều này khiến một vị Thiên Vương như Trần Kim lão giả phải xanh mặt vì lão có cảm giác năng lực của một đại năng như hắn bỗng dưng trở nên kém cỏi.

“Khí tức sức mạnh 100 sợi xích Nhân tộc của hắn đang thể hiện ra bên ngoài là giả, vậy khí tức sức mạnh thật sự của hắn là bao nhiêu, ta như thế nào lại không thể tra rõ?”

“Hắn tự nhận bản thân sở hữu ngọn lửa tím, Vạn Hóa Thiên Thương chọn hắn làm chủ thì ách hắn ngọn lửa tím đó phải có thứ gì đó đặc biệt. Từ đây suy đến hắn sở hữu Hỏa Tâm Đan theo cơ cấu con người của Nhân Giới, thế nhưng vừa rồi hắn lại thi triển một ảo thuật cao cấp lên ba người đồng tộc là như thế nào, Tâm Đan hắn sở hữu đồng lúc có hai thuộc tính Hỏa, Huyền?”

“Không chỉ thế, một chiêu huyền thuật hắn đưa ra lại trông rất dễ dàng ép buộc ý thức của ba người đi vào không gian ảo cảnh do hắn tự tạo, điều này nói rõ lên sự linh ngộ Thần thông huyền thuật của hắn rất kinh khủng, thậm chí nếu nói không ngoa thì đã ngang bằng với chính bản thân ta, một vị Thiên Vương, khác biệt duy nhất chỉ là sức mạnh năng lượng của hắn còn rất yếu, đây là điều thật khó tin!”.

“Một tiểu tử chưa đến 20 tuổi lại có những điểm đáng ngờ khó giải thích như vậy, chẳng lẽ hắn là phân thân của một vị Thiên Đế chí cao vô thượng, nhận được nguồn sức mạnh đến từ vị Thiên Đế chí cao đó?”

“Giới chỉ (nhấn cổ long), quần áo, hai thứ hắn có mang trên người đều đã vượt xa phạm trù Linh Nhân cảnh của Nhân Giới nhưng lại có thể đưa vào trong cuộc tranh đoạt vốn đã được các vị tiền bối Thiên Pháp áp đặt xuống pháp tắc. Để làm được điều này, phá vỡ đi pháp tắc do những vị Thiên Pháp thì chỉ có mỗi Thiên Đế chí cao, nếu không phải Thiên Đế chí cao thì không thể nào”.

Trên Thiên Nhân cảnh có bốn cảnh giới tối thượng gồm Thiên Vương, Thiên Pháp, Thiên Đế và Chí Tôn.

Điều mà Trần Kim nói đến có liên quan đến một trong rất nhiều năng lực kinh thế của Thiên Đế. Đó là một năng lực mà Thiên Đế dùng một con rối để điều khiển, buộc nó phải tu luyện lại từ đầu, và từ con rối này, vị Thiên Đế đó sẽ cảm ngộ được những điều mà hắn cần cảm ngộ khi dõi theo con đường phát triển của con rối, chẳng hạn như thất tình lục dục, triết lý nhân sinh, sự đốn ngộ về sức mạnh,...

Những điều Thiên Đế hay thậm chí Chí Tôn chưa, đang và đã làm, tất cả đều chỉ vì một mục đích duy nhất, thành Thần và đến được Thần Giới hư vô, mờ mịt.

“Vô Thường, lão phu sẽ nhớ kỹ cái tên này”.

Cuối cùng thở dài, Trần Kim vì sợ đ-ng chạm đến một tồn tại tối thượng Thiên Đế, lão buộc phải thu hồi tâm tư chú ý đánh lên người Vô Thường.

Vô Thường có lẽ là Nhân tộc, nhưng điều đó cũng không có nghĩa tiểu tử này không phải một con rối của các vị Thiên Đế có nguồn gốc từ tộc khác, bởi lẽ ai cũng biết Nhân tộc là giống loài có sự linh ngộ rất cao, tạo một con rối Nhân tộc là một việc Thiên Đế nào cũng mong muốn làm, và đó cũng là lý

do vì sao Nhân Giới vẫn chưa bị diệt đi sau sự kiện tiểu tử Nhân tộc đắc tội với một vị Thiên Đế tối thượng.

Là một Thiên Vương với vốn kiến thức sâu xa, khó dò, tuổi cũng đã tính bằng con số vạn năm trở lên, chuyện lạ, chuyện bất thường mà Trần Kim gặp dĩ nhiên không ít, nhưng đa phần những chuyện kỳ quái thường đến từ các đồ vật hoặc những gì do tự nhiên tạo ra, còn liên quan đến một sinh linh thì dường như không có.

Do vậy khi gặp Vô Thường, lão phải đã đưa ra lựa chọn khắc nghiệt thứ hai giữa hai lựa chọn “chen chân, khám phá tiểu Nhân tộc” và “bỏ đi để tránh tan cửa nát nhà với Thiên Đế”.

Một tiểu sinh linh nơi hạ giới đẳng cấp thấp có một khối thân thể bình thường nhưng sở hữu một nguồn sức mạnh bất hợp lý, dù không phải Trần Kim nhưng bất kỳ một Thiên Vương hay Thiên Pháp đều phải lựa chọn “bỏ đi”.

Còn nhớ Vô Thường đã từng nói “là quân cờ, là bần cờ, hay là người chơi cờ”? Nỗi lo lắng của Vô Thường đang bắt đầu lộ diện.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Kiểm định thiên kính

Bên phía Vô Thường bên dưới.

“Ánh mắt được thu hồi, có nghĩa lão đã không còn quan sát ta nữa. Vậy để xem...”

“Dựa theo sóng mắt dao động của lão già đó, lão chắc chắn đã nhìn ra được một vài hoặc tất cả vấn đề ẩn giấu bên trong ta, kể cả Thiên Địa Thể. Nhưng vì sao lão lại không có hành động gì khác biệt? Hay vì với đẳng cấp của lão đã không còn cần chú tâm đến chúng?”

Thiếu kiến thức, thiếu thông tin, không biết khi đạt đến đẳng cấp như lão già Trần Kim sẽ có những năng lực đặc thù gì, sức mạnh ở trình độ ra sao, liệu rằng một ánh mắt có thể nhìn thấu hết mọi sự vật. Vô Thường không thể biết lão già Trần Kim đang suy nghĩ điều gì.

“Giả sử, không, nếu ta đoán không sai thì lão không còn quan tâm ta, vì vậy khi ta tung hết sức mạnh bản thân sở hữu, lão cũng sẽ không kinh ngạc, chấn kinh hay thất sắc điều gì cả”.

“Nhưng vẫn chưa biết được. Để chắc chắn, ta đành phải áp chế sức mạnh trong tầm kiểm soát, chỉ ít là đủ để xông xáo vào Yêu tộc, Khí tộc, Tinh Linh tộc để lấy máu của bọn chúng ngay trước mặt của lão”.

Đứng trước đôi mắt của lão già Trần Kim và hành động không quan tâm của lão, Vô Thường có hai hướng hành động theo hai lối suy nghĩ.

Nếu lão thấy được hết sức mạnh của hấn và không quan tâm, hấn không còn ngần ngại gì nữa mà sẽ tung hết sức trong hỗn chiến soán ngôi để lấy được tư cánh ngồi lên chiếc ghế hạng nhất một cách nhanh nhất, bá đạo nhất.

Còn nếu lão không thấy được, chẳng hạn như giới hạn sức mạnh của hấn hay Thiên Địa Thể nên mới chưa đến lúc bộc lộ sự quan tâm, hấn đơn nhiên phải hết sức giấu đi, lộ ra là quẹo ngay tại chỗ.

Do vậy để an toàn nên hấn lựa chọn cách giấu đi. Vì nếu lão vốn đã biết thì lão cũng không có gì để nói, hấn thích giấu kệ hấn, còn lão không biết thì hấn đã may mắn thoát được “cái miệng lớn” của lão.

Còn hành động muốn lấy máu ngay trước mặt của lão, Vô Thường không tin chỉ vì điều đó mà lão lại chụp đầu hấn, nếu có hỏi, hấn trả lời bản thân là Luyện Dược Sư, Đan Sư, lấy máu để chế thuốc, lão cũng sẽ không làm được gì.

Trên không trung.

-Cũng đã đến lúc nên mở Kiểm Định Thiên Kính để những vị đồng hữu, những vị tiền bối Thiên Pháp, những vị chí cao Thiên Đế, những vị Chí Tôn chưa tề lựa chọn đệ tử hoặc truyền nhân nổi nghiệp sau này.

Nhìn thời gian gần hết mười phút, Trần Kim một ngón tay chỉ lên trên bầu trời, biến ba mặt trời hóa thành ba tấm gương lớn soi rõ xuống dưới trung tâm, soi rõ lên từng khối thân thể của mỗi người sắp tham gia cuộc hỗn chiến soán ngôi.

Cuộc tranh đoạt sinh khí ra đời và tồn tại trải qua hơn 15 vạn năm, phần lớn cũng là vì sự kiện “chọn người nối nghiệp” của các đẳng Thiên Nhân mạnh mẽ.

Đại Thế Giới.

Tại một khoảng nào đó trong tinh không, nơi mà ba khung ảnh về tình hình tại đại đấu trường cung điện đang được ba chiếc kính chiếu ra.

Một đám con mắt to lớn đủ loại màu sắc, hình dạng* đã có chờ đợi từ lâu, có vừa đến cũng có vừa rời đi, tất cả đều chăm chú nhìn vào những dữ liệu đến từ ba chiếc kính chiếu ra.

*Một dạng xé rách tinh không rồi dùng mắt để nhìn, chứ không phải một đại năng lại chỉ có hình dạng là 1 con mắt.

Cũng ngay chính lúc này, hình ảnh do ba chiếc gương chiếu ra bắt đầu thay đổi.

Nguyên bản cả ba đều cùng chiếu ra khung ảnh toàn bộ đấu trường thì nay chỉ có một chiếc gương chiếu ra hình ảnh của đấu trường, một chiếc gương khác lại chiếu tập trung vào một người thanh niên mặt nhiều lông, một chiếc gương cuối chiếu ra những dòng thông tin biểu hiện chỉ số khả năng của thanh niên mặt lông được chiếc gương kia tập trung chiếu vào.

“Chúng tộc: Yêu tộc/ Chim (mỗi tộc có hạng mức đánh giá khác nhau)

Tuổi: 45

Thể chất: Cực hạn Phàm thể.

Huyết mạch: Không/ cấp thấp.

Thiên phú: Thấp.

Thần thông bẩm sinh: Không.

Thần thông tu luyện được: Hai loại.

Chỉ số sức mạnh trong cảnh giới, đẳng cấp tương ứng: 19/100. Thuộc hạng mạnh trong cùng cấp.

Tương lai: Chết sớm.

Đánh giá: Tệ, không đáng được bồi dưỡng. Nuôi ăn chỉ tốn cơm tốn sức.”

Tiếp đó, chiếc gương kia liền dời qua một thanh niên khác cũng nằm trong địa khu của Yêu tộc.

“Chúng tộc: Yêu tộc/ Khi.

Tuổi: 23

Thể chất: Linh thể trung đẳng.

Huyết mạch: 0,00000000013% của Khi Thiên Vương.

Thiên phú: Thấp.

Thần thông bẩm sinh: Không.

Thần thông tu luyện được: Hai loại.

Chỉ số sức mạnh trong cảnh giới, đẳng cấp tương ứng: 22/100. Thuộc hạng mạnh trong cùng cấp.

Tương lai: Bình thường.

Đánh giá: Tệ, không đáng được bồi dưỡng. Nuôi ăn chỉ tốn cơm tốn sức”.

Chiếc gương lại chuyển qua mục tiêu khác gần cạnh thanh niên “khi”.

“Chúng tộc: Yêu tộc/ Hồ.

Tuổi: 17

-...

Đánh giá: Khá, nhưng chậm phát triển. Nuôi ăn chỉ tốn cơm tốn sức”.

Cứ thế, chiếc gương liên tục di chuyển trong địa khu của Yêu tộc, điếm qua tất cả các thành viên của Yêu tộc có mặt.

“Chúng tộc: Yêu tộc/ Yêu Hồ (Hồ ly, Cáo, Chồn).

Tuổi: 9

Thể chất: Cực Hạn Linh thể.

Huyết mạch: Cửu Vĩ Yêu Hồ. 3,043224% Hồ Ly Thiên Pháp.

Thiên phú: Cao.

Thần thông bẩm sinh: Một loại huyền thuật.

Thần thông tu luyện được: Ba loại.

Chỉ số sức mạnh trong cảnh giới, đẳng cấp tương ứng: 73/100. Thuộc hạng mạnh nhất trong cùng cấp.

Tương lai: Có khả năng cao sẽ tấn cấp Thiên Pháp cảnh nếu được nuôi nấng tử tế. Rất ít khả năng tấn cấp Thiên Đế cảnh cho dù có tán gia bại sản để nuôi.

Đánh giá: Tốt, đáng được bồi dưỡng. Mau ăn chóng lớn, bé khỏe bé ngoan”.

“Chủng tộc: Yêu tộc/ Chó.

Tuổi: 15

- ...

Đánh giá: Khá, phát triển bình thường. Nuôi rất mệt sức”.

...

“Chủng tộc: Yêu tộc/ Phượng Hoàng.

Tuổi: 9

Thể chất: Địa thể cực hạn.

Huyết mạch: Tam sắc Phượng Hoàng. 0,12000004298% Phượng Hoàng Thiên Đế.

Thiên phú: Rất cao.

Thần thông bẩm sinh: Lửa Phục Sinh.

Thần thông tu luyện được: Bốn loại.

Chỉ số sức mạnh trong cảnh giới, đẳng cấp tương ứng: 82/100. Thuộc hạng mạnh nhất trong cùng cấp.

Tương lai: Được nuôi nấng tử tế, Thiên Đế không phải vọng tưởng.

Đánh giá: Rất tốt, thích thì không nuôi cũng được. Mau ăn chóng lớn, bé khỏe bé bự”.

Chiếc gương đảo tất cả 9 thành viên Yêu tộc liền di chuyển qua địa khu của Khí tộc, soi xuống người của thiếu nữ xinh đẹp.

“Chủng tộc: Khí tộc/ Kiếm.

Tuổi: 10

Thể chất: Thiên thể sơ đẳng.

Huyết mạch: Tinh Khiết 92%. 7,332985733884777338884% Kiếm Thiên Đế.

Thiên phú: Cực cao.

Thần thông bẩm sinh: Triệu Hồi Vạn Kiếm.

Thần thông tu luyện được: Hai loại.

Chỉ số sức mạnh trong cảnh giới, đẳng cấp tương ứng: 88/100. Thuộc hạng vô địch cùng cấp.

Tương lai: Cùi, trung bình thì Thiên Vương, khá tử tế thì Thiên Pháp, rất tử tế thì Thiên Đế, có 1,200057% thành Chí Tôn cảnh nếu ăn ngon mặc đẹp.

Đánh giá: Cực phẩm, bỏ lỡ tiếc suốt đời. Ăn ít lớn nhiều, bé khủng bé khiếp”.

Chiếc gương di chuyển đến thanh đại kiếm nàng đang cầm trên tay.

“Chúng tộc: Khí tộc/ Kiếm, Thương, Thương, Dao, Kiếm, Dao, Cung, Búa, Dao.

Tuổi: 14, 16, 23, 26, 15, 18, 19, 32, 20.

Thể chất: Cực hạn Phàm thể, cực hạn Phàm thể, Linh thể sơ, Linh thể sơ, cực hạn Phàm thể, Linh thể trung, cực hạn Phàm thể, Linh thể sơ, Linh thể thượng đẳng.

Huyết mạch: Không, không, không, không, cấp thấp, không, không, cấp thấp, cấp thấp.

Thiên phú: Tệ, tệ, thấp, tệ, thấp, thấp, tệ, trung, thấp.

Thần thông bẩm sinh: Liên kết, liên kết, liên kết, liên kết, liên kết, liên kết, liên kết, liên kết, liên kết.

Thần thông tu luyện được: Hai loại, hai loại, một loại, hai loại, hai loại, hai loại, hai loại, hai loại, một loại.

Chỉ số sức mạnh trong cánh giới, đẳng cấp tương ứng: 19/100 – mạnh trong cùng cấp, 20/100 – mạnh trong cùng cấp, 17/100 – mạnh trong cùng cấp, 22/100 – mạnh trong cùng cấp, 20/100 – mạnh trong cùng cấp, 19/100 – mạnh trong cùng cấp, 26/100 – mạnh trong cùng cấp, 20/100 – mạnh trong cùng cấp, 21/100 – mạnh trong cùng cấp.

Trương lai: Bình thường, bình thường, bình thường, bình thường, bình thường, bình thường, bình thường, bình thường, bình thường.

Đánh giá: Một lũ ăn hại, nuôi tốn cơm tốn sức”.

Kế tiếp, chiếc gương dời qua địa khu của Tinh Linh tộc.

“Chúng tộc: Tinh Linh tộc.

Tuổi: 78

Thể chất: Cực hạn Linh Thể.

Huyết mạch: thượng đẳng.

Thiên phú: Cao

Thần thông bẩm sinh: Ảo thị.

Thần thông tu luyện được: Hai loại.

Chỉ số sức mạnh trong cánh giới, đẳng cấp tương ứng: 35/100. Thuộc hạng mạnh trong cùng cấp

Trương lai: Có thể đạt Thiên Vương cánh nếu nuôi nấng tử tế.

Đánh giá: Trung bình, nuôi tốn nhiều cơm”.

“Chúng tộc: Tinh Linh tộc

Tuổi: 87

-...

Đánh giá: Trung bình, nuôi tốn nhiều cơm”.

...

“Chúng tộc: Tinh Linh tộc.

Tuổi: 15

Thể chất: Ảo Thể. Toàn mỹ.

Huyết mạch: Toàn mỹ. 99% Thiên Vương.

Thiên phú: Toàn mỹ.

Thần thông bẩm sinh: Áo Thân.

Thần thông tu luyện được: Ba loại.

Chỉ số sức mạnh trong cảnh giới, đẳng cấp tương ứng: 93/100. Thuộc hạng siêu việt cùng cấp.

Tương lai: Chắc chắn Thiên Vương dù không được nuôi tử tế. Thiên Đế bình thường, khả năng rất cao sẽ đạt Chí Tôn cảnh.

Đánh giá: Còn chờ gì nữa, hốt ngay. Ăn mạnh lớn béo, bé không bé lỏ”.

Cuối cùng, chiếc gương đổi đến địa khu của Nhân tộc và Ma tộc, chiếu thẳng xuống vị trí của Vô Thường đang suy tư cách thức chiến đấu sắp đến.

“Chúng tộc: Nhân tộc (nhân loại)/ Ma tộc.

Tuổi: 7/ 13.

Thể chất: Bình thường/ Ma địa thể cực hạn.

Huyết mạch: Bình thường/ Huyết mạch đột biến, có dấu hiệu phản tổ Thiên Vương cấp (mạnh hơn tổ tiên).

Thiên phú: Bình thường/ Đế vương.

Thần thông bẩm sinh: Bình thường/ Hóa Hắc Ám.

Thần thông tu luyện được: Bình thường/ Ba loại.

Chỉ số sức mạnh trong cảnh giới, đẳng cấp tương ứng: Bình thường – bình thường. 84/100 – thuộc hạng vô địch cùng cấp.

Tương lai: Bình thường/ Nếu được nuôi nấng tử tế, phản tổ ách thành công và đạt được cảnh giới Thiên Pháp. Hoàn toàn có cơ hội Thiên Đế, có chút vọng tưởng đến Chí Tôn cảnh.

Đánh giá: Bình thường/ Hốt nhanh nếu không hết hàng. Ăn mạnh lớn khỏe, bé bự bé khủng.”

Xong xuôi bên chỗ Vô Thường, chiếc gương liếc nhanh đến ba người Tiêu Thần vẫn đang bất tỉnh.

“Chúng tộc: Nhân tộc (nhân loại)

Tuổi: 13.

-...

Đánh giá: Quá tệ, rất không đáng được nuôi dưỡng. Nuôi tốn cơm tốn gạo, có ăn cám cũng không lớn được”.

“Chúng tộc: Nhân tộc (nhân loại).

Tuổi: 14.

-...

Đánh giá: Quá tệ, rất không đáng được nuôi dưỡng. Nuôi tốn cơm tốn mồ hôi, có ăn cám cũng không lớn được”.

“Chúng tộc: Nhân tộc (nhân loại).

Tuổi: 11.

Thể chất: Hoặc Thiên Thể???

Huyết mạch: Không bình thường.

Thiên phú: Yêu nghiệt?

Thần thông bẩm sinh: Mê loạn chúng sinh.

Thần thông tu luyện được: Bốn.

Chỉ số sức mạnh trong cảnh giới, đẳng cấp tương ứng: 100/100. Không thể so sánh với người cùng cấp.

Tương lai: Được nuôi nấng từ tế thì Thiên Đế cảnh là quá dễ, Chí Tôn cảnh sao? Nằm sẵn trong lòng bàn tay.

Đánh giá: Đẹp người, đẹp nét, đẹp luôn bên trong, vợ hiền, dâu thảo lý tưởng. Dễ nuôi, thứ gì cũng ăn, tốn ít công ít sức lao động, vậy còn chờ gì nữa mà không bế về nhà? Cẩn thận, dễ lâu rất dễ khiến người sinh tà niệm, bị người cưỡng hiếp, ăn cơm trước kẻng. Đến sau liền khóc không ra nước mắt”.**

Hiện thị xong thông tin của Phương Tiên Nhã cũng là người cuối cùng, hai chiếc gương kia lần nữa quay trở về trạng thái lúc đầu, hiện thị lên hình ảnh toàn cảnh đấu trường cung điện.

Quay trở lại mảnh đại lục thần bí, tại tòa cung điện đại đấu trường trên cao.

**Kiểm Định Thiên Kính là do người chế tạo, lời thoại của nó dĩ nhiên cũng do người đã khắc vào. Nên không phải Tác thích ghi theo kiểu hài hài đó.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Hỗn Chiến Soán Ngôi Bắt Đầu - Yêu Tộc VS Khí Tộc

Ngay sau khi đã hết bốn phút còn lại mà Vô Thường đã tính toán, lão giả Trần Kim cất tiếng, âm thanh ầm chứa khí thế hùng hồn được vang lên to lớn, truyền đi khắp mọi ngõ ngách trong đấu trường.

-Thời gian đã điểm, các người có 30 phút để tranh giành chiếc ghế thứ hạng cho chính mình. Kết thúc 30 phút hoặc không còn ai để tranh đoạt chiếc ghế, cuộc hỗn chiến soán ngôi kết thúc, kết quả sẽ được phân định.

-Cuộc hỗn chiến soán ngôi, bắt đầu!

Câu cuối của lão giả Trần Kim vừa ra, Khí tộc và Yêu tộc lập tức nổ ra đại chiến với nhau trong khi Tinh Linh tộc lại đứng yên tại chỗ, duy nhất chỉ có Tinh Vũ Nguyệt là di chuyển, thân thể mảnh mai tuyệt mỹ phiêu động về chiếc ghế hạng nhất cao quý.

Trong cuộc hỗn chiến soán ngôi có tổng cộng năm chủng tộc tham gia hỗn chiến.

Trong đó, Tinh Linh tộc luôn là một chủng tộc quá mức huyền bí, không thích chiến tranh và chỉ lấy về hạng nhất, còn những hạng khác đều không quan tâm. Do vậy, Tinh Linh tộc chỉ một mình Tinh Vũ Nguyệt rời đi để giành ghế hạng nhất, còn chín thành viên còn lại đều yên lặng đứng tại chỗ.

Nhân tộc thì đã có ba người ngất xỉu nằm phurong xa, xem như đã bỏ cuộc, chỉ còn duy nhất một người khá yếu và cũng chẳng có đột biến gì đặc biệt.

Chủng tộc thứ năm bí ẩn, mà cũng có thể là Trần Kim đã nhầm không hề xuất hiện hoặc ẩn nấp ở đâu đó, nhưng xét cho cùng khi ở thời điểm cấp bách, chủng tộc này tạm không cần quan tâm.

Thế nên khi Khí tộc và Yêu tộc hiểu được tình hình, họ biết chín thứ hạng còn lại chính là cơ hội của họ, họ buộc phải loại nhau trong vòng hơn 20 phút để giành chúng. Đại chiến nổ ra giữa hai tộc chính là vì nguyên cớ như vậy.

Ở địa khu Yêu tộc.

Ngay khi hai từ “bắt đầu” của Trần Kim vang lên, Bát công chúa của Yêu tộc - Phurong Phi Vân mặc váy hoa đỏ rực ôm sát từng đường cong mỹ miều của thân thể lập tức đưa ra chỉ lệnh. Gương mặt tuyệt mỹ lạnh nhạt cùng làn tóc đỏ tung bay nhẹ quất lên.

-Triển khai kế hoạch. Kim Điều, Tiêu Tuất!

Như kế hoạch đã bàn từ trước, Yêu tộc đều biết thanh đại kiếm thiếu nữ Khí tộc đang cầm trên tay chính là do chín thành viên còn lại của Khí tộc hóa thành, do vậy nên thanh kiếm còn ầm chứa khí tức sức mạnh lớn hơn cả thiếu nữ.

Tuy nhiên, kiếm dù gì vẫn chỉ là một thứ công cụ để cầm, để sử dụng, thế nên Yêu tộc không cần chú ý đến việc hạ gục thanh kiếm, mà mục tiêu của họ chính là thiếu nữ, là người cầm thanh kiếm, hạ nàng trước liền mới tính đến thanh đại kiếm.

Phurong Phi Vũ dưới vai trò trách nhiệm là người lãnh đạo và đưa ra chỉ thị cho các thành viên Yêu tộc, nàng trong 10 phút nghỉ ngơi trước trận chiến đã nhanh chóng phân tích lợi thế của đôi bên và tận dụng tốt nhất những gì thành viên Yêu tộc đang có để đưa ra hoạch sách hạ gục Khí tộc một cách nhanh nhất.

Thông thường, bất cứ một sinh linh bậc cao nào cũng sẽ có một cái đầu não để suy nghĩ và làm trung tâm điều khiển cơ thể. Do thế nên muốn giết một người, trước tiên chính là gây hỗn loạn nhận thức của bộ não, khiến nó không còn minh mẫn để đủ điều khiển thân thể.

Với Kim Điều có Thần thông Chim Kêu mang khả năng kích động dây thần kinh, gây ra ảo giác chấn động khiến địch thủ không thể định hướng hành

động của cơ thể.

Với Tiêu Tuất có Thần thông Chó Sủa Gâu Gâu mang theo khả năng giảm mạnh tất cả các loại kháng sát thương bao gồm thân thể, sức mạnh, ý thức.

Khi cả hai kết hợp lại, thiếu nữ Khí tộc chắc chắn sẽ phải rơi vào hỗn loạn ý thức.

Tiếp đó, nhân cơ hội nàng ta không thể phản ứng, Thái Hổ với Thần thông Cường Lực, Thanh Lang với Thần thông Thiết Trảo, Kim Quy với Thần Thông Mai Rùa Lăn Nhanh, Hắc Ngưu với Thần thông Cú Húc Thần Thánh, Tàn Viên với Thần thông Một Quyền Nát Bét*, tất cả năm người đều đồng loạt tiến lên, ngăn cản hành động bảo vệ chủ của thanh đại kiếm ít nhất trong hai giây.

*Tuy khá buồn cười, nhưng Yêu tộc có văn minh khá thô nên...!

Việc cuối cùng, tranh thủ hai giây tộc viên đã tạo, Phượng Phi Vũ sẽ tung ra Thần thông Phượng Vũ, tạo ra một con phượng hoàng mang theo ngọn lửa khủng khiếp có khả năng nung chảy mọi thứ đánh về hướng thiếu nữ Khí tộc, khi đó thì tất cả đều kết thúc vô cùng êm đẹp.

-Vâng.

Nhận lệnh Phượng Phi Vũ, Kim Điều, Tiêu Tuất đồng lúc hóa thành bản thể vọt ra. Kim Điều bay lên trời thi triển Thần thông Chim Kêu, Tiêu Tuất sáu chân chạy dưới đất thi triển Thần thông Chó Sủa Gâu Gâu tấn công trực diện về Khí tộc chỉ có một người, một kiếm.

Ở địa khu Nhân tộc.

Hai từ “bắt đầu” vang lên, Vô Thường cũng cười nói tại chỗ.

-Tiểu Ma nữ, ngươi còn không mau đi ra sao?

Trong bốn phút còn lại trước khi diễn ra cuộc chiến, Vô Thường đã suy tính đến ba cách thức hành động cho ba trường hợp tình huống có thể xảy ra.

Hiện tại Khí tộc và Yêu tộc xông đến đánh nhau, không chú tâm đến một tên Nhân tộc yếu nhược như hắn đã nằm trong trường hợp thứ hai mà hắn suy diễn, do vậy hành động hắn cần làm lúc này chính là loại bỏ tiểu Ma nữ ẩn nấp bên trong ống tay áo của hắn.

Ma tộc với Hắc Âm thuộc tính, nơi đâu có bóng tối, nơi đó chúng đều có thể ẩn nấp thân thể, miễn sao bóng tối đó nằm trong phạm vi năng lực của chúng. Vô Thường hoàn toàn rõ điều này thử tri thức cường đoạt được của các thành viên Ma tộc đã khuất.

-Hừm, vẫn còn rất lỳ lợm. Ta cho ngươi ba giây để ngươi xuất hiện, nếu không thì đừng trách ta ra tay ác độc, không biết thương hoa tiếc ngọc.

-1...

Bên đây Vô Thường bắt đầu đếm.

Bên kia Tinh Vũ Nguyệt chuẩn bị ngồi xuống chiếc ghế hạng nhất, một thiếu nữ hết sức mê hoặc khác mang theo chín chiếc đuôi trắng mềm phe phẩy trong gió cũng vội bay đến, tìm về vị trí chiếc ghế thứ hai.

Còn bên Khí tộc và tám thành viên Yêu tộc, thắng bại đôi bên cũng sớm sẽ được phân chia.

Ngay khi Kim Điều, Tiêu Tuất tấn công sóng âm đi qua, đằng sau Kim Quy, Hắc Ngưu, Thái Hổ, Thanh Lang, Tàn Viên cũng nối tiếp lao đến để sẵn sàng kiểm hãm thanh đại kiếm, Khí tộc lập tức có một trận buồn cười.

Thanh đại kiếm tuy một nhưng thật chất là chín lại không hề ngần ngại kẻ địch Yêu tộc nghe thấy, nó trực tiếp nói to một cách đầy sự chế giễu.

-Thật quá ngu ngốc.

-Trước kia ta không biết Khí tộc chúng ta tham gia cuộc tranh đoạt thể hiện như thế nào. Nhưng lần này tất cả đều đã khác khi có tiểu Nữ Vương, người duy nhất được kế nghiệp tương lai thống trị Khí Giới tham gia tranh đấu.

-Chín người chúng ta là những người may mắn nhất được lựa chọn trong hàng ngàn, hàng vạn người mong muốn được kề cạnh tiểu Nữ Vương để phục thị người. Muốn phục thị tốt tiểu Nữ Vương, ngay từ nhỏ, chúng ta không đơn giản chỉ được luyện tập để trở thành một thứ vũ khí hủy diệt cho tiểu Nữ Vương sử dụng, mà chúng ta còn được đào tạo để làm màn bảo hộ tuyệt đối cho tiểu Nữ Vương.

-Chỉ với hai tiểu súc vật mang theo hai Thần thông bé nhỏ lại muốn ý định tấn công ý thức của tiểu Nữ Vương? Ha ha ha ha, quá mức nực cười.

-Lần tranh đoạt này Long tộc, Thiên Hồ đều đã bị hạ gục mà vắng mặt, vậy thì tất cả chín thứ hạng còn lại nơi đây đều là của chúng ta. Chúng ta sẽ cho súc vật tộc các ngươi biết thế nào mới là sức mạnh tuyệt đối.

Khẽ dừng lại để dồn khí thế, giọng nói dường như là sự đồng âm của chính tộc viên Khí tộc mạnh mẽ quát lên.

-Dao Nhất, thi triển Phản Âm, phản lại tất cả sóng âm công kích đánh đến tiểu Nữ Vương.

-Dao Nhị, thi triển Hợp Nhất Thần Thông, hai anh em nhà Dao người từ hai trở thành một, thăng phúc cho lực lượng Thần thông Phản Âm để nó đủ mạnh quét tan sóng âm từ con chim và con chó sáu chân kia, trả công kích lại cho chính Yêu tộc bọn chúng.

-Kiếm Nhất, người thi triển Phân Thân Kiếm, mô phỏng chúng ta, hóa ra thêm hai thanh kiếm y hệt chúng ta. (tất nhiên hai thanh kiếm này chỉ có sức mạnh bằng một phần mười của thanh đại kiếm, do lúc này đang chiến đấu, thanh đại kiếm không ngu ngốc nói ra điều này)

-Kiếm Nhị, thi triển Đồng Bộ Kiếm khiến ba thanh kiếm nhưng sử dụng lại chỉ như một thanh.

-A Dao thi triển Thần thông tăng cao sát thương, phân chia gia nhập chúng vào ba thanh kiếm.

-Thương Nhất thi triển Thần thông Xuyên Thủng. Thương Nhị thi triển Thần thông Phá Giáp, cả hai người đều là kẻ nắm giữ sức mạnh hủy bỏ mọi lớp phòng ngự của Yêu tộc.

-A Búa, người thi triển Thần thông Phá Toái, tăng phúc, hỗ trợ sức mạnh hủy bỏ phòng ngự của Thương Nhất, Thương Nhị.

-A Cung, người mau thi triển Thần thông Tốc Lực, phụ trợ tăng lên tốc độ của tiểu Nữ Vương.

-Cuối cùng, tất cả sinh mệnh của chúng xin tiểu Nữ Vương hãy định đoạt.

Đồng lúc thi triển chín loại Thần thông khác nhau đến từ chín cá thể bên trong, thanh đại kiếm không những tự thân nâng cao uy lực sức mạnh mà thậm chí còn tăng phúc cho cả thiếu nữ cầm kiếm được xưng là tiểu Nữ Vương.

Ở thời điểm hiện tại, Khí tộc một người, một kiếm lúc này chính là thời điểm họ mạnh nhất, kinh khủng nhất. Nếu không có Long tộc với Thần thông Long Ngâm, cũng như Thần thông Pháo Gầm và Thiên Hồ hợp nhất của Thiên Hồ tộc xuất hiện, dường như đã chẳng còn ai bên trong cuộc hỗn chiến soán ngôi có thể địch lại Khí tộc.

Tám thành viên Yêu tộc thất bại đã là điều quá mức tất yếu đang sắp diễn ra.

Trở lại vài giây trước.

-3.

-Vẫn không ra sao?

Trong lúc Khí tộc đang chuyển biến khí thế từ mạnh đến mạnh hơn nữa này, Vô Thường tại địa khu Nhân tộc vẫn không hề di chuyển, hắn sau khi đếm đến số “3” vẫn không thấy tiểu Ma nữ “bé bỏng” chạy ra. Hắn lập tức lạnh lùng nói.

-Vậy thì đừng trách dùng thực lực lỗi người ra.

Phùng!

Một câu vừa ra, khắp thân thể Vô Thường bỗng cháy rực lên một ngọn lửa tím thiêu đốt, hệt như là hắn đang tự thiêu cháy bản thân vậy.

Trong ống tay Vô Thường, một bóng đen cảm nhận được sự dày xé đau đớn từ ngọn lửa tím vì nguyên bản Vô Thường không muốn giết nó, nó tức thì khóc lớn chạy ra.

-Hu hu, đừng đốt tiểu Mị mà, tiểu Mị đau lắm, hu hu. . .

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Phân định giao tranh

Một đám khói đen to chỉ bằng bàn tay Vô Thường đứng trước mặt khóc lóc, hai con mắt đỏ nhỏ, tròn trịa trong đám mây cũng rung rung tựa như một tiểu cô nương đầy tội nghiệp.

“Ái, sinh linh nào mà lại dễ thương như vậy?”

Thu hồi lại ngọn lửa trên người, Vô Thường thoáng có chút ngây ngời nhìn tiểu Ma nữ đã hóa thành bản thể, bất quá chỉ là một đám mây nhỏ xíu vừa khít lòng bàn tay tiểu tử của hắn.

Sau đó hắn hỏi.

- Vì sao trốn trong ống tay áo ta hử?

- Hu hu hu, tại bên ngoài đáng sợ lắm, tiểu Mị không muốn ra ầu. Hu hu, cho tiểu Mị chui vào ống tay áo của ngươi đi nha, bên ngoài thật rất đáng sợ, lúc này tiểu Mị còn bị một yêu nữ cầm trên tay thanh kiếm to lớn đuổi giết đó, sợ hãi lắm cơ.

“Ồ, thì ra là như thế”.

Nghe được những lời này của tiểu Ma nữ, Vô Thường liền đã hiểu và suy đoán ra được đầu đuôi câu chuyện nàng ta phải ẩn nấp trong ống tay áo hắn.

Lúc trước, khi Vô Thường còn nửa tỉnh nửa ngủ, hắn từng biết tiểu Ma nữ còn sót lại của Ma tộc đã đại chiến với thiếu nữ cầm thanh đại kiếm của Khí tộc, cuộc chiến lúc đó diễn ra khá là đặc sắc.

Cuối cùng vì không thể đỡ nổi một chiêu thức Trảm Thiên – Lục Trảm – Lưu Tinh Vũ của thiếu nữ Khí tộc, tiểu Ma nữ biến mất và thiếu nữ Khí tộc cho rằng nàng đã từ bỏ cuộc tranh đoạt, thoát ra bên ngoài để trở về Ma Giới.

Nhưng thiếu nữ đã lắm, trên thực tế thì tiểu Ma nữ đã chấp nhận đỡ đòn và hy sinh phần lớn thân thể, cũng như hơn chín phần sức mạnh để kịp thi triển Thần thông Âm Chuyển, dịch chuyển thân thể đến một nơi có bóng tối nằm trong phạm vi bán kính 500m để ẩn nấp, chờ cuộc chiến phân thứ hạng diễn ra rồi xuất hiện, giành về ít nhất một hạng trong lần tranh đoạt sinh khí này.

Bởi lẽ nếu tính theo quy định của các cuộc tranh đoạt ở những lần trước thì người tham gia chỉ cần đợi ở trung tâm cho đến khi cuộc chiến phân hạng bắt đầu, họ hô “bỏ cuộc” thì cũng có một cái ghế thứ hạng. Tiểu Ma nữ chấp nhận hy sinh, không trở về Ma Giới chính là vì nguyên nhân này, mong muốn giành sinh khí về cho Ma tộc.

Chọn Vô Thường làm điểm dịch chuyển mà không phải là thiếu nữ cầm đại kiếm đã chém mình gần cạnh là vì Âm Chuyển rất dễ bị phát hiện, phụ thể vào ống tay áo của Vô Thường, một kẻ đang ngủ “như chết” thì xác suất thành công và tỷ lệ tiểu Ma nữ an toàn chờ đến ngày quyết chiến phân hạng sẽ cao hơn.

Tuy nhiên vì một lý do không hiểu nào đó, cũng có lẽ là do tổn thương quá nặng nề, khi tiểu Ma nữ thành công sử dụng Âm Chuyển thì tính tình của nàng cũng thay đổi, trở thành một tiểu cô nương không lớn hơn năm tuổi, vô cùng nhút nhát và mít ướt.

Vô Thường bề ngoài nhìn như ngủ nhưng từng diễn biến, từng khí tức, từng hành động, kể cả việc tiểu Ma nữ hiện lên trong ống tay áo nhờ Thần thông của nàng, hắn đều thu hết vào đầu. May mắn là tiểu Ma nữ sau khi chui vào ống tay áo hắn, nàng không hề bộc lộ ra sát khí, nếu không thì ngay khi lão giả Trần Kim xuất hiện, khắp cung điện lúc đó chỉ còn duy nhất bốn chủng tộc Nhân, Yêu, Khí, Tinh Linh chứ không phải năm chủng tộc như hiện tại.

- Ne ne, cho tiểu Mị chui vào ống tay áo của ngươi nha, tiểu Mị sợ hãi lắm, đáng thương lắm muốn ý, ở bên ngoài này đáng sợ quá, bên kia còn có đánh nhau kia.

Thấy Vô Thường cứ chăm chăm nhìn mình, tiểu Ma nữ chớp chớp mắt đỏ, sau đó lại lộ giọng nữ tính ấp úng, dễ thương nói.

- Nè năn nỉ đó, như zậy nha, ngươi cho tiểu Mị trốn, sau này tiểu Mị mạnh mẽ sẽ bảo vệ lại ngươi, rồi... rồi... làm nương tử của ngươi nữa có được hông?

Nói xong câu, tiểu Ma nữ lập tức xấu hổ, cơ thể khối đen cũng có chút hồng nhợt lên gượng gạo.

Bất quá cũng ngay đúng lúc này, Vô Thường lại lạnh nhạt nói với tiểu Ma nữ.

- Kệ mẹ mày. Cút!

- Nhaaa...

Một búng tay đi ra đánh vào làn khói đen, Vô Thường đánh bay tiểu Ma nữ tội nghiệp cùng tiếng la hét đau đớn của nàng ra phương xa vài chục mét.

Đối với tiểu Ma nữ này thì Vô Thường không cần nhiều lời, để nàng chú ẩn trong ống tay áo bấy lâu xem như đã trả đủ tiền cho vụ việc hắn lấy máu của Ma tộc, thế nên bây giờ hắn mặc xác nàng buồn trải. Nếu mà còn lằng nhằng với hắn, hắn nóng máu lên thì tiễn nàng về tây phương miền cực lạc vui đùa cùng những tộc viên Ma tộc đã không may bị hắn làm thịt trước đó.

“Hử? Thôi xong!”

Đồng lúc, hắn chợt cảm nhận đến sức mạnh khí tức tăng vọt của Khí tộc sau khi đã thi triển đầy đủ chín loại Thần thông, điều này tức thì khiến hắn biến sắc, thậm chí kêu lên không ổn trong lòng.

Vô Thường vẫn chưa lấy được đầy đủ hai mẫu máu còn lại của Yêu tộc, thiếu nữ Khí tộc lỡ giết chết hết Yêu tộc thì khổ. Nhất là máu của tiểu Phượng Hoàng trong đám Yêu tộc, hắn vẫn còn nhớ món nợ chưa trả cho thiếu nữ nằm trong quan tài a**, nó mà chết mất thì biết chạy đi đâu tìm về một con Phượng Hoàng thứ hai để lấy máu đây?

**Nói một đằng, nghĩ một đằng, làm lại một nẻo chính là tính cách của Vô Thường.

Do vậy, Vô Thường phải lập tức chạy qua bên đó để xem xét tình hình. Nhìn xem chiêu thức của thiếu nữ cùng thanh đại kiếm của Khí tộc khi xuất ra

tiêu diệt Yêu tộc có để lại máu huyết hay không, nếu có máu thì hấn đứng nhìn và chỉ thuận tiện hứng máu, còn một trăm mất luôn xác thì hấn buộc phải ngăn cản lại. Sự nghiệp nghiên cứu của hấn không thể chấm dứt như vậy.

Quay về thời điểm hiện tại.

-Cuối cùng, tất cả sinh mệnh của chúng xin tiểu Nữ Vương hãy định đoạt.

-Hừm hừm, ta hiểu rồi.

Thiếu nữ xinh đẹp cầm trên tay thanh đại kiếm tỏa ra sức mạnh kinh khủng, nàng mắt đẹp nhìn về một con chim và một con chó sáu chân đang bị chính Thần thông của bản thân phân lại dưới sự xuất lực của Dao Nhất và Dao Nhị, sau đó nàng đảo mắt sang nhìn năm con yêu thú to lớn đang lao đến, phía sau chúng là một thiếu nữ quần áo đồ rực trông có phần nóng bỏng với nam nhân trong tích tắc nữa giây.

Nửa giây nhanh chóng qua đi, thiếu nữ một tay cầm đại kiếm giơ lên cao, hai bên hai thanh kiếm y hệt do Kiếm Nhất dùng Thần thông Phân Thân Kiếm cũng tự động bay lên cao.

-Trăm Thiên – Nhất Trăm.

Thay nhỏ mềm của thiếu nữ vùng kiếm xuống, hai thanh kiếm hai bên cũng vùng theo, ba đường kiếm một mảnh, hai yếu lập tức xuất ra, chém thẳng về đoàn năm tộc viên Yêu tộc đã hiện nguyên hình bản thể mà đến, tốc độ ra chiêu cũng không hề chậm, đầu óc kịp phản ứng thì rất dễ dàng tránh thoát khỏi ba đường kiếm.

Vù vù.

Ba đường kiếm vừa đi đến gần phạm năm tộc viên Yêu tộc, khí tức toát ra từ chúng cũng như sức sát thương khủng bố khó tả bên trong lan tỏa ra ngoài, khiến năm tộc viên Yêu tộc còn chưa hết bản hoảng vì lời nói chỉ vừa diễn ra không lâu trước đó của thanh đại kiếm liền phải tức thì tránh né chiêu thức.

Vụt vụt...

Tốc độ Nhất Trăm khá chậm, năm tộc viên Yêu tộc rất nhanh đã tránh thoát được chúng, để chúng tiếp tục chạy đường thẳng ra sau khiến Phượng Phi Vũ cũng phải hốt hoảng tránh né, cuối cùng đâm vào vách đầu trường mà tan biến.

Ngay lúc này, giọng nói trong trẻo của thiếu nữ Khí tộc vang lên hướng về tám tộc viên của Yêu tộc nói qua.

-Khí tộc chúng ta luôn rất nhân từ, vì vậy ta sẽ cho các ngươi ba giây để suy nghĩ và bỏ cuộc, không còn tranh giành vị trí thứ hạng nào nữa. Còn nếu không thì Trác Linh ta sẽ một kiếm trăm chết hết.

-Các ngươi nghe rõ chưa?

Lời này của thiếu nữ Khí tộc tự xưng Trác Linh, kết hợp cùng với nguồn năng lượng sức mạnh kinh khủng, vượt quá giới hạn đẳng cấp mà tại vòng một của cuộc tranh đoạt sinh khí này đáng lý không nên có đi ra, không cần biết tám tộc viên Yêu tộc cảm thấy thế nào, có trở nên sợ hãi hay không, nhưng Vô Thường đang chạy đến thì đã trợn mắt, biến sắc mặt.

“Vãi, sức mạnh của ngươi ai cũng đều có thể cảm nhận được sự to lớn, hùng vĩ bên trong, giờ ngươi lại còn nói thế kia thì chỉ thẳng ngu mới không dám hô to hai từ bỏ cuộc. Haizzz, dĩ là ta muốn xem phim, chờ đợi ngư ông đắc lợi hứng máu đem về nấu cháo lòng, nhưng bây giờ ta lại đành phải ra tay khóa mõm các ngươi lại để không ai kịp lên tiếng cầu cứu lão già ba mắt trên kia, nếu không ta lấy máu bằng niềm tin được”.

“Mà cũng hy vọng lão đủ trình độ để nhìn ra ta làm cách nào để khóa mõm chúng lại, nếu không thì chuẩn bị trần chuồng rồi nằm lên bàn để lão chiêm ngưỡng”.

-Phóng.

Quyết định trong lòng như vậy, Vô Thường mặc dù còn cách tám người Yêu tộc gần 150m, cách Khí tộc hơn 200m nhưng hấn đã tung ra linh lực dạng mỏng, phát tán, đánh dấu các con ấn sức mạnh của hấn lên từng cơ thể của Yêu tộc và Khí tộc mà linh lực đi ngang qua.

Thế nhưng vì Vô Thường đang lựa chọn phương án che giấu tai mắt lão già Trần Kim nên hấn không thể dùng linh lực vô hình, vô cảm, vô nhận bản nguyên vốn có của hấn, hấn buộc phải dùng linh lực ẩn chứa năng lượng hòa thuộc tính như bản thân đã thể hiện mình sở hữu Hóa Tâm Đan. Nên linh lực hấn phát ra dù khá mỏng (hấn cố ý) nhưng vẫn không thể qua được cảm nhận của một số kẻ có trình độ cao.

Và Phượng Phi Vũ là một trong số đó, thế nên khi phát giác được có một luồng năng lượng sức mạnh yếu nhược truyền đến, nàng tức thì dùng sức mạnh của bản thân để dựng lên một tấm màn phòng hộ, bảo vệ thân thể khỏi luồng sức mạnh đó, đồng thời hô to lên cho bảy tộc viên Yêu tộc khác cảnh giác.

-Mọi người cẩn thận, có kẻ công lên!

-Hử? Khôn khiếp.

-Mẹ nó, kẻ nào chơi bản đánh lên Yêu tộc chúng ta?

Đang trong lúc căng thẳng đưa ra quyết định trong đầu đối với lời nói và khí tức sức mạnh mạnh bạo tỏa ra từ thiếu nữ Khí tộc, các Yêu tộc vừa chột nghe Phụng Phi Vũ nhắc nhở, vừa cảm nhận đến một luồng sức mạnh yếu ớt liên綿 chui lên, thân thể cũng đồng thời dùng sức mạnh để đập tan luồng sức mạnh đó hoặc bảo hộ cơ thể lại.

Tất cả tám thành viên Yêu tộc, bao gồm cả thiếu nữ Khí tộc vừa được thanh đại kiểm bảo hộ trước linh lực của Vô Thường, tổng cộng chín người và một kiểm đầu xoay chuyển ánh mắt nhìn qua thân ảnh Vô Thường đang lao đến bằng đủ loại cảm xúc giận dữ, tức giận, muốn giết người.

Thế nhưng đáp trả lại ánh mắt “nồng nhiệt” của Khí tộc và Yêu tộc, Vô Thường nhún mặt nói.

-Nhìn cái đó, nếu ta đã không dùng linh lực để xử được các người vậy thì ta dùng Thần thông.

Tiếp đó một tiếng “tách” vang lên đến từ hai ngón tay của Vô Thường kêu lên, tất cả tổng thể 18 người thuộc Yêu tộc và Khí tộc đều trở nên bất động thân thể, riêng chỉ có hít thở, nhịp tim, nhận thức là còn hoạt động bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Đại năng đàm luận

Chuyện khiếp người này vừa xảy ra, lão giả Trần Kim trên cao luôn quan sát tình hình Vô Thường nhìn thấy cũng phải trở mắt, trong lòng lại càng thêm trấn định ý nghĩ với lựa chọn ban đầu không đ-ng chạm vào tiểu tử Vô Thường là điều hết sức đúng đắn.

“Sinh vật sống luôn có thuộc tính âm nóng bắt nguồn từ da thịt, từ máu huyết, mà thuộc tính Hỏa nếu xét về bốn nguyên và bản chất của nó thì cũng có bao gồm cả thuộc tính âm nóng. Thế nên những kẻ sở hữu thuộc tính Hỏa cũng sẽ điều khiển được thuộc tính âm nóng nếu có sự lĩnh ngộ cao thâm đối với Hỏa thuộc tính”.

“Thật không ngờ tiểu tử Vô Thường này lại là người lĩnh ngộ đạt đến trình độ đó, trực tiếp điều khiển sự âm nóng của 18 sinh vật rồi sử dụng sự âm nóng đó đè ép lên toàn bộ cơ thể họ, khiến họ bất động theo ý muốn của hắn”.

“Một sinh linh bậc thấp tiểu tử lại có thể lĩnh ngộ Hỏa thuộc tính đến trình độ mà thông thường chỉ có Thiên Vương mới lĩnh ngộ được. Không, không, nhầm lại thì ta đã sai, đó không phải trình độ của Thiên Vương, cái cách mà tiểu tử đó thi triển Thần thông, thời gian bắt đầu hiệu nghiệm Thần thông, dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra sau khi thi triển ra Thần thông, đây chỉ có thể là trình độ lĩnh ngộ của Thiên Đế hoặc Chí Tôn mới thực hiện được, Thiên Vương hay Thiên Pháp đều hoàn toàn không thể!”.

“Phù, thật may cho lão phu khôn ngoan, không thì sẽ rất tội tệ cho tính mạng già cả của ta”.

Và cũng không riêng gì lão giả Trần Kim xanh mặt, tại Đại Thế Giới, bên ngoài tinh không (tinh không của Đại Thế Giới) nơi có ba chiếc gương đang chiếu ra những hình ảnh diễn biến của trận quyết chiến phân thứ hạng có phần nhộn nhạo, kém đặc sắc tại đại đấu trường cung điện.

Trong đó chiếc gương thứ nhất vẫn chiếu khung cảnh toàn trường cung điện.

Chiếc gương thứ hai chiếu tập trung lên thân thể của Vô Thường, Yêu tộc và Khí tộc dưới dạng có hiển thị màu sắc khác nhau tương ứng với sức mạnh, năng lượng, nhiệt độ cơ thể,...

Chiếc gương thứ ba chiếu ra những dòng thông tin miêu tả, phân tích chính xác tình hình để những vị đại năng có mặt tại nơi đây dễ dàng hiểu được chuyện gì đang diễn ra tại đấu trường. Bởi lẽ họ do chỉ nhìn qua ba chiếc gương mà không phải có mặt trực tiếp tại đấu trường, họ dù có là đại năng cũng không thể nào dùng được các năng lực cảm nhận, cảm ứng để hiểu được Vô Thường đang thi triển Thần thông, còn bọn người Yêu tộc, Khí tộc đang đứng là vì nguyên cớ gì.*

*Giống xem phim ảnh.

“Người ra đòn: Nhân tộc.

Tuổi: 7.

Sức mạnh tiêu hao, đẳng cấp thi triển: 18%, cực hạn Linh Nhân cảnh.

Thần thông thi triển: một loại Hòa Thần thông có khả năng ép buộc một cơ thể sinh vật sống bất động thông qua việc điều khiển sự âm nóng của cơ thể sinh vật sống.

Tốc độ thi triển: gần như ngay lập tức (chính xác 0,0000000000000023 giây).

Giới hạn đẳng cấp hứng chịu Thần thông: Bạc thang thứ hai. Linh Nhân cảnh hứng chịu 100%, Linh Sư cảnh hứng chịu 65,445%, Linh Sư cảnh cấp cao hứng chịu 32,287%, Linh Sư cảnh cực hạn hứng chịu 3,87444% (so sánh với tu luyện giả có lĩnh ngộ Thần thông ở mức trung bình - cao). Bạc thang thứ ba trở lên hoàn toàn miễn nhiễm.

Triệu chứng sau khi thi triển: có dấu hiệu xuất huyết ở khoang miệng không rõ lý do. Theo suy tính, có thể là do chủ thể tự cố ý làm bản thân bị thương để đánh lừa nhận thức địch nhân.

Đánh giá Thần thông dựa theo tiêu chí độ khó, độ phức tạp và công dụng của Thần thông: đạt cấp 10/13, rất khủng khiếp. Thông thường chỉ Thiên Pháp cảnh trở lên mới có thể lĩnh ngộ và thi triển.

Đánh giá người thi triển Thần thông: Có ngộ tính cực khủng. Thiên phú tuy bình thường nhưng nhờ lĩnh ngộ Thần thông ở đẳng cấp trên cao, trong cùng cấp hoàn toàn không có người làm địch thủ, trừ phi gặp phải người có thiên phú cao và khả năng lĩnh ngộ Thần thông ở đẳng cấp tương tự.

Kết luận: tiếc là thiên phú bình thường, nếu không thì trong vòng ngàn năm chắc chắn trở thành Thiên Vương, ba ngàn năm thành Thiên Pháp, vạn năm thành Thiên Đế, năm vạn năm thành Chí Tôn”.

Những dòng thông tin sáng rõ đến từ chiếc gương thứ ba kết hợp cùng với thanh trạng thái màu sắc của chiếc gương thứ hai vừa hiện lên, in thẳng vào trong những cặp mắt ẩn chứa nguồn năng lượng sức mạnh hủy diệt tại nơi đây, lập tức một giọng nói nam tử nhàn nhạt vang lên trong tinh không mà không thể biết là đến từ vị trí nào.

-Lúc đầu, ngay từ khi bảng thông tin quá đổi “bình thường” của hắn hiện ra, ta đã hiểu. Đến hiện tại, chỉ với tu vi thấp trong Bạc thang thứ hai lại dường như đã vô địch trong Bạc thang thứ hai cùng với đẳng cấp lĩnh ngộ Thần thông chỉ nên vốn tồn tại trong bậc Thiên Đế, Chí Tôn, điều đó lại càng thêm sáng tỏ hơn.

Nam tử vừa dứt lời, một giọng nữ tính ôn nhu nối tiếp nói.

-Ừm, chẳng là không biết của vị đạo hữu nào, hay chính là của các vị Chí Tôn tiền bối luôn như Thần Long lúc ẩn lúc hiện?

-Hừm, giọng nói này... không lẽ là Ánh Huyền Thiên Đế hay còn gọi là Ánh Huyền Thiên Đế Nữ?

Bất giác một giọng khàn khàn già lão vang lên, mục tiêu hỏi về giọng nữ tính ôn nhu vừa rồi.

-Vâng, đúng là tiểu nữ, không biết tiền bối cao danh quý tánh, tìm tiểu nữ có chuyện?

-Hòiiii... nghe người nói vậy thật khiến lão phu buồn đứt ruột. Lão phu rõ ràng một tháng trước đã từng đến thăm sư tôn của người, lúc ấy người còn lễ phép chào ta, vậy mà giờ đã quên mất. Haizz... đúng là tuổi già, nhan sắc xấu đi thì hoàn toàn không có cửa được mỹ nhân nhớ mặt a.

Giọng khàn khàn chuyển biến buồn phiền.

Giọng nữ tính ôn nhu thành thật nói.

-Tiền bối thứ lỗi, hằng ngày đều có rất nhiều vị tiền bối đến thăm hỏi sức khỏe sư tôn, tiểu nữ dù rất muốn nhưng không thể nhớ hết được.

-Àiii... mà thôi, chuyện quên mặt một lão Thiên Đế già như ta âu cũng là điều dĩ nhiên. Nhưng mà Ánh Huyền tiểu hữu này, người đến đây dường như là lần đầu thì phải?

-Vâng

-Àn, lão phu hiểu rồi.

Dứt câu, giọng nói già nua liền im bặt, không nói gì thêm nữa.

Điều này lập tức khiến giọng nói nữ tính ôn nhu nghi hoặc hỏi lại.

-Tiền bối, người có chuyện gì muốn chỉ giáo vấn bối sao?

-À không, lão phu chỉ thăm hỏi người một chút xem người có nhớ lão phu hay không thôi, chứ ta đâu có điều gì để nói với người.

-Tiền bối, người...!!!

Nhận ra bản thân bị người lừa, Ánh Huyền Nữ Thiên Đế - một trong ba đại mỹ nhân khuấy động nam nhân Đại Thế Giới, điên đảo chúng sinh mê loạn, nàng lập tức tức giận, nhưng là vì giữ thể diện trước hàng trăm cặp mắt đang có mặt nơi đây, nàng chỉ có thể mím môi mà không làm được gì.

Cũng bỗng ngay lúc Ánh Huyền ghen phẫn này, một giọng nói ám áp nam tử, là hiện thân cho một nam nhân hiền hòa, đậm ấm, tốt bụng chợt vang lên sau một phần mười giây suy nghĩ.*

*Đến đẳng cấp này, 1/10 giây có thể dài đến vài giờ đồng hồ trong đầu họ.

- Một cỗ phân thân như tiểu Nhân tộc này, e rằng ngay cả Chí Tôn cảnh cũng không thể tạo ra được.

Nam tử ám áp chỉ nói đến đây, chưa nói hết thì một vị Thiên Đế dùng giọng âm trầm của trung niên 40 chợt cười khinh bỉ cùng lời lẽ uy hiếp nói.

-Hừ, cái gì mà ngay cả Chí Tôn cũng không thể tạo được? Tiểu bối nơi đâu lại nói nhảm nó cuội trước mặt ta, trước mặt Thái Hải Thiên Đế hả? Được, nếu ngươi đã nói vậy thì ta cho ngươi một giây để giải thích điều ngươi vừa nói, giải thích không xong, ngươi hôm nay không cần phải đi đâu nữa.

Cảm nhận được nam tử giọng ám áp có khí tức khá yếu, lúc này lại cũng có mặt một trong tam đại mỹ nhân khuynh giới khiến mọi nam nhân hằng đêm đều mong ước ôm vào lòng, Thái Hải Thiên Đế dĩ nhiên là muốn thể hiện sự bá đạo của bản thân trước mặt người đẹp.

Nếu không phải sợ sự tôn của Anh Huyền, có lẽ Thái Hải Thiên Đế đã bất cóc nàng về làm Thái Hải Chủ Giới phu nhân từ lâu.

Lúc này cũng không biết có phải nam tử giọng ám áp khiếp sợ khi nghe đến tên Thái Hải Thiên Đế, một vị Thiên Đế xếp hạng thứ 23 của Thiên Đế Danh Bảng hay không, nam tử ám áp tiếp tục nói.

-Để chế tạo một khối phân thân, bất cứ một ai, dù có là Thiên Pháp, Thiên Đế hay Chí Tôn, điều đầu tiên họ làm chính là tạo ra một khối thân thể có độ tốt hay xấu tùy theo tình huống mà bản thân mong muốn cảm ngộ, chẳng hạn như là phế vật để họ cảm nhận được sự tuổi nhục, ý chí phấn đấu, hay là một thiên tài toàn mỹ, anh tuấn tiêu sái để dễ dàng cảm nhận được thất tình lục dục, sự ngưỡng mộ, và vân vân, muôn hình muôn dạng.

-Thế nhưng, làm sao lại có thể tạo ra một khối thân thể mà ban đầu Kiểm Định Thiên Kính đưa ra nhận định về tất cả các yếu tố đều ở mức hai từ “bình thường” nhưng giờ lại đánh giá khác hoàn toàn sau khi đã phân tích hành động tiểu Nhân tộc vừa làm, giống như khối thân thể đó có thể biến hóa cao thấp khó lường? Đáp án là không thể, chí ít, Chí Tôn không đủ năng lực để làm.

-Theo suy đoán của bản thân ta, tiểu Nhân tộc đó chỉ có thể là một vị đại năng với cấp bậc mà các ngươi không thể biết được chuyển sinh thành, nhờ đó với những năng lực đặc thù đã có được từ trước, hẳn hoàn toàn có khả năng đảo lộn thể trạng để đùa bỡn Kiểm Định Thiên Kính.

-Nhâm nhi, ngoài Chí Tôn cảnh tối thượng thì làm gì còn có cấp bậc đại năng tồn tại nào mà chúng ta không biết?

Nghe đến đây, Thái Hải Thiên Đế lập tức nộ quát, thế nhưng nam tử giọng ám áp dường như không nghe thấy, không để tâm đến lời quát của Thái Hải Thiên Đế, hắn vẫn nói liền mạch câu nói của bản thân.

-Thế nên cũng có thể nói, tiểu Nhân tộc này ngay từ đầu đã không phải một cỗ phân thân của Thiên Đế hay Chí Tôn nào cả, hắn là một sinh linh độc lập mang trong mình sức mạnh vô biên, hùng hậu mà có lẽ ngay bản thân ta đây cũng chưa chắc đã bại được hắn**.

-Còn về những đại năng cấp bậc mà ta nhắc đến, các ngươi muốn biết thì chờ lên Chí Tôn cảnh sẽ rõ. Ở thời điểm này ta chỉ có thể chia sẻ với một đám mao đầu tiểu tử các ngươi một điều duy nhất, Chí Tôn cảnh không phải là điểm cuối.

-Còn thắc mắc vì sao ta biết những điều này ư? Đơn giản thôi...

**Vì sao lại có câu này, về sau lại rõ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Xin máu lần ba

Nói xong câu này, khí thế khiếp hãi mọi thứ nơi đây xuất phát từ con mắt của nam tử ám áp bộc phát mạnh mẽ đi ra, đè ép lên, khiến tất cả những đôi mắt đến tham dự cuộc tìm kiếm hạt giống đào tạo tốt đều phải run sợ.

-Vi ta là một trong những Chí Tôn cảnh! Và ngươi, một tiểu Thiên Đế bé nhỏ lại dám xác xược trước mặt bản tôn, mau nhận lấy cái chết!

Giận dữ một tiếng “chết”, mầng tỉnh không ngay bên dưới con mắt đại diện cho nam tử ám áp chợt hình thành một cái bàn tay hắc ám chớp thẳng về đôi mắt của Thái Hải Thiên Đế.

-Không, không! Tiền bối tha mạng, tiền bối tha mạng! Á aa...

Cảm nhận khí tức cực lớn áp bách lên cơ thể, làm cơ thể liên tục run rẩy, sợ hãi, Thái Hải Thiên Đế lập tức hiểu được người bản thân trên chọc đúng là một vị Chí Tôn cảnh chí cao, thế nên hắn vội hoảng loạn van cầu tha mạng, thế nhưng đó là điều không thể.

Dám sỉ nhục, la hét thẳng mặt với một vị Chí Tôn cảnh? Cả dòng tộc chết còn chưa hết tội.

-...

Bàn tay hắc ám do mắng tỉnh không tạo thành chộp thẳng vào khe không gian ẩn đằng sau đôi mắt của Thái Hải Thiên Đế, lòi ra một tiểu trung niên màu xanh nhạt chỉ to bằng đầu người.

Đây là hồn của Thái Hải Thiên Đế.

-Tiền bối tha mạng, tiểu nhân không biết đó là tiền bối nên mới đắc tội, mong tiền bối rộng lượng tha thứ, làm ơn thương xót tiểu nhân, tha tiểu nhân lần này...

-Suru Hôn!

Bỏ mặc hồn của Thái Hải Thiên Đế kêu la thảm thiết, nam tử ảm áp khẽ quát, tất cả ký ức của Thái Hải Thiên Đế liền bị nam tử lục lọi.

Một giây sau, bàn tay hắc ám bóp chặt mà tiêu diệt hoàn toàn “Phạm hồn” của Thái Hải Thiên Đế, nam tử ảm áp cười lạnh lạnh bầm.

-Gia đình ngươi nằm tại góc tây nam của Khu Nam sao, hừm, vậy sau khi xong việc ở đây, ta sẽ giúp họ đoàn tụ với ngươi.

-...

Xung quanh tình không, các cặp mắt nhìn thấy một màn khiếp hãi vừa xảy ra, một vị Thiên Đế cứ như vậy đơn giản bị tóm hồn rồi bóp chết, bây giờ lại nghe thấy những lời lạnh băng lẽo cổ ý để người nghe này của nam tử ảm áp, một loại cảm giác rét lạnh run sợ và khúm núm không dám lên tiếng lập tức lấn áp tâm thần mọi người.

Dĩ nhiên cảm giác này không thể làm gì được những vị Chí Tôn khác đang ẩn núp bên trong vài trăm cặp mắt tại nơi đây.

Mảnh đại lục thần bí.

Quay trở lại với đại đấu trường cung điện.

Vô Thường sau khi thi triển Thần thông liền lập tức đưa tay lên miệng lau đi vệt máu trào ra từ bên trong, đồng thời hẩn nhìn chín người đang bất động nói.

-Đề thi triển Thần thông tâm cơ này ta dĩ nhiên là bị nội thương và chỉ duy trì được 1 phút ngắn ngủi, nhưng chỉ như vậy cũng đã đủ để ta làm thịt các ngươi.

Vì không biết những điều hẩn đang làm đều đã bị tất cả các vị đại năng, bao gồm lão giả Trần Kim trên cao nhìn thấu, Vô Thường vẫn cứ diễn, chỉ ít là diễn cho những người tham gia cuộc tranh đoạt xem.

-Vù!

Bước chân di chuyển, Vô Thường nhanh chóng tranh thủ lấy ống trúc gỗ để lấy máu.

-Ngủ.

-Thiếp.

-Ngủ.

-Ngát

-...

Cứ lấy máu hoặc không lấy máu của một người, Vô Thường miễn là bước ngang qua đều thuận tiện giúp họ nằm yên một giấc cho đến khi kết thúc thời gian hỗn chiến soán ngôi mà không phải độc ác giết họ.

Đứng trước một vị cao nhân không rõ khẩu vị là thích người tốt hay kẻ xấu, Vô Thường tốt nhất không nên giết người một cách man rợ, hẩn phải nhin, nhin lại cái nụ cười ghê tởm kia trong lòng hẩn, bởi lẽ là ác ma thì luôn bị đề ý tiêu diệt.

-Bé phượng, cung là người anh thích nhất đó nha.

Đứng trên bậc thanh linh lực trước mặt Phượng Phi Vũ, Vô Thường dùng tay nhỏ véo mặt sữa của nàng trông khá thích thú, trong đầu hẩn lại có phản phản vân.

“Hôn, bóp hay không hôn, bóp?”

“Bóp đại đi, lão già đó chắc cũng không làm gì mày đâu, sợ đéo. Dân chơi mà sợ mưa rơi sao?”

Vô Thường kia chớp thời cơ đổ thêm dầu vào lửa cho suy nghĩ đề hèn của hẩn.

“Bỏ là tiếc nhè mày. Kia, nhìn xem bờ môi mỏng manh ướt át đó mới hấp dẫn làm sao, quao, còn mùi thơm dễ chịu phát ra từ người nàng ta nữa. Ê, tiểu đệ mày ngọc đầu rồi kia”.

Nghe thế, Vô Thường lập tức hết hồn nhìn xuống đứng quẩn nhưng mà may mắn chỉ thấy đồng bằng chứ không phải lều trại, hấn liền thở phào nhẹ nhõm trước lời nói ba xạo của Vô Thường kia.

“Chơi thì chơi, bộ mày tưởng tao sợ”.

Nói thẳng với Vô Thường kia như vậy, Vô Thường tức thì ngã đầu, môi nhỏ chạm môi hồng, tay nhỏ chạm ngực lớn mà xoa nắn.

“Quá đã!”

Sung sướng trong lòng một cảm giác vẫn vương hơn 10 giây, Vô Thường cuối cùng cũng tiếc nuốt rồi tay, rồi môi. Một cái xô gỗ lớn từ giới nhân cũng được hấn lấy ra để chuẩn bị hứng máu tươi của Thánh thú Phượng Hoàng.

Trên cao lão giả Trần Kim nhìn thấy các hành động khó hiểu, biến thái, dâm tặc, ác độc của Vô Thường liền chỉ biết lắc đầu thở dài chứ cũng không hề can ngăn gì, bởi lẽ lão không hề có quyền và cũng không hề quan tâm đến.

Vô Thường làm gì thì kệ hấn, miễn hấn có đủ năng lực để thực hiện hành vi dù cho việc đó có thể là cưỡng hiếp người tại đương trường.

-Vụt soẹt.

Vô Thường một tay vót nhẹ lên cổ Phượng Phi Vũ như cắt tiết gà, đồng thời cũng đã trộm đến kiến thức trong tích tặc, sau đó hai tay nhỏ cầm xô gỗ vững chắc hứng từng dòng máu vừa đỏ vừa đang bốc cháy lên một ngọn lửa kỳ dị nhưng không hề bay hơi chảy xuống.

Gần mười giây sau, Vô Thường thu hồi xô gỗ khá nặng vào giới nhân, bản thân trợ giúp Phượng Phi Vũ chữa lành vết thương rồi đưa nàng vào thẳng giấc ngủ yên bình.

-Xong Yêu tộc, giờ tới các ngươi.

Sau khi hạ gục hết tất cả tám thành viên Yêu tộc, thu về máu của Thánh thú Phượng Hoàng và một thành viên Thái Hổ, Vô Thường liền thi triển Phù lục dịch chuyển đi đến bên cạnh thiếu nữ Khí tộc và thanh đại kiếm có độ to bằng nguyên thân thể hấn, dài gấp đôi thân thể hấn.

“Dùng chính sức mạnh của bản thân để làm nguyên liệu, rồi lại dùng chính sức mạnh đó tạo khắc lên nhau để chúng hóa thành một loại Phù lục dịch chuyển tương tự như tiền bối Quốc Phù Thiên Đế đứng hạng ba trong Thiên Đế Danh Bảng đã từng trình diễn kinh hãi Khu Tây? Quả thật là một phân thân kinh khủng của các vị tiền bối mạnh mẽ”.

“Bất quá thì không biết hấn lấy máu của bọn chúng để làm gì? Hàiiii, vô cùng khó hiểu, rất khó hiểu a”.

Ngồi trên cao nhìn Vô Thường hành động, lão giả Trần Kim chỉ có thể từ hết bất ngờ này lại đến bất ngờ khác đối với con rối Vô Thường mà lão không biết là của Thiên Đế hay của Chí Tôn vô thượng.

-Hôn, bóp và hứng máu.

Như thông lệ, Vô Thường vừa xuất hiện liền tận dụng thời gia còn sót lại ít ỏi mà nhảy lên, hai cánh tay vòng qua ôm cổ thiếu nữ Trác Linh, môi nhỏ bắt đầu thè lưỡi đỏ la liếm vào khoang miệng của Trác Linh. Trong lúc này hấn cũng đã trộm tri thức lớn lao, vĩ đại của nàng.

Sau đó, khi bản thân đã đứng trên bậc thang linh lực, hai tay nhỏ cũng bắt đầu mạnh dạng xoa nắn bộ ngực căng tròn tuyệt mỹ của thiếu nữ Khí tộc Trác Linh.

-Môi rất mềm và ngon ngọt.

-Ngực cứ tưởng cứng như sắt thép nhưng không ngờ lại cũng rất mềm mại, rất đàn hồi. Quá sướng.

Mười giây qua đi, Vô Thường sau khi để lộ biểu cảm thoải mãn đầy gât gù, hấn như cũ vung tay lấy máu đặc sệt, có màu bạc sáng hệt như bạc đang được nung chảy thành nước bỏ vào ống trúc gỗ.

-Đối với thanh kiếm này...

Phùng!

Liếc nhìn thanh đại kiếm có vẻ rất cứng, Vô Thường chợt chia ra ngón trỏ, một ngọn lửa tím cháy rực lập tức bao phủ lên nó đầy mạnh mẽ.

Tiếp đó, Vô Thường đưa ngón trỏ đầy lửa chạm vào thân thanh đại kiếm, đ-c xuống một lỗ máu nhỏ có hòa trộn cả máu của chín tộc viên Khí tộc khác. Vô Thường nhanh chóng hứng máu vào ống trúc.

Đến giây thứ 56 của giới hạn “một phút” mà Vô Thường đã nhắc đến, Vô Thường thu ống trúc vào giới chỉ, tay, chân linh hoạt cũng nhanh trợ giúp thiếu nữ Trác Linh và thanh đại kiếm của nàng bước vào cõi mơ.

Tất cả chín người, một thanh kiếm chỉ sau hơn 1 phút kể từ khi cuộc hỗn chiến soán ngôi bắt đầu liền đã bất tỉnh tại chỗ.

-Phù, giờ thì chỉ còn Tinh Linh tộc mà thôi.

Thở một hơi dài trút một mối, Vô Thường dùng ánh mắt gian tà nhìn sang chín người Tinh Linh tộc đứng yên một chỗ cách hắn chừng hơn 500m, đôi mắt cũng đang kỳ dị nhìn hắn này giờ không rời kể từ khi hắn hành động.

-...

Biến mất rồi lại xuất hiện, Vô Thường ngay tức khắc đã đổi diện trong phạm vi 20m so với chín tộc viên của Tinh Linh tộc.

Một sự im lặng, đôi nhãn bồng chốc được hình thành.

Tinh Linh tộc im lặng vì họ vốn hòa bình, không muốn đánh nhau, sự tình họ đánh nhau chỉ là trường hợp phản kháng khi bị người đánh trước.

Còn Vô Thường im lặng chỉ để quan sát tình hình Tinh Linh tộc và phân tích điều nên làm. Đồng thời, hắn vẫn đang chờ đợi một giọng nói vang lên trong đầu, cho hắn biết được những thông tin hắn đã yêu cầu từ trước khi cuộc hỗn chiến bắt đầu, mà chính xác là từ lúc lão giả Trần Kim xuất hiện.

Một phút đôi nhãn sau đó.

-Thôi, tha cho các ngươi một mạng.

Bề ngoài thì Vô Thường đơn giản nói như vậy, thân thể cũng đã xoay đi tựa như thật sự bỏ mặc chín tộc viên Tinh Linh tộc để đi đến mười chiếc ghế thứ hạng. Nhưng trên thực tế, trong lúc làm động tác xoay người này, hắn cũng đã xuất ra Thần thông hạ gục Yêu tộc và Khí tộc đánh lên lên người của Tinh Linh tộc.

-...

Thế nhưng hắn hoàn toàn thất bại, Thần thông Hòa Định của hắn chỉ đánh vào một mảnh hư vô chứ không hề trúng một người nào trong chín người Tinh Linh tộc.

Nhìn tình hình phát sinh phía dưới, lão giả Trần Kim tự nhảm trong lòng.

“Tiểu tử Nhân tộc ngay từ đầu đã bị Áo Thị bẻ cong đi sự hiện diện chỗ đứng của Tinh Linh tộc nên Thần thông vừa rồi đánh lên người Yêu tộc và Khí tộc của hắn đã bị tự tay hắn chuyển hướng vào khoảng không biệt tích mà không phải chín tiểu bối Tinh Linh tộc. Áo Thị của Tinh Linh tộc đúng là có một chút môn đạo a”.

“Hừm, để ta xem tiểu tử ngươi với sự thất thoát một phần sức mạnh khá lớn do chiêu thức thất bại, ngươi liệu rằng có phá giải được Áo Thị đang che mắt ngươi hay không đây”.

-Sịt.

Nhả ra một ngụm máu lên đất không biết là do Vô Thường cố ý hay bị thương thật, hắn quay trở lại dùng mắt đối mắt với chín tộc viên Tinh Linh tộc mà lạnh nhạt nói.

-Trước kia có từng nghe nói Tinh Linh tộc là một chủng loài bí ẩn, mạnh mẽ, chưa từng bị bất cứ một ai đến từ tộc khác đ-ng chạm hay đánh trúng. Vốn Vô Thường ta khi đó chỉ cho rằng đây là những lời nói bốc phét, biện hộ cho sự thất bại thảm hại, sự yếu nhược của những kẻ đã về lên câu chuyện này, nhưng hiện tại thì ta đã hiểu, hoàn toàn đã hiểu.

-Mà khoan, chờ chút.

Bất chợt lúc này hắn vội yêu cầu tạm dừng cuộc đối thoại, bởi giọng nói mà hắn mong chờ đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Bắt về sẵn một cô vợ

Mười phút trôi qua. Vô Thường sau khi bất động nhủ mảy trong một đoạn thời gian khá dài liền tiếp tục cuộc đối thoại dang dở với Tinh Linh tộc.

-Thế nên khác với Khí tộc và Yêu tộc nhờ yếu biết vâng lời mỗi khi ta kêu gọi, giúp ta có thể dễ dàng xin ít máu đem về chế thuốc, nghiên cứu sức mạnh ẩn chứa bên trong vì ta còn là một Luyện Đan Sư, Phù Lục Sư, ta có thể đối xử tốt với chúng, cho chúng thoát chết. Nhưng đối với các ngươi thích kiểu

lý lợm, không biết vâng lời, ta sẽ tiễn đưa các ngươi đi về cõi cực lạc như ta đã từng làm với...

-Thiên Hồ tộc, Ma tộc, Long tộc, Mộc tộc, Quỷ tộc, Hồn tộc. Mà chắc các ngươi cũng không thể biết được, bởi lẽ lúc đó các ngươi còn chưa đến nơi đây mà, khả khả...

Lộ một nụ cười tà ác với chín người Tinh Linh tộc, Vô Thường lập tức hướng lên không trung kinh lễ hỏi lão giả Trần Kim.

-Vấn bối Vô Thường có một vấn đề cấp bách cần hỏi, mong mọi tiền bối trên cao trợ giúp vấn bối giải đáp thắc mắc.

-Ngươi cứ nói, lão phu sẽ tùy tình huống câu hỏi của ngươi để trả lời hoặc giữ im lặng.

Âm thanh của Trần Kim bình đạm vọng lại tại Vô Thường mặc dù trong lòng lão đã rất kinh ngạc khi nghe tin Vô Thường tự nhận bản thân đã loại bỏ ít nhất năm chủng tộc ra khỏi cuộc tranh đoạt.

Vô Thường nói.

-Lúc trước, vấn bối từng thấy tiền bối và vị thiếu nữ đang ngồi tại chiếc ghế hạng nhất nơi kia có giao tình. Vậy nếu vấn bối giết nàng thì tiền bối có ngăn cản hay trừng phạt vấn bối?

-Ha ha ha...

Nghe đầy đủ câu hỏi này của Vô Thường, lão giả Trần Kim chợt cổ quái cười lên, tiếp đó lão trả lời hần.

-Lão phu và nàng dĩ nhiên là không hề có mối quan hệ hay giao tình gì, nhưng giữa lão phu và cha nàng từng có một đoạn ân huệ ở thời niên thiếu nên mới có sự tình xảy ra như ngươi đã thấy. Bất quá thì ngươi yên tâm, cuộc tranh đoạt sinh khí này chính là do các vị đại năng tối thượng tạo thành, lão phu chỉ là một tiểu bối nhỏ nhoi được may mắn cử đến làm người giám sát, cho nên lão phu không thể can thiệp vào bất cứ chuyện gì tại nơi đây.

-Chứ nếu can thiệp được, lão phu đã đập chết tên tiểu đám tặc nhà ngươi ngay từ lúc này rồi.

-Ồ, vậy có nghĩa khi vấn bối có làm chuyện “không bằng cảm thú” ngay tại đương trường với nàng, tiền bối cũng sẽ không ngăn cản hay động tay, động chân chứ?

-Tất nhiên, lão phu có thể cam đoan. Thế nhưng ngươi nghĩ rằng ngươi có thể chạm được một ngón tay vào người nàng? Ha ha, theo lão phu thấy thì đó chỉ là giấc mơ hư ảo với một tiểu đám tặc Nhân tộc nhỏ bé như ngươi.

Trần Kim không có khả năng biết được những gì Kiểm Định Thiên Kính chiếu ra, lão cũng không biết Vô Thường – một con rối của Thiên Đế, hoặc tệ hơn là của Chí Tôn cảnh rốt cuộc còn giấu bao nhiêu sức mạnh. Nhưng nhờ năng lực của Thiên Vương cảnh, lão lại biết rõ Tinh Vũ Nguyệt có Ảo Thể trong truyền thuyết cổ của Tinh Linh tộc, không những thế mà nàng còn kế thừa Thần thống bẩm sinh Áo Thân vạn năm khó gặp của mẹ nàng, Nữ Vương thống trị toàn bộ Tinh Linh Giới.

Với Ảo Thể, người không có linh ngộ về không gian, tính ảo, cũng như không có thuộc tính không gian, thuộc tính ảo thì dù có ở đẳng cấp cảnh giới nào đi chăng nữa vẫn không thể chạm được một ngón tay lên người Tinh Vũ Nguyệt khi nàng ta không muốn.

Lại kết hợp thêm với Áo Thân, hay còn có thể gọi thân pháp ảo diệu, lúc thật lúc ảo, lúc ảo lúc hư vô, Tinh Vũ Nguyệt đã dường như không ai có thể chạm vào được.

Tiểu tử Nhân tộc chỉ có Hỏa thuộc tính lại muốn chạm vào người nàng? Đó là điều suy tư vọng tưởng.

-Cũng có lẽ...

-Cảm tạ tiền bối giải đáp, vấn bối đã hết nghi hoặc trong lòng.

Cười nhạt một cái khiến Trần Kim khó hiểu, Vô Thường cảm tạ lão liền quay trở về nhìn chín người trai tuấn gầy mẩy thuộc Tinh Linh tộc.

-Các ngươi nghe thấy rồi đấy, sẽ không ai đến cứu các ngươi đâu, kể cả Thần nữ của các ngươi.

Tiếp đó hần hướng đến Tinh Vũ Nguyệt quốc sắc thiên hương, chìm sa cá lạnh, người ngu vua ngẩn, một sắc đẹp khủng hoảng, một sắc đẹp tiêu diệt mọi chủng sinh nếu chạm mặt đang ngồi trên ghế hạng nhất cách hần trên dưới 500m mà quát to lên.

-Tiểu mỹ nhân, ta cho ngươi mười giây để rời khỏi chiếc ghế đó, đồng thời tiến đến đây lập giao ước chủ - tớ với ta hoặc vợ chồng cũng được. Nếu không thì cứ cách một giây sau mười giây ta cho phép trôi đi, ta lại giết chết một người trong đoàn Tinh Linh tộc của ngươi.

Vô Thường bá đạo nói là như vậy, trên thực tế hần biết chuyện này sẽ không đơn giản như hần tưởng khi mà bản thân phải che đi thực lực thật sự, bởi cho đến thời điểm hiện tại, dù cho có được Vô Thường kia cung cấp thông tin từ Thiên Hồ tộc và Long tộc có liên quan đến những cảnh giới bên trên Thiên Nhân cảnh, hần vẫn không dám sử dụng toàn bộ sức mạnh.

Ở trước mặt một vị đại năng như Trần Kim lão giả, Vô Thường chỉ cần sai một ly là hần sẽ mất đi tất cả.

Còn chuyện hấn muốn Tinh Vũ Nguyệt, con gái của một vị Nữ Vương – bá chủ Tinh Linh Giới và một vị Thiên Vương vô cùng khủng bố tu luyện ở Đại Thế Giới làm nô lệ hoàn toàn là sự thật, vì Tinh Vũ Nguyệt quá đẹp, một sắc đẹp khiến Vô Thường dù không yêu, không “xoĩ” nhưng cũng phải bắt cóc đem về ngắm mới hả dạ. Bất quá khi đứng trước một nữ nhân đẹp đến nỗi “muốn rút luôn hai quả lắc đồng hồ ở bên dưới đũng quần để không bao giờ tiểu đê bắn ra chất nhầy trắng mà tha hồ được chơi sáng đêm, không sợ hậu quả sản phẩm có thể được tạo ra”, hấn không “xoĩ” thì chính là thái giám tu chín chín kiếp.

-Không tin sao? Ta đoán được, haizz...

Vô Thường không thấy Tinh Vũ Nguyệt phản ứng, chín nam tuấn nữ xinh của Tinh Linh tộc cũng đứng yên, lão giả Trần Kim buồn bực, thiếu nữ tuyệt mỹ có chín đuôi trắng như tuyết ngồi ở chiếc ghế thứ hai kế bên Tinh Vũ Nguyệt lại lộ ánh mắt chán ghét và tức giận, hấn cuối đầu méo mặt.

Bất quá ngay tức khắc hấn lại ngẩng đầu lên mỉm cười.

-Đùa thôi. Ta sẽ cho các ngươi, những sinh linh luôn tự tin bản thân không một chủng tộc khác có thể đ-ng vào thấy được, chơi với lửa thì tất cả nhận lại chỉ là đau thương, chết chóc và sự hủy diệt.

-1...

-2...

Vô Thường bắt đầu đếm. Và dĩ nhiên thì ai còn ý thức tại đấu trường cũng đều lộ vẻ khinh thường dõi theo hấn để xem hấn làm được trò trống gì, khi mà Hỏa thuộc tính dường như không thể làm gì được Áo Thế, Áo Thân và Áo Thị.

-4...

-5...

-Các ngươi còn 15 phút để ngồi xuống chiếc ghế xứng đáng với thứ hạng của bản thân.

Đến giây thứ 6, Trần Kim lão giả cũng đứng lúc thông báo thời gian chỉ còn một nửa.

Vô Thường đứng bên dưới trong tư thế hai tay bỏ túi quần vẫn tiếp tục đếm.

-7...

-8...

-9...

-10!

Đếm đến giây thứ 10, đôi mắt của Vô Thường bỗng nhiên cháy rực lửa tím (hỏa nhãn). Hấn nham hiểm nói.

-Hết giờ rồi nương tử của ta à. Bây giờ thì nàng đừng trách ta độc ác với những kẻ từng vừa phụng thị nàng không lâu trước đó.

-Được rồi, để các ngươi trước khi chết được an lòng, ta sẽ cho các ngươi biết một vài thông tin sau.

Chuyển ánh mắt lạnh lẽo sát ý qua chín tộc viên mỹ mạo của Tinh Linh tộc luôn duy trì vẻ điềm tĩnh mà nói.

-Thứ nhất, không một điều gì có thể qua mặt được ta, cho dù là Thần thông.

-Do vậy, cái thứ mà giúp các ngươi tránh được Thần thông của ta khi này, nó đơn giản chỉ là một loại Thần thông tác động lên não bộ ta, khiến ta bị ảo giác rồi nhìn thấy, cảm nhận thấy các ngươi đứng nơi đây nhưng lại tưởng là đang đứng ở bên kia nên ta mới tấn công hụt.

-Và nếu như ta đoán không lầm thì bằng một cách nào đó, Thần thông này đã dung nhập vào cơ thể của các ngươi, vì thế ngay từ khi ta nhìn thấy thân hình của các ngươi liền đã trúng phải Thần thông đó, lúc thi triển Thần thông cũng là lúc ta đang bị trúng Thần thông của các ngươi nên đã dẫn đến thất bại.

-Thứ hai, không Thần thông nào có thể đánh vào mặt ta hai lần.

Nói xong câu, Vô Thường cũng bỗng chốc xoay chân một góc 30 độ về phía bên phải, hỏa nhãn màu tím của hấn lập tức nhìn về khoảng không cách bản thân hơn 20m.

Hành động này của Vô Thường lập tức khiến chín tộc viên của Tinh Linh tộc đều khẽ động sắc mặt. Lão giả Trần Kim trên cao liền bắt ngờ vô cùng.

“Làm sao chuyện này lại có thể xảy ra, hấn cứ như vậy đơn giản tìm được vị trí thật sự của chín tiểu bối Tinh Linh kia, mà không chỉ thế, lý giải của hấn cũng kinh người như vậy?”

“Không sai vào đâu được, không sai vào đâu được, đây tuyệt đối là của Chí Tôn cảnh chứ đã không còn nằm trong phạm vi của Thiên Đế cảnh”.

-Không cần phải kinh ngạc.

Bên dưới, Vô Thường tiếp tục đưa ra thông tin.

-Hỏa nhãn của ta đơn nhiên sẽ không thể thấy được thân ảnh của các người đang đứng ở nơi đâu, thế nhưng... nó lại nhìn được nhiệt độ mà cơ thể của các người đang tỏa ra, cho nên là... khả khả.

-Thứ ba, ta sẽ cho các người biết, Hỏa thuộc tính kinh hải như thế nào, nó không đơn giản như trong suy nghĩ của các người, nên là...

Nói đến đây, Vô Thường chợt quay sang quát to với Tinh Vũ Nguyệt.

-Nếu ta nhớ không lầm thì đã trôi qua thêm hơn 20 giây. Nương tử, người còn nhớ điều trước kia ta từng nói chứ?

-Quá một giây là một mạng người phải ra đi, đến bây giờ đã quá 20 giây nhưng vì chỉ có chín cái mạng nên ta đành tiễn chúng đi chung một lúc.

Lộ ra một vẻ mặt điên cuồng khoái chí, Vô Thường bỗng nhiên đưa bàn tay phải lên trời rồi tà ác bóp chặt lại.

Đồng thời ở trên cao, lão giả Trần Kim với tư cách là đại năng Thiên Vương cảnh cùng với các năng lực vốn có, khi nhìn xuống hành động này của Vô Thường, lão lại lắc đầu.

“Tên này ngoài thì miệng hùm, miệng hổ, bên trong lại là một kẻ hiền, không có ý xấu gì cả. Chỉ là không biết con gái Hiên Mộc Thiên Vương có hiểu bản thân năng đang trúng ảo thuật của hắn hay không mà thôi”.

Có Ảo Thể, Tinh Vũ Nguyệt sẽ không bị ai chạm vào người, nhưng ý thức của nàng lại có thể bị đ-ng chạm. Đây cũng là điểm yếu duy nhất của Ảo Thể.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Bắt về sẵn một cô vợ (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Để xem được trận chiến của hai người, có lẽ ta phải dùng đến Tam Tâm Nhãn rồi. Hừm, mà tốt nhất ta nên nhìn vào ý thức của Tinh Vũ Nguyệt hơn là của Vô Thường, không thì sẽ rước họa vào thân mất”.

Xâm nhập ý thức nghe thì có lẽ là một việc đơn giản đối với các bậc đại năng, nhưng trên thực tế thì việc đó rất khó, hầu như nếu chưa đạt đến cảnh giới Chí Tôn với khả năng “Suru Hồn” thì buộc phải sở hữu các loại thuộc tính có liên quan đến ý thức như: ảo giác, điều khiển, điều khiển, mê hoặc,... mới có thể thực hiện được.

Trần Kim là một Thiên Vương sở hữu Kim thuộc tính, bản thân lão có thể nhìn được một số loại Thần thông bề ngoài của Vô Thường vì linh lực của Vô Thường đang ở mức thấp. Nhưng khi hắn thi triển Ảo thuật, lão biết rõ nó là ảo thuật với tác dụng gì nhờ kinh nghiệm, nhưng muốn nhìn rõ được bên trong ảo thuật là khung cảnh gì, đang diễn biến ra sao thì nó đã nằm ngoài khả năng của lão.

May mắn là vào hơn ba ngàn năm trước, lão sau khi giết chết một yêu nhân đã cướp về được một con mắt có khả năng nhìn thấu rất nhiều loại ảo thuật, huyền thuật mà không phải do những bậc đại năng quá mức mạnh mẽ so với lão thi triển, thậm chí là xâm nhập ý thức của những hậu bối không có điều gì đặc biệt.

Hiện tại trong hướng tò mò, không biết Vô Thường sau khi ép buộc chín tộc viên Tinh Linh tộc đồng loạt đi vào một giấc ngủ sâu mà có lẽ cho đến khi cuộc tranh đoạt kết thúc họ mới tỉnh dậy, sử dụng huyền thuật lên Tinh Vũ Nguyệt khiến thân ảnh của cả nàng và hắn bề ngoài thì ngẩn ra tại chỗ, ý thức bên trong lại tiến vào một khung cảnh ý hết đầu trường để chiến đấu. Lão phải dùng đến nó, dùng đến Tam Tâm Nhãn.

Còn chuyện Vô Thường tại sao cũng phải dùng ý thức để tiến vào ảo cảnh mà không giống như tình huống của Thập cửu hoàng tử, của đám người Tiêu Thần, theo Trần Kim thì có lẽ là vì khoảng cách. Khoảng cách so với Tinh Vũ Nguyệt dài đến 500m, Vô Thường hẳn là phải tập trung ý thức nhiều hơn nên không thể tự do hoạt động như những tình huống gần cạnh.

Bất quá thì đó chỉ là suy luận của một kẻ không hề am hiểu thâm sâu về ảo thuật, còn trên thực tế thì chỉ có Vô Thường mới hiểu điều hắn đang làm.

Bên ngoài Đại Thế Giới.

Ngay khi Vô Thường vừa quay người nhìn Tinh Vũ Nguyệt khiến nàng chìm vào ảo cảnh, chiếc gương thứ hai cũng lập tức chiếu sâu vào ý thức của Vô Thường, làm hiện lên khung cảnh của ảo cảnh ý hết đại đầu trường cung điện do hắn tạo ra.

Chiếc gương thứ ba lập tức đưa ra các dòng thông tin.

“Người ra đòn: Nhân tộc.

Tuổi: 7.

Sức mạnh tiêu hao, đẳng cấp thi triển: 34% (tổng đã tiêu hao là 78%), cực hạn Linh Nhân cảnh.

Thần thông thi triển: Một loại Ảo thuật (Huyễn thuật) ở đẳng cấp tối thượng, cho phép người thi triển đem ý thức của người bị thi triển bước vào một ảo cảnh do chính người thi triển tạo ra bằng sức mạnh ý chí. Vì thế, người thi triển ở thực tại không có những thuộc tính khác, nhưng bên trong lại hoàn toàn có được, thậm chí còn làm được những điều vô cùng hư cấu mà với năng lực bên ngoài của bản thân không thể làm, chẳng hạn hái sao trên trời, một cái phun nước bọt liền hóa thành biển,...

Tốc độ thi triển: 0,3 giây.

Giới hạn đẳng cấp hứng chịu Thần thông: Bậc thang thứ ba trở lên miễn nhiễm, Bậc thang thứ hai hứng chịu. Linh Nhân cảnh hứng chịu 100%, Linh Sư cảnh hứng chịu 82,43%, Linh Sư cảnh cấp cao hứng chịu 60,937%, Linh Sư cảnh cực hạn hứng chịu 23,2% (so sánh với tu luyện giả có lĩnh ngộ Thần thông ở mức trung bình - cao).

Triệu chứng sau khi thi triển: Suy yếu sức mạnh vào mức báo động (sức mạnh còn 22%). Dự đoán chỉ có thể duy trì Thần thông trong 6 phút.

Đánh giá Thần thông dựa theo tiêu chí độ khó, độ phức tạp và công dụng của Thần thông: Đạt cấp 12/13 cực khủng. Thế nhưng nếu người bị thi triển nhận ra được bản thân đang ở trong ảo cảnh, họ cũng sẽ có được những năng lực mà thực tại họ không có để sử dụng trong ảo cảnh. Thông thường Thiên Nhân cảnh trở lên mới có thể ngộ và thi triển được loại Thần thông này.

Đánh giá người thi triển Thần thông: Có ngộ tính hết sức phi thường. Thiên phú tuy bình thường nhưng nhờ lĩnh ngộ Thần thông ở đẳng cấp trên cao, trong cùng cấp hoàn toàn không có người làm địch thủ, trừ phi gặp phải người có thiên phú cao và khả năng lĩnh ngộ Thần thông ở đẳng cấp tương tự.

Kết luận: tiếc là thiên phú bình thường, nếu không thì trong vòng năm trăm năm chắc chắn trở thành Thiên Vương, một ngàn năm thành Thiên Pháp, gần năm ngàn năm thành Thiên Đế, vạn năm thành Chí Tôn”.

-Hai dòng thuộc tính Hóa – Huyền sao?

-Kiểm Định Thiên Kính đến hiện tại vẫn chưa thể tra được thông tin chính xác của tiểu hữu Nhân tộc này.

-Đây hẳn là một sinh linh khó đoán.

-Hắn có phần lớn sẽ đúng như vị tiên bối vừa nói, tiểu Nhân tộc nhỏ bé thật ra là một vị đại năng đã chuyển thế sống lại một kiếp khác để tìm cách tiến xa hơn trên con đường tu luyện.

-...

Thông tin vừa hiện, các loại âm thanh đủ dạng già trẻ, nam nữ tức khắc bàn tán, tra đổi qua lại với nhau hoặc đơn thuần chỉ là nêu lên ý kiến mà cũng không cần người đối đáp.

Bên trong ảo cảnh do Vô Thường tạo ra.

-A Á A...

-Đùm đùm đùm...

Ngay lúc Vô Thường bóp chặt tay, chín thân ảnh nam thanh nữ tú của Tinh Linh tộc đồng loạt bốc cháy lên một ngọn lửa tím bất diệt khiến chín người đau đớn la hét, rồi chỉ trong tích tắc chưa được một giây sau, tất cả chín người đều đồng loạt nổ lớn, thân thể hóa thành trăm ngàn mảnh thịt cùng máu huyết bay đi tứ tán khắp tám phương.

-Hừ!

Tinh Vũ Nguyệt ngồi mềm trên ghế hạng nhất đầy sự lộng lẫy bất giác thấy được khung cảnh xảy ra chỉ trong chớp mắt một giây mà không có cách nào cứu chữa được, hai bàn tay mỹ ngọc của nàng tức giận đập nhẹ vào tay vịn ghế, cả cơ thể mỹ miều hấp dẫn vạn vật của nàng đứng bật dậy mà quất lên.

(Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

Âm thanh chẳng khác gì tiên âm đến từ nơi thênh thang xoa dịu lòng người.

- Nhân loại, người vì lý do gì mà giết hại con dân Tinh Linh Giới ta?

Nghe thế, Vô Thường đứng tại bên kia liền cười thầm.

“Đúng như dự đoán của ta, Tinh Linh tộc tại Thế giới Tu luyện này có tính tình chẳng khác gì Tinh Linh tộc tại Thế giới Pháp thuật trước kia, không biết liệu giữa hai bên có liên hệ gì không?”

Nhìn từng cử chỉ, hành động, lời nói “con mới chả dân, người mẹ vĩ đại yêu thương giống loài” của Tinh Vũ Nguyệt, Vô Thường có một chút đắc ý và chút nghi hoặc.

“Mà thôi, thời gian có hạn nên ta cũng phải tiến hành nhanh kế hoạch khiến nàng mãi mãi là của mình ta, khả khả”

Âm thầm đưa ra quyết định khôn ngoan trong lòng, Vô Thường lập tức hướng Tinh Vũ Nguyệt nói lớn, đồng thời tay hắn cũng lấy ra một mảnh giấy do ý nghĩ điều khiển ảo cảnh của hắn tạo thành, đẩy mạnh về phương hướng của Tinh Vũ Nguyệt.

-Ta, Nhậm Vô Thường, con trai thứ tư của chúa tể Nhân Giới muốn được khiêu chiến với người, Thần nữ của Tinh Linh Giới.

-Thế lệ chiến đấu theo hình thức 1 đối 1, có thể dùng bất cứ nguồn sức mạnh nào bản thân hai bên có.

-Nếu ta thắng, nàng chỉ là của riêng Nhậm Vô Thường ta, nghe theo mọi lời sai bảo của ta. Còn nếu ta thua, nàng, Tinh Vũ Nguyệt muốn làm gì ở ta cũng

đều được, kể cả việc hỏi lý do ta tiêu diệt chín tên thấp tùng của nàng.

-Trên tờ kể ước đó, ta đã nhò máu làm bằng chứng, nếu chấp nhận lời khiêu chiến, mong nàng hãy nhò máu vào tờ giấy như ta đã làm.

Vô Thường không biết Tinh Linh tộc bên thế giới Tu luyện sẽ thế nào, nhưng nếu theo phỏng đoán ban đầu rằng “Tinh Linh tộc nơi đây có khá nhiều đặc tính giống Tinh Linh tộc có hai chiếc tai nhọn hoắc của thế giới Pháp thuật” thì hẳn có rất nhiều biện pháp để đối phó Tinh Vũ Nguyệt, và hành động đang làm là một trong số đó.

Dựa theo đặc tính của Tinh Linh tộc, Vô Thường không cần biết bản thân có bao nhiêu thù hằn, tội ác giết cha, giết mẹ, giết ông cố tổ, cố sơ gì đó của Tinh Vũ Nguyệt, nhưng khi hẳn gửi yêu cầu thách đấu một trận chiến, Tinh Vũ Nguyệt theo điều lệ Tinh Linh tộc sẽ phải nhin xuống thù hằn và xem xét yêu cầu của hẳn.

Nếu Vô Thường đủ tư cách về địa vị và về thực lực, Tinh Vũ Nguyệt phải đưa ra lời chấp nhận hoặc không chấp nhận, còn nếu hẳn không đủ tư cách, nàng sẽ không trả lời chiến thư. Đây cũng là lý do Vô Thường phải nói láo về danh phận bản thân để tăng cao cơ hội Tinh Vũ Nguyệt trả lời.

Bất quá thì từ đầu cho đến cuối của kế hoạch hành động Vô Thường đang làm, tất cả đều chỉ được hẳn dựng lên từ quan điểm “Tinh Linh tộc nơi đây giống hệt Tinh Linh của thế giới Pháp thuật”, cho nên nếu hai chủng Tinh Linh tộc này khác nhau, kế hoạch hẳn có khả năng cực cao thất bại.

Nhưng mà số của Vô Thường lại rất may mắn.

Tinh Vũ Nguyệt bên kia sau khi nghe hẳn nói, trên tay mỹ ngọc cũng cầm lấy tờ giấy có dấu máu của Vô Thường, đôi mắt đẹp của nàng nhìn nội dung bên trong liền lâm vào vài giây suy tư.

Bốn giây qua đi, tiên âm của Tinh Vũ Nguyệt cuối cùng cũng một lần nữa vang lên.

-Được, với tư cách Thần Nữ đời thứ 43 của Tinh Linh Giới, người kế vị tương lai của Nữ Vương Tinh Linh tộc, Tinh Vũ Nguyệt chấp thuận chiến thiếp của nhân loại người.

Nói rồi, tay của Tinh Vũ Nguyệt cũng nhò xuống một giọt máu thánh khiết có màu hệt như nước suối trong vắt vào tờ giấy, sau đó liền đẩy nó quay trở lại với Vô Thường.

Thông thường ở bên trong Áo thuật, mọi thứ khung cảnh xung quanh hay diễn biến hành động xảy ra đều sẽ theo ý nghĩ của người thi triển áo thuật, do vậy đáng lẽ ngay khi Tinh Vũ Nguyệt xuất ra một giọt máu phải có màu đỏ hoặc một màu lạ lùng khác theo ý nghĩ của Vô Thường, vì dù sao thì hẳn vẫn chưa biết được máu của Tinh Linh tộc có màu gì, và nếu như vậy thì Tinh Vũ Nguyệt sẽ rất nhanh biết được một điều gì đó kỳ lạ, tiếp đó nàng chỉ cần suy luận và nhớ về những bài luyện tập đầy khắc nghiệt của các vị trưởng bối thì hai từ “áo thuật” sẽ rất nhanh hiện lên trong đầu nàng.

Thế nhưng bất ngờ một điều là nó lại có màu suối nước tinh khiết đúng như màu máu thật của Tinh Vũ Nguyệt bên ngoài thực tại, khiến Tinh Vũ Nguyệt không hề thấy một điểm nghi hoặc nào. Đây cũng là điều thể hiện sự thông minh sắc sảo trong việc lựa chọn cách thức thi triển áo thuật của Vô Thường.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Bắt về sẵn một cô vợ (3)

Áo thuật rất đa dạng nhưng gom góp hết lại thì có hai loại chính.

Loại thứ nhất là dạng áo thuật mà tất cả đều do người thi triển làm ra mọi thứ, người bị thi triển chỉ có thể ôm hận la hét, kêu gào bên trong. Đây là loại chuyên dùng để giết người hoặc để tra khảo.

Loại thứ hai là dạng cả hai bên, người bị thi triển và người thi triển cùng chung sức dựng lên mọi vật, mọi quan cảnh, tất cả mọi thứ tồn tại bên trong ảo cảnh nếu như người bị thi triển biết được bản thân đang bên trong ảo cảnh của áo thuật. Đây là loại có phần tốt đẹp hơn khi mục đích chính yếu là để lừa gạt người, thậm chí là dùng để của gái, khiến người con gái yêu thật lòng chứ không phải bị ép buộc mới yêu. Bất quá thì tất nhiên loại áo thuật này cũng đòi hỏi trình độ cao cấp hơn rất nhiều so với loại áo thuật thứ nhất.

Vô Thường lựa chọn loại áo thuật thứ hai để thi triển là bởi nếu như Tinh Linh tộc của Tinh Vũ Nguyệt giống với Tinh Linh tộc bên thế giới Pháp thuật thì khi Tinh Vũ Nguyệt chấp nhận điều kiện và thua, nàng sẽ rất nghiêm túc thực hiện điều khoản dù cho Vô Thường có là ác nhân giết người như gạt cò, hoặc đầu khi biết bản thân đã bị lừa, đây chính là điều mà hẳn mong muốn nhất và đã có tính toán ngay từ lúc đầu.

Hiện tại Tinh Vũ Nguyệt ngây thơ vốn không hề biết bản thân trúng ảo thuật vì ảo cảnh quá mức chân thật, kể cả Trần Kim trên cao, nữ hồ ly ngồi ghé bên cạnh cũng có mặt, khí tức cũng y hệt, nên nàng đã đánh dấu ký khắc ước ảo với Vô Thường, khiến Vô Thường đạt được mục đích vô cùng vui sướng.

Ở bên ngoài thực tại, lão giả Trần Kim nhờ Tam Tâm Nhân nhìn thấy tình cảnh ký kết “khế ước hư cấu” giữa Tinh Vũ Nguyệt và Vô Thường liền lắc đầu

thở dài tiếc thương cho Tinh Vũ Nguyệt và cả Tinh Linh Giới.

“Tinh Linh tộc đúng là Tinh Linh tộc, các người dù là một chủng tộc rất xinh đẹp, thiên phú cũng cao ngất ngưỡng nhưng mà tiếc là đầu óc có vấn đề nên quá thiên lương, quá nguyên tắc và quá ngây thơ, đúng hơn là ngu ngốc”.

“Haizz, Hiên Mộc Thiên Vương, không biết người ở ngoài kia dõi theo Kiểm Định Thiên Kính xem thấy con gái xinh đẹp mới tuổi trăng tròn liền đã bị người ta, một tên mao đầu tiểu tử lừa thành vợ thì có tức chết hay không a?”

“Mà, không, không, con gái người được một cỗ phân thân của Chí Tôn cảnh lựa chọn làm vợ thì đáng nhẽ phải hết sức vui mừng mới đúng, làm gì mà có chuyện phải buồn chứ. Hừm hừm, đúng vậy, đúng vậy a”.

Những lời này của Trần Kim nếu để Hiên Mộc Thiên Vương nghe được, và nếu như không phải hần may mắn đột nhiên có chuyện bận nên không thể đến xem con gái trình diễn để rồi phát hiện ra tình cảnh này, hần có lẽ là ói máu mà tức chết.

Con gái bị một cỗ phân thân chơi đùa khiến bản thân dù không yêu nhưng cũng phải làm vợ cho người ta, cái thể loại vợ chồng mà không thể đem lại hạnh phúc cho nhì từ thể này, là bậc phụ huynh ai mà vui nổi?

-Tốt.

Quay trở về ảo cảnh, Vô Thường ngay khi chớp đến khe ước thì mỉm cười, sau đó liền dùng lửa tím hóa khe ước thành bụi mờ bay đi.

Tiếp đó thì một tiếng “tách” vang lên từ hai ngón tay của Vô Thường, ảo cảnh lập tức bị giải trừ đi, mọi thứ đều quay trở lại thực tại.

Việc đưa Tinh Vũ Nguyệt vào ảo cảnh chỉ là để Vô Thường phòng hờ tình huống khi Tinh Linh tộc này và Tinh Linh tộc kia có sự khác biệt nhau dẫn đến khe ước thất bại, nhưng may mắn là không, do vậy nên hần cũng không cần phải duy trì ảo thuật thêm một giây phút nào nữa, làm như vậy chỉ tổ càng thêm tiêu tốn sức mạnh của bản thân hần.

Ảo cảnh tan biến, mọi vật đều đi đúng quỹ tích.

Tinh Vũ Nguyệt sau khi phát hiện bản thân nguyên bản đã đứng thì nay lại vẫn ngồi, mắt đẹp nhìn về phương xa thấy chín con dân Tinh Linh của nàng chỉ nằm ngù trên đất mà không phải đã nổ chết, nàng sau vài giây suy tư liền lần nữa đứng bật dậy chỉ ngón tay tựa ngó sen về Vô Thường, giận dữ nói.

-Nhân loại nhỏ bé, người dám lừa một Thần Nữ như ta?

Vô Thường lập tức trả lời.

-Ta lừa nàng thì đã sao hả nương tử?

-Không nhiều lời nữa, khe ước giữa ta và nàng cả hai đều đã ký, hiện tại bắt đầu đầu đi thôi.

Dứt lời, cả cơ thể của Vô Thường chợt bốc lên một ngọn lửa tím to lớn, ngay sau đó ngọn lửa cũng thu lại, nhập trở vào cơ thể Vô Thường khiến khí tức sức mạnh của hần đã rất suy yếu thì nay lập tức hùng hồn, mạnh mẽ như lúc ban đầu lắng nghe lão giả Trần Kim đưa ra quy định, thông tin về cuộc tranh đoạt.

Một nụ cười quỷ dị bỗng chợt treo lên mặt hần một cách khí hiêu, không biết là nhắm cười Tinh Vũ Nguyệt hay là cười một ai khác.

Trên cao bầu trời.

“Chuyện gì vậy, không thể nào, sức mạnh của hần đã đầy trở lại, đây quả là chuyện vô lý!”

Cảm nhận sức lực của Vô Thường sau khi thu hồi ngọn lửa tím thì đã quay về 100% sức mạnh ban đầu, cứ như là từ đầu đến cuối hần chưa từng sử dụng bất cứ một chiêu thức sức mạnh nào để hại người, điều này khiến Trần Kim lão giả biến sắc kinh hãi.

Trong đầu lão thầm nghĩ “chẳng lẽ chiêu thức dường như chỉ mang tính chất màu mè hoa lá hẹ vừa rồi hần sử dụng lại là một Thần thông hoặc biện pháp khó hiểu có thể giúp người hồi phục lại hoàn toàn sức mạnh mà không cần sử dụng linh đan diệu dược?”

Cũng không riêng gì Trần Kim ngờ người lúc này, ở bên ngoài tinh không Đại Thế Giới, các vị đại năng đang dõi mắt nhìn xuống đại đấu trường thông qua Kiểm Định Thiên Kính, rồi khi thấy chiếc gương thứ ba có dòng thông tin “Sức mạnh: hồi phục 100%” đều há hốc mồm lên.

-Đây... đây là chiêu thức quỷ dị gì?

-Nó là một dạng hồi phục, mà hồi phục sẽ nằm trong phạm vi thuộc tính “Mộc”, tiểu Nhân tộc này chỉ có thuộc tính “Hỏa, Huyền” thì làm sao có thể sử dụng được “hồi phục” mà khôi phục lại sức mạnh?

-Quái lạ, dù cho là người này có Mộc thuộc tính nhưng Mộc thuộc tính chỉ có thể hồi phục một số thứ liên quan đến sinh mệnh tựa như hồi sinh người vừa chết, trị các loại bệnh tật đeo bám, hay là trừ khử những vật tà ác, nhưng nó làm sao có thể khôi phục được sức mạnh đã mất đi?

-Thật sự là một đại năng kinh khủng chuyển thể sao?

Chiêu thức quỷ dị này có thể nói là lần đầu tiên trong đời mà các vị đại năng chứng kiến cho dù là cấp bậc Chí Tôn cảnh. Năng lực kinh hãi, vô lý, hư cấu mà nó mang lại thật sự là quá kinh hồn.

Tại vị trí đôi mắt của vị Chí Tôn cảnh có giọng nói âm áp. Lúc này hắn tự nhắm trong đầu một câu hỏi đầy nghi hoặc.

“Chẳng lẽ là cấp bậc Lão Tổ trong truyền thuyết thời kỳ cổ đại khi Thiên Địa vừa khai thiên Hạ Giới?”.

Quay trở lại đại cung điện đấu trường.

-Hừ, đây là do nhân loại nhỏ bé nguoi ép ta đấy.

Mang theo thân sắc lạnh nhạt, hờn dỗi rời khỏi ghế, Tinh Vũ Nguyệt hiện lên một đôi cánh mỏng tuyệt đẹp phía sau lưng liền phiêu đảng lên không trung, sau đó vài giây liền đáp xuống vị trí cách Vô Thường 20m mà đối nhãn với tiểu Vô Thường chỉ cao đến ngang bụng nhỏ của nàng.

Vô Thường đối diện mỹ nhân hết sức ma mị ngay trước mặt mà khẽ nói.

-Hãy cho ta thấy, một Thần Nữ Tinh Linh tộc như nàng có được những gì.

Một tay đẩy mạnh về chín tộc viên Tinh Linh tộc đáng bất tỉnh để đánh văng họ ra khoảng cách gần 150m, giúp họ tránh thoát khỏi phạm vi nguy hiểm khi bùng nổ chiến sự.

Ngay sau đó Vô Thường chuyển gương mặt điềm tĩnh, miệng nhàn nhạt hô lên.

-Thương Viêm!

Dùng ánh mắt lạnh lùng chỉ tay về Tinh Vũ Nguyệt, hàng chục cây thương lửa nhỏ nhìn như những chiếc đũa nhưng phần đầu lại có dạng mũi nhọn sắc tựa cây thương bỗng xuất hiện bên cạnh Vô Thường rồi lập tức lao ra, tấn công về hướng Tinh Vũ Nguyệt.

-Vụt vụt vụt...

Thế nhưng với Áo Thần, mọi công kích đều không thể chạm đến thân thể của Tinh Vũ Nguyệt mà gây ra sát thương lên cơ thể của nàng, hàng chục cây thương của Vô Thường lao đến chỉ đơn giản như là xuyên qua một cái hư ảnh rồi tan biến nơi xa.

-Ồ?!

Thấy tình cảnh này, Vô Thường tức thì giả bộ kinh ngạc trong khi với Thiên Địa Nhân, hắn đã thấu tất cả năng lực của Tinh Vũ Nguyệt từ lâu.

-Khi dõi theo nhiệt độ của nàng, ta cứ ngỡ nàng không hề có Thần thông bề cong hình ảnh như chín tộc viên kia, nhưng không ngờ thân thể của nàng lại có sự độc đáo như vậy. Rất thú vị.

-Này nương tử.

Dù bản thân đã đứng trong vài giây để nói truyện nhưng có vẻ Tinh Vũ Nguyệt vẫn cứ đứng tại chỗ hờn chờ hắn công kích bản thân nàng liên tục cho đến khi hắn sức cùng lực kiệt và nàng sẽ giành chiến thắng. Vô Thường vội nhắc nhở nàng.

-Nàng chỉ còn chính xác là 12 phút để hạ gục ta, nếu không thì ta sẽ cứ đứng ở đây, đứng cho đến khi kết thúc cuộc hỗn chiến soán ngôi và hai cả ta đều không có hạng.

Lời Vô Thường vừa ra, Tinh Vũ Nguyệt tức thì nhú mày ngấm ngấm kỹ lời từng nói của hắn.

Ở trên cao lão giả Trần Kim liền thở dài.

“Khác xa với các tộc khác, Tinh Linh tộc luôn ở dạng phòng thủ và chỉ chủ động tấn công khi kẻ địch khi kẻ địch đã phạm lỗi lầm với bản tộc trước. Do vậy, đáng lẽ nếu Vô Thường kia giết chết chín tộc viên Tinh Linh tộc như trong ảo cảnh thì Tinh Vũ Nguyệt đã dùng toàn bộ sức lực vốn có của nàng để tiêu diệt Vô Thường, nhưng tiếc là hắn chỉ làm họ ngất, dẫn đến Tinh Vũ Nguyệt đã sụt giảm chiến ý khi thấy điều đó, khiến bản tính hiền lành của nàng buộc nàng phải hạ gục Vô Thường một cách nhẹ nhàng. Thế nên mới ra tình trạng chiến đấu kém đặc sắc như bây giờ, đến nỗi mà chính ta còn thấy chán nản, buồn ngủ đây”.

-Được thôi nhân loại, Tinh Vũ Nguyệt ta sẽ đánh bại nguoi như nguoi mong muốn.

Sau gần bảy giây suy nghĩ, Tinh Vũ Nguyệt rớt cuộc lên tiếng, khí tức sức mạnh của nàng cũng đồng thời bộc phát mạnh mẽ ra bên ngoài.

-Vù vù vù...

Gió nổi, cuồng phong tích tụ, xung quanh Tinh Vũ Nguyệt nhanh chóng hình thành một cơn gió lốc bao trùm cơ thể nàng.

-Phong thuộc tính? Thú vị đấy.

Chương 120: Bắt về sẵn một cô vợ (4)

- Phong thuộc tính? Thú vị đấy.

Cơ thể hứng chịu từng đợt gió mạnh ập vào người, thổi đến quần áo đều phải dán chặt vào cơ thể, thế nhưng Vô Thường không vội nhân cơ hội tấn công Tinh Vũ Nguyệt trong khi nàng đang tập hợp sức mạnh để tạo ra một chiêu thức hoặc Thần thông, mà thay vào đó là hấn duy trì ánh nhìn vào người nàng để phát họa nên con đường vận dụng sức mạnh ẩn trong cơ thể của nàng, đồng thời học lõm chiêu thức để hóa chúng hoặc vận dụng theo lối khác để thành của hấn.

Vô Thường đúng là người sở hữu mọi thuộc tính, bản thân cũng có năng lực muốn thi triển Thần thông nào thì sẽ ra Thần thông đó dựa theo bản vẽ suy nghĩ của hấn, nhưng xét cho cùng thì chúng có đôi khi đều không hoàn mỹ như mong đợi. Nhìn ngắm một vị thiên tài được các trưởng bối đào tạo từ lúc còn nhỏ thi triển chiêu thức hoặc Thần thông, nó có thể sẽ giúp ích cho hấn, chỉ ít là tránh trường hợp khi hấn quay về Nhân Giới, Thần thông hay chiêu thức vận dụng linh lực của hấn quá mạnh, từ đó dẫn đến một số rắc rối không cần thiết vì bị vài lão già thêm khát sức mạnh tra hỏi.

Tại mảnh đại lục thần bí hấn có thể sử dụng sức mạnh đủ mọi hình thức kỳ lạ vì không ai quen biết ai, nhưng ở Châu Nam thành thì rất rắc rối. Lúc này tranh thủ học tập để có thể chế ra một chiêu thức gì đó phù hợp với trình độ năng lực nơi hấn sống là điều nên làm.

“Phong thuộc tính ư? Không, người sai rồi tiểu tử, nàng ta không đơn giản chỉ có Phong thuộc tính như người nghĩ”.

Nhìn Tinh Vũ Nguyệt tạo gió, lại nghe Vô Thường phán đoán, Trần Kim lão già trên cao nghiêm mặt tự nhảm.

“Tinh Linh tộc là một giống loài có nguồn sức mạnh cũng như thuộc tính khá giống Nhân tộc các người vì đều là linh lực, trừ một số Tinh Linh cao cấp còn có thêm cánh với số lượng cánh sẽ tăng lên và càng thêm xinh đẹp theo đẳng cấp từ yếu đến mạnh”.

“Thế nhưng giữa Tinh Linh tộc và Nhân tộc lại có khác biệt rất lớn về thiên phú và sức mạnh, bởi lẽ Tinh Linh Giới thường xuyên được con dân của nó tắm bộ bằng sinh khí dồi dào có được nhờ việc đứng hạng nhất trong các cuộc tranh đoạt do Đại Thế Giới cấp phát, còn Nhân Giới các người thì ngày càng suy yếu, sinh khí mà nó (Nhân Giới) tự tạo ra không đủ đáp ứng nhu cầu của các người, dẫn đến Nhân tộc các người phải hút lấy sinh mệnh vật chất mà cũng có thể nói là một phần cơ thể của nó để tu luyện, thế nên mới có chuyện nó tức giận và hạ thấp đi sinh mệnh, thiên phú của các người, đồng thời suy giảm sức mạnh thật sự của linh lực mà các người có. May mắn là nếu không phải chính Nhân Giới xem các người như những người con, thì nó đã tiêu diệt hoàn toàn Nhân tộc các người chứ không phải hạ thấp đi năng lực của các người”.

“Khác hoàn toàn với Nhân tộc, Tinh Linh tộc nhờ việc giúp Tinh Linh Giới có nguồn sức sống to lớn, Tinh Linh Giới đáp trả họ lại bằng tình yêu thương, nó dùng chính sinh khí khổng lồ để tạo cầu nối liên kết với Thiên Địa, đưa khí tức Thiên Địa phủ xuống Giới để nâng cao thiên phú của toàn bộ con dân Tinh Linh Giới, nhờ vậy mà mỗi một Tinh Linh tộc sinh ra vốn chỉ nên có một loại thuộc tính thì nay phải có ít nhất hai thuộc tính các loại. Năng lượng sức mạnh mà nói trắng ra là linh lực tuy vẫn còn nằm cùng một đẳng cấp với linh lực của Nhân Giới các người nhưng lại cao cấp hơn nhiều”.**

**Giống như 2,9, còn Nhân tộc là 2,1.

“Tại Tinh Linh tộc, để trở thành Thần Nữ của Tinh Linh tộc, một loại danh hiệu thậm chí còn cao hơn cả chức vị Nữ Vương của Tinh Linh Giới, nữ Tinh Linh tộc này phải có tổng 13 thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Khí, Băng, Phong, Lôi, Âm, Quang, Thời gian, Không gian”.

“Tuy nhiên lại kinh khủng hơn điều kiện được đề ra, Tinh Vũ Nguyệt không những có Thần thông bẩm sinh Ảo Thân, thể chất Ảo Thể trong truyền thuyết, huyết mạch mạnh mẽ của Thiên Vương cảnh, mà nàng còn sở hữu tổng cộng 15 thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Khí, Băng, Phong, Lôi, Quang, Âm, Không gian, Thời gian, Âm thanh và Linh”.

“Phong thuộc tính mà tiểu tử người thấy bất quá chỉ là một thuộc tính đơn lẻ bên trong của nàng mà thôi. Vô Thường, để ta xem người làm cách nào có thể thắng được nàng ta khi tự tay người đã phá đi ảo cảnh, phá đi một lợi thế vô cùng lớn của người”.

-Đưa con của gió, người hãy hình thành!

Cũng đúng lúc này, Tinh Vũ Nguyệt sau hai giây vận sức tích tụ gió, bên cạnh nàng liền xuất hiện ba con gió cao tầm 2m và hoàn toàn có đầy đủ chân tay, mắt mũi như một con người, điều khác biệt duy nhất có lẽ chỉ là thiếu “tiểu đệ hoặc cô bé” ở giữa hai chân.

Ba người gió hình thành, Tinh Vũ Nguyệt liền giơ nhẹ ngón tay ngọc chạm vào từng người gió mà nói.

-Nhân danh Thần Nữ của đất mẹ Tinh Linh Giới, Tinh Vũ Nguyệt ta ban sinh mệnh cho các người để các người trừ khử địch nhân trợ giúp đất mẹ Tinh Linh Giới, cũng là địch nhân của Tinh Vũ Nguyệt ta.

Sau khi truyền sức mạnh mang thuộc tính “Linh” vào ba người gió giúp chúng có tự thân ý thức, Tinh Vũ Nguyệt liền chỉ ngón tay ngọc sen vào mặt Vô

Thường mà ra lệnh.

-Nghe lệnh ta, tiêu diệt nhân loại xác xược.

-Ừ Ừ Ừ...

Nhận lệnh người tạo ra bản thân, ba người gió miệng lớn gầm lên dữ tợn, cả thân thể đều điên cuồng tấn công về hướng Vô Thường.

“Voi thuộc tính Linh, Tinh Vũ Nguyệt có thể ban linh trí cho những vật vô tri và buộc nó phải nghe lệnh nàng. Hiện tại với ba người gió được hình thành từ linh lực của nàng vốn mạnh hơn linh lực của người, bản thân chúng lại có tốc độ nhanh nhẹn hết như con gió, người nếu không dùng Thần thông để bù đắp sự chênh lệch sức mạnh linh lực thì làm sao hạ được ba người gió đây tiêu Vô Thường?”

Trần Kim lão giả trên cao phân tích tình hình.

Bên dưới, Vô Thường lại chột mím cười thú vị vì đây là lần đầu hắn thật sự áp chế sức mạnh để chiến đấu với một người nào đó cùng đẳng cấp nhưng mạnh hơn về sức mạnh năng lượng, niềm vui khó có thể tả xiết trong lòng hắn lúc này liệu có ai thấu hiểu?

“Thi triển Thần thông? Không, không, sức mạnh Hỏa thuộc tính của ta chưa yếu đến mức phải làm như vậy, người gió có linh trí mỏng manh sao?”.

-Nương tử, nàng đã quá xem thường phu quân của nàng.

-Hóa Không!

Một phát tay đi ra để in dấu sức mạnh linh lực lên cơ thể ba người gió, bước chân của Vô Thường lập tức biến ảo để tránh né các chiêu thức tấn công của người gió, lấy về thêm thời gian thực hiện nốt chiêu thức còn đang dang dở.

“Không thể nào, trình độ sử dụng linh lực của hắn lại đạt trình độ điều luyện đến mức có thể hóa linh lực thành những con rắn để bám dính vào linh lực của người khác mà không bị phá tan đi?”

Cảm nhận sức mạnh của Vô Thường in lên ba người gió, khác với vẻ mặt nhú mày không hiểu chuyện gì vì sự thiếu kinh nghiệm của Tinh Vũ Nguyệt, lão giả Trần Kim là một pha giật nảy mình khiếp hãi. Bởi lẽ để làm được điều mà Vô Thường đang làm, lão đã phải tốn gần 3000 năm mới mài dũa sức mạnh tinh tế được như vậy, thế nhưng lúc này một đứa trẻ có niên kỷ 7, 8 tuổi lại làm được điều hắn cực khổ luyện tập mới thành, đó là quá mức kinh người.

“Đúng là quái vật đội lốt một tiểu Nhân tộc, quá kinh khủng”.

-Vụt, vụt vụt...

Ở bên dưới, Vô Thường với thân pháp ảo diệu đến kỳ lạ mà một bên vừa tránh né công kích tay chân của ba người gió, khiến công kích dường như lúc nào cũng chỉ cách cơ thể hắn từ 4 đến 10cm liền trượt, một bên hắn lại vừa dùng ý chí để hoàn thiện chiêu thức.

Phùng!

Thân thể của ba con gió bắt đầu bốc cháy lửa tím.

“Đây là...? Hắn đang muốn dùng ngọn lửa đó để xâm nhập vào ý thức mỏng manh của người gió rồi điều khiển chúng, biến chúng thành con rối để bản thân điều khiển? Chuyện này có thể thực hiện được hay sao?”

Đứng trước một tiểu bối quá phi phạm trong việc sử dụng sức mạnh linh lực, Trần Kim lão giả không thể giữ nổi sự bình tĩnh vốn có của một vị đại năng lớn tuổi, lão đang dần thay đổi thái độ từ “thương thức” một cuộc chiến giữa hai tiểu bối thành “phân tích” những khả năng của một phân thân Chí Tôn cảnh.

-Nhân loại đáng ghét, người dám cướp đoạt những đứa con của ta?

Bản thân cũng không phải người ngu ngốc hay thiếu nhạy bén, Tinh Vũ Nguyệt nhận biết được Vô Thường đang dùng sức mạnh để dần xâm lấn ý thức của ba người gió liền tức giận quát.

Tiếp đó vì nàng không thể can thiệp vào chiêu thức không có sợi giây liên kết điều khiển, Tinh Vũ Nguyệt buộc phải sử dụng chiêu thức khác để tấn công Vô Thường, không để hắn hoàn toàn điều khiển được người gió.

-Áp Lực Khí!

-Áp Lực Gió!

Đồng thời thi triển hai loại chiêu thức nghiền ép từ gió và không khí, Tinh Vũ Nguyệt lập tức biến vị trí của Vô Thường thành một cái l-ng vô hình, nhốt thân thể Vô Thường vào bên trong mà không để hắn trốn thoát, tiếp đó nàng liền nhẹ nhàng và từ từ bóp méo chiếc l-ng, ép chiếc l-ng thu hẹp phạm vi lại nhằm nghiền ép Vô Thường.

Bất quá vì bản tính thiện lương không muốn giết Vô Thường, Tinh Vũ Nguyệt dù đã vận sức bóp chiếc I-ng nhưng tốc độ rất chậm, nàng dùng tiên âm tựa suối thiên nói với hắn.

-Nhân loại, nhà ngươi nhận thua đi rồi ta sẽ tha ngươi một mạng, nếu không đừng trách Tinh Linh tộc chúng ta không nhân từ.

-Nhân từ? Nuông tử, ngươi là đang nhân từ với ai?

Thế nhưng ngay khi nàng vừa dứt lời, âm thanh của Vô Thường bỗng nhiên vang ngay sát bên cạnh nàng, khoảng cách rõ ràng là gần nhau trong gang tấc.

-Hít... hà...

-Nàng thật thơm!

Thình lình xuất hiện sau lưng Tinh Vũ Nguyệt, Vô Thường có phần đứng trên cao mà ngửi một hơi mái tóc vàng nhạt bông bông, óng mượt của nàng mà khen ngợi.

...

Giật mạnh mình biến sắc, Tinh Vũ Nguyệt không nói một lời liền sử dụng Thần thông Ảo Thân, cả thân thể khẽ động liền đã biến mất, lúc xuất hiện thì đã cách Vô Thường một khoảng 50m và ở trên không trung cùng với đôi cánh màu lục bích rực rỡ.

Tinh Vũ Nguyệt có lẽ đã bắt đầu sợ mặt đất khi mặt đất chính là nơi Vô Thường có thể tự do hoạt động, ở trên không trung mới là nơi nàng cảm thấy an toàn nhất lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Bắt về sẵn một cô vợ (5)

Lời: Từ bây giờ Chữ sẽ tăng lên, dao động từ 2k5 đến 3k chữ. Thế nên chủ nhật, thứ bảy sẽ không ra 2 chương nha các bạn.

-Nhân loại, ngươi làm sao lại ở đây, không phải ta đã nhốt ngươi trong sức mạnh của ta sao?

Rất ngây thơ và thiếu kinh nghiệm, Tinh Vũ Nguyệt không biết khi đang chiến đấu thì tốt nhất đừng đứng lại để hỏi hay thắc mắc, nàng cứ thế nhìn Vô Thường bên dưới lạnh nhạt hỏi.

Lặng người đứng bên dưới, Vô Thường ngược nhìn nàng trên cao cùng một nụ cười quỷ quyệt.

-Nàng nhìn kỹ thử xem, ai mới là người bị nàng nhốt trong chiếc I-ng áp lực đó?

Nghe vậy, Tinh Vũ Nguyệt vội chuyển dời ánh mắt nhìn xuống vị trí mà nàng cho rằng đã giam giữ Vô Thường lại.

Đồng thời ở trên cao, Trần Kim sắc mặt biến lớn đầy sự khiếp hãi.

“Ngay từ lúc đầu hắn dùng chiêu thức Thương Viêm mà có lẽ đó là công pháp công kích của hắn, những thanh Thương Viêm trong lúc xuyên qua Ảo Thể của Tinh Vũ Nguyệt đã rơi xuống vài đốm hoa lửa xung quanh vị trí của nàng, lúc ấy vì cảm thấy Thương Viêm quá đối bình thường nên ta không hề chú ý những đốm hoa lửa vẫn còn tồn tại dưới mặt đất mà không biến mất cùng với Thương Viêm. Bây giờ khi hắn đột ngột xuất hiện, ta mới hiểu những đốm hoa lửa đó còn tồn tại là vì chúng là những Phù lục dịch chuyển vô cùng nhỏ của hắn, hắn cố ý để lại mục đích là nhằm có cơ hội tiếp cận Tinh Vũ Nguyệt”.

“Còn Vô Thường đang bị nhốt trong I-ng áp lực của gió và không khí của Tinh Vũ Nguyệt thật ra chỉ là một loại thân pháp che mắt đầy phức tạp mà ngay cả chính ta vào gần 150 năm trước cũng đã từng sử dụng để trốn thoát trước một vị Thiên Pháp cảnh”.

“Dùng lửa để tạo thành một phân thân có hình dạng và khí tức hết như bản thể, sau đó kết hợp với ý chí Thần thông có quy tắc, một cỗ phân thân vốn chỉ toàn lửa liền bị bẻ cong hình dạng, hóa thành chính bản thể có trang bị đầy đủ quần áo trong mắt người nhìn”.

“Nhưng mà...”

Là một Thiên Vương cảnh nghiêng về Kim thuộc tính, Trần Kim có thể không hiểu được hết những tính năng, những bản chất của Hỏa thuộc tính, nhưng bằng vào kinh nghiệm lão luyện và tư duy sắc bén của một vị đại năng hơn vạn năm tuổi, lão vẫn hiểu đôi chút và phân tích được những gì mà Tinh Vũ Nguyệt và Vô Thường đang làm.

Tuy nhiên, nhìn hiểu và phân tích là một chuyện, còn lão muốn sử dụng nó giống hệt Vô Thường là một chuyện khác hoàn toàn, ít nhất thì Trần Kim phải hiểu rõ chi tiết sâu bên trong là gì, đây là cả một quá trình phải tốn rất nhiều tinh lực và thời gian.

“Nhưng mà từ đầu cho đến giờ, những khả năng điều khiển linh lực khó khăn, những cách thức vận dụng linh lực hóa thành chiêu thức phức tạp, sự lĩnh ngộ Thần thông ở đẳng cấp cao, tính tình dờ dờ ương ương, và đặc biệt dường như hắn có quá nhiều loại Thần thông so với sự phát triển của một sinh linh bình thường, có khi còn vượt qua giới hạn 9 loại Thần thông được quy tắc Thiên Địa giới hạn, một tiểu tử chưa được 10 tuổi làm sao có thể thực hiện được những điều này?”

“Liệu rằng có phải ta đã đoán sai, hắn vốn không phải một cỗ phân thân của Thiên Đế cảnh, Chí Tôn cảnh, mà hắn thật ra chính là...”

Phân thân mà một Thiên Đế hay Chí Tôn tạo ra để trợ giúp họ cảm ngộ nhân sinh, nói đơn giản hơn là một con rối khi hết điểm lợi dụng liền thả hẳn tự do hoặc tiêu hủy đi, chúng mặc dù có thể sẽ có tri thức và kiến thức do Thiên Đế, Chí Tôn lưu lại trong đầu vì một mục đích họ muốn, nhưng chúng sẽ không thể có được sự lĩnh ngộ và kinh nghiệm về cách thức sử dụng sức mạnh của Thiên Đế, Chí Tôn ngay lập tức, bởi đơn giản thì tri thức, kiến thức được trao chỉ là một dạng văn bản và hình ảnh, phân thân muốn hiểu chúng thì phải tự dùng đầu óc để khai phá dần theo thời gian.

Vô Thường nếu là một con rối, với niên kỷ không vượt quá 10 tuổi thì hẳn tuyệt đối sẽ không thể có được sự lĩnh ngộ và cách thức sử dụng linh lực một cách lão luyện như một vị Thiên Đế, Chí Tôn thực thụ như lúc này. Để làm được điều này, Vô Thường dường như chỉ có thể là...

“Một vị đại năng Chí Tôn cảnh đã thành công thông qua Cánh cửa Chuyển Sinh tại Hỗn Loạn Chi Giới, 10 Chí Tôn bước vào cả 10 đều không thể thoát chết?”

“Có lẽ đây mới là điều giải thích hợp lý nhất khi ta cảm nhận được mọi đặc tính trên cơ thể hắn quá mức bình thường nhưng nguồn sức mạnh chảy trong hắn, khả năng vận dụng sức mạnh, sự lĩnh ngộ Thần thông đều bất thường một cách kỳ lạ”.

“Lúc trước ta từng nghe sư tôn nói, khi một người trở thành Chí Tôn cảnh sẽ được Thiên Địa ban cho một món quà, liệu có phải hay không, Vô Thường đã nhận được món quà có khả năng che giấu mọi thông tin thật sự của bản thân cho dù đã chuyển sinh thành một sinh linh nhỏ yếu?”

-Làm sao có thể như vậy được hả nhân loại, Hòa thuộc tính của người làm sao có thể làm ra một phân thân để đánh lừa ta?

Tận mắt nhìn thấy “Vô Thường” bên trong l-ng áp lực hóa thành một người lửa tím rồi tan biến, Tinh Vũ Nguyệt kì quặc nhìn Vô Thường tra khảo như bản thân vốn là người trên cao, còn Vô Thường chỉ là kẻ bề dưới.

Khác với lão già trên vạn năm tuổi, Tinh Vũ Nguyệt từ nhỏ đã được “chăn thả” trong nhà, bản thân mặc dù đã được huấn luyện rất nhiều tình huống, chiêu thức bị công kích, nhưng sự thiếu thông hiểu và kinh nghiệm thực chiến vẫn là điểm yếu của một tiểu Thần Nữ luôn được nuông chiều như nàng.

Vô Thường nhìn ánh mắt mỉa mai hoặc chứng sinh của Tinh Vũ Nguyệt, hắn đơn giản cười đáp.

-Không phải chỉ cần thêm một chút ảo thuật là đã lừa được nàng sao?

Câu đáp lời của hắn vừa ra, duy nhất chỉ mình lão già Trần Kim đen mặt.

“Thì ra là có pha thêm huyền thuật để đánh lừa thị giác của Tinh Vũ Nguyệt chứ không phải một dạng giống như ta đã từng làm. Mà cũng phải, cấp độ năng lượng sức mạnh của hắn đang ở đẳng cấp linh lực, khả năng và sự liên kết với pháp tắc, qui tắc vẫn còn yếu nhược hơn so với thiên tính chi lực của các bậc Thiên Nhân cảnh trở lên như ta. Nghĩ lại thì nếu... mà khoan đã, nếu vậy thì thứ mà mắt ta nhìn thấy là gì, chẳng lẽ một vị Thiên Vương cảnh như ta lại bị ảnh hưởng bởi huyền thuật đơn giản của một Linh Nhân cảnh nhỏ bé?”

Cảnh giới tu luyện tính theo Nhân tộc bao gồm các cảnh giới: Phàm nhân cảnh, Linh Nhân cảnh, Linh Sư cảnh, Tông cảnh, Tướng cảnh, Tôn cảnh, Đế cảnh, Thánh cảnh, Thiên Nhân cảnh, Thiên Vương cảnh, Thiên Pháp cảnh, Thiên Đế cảnh, Chí Tôn cảnh,...

Dùng kiến thức của Nhân tộc (trừ Vô Thường) thì có lẽ ai trong Nhân tộc cũng đều sẽ không biết được sự thật ẩn ở đằng sau những đẳng cấp này là gì, họ tu luyện và cứ thế tu luyện theo những gì cha ông đã để lại và truyền thừa, thế nên dẫn đến có rất nhiều tu luyện giả đi sai hướng, dặm chân tại chỗ hoặc bí đường vì sai phương pháp, cách thức tu luyện.

Nhưng là một vị Thiên Vương cảnh sống ở bên ngoài Đại Thế Giới to lớn với nền văn minh tu luyện cao cấp nhất như Trần Kim lão già thì lại hiểu rằng, tu luyện thật chất lại chính là việc cải biến đẳng cấp sinh linh từ Phàm nhân lên đến một sinh linh mang đẳng cấp hùng vĩ là Chí Tôn với năng lực ngự trị trên chúng sinh.

Thế nên đẳng cấp tu luyện bên ngoài Đại Thế Giới được phân chia như những “bậc thang sinh linh” bao gồm.

Bậc thang thứ nhất: Phàm nhân.

Là dạng sinh linh yếu nhất.

Bậc thang thứ hai: Linh cảnh. Tính theo Nhân tộc thì gồm Linh Nhân, Nhân Sư cảnh với sức mạnh linh lực.

Là dạng sinh linh đã bắt đầu có năng lực “cách không đả vật”.

Bậc thang thứ ba: Môn cảnh. Gồm Tông, Tướng, Tôn, Đế với sức mạnh gọi chung là môn lực.

Là dạng sinh linh đã bắt đầu có năng lực tạo pháp thân, phi hành. Ngoài ra còn có khả năng triệu hồi được chiến giáp, vương tọa ẩn trong pháp tắc Thiên Địa để sử dụng và tiến cấp theo từng đẳng cấp sinh linh tiếp theo, tuy nhiên để làm được điều này thì thiên phú của tu luyện giả phải đạt cấp bậc tối thượng.

Bậc thang thứ tư: Ranh Giới cảnh. Gồm Thánh cảnh và Phá Giới cảnh với sức mạnh thánh lực.

Là dạng sinh linh đã có thể thoát ra ngoài tinh không.

Bậc thang thứ năm: Thiên cảnh. Gồm Thiên Nhân (Thiên Hạ) cảnh, Thiên Vương, Thiên Pháp, Thiên Đế, Chí Tôn cảnh với sức mạnh thiên tính chi lực.

Là dạng sinh linh ngao du tinh không, có năng lực tự tạo một Giới nhỏ tự quản.

Trong Thiên Địa và được Thiên Địa quy tắc, sự khác biệt giữa đẳng cấp sinh linh chính là một bức tường không thể phá bỏ, một sinh linh Bậc thang thứ hai thì tuyệt đối không thể dùng sức mạnh linh lực để giết chết được sinh linh Bậc thang thứ ba dù có là sử dụng Thần thông ẩn chứa quy tắc nếu sinh linh Bậc thang thứ ba có phòng ngự, vì sự khác biệt về “chất” giữa linh lực và môn lực, muốn giết được trừ phi sinh linh Bậc thang thứ ba không một chút phòng ngự, nằm phành háng ra hứng đòn.

Do vậy, Với tư cách là sinh linh nằm trong Bậc thang thứ năm, lão giả Trần Kim sẽ tuyệt đối không thể bị trúng ảo thuật hay huyền thuật đến từ sinh linh Bậc thang thứ hai như Vô Thường. Điều này khiến lão phải nghi hoặc rất lớn với lời nói “có thêm ảo thuật” của Vô Thường.

Ở bên dưới, Vô Thường nhìn Tinh Vũ Nguyệt trên cao bình đạm nói.

-Nương tử, nàng đừng tốn sức vô ích nữa, muốn đối phó với phu quân của nàng thì tốt nhất hãy nên dùng Thần thông thay vì dùng một vài tiểu chiêu thức thấp bé như thế này. Nếu không thì tất cả ta đều sẽ dùng lửa điều khống chúng và trả lại cho chính nàng.

-Đi đi, đi tấn công về đẳng sinh thành của các người đi, nhớ là đừng giết chết nàng đấy.

Vô Thường ra lệnh một tiếng, ba người vừa là gió mà vừa cũng là lửa lập tức bay thân thẳng lên trời, kẻ tay quyền, người chân cước đánh về Tinh Vũ Nguyệt đang buồn bực trên cao.

-Nhân loại, người nghĩ từ nãy đến giờ ta đều đang dùng hết thực lực để đánh với người sao?

-Hừ, người làm rồi.

Mặc dù quát lạnh một tiếng nhưng vẫn không thể xóa đi sự ngây thơ, trong sáng bên trong tiên âm, Tinh Vũ Nguyệt vung nhẹ tay về hướng ba người gió lửa, sức mạnh linh lực thật sự của nàng đi ra, tất cả ba người gió lửa đều tan biến.

-Nhân loại người đã muốn ta dùng sức mạnh thật sự vậy thì đừng trách ta ra tay độc ác đã thương người.

Nói xong lời này, Tinh Vũ Nguyệt lập tức giương rộng đôi cánh mỏng màu lục bích đầy xinh đẹp mà bay lên bầu trời trên cao, rồi khi đợi khoảng cách so với mặt đất gần 170m liền dừng lại.

Tiếp đó mắt đẹp của nàng mang theo vẻ lạnh lùng nhìn Vô Thường trông như con kiến bên dưới quát.

-Ta sắp thi triển một trong ba loại Thần thông rất mạnh mẽ mà ta tự linh ngộ được, thế nên người hãy nhanh nhận thua đi, nếu không người sẽ phải chết đó.

Bất quá khi câu vừa dứt, Vô Thường cũng lớn giọng trả lời đầy khẳng định.

-Không, là phu quân của nàng thì ta không thể thua được, nên nàng cứ thoải mái tung hết sức đi. Mà nàng cứ yên tâm, nếu ta cảm thấy không ổn liền trực tiếp bỏ cuộc.

-Hừ, nếu nhân loại bé nhỏ người muốn như vậy thì hãy chuẩn bị đón đỡ Thần thông Quang hệ của ta đi nhân loại. Người có chết đều là do người hết đó chứ không phải Tinh Linh tộc chúng ta không nhân từ.

Tức giận một câu khi Vô Thường quá mức không biết sống chết, Tinh Vũ Nguyệt cũng không quản hấn chết sống nữa, nàng một cánh tay giơ lên trên trời cao nhẹ nhàng nói.

-Thánh quang trên cao xin hãy chú rọi xuống nơi đây, soi đường chỉ lối cho chúng con trừng phạt những kẻ tà ác.

Đồng thời trong lúc Tinh Vũ Nguyệt vừa nói đến “chú rọi xuống nơi đây”, Vô Thường đứng bên dưới lập tức bị pháp tắc Thiên Địa đến từ Thần thông của Tinh Vũ Nguyệt khóa lại, cả cơ thể đều không thể di chuyển, hấn nơi đó như là chỉ có thể đứng tại một chỗ lặng người, chờ đợi Thần thông hủy diệt của nàng chiếu xuống.

Bên trên cao, cách Tinh Vũ Nguyệt tầm 500m và hơi chệch về bên phải một chút, lão giả Trần Kim cảm nhận Thần thông mà Tinh Vũ Nguyệt thi triển liền có cảm giác hài lòng khen ngợi.

“Thì triển một dạng Thần thông có thể vay mượn lực lượng ánh sáng của mặt trời để tăng lên sức mạnh hủy diệt, đồng thời ngay khi khởi động chiêu thức cũng đã có khả năng mượn nhờ ánh sáng để giữ chân mục tiêu, không để mục tiêu trốn thoát. Hừm... là một Thần thông tuy nhìn có phần đơn giản, dễ hiểu nhưng lại rất hiệu quả và mạnh mẽ, ít nhất cũng là một loại Thần thông cấp 5, ngoài ra dựa theo cảm cảm nhận của ta thì có lẽ Tinh Vũ Nguyệt đã lĩnh ngộ Thần thông Quang cũng như thuộc tính Quang đã đến mức tiểu thành, tức 3/10 thành để đạt đến hoàn mỹ”.

“Mười lăm tuổi nhưng đã có lĩnh ngộ Thần thông ngang với Tướng cảnh, quả thật là một thiên tài cấp bậc tối thượng. Từ đây cho đến Tướng cảnh có lẽ Tinh Vũ Nguyệt đã không còn gặp bất kỳ bình chương nào, còn nếu muốn đạt đến Tôn cảnh thì hẳn phải nâng lĩnh ngộ thuộc tính cũng như Thần thông đạt đến 4/10”.

“Vô Thường, ngươi là một vị đại năng chuyển sinh cùng với những lĩnh ngộ, kinh nghiệm, tri thức khủng bố ở kiếp trước, ngươi vì sao lại phải giả bộ bị Thần thông có lĩnh ngộ chỉ đạt 3/10 hoàn mỹ của Tinh Vũ Nguyệt trói buộc? Không lẽ ngươi tính lừa đùa nàng?”

Ở trên, Trần Kim lão giả muôn lòng suy đoán.

Ở giữa, Tinh Vũ Nguyệt dường như đã tích tụ xong Thần thông, sức mạnh Quang thuộc tính của nàng đã tăng lên cực đại gấp 30 lần so với việc sử dụng Quang thuộc tính một cách thông thường.

“Cũng đã nên đến lúc quay trở về Nhân giới...”

-Kết thúc thôi, nương tử.

Ở dưới, Vô Thường ngoài việc đứng bất động trong tư thế hai tay bỏ túi quần, gương mặt của hắn nhìn lên trên cao cùng một nụ cười dịu dàng đến nỗi Tinh Vũ Nguyệt suýt nữa tím đập nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Bắt về sẵn một cô vợ (6)

- Tuyệt Diệt Thánh Quang!

Trên không trung, Tinh Vũ Nguyệt sau khi đã hoàn thành Thần thông Quang hệ liền hô lớn, gương mặt xinh đẹp đang có phần tức giận nhìn Vô Thường, tiếp đó ngón tay ngọc ngà của nàng lập tức chỉ xuống, hiệu lệnh một vòng sáng hình trụ có bán kính 50m hết sức rực rỡ chiếu thẳng vào thân thể Vô Thường đang đứng bên dưới.

-Á, Á, Ứ, Ó.

Bị ánh sáng vô cùng sáng chói nuốt cả cơ thể nhỏ bé vào bên trong, Vô Thường ngay tức thì la hét, tiếng hét là vô cùng lớn, bất quá cái la hét này ai nghe thấy đều cũng sẽ hiểu là hắn đang giả điên đùa giỡn.

-Ồ, á, á, á, mạnh nữa đi, á sướng quá...

-Hắn bị gì?

Đứng trên cao, Tinh Vũ Nguyệt không hiểu Vô Thường tại sao lại la hét kỳ quặc, vui sướng như vậy, đáng lẽ là phải kêu rên rất đau đớn mới phải.

Còn Trần Kim lão giả thì lại thờ dài.

“Haizz, ngay khi ta biết được hắn là Chí Tôn cảnh chuyển thế, một tiểu hài nữ không những ngây thơ mà còn ngu ngốc vì quá lương thiện như Tinh Vũ Nguyệt vốn đã chẳng còn bất cứ cơ hội nào để chiến thắng. Sự chênh lệch lĩnh ngộ về Thần thông, về thuộc tính là quá lớn, thật sự là quá lớn”.

“Nhưng cũng kỳ quái, hắn không có Quang thuộc tính mà chỉ có duy nhất Hòa thuộc tính, bản thân lúc này lại cũng không hề sử dụng bất cứ một chiêu thức Thần thông nào để bảo vệ thân thể trước Thần thông Quang hệ của Tinh Vũ Nguyệt, vậy làm thế nào mà hắn vẫn còn rất an toàn đứng trong luồng sáng mà giả điên la hét, cứ dường như là hắn miễn nhiễm với Thần thông Quang hệ, rất khó hiểu”.

Trong cảm nhận của Trần Kim lão giả, Vô Thường có sức mạnh linh lực ở đẳng cấp yếu hơn so với Tinh Vũ Nguyệt, do vậy Vô Thường nếu muốn chống lại Thần thông Quang hệ Tinh Vũ Nguyệt thì hẳn buộc phải tạo ra một Thần thông Hòa hệ có mức lĩnh ngộ ít nhất là 4/10 của sự hoàn mỹ, thế nhưng trên thực tế Vô Thường lại không phải, hắn đơn giản chỉ là đứng, đứng, và đứng bên trong như không hề có Thần thông nào đang bao quanh lấy người. Điều này khiến cả một vị Thiên Vương cảnh như lão cũng phải “trôi não” không hiểu chuyện gì đang xảy ra tương tự như lúc Vô Thường bất ngờ khôi phục lại 100% sức mạnh.

-Á, é, ú, ò, é. Thôi không đùa với nàng nữa, vợ yêu dấu của ta.

Bên trong chùm sáng dày đặc, Vô Thường quái dị hú thêm một lần cuối liền chuyển giọng, âm thanh to lớn nói với Tinh Vũ Nguyệt ngự không trên cao.

-Nghe này tiểu Vũ, Thần thông Tuyệt Diệt Thánh Quang của nàng sẽ trở nên tốt hơn, mạnh hơn và khó bị người điều khiển hơn nếu như nàng đừng bao giờ nghĩ rằng, Quang là ánh nắng, và Quang có sức nóng. Thay vào đó nàng hãy nghĩ rằng, Quang chỉ đơn giản là quang, là một từ “sáng” duy nhất.

-Haizz, mà có lẽ nàng vẫn không thể hiểu được nên là kết thúc đi thôi.

Những lời nói này của Vô Thường vừa ra, Trần Kim lão giả còn không hiểu chứ đừng nói là Tinh Vũ Nguyệt, nàng chỉ mang theo về kỳ quặc nhìn Vô Thường, trong đầu vẫn liên tục không hiểu vì sao hắn lại không hề bị gì trước một trong ba Thần thông mạnh mẽ đã khổ công mới sáng tạo được của bản thân.

Bên dưới Vô Thường tiếp tục nói.

-Ánh nắng hủy diệt, mà ánh nắng thì tức có nhiệt độ, nhiệt độ lại tức nằm trong Hỏa thuộc tính. Vậy nên vợ ơi, nàng thua rồi.

Nói đến đây, Vô Thường bỗng nhiên nhoen miệng cười kỳ lạ, tiếp đó hắt quát.

-Tuyệt Diệt Thánh Quang của nàng từ giờ sẽ thành của ta. Tuyệt Diệt Thánh Hỏa!

Lời vừa dứt, chùm sáng rực rỡ, dày đặc mang kích thước bán kính 50m hình trụ nổi từ ngón tay Tinh Vũ Nguyệt nổi đến nền gạch trắng dưới chân Vô Thường bỗng nhiên nổi lửa, một ngọn lửa tím xuất phát, bắt nguồn từ dưới chân nền gạch trắng lại bắt đầu ăn mòn, xâm chiếm chùm sáng, biến chùm sáng thành một chùm lửa lớn hình trụ xông thẳng đến vị trí của Tinh Vũ Nguyệt.

Nhìn một tràng diễn ra trước mắt này, Tinh Vũ Nguyệt ngẩn người, hai mắt đẹp lần đầu tiên trọn tròn ra cực kỳ khó hiểu.

-Không thể được, nhân loại nguoi vừa làm gì, tại sao, tại sao Thần thông của ta lại trở thành Thần thông của nguoi được chứ?

Với Áo Thể, Tinh Vũ Nguyệt không hề bị Tuyệt Diệt Thánh Hỏa của Vô Thường tác động nên nàng vẫn cứ đứng tại chỗ tra khảo Vô Thường.

Trên cao, Trần Kim lão giả lúc này nghe Vô Thường nói lại nhìn thấy một màn này liền đánh hai tay lại với nhau biểu hiện cho sự hiểu ra vấn đề.

“Thì ra là như vậy. Quang hệ vốn là ánh nắng nên sẽ có nhiệt độ, mà nhiệt độ thì chính là phạm trù của Hỏa thuộc tính. Tinh Vũ Nguyệt thi triển Tuyệt Diệt Thánh Quang là một loại Thần thông mượn nhờ nhiệt độ ánh nắng để làm bốc hơi một sinh vật, nhưng sự linh ngộ Quang hệ của nàng chỉ có 3/10, còn của Vô Thường đã có linh ngộ Hỏa hệ đến 9 hoặc 10/10, không, không, phải nói là đã hoàn toàn linh ngộ hết Hỏa hệ nên hắn đã dựa vào yếu tố nhiệt độ của Tuyệt Diệt Thánh Quang mà thi triển Thần thông Hỏa hệ có sức mạnh ăn mòn, xâm lấn để hóa Tuyệt Diệt Thánh Quang thành Tuyệt Diệt Thánh Hỏa cho bản thân sử dụng mà không hề tiêu tốn một chút sức lực”.

“Quá kinh khủng, thật sự là quá kinh khủng. Nếu hắn là Thiên Nhân cảnh, có lẽ ngay chính ta, một kẻ xếp hạng top 10 trong Thiên Vương Phong Bảng cũng không phải đối thủ khi sự linh ngộ Hỏa hệ, sự linh ngộ Thần thông của hắn là quá siêu phàm, đã ngang ngửa với cấp bậc Chí Tôn cảnh... mà hắn vốn là Chí Tôn cảnh chuyển sinh cơ mà, ta sao lại ngu ngốc như vậy chứ a”.

Cũng hết sức hiểu ra vấn đề Vô Thường vừa làm thông qua Kiểm Định Thiên Kính, một vài vị đại năng Thiên cảnh bên ngoài tinh không Đại Thế Giới có chủ tu là Hỏa hệ hoặc Quang hệ chợt tự nói lên trong tinh không.

-Hỏa hệ điều khiển được Quang hệ?

-Ra là thế, Hỏa hệ còn có thể thông qua nhiệt độ để điều khiển Quang hệ vì nhiệt độ.

-Đây là thứ ta thiếu, là thứ ta thiếu! Ta đang có cảm giác đột phá, ha ha.

-Xem ra từ nay về sau Quang hệ sẽ gặp không ít bất trắc khi đối đầu với những người sở hữu Hỏa hệ có sự linh ngộ ngang ngửa nhau a.

-Quả nhiên là một vị tiền bối đại năng, sự linh ngộ, thông hiểu thật là thâm sâu, khó dò.

-...

Ở bên dưới đại đấu trường cung điện, Vô Thường mặc dù nghe Tinh Vũ Nguyệt trong sáng, dễ thương tra hỏi, thế nhưng hắn không trả lời vấn đề này mà chỉ thu hồi trụ lửa, hóa giải Tuyệt Diệt Thánh Hỏa sau đó lại nói về một vấn đề khác, một vấn đề cũng có liên quan đến bản thân của Tinh Vũ Nguyệt.

-Tiểu Vũ, xem như đây là món quà đính hôn, ta sẽ cho nàng biết tại sao nàng sẽ phải thua ta ngay lúc này.

-Khối thân thể có khả năng không thể bị tương tác vật lý của nàng mà cũng có thể gọi là Hư Thể hoặc Áo thể, vì lý do không ai có thể cảm nhận và nhìn thấu được nên có lẽ ai gặp nàng cũng đều ca ngợi và khiếp hãi trước năng lực quý dị đó đúng chứ?

-Nhưng mà như ta đã khẳng định cách đây chỉ vài phút trước, trên đời không thứ gì có thể qua mặt được ta, và dĩ nhiên khối thân thể ảo diệu của nàng cũng như vậy.

Khẽ dừng lại đôi chút để hướng ánh mắt, sự chú ý của tất cả những người còn chưa bắt tỉnh gồm lão giả Trần Kim, Tinh Vũ Nguyệt và tiểu Ly từng có

một thời hần âu yếm tập trung vào thân ảnh nhỏ bé của hần, hần lại nói.

-Nếu ta đoán không lầm thì Hư Thể của nàng chắc chắn phải được “bật, tắt” bằng chính suy nghĩ của nàng.

-Khi cảm nhận có người dòm ngó hoặc phải luôn đề phòng để nếu bị các bậc đại năng tấn công nhằm mục đích bắt về làm phu nhân, tiểu thiếp thì nàng vẫn thoát thân, đồng thời chứng minh với thiên hạ rằng nàng sẽ không thể bị đ-ng chạm cho dù có là đại năng, nàng chẳng phải đã luôn “bật” Hư Thể trong đầu, đưa cả thân thể của nàng trốn vào một không gian nào đó tựa như Tâm Đan tuy nói là nằm trong bụng tu luyện giả nhưng thật chất lại được nhốt trong một không gian gọi là không gian nội thể của tu luyện giả?

-Tuy nhiên trên đời thì không có thứ nào toàn mỹ được, Hư Thể của nàng cũng tương tự. Nó có một yếu điểm duy nhất là khi nàng muốn làm một hành động nào đó chẳng hạn như triển chiêu thức, nàng bắt buộc phải “tắt” Hư Thể ở ít nhất là một bộ phận, vì nếu nàng không tắt đi, thân thể của nàng đang ở một chiều không gian khác thì làm sao có thể tác động lên chiều không gian mà ta đang đứng.

-Lúc đầu nàng trúng ảo thuật của ta chẳng qua là vì sợ ý, không kịp “bật” Hư Thể lên mà thôi. Ta nói đúng chứ?

Lời Vô Thường đến đây vừa dứt, nơi này duy nhất chỉ trừ Tinh Vũ Nguyệt mím môi, khúm núm lo lắng vì đã bị Vô Thường nói đúng sự thật thì tất cả dù là bên trong đại đấu trường cung điện hay trong tinh không của Đại Thế Giới đều chấn động, có kinh hãi, có nghi hoặc, có khó hiểu trước lời lẽ có phần rõ nhiều hơn phần hư của hần.

Bên ngoài tinh không Đại Thế Giới, vị Chí Tôn cảnh có giọng ấm áp cũng gật đầu đồng ý với lý giải của Vô Thường và để mọi người dễ hiểu hơn so với lời nói có phần rắc rối đối với những vị đại năng không chuyên về Không gian thuộc tính, vị Chí Tôn này chợt cao giọng nói.

-Nguyên lý về Ảo Thể của tiểu oa nhi Tinh Linh tộc do “hần” lý giải rất đúng. Để hiểu rõ hơn thì các ngươi có thể hình dung không gian chúng ta đang sống là cánh tay trái, còn không gian bí ẩn là cánh tay phải. Lời “bật, tắt” trong cách hần nói chính là việc tiểu oa nhi Tinh Linh tộc có thể di dời thân thể từ cánh tay trái qua cánh tay phải, sau đó lại từ cánh tay phải qua cánh tay trái chỉ bằng một ý nghĩ.

Nghe được lời này của vị Chí Tôn cảnh, những vị đại năng Thiên Vương, Thiên Pháp, Thiên Đế còn đang rối rem ý nghĩ lập tức được thông, trong lòng trở nên sáng khoái, ai nấy cũng gật gù âm thầm cảm tạ vị Chí Tôn gỡ rối.

Nơi đại đấu trường cung điện, Vô Thường nhìn Tinh Vũ Nguyệt vì lý do không thể nói dối đang cực kỳ lo sợ, giận dữ hần trên cao khi Ảo Thể của nàng đã bị hần lôi ra ánh sáng. Hần nói lớn.

-Vợ ơi, nàng đừng lo lắng cho tương lai bị người ức hiếp. Nàng một khi đã là vợ của Vô Thường ta, trên đời này tuyệt đối không ai dám chạm đến nàng.

-Được rồi, đó là về Hư Thể của nàng, còn điều này mới điều giải thích cho mọi thứ, cũng như lý do nàng phải thua.

Khẳng định một câu hùng hồ như một lời thề với Tinh Vũ Nguyệt, Vô Thường cũng không để ý nàng phản ứng nhưu mảy ra sao, hần tiếp tục nói.

-Nàng có biết tại sao lúc đầu ta dùng ảo thuật lên cơ thể của nàng không?

-Ha hã, đó là vì chỉ khi đưa nàng vào ảo thuật, ta mới có thể dùng một biện pháp đặc biệt để trộm về những thông tin cơ thể của nàng, bao gồm cả Hư Thể và... 15 thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Khí, Băng, Phong, Lôi, Quang, Âm, Không gian, Thời gian, Âm thanh và Linh!

Nghe lời này, lão giả Trần Kim tức thì giật mình lớn.

“Đây... đây mới đúng là mục đích thật sự khi hần đưa ý thức của Tinh Vũ Nguyệt vào bên trong, còn hành động ký kết giao ước ảo chỉ là việc phụ?”

Với Tam Tâm Nhân lão giả Trần Kim chỉ có thể quan sát được bên trong huyền thuật, ảo thuật đang xảy ra chuyện gì, nhưng nếu người thi triển làm ra vài điều đặc biệt thì lão không thể hiểu, bởi lẽ lão không phải một đại năng am hiểu về huyền thuộc tính, thậm chí các kiến thức chuyên sâu về huyền thuộc tính, huyền thuật lão cũng đều không biết.

Tại đẳng cấp đại năng như Trần Kim, tri thức về sức mạnh, về cách thức tu luyện, hướng đi trong tu luyện, về năng lực chuyên sâu của các thuộc tính,... nó chính là thứ đắt đỏ, quý giá nhất mà không một thứ tài nguyên hay Thiên Bình, Thiên Cự nào có thể sánh bằng.

Đó cũng là lý do tại sao một tu luyện giả mang trong mình ý chí “đỉnh thiên lập địa”, “không thể cuối đầu trước người khác trừ cha mẹ” cũng phải hạ mình quỳ gối trước các tổ chức to lớn chỉ để được làm một thành viên quen bên trong tổ chức vì lượng tri thức lớn lao bên trong. Trần Kim lão giả cũng như vậy, chỉ là lão không tham gia tổ chức liên quan đến Huyền thuộc tính nên đành bó tay trước “chiêu thức đặc biệt” mà Vô Thường nhắc đến.

Lúc này, bên dưới Vô Thường vẫn cao giọng đang nói.

-Trên đời này, tất cả mọi sinh linh tồn tại có thể sở hữu bất cứ một loại thuộc tính nào, nhưng chỉ duy nhất một thuộc tính họ không nên sở hữu, chỉ ít là những kẻ đứng trước mặt ta và trở thành địch nhân của ta.

-Đó là...

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Bắt về sẵn một cô vợ (7)

Nói đến đây, Vô Thường lập tức thu hồi dáng vẻ đùa giỡn của bản thân đối với Tinh Vũ Nguyệt, thay vào đó là một vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, trưởng thành của một kẻ đã từng trải qua năm tháng đầy đủ các loại cảm xúc tang thương vắn vẳng trên người.

“Đúng, đây mới chính là tư thế, điệu bộ của một vị đại năng chuyển thế. Vô Thường, ngươi liệu đang muốn làm gì đây, còn thuộc tính mà ngươi nói đến là gì?”

Quan sát thấy sắc mặt Vô Thường chuyển đổi, Trần Kim lão giả hoàn toàn bị thuyết phục, một chút nghi ngờ về thân phận của Vô Thường đã tiêu tan thành mây khói.

-Phùng!

Trong mắt ba người Trần Kim, Tinh Vũ Nguyệt, tiểu Ly, sau lưng Vô Thường bỗng dung nổi lửa tím rồi lập tức hình thành một đôi cánh rực lửa tím đầy mộng mị.

Tiếp đó ba người Trần Kim cứ ngỡ hần có khả năng rất cao sẽ bay lên không trung nhưng họ đã lầm, Vô Thường sau khi hóa ra đôi cánh lửa liền đậm nhạt nhìn Tinh Vũ Nguyệt trên cao.

Một ngón tay nhẹ nhàng giơ lên điểm vào khoảng không của Tinh Vũ Nguyệt, môi nhỏ phát âm không cao, không thấp, không cảm xúc nhưng lại mang theo khí thế của một sinh vật chí cao ngự trị bên trên nói.

-Dưới quyền năng mà ta được trao để cai quản Lĩnh Vực Hòa, ngự trị trên vạn hòa phát sinh.

-Ta, Vô Thường sẽ tước đi quyền điều khiển Hòa thuộc tính của ngươi, đồng thời tuyên án ngươi, tiểu Thần Nữ của Tinh Linh tộc tự thiêu và tự thiêu do chính ngọn lửa của ngươi!

Phùng!

Vô Thường vừa chấm dứt quyền phán quyết độc nhất vô nhị mà Thiên Địa ban tặng hần, khắp cơ thể dù là hư, ảo hay thật của Tinh Vũ Nguyệt đều tự dung bốc cháy lên, bị một ngọn lửa ba màu trắng – xanh – vàng xuất ra từ chính Tâm Đan của nàng bao trùm mà thiêu đốt.

-Uhm... chuyện gì vậy, tại sao vậy chứ, điều này không thể được?!!!

Phát hiện cơ thể bị ngọn lửa quen thuộc bao trùm, Tinh Vũ Nguyệt biến mạnh sắc mặt, hốt hoảng vô cùng.

-Không được, mau hạ xuống, ngươi là lửa của Tinh Vũ Nguyệt ta, ngươi không thể...

-A AAA...

Bị sức nóng hủy diệt vô cùng mạnh mẽ thiêu đốt, Tinh Vũ Nguyệt sau khi đã cố hết sức nhưng dường như nàng đã hoàn toàn bị cắt đứt liên hệ với Hỏa thuộc tính của bản thân dẫn đến việc nàng không còn khả năng điều khiển được ngọn lửa ba màu vốn là món quà độc đáo trời phú cho riêng nàng, nàng chỉ còn có thể đau đớn kêu gào, âm thanh thể lương của một nữ nhân tuyệt mỹ vang vọng, xé rách tâm can của bất kỳ một người nào nghe thấy.

-Vù.

Trong đau đớn cực độ mà không thể làm gì, sức lực dường như đã mất hết, thân thể mỹ miều mang theo ngọn lửa tam sắc của Tinh Vũ Nguyệt cũng từ trên cao rơi nhanh xuống.

Với độ cao gần 200m, Tinh Vũ Nguyệt lại đang trong tình trạng vô sức lực vì đau đớn nên nàng nếu không được ai đỡ thân thể thì chắc chắn sẽ phải chết.

“!!!”

Nhìn một màn vô lý đột nhiên diễn ra, tiểu Ly và Trần Kim lão giả chợt trở nên ngây người, đứng hình khi mà sự kinh hoàng, sự khiếp hãi trong đầu họ đã đạt đến một mức độ cao ngất ngưỡng và đè ép lên tâm lý cả hai người.

“Đây... đ...ây là... không... không... thể, quá... quá vô... lý!!!”

Một lời nói liền cướp đoạt sức mạnh, đồng thời điều khiển sức mạnh đó để tiêu diệt chính người sở hữu sức mạnh, đây tuyệt đối là điều vượt qua mọi lý thuyết mà Trần Kim lão giả và tiểu Ly biết được.

Bên ngoài tinh không Đại Thế Giới, tại xung quanh Kiểm Định Thiên Kinh.

“Người ra đôn: Nhân tộc.

Tuổi: 7.

Sức mạnh tiêu hao, đẳng cấp thi triển: Không rõ, đã vượt quá hiểu biết.

Thần thông thi triển: không đủ đẳng cấp để hiểu và giải thích.

Tốc độ thi triển: 0,00000000000000000001 giây.

Giới hạn đẳng cấp hứng chịu Thần thông: Không rõ lắm, hẳn chỉ cần là Bạc thang thứ ba trên lên sẽ miễn nhiễm, còn lại đều hứng chịu 100%, nhưng chưa chắc, rất khó hiểu, có thể là tất cả mọi sinh vật dù là Thiên cảnh.

Triệu chứng sau khi thi triển: chảy máu mũi không rõ lý do, có thể do áp lực khi phải dùng ý chí quá mạnh để thi triển Thần thông.

Đánh giá Thần thông dựa theo tiêu chí độ khó, độ phức tạp và công dụng của Thần thông: Nằm ngoài hiểu biết, không thể đánh giá.

Đánh giá người thi triển Thần thông: Không thể.

Kết luận: Không đủ dữ liệu để kết luận”.

Chiếc gương thứ hai và thứ ba mặc dù hiển thị ra thông tin rất kỳ lạ khi Vô Thường vừa phán quyết Tinh Vũ Nguyệt, nhưng dường như tại nơi đây đã không còn có mấy người nhìn vào chúng, đa phần các vị đại năng nơi đây đều chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc gương thứ nhất cùng với các loại ngân người, ngậy ngốc.

-Chuyện... chuyện quái gì... vừa xảy ra?

Một giọng nói không rõ từ đâu trong mấy trăm cặp mắt tồn tại nơi đây vang lên, nhưng không gian vẫn lặng im đến bất thường mà không hề có bất kỳ một giọng nói nào khác nối tiếp giọng nói kia.

Khắp không gian tĩnh không chốn này dường như đã trở nên yên lặng đến dị thường.

Tại vị trí của nam tử Chí Tôn có giọng nói âm áp. Hai mắt nam tử bỗng nhúu chắc lại suy tư.

“Trong sách cổ Cha để lại nhưng chưa hề được chứng thực đúng sai đã từng ghi chép, điều kiện cơ bản mà không nói đến pháp tắc và cảm ngộ nhân sinh** thì để trở thành Chí Tôn cảnh phải là người hoàn thành linh ngộ thuộc tính và tất cả Thần thông sở hữu. Trở thành chúa Tể là người phải hoàn thành linh ngộ thuộc tính, tất cả Thần thông và một loại Ý cảnh. Để trở thành Lão tổ là người phải trải qua sinh tử kiếp do chính thuộc tính bản thân gây ra để tái tạo lại một thân thể có khả năng tu luyện nhiều thuộc tính hơn”.

**Còn nhiều yếu tố khó hiểu khác như cảm ngộ pháp tắc chẳng hạn.

“Nhưng còn người có thể tước đoạt và điều khiển thuộc tính của người khác thì không có thông tin, hẳn rồi cuộc là ai?”.

“Phải rồi, tại Trấn Thiên Bìa ở sâu trong Giới Mộ của các bậc Chúa Tể đã từng có một đoạn thông tin liên quan đến một cảnh giới thuộc cấp bậc Lão Tổ thất truyền từ thời sơ khai thái cổ, Thái Cổ Thiên Tổ”.

“Một quyền toái tinh không, một bước dẫm vạn giới, một niệm khống mọi thuộc tính”.

“Nhưng chắc không phải, kẻ này chỉ điều khiển được duy nhất Hỏa thuộc tính mà thôi, còn các thuộc tính khác thì không... Không, chưa chắc, nghĩ kỹ lại thì hẳn chỉ sở hữu hai thuộc tính Hỏa – Huyền, điều khiển thuộc tính Hỏa đã xuất, còn về Huyền thuộc tính hẳn mặc dù chưa thi triển nhưng điều đó không có nghĩa hẳn không thể điều khiển giống Hỏa thuộc tính”.

“Haizz, nếu hẳn có 15 loại thuộc tính giống Tinh Vũ Nguyệt... phải rồi, lúc trước hẳn từng nói với tiểu nữ oa của Tinh Linh tộc về Quang thuộc tính mà ta cũng không thể hiểu là gì, giả sử những lời đó là đúng, là lời lẽ giảng dạy cao thâm huyền ảo về Quang thuộc tính, vậy tức suy ra hẳn cũng phải là kẻ am hiểu Quang thuộc tính, một loại thuộc tính mà hẳn đáng lý không nên hiểu vì hẳn không có Quang hệ”.

“Nếu suy diễn cứ thế tỏa ra, những thuộc tính khác... chết tiệt, ta lại bỏ qua một chi tiết đáng kể tới quan trọng. Lúc trước hẳn giải thích được nguyên lý hoạt động của Áo thể có lẽ là dựa vào hành động trộm thông tin thân thể Tinh Vũ Nguyệt trong ảo thuật nên không thể nói hẳn có am hiểu về Không gian thuộc tính, nhưng mà hẳn có thể chế tạo một Phù lục, là phù lục với khả năng dịch chuyển lại đã nói rõ ràng hẳn có Không gian thuộc tính, trở thành Chí Tôn cảnh, không, từ lúc trở thành Thiên Nhân cảnh với năng lực một bước một vạn dặm đã khiến bản thân ta và hầu như tất cả những người bước vào cấp bậc đại năng đã quên mất nguyên lý để hình thành một Phù lục dịch chuyển”.

“Sở hữu Hỏa – Huyền – Quang – Không gian thuộc tính, thông tin vẫn ẩn, sức mạnh không thể đoán, thế nên hẳn chưa hẳn chỉ sở hữu bốn thuộc tính như đã lộ ra. Từ những dữ kiện này ta đã có thể khẳng định ít nhất là 9 phần, hẳn đúng là một vị...”.

-Một đám ngu ngốc tiểu bối các ngươi không cần phải cố gắng mà suy nghĩ nữa khi mà ngay cả hẳn có thuộc tính Không gian trên người các ngươi cũng chưa từng một lần để ý. Hẳn không nằm ở một đẳng cấp mà các ngươi có thể diễn giải những hành động hẳn làm.

Bỗng ngay đúng lúc mọi người trầm mặc này, một giọng nói già lão tự dưng vang lên, âm thanh mang theo khí thế không ai có thể xen vào, tất cả đều chỉ có thể câm họng lắng nghe.

-Truyện xưa thời Thái Cổ từng có đoạn bí văn viết rằng

-Một lời định giang sơn - Chí Tôn ngự trên cao.

Nghe được những lời câu văn quen thuộc này, vị nam tử Chí Tôn có giọng nói âm áp lập tức biến sắc, âm thanh to lớn khuếch tán âm vang mọi ngõ ngách trong tỉnh không.

-Nhanh xóa bỏ thính giác nếu các ngươi muốn sống!

Một lời này của vị Chí Tôn âm áp đi ra, cũng không biết vài trăm cặp mắt nhỏ yếu phản ứng như thế nào nhưng giọng già lão kia vẫn tiếp tục vang lên.

-Một ánh mắt định sinh tử - Chúa Tể quân sống chết.

-A A A...

-Bùm bùm...

Câu văn thứ hai từ giọng già nua vang lên, hơn trăm cặp mắt bỗng nhiên nổ tung thành mưa máu đủ loại màu sắc trong tỉnh không, âm thanh thảm thiết bắt đầu tràn ra.

-Ấn mình trong Thiên Địa – Lão Tổ dõi mắt nhìn chúng sinh.

-Bùm bùm...

Câu văn thứ ba vang lên, gần chục cặp mắt lại tiếp tục nổ tung.

-Dừng lại! Đạo hữu nơi nào vì sao độc ác giết hại một đám tiểu bối bằng bí văn cấp độ!

Nhìn một cặp mắt đen tối cách bản thân gần chục ngàn mét phương xa, giọng nói của vị Chí Tôn âm áp quát lớn, khí thế hùng vĩ cũng ép mạnh về, nhưng cặp mắt đen kia vẫn bất động, âm thanh tiếp tục vang lên câu cuối của đoạn bí văn.

-Một quyền toái tỉnh không, một bước dẫm vạn giới, một niệm không vạn thuộc tính – Thái Cổ Thiên Tổ chương không Thiên Địa.

-Đùng đùng...

Câu văn vừa dứt, tất cả những cặp mắt còn lại dù đã xóa bỏ đi thính giác những vẫn có vài chục cặp mắt nổ lớn, sinh mệnh hóa hư vô.

-Khuyên các ngươi, những tên tiểu bối ngu xuẩn đang có ý định xấu với một tiểu oa nhi Nhân tộc một câu, giữa hấn và tiểu oa nhi đó có một sợi giây tơ hồng, đ-ng nàng ta là đ-ng đến hấn nên hãy cân nhắc kĩ vào, không thì tự rước họa vào thân mà thôi,... Ha ha ha...

Cuối cùng để lại một nụ cười chẳng khác nào “âm binh bất tán”, cặp mắt đen tối cùng giọng nói già nua hoàn toàn biến mất giữa tỉnh không Đại Thế Giới.

Rồi ngay khi cặp mắt đen tối vừa rời đi, những âm thanh khủng bố, những khí tức khổng lồ từ bốn phương tám hướng chọt truyền đến, chèn ép vô cùng mạnh mẽ lên những gần 200 cặp mắt còn lại duy nhất nơi đây.

-Kẻ nào dám giết đệ tử của bản tọa!

-Nhi tử của ta là do ai giết!

-Người nào to gan dám giết hại nghĩa tử của lão phu!

-...

Bên trong thậm chí còn có những khí tức đã mạnh ngang bằng hoặc hơn cả vị Chí Tôn nam tử có giọng nói âm áp.

Tiếp đó cũng tự dưng xuất hiện bên trong tỉnh không, một giọng nói không mặn, không nhạt, không rõ nam, không rõ nữ vang lên với những dòng thông tin ngắn gọn, đơn giản.

-Xếp hạng 3 trong Thiên Địa Bất Dung Bảng, ấn mình trong Khu Tây, tọa lạc tại Hắc Mai Sơn hung hiểm, Độc Ngưu Mạnh Lão Chí Tôn.

Nói hết câu âm thanh liền tan biến, để lại chỉ là một bầu không khí nặng nề bi thương, tức giận, cay đắng nhưng tất cả đều không thể làm được gì khi nghe đến danh tự “Độc Ngưu Mạnh Lão Chí Tôn” xếp hạng 3 trong Thiên Địa Bất Dung Bảng.

Kể cả vị Chí Tôn nam tử có giọng nói âm áp nghe đến “Độc Ngưu Mạnh Lão Chí Tôn”, trong đầu hiện về một đoạn ký ức năm tháng có liên quan đến

một nữ nhân được hấn xem là nữ nhân đẹp nhất trên đời khiến hấn không kiềm được nước mắt và sự thù hận, nhưng đến cuối cùng hấn phải dần lòng nhin xuống, hiện tại đối với hấn chưa phải là lúc để trả thù.

Tinh không Đại Thế Giới đang có một hồi ổn định tình hình hỗn loạn, tại đại đấu trường cung điện, cuộc chiến giữa Tinh Vũ Nguyệt và Vô Thường cũng đã đến hồi kết chỉ sau vài phút chiến đấu ngắn ngủi, áp đảo nghiêng về một bên.

-Mong tiểu hữu nề mặt lão phu tha cho nàng một mạng!

Ngần người trong hai giây, Trần Kim lão giả nhìn Tinh Vũ Nguyệt sắp rơi xuống đất liền hoảng hốt kêu lên, một bàn tay vô hình cũng đồng thời đi ra đỡ nàng nhưng không thể chạm được người nàng, sắc mặt đã trở nên đại biến.

Trần Kim lão giả từng nói sẽ không nhúng tay vào cuộc chiến nhưng đó là lúc lão cho rằng Vô Thường không chạm được vào thân thể của Tinh Vũ Nguyệt, hiện tại hấn không những chạm mà còn muốn lấy mạng nàng, lão phải ra tay dù là có đắc tội với hấn, một vị Chí Tôn vô cùng khủng bố chuyển sinh.

-Phụt.

-Vút.

Thế nhưng bản thân Vô Thường không cần đợi Trần Kim lão giả cầu xin, ra tay, hấn sau một ý niệm tất lửa liền dựa theo tính toán khoảng cách dịch chuyển đến vị trí mà Tinh Vũ Nguyệt sẽ rơi xuống, hai tay nhỏ nhẹ nhanh vươn rộng ra ôm lấy thân thể mềm mại không xương, cháy xạm đáng thương vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Bắt về sẵn một cô vợ (8)

Nhìn Tinh Vũ Nguyệt trông bề ngoài rất yếu nhược nhưng thật sự lại không phải đang ngắt lịm trong hai cánh tay, Vô Thường dịu dàng thăm nhủ.

“Xin lỗi nàng, mong nàng sẽ hiểu cho hành động của ta”.

Trong tình huống vừa rồi, Vô Thường dĩ nhiên không đủ độ điên cuồng để làm tổn hại cô vợ xinh đẹp vừa mới khó khăn bắt về, nhưng vì để chiến thắng nhanh gọn, chuẩn bị cất cánh quay trở về Nhân Giới làm nhiều việc, hấn buộc phải làm như vậy.

Thương tích trên người Tinh Vũ Nguyệt xem hình dạng như bị thương rất nặng nhưng thật ra chỉ cháy một lớp da mỏng và chút vải che thân, còn lại đều không đáng ngại, với năng lực của nàng thì nghỉ dưỡng một vài giờ sẽ nhanh chóng tự lành lặn.

Bắt quá cũng ngay chính thời điểm này, ngay khi Vô Thường, Trần Kim lão giả đều cho rằng chiến đấu giữa Vô Thường và Tinh Vũ Nguyệt đã chấm dứt, Tinh Vũ Nguyệt với đặc tính của Tinh Linh tộc phải tuân thủ lời hứa gả cho Vô Thường thì dĩ nhiên một lần nữa phát sinh.

-Vút!

Tinh Vũ Nguyệt vốn dĩ đã bất tỉnh đột nhiên hóa tay thành trào sắc bén, một trào nhanh nhẹn cắt đến đầu của Vô Thường.

-...!

Quá bất ngờ, thân thể cả hai lại cũng nằm trong phạm vi không thể gần hơn cho nên Vô Thường chỉ kịp tạo nên một lá chắn linh lực trước đầu bằng ý nghĩ, cả cơ thể liền hứng trọn một trào bay ra xa.

-Bình.

Dậm mạnh chân lên nền gạch trắng để ổn định cơ thể ở khoảng cách gần 30m so với vị trí Tinh Vũ Nguyệt, Vô Thường mang theo gương mặt đã có năm đường máu sâu đến tận xương sọ trông vô cùng đáng sợ mà đứng vững nhìn Tinh Vũ Nguyệt đã không còn là Tinh Vũ Nguyệt ở bên kia.

Lần trúng đòn trực diện này, Vô Thường nếu không có Linh thể thì hấn đã vong mạng ngay tức khắc bởi sức mạnh linh lực hấn hiện đang sử dụng không phải sức mạnh thật sự.

-Phùng!

Một ngọn lửa xuất hiện bao trùm đầu hấn tạo nên chuyện cực kỳ lạ khi máu hấn dần quay ngược trở về, vết thương cũng nhanh chóng được khép lại.

Từ đầu đến giờ hấn đã làm quá nhiều thứ khó hiểu nhưng dường như Trần Kim lão giả đều không để tâm hay phản ứng khác lạ, nên nếu đã vậy thì hấn

cũng không ngại làm thêm vài thứ khó hiểu nữa, chẳng hạn Hỏa thuộc tính có thể hồi phục thương thế còn hơn Mộc thuộc tính ngay lúc này.

Ở trên cao, Trần Kim lão giả thấy một màn vừa xảy ra giữa Tinh Vũ Nguyệt và Vô Thường liền nhíu mày.

“Tinh Vũ Nguyệt lúc này trông rất lạ. Ta cảm giác một thứ gì đó ẩn trong người nàng có cấp bậc gần ngang với cấp độ của ta”

Tiếp đó lão có khe liếc mắt ghé qua nhìn Vô Thường sống chết, nhưng khi lần đầu thấy Hỏa thuộc tính có thể khôi phục vết thương nhanh gọn hơn cả Mộc thuộc tính, lão chỉ đành lắc đầu, không còn suy nghĩ về những khả năng “đột biến” mà một vị Chí Tôn có thể làm ra. Lúc này lão cần tập trung vào Tinh Vũ Nguyệt kỳ lạ hơn là một kẻ khó hiểu như Vô Thường.

“Tình tình có chút thay đổi, năng lực vận dụng sức mạnh đều trở nên mạnh hơn, kinh nghiệm lão luyện tinh tế hơn, chẳng lẽ là...”

Tại bên kia, Tinh Vũ Nguyệt đứng vững vàng thân thể mê người trên nền gạch, thương thế, quần áo đều đang được một loại lực lượng sức mạnh Mộc hệ khôi phục. Nàng một bên thè lưỡi đỏ ra liếm những giọt máu đỏ sẫm của Vô Thường còn đọng lại trên móng tay dài nhọn, một bên dùng ánh mắt mê tình vạn chủng nhìn Vô Thường một cách quyến rũ nói.

- Tiểu nam nhân, ngươi không ngờ lại sở hữu một khối thân thể rắn chắc như vậy. Ừm... ngươi nhìn xem, móng tay của ta cũng gãy hết rồi này.

Thế nhưng “Tinh Vũ Nguyệt” dường như không biết rằng, máu ai cũng có thể liếm, duy chỉ máu của Vô Thường đừng bao giờ liếm, hậu quả để lại thật sự rất khó lường.

Nghe được lời mộng mị của Tinh Vũ Nguyệt, ngay lập tức Vô Thường dùng một ánh mắt rét lạnh nói.

- Tiện nhân, mày dường như đang làm mất hình tượng trong sáng, đáng yêu của vợ tao đấy.

Một câu vừa ra kết hợp cùng với ánh mắt quá mức vô cảm của hắn lập tức khiến “Tinh Vũ Nguyệt” giận sôi máu, khí tức mạnh mẽ của nàng tung hoành, sát khí dữ tợn sôi trào tán ra, bất quá chưa được một giây sau, nàng ta liền thu hồi, thái độ cũng có chút thay đổi để cố gắng đánh lừa một ai đó.

- Hừ, khế ước giữa ta và ngươi kí kết vẫn chưa kết thúc, cho nên nộp mạng đi!

- Thạch Gai!

Tinh Vũ Nguyệt vừa thi triển Thần thông đi ra khiến mặt đất dưới chân Vô Thường nhẹ rung chấn.

- ...

Thế nhưng còn chưa đợi những cột gai nhọn từ dưới lòng đất đâm lên thì Vô Thường đã biến mất ngay tại chỗ.

“Không sai, đúng là một tàn hồn của Thiên Vương cảnh đang điều khiển thân thể Tinh Vũ Nguyệt chiến đấu, đây rõ ràng đã phạm luật”.

“Haizz, Tinh Linh tộc các ngươi nghĩ rằng đem một tàn hồn Thiên Vương cảnh ẩn vào Áo Thể của Tinh Vũ Nguyệt liền tưởng ta không đủ năng lực phát hiện? Đồng ý là nếu như tàn hồn đó không xuất hiện điều khiển Tinh Vũ Nguyệt, ta không thể biết, nhưng nếu đã xuất hiện thì không thể thoát được cảm nhận của ta. Thiên Vương cảnh ở một Giới thấp bé lại dám đem so sánh với Thiên Vương cảnh ở nơi Đại Thế Giới chí cao? Các ngươi đã quá lắm, xem ra đợt này Tinh Linh tộc sẽ không hề có một hạng nào cả”.

“Hừ...”

Thờ dãi có chút tiếc nuối, Trần Kim lão giả đang chuẩn bị vươn tay bắt gọn Tinh Vũ Nguyệt thì bỗng chợt bên tai lão nhận đến vài luồng âm thanh dạn dò truyền đến từ những bậc đại năng khủng bố sáng tạo “cuộc tranh đoạt sinh khí”.

“Hừm, vậy ta chỉ tiện xem hắn đối phó như thế nào với một vị Thiên Vương cảnh. Là một vị Chí Tôn cảnh chuyển sinh chắc không thể thua được a”.

Nhận lệnh không xen vào, cứ để hai người đại chiến, Trần Kim lão giả tức thì thu hồi bàn tay, bản thân xem như chưa có chuyện gì khác lạ phát sinh, tiếp tục theo dõi trận chiến giữa Vô Thường và “Tinh Vũ Nguyệt” bên dưới.

- ...

Vừa biến mất tại bên kia, Vô Thường chỉ trong tích tắc liền xuất hiện sau lưng Tinh Vũ Nguyệt, một hỏa quyền lập tức oanh đến, không khí xung quanh năm tay đều bốc cháy lên.

- Vũ.

Thế nhưng một quyền chỉ đi vào khoảng không, Tinh Vũ Nguyệt vốn đang đứng đã bỗng nhiên biến mất, tiếp đó sau lưng Vô Thường chợt vang lên tiếng cười lạnh đầy hung ác.

- Dịch chuyển không phải chỉ mình ngươi có!

- Vũ.

Tinh Vũ Nguyệt xuất hiện, hai tay hóa trào hệt như ma nữ chớp về đầu lâu của Vô Thường định xé nát ra.

-...

Tương tự nàng, Vô Thường cũng biến mất ngay trước khi hai trào chạm đến người hắn.

-Chạy đi đâu, người nghĩ rằng có thể thoát được tay ta.

Cấp tốc xoay người ngược ra sau, Tinh Vũ Nguyệt hai trào chuyển hướng chém về khoảng không trước mặt.

-Bùm!

Vô Thường vừa xuất hiện liền trực tiếp trúng hai trào vô cùng sắc nhọn đã có pha thêm thuộc tính Kim vào bên trong khiến nó càng thêm cứng rắn, hấn mặc dù đã có phòng bị hai lớp linh lực hộ thể và Linh Thể, nhưng cơ thể vẫn không chịu được sự chênh lệch về sức mạnh cấp độ linh lực cách biệt mà bay ra xa, những dòng máu tươi trên người cũng rỉ xuống nền gạch trắng.

-Phụt.

-Hi hi ha... hi hi há...

Bản thân vừa dừng lại để cơ thể nôn máu, thân thể còn chưa ổn định lại thì giọng cười mỉa mỉ của Tinh Vũ Nguyệt đã ập đến, rồi tiếp ngay sau đó thân thể Vô Thường lại bay đi.

-Hi hi ha... ha ha...

Trên đường bay, bên tai Vô Thường tiếp tục nghe đến những âm thanh cười ngọt quyến rũ của Tinh Vũ Nguyệt, sau đó cơ thể hắn lại bị đánh mạnh, thân thể chuyển hướng bay qua chỗ khác.

-Ha ha... hi hi hi...

Cứ thế, Vô Thường cứ mỗi lần nghe đến tiếng cười mỉa mỉ, ngọt ngào của Tinh Vũ Nguyệt liền nôn máu, cơ thể liên tục đổi hướng bay đi.

“Haizz”.

Dõi theo diễn biến sự tình bên dưới, ngồi trên cao bầu trời, Trần Kim lão gia lắc đầu thở dài cho kết cục đã được định sẵn giữa Tinh Vũ Nguyệt và Vô Thường.

“Người dù là một tàn hồn cấp bậc Thiên Vương phụ lên thân thể Tinh Vũ Nguyệt, nhưng sự chênh lệch về cấp bậc linh ngộ Thần thông giữa Chí Tôn và Thiên Vương cảnh quá rõ ràng. Có lẽ cho đến bây giờ người vẫn chưa nhận ra bản thân đã rơi vào huyền thuật ngay khi hắn bắt ngờ bị người cho ăn một trào sâu đến tận xương sọ đâu nhỉ?”

“Xem ra Huyền thuật của hắn cũng đã có sự cảm ngộ sâu sắc ngang bằng với Hỏa thuộc tính luôn được hắn sử dụng. Một Chí Tôn cảnh quả nhiên rất lợi hại”.

Đứng bên dưới, Vô Thường dù đưa ý thức của Tinh Vũ Nguyệt rơi vào ảo cảnh đã qua hơn ba giây, nhưng hắn vẫn chưa xác định rõ bản thân phải nên làm gì tiếp theo cho thỏa đáng.

“Nàng bị chứng tâm thần phân liệt, bản thân có hai nhân cách? Hay là giống như chương thứ 1238 của bộ truyện -Bồ Là Tiên Nhân?- có nhắc đến việc linh hồn một cường giả đại năng phụ thể lên một tiểu bối để điều khiển thân thể tiểu bối trong lúc tiểu bối bất tỉnh?”

“Bỏ qua vấn đề này, vậy cuối cùng ta nên để nàng tự do và đánh một trận chiến hay cứ để nàng trong tình trạng như vậy cho đến khi kết thúc trận hỗn chiến oán ngôi?”.

Nếu Vô Thường lựa chọn chiến đấu với Tinh Vũ Nguyệt, hắn có khả năng rất cao sẽ phải bộc lộ sức mạnh nhiều hơn nữa khi “Tinh Vũ Nguyệt” này quá mức chuyên nghiệp và lão luyện. Có lẽ trận chiến sẽ phải kéo dài thêm nhiều phút.

Còn nếu lựa chọn để nàng yên giấc trong ảo cảnh, Vô Thường sẽ bỏ lỡ một cơ hội trời cho để chiến đấu với một vị thiên tài có đầy đủ kinh nghiệm và thiên phú sức mạnh, đồng thời hắn cũng bỏ lỡ mất một cái “thang đo” trình độ, sức mạnh, khả năng của hắn và của những vị thiên tài tuyệt đỉnh tồn tại trên Thế giới Tu luyện.

Giữa hai lựa chọn khó khăn này, hắn vẫn đang làm ra quyết định.

Năm giây nữa trôi qua.

“Được rồi, dù gì ta cũng đã làm vài chiêu thức quý quái nhưng lão điên trên cao kia cũng không hề cần xuống, vậy thì ta còn sợ cái đéo, bồ mày chơi tấ”.

“Mà bất quá thì thời gian chỉ còn khoảng gần 5 phút, ta trước xử lý một đồng người này rồi lại chiến”.

Rốt cuộc đưa ra quyết định, Vô Thường lập tức bỏ lại Tinh Vũ Nguyệt trong tư thế cười ngọt đầy vũ mị đứng một chỗ mà biến mất, xuất hiện ở chỗ của ba người Tiêu Thần đang bất tỉnh.

-Tiểu Nhã, ta lại quay về rồi đây.

Đến nơi, Vô Thường dù đã cố nhịn không muốn đ-ng chạm vào Phụng Tiên Nhã nhưng hai bàn tay của hắn không nghe lời, chúng lần nữa mang theo sự ăm áp vuốt ve một cách đầy vẻ dịu dàng trên gương mặt trắng mềm như thiên thần của Phụng Tiên Nhã.

Vài giây sau, Vô Thường dùng linh lực câu ba khối thân thể gồm Tiêu Thần, Diệp Văn Thanh, Phụng Tiên Nhã rời đi, tiến đến những chiếc ghế thứ hạng.

Nhờ khả năng di chuyển mạnh và nhanh của linh lực, chưa đến ba mươi giây sau, Vô Thường đã đưa ba người Tiêu Thần từ khoảng cách gần một nghìn mét đến nơi cần đến.

-Bịch bịch.

Đặt Diệp Văn Thanh ở chiếc ghế hạng ba, Tiêu Thần ở chiếc ghế hạng tư xong xuôi đầu đó, Vô Thường trong hình hài tiểu nam nhân nhẹ nhàng bế Phụng Tiên Nhã to lớn gần như gấp đôi hắn tiến đến vị trí chiếc ghế thứ hai, nơi mà vốn dĩ từng có một thiếu nữ ngồi nhưng hiện tại lại trống rỗng.

-Bịch.

Đặt nhẹ thân thể đầy xúc cảm mềm mại đến tận xương tủy xuống, Vô Thường dự là đi đến chiếc ghế thứ nhất bàn chuyện với thiếu nữ chín đuôi, nhưng hắn cuối cùng vẫn là không thể nhịn được sự thèm khát của bản thân.

-...

Vô Thường quay người, chiếc miệng nhỏ tức thì đè lên môi đỏ hồng mọng manh của Phụng Tiên Nhã mà hôn xuống, răng chặm răng, lưỡi chặm lưỡi, nước dãi chặm nước dãi, tất cả đều hòa quyện vào với nhau.

-...

Ở dưới bộ ngực tròn trịa mới lớn của Phụng Tiên Nhã, Vô Thường dĩ nhiên cũng không bỏ qua, hai tay nhỏ liên tục sờ nắn, vuốt ve đầy vui sướng.

“Là Chí Tôn cảnh, đúng, là một vị Chí Tôn cảnh có thêm ba từ đại thâm tặc. Xem ra trong suốt quá trình hắn lấy lại trình độ sức mạnh như khi xưa, hắn sẽ còn gây họa lên rất nhiều tiểu nữ nhân a”.

Trên cao, lão giả Trần Kim nhìn một màn hành động không hề xa lạ của Vô Thường liền chỉ biết nhắm mắt, than thở với độ đê hèn của vị Chí Tôn chuyển sinh này.

Ba mươi giây nồng ấm trôi qua, Vô Thường dù rất không thỏa mãn nhưng cũng phải cố lê lét tấm thân nhỏ bé rời khỏi chiếc ghế thứ hai, bước qua vị trí chiếc ghế thứ nhất rất gần bên cạnh.

-Hừ!

Vừa đi đến, Vô Thường còn chưa kịp làm hành động gì thì một tiếng hừ lạnh vang lên, sau đó hắn bắt gặp ánh mắt bất thiện, khinh bỉ, chán ghét của thiếu nữ có chín chiếc đuôi cao trắng hơn cả tuyết đang nhìn bản thân, hắn liền tròn mắt dữ tợn nói.

-Nhìn cái gì, ghen sao?

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Bắt về sẵn một cô vợ (9)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

- Nhìn cái gì, ghen sao?

Bên ngoài thì nói móc như vậy, bên trong Vô Thường lại âm thầm thở dài.

“Không ngờ người lại xinh đẹp như vậy, tiểu Ly của ta”.

Chung sống, ôm ấp, la liếm với nhau khá nhiều ngày trên quãng đường đến vùng trung tâm cuộc tranh đoạt, Vô Thường rất dễ dàng nhận ra thiếu nữ này chính là tiểu hồ ly bé nhỏ luôn nằm gọn trong ngực hắn nay đã hóa thành hình người.

Còn chuyện mà nàng lúc này ở đây mà không ở cùng nhóm Yêu tộc do tiểu phượng hoàng lãnh đạo thì hắn không hiểu, cũng không cần quan tâm.

-Ghen? Phì phì, tại sao ta phải ghen, người đâu phải... người và ta đâu có quan hệ gì chứ. Người chỉ là một tên vô sĩ, vô cùng thô nát mà thôi, người là cái loại sinh vật mà ta cực kỳ ghét, hừ, dễ tiện.

Thiếu nữ dùng mắt lạnh mắng chửi Vô Thường, tuy nhiên ở sâu trong lòng nàng dường như lại có một cảm giác đau nhói khó diễn tả và khó hiểu, bất quá thứ cảm giác này cũng đã được nàng nhanh chóng mạnh mẽ áp xuống.

Vô Thường đang còn mãi thưởng thức nhan sắc của tiểu Ly thì bỗng bị nàng xối xả câu từ đủ loại, hắn nhăn mặt, một câu vô cảm đầy sự hờ hững liền đi ra.

-Kệ mẹ mày, tao không quan tâm. Này chôn con, tao cho mày ba giây để lựa chọn giữa hai phương án, một là mày cút qua chiếc ghế hạng năm, hai là mày đeo có một hạng nào cả. Mày lựa chọn đi.

-1...

Lời vừa dứt, Vô Thường cũng thẳng thừng đếm nhanh.

-Người...!

-Được, được lắm, Mộng Huyền Ly ta nhớ rõ mặt của người rồi, tiểu sắc lang, dâm tặc, biến thái!

Không thể làm gì khi sức mạnh mà Vô Thường thể hiện ra quá mạnh, thiếu nữ hồ ly tinh sau một hồi cảm thấy ảm ức liền nhấc mông rồi đi, thui thui bước chân đến chiếc ghế thứ năm ngồi xuống.

-Hức... hức...

Thân thể vừa ngồi xuống ghế, Mộng Huyền Ly cũng không hiểu tại sao khi ngẫm lại những câu hắn quát mắng vô tâm với nàng, tâm can nàng lại đau đớn như vậy, nước mắt cũng đã không tự chủ được rơi xuống hai hàng.

Ở chỗ chiếc hạng nhất, khoảng cách cũng không xa, Vô Thường sau khi nghe những tiếng thút thít như mưa âm quấy nhiễu lòng hắn đến từ tiểu Ly đã từng bé bỏng, hắn lập tức nổi giận quát to lên không trung như một cách xả con tức trong lòng.

-Hơi tý là khóc, hơi tý là khóc. Khóc cái đéo!

-KHÓC CÁI ĐÉO!!!

Gắng gân cổ la hét xong, Vô Thường chỉ vội để lại một dấu hiệu Phù lục dịch chuyển liền biến mất, quay trở lại với nơi Tinh Vũ Nguyệt đang ngăn người, còn lại những chuyện khác hắn cũng không cần quan tâm nữa, dù là chuyện Mộng Huyền Ly càng khóc nhiều hơn khi nghe hắn la hét.

Vô Thường, hắn cho đến bây giờ vẫn không thể hiểu, tất cả những nữ nhân hắn đã gặp và rồi bị hắn xóa ký ức vì sao cứ mỗi khi gặp lại hắn, bị hắn nói nặng có vài câu liền khóc, nước mắt đầm đìa cứ như cá sấu khóc rống lên khi một ai đó không chịu chui vào miệng của nó khiến nó bị đói. Điều này khiến hắn rất đau đầu, tâm tình trở nên nặng trĩu vì cảm giác tội lỗi do hắn tự tay tạo ra đang mạng trên người.

Khi Vô Thường vừa đứng ở vị trí cũ đối diện với Tinh Vũ Nguyệt, đúng lúc này thì Vô Thường kia vì không nhận được cái bản mặt xạo chớ ó của hắn liền nói.

“Bớt xạo, bớt diễn. Nếu mà mày không muốn ai đó dây dưa tình cảm không dứt với mày, vậy mày đâu cần phải trêu hoa ghẹo nguyệt, bóp con này, hôn con kia? Giờ làm sướng thân rồi, hình bóng mày cũng in sâu trong tâm trí người ta liền muốn chấm dứt, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra?”

“Câm họng mày lại. Cút”.

Không nhiều lời với tên Vô Thường lắm chuyện, tối ngày không chăm lo phân tích thông tin mà luôn chú ý suy nghĩ của hắn để chen mồm vào can, hắn lập tức quát đuổi.

“Súc vật, hy vọng mày sau này bị nguyên con heo nái cường dâm đến chết!”.

Vô Thường kia khôn ngoan, biết rằng nếu cự cãi với Vô Thường thì hắn chỉ cãi cự ngược lại đôi co nên mắng một câu liền im, thui thui cô đơn với một đồng kiến thức phức tạp và khó hiểu trong não hải.

“Có lẽ là tao sai nhưng mà...”

Vô Thường kia vừa đi, Vô Thường lập tức đưa tay nắn bóp mũi tự nhảm.

“Ai bảo các nàng ấy đẹp quá làm gì, đã thế còn mê hoặc tao chứ thật tâm tao không hề muốn. Haizz, xem ra lần sau phải chỉnh lại khuôn mặt cho nó dị trạng một chút, nhìn trông giống thẳng hàng xóm xem bộ cũng không ăn thua”.

Cố gắng chuyển đề tài sang kiểu tự sướng, Vô Thường nhờ vậy mà lấy lại được sự bình tĩnh vốn có, hần nhìn Tinh Vũ Nguyệt cách hần trên 20m.

-Chỉ còn trên dưới ba phút, chúng ta cũng nên đến lúc phải kết thúc.

-Vù.

Phong độ ném chiếc áo khoác ra ngoài để chỉ còn lại chiếc áo trắng bên trong, Vô Thường “tách” một tiếng ở hai ngón tay liền phá giải ảo thuật trên người Tinh Vũ Nguyệt.

-Hử???

Tinh Vũ Nguyệt vừa rời khỏi ảo cảnh, bản thân nàng lập tức hiện lên một dấu chấm hỏi vô cùng lớn, bởi lẽ vừa mới trong chớp mắt khi nãy, nàng rõ ràng bản thân đang yên ổn ngồi tại chiếc ghế hạng nhất quyền quý nhất, tại sao chỉ thoáng cái đã đứng đây, trước mặt còn là tên tiểu tử đã bị nàng phanh thây thành trăm mảnh trước đó không lâu.

-Bất ngờ lắm sao? Tiện nhân ngươi đã trúng ảo thuật của ta mà mãi cho đến bây giờ người còn chưa biết ư, thật đúng là một tiện nhân ngu xuẩn.

Lưng đứng thẳng, mặt lãnh đạm, hai tay bỏ túi quần, Vô Thường bắt kể lúc này ai đang là người điều khiển cơ thể Tinh Vũ Nguyệt, dù có là Tinh Vũ Nguyệt thật hần cũng không ngại mắng những lời cay độc.

-Trúng ảo thuật? Đó là điều không thể nào, ta ngay từ đầu đã phòng bị ngươi, ngươi tuyệt đối sẽ không có khả năng lần thứ hai thi triển ảo thuật lên tâm trí ta.

“Tinh Vũ Nguyệt” sớm đã thông qua Tinh Vũ Nguyệt kia mà biết được Vô Thường có một chiêu ảo thuật rất vi diệu cho nên ngay từ khi điều khiển được Tinh Vũ Nguyệt, “Tinh Vũ Nguyệt” đã dùng một cách thức đặc biệt để tạo nên một vòng sức mạnh bảo vệ tâm trí, phòng ngự được rất nhiều loại huyền thuật do Linh Sư cảnh đại viên mãn thi triển. Lúc này nếu nói bản thân nàng bị trúng ảo thuật, Vô Thường chỉ là một tiểu bối Nhân tộc nhỏ yếu làm sao lại có thể phá được lớp phòng ngự tâm trí đó?

Nhưng đợi khi “Tinh Vũ Nguyệt” suy nghĩ kỹ lại tình huống, nàng nếu không phải đã trúng ảo thuật, bản thân từ đầu đến giờ đều chỉ đứng ở một chỗ thì quan cảnh lúc này là như thế nào? Chẳng lẽ tất cả chỉ là do nàng đang nằm mơ, cả cuộc tranh đoạt sinh khí?

Nhìn Tinh Vũ Nguyệt đang dần xác định được nơi nào là thật, nơi nào là giả, Vô Thường cười nhạt nói.

-Chỉ là một phế vật thôi, ngươi nghĩ ngươi là ai mà ta lại không thể lần áp tâm trí ngươi lần thứ hai? Buồn cười, rất buồn cười.

-À mà quên, ngươi chỉ còn hơn 2 phút để bước qua xác ta và ngồi trên chiếc ghế hạng nhất nên đừng ngăn người nữa, điều đó chỉ khiến ngươi càng thêm không có cơ hội giành thứ hạng về cho Tinh Linh tộc mà thôi.

-Hử, xem như ta đã khinh thường ngươi, nhân loại bé nhỏ.

Cuối cùng cũng đã nhanh trí hiểu rõ bản thân đúng là trúng ảo thuật lần thứ hai, Tinh Vũ Nguyệt trở nên nghiêm túc hơn, mắt cũng sắc bén hơn nhìn Vô Thường, nàng nói.

-Bản thân ta mặc dù không hiểu vì sao ngươi trả tự do cho tâm trí của ta trong khi ngươi không hề dấu hiệu bị suy kiệt sức mạnh nên mới không thể duy trì nổi ảo thuật, nhưng mà hành động này của ngươi cũng đã tạo ra kết cục cho ngươi, chấm dứt đi sứ mệnh tranh đoạt sinh khí về cho Nhân tộc của ngươi.

Nói đến đây, khí thế của Tinh Vũ Nguyệt chợt dâng cao, một loại lực lượng gồm nhiều loại pháp tắc khó hiểu lập tức xuất hiện rồi vờn quanh người nàng, bao trùm lấy thân thể của nàng.

Thấy được tình hình này, Trần Kim lão giả trên cao giật mình mạnh mẽ.

“Cảm giác này... chẳng lẽ là thứ đó, nhưng mà ở cấp bậc Linh Nhân, Linh Sư cảnh làm sao có thể triệu hồi ra được? Điều này là không thể”.

“Không, vẫn còn đó một khả năng khác nữa”.

-Đến đây đi vũ khí sức mạnh của ta, Khai Huyền Trọng!

Tinh Vũ Nguyệt giơ tay ngọc lên trời thét, các luồng lực lượng kỳ lạ ẩn chứa pháp tắc vây quanh nàng lập tức tắc ra, hội tụ lại một điểm duy nhất tại lòng bàn tay của nàng.

-Ầm ầm... Uỳnh!

-Vù... vù... ùng... ùng...

Trên trời mây đen bỗng dưng kéo đến, trong mây sấm chớp đùng đùng trời dậy, gió thổi, bão thành, cung điện đại đầu trường to lớn trên không trung cũng phải kịch liệt rung chuyển.

-Á ồ...!

Nhìn khung cảnh sóng gió dữ dội, mây đen phủ trời, lôi điện giăng lối, bản thân cũng đồng thời cảm nhận đến những luồng khí tức mạnh bạo, ẩn chứa một vài loại lực lượng pháp tắc ập lướt qua thân thể đến lòng bàn tay của Tinh Vũ Nguyệt, Vô Thường tức thì xanh mặt đứng người.

Bất quá đó chỉ là biểu hiện bề ngoài của hắn, còn bên trong thì hắn lại đang cười, cười rất nham hiểm và khó hiểu.

Ngự không trên cao, bỏ mặc những tia sét nhỏ yếu đánh vào người, Trần Kim lão giả hoàn toàn hiểu những gì đang và sẽ xảy ra.

“Triệu hồi Tâm Bình, một khả năng vốn chỉ có thể thực hiện khi tu luyện giả đang ở Bậc thang thứ ba trở lên và sở hữu tư chất thiên phú tối thượng. Nhắc đầu Tinh Vũ Nguyệt này đáng lẽ với tu vi Linh Nhân cảnh thì không thể triệu hồi được Tâm Bình của bản thân, thế nhưng Tinh Vũ Nguyệt lúc này lại không phải Tinh Vũ Nguyệt lúc trước, Tâm Bình đang được triệu hồi thật chất chính của tàn hồn đang điều khiển thân thể Tinh Vũ Nguyệt”.

“Hừm, để làm được điều này thì chắc chắn bản thân Tinh Vũ Nguyệt đã được kế thừa món Tâm Bình đang được triệu hồi, nếu không thì dù tàn hồn kia có triệu hồi ra Tâm Bình đi nữa thì thân thể Tinh Vũ Nguyệt vẫn sẽ không thể sử dụng được”.

“Bây giờ thì ta đã hiểu lý do vì sao tàn hồn kia lại nằm trong cơ thể của Tinh Vũ Nguyệt. Đây là một biện pháp giúp Tinh Vũ Nguyệt làm quen với Tâm Bình một cách nhanh nhất mà Tinh Linh tộc sử dụng”.

-ĐỪNG!

Cũng ngay tại thời điểm này, một tia sấm sét to lớn xé ngang bầu trời nổ lớn, âm thanh rạch phá không trung kinh hoàng.

Đồng thời tại trên tay Tinh Vũ Nguyệt cũng bất chợt xuất hiện một cây quyền trượng với hình dạng có hình bông hoa tựa hoa lan màu Bích Lam đậm, đuôi hình viên ngọc lấp lánh có đủ mười ba màu sắc tượng trưng cho mười ba loại thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Khí, Băng, Phong, Lôi, Quang, Âm, Thời gian, Không gian.

(Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

Tinh Vũ Nguyệt cầm trên tay quyền trượng mặc dù có mười ba màu sắc nhưng dường như đang âm ỉ, nàng siết tay cầm quyền trượng, tiên âm to lớn vang lên.

-Liên kết sức mạnh!

Lời nàng vừa dứt, cây quyền trượng tức thì sáng chói lên, một sức mạnh tựa như vòng xoáy hấp thụ từ nó phát tán ra, lôi kéo tất cả các nguồn sức mạnh tự nhiên đang tồn tại xung quanh vào bên trong.

-Vù vù...

-Vù...

-...

Mây đen trên cao hóa khói chui vào vòng xoáy.

Sấm chớp uốn lượn rền vang tự thu nhỏ lại thành những con rắn điện chui vào vòng xoáy.

Không khí, gió thổi, lá cây, đất cát, sương ẩm... tất cả đều chui vào vòng xoáy.

Tại vị trí của Tinh Vũ Nguyệt, một loại áp lực vô hình đầy sự khủng bố tỏa ra, ép mạnh về mọi hướng xung quanh.

-Bịch bịch...

Cảm nhận nguồn áp lực gấp cả ngàn lần so với áp lực bé nhỏ mà Tinh Vũ Nguyệt lúc trước gây ra, Linh thể của Vô Thường cũng phải vô thức lùi xuống vài chục bước chân, thậm chí ở mũi hân cũng đồng thời chảy xuống hai dòng máu đỏ.

Trong lúc bất ổn khó khăn này, Vô Thường kia bỗng đứng lên tiếng, cung cấp thông tin cho Vô Thường.

“Từ nguồn thông tin tri thức tối mật của Bát công chúa Long tộc, điều Tinh Vũ Nguyệt đang làm có lẽ là triệu hồi Tâm Bình, một loại binh khí được Thiên Địa ban tặng cho những sinh linh đạt được thiên phú cấp bậc tối thượng. Thiên phú cấp bậc tối thượng ở đây là ám chỉ sinh linh có bốn yếu tố bao gồm thể chất, Tâm Đan, khả năng cảm ngộ đều phải đạt từ cấp bậc Thiên cấp trở lên và có may mắn được Thiên Địa lựa chọn”.

“Tuy nhiên có một vấn đề rất khó hiểu đó là chỉ khi sinh linh đạt tu vi ít nhất là Tông cảnh mới có thể triệu hồi Tâm Bình, xác suất cũng vô cùng nhỏ, tỉ lệ gần như là bằng 0,1% cho dù đã sở hữu tư chất tối thượng. Tinh Vũ Nguyệt có tu vi hư cấu lắm thì là Linh Sư cảnh, nàng ta làm sao có thể triệu hồi được Tâm Bình lúc này?”.

“Lạy thánh, mầy suốt ngày nghiên cứu mà còn không hiểu thì tao làm sao biết được?”.

Vừa ổn định được sự bất ổn trong thân thể, Vô Thường nghe thông tin như vậy liền tròn mắt lên, sau đó hân hoi Vô Thường kia.

“Có Tâm Bình trong tay, nàng ta sẽ lợi hại như thế nào?”

“Tệ nhất là mạnh gấp trăm lần lúc trước, cao nhất là mạnh gấp ngàn lần lúc trước. Nhưng mầy không cần để ý đến vấn đề đó, điều đáng sợ ở Tâm Bình chính là... tao cũng không biết, mầy cứ từ trải nghiệm, bái bai”.

“Mày... hay, rất hay”.

Đặng lòng một câu khi Vô Thường kia quá mức không trọng tình nghĩa, Vô Thường chỉ đành phải đối diện với hiện thực một mình.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Bắt về sẵn một cô vợ (10)

Trên cao, Trần Kim lão giả cảm nhận được sức mạnh linh lực của Tinh Vũ Nguyệt đang tăng lên nhanh chóng, lão vội chuyển ánh mắt nhìn Vô Thường với vẻ đầy sự mong chờ.

“Có Tâm Bình trong tay lại cộng với khả năng chiến đấu của một Thiên Vương cảnh, Tinh Vũ Nguyệt hiện tại không những có sức mạnh linh lực tăng lên gấp trăm lần so với trước kia, các linh ngộ thân thông đều được Thiên Địa tăng phúc thêm một phần, khả năng phản xạ, tốc độ thi triển đều được nâng cao, khả năng cảm nhận, cảm ứng cũng rõ ràng, tinh tế hơn, mà còn đó là khả năng đặc biệt chỉ có ở Tâm Bình, một khả năng trợ giúp chủ nhân miễn nhiễm với tất cả các chiêu thức được khởi động bằng sức mạnh có cấp độ yếu hơn chủ nhân của nó”.

“Vô Thường, với sức mạnh linh lực ngay từ đầu đã không thể mạnh hơn Tinh Vũ Nguyệt, ngại cho đến lúc này chiến thắng được nàng bất quá đều chỉ dựa vào sự linh ngộ cao thâm Hóa – Huyền. Bây giờ có Tâm Bình, mọi chiêu thức kể cả Thần thông của ngại đều sẽ vô hiệu với nàng vì sức mạnh linh lực của ngại yếu hơn của nàng, đây là pháp tắc, là quy tắc Thiên Địa ép buộc mọi sinh linh phải tuân theo. Vô Thường, ngại liệu sẽ làm gì đây, có hay chẳng lại gây ra đột biến mà ta không thể hiểu?”

“À mà đúng rồi, ngại nếu đã từng là Chí Tôn cảnh thì thiên phú khi ấy chắc cũng đã lọt được vào cấp bậc tối thượng, có khi còn hơn, bất quá thì ngại có phải một vị Chí Tôn may mắn được Thiên Địa lựa chọn cho phép triệu hồi Tâm Bình, Tâm Giáp và Tâm Tọa?”.

Trên con đường trở nên mạnh mẽ của một tu luyện giả, yếu tố “Thiên Địa tán thành”, “lão thiên đồng ý”, hay cũng có thể tóm gọn lại là “vận khí” luôn là một yếu tố quan trọng và chủ chốt nhất mà tu luyện giả dù không muốn cũng phải bị áp đặt.

Vận khí là chân lý tồn tại trong mọi thế giới khi mà ngay từ lúc “một thứ chưa tồn tại” có được chọn để làm sinh linh hay không (chưa hình thành), rồi bản thân sẽ trở thành sinh linh nào, có phải heo, chó, người hay tu luyện giả (đang hình thành), và bản thân sẽ thành phế vật, thiên kiều hay thiên tài (đã hình thành) đều được vận khí, lão thiên quyết định.

Do vậy, trong lối suy nghĩ của Trần Kim, lão biết Vô Thường trước kia chắc chắn là mang trong người thiên phú tối thượng, nhưng còn có may mắn được Thiên Địa trao cho chiếc “chìa khóa” để triệu hồi Tâm Bình hay không còn là một chuyện khác.

Tàn hồn điều khiển Tinh Vũ Nguyệt trước kia với tu vi Thiên Vương cảnh yếu nhược trong mắt Trần Kim lão giả may mắn được “chìa khóa”, Trần Kim lão giả lại không có, Chí Tôn cảnh chí cao chưa chắc đã được. Đây chính là vận khí, là Thiên Địa ưu ái may rủi.

“Nếu có, xin người hãy cho ta thấy, ta rất muốn thấy Tâm Bình của một vị Chí Tôn sau khi đã chuyển sinh sẽ trông như thế nào”.

Để triệu hồi Tâm Bình, sinh linh lần đầu tu luyện cần phải đạt đủ điều kiện mới có thể triệu hồi, nhưng nếu là sinh linh lần thứ hai tu luyện và đã từng triệu hồi được Tâm Bình ở bên trong quãng đường tu luyện lần thứ nhất, triệu hồi lại là chuyện quá dễ dàng vì theo lý thuyết thì Tâm Bình sẽ đi đôi với linh hồn, miễn linh hồn còn tồn tại để kêu gọi nó, sinh linh cho dù là một con “chó chằm nhà” vô hại nó vẫn sẽ đáp lời triệu hoán.

Đó cũng là lý do giải thích cho việc tàn hồn Thiên Vương cảnh ẩn trong cơ thể Tinh Vũ Nguyệt có thể dùng thân thể Linh Nhân cảnh của nàng để triệu hồi Tâm Bình trước kia.

Bên trên Trần Kim lão giả dùng ánh mắt đăm đăm nhìn Vô Thường, bên dưới hắn lại nhìn Tinh Vũ Nguyệt có khí thế đang dâng ngày một cao, tóc mây vàng óng bay múa, quần áo mềm mỏng phấp phùng trong gió, ẩn ẩn làm lộ ra dáng người lồi lõm mê người của nàng.

-Ồ mai gót, dường như ta vừa nhìn thấy cái gì đó có màu vàng nhạt, thừa thốt và ẩn ở giữa hai chân tiểu Vũ thì phải?

-Đùa thôi, đây không phải lúc, ta cũng nên bọc lộ sức mạnh thật sự.

Nói là như vậy nhưng thực tế thì Vô Thường không hề làm một động tác nào khác ngoài việc đứng im, tư thế đứng vẫn là hai tay bỏ túi quần, mắt đen dõi nhìn Tinh Vũ Nguyệt đã hoàn thành liên kết sức mạnh với Khải Huyền Trượng tại bên kia.

Vòng xoáy hấp thụ của Khải Huyền Trượng vừa dừng, trả lại khung cảnh đại đấu trường cung điện yên bình như trước. Tinh Vũ Nguyệt tay nắm chặt quyền trượng mà dùng ánh mắt rét lạnh cười ngọt với Vô Thường.

-Nhân loại nhỏ bé đáng giận, giờ chết của ngươi đã đến.

-Thoải mái đi!

Thời gian không còn nhiều nên Vô Thường cũng không muốn kéo dài, và điều đầu tiên hắn làm đối với Tinh Vũ Nguyệt có sức mạnh khủng bố đó chính là phòng thủ. Chỉ cần Tinh Vũ Nguyệt ra một đòn, hắn sẽ rất nhanh phân tích ra được sự mạnh yếu bên trong thể nào.

-Hự...

Thế nhưng khi lời hắn vừa dứt, Tinh Vũ Nguyệt đơn giản giơ ngón tay ngọc chỉ vào cơ thể hắn liền khiến hắn nôn ra một ngụm máu lớn.

-Ngón...(khốn)

-Hỏa ẻ! (Hỏa thể)

Phát hiện không khí trong cơ thể bị người điều khiển rồi gây ra nội thương to lớn bên trong, bao gồm cả khí quản, Vô Thường lập tức dùng hỏa nhập thân, hóa thân thể thành hỏa thể để dung lửa lấp đầy mọi khoảng trống bên trong nội thể, từ đó chấm dứt sự mất kiểm soát không khí bên trong.

-Huyền Thuật!

Thân thể bốc lửa, Vô Thường dùng hỏa nhãn nhìn chăm chăm Tinh Vũ Nguyệt, ảo thuật đã thành công sử dụng hai lần lên người nàng đi ra.

Nhưng có lẽ chúng đều đã trở nên vô dụng, Tinh Vũ Nguyệt đứng bên kia nhìn hắn miệng hét lớn hai từ “ảo thuật” lại chẳng thể làm gì bản thân, nàng cười lớn, âm thanh vũ mị chúng sinh vô cùng.

-Hi hi há ha ha...

Sau đó Tinh Vũ Nguyệt lập tức nhắm mắt ác độc nói.

-Ngươi đã trở nên vô dụng rồi, nhân loại hỗn xược! Chờ xem ta sẽ hành hạ ngươi như thế nào, nhân loại...

-Dưới quyền năng ngự trị trên chúng hóa, ta tước đoạt hỏa thuộc tính của ngươi, đồng thời định đoạt ngươi chết do tự chiêu.

Sau khi quan sát rõ huyền thuật của bản thân bị một luồng lực lượng kỳ lạ ngăn cản lại, khiến nó không thể xâm nhập vào thân thể Tinh Vũ Nguyệt. Vô Thường cũng không rảnh ngồi nghe nàng hăm dọa, hắn vội thi triển Thần thông có năng lực cướp đoạt đặc biệt chỉ có của hắn lên người nàng.

-Vụt!

-...

Bất quá khi miệng hắn vừa dứt lời lãnh đạm thì nguyên cánh tay phải đang giơ lên của hắn chợt rơi xuống đất, tiếp đó máu từ bả vai liền phun ra như nước lũ.

-Á a... gra... aaa...

Đau đớn tột độ, Vô Thường ôm cánh tay đầy máu la hét thảm thiết, hai chân cũng vô thức liên tục lùi lại trong sự sợ hãi của đôi mắt khi nó nhìn về Tinh Vũ Nguyệt đang nhe răng độc ác với hắn.

-Chạy!

Không biết từ lúc nào mà bản thân lại bỗng nhiên sợ hãi Tinh Vũ Nguyệt đến như vậy, Vô Thường sau khi đã phân tích và hiểu được lực lượng bản thân thì triển ra luôn bị một loại lực lượng như bình chướng vô hình ngăn trở, không cho chạm vào người Tinh Vũ Nguyệt mà có lẽ là do Khai Huyền Trượng gây ra. Hắn trong đầu hiện lên một ý niệm chết nhất, hai chân liền biến ảo, thân thể tựa một ngọn đuốc rực lửa tím chạy trốn.

-Chạy sao? Người chạy đường nào hả nhân loại nhỏ bé!

Thấy Vô Thường nhanh nhẹn thoát biến thoát hiện, chỉ để lại trên nền gạch trắng nhiều dấu chân lửa, Tinh Vũ Nguyệt cười ác, tay cầm Khai Huyền Trượng giơ lên, miệng hô.

-Đất mẹ thiên nhiên hãy trời buộc kẻ hỗn xược.

-Vụt vụt...

Lời nàng đi ra, Vô Thường cách nàng hơn 50m và đang ngày lúc xa hơn chợt lộ ra thân hình, hai chân đang di chuyển trên mặt đất cũng đứng lại mà không thể dứt ra, cứ như là bị keo dính chuột bôi lên khiến bản chân và nền gạch trắng “yêu thương nhau không rời”.

-Chuyện gì vậy, chân ta, chân ta tại sao lại không thể di chuyển vậy hả?

Như một kẻ ngu ngốc, Vô Thường sắc mặt trắng bệch không hiểu tại sao hai chân lại hôn chặt mặt đất.

Thấy Vô Thường sợ hãi run rẩy bên kia, Tinh Vũ Nguyệt đắc ý dạt dào, nàng hung ác nói.

-Kết thúc rồi tiểu nhân tộc...

-Phải, đúng là kết thúc rồi nương tử à.

Một câu âm u vang lên, Vô Thường với đầy đủ chân tay bỗng nhiên xuất hiện ngay sau lưng của Tinh Vũ Nguyệt, một quyền rực lửa nhưng không chỉ đơn giản là lửa được đánh ra, mạnh mẽ hướng Tinh Vũ Nguyệt chỉ gần ngay trong gang tấc, mà chính xác là chỉ cách 10cm đánh đến.

Nguyên bản Tinh Vũ Nguyệt vốn đang bị phân thân hư ảo do Vô Thường dựa trên Thần thông của Thập cửu hoàng tử Long tộc tạo ra gây chú ý, khiến tâm thần nàng đặt mạnh lên nó mà giảm nhẹ cảnh giác xung quanh nên chắc chắn sẽ phải lĩnh trọn một quyền vô cùng nhanh, mạnh và ẩn chứa lực lượng kỳ lạ của Vô Thường.

Thế nhưng nhờ sự tăng phúc của Khai Huyền Trượng, dù là cách 5cm, Tinh Vũ Nguyệt vẫn kịp phản ứng để dùng thuộc tính Thời gian nâng cao tốc độ ý niệm, sau đó dùng thuộc tính Không gian để thi triển Công pháp Độn Không để biến mất, dịch chuyển đến ngay sau lưng của Vô Thường để giết ngược lại.

Trong hành động này, nàng thậm chí còn không thêm dùng Áo Thân hoặc Áo Thể để tránh thoát đòn đánh dường như không thể tránh của Vô Thường, bởi lẽ tốc độ phản xạ, thi triển ý niệm, tư duy của nàng lúc này là quá nhanh, có lẽ nếu như một quyền của hắn và cơ thể nàng cách nhau 3cm thì nàng sẽ phải suy nghĩ lại.

-...

Tinh Vũ Nguyệt biến mất, một quyền không đơn giản chỉ là hỏa quyền của Vô Thường đáng lý nên vô hạn vào không khí, tuy nhiên lại không phải.

-Ta đã nói rồi, không thứ gì có thể qua mặt được ta!

Cười tà một cái, mũi chân của Vô Thường tức khắc xoay tròn, cả cơ thể mang theo một quyền không đơn giản chuyển đổi quỹ tích ra ngay sau lưng.

-...

-Uỳnh!

-Hự... phụt.

Tinh Vũ Nguyệt vừa xuất hiện, một quyền kỳ lạ tức thì oanh kích ngay bụng nàng. Đánh đến nàng tức khắc nôn ngay một ngụm máu nước sôi tinh khiết ra ngoài và bay mạnh thân thể ra xa.

-...

Thân thể Tinh Vũ Nguyệt vắng ra 10m, cả thân thể đang tiếp tục bay về sau bỗng hóa thành bọt tan biến. Tiếp đó tại một chỗ xa, cách Vô Thường hơn 50m một chút, thân ảnh Tinh Vũ Nguyệt lộ ra cùng với một vết máu tinh khiết trên miệng.

Tinh Vũ Nguyệt lúc này đã bị buộc phải sử dụng Áo Thân, một loại Thần thông thể mạng, cứu mạng nàng mỗi khi nàng lãnh đòn chí mạng dẫn đến mất khả năng chiến đấu, trọng thương hoặc chết. Đây là một loại Thần thông cao cấp đạt đến cấp độ khủng bố 12/13, được pháp tắc cho phép người trúng đòn từ thực hóa thành ảo.

Đứng vững chân mềm trên nền gạch trắng, Tinh Vũ Nguyệt đại biến sắc mặt, nàng chỉ tay ngọc về Vô Thường quát.

-Quyền Ý? Điều này làm sao có thể được chứ, không phải Ý cảnh chỉ có Tông cảnh trở lên mới có thể lĩnh ngộ và thi triển sao?

-Nhân loại nhỏ bé, ngươi chắc chắn đã gian lận cấp bậc tham gia cuộc tranh đoạt!

Có Khai Huyền Trọng với đặc tính miễn nhiễm các chiêu thức bắt nguồn từ sức mạnh linh lực yếu hơn Tinh Vũ Nguyệt, Vô Thường có lẽ không thể đã thương nàng bằng linh lực đang bị hạn chế của hắn, nhưng với việc hắn pha thêm Ý cảnh, một loại sức mạnh không hề liên quan đến linh lực vào hỏa quyền để tạo nên Quyền Ý, hắn có thể giết nàng rất dễ.

Tuy nhiên điều hắn làm lại một lần nữa phá vỡ kiến thức bao đời nay của Tinh Linh Giới khi Ý cảnh, một loại năng lực chỉ có thể lĩnh hội và hóa thực bởi tu luyện giả cấp bậc Tông cảnh trở lên lại đang bị một Linh Nhân cảnh sử dụng, thế nên Tinh Vũ Nguyệt đã nhanh chóng kết luận hắn đã ăn gian, bản thân hắn vốn là Tông cảnh nhưng đã dùng biện pháp gì đó ép cảnh giới xuống Linh Nhân cảnh và tham gia cuộc tranh đoạt.

Bất quá nàng lại không biết, đối với Tinh Linh Giới thì đúng là Tông cảnh trở lên mới có thể lĩnh ngộ và thi triển Ý cảnh, còn Nhân Giới thì ngay từ khi là Phàm Nhân cảnh đã có thể lĩnh hội thi triển, chỉ có điều là rất, rất, rất khó để lĩnh ngộ được Ý cảnh mà thôi.

-Nhảm nhí, nếu ta gian lận thì cũng không đến lượt ngươi lên tiếng. Và lại ngươi lúc này cũng không có thời gian để nghỉ ngơi đâu, hãy nhanh lấy hết sức mạnh, lấy hết khả năng mà chiến đấu với ta đi.

Thời đang quay về số 0, Vô Thường không có thời gian để giỡn, hắn phải nhanh nhất lĩnh hội thêm khả năng của Tinh Vũ Nguyệt.

-Phá!

Một ngón tay chỉ ra, một luồng lực lượng mang theo sự sắc bén tận cùng tức thì khai phá chém về hướng Tinh Vũ Nguyệt.

-Không, làm sao có thể chứ!!!

-...

Cảm nhận Ý cảnh hệ Kiếm công đến, Tinh Vũ Nguyệt giật mình biến sắc còn chưa xong liền đã phải nhanh chóng dịch chuyển đi, rồi đến một vị trí nằm cách đó khoảng 20m.

-...

Tinh Vũ Nguyệt vừa biến mất, chỗ không khí ngay tại vị trí của nàng liền bị ngàn kiếm hỗn chém phá kinh người.

“Vô lý, vô lý, vô lý, hắn vừa có Quyền Ý lại vừa có Kiếm Ý ư? Vô lý, vô lý, vô lý”.

Đứng ở hướng bên phải của Vô Thường xa tận gần 80m, Tinh Vũ Nguyệt ngẩn người khó hiểu, bàn tay trái xinh đẹp cũng vô thức sờ lên mặt vì có cảm giác ngứa ngứa tại má trái.

-Đây là...!!!

Sờ trúng một đường sột trên mặt, bàn tay dính máu tinh khiết nằm ngay trước mặt, Tinh Vũ Nguyệt lạng người bắt ngờ trong vài giây. Tiếp đó, mái tóc vàng óng mượt của nàng tức thì bay múa lên đầy giận dữ, một ánh mắt sắc lạnh cùng gương mặt nhăn nhó hết như quỷ dữ đến từ địa ngục nhưng lại rất xinh đẹp hét lớn về Vô Thường.

-Ngươi... ngươi dám làm như vậy với ta!

-Ta sẽ giết ngươi, ta chắc chắn sẽ giết ngươi!!

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Bắt về sẵn một cô vợ (11)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

**Nếu muốn ủng hộ (cho tiền Tác) thì hãy chuyển khoản ngân hàng vào số tài khoản này: 1600 205 219 899.

Thanks các bạn luôn ủng hộ Tác.**

////////

- Ta sẽ giết ngươi, ta chắc chắn sẽ giết ngươi!!!

Không biết Tinh Vũ Nguyệt “trước” sẽ như thế nào nếu gương mặt tuyệt mỹ của bản thân bị một vết kiếm nhẹ chém qua và để lại một đường máu, nhưng Tinh Vũ Nguyệt “nay” lại chân chính đau đớn đến tận tâm can khi sắc đẹp thánh khiết của nàng bị đ-ng chạm mặc dù nó rất nhanh sẽ khôi phục lại như cũ.

Vô Thường là người làm điều này, hẳn sẽ phải trả giá.

-Cọc.

Dữ tợn nhìn Vô Thường như muốn ăn tươi nuốt sống, Tinh Vũ Nguyệt dùng Khải Huyền Trọng dài tận 2m nhẹ gõ lên mặt đất, miệng nhỏ của nàng chọt hô.

-Liên thông Khí!

Dùng sức mạnh dưới sự hỗ trợ của Khải Huyền Trọng, Tinh Vũ Nguyệt lập tức tạm thời kết nối cảm ứng với không khí trong phạm vi đường kính một nghìn mét, nhờ vậy nàng sẽ hoàn toàn nắm bắt được cử động của Vô Thường dù là vị trí hắn sắp dịch chuyển đến hay sắp biến mất đi.

-Lấy ra hết sức mạnh của ngươi đi, phá!

Tinh Vũ Nguyệt vừa thi triển xong liên kết, Vô Thường tức thời giờ hai ngón tay chỉ về hướng nàng, năm thanh kiếm ý lập tức từ trên không hạ xuống đỉnh đầu của nàng.

-...

Với khả năng phản xạ khi có thêm liên kết với sự chấn động của không khí, Tinh Vũ Nguyệt hoàn toàn đã có thể tránh né trước bất kỳ một chiêu thức tâm xa nào của Vô Thường. Do vậy khi kiếm vừa xuống, Tinh Vũ Nguyệt đã không còn bóng dáng đâu.

-Đại Phân Thân Thuật!

Xuất hiện cùng một câu nói, năm Tinh Vũ Nguyệt lập tức từ khoảng không ở một vị trí cách Vô Thường 50m xông ra, sau đó mỗi người tách ra thành năm hướng vây xung quanh Vô Thường mà tấn công đến.

Một loại lực lượng kỳ bí cũng từ đó phát sinh bao trùm lấy thân thể Vô Thường ngay tại trung tâm.

“Kim, Mộc, Thủy, Thổ, Khí, năm loại thuộc tính? Đây là một trận pháp ngũ hành thiếu hỏa, thêm khí”.

Đào mắt quan sát năm Tinh Vũ Nguyệt lãnh đạm giết đến, Vô Thường với Thiên Địa Nhân đã rất đơn giản nhìn ra được năm cỗ phân thân đó nguyên bản được tạo thành từ thứ gì, có thuộc tính ra sao.

Hắn cười nhạt.

“Có lẽ nàng sợ ta sẽ lấy mất Hỏa thuộc tính nên đã thay Hỏa thành Khí, tạo ra một loại trận pháp biến đổi khá thú vị. Bất quá nàng hẳn là không biết, ngũ hành trận pháp nguyên bản, đúng nhất và mạnh nhất đúng là ngũ hành được tạo thành từ Kim, Mộc, Thủy, Thổ, Khí. Xem ra... chính sự không hiểu này đã làm yếu đi trận pháp đang được thi triển của nàng”.

“Hiểu” cũng chính là “tĩnh ngộ”, một người tung ra chiêu thức nhưng lại không hiểu chiêu thức mà chỉ dựa trên lý thuyết được tạo nên để thi triển, chiêu thức này dĩ nhiên sẽ rất yếu và bình thường.

Tinh Vũ Nguyệt mặc dù tạo ra ngũ hành “thật sự” nhưng vì không hiểu nên cái “uy”, cái sự “mạnh mẽ” của trận pháp cũng đã giảm xuống đến mức đáng kể dựa trên cảm ngộ của nàng về ngũ hành.

Còn vì sao ngũ hành chân chính lại là Kim, Mộc, Thủy, Thổ, Khí mà không phải Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ như trong kiến thức thông dụng, vấn đề này chắc chỉ có riêng mình Vô Thường biết và hiểu.

“Ngũ hành nơi này, còn bản thân nàng lại ẩn núp trong không khí để điều khiển chúng bước đi, di chuyển. Nàng rất khá đấy, nhưng ta lại rất tiếc”.

Nhìn vào một khoảng không khí không hề có bóng dáng của một ai, Vô Thường chỉ với Linh Nhãn đến từ Linh Thể cũng đã nhìn ra được những sợi giây sức mạnh kết nối từ năm phân thân đến bàn tay của Tinh Vũ Nguyệt.

Hắn lập tức về phủ vấn đề tạo Phù lục dịch chuyển, rời khỏi vị trí đang đứng ngay trước khi năm phân thân di chuyển đến đúng vị trí và hình thành “Ngũ Hành Trận Pháp”, dẫn động pháp tắc xuất hiện tạo nên lực lượng bình chương không cho hắn đào thoát.

Lúc đó, hắn ngoài việc trực diện đối chiến với trận pháp thì không thể làm gì khác, đây là chuyện sẽ xảy ra nếu như hắn còn muốn cảm nhận thêm khả năng của Tinh Vũ Nguyệt, còn không thì hắn muốn thoát lúc nào là thoát lúc đó.

-Muốn tạo Phù Lục dịch chuyển bằng thuộc tính Không gian ư? Đừng hòng!

Nhờ chấn động không khí báo hiệu, Tinh Vũ Nguyệt ẩn mình trong không khí với khả năng phản xạ kinh người đã bắt được hành động của Vô Thường, tiếp đó nàng lập tức bỏ ra đại giá, chấp nhận chịu tổn thương để kiềm chân hắn ở lại.

-Giám!

Sử dụng một loại Thần thông thuộc hệ Không gian với công dụng tạo nên một chiếc l-ng thời không để giam cầm Vô Thường vào bên trong, đồng thời cắt đứt mọi sợi giây sức mạnh có liên quan đến Không gian hệ của Vô Thường, buộc hắn phải dang dở trong việc tạo Phù lục, kiềm hãm bước chân hắn.

Tuy nhiên vì đây là một loại Thần thông nguyên bản bắt nguồn từ khả năng linh ngộ 6/10 của “Tinh Vũ Nguyệt ác độc” nên khi dùng thân thể của “Tinh Vũ Nguyệt hiền lành” để thi triển ra rất khó khăn, Tinh Vũ Nguyệt sau khi thực hiện Thần thông này cũng đã chảy xuống hai dòng máu mũi vì tinh thần bị sức ép của Ý niệm tổn hại. Đây là đại giá mà nàng phải nhận lấy.

“Hừ, bị giam rồi sao?”

Cảm nhận được một quy tắc buộc bản thân không thể sử dụng Không gian thuộc tính để về Phù lục, Vô Thường thở dài.

“Haizz, nếu biết nàng còn có năng lực này thì ta đã tăng lên tốc độ về. Nhưng thôi, lỡ rồi ta cũng nên cảm nhận thử Ngũ Hành Trận Pháp có uy lực như thế nào”.

Quyết định trong lòng, Vô Thường tức thì bỏ đi ý niệm thoát thân, thay vào đó hắn đảo mắt nhìn năm người Tinh Vũ Nguyệt ở năm hướng đã vào đúng vị trí cần đứng của Ngũ Hành Trận Pháp.

-...

Trận pháp hình thành, pháp tắc phủ xuống, bình chương ngăn cấm sự thoát thân của Vô Thường xuất hiện, bắt buộc Vô Thường nếu muốn rời khỏi nơi đây thì phải phá giải được trận pháp.

Bất quá thì đối với Ngũ Hành Trận Pháp, một loại trận pháp mà ai cũng biết chỉ có hai biện pháp duy nhất để phá giải, một là bản thân người bị thi triển quá mức mạnh mẽ, hai là được người bên ngoài can thiệp, thì đã không còn cách nào khác để phá giải.

Vô Thường bên trong cuộc tranh đoạt đã không có bạn, sức mạnh thể hiện cũng yếu hơn Tinh Vũ Nguyệt, hắn theo lý thì đã đến giờ tử.

-Ngươi, chết!

Quá hận Vô Thường, Tinh Vũ Nguyệt giờ này cũng không còn hứng thú hành hạ Vô Thường, nàng sau khi khó khăn lắm mới nhốt được hắn lại liền điều khiển năm phân thân dùng trận pháp ép chết hắn.

-Kim

-Mộc.

-Thủy.

-Thổ.

-Khí.

-Tất cả lên!

Đồng thời hiệu lệnh năm phân thân thuộc tính tiến lên, năm Tinh Vũ Nguyệt lập tức đồng bộ tiến bước chân đi thẳng đến người Vô Thường. Mỗi một bước chân của năm người càng thêm gần, bình chương của Ngũ Hành Trận càng thêm thu hẹp, một loại sức mạnh hủy diệt cũng dần được sinh ra và hướng thẳng cơ thể Vô Thường để nuốt chửng hắn.

Đứng bên trong trận pháp, Vô Thường cảm nhận sức mạnh của sự phá hủy đang tác động lên người, hắn kỳ lạ đứng yên như trời trồng để hưởng thụ mỹ vị cảm giác chết chóc dần dần ăn mòn cơ thể.

“Sức mạnh này đúng là rất thú vị, ta rõ ràng cảm nhận được năm luồng khí tức đến từ sự khô nứt của Thổ, sự ăn mòn của Thủy, sự dồn nén sức ép của Khí, sự khô héo của Mộc, sự kim loại hóa của Kim đang vây lấy thân thể của ta, yêu thương và cắn từng miếng thịt trên cơ thể ta xuống”.

“Hừm... từ năm thuộc tính mà theo lý lẽ bên ngoài thì không có cách nào dung hợp được, nhưng lúc này đây lại hoà trộn và tạo nên một loại sức mạnh

hỗn loạn, hủy diệt, xoáy vỡ từng tế bào của ta. Đây chính là năng lực của trận pháp sao? Ha ha, thú vị, rất thú vị!”.

Vui sướng trong lòng như một tên biến thái thích ăn đòn roi để được “phê đến tận mây xanh”, Vô Thường cử động Linh thể đang nứt vỡ, máu huyết bên trong ào ạt chảy ra, hắt một lần nữa bỏ qua năm phân thân Tinh Vũ Nguyệt chỉ còn cách hắt 10m mà nhìn đến một khoảng không là vị trí của bản tôn Tinh Vũ Nguyệt đang ẩn nấp trong không khí.

Hắn bỗng nghiêm mặt, ánh mắt lãnh đạm nhìn xuyên thấu không khí để thấy được Tinh Vũ Nguyệt xinh đẹp ẩn ở bên trong mà nói.

-Sức mạnh thứ nhất của ta, linh lực, nàng đã chứng kiến.

-Sức mạnh thứ hai của ta, Ý Cảnh, nàng cũng đã chứng kiến.

-Vậy bây giờ, ta sẽ cho nàng chứng kiến tiếp sức mạnh thứ ba của ta để nàng có thể tâm phục, khẩu phục làm tiểu nương tử cho ta.

-Đến đây đi!

Mạnh mẽ quất lên trong vòng vây trận pháp, xung quanh phạm vi bán kính 3m lấy Vô Thường làm trung tâm, một loại lực lượng sức mạnh với hình hài nửa thân trên của một con người chột hình thành nhưng vẫn chưa quá rõ ràng trong mắt người nhìn.

-Sức mạnh thứ ba của ta, SUSANOO!

Một lời đầy khí thế hô lên, nửa thân thể của một con người không màu không sắc to lớn đang bao bọc thân thể Vô Thường bỗng nhiên bị một ngọn lửa tím rực rỡ bao trùm, khiến hình dạng của nó lập tức rõ ràng trong mắt người nhìn.

(Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

Đây là một người không thân dưới, chỉ có thân thể từ bụng trở lên với đầy đủ hai cánh tay rực lửa tím và một cái đầu lâu bốc lửa tím nghi ngút trông hết sức dữ tợn, chỉ cần tu luyện giả không có ý chí tinh thần vững mạnh, kiên cường thì khi nhìn vào chắc chắn sẽ hoảng sợ, khiếp vía, ý niệm chiến đấu đều mất hết mà trắng bệch sắc mặt ngồi ra đất chờ đợi chờ chết.

Susanoo là một loại sức mạnh nằm trong bộ truyện và cũng đã được chuyển thể thành phim tên là “Naruto – Cáo chín đuôi” mà Vô Thường đã từng xem

Nguyên bản trong Naruto, Susanoo là sức mạnh tinh thần đặc biệt của những người thuộc dòng tộc Uchiha đã thức tỉnh được Mangekyo Sharingan (hay còn gọi dưới tên là Tả Luân Nhãn), tuy nhiên dựa vào trí tuệ của Vô Thường, cũng như sự nhiệm màu của Thế giới Tu luyện và tri thức liên quan đến các loại sức mạnh như kết ấn, trận pháp, Ý cảnh, linh hồn, ... Vô Thường sau bao lần tư duy và thực nghiệm trên suốt những chặng đường dài của cuộc tranh đoạt, hắn đã thành công phát hiện và sở hữu một loại sức mạnh mới có đủ khả năng để mô phỏng Susanoo, đó là sức mạnh liên quan đến tinh thần và ý chí mà Tâm Đan của hắn cho phép hắn được sử dụng.

Từ đó, Susanoo vốn cần phải có Tả Luân Nhãn cấp cao như trong truyện “Naruto” mới có thể tạo thành, Vô Thường sửa đổi tạo ra Susanoo bằng chính sức mạnh tinh thần, ý chí của hắn ngay tại Thế giới tu luyện.

Điều này, sức mạnh Susanoo vừa ra, nó lại một lần nữa gây chấn động kinh hải đối với tất cả mọi sinh vật có thể nhìn thấy dù là cấp bậc Chí Tôn đi

chăng nữa.

Tại đấu trường đại cung điện, Trần Kim lão giả còn chưa hết bàng hoàng khi Tinh Vũ Nguyệt dù đã có Khải Quyền Trượng với khả năng cho phép chủ nhân miễn nhiễm với tất cả các loại Thần thông được tạo thành từ sức mạnh linh lực yếu hơn sức mạnh linh lực của Tinh Vũ Nguyệt nhưng lại vẫn trúng phải chiêu thức huyền thuật của Vô Thường khiến bản thân lão ngẩn ngơ trong một quãng thời gian rất lâu. Hiện tại vừa mới bình tĩnh, lão chỉ vừa dùng Tam Tâm Nhân để nhìn tình huống chiến đấu của Tinh Vũ Nguyệt và Vô Thường thì thấy Vô Thường dùng một sức mạnh mà lão lại tiếp tục không thể hiểu nó là gì.

Điều này khiến lão không còn gì để nói, để nghĩ, để phân tích với các hành động của Vô Thường. Lão chỉ có thể trơ mắt ra nhìn và nhìn, không hơn, và có lẽ lão sẽ duy trì hành động này cho đến hết một phút còn lại của trận hỗn chiến soán ngôi.

Tại bên ngoài tinh không Đại Thế Giới.

Bầu không khí hỗn loạn vì những cái chết nhanh chóng do bí văn cấp độ còn chưa tan, kinh ngạc còn chưa dứt khi một người nắm giữ Tâm Bình lại bị một người có nguồn sức mạnh yếu hơn bắt giữ và lôi vào ảo cảnh, thì ngay khi hình ảnh chiếc gương thứ hai hiện lên từng hình ảnh của cuộc chiến bên trong ảo cảnh, chiếc gương thứ ba hiện lên dòng thông tin duy nhất “không biết”. Một lần nữa, gần một trăm cặp mắt đắm ở lại nơi đây tiếp tục phải khó hiểu.

- Còn chưa thể hiểu tại sao hắn có thể dùng sức mạnh bắt ép tiểu nữ Tinh Linh tộc vào ảo cảnh trong khi nàng ta đã có Tâm Bình bên người, bây giờ chiêu thức này là thế nào đây?

- Đây là lần đầu ta thấy trong cuộc đời bốn vạn năm tuổi của mình, thật khó hiểu.

- Hừm, theo ta thì có lẽ là do đang ở trong ảo cảnh nên hắn có thể tung ra những chiêu thức khó hiểu mà không thể sử dụng được ở bên ngoài mà thôi.

Một số người khó hiểu lên tiếng.

Tiếp đó dường như có một người khá am hiểu huyền thuật liền chen lời vào.

- Không, đó là một chiêu thức thật sự tồn tại, bởi lẽ theo nguyên lý hoạt động của huyền thuật thì một chiêu thức nếu không thể làm được ngoài thực tế thì trong ảo cảnh cũng sẽ tương tự không làm được. Chẳng hạn như hái sao, mà chính xác là hái những hành tinh phát sáng, đây là một năng lực mà có lẽ ở Bậc thang thứ hai không làm được, nhưng chúng ta, những sinh linh thuộc Bậc thang thứ năm lại là một việc hết sức đơn giản. Thế nên đây là một loại chiêu thức có thực.

Lời này vừa ra, mặc dù chưa hề có thông tin xác nhận người nói là kẻ có am hiểu huyền thuật nhưng xét về tình hình nghiêm trọng khi có nhiều bậc đại năng kinh khủng nơi đây thì cũng không ai dám cả gan để nói một điều vô căn cứ. Do vậy, rất nhiều cặp mắt đều tin tưởng và suy ngẫm.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Bắt về sẵn một cô vợ - Kết!

- Không sai, chiêu thức hắn đang sử dụng đúng là một loại sức mạnh có thật, bất quá vì chúng ta không có mặt trực tiếp ở đó nên rất khó xác định được là loại sức mạnh gì. Nhưng theo ta nghĩ, có lẽ đây là một loại Thần thông cấp cao được pha trộn với Ý cảnh và cả Hỏa thuộc tính.

- Haizz, đúng là một vị đại năng kinh thể chuyển sinh a, từng chiêu thức, từng sức mạnh thể hiện ra đều khó tin như vậy.

- Với đẳng cấp, tri thức, kiến thức của chúng ta, thật sự là không thể lý giải hết được những gì một vị đại năng vượt quá hiểu biết chúng ta làm.

- ...

Đối với Susanoo mà Vô Thường thi triển, Kiểm Định Thiên Kính ngoài hai chữ “không biết” thì không hiện gì thêm, do vậy các bậc đại năng vốn đã thiếu thông tin, bản thân lại không thể cảm ứng được những sức mạnh gì đang xảy ra tại đại đấu trường cung điện, thế nên họ chỉ có thể đoán mò, dùng kiến thức tích góp được của bản thân để tự lý giải theo một hướng cho hợp lý với những khả năng một sinh linh có thể thực hiện, hoặc đơn giản hơn là bỏ qua, không cần suy nghĩ đến thứ mà bản thân không có khả năng biết.

Thế rồi tinh không Đại Thế Giới, nơi có những cặp mắt tồn tại dòm ngó lại một lần nữa quay về sự im lặng để theo dõi tiếp tình hình diễn biến cuộc chiến giữa Tinh Vũ Nguyệt và Vô Thường bên trong ảo cảnh của Vô Thường đã tạo ra.

Bất quá thì cũng đúng lúc này, một bóng người mờ mờ ảo ảo ẩn mình đâu đó trong Thiên Địa không rõ vị trí trên dưới, trái phải sau khi vô tình đi ngang qua và thấy được chiêu thức của Vô Thường liền ngẩn ngơ sững sờ.

“Sức mạnh khó hiểu này rốt cuộc là gì, tại sao ngay cả khi ta đã tu luyện đến cấp độ thông thiên thể này vẫn chưa từng kiến thức qua? Lẽ nào là...”

“Hừ, sư tôn đã tỉnh?!!! Ta phải nhanh chóng quay về gặp người”.

Cảm nhận được hỷ sự hiếm có vô cùng, bóng người dự tính ở lại quan sát Vô Thường nhiều hơn để đưa ra kết luận liền lập tức rời đi. Thậm chí ngay cả tình tiết người đang thi triển một sức mạnh khó hiểu kia cũng là Nhân tộc giống hần đều bị bỏ qua.

Quay trở lại đại đấu trường cung điện. Bên trong ảo cảnh.

-Phá!

Susanoo vừa ra, Vô Thường lập tức dùng ý niệm điều khiển hai tay hỏa nhân chém xoáy dạng vòng tròn, muốn hủy diệt năm phân thân thuộc tính của Tinh Vũ Nguyệt.

-Vụt.

Sức mạnh không thể cản, năm Tinh Vũ Nguyệt đang tiếp cận phạm vi 4m gần cạnh Vô Thường liền không kịp làm ra phản ứng bởi chính Tinh Vũ Nguyệt đang điều khiển chúng cũng đổ người tại chỗ mà không tiếp tục điều khiển chúng, thân thể cả năm người đều bị hỏa tay quét thành mây khói tan biến, Ngũ Hành Trận Pháp cũng bị phá giải.

-Phụt...

Ngũ Hành Trận bị phá hủy, Tinh Vũ Nguyệt nhận lấy phản phệ khiến nàng trắng bệch nôn ra một ngụm máu lớn, thân thể cũng từ ẩn trong không khí lộ ra bên ngoài.

Tinh Vũ Nguyệt trên tay nắm Khai Huyền Trường, bản thân nàng dù đã trọng thương, cơ thể suy yếu nhưng vẫn dữ tợn nhìn Vô Thường mà nói với vẻ cực kỳ không cam lòng.

-Ta không tin, ta không tin!!!

-Người... người... người làm sao có thể mạnh như vậy, người trước mặt ta chỉ là một nhân loại yếu nhược, ta một ngón tay đều có thể đè chết người...

Càng nói, vẻ mặt Tinh Vũ Nguyệt càng thêm dữ tợn, nàng cứ tựa như ma nữ tóc dài, áo trắng chết oan hiện hồn về.

Đồng thời xung quanh nàng, một luồng lực lượng sức mạnh dần bộc phát ra, không khí xung quanh cũng đều bị hỗn loạn, vặn vẹo lên.

-Ta có huyết mạch Thiên Vương cánh, ta là người sở hữu sức mạnh linh lực gấp trăm lần, ngàn lần người, là Thần Nữ Tinh Linh tộc với 13 loại thuộc tính, ta lại cũng đồng thời sở hữu Thần Thông thiên phú Áo Thần, trên tay là Tâm Binh Khai Huyền Trượng...**

**Tàn hồn tự bạch nên đôi lúc nó nói thiên phú của nó, không phải của TVN.

Không khí bạo động, đất cát loạn bay, cơn gió cũng bị cuốn vào vòng xoáy sức mạnh.

-Ta sinh ra đáng lẽ đều đã vô song trong cùng cấp bậc, không ai có thể đánh bại ta mà chỉ có thể cuối đầu xưng thần với ta. Thế nhưng mà...

Nói đến đây, gương mặt Tinh Vũ Nguyệt lập tức giống như ác quỷ, tóc vàng mượt dựng đứng lên trên bay mưa, quần áo trắng tinh khiết cũng dán chặt vào người làm hiện lên thân hình “siêu siêu nuốt”, vô cùng hấp dẫn mê người của nàng.

-Thế nhưng mà ta lại thua người, lại thua người!!!

Soạt.

Áo trắng của Tinh Vũ Nguyệt nổ tung.

-Tại sao, tại sao!!!

-Ta không cam lòng, ta không cam lòng!!!

-Á à gra...

Soạt.

Chiếc quần trắng của Tinh Vũ Nguyệt cũng tan tành, nàng hoàn toàn đã lộ thể ngọc ngà ra ngay trước mặt của Vô Thường.

Đứng ở bên kia, Vô Thường dù là đối diện khối thân thể “mỹ ngọc” đến chết người của Tinh Vũ Nguyệt, tiểu đệ nhỏ xíu thậm chí cũng đã ngốc đầu lên “chào cờ chào”, nhưng về mặt Vô Thường lại vô cùng nghiêm túc mà không phải “chạy dài thành sông” như một tên đại sắc lang dâm tặc.

“Đây có lẽ là chiêu cuối mang theo toàn bộ sức mạnh của nàng rồi, ta cũng phải dốc hết sức đón đỡ chúng, dù là đang trong ảo cảnh. Mà không biết, liệu Susanoo có chống được chiêu này không?”.

Cảm nhận sức mạnh khủng bố quán quanh người Tinh Vũ Nguyệt, phá hủy hết quần áo của nàng, đối với một chiêu toàn lực này, Vô Thường phải tôn trọng nàng mà cẩn thận tiếp lấy.

Bất quá thi đúng lúc này, Vô Thường bỗng nhiên cảm thấy chóng mặt, một mối từ đại não truyền đến.

“Chết tiệt, sử dụng Susanoo dù là trong ảo cảnh cũng khiến tinh thần của ta rơi xuống ngưỡng suy yếu, ta có lẽ không thể duy trì thêm ảo cảnh này vượt quá ba giây nữa”.

Trong truyện Naruto, Susanoo cần dùng một lượng lớn Chakra, một loại sức mạnh năng lượng tương tự như linh lực để duy trì hình thể sau khi triệu hồi. Tuy nhiên, Vô Thường khi tạo ra Susanoo này không dùng đến linh lực vì nếu dùng linh lực thì chẳng khác gì đang múa xiếc khi nhảy trước mặt Tinh Vũ Nguyệt khi linh lực của nàng mạnh hơn hẳn, mà hắn tạo ra Susanoo là bằng sức mạnh ý chí tinh thần.

Do vậy nên ý chí tinh thần của hắn ở thời điểm hiện tại là khá yếu, đã không đủ mạnh để duy trì thêm đồng thời cả ảo cảnh và Susanoo.

May mắn thay là hắn vẫn còn bên trong ảo cảnh nên việc thi triển Susanoo chỉ mất thêm một chút tinh thần lực, nếu là ở thực tại, sau khi đã mất quá nhiều tinh thần lực cho việc điều khiển ảo cảnh, hắn không thể duy trì Susanoo dù chỉ một giây.

“Haizz, xem ra trận chiến chỉ đến đây phải dừng lại, thang đo lường của ta xem như cũng khá đầy đủ thông tin rồi”.

Vô Thường ở bên này tính toán chuẩn bị phá giải huyền thuật.

Tinh Vũ Nguyệt ở đối diện vẫn không hề biết về những thứ mà nàng đang thấy và đang làm, tất cả đều chỉ là suy nghĩ của chính nàng bên trong huyền thuật. Nàng cứ thế, gương mặt vẫn tiếp tục dữ tợn la hét điên cuồng.

-Á à gá gà...

-Ta liều mạng với ngươi!

Quát gào hết sức to lớn, Tinh Vũ Nguyệt cảm Khải Huyền Trọng giờ lên cao, mũi trọng hướng về Vô Thường mà tích tụ toàn bộ sức mạnh còn lại của nàng để tạo ra một viên ngọc có mười ba sắc màu.

-Chết đi!

Tinh Vũ Nguyệt dồn tất cả sức lực còn lại hết lớn, ngay lập tức viên ngọc có đủ mười ba sắc màu từ Khải Huyền Trọng phóng ra, lao vô cùng nhanh về vị trí của Vô Thường.

-Bịch.

Tung ra được chiêu thức cuối cùng này, Tinh Vũ Nguyệt cũng bất tỉnh nằm trên đất vì tinh thần suy yếu đến ngưỡng buộc cơ thể tự động ngắt lịm.

-Biến đi.

Tinh Vũ Nguyệt đã ngắt cả bên trong lẫn bên ngoài ảo thuật nên Vô Thường cũng không giả bộ nữa, hắn đơn giản là giờ lên một ngón tay và búng một búng, viên ngọc mười ba sắc màu không biết ở bên ngoài thực tại sẽ mạnh mẽ như thế nào nhưng trúng một búng cách không này liền tan biến.

Bên trong ảo thuật do chính Vô Thường tạo ra, viên ngọc mười ba sắc màu đó dù có là chiêu thức của Thần, hắn cũng chỉ cần dùng một ý niệm là diệt gọn. Bởi lẽ, người thi triển ảo cảnh chính là người có sức mạnh vô cùng hư cấu nhất ở trong ảo cảnh do bản thân tạo ra.

-Phù... còn khoảng 20 giây, đủ để ngồi xuống chiếc ghế.

Suy tính thời gian, Vô Thường lập tức giải bỏ huyền thuật.

-Vụt.

Một bước chân dậm đà, Vô Thường tức thì đến bên cạnh Tinh Vũ Nguyệt còn nguyên vẹn quần áo nằm bất tỉnh trên nền gạch trắng mà dùng linh lực bế nàng lên, sau đó hắn liền tục vẽ ra hai cái phù lục dịch chuyển, đưa thân thể của cả hai chỉ trong tích tắc năm giây liền đến được vị trí của mười chiếc ghế.

Đặt Tinh Vũ Nguyệt ngồi trên chiếc ghế hạng sáu xong đầu đó, Vô Thường dĩ nhiên không ngu mà quay về chiếc ghế hạng nhất của bản thân, hắn vẫn còn một việc khôn nạn cần phải làm.

-Chỉ còn 13 giây thôi, ta phải tận hưởng giây phút thiêng liêng ngắn ngủi này a, hí hí hí...

Dãi roi đầy miệng, từng dòng, từng dòng cũng nhiều xuống đất, Vô Thường tức thì như “chó điên” lao vào cắn xé Tinh Vũ Nguyệt, hai tay mặt dù nhỏ nhưng bản lĩnh không hề nhỏ khi mỗi bên đều luồn lách qua khe áo của nàng, nhẹ đi vào da thịt lán mịn của nàng rồi đi đến hai “trái lê này này, tung tung” xoa nắn, vuốt ve liên tục.

“Oh men, đã quá! Mối nàng ấy đã thom lại ngọt ra đến cả nước, uống hoài không hết thể này thì say mê mất, nghiện mất, chết mất!”.

Môi ngậm chặt môi mềm của Tinh Vũ Nguyệt, Vô Thường cứ thế hưởng thụ vị ngọt, vị thơm, vị máu của cả hai khi hắn cố tình cho Tinh Vũ Nguyệt uống thêm máu của hắn vào cơ thể nàng.

-Khoan đã, dừng...

Ngự không trên bầu trời, Trần Kim lão giả chưa kịp phản ứng thì đã thấy Vô Thường hôn liếm Tinh Vũ Nguyệt điên cuồng, cứ như là chó dại đói khát lâu ngày không ăn, không uống. Thành ra khi bàn tay lão vừa giờ ra định ngăn cản hành động của hắn thì cũng chỉ đành phải thu hồi lại vì đã quá muộn ngay từ khi môi hai người chạm vào nhau.

-Tinh Vũ Nguyệt đã thua, với bản tính của Tinh Linh tộc, nàng ta chắc chắn sẽ thực hiện khế ước ảo mà trở thành vợ của Vô Thường, cho nên chuyện này ta ngăn cản cũng được, không ngăn cản cũng chẳng sao.

Đối với chủng loài Tinh Linh tộc, một chủng loài chỉ chung thủy duy nhất chế độ một vợ một chồng đến ngay cả Thiên Địa cũng phải tán thành và hình thành nên một pháp tắc riêng.

Sự việc một thành viên Tinh Linh tộc lần đầu môi chạm môi với một người khác giới và không cùng huyết thống sẽ ngay lập tức hứng chịu xuống quy tắc của Thiên Địa, khiến cả hai người sẽ ngay lập tức hình thành nên một mối liên kết cho - nhận về tất cả mọi mặt bao gồm cảm xúc, sức mạnh, suy nghĩ.

Từ đây, họ có thể dễ dàng giao tiếp tình cảm với nhau mà không cần ở bên nhau, thậm chí trong lúc đối địch còn có thể truyền sức mạnh qua lại, hiểu ý tấn công mà không cần truyền âm hay lời nói.

Tuy nhiên, đổi lại lợi ích đó thì họ chỉ có thể yêu duy nhất một người cho dù là người kia đã chết, họ vẫn không thể yêu người khác. Nếu sai phạm, cơ thể của họ sẽ đau nhói, con đau sẽ mạnh tăng theo mức độ tình cảm mà người phản bội yêu người khác, và khi tình cảm đạt đến mức độ da diết, hoặc hôn nhau, quan hệ “đâm thọc” với nhau, người phản bội sẽ bị phản phệ mà nổ tung cơ thể chết.

Đây là một đặc tính nguy hiểm nhất đối với nam nữ của bất kỳ chủng tộc nào yêu phải Tinh Linh tộc khi chỉ có thể yêu duy nhất một vợ hoặc một chồng, đã thế khi có tình cảm với ai dù chỉ là nhỏ nhen cũng bị con đau hành hạ thể xác, thể thần vô cùng.

Lúc này, Vô Thường và Tinh Vũ Nguyệt vốn đã có giao kèo khế ước ảo, nên nếu Vô Thường đã “ngu” đưa đầu vào chịu trận buộc bản thân sau này chỉ yêu được một người thì Trần Kim lão giả cũng không muốn can ngăn. Hắn ngu thì hắn chịu.

-Ê, dấu ấn gì đây?

Khi còn hai giây, Vô Thường cố gắng nuốt nước dãi vào lòng mà ngậm đắng nuốt cay dịch chuyển quay trở về chỗ chiếc ghế hạng nhất. Thế nhưng khi ngồi xuống, hắn chợt thấy bàn tay trái, ngay tại ngón áp út liền có một con dấu trông như hình vẽ của một chiếc nhẫn thì kinh ngạc kêu lên.

Trong đầu hắn tỉnh tâm cảm nhận một sợi giây liên kết tồn tại từ ngón tay của hắn dẫn đến một nơi nào đó.

“Hừm... cảm giác này là liên thông với Tinh Vũ Nguyệt, nhưng mà ta vẫn chưa kích hoạt máu của ta cơ mà?”

“Thấy bà, đây là pháp tắc, cái dấu ấn này là pháp tắc!!! Bỏ mày bị trúng lời nguyên rồi!!!”

“Ngu quá, ngu quá cơ, ta lại quên mất bọn Tinh Linh tộc ở thế giới trước của ta chỉ toàn bọn biết ếm bùa. Chết rồi, lần này chết tôi rồi...”

Phát hiện sự thật chưa được chứng minh, Vô Thường ngồi trên ghế hạng nhất không những không vui mà còn mếu máo khóc không nước mắt. Hắn cũng thật không ngờ hôn bậy, hôn bạ lại trúng ngay lời nguyên chưa thể xác định có hậu quả gì.

-Hết giờ, tất cả người không ngồi trên ghế đều thất bại.

Đúng lúc này, giọng trầm trầm của Trần Kim lão giả cũng vang lên, chấm dứt cuộc hỗn chiến soán ngôi mà trên thực tế thì cũng có thể gọi là một cuộc “một người phản định ngôi cho những kẻ khác”.

Một ít lý giải về Huyền thuật của Vô Thường cho một số bạn còn thắc mắc:

A là người tạo.

B là người bị đưa vào.

Khi B tung ra một quyền, trong đầu B sẽ biết được quyền đó sẽ có sức mạnh bao nhiêu, đi hướng nào ==>> Ảo thuật ngay lập tức dựa vào hiểu biết này của B để tạo ra một chiêu thức.

A là người tạo nên hắn không những biết B suy nghĩ gì mà còn có thể điều chỉnh tốt các loại hiệu ứng cho nó chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 129: Tổng kết ban thưởng (1)

Xuất hiện trước mặt Vô Thường, cách hần chừng 10m, Trần Kim lão giả sau khi đảo mắt một vòng những sinh linh bậc thấp có mặt tại nơi đây liền cũng không chờ đợi thêm một giây nào, lão ngay lập tức đọc xuống kết quả của cuộc tranh đoạt sinh khí lần thứ 106 giữa mười Giới.

-Hồn Chiến Soán Ngôi chấm dứt, vòng tranh đoạt sinh khí lần thứ 106 giữa mười Giới gồm Tinh Linh, Thiên Hồ, Long, Hồn, Khí, Quỷ, Mộc, Yêu, Ma, Nhân cũng đến thời điểm kết thúc với các thứ hạng như sau.

Lấy ra một quyển sách và cây bút, Trần Kim lão giả vừa đọc, vừa ghi chép lại thông tin thứ hạng của các chủng tộc để làm tư liệu khen thưởng, đồng thời báo cáo về cho các bậc đại năng trên cao.

-Ma Giới, Thiên Hồ Giới, Long Giới, Mộc Giới, Quỷ Giới, Khí Giới, Hồn Giới không có hạng. Tất cả đều quay trở về Giới ngay lập tức.

Lời Trần Kim lão giả vừa dứt, trên bầu trời liền chiếu xuống ba luồng sáng nuốt trọn thiếu nữ Khí tộc tên Trác Linh, thanh đại kiếm do chín thành viên Khí tộc hợp nhất và một làn khói đen đang gây thơ vui đùa bắt bướm bên ngoài đại cung điện đấu trường.

Chưa được một giây sau, tất cả mười một người đều biến mất khỏi mảnh đại lục thần bí.

-Xếp hạng thứ sáu với phần thưởng 1500 điểm sinh khí là Tinh Linh Giới. Vì không có phần thưởng thêm nên tất cả tộc viên đều quay về Giới.

Dứt lời, mười luồng sáng trên trời chiếu xuống đám người Tinh Linh tộc có bao gồm cả Tinh Vũ Nguyệt đang ngồi ngủ ngất tại chiếc ghế thứ sáu để mang họ rời đi khỏi cuộc tranh đoạt.

Tinh Vũ Nguyệt mặc dù đã trở thành vợ Vô Thường nhưng chỉ được hần cho hạng sáu cũng không phải là do hần không thương yêu nàng mà là vì hần đã hết cách.

Trước khi sắp đặt vị trí cho những người đang ngồi nơi đây, Vô Thường đều đã có tính toán một cách khoa học và hợp lý.

Với Tinh Vũ Nguyệt, Tinh Linh tộc đã luôn giành hạng nhất, một lần không được hạng cao cũng không mất mát gì.

Với tiểu Ly, nàng được hạng năm là vì hần còn cảm thấy bản thân nợ một chút tình cảm với nàng, trả được bao nhiêu, hần càng cảm thấy thanh thản bấy nhiêu.

Với Tiêu Thần, nếu không phải Nhân Giới thiếu quá nhiều sinh khí, hần sẽ một tay bóp chết tên này vì tiểu Nhã Nhã của hần. Nhưng vì kiếm sinh khí, hần đành tha cho Tiêu Thần lần này, đợi về sau có cơ hội gặp lại liền giết.

Với Diệp Văn Thanh, ngay lúc đầu khi mười người Nhân tộc vừa gặp mặt, Vô Thường đã nhanh chóng nhìn ra được giữa Diệp Văn Thanh và tiểu Nhã Nhã có quan hệ tốt đẹp dù không ai biểu hiện ra. Do vậy, Diệp Văn Thanh xứng đáng được hần tặng cho vị trí thứ ba để có thể lấy về một trong ba món Thiên Bình hoặc Thiên Cự vô cùng quý giá, mà có lẽ khi đem về Nhân Giới sẽ trở thành Pháp Bảo trấn Giới không chừng.

Với Phượng Tiên Nhã, nếu không phải chỉ khi được hạng nhất mới có thể hỏi Trần Kim lão giả một vấn đề, hần đã cho nàng ngồi vào chiếc ghế hạng nhất này chứ không phải hần hiện tại đang ngồi.

Cứu Phượng Tiên Nhã một mạng để giờ đây hậu quả mà Vô Thường nhận về chính là trái tim đang tự đóng cửa chặt lại của hần đang bị cảm xúc của Phượng Tiên Nhã ngày ngày thăm hỏi và gõ cửa. Thứ âm thanh nhói tai này, liệu rằng Vô Thường có thể chịu được bao lâu để rồi hần buộc phải đứng dậy và mở cửa (trái tim) ra mà quát mắng nàng một trận?

Biết được ngày đó sẽ đến, cái ngày mà hần dịu dàng ôm Phượng Tiên Nhã vào lòng âu yếm một cách chân tình sẽ đến, Vô Thường buộc phải bồi dưỡng nàng ngay từ lúc này, nếu không với thiên phú của hần, hần sẽ có một ngày bỏ rơi nàng ở lại phía sau như bao nhiêu mối tình đứt quãng giữa nhân vật chính và nữ nhân hần yêu trong các bộ truyện tiên hiệp hần từng đọc.

“Không gắn kết, không ai đau khổ. Nhưng khi gắn kết, tại sao ông trời lại bắt chúng ta phải chia lìa?”.

-Xếp hạng năm với phần thưởng 2000 điểm sinh khí là Yêu Giới. Do không có phần thưởng thêm nên tất cả đều quay trở về Giới.

Chín luồng sáng chiếu xuống mang đi tám thành viên Yêu tộc bất tỉnh và mang đi luôn cả Mộng Huyền Ly đang nhìn Vô Thường bằng một ánh mắt có tiếc nuối lại có dịu dàng đầy sự khó tả.

-Xếp hạng tư với phần thưởng 3000 điểm sinh khí là một thành viên của Nhân Giới. Do không có phần thưởng thêm nên bị buộc quay trở về Giới.

Một chùm sáng xuất hiện mang Tiêu Thần rời đi.

-Xếp hạng...

-Khoan đã tiền bối, văn bối có một thỉnh cầu.

Đoán biết được thế nào cũng sẽ có tình huống Trần Kim lão già đánh thức người nằm trong ba hạng đầu để họ lựa chọn phần thưởng Thiên Binh hoặc Thiên Cự, Vô Thường lập tức đứng dậy cung kính chen lời.

Thấy sự lễ phép, hiểu lễ nghĩa của Vô Thường, Trần Kim lão già nhú mày, dừng lại ghi chép mà hỏi.

-Người có chuyện gì?

Dù biết Vô Thường là đại năng chuyển thế, Trần Kim lão già cũng không nể mặt chút gì khi hẳn lúc này chỉ là một sinh linh bé nhỏ trước mặt lão. Nếu lúc này không phải hẳn lễ phép mà dùng thái độ lếu láo với lão, lão một tát đập chết.**

**Vì sao một Chí Tôn sợ Vô Thường còn một Thiên Vương lại có gan giết Vô Thường? Đơn giản là vì kiến thức của hai người về “đại năng chuyển sinh” Vô Thường là khác nhau.

-Thỉnh cầu tiền bối xếp hạng văn bối trước. Với hai người này, văn bối có nỗi khổ tâm riêng không muốn họ thấy mặt nên mong tiền bối giúp đỡ cho văn bối.

Vô Thường thẳng thắn nói.

Đối diện, Trần Kim lão già nghe thế liền nhìn hẳn, rồi lại nhìn Phượng Tiên Nhã và Điệp Văn Thanh đang ngủ trên ghế hạng hai, hạng ba.

Vài giây ngắn ngủi qua đi, lão gật đầu.

-Được. Dự là đến khi chỉ còn lão phu và người, lão phu có vài điều cần trao đổi riêng, nhưng xem ra phải trao đổi trước rồi.

Tiếp đó lão đọc kết quả liên quan đến thứ hạng của Vô Thường.

-Xếp hạng nhất với phần thưởng một vạn điểm sinh khí là một thành viên của Nhân Giới. Với hạng nhất này, người có thể chọn một trong bốn vật phẩm lão phu đưa ra ngay sau đây, đồng thời còn có thể hỏi lão phu một vấn đề nằm trong hiểu biết của ta.

Nói rồi, trong tay của Trần Kim lão già chợt xuất hiện bốn chiếc giới nhân xa hoa với bốn hình dạng khác nhau nằm thẳng một hàng dọc từ dưới lên.

Lão chỉ tay vào chiếc nhẫn có điều khắc tinh tế một bông hoa lam sắc dưới cùng nói.

-Món thứ nhất, Lưu Thủy Bình. Đây là một Chí Tôn bảo đa dụng với nhiều chức năng như tẩy rửa tạp chất, thanh lọc bệnh tật, làm bảo vật chứa người, dùng để luyện đan, dùng để làm dược viên trồng cây cỏ, vân vân, tóm lại rất nhiều, người nếu lấy nó thì về tự tìm hiểu thêm.

-Tuy nhiên ở Lưu Thủy Bình có hai vấn đề cần làm rõ với người.

-Thứ nhất Lưu Thủy Bình vốn là một món Chí Tôn bảo nên nó còn có khả năng công kích và bảo hộ, tuy nhiên vì mục đích tổ chức muốn đào tạo ra một chiến binh dũng mãnh để chống lại các thế lực độc ác chứ không phải một chiến binh chỉ biết dựa dẫm vào pháp bảo, thế nên hai khả năng công kích và bảo hộ đã bị phong ấn. Khi Lưu Thủy Bình nhận sát thương dù là đến từ Tông cảnh, nó sẽ tức thời biến mất, quay trở về tổ chức.

-Thứ hai, cứ mỗi hai trăm năm mà người không tăng lên một đại cấp bậc tu vi, Lưu Thủy Bình sẽ biến mất. Và khi người đã nắm giữ nó trong một nghìn năm, nó cũng tự động quay về tổ chức. Ừm, nói đúng ra thì vị Chí Tôn sở hữu Lưu Thủy Bình chỉ cho tổ chức của lão phu mượn nghìn năm để làm quà ban thưởng, hết nghìn năm phải trả lại.

-Người rõ rồi chứ?

-Văn bối rõ.

Thấy Vô Thường đã hiểu, Trần Kim lão già sau đó dời ngón tay, chỉ vào một chiếc nhẫn kề cạnh với hình dạng điều khắc các loại cổ ngữ khó hiểu.

-Món thứ hai, Điện tịch Thất Thức Ấn Pháp. Đây là toàn bộ các ghi chép kiến thức, kinh nghiệm, sự diễn giải và bao gồm cả các loại chiêu thức từ Nhất Thức Ấn đến Thất Thức Ấn của một vị Chí Tôn ẩn danh.

-Người biết đấy, quyền điện tịch này có mặt ở đây là vì vị Chí Tôn ẩn danh muốn tìm về một đệ tử tâm đắc. Nếu chọn nó, người trong vòng nghìn năm luyện thành Tam Thức Ấn, người xem như đã trở thành đệ tử đầu tiên của vị Chí Tôn đó.

-Làm đệ tử của một Chí Tôn, người không biết được đó là vinh quang cỡ nào đâu a!

Nói đến câu này, gương mặt Trần Kim lão già hiện lên vẻ ao ước, mong muốn và khát khao vô cùng.

Nhìn thấy vẻ mặt này của lão, Vô Thường mặc dù không biết Chí Tôn là cái giống động vật gì nhưng chắc chắn sẽ rất khủng bố. Một kẻ thần bí như Trần Kim lão già mà còn phải ao ước trở thành đệ tử, điều đó đã cho thấy sự khủng khiếp của Chí Tôn cảnh.

-Tuy nhiên, như ngươi cũng đã biết, Án là một loại sức mạnh mà không phải chỉ cần có tu vi hay thiên phú linh ngộ cao là có thể học được. Ngươi có thể chọn nó nhưng chưa chắc nó đã chọn ngươi, thế nên hãy suy nghĩ kỹ trước khi lựa chọn vì nếu nó không chọn ngươi, điển tịch này chỉ là một sấp giấy vô dụng. Và khi nghìn năm qua đi, nó sẽ quay về với chủ của nó.

Trần Kim lão giả mặc dù biết Vô Thường hẳn là đã biết những thông tin này vì hẳn vốn là Chí Tôn chuyển sinh, nhưng lão vẫn phải theo quy tắc mà nói.

-Vâng, vẫn bồi hiểu được.

Vô Thường gật đầu, Trần Kim lão giả lại chỉ ngón tay đến chiếc nhẫn thứ ba đã được lắp lên vài viên đá quý xinh đẹp.

-Món thứ ba, Thái Lam Hà Kiếm, bội kiếm luôn mang theo bên người của một Chí Tôn cảnh từ nhỏ cho đến lớn. Món này cũng tương tự như món thứ hai vì mục đích chính là tìm kiếm đệ tử tâm đắc, nhưng đối với món này nó còn có một lời nhắn đến từ vị Chí Tôn kia với nội dung “nếu người nhận là nam nhân, chỉ cần hắn được nàng chấp thuận và sau này có thể tiếp ta một chiêu, ta sẽ gả cho hắn làm vợ”.

-Một lời nhắn vô cùng hấp dẫn a.

Nói lời này, Trần Kim lão giả liền nháy mắt cười gian với Vô Thường đối diện.

Lấy được một Chí Tôn cảnh làm vợ, chuyện nào còn có thể sung sướng bằng? Với lại lão cũng biết Vô Thường là một Chí Tôn cảnh khủng khiếp chuyển sinh nên cái chuyện có thể tiếp vị nữ Chí Tôn đó một chiêu là quá dễ dàng, Vô Thường dường như chỉ cần lấy lại thực lực cũ liền đã có sẵn một cô vợ đang chờ được rước về phòng đây, quá mức hương diễm.

“Áy ta lại quên, hẳn hiện tại đã cùng Tinh Vũ Nguyệt làm phu thê không thể rồi, hẳn dù có khả năng bế nữ Chí Tôn lên giường nhưng giờ cũng đã không còn khả năng đó. Có lẽ bế quan nhiều năm rồi chuyển sinh nên không biết Tinh Linh tộc có đặc tính kinh dị như vậy a, tội nghiệp, tội nghiệp”.

Bất chợt nhớ đến tình huống Vô Thường “trót dại” nên Trần Kim lão giả liền thu hồi nụ cười, lão tiếp tục cung cấp thêm thông tin về Thái Lam Hà Kiếm.

-Ừ hừm... từ “nàng” trong lời nhắn ý chỉ là kiếm linh của Thái Lam Hà Kiếm. Nếu chọn kiếm, ngươi còn phải đánh thức được kiếm linh này mới có được mọi tri thức về kiếm đạo của vị nữ Chí Tôn kia. Còn nếu trong vòng trăm năm ngươi vẫn chưa đánh thức được kiếm linh, hoặc dù đã đánh thức nhưng kiếm linh kia ghét cay ghét đắng ngươi, Thái Lam Hà Kiếm sẽ quay trở về tay chủ nhân của nó.

-Và món thứ tư cũng là món cuối cùng.

Trần Kim lão giả chỉ vào chiếc nhẫn cuối cùng có hình dạng hoàn toàn bình thường, đem trộn với vài chiếc giới nhân cấp thấp cũng sẽ không thể nhận ra điểm khác biệt.

-Thông Thiên Bảo Bình. Đây là một Chí Tôn bảo có tích hợp một trận pháp không gian khiến cho đáy bình kết nối với Đại Thế Giới, từ đó giữa bình và Đại Thế Giới sẽ có sự liên thông khí với nhau. Sở hữu Thông Thiên Bảo Bình, ngươi liền có thể hấp thụ linh khí, thánh khí, vân vân khí mà Đại Thế Giới có.

-Đây là một món mà nếu như lão phu không nhận được chỉ thị mới từ các bậc đại năng thì lão phu sẽ khuyên ngươi lấy nó, lý do vì sao thì ngươi tự hiểu, nếu không hiểu được thì xem như nó không có duyên với ngươi.

-Và điều tất nhiên, nghìn năm sau ngươi phải trả lại Thông Thiên Bảo Bình.

Giữa Nhân Giới nhỏ bé của Vô Thường và Đại Thế Giới to lớn của Trần Kim lão giả có một sự khác biệt về “chất lượng” của các loại khí. Một tu luyện giả có 50 sợi xích khí hấp thụ linh khí ở Nhân Giới và tạo ra sức mạnh linh lực dĩ nhiên sẽ không thể mạnh bằng một tu luyện giả có 50 sợi xích hấp thụ linh khí ở Đại Thế Giới và tạo ra linh lực.

Đây là lý do rõ nhất mà Trần Kim lão giả muốn Vô Thường lấy Thông Thiên Bảo Bình, tuy nhiên vì đã nhận được chỉ thị nên lão lại từ “muốn Vô Thường lấy” chuyển sang “không muốn Vô Thường lấy”.

Lời nói bề ngoài lão nói với Vô Thường là vậy, nhưng nếu Vô Thường không thể hiểu ý câu nói lão muốn nhấn chính xác điều gì, mà cuối cùng vẫn chọn Thông Thiên Bảo Bình thì xem như hẳn không đủ trí tuệ.

Bất quá trong đầu Trần Kim lão giả tin rằng, một vị Chí Tôn chuyển sinh chắc sẽ không ngu.

-Đó là tất cả bốn món nằm trong mục ban thưởng cho người xếp hạng nhất của cuộc tranh đoạt lần thứ 106 này. Ngươi hãy lựa chọn một món đi, sau đó chúng ta lại nói chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Tổng kết ban thưởng (2)

- Văn bối xin lựa chọn điển tịch Thất Thức Ấn Pháp.

Không nghĩ ngợi nhiều, Vô Thường lập tức cung kính hướng Trần Kim lão giả nói.

Món thứ nhất, Lưu Thủy Bình là một pháp bảo nhiều tính năng hữu dụng, rất thích hợp cho việc tạo lập một thế lực chi toàn quái vật của hắn. Tuy nhiên nó lại quá yếu, lỡ hôm nào hắn xui nên đi ra đường gặp đúng một vị Tông cảnh đánh loạn và trúng hắn, vậy xem như hắn mất trắng. Hắn không chọn.

Món thứ ba, Thái Lam Hà Kiếm trực tiếp bị hắn bỏ qua ngay tức khắc vì hắn sợ lại có thêm một cô vợ, đã thế còn là cô vợ cách biệt ít nhất ngàn năm tuổi. Ai biết nàng đã qua tay bao nhiêu nam nhân “sơ mối”. Nếu chọn, rồi thấy nàng ta đẹp bắt về làm vợ, cuối cùng phát hiện bản thân đang đồ vô giùm người khác thì cay đến “hở d...”.

Món thứ tư, Thông Thiên Bảo Bình đúng là một vật tốt đáng được lưu tâm nhất vì nó trực tiếp giúp tu luyện giả tăng lên về “chất”, khiến người có thiên phú sơi xích ít hơn vẫn có thể so bì linh lực với người có thiên phú mạnh hơn vài sơi, cũng có thể nói là nó giúp tăng thêm vài “sơi xích ảo” cho tu luyện giả. Nhưng Vô Thường không lựa chọn vì hai nguyên nhân.

Thứ nhất, câu nói “là một món mà nếu như lão phu không nhận được chỉ thị mới từ các bậc đại năng thì lão phu sẽ khuyên người lấy nó” của Trần Kim lão giả rõ ràng muốn ám chỉ rằng “lúc trước ta muốn người lấy, giờ thì không”, nó ách phải có nguyên nhân.

Thứ hai và cũng là nguyên nhân chính yếu nhất, hắn đang muốn cải tạo linh lực thành một loại sức mạnh mới dựa vào Thiên Địa Thể và việc hấp thụ Thiên Địa Ngự, cho nên linh lực có mạnh hay yếu cũng sẽ không còn quan trọng nữa. Và giả sử nếu hắn thất bại, bản thân vẫn phải sử dụng linh lực là dạng năng lượng sức mạnh chính thì cũng không quan trọng, bởi với thiên phú một vạn sơi xích của hắn thì một Linh Sư cảnh của Đại Thế Giới được đưa xuống hắn đều sẽ đánh nổ.

Món thứ hai, điển tịch Thất Thức Ấn Pháp được Vô Thường lựa chọn cũng không phải do hắn chỉ còn nó để chọn, mà hắn chọn là vì hắn đã ngắt ngay từ đầu, ngắt đến thứ sức mạnh của “Ấn”.

Có điển tịch này vào tay, Vô Thường không đơn giản chỉ có thêm sức mạnh “Ấn” tung hoành, mà hắn còn có thêm một nguồn tư liệu để nghiên cứu rằng “tại sao lại có những thứ sức mạnh như vậy, liệu ta có thể tự sáng tạo ra một sức mạnh chỉ của riêng ta dưới sự trợ giúp của Siêu Nhân Tâm Đan và Thiên Địa Ngự hay không?”. Đó là lý do chính đáng hắn chọn Thất Thức Ấn Pháp.

Thiên Họa ngày trước hay Vô Thường lúc này, hắn vẫn luôn ghi nhớ một điều do chính hắn đúc kết thành.

“Sống trên đời, người nếu muốn trở thành một vị nhân thì đơn giản chỉ cần hóa bản thân thành cái bóng của ai đó nổi tiếng. Nhưng nếu người muốn trở thành một vĩ nhân, vậy thì người cần phải có sự khác biệt”.

Vì trong xà phòng rửa chén có chất tẩy rửa vết bẩn, thế nên khi người ta rửa chén, người ta dùng một chai nước rửa chén. Còn Vô Thường khi rửa chén lại dùng một loại hỗn hợp các chất có giá rẻ do hắn tự tạo để rửa chén, vì chúng cũng là một loại chất tẩy rửa vết bẩn.

Tu luyện, tại sao phải bắt đầu từ Phàm cảnh, sau đó tiến đến Linh Nhân cảnh, Linh Sư cảnh,...

Tu luyện, tại sao phải dùng Tâm Đan dung luyện linh lực, thăng cấp linh lực để bản thân mới có thể đột phá cảnh giới cao hơn?

Tu luyện, tại sao phải cảm ngộ, phải minh ngộ để có thể tung ra chiêu thức mạnh hơn?

Tu luyện, tại sao, tại sao, tại sao, vô vàng cái tại sao?

Vô Thường hắn muốn biết, thế nên hắn phải thu về tất cả những thông tin hữu ích để tự tổng hợp phân tích. Và khi hắn đã hiểu rõ rồi thì...

-Quyết định rất nhanh và rất liều mạng, nhưng nếu người đã quyết đoán như vậy thì điển tịch Thất Thức Ấn Pháp là của người rồi.

Nghiêm mặt nhìn Vô Thường một giây, Trần Kim lão giả liền lấy chiếc giới nhẫn có điều khắc cổ ngữ khó hiểu đưa cho Vô Thường.

-Cái không gian giới chỉ này xem như quà tặng đính kèm, sức chứa của nó ngang với một khoà tình cầu. Ngàn năm sau, điển tịch Thất Thức Ấn Pháp có mất nhưng nó sẽ là món quà an ủi cho người.

-Đa tạ tiền bối ưu ái.

Vô Thường hai tay nhận giới nhẫn cười nhẹ cảm tạ.

Trần Kim lão giả thấy hành động này liền vội phân minh.

-Không, cái không gian giới chỉ đó mới thật sự là phần thưởng chính, còn Thất Thức Ấn Pháp, Thái Lam Hà Kiếm, Thông Thiên Bảo Bình hay Lưu Thủy Bình chỉ là phần thưởng phụ nên mới có thời hạn thôi à. Chứ lão phu làm sao có đủ bản lĩnh cho không người một cái giới chỉ cấp cao chỉ chuyên dùng cho Thiên Đế cảnh được đây.

-Mà thôi, thời gian của lão phu có hạn nên chúng ta lại qua vấn đề khác cần bàn. Ngươi hiện tại có thể hỏi lão phu duy nhất một vấn đề, và tùy vấn đề đó nằm ở mức độ nào, lão phu sẽ trả lời ngươi hoặc không.

Nghe thế, Vô Thường vừa đeo chiếc nhẫn chứa điển tịch Thất Thức Ấn Pháp chồng lên một ngón tay khiến bàn tay nhỏ có mười ngón nhưng lại chứa tổng mười một chiếc nhẫn, hần liền chưng cầu ý kiến.

-Vâng, vậy mong tiền bối cho vấn đề nhiều nhất ba phút để suy nghĩ thấu đáo câu hỏi.

-Không được, ngươi chỉ có một phút thôi.

Trong đầu mắng chửi rằng “ngươi là Chí Tôn cảnh, ta không hỏi ngươi thì thôi, ngươi hỏi ta thì có cần nhiều thời gian như vậy?” thế nên Trần Kim lão giả trực tiếp ép hạ thời gian của Vô Thường xuống.

“Lão già chết tiệt”.

Chửi thầm trong lòng một câu, Vô Thường cũng không cần nghĩ nữa, hần lập tức nói.

-Tu luyện...thật chất là gì mà Tông cảnh lại có thể giết được Linh Sư cảnh, Đế cảnh lại giết được Tông cảnh, Thiên Nhân cảnh lại giết được Thánh cảnh?

Vô Thường nếu đã không trộm được kiến thức của Trần Kim lão giả về tu luyện, vậy thì hần chỉ còn cách hỏi, thiết nghĩ lão sẽ trả lời được vài đáp án hần cần.

“Hử?”

Nghe câu hỏi chỉ trong năm giây, Trần Kim lão giả tức thì nhủ mảy không hiểu.

“Cái vấn đề này không phải hần còn rành hơn ta sao? À, có lẽ hần chỉ hỏi cho có nên mới nhanh như vậy nghĩ ra câu hỏi. Mà thôi, ta nếu đã nói thì cũng giữ lời, những gì ta biết về tu luyện đều nói cho hần. Kéo không hần lại dùng kiến thức của hần để bắt bẻ ta ăn nói hàm hồ thì khó”.

Nghĩ vậy, Trần Kim lão giả trả lời Vô Thường.

-Cái vấn đề mà ngươi hỏi, lão phu sẽ trả lời khá dài dòng và có chút khó hiểu, thế nên ngươi hãy lắng tai nghe kỹ, lão phu sẽ không nói lại lần hai.

- Vâng.

Rất kỳ lạ khi thấy Vô Thường làm hành động nhắm mắt hồng tập trung tư duy, tư tưởng trong khi hần rõ ràng đã biết, Trần Kim lão giả cũng vội bỏ qua, bắt đầu bài giảng của mình.

-Nói về vấn đề tu luyện, chúng ta nên bắt đầu trở về lúc Thiên Địa tạo ra các loại khí...

Không rõ năm tháng nào, chỉ biết dựa theo kiến thức của những lịch đời tổ tông cổ đại thì ban đầu thế giới chỉ có Thiên Địa, sau đó Thiên Địa sinh ra rất, rất nhiều các loại khí có cứng, có dày, có kỳ lạ, có mỏng...

Đến một ngày, các loại khí va chạm vào nhau, dung hợp hoặc tác động qua lại, hoặc tại thành một vụ nổ khí, sau đó lại trải qua vô số năm tháng, một số loại khí đột nhiên hóa thành đá, tái tạo nên những tinh cầu, những khí khác lại hóa thành sinh khí tạo nên cây, tạo nên nước,... rồi từ đó dần dần hình thành vạn vật trên cõi đời cho đến ngày nay, kể cả sinh vật.

Sinh vật được các loại khí sinh ra có chia làm hai phái chủ yếu.

Phái thứ nhất là vật vô tri hoặc không hề có khả năng hấp thụ năng lượng khí để tăng tiến sức mạnh.

Phái thứ hai là sinh vật có được khả năng hấp thụ năng lượng khí để tu luyện được gọi là tu luyện giả, hay những sinh vật này còn được gọi là con của Thiên Địa vì được Thiên Địa trao cho khả năng trở nên mạnh mẽ.

-Ngươi biết đấy, việc hình thành nên các chủng tộc khác nhau trên thế giới là do mỗi một chủng tộc đều được hình thành từ một loại khí riêng. Và Ma tộc có Ma Tâm, Nhân tộc có Tâm Đan, Yêu tộc có Hạch Tâm, các chủng tộc khác đều có một cái “Tâm” để tu luyện, thứ này được xem là món quà quý giá nhất mà Thiên Địa ban tặng cho những đứa con của nó. Ta và ngươi cũng như vậy.

-Ngươi hỏi lão phu, tu luyện thật chất là gì? Lão phu xin trả lời ngươi, tu luyện chính là để mạnh hơn người khác, để bảo vệ tốt tính mạng cả ngươi và những người ngươi yêu quý.

Thiên Địa tạo cho sinh vật khả năng tu luyện, nhưng tu luyện giả ngay từ đầu dĩ nhiên không biết được điều này nên họ so với người bình thường chỉ mạnh hơn chút ít.

Thế rồi cho đến một ngày, tại một nơi nào đó có một vị thiên tài sinh ra nhưng ngay từ khi còn nhỏ đã bị người diệt đi cả gia đình, bản thân được cha mẹ yểm trợ chạy vào rừng ẩn nấp. Từ đây, vị cường giả đầu tiên ra đời nhờ cơ duyên và trí tuệ của bản thân khi muốn phục thù cho gia đình. Sau đó lại trải qua nhiều đời nghiên cứu kiến thức vị cường giả đầu tiên để lại rồi không ngừng kế thừa, phát triển qua năm tháng, hệ thống tu luyện mới trở nên hoàn chỉnh như ngày nay.

Và mục đích tu luyện cũng là từ cái chết của gia đình vị cường giả đầu tiên hình thành, tu luyện để trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ mới giữ được mạng, những thứ còn lại chỉ là nhu cầu riêng tư của mỗi người khi đã được an toàn, chẳng hạn như trường sinh bất tử, thống trị muôn loài...

-Do vậy nên người mặc dù có Tâm Đan, nhưng người cũng có quyền lựa chọn không muốn trở nên mạnh mẽ để làm Phàm Nhân cho đến hết đời.

-Người hỏi lão phu, tu luyện thật chất là gì? Lão phu xin trả lời người, tu luyện chính là việc hấp thụ các loại khí, chẳng hạn như linh khí ứng với Linh cảnh, môn khí ứng với Tông, Tướng, Tôn, Đế cảnh, thánh khí ứng với Thánh, Phá Giới cảnh, thiên khí ứng với Thiên Nhân cảnh trở lên, vân vân khí, miễn chỉ cần những loại khí nào mà cơ thể có thể hấp thụ được liền hấp thụ để cải tạo phẩm chất sinh linh, tiến hóa từ sinh linh bậc thấp lên sinh linh bậc cao nhờ việc tiếp nhận Thiên Kiếp do Thiên Địa tạo ra mỗi khi người tiến cấp từ Linh Sư đến Tông cảnh, rồi từ Tông cảnh tiến cấp về sau.

Đối với nhiều sinh linh ở các loại Giới thấp hơn so với Trần Kim lão giả hoặc không có hiểu biết thì luôn cho rằng Thiên Kiếp là do Thiên Địa giận dữ đưa xuống để hủy diệt người, không muốn người đạt đến cấp độ sức mạnh cao hơn. Nhưng trên thực tế, đối với những người hiểu biết thì không phải, Thiên Kiếp chỉ đơn giản là một món quà vô giá chứ không phải con giận dữ như trong lời đồn thổi của những kẻ ngu xuẩn.

Mọi sinh linh trên thế giới khi sinh ra đều chỉ có phàm thể, phàm thể lại chỉ có thể hấp thụ linh khí mà không thể hấp thụ được các loại khí khác như môn khí, thánh khí. Thế nên khi sinh linh đạt đến cấp độ sức mạnh linh lực cao nhất hoặc sức mạnh cùng cấp bậc và đủ tiêu chuẩn quy tắc của Thiên Địa, Thiên Địa sẽ sẵn lòng rủ lòng thương để phái Thiên Kiếp xuống, độ kiếp cho cơ thể sinh linh, tiến hóa sinh linh thành một cấp bậc khác có thể hấp thụ được năng lượng khí mạnh mẽ hơn nhiều lần so với linh khí.

Tuy nhiên, quá trình cải tạo thân thể dưới Thiên Kiếp thật sự rất đau đớn, đau đớn về cả tâm hồn lẫn thể xác và độ mạnh yếu cũng tùy vào sức mạnh to hay nhỏ của sinh linh độ kiếp, thế nên chỉ cần tâm tính không đủ kiên cường liền sẽ phải tử vong ngay tại chỗ. Do vậy, ngay trước khi từ Linh Sư tiến cấp thành Tông cảnh, sinh linh vẫn có thể lựa chọn độ kiếp hoặc không, người mẹ tốt Thiên Địa vẫn cho họ lựa chọn giữa hai điều này.

-Haizz, nhiều tiểu oa nhi thiếu kiến thức lại cho rằng mẹ Thiên Địa độc ác, không muốn chúng được thăng cấp, nói tu luyện này nọ là nghịch thiên nên bị Thiên Kiếp, ài, thật là buồn cho mẹ Thiên Địa. Họ dường như không hiểu một điều đơn giản rằng, nếu như mẹ Thiên Địa ác như vậy thì người đầu cần phải tạo ra linh khí, thánh khí, thiên khí để mọi sinh linh đều được tu luyện, nếu mẹ Thiên Địa ác vậy thì sao không tiêu diệt hết sinh vật đi a, để họ tu luyện rồi lại ghét không phải là quá vô lý sao?

-Mà thôi, lão phu không nhắc thêm đến chuyện này. Chúng ta lại bàn tiếp vấn đề “tu luyện thật chất là gì” của người.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Tổng kết ban thưởng (kết)

Trần Kim lão giả khẽ lắc đầu thở dài, nhưng mà khi thấy Vô Thường vẫn nhắm mắt tĩnh tâm, nãy giờ lão than thở tiếc thương mẹ hiền Thiên Địa cứ như bị hấn trực tiếp bỏ qua, lão khẽ giật giật khóe miệng lại bình tĩnh nói tiếp.

-Người hỏi lão phu, tu luyện thật chất là gì? Lão phu xin trả lời người, tu luyện chính là để thăng đẳng cấp sinh linh, từ sinh linh bậc thấp đi đến sinh linh bậc cao nhờ vào việc độ qua Thiên kiếp do Thiên Địa ban tặng.

-Ở Nhân Giới của người có linh khí, linh khí cấp cao hay còn gọi môn khí, thánh khí và thiên khí. Tại sao từ Linh Sư cảnh đến dưới Linh Sư cảnh đều phải hấp thụ và chỉ hấp thụ được duy nhất linh khí, tại sao Tông, Tướng cảnh lại phải hấp thụ môn khí, môn khí nằm ở nơi nào...

Linh khí, môn khí, thánh khí thật ra luôn tồn tại xung quanh mọi sinh linh, tuy nhiên vì sinh linh ban đầu được sinh ra đều chỉ là sinh linh bậc thấp nên họ chỉ có thể cảm nhận thấy linh khí rồi hấp thụ chúng, còn môn khí và thánh khí thì không cảm nhận được, cũng không thể hấp thụ, thiên khí thì tồn tại bên ngoài tình không.

Sinh linh bậc thấp hấp thụ linh khí sau khi trải qua Thiên kiếp tẩy lễ sẽ thành sinh linh bậc cao có thể cảm nhận, hấp thụ môn khí, ngoài ra thì sinh linh bậc cao nào còn có một số năng lực đặc thù chẳng hạn như ngự không phi hành.

Sinh linh bậc cao môn khí sau khi trải qua nhiều lần Thiên kiếp từ Tông lên Tướng, từ Tướng lên Tôn, từ Tôn lên Đế, từ Đế lên Thánh cảnh sẽ thành sinh linh bậc cao hơn có thể cảm nhận, hấp thụ thánh khí, ngoài ra còn khai mở được một số năng lực đặc thù.

Và cứ thế, cứ mỗi khi sinh linh đang ở đẳng cấp yếu, khi trải qua Thiên kiếp liền sẽ trở thành sinh linh bậc cao hơn nữa với khả năng cảm thụ được năng lượng khí mạnh hơn tồn tại và hấp thụ nó, hóa nó thành chính sức mạnh của bản thân.

Đây là ý nghĩa và con đường đúng nhất mà một tu luyện giả cần bước theo trên con đường tu luyện

-Người hỏi lão phu, tu luyện thật chất là gì? Lão phu xin trả lời người, tu luyện chỉ là bấy nhiêu thôi, nó đơn giản, dễ hiểu lại cũng không đơn giản, không dễ hiểu.

-Lĩnh ngộ, cảm ngộ, minh ngộ về thuộc tính, về Thần thông, về Công pháp, về mọi mọi thứ xung quanh, tất cả đều chỉ là nhằm giúp sức mạnh của sinh linh đạt đến tiêu chuẩn quy tắc để mẹ Thiên Địa có thể phái Thiên kiếp xuống mà thôi. Thế nên có một số sinh linh dù vẫn còn thanh xuân, trai trẻ gặp bình cảnh, không thể tăng thêm sức mạnh chính là đang kẹt ở sự "ngộ". "Ngộ" chưa tới, sức mạnh chưa thành, Thiên kiếp sẽ chưa giáng...

Tu luyện nói đơn giản, dễ hiểu là chỉ cần ba bước chính.

Bước một, hấp thụ năng lượng khí tạo thành sức mạnh sử dụng.

Bước hai, tăng cấp sức mạnh dựa vào lĩnh ngộ, cảm ngộ, minh ngộ về mọi thứ có thể lĩnh ngộ, cảm ngộ, minh ngộ để đạt đến tiêu chuẩn của mẹ Thiên Địa.

Bước ba, hứng chịu Thiên kiếp, trải qua Thiên kiếp, đề thăng thành sinh linh cấp cao rồi tiếp tục vòng lặp bước một.

Tu luyện nói không đơn giản, không dễ hiểu bởi ba bước đều có điều kiện hoặc tình cảnh khó khăn, khan hiếm.

Ở bước một. Năng lượng khí có chỗ ít, có chỗ nhiều nên tu luyện giả tùy vào nơi sinh sống mà có tốc độ tu luyện nhanh hay chậm. Cũng vì nguyên nhân như vậy, chiến tranh mới diễn ra liên miên để tranh giành nơi nhiều năng lượng khí, kẻ yếu chỉ có thể ở nơi hẻo lánh, ít năng lượng khí tu luyện.

Ý nghĩa ẩn bên trong bước một đã chính là một cái khó khăn, đâm máu lớn.

Ở bước hai. Lĩnh ngộ một điều gì đó từ kinh nghiệm của một người am hiểu đã là chuyện khó khăn. Cảm ngộ một điều gì đó từ những thứ xung quanh càng khó khăn hơn nữa. Minh ngộ (tự ngộ) lại dường như đã là chuyện không thể nào, nó khó khăn thậm chí còn hơn chuyện gặp được oan hồn cô dâu muốn trả thù người chồng đã nhẫn tâm sát hại cô ấy.

Ý nghĩa ẩn bên trong bước thứ hai đã chính là một cái yêu cầu vô cùng lớn về trình độ biết tư duy, suy nghĩ của sinh linh.

Ở bước ba. Thiên kiếp là một kiếp nạn đem thiên lôi từ trên trời đánh vào thân thể sinh linh, đánh vào linh hồn sinh linh tạo nên một nỗi đau vô tận khủng khiếp. Nỗi đau này có thể được ví như một nam nhân “khí huyết phùng cương, xuân xanh sung mãn đỉnh cao” nhưng lại đột nhiên bị người thiên mất tiêu đệ đệ còn chưa được “hưởng” lần nào, hoặc một nữ nhân yêu mù quáng một nam nhân say đắm rồi cuối cùng bị nam nhân đó bỏ rơi, thậm chí còn bị đem ra làm trò tiêu khiển cho những tên đốn mạt. Nỗi đau này, ai, ai, và ai có thể thấu được?

Thiên kiếp giáng xuống đem đến đau đớn vô cùng nhưng sự hủy diệt mạnh hay yếu ẩn bên trong nó lại phụ thuộc vào tinh thần. Chính vì vậy nên sinh linh khi đau đớn vì Thiên kiếp mà không cố gắng chịu đựng, kiên trì để giữ vững tinh thần sẽ khiến tinh thần suy giảm, đồng nghĩa với sự hủy diệt trong Thiên kiếp càng trở nên mạnh mẽ hơn, và nếu tinh thần sụt giảm đến một mức nào đó mà có thể là bất tỉnh, sinh linh sẽ bị Thiên kiếp hủy diệt. Còn sinh linh mà chịu đựng được sẽ thành sinh linh bậc cao, từ đó dưới kinh nghiệm độ kiếp đã có, những Thiên kiếp về sau sẽ dần dần nhẹ nhàng cho đến không hề có cảm giác đau đớn gì cả.

Tuy nhiên, Thiên kiếp không chỉ có nỗi đau và sự hủy diệt sinh mạng, mà nó còn mang đến cơ hội cho kẻ thù tìm đến trả thù. Bởi lẽ, người độ thiên kiếp phải chịu một áp lực tinh thần và nỗi đau rất lớn, gặp kẻ thù thì sức còn nhưng tâm trí nào còn?

Chưa kể, nếu độ kiếp đang có xu hướng thành công thì sức mạnh sẽ dần suy giảm về con số không, đến khi thành công thăng cấp sinh linh thì đã giống như một phạm nhân chỉ có sức mạnh khí lực tay chân, hay còn gọi là thời kỳ suy yếu sau đột phá. Đây tuyệt đối là một cơ hội vô cùng tốt để giết người cướp của, trả thù, hay vì mục đích khác.

Ý nghĩa ẩn bên trong bước thứ ba dường như đã là một cửa “Tử” không thể từ chối.

-Hết rồi, lão phu chỉ có kiến thức bấy nhiêu để giảng giải thôi, muốn chuyên sâu hơn thì với năng lực của ta, ta rất tiếc là không thể.

-Nhiều đây đã đủ thừa tiền bối, văn bối cảm tạ giải đáp khuất mắt trong lòng.

Nhẹ nhàng mở đôi mắt sắc bén, Vô Thường cảm tạ.

-Đây chỉ là điều ta phải làm mà thôi. Được rồi, phần thưởng của ngươi đã được ban tặng, ngươi đáng lẽ phải quay về giới nhưng do nhận được chỉ thị đến từ các bậc đại năng, ta còn có chuyện muốn bàn với ngươi.

Nghiêm túc nhìn Vô Thường thấp chi đến eo mình, Trần Kim lão giả nghiêm nghị nói.

-Ngươi... có muốn gia nhập vào tổ chức của lão phu, đi đến Đại Thế Giới để tu luyện hay không?

-...

Nhận được câu hỏi này, Vô Thường mặt lạnh để đạt đến sự trấn tĩnh cao nhất mà im lặng tính toán.

Trần Kim lão giả đối diện cũng biết Vô Thường cần suy nghĩ để đưa ra lựa chọn, lão lại nói thêm thông tin, mục đích dĩ nhiên là làm an lòng vị Chí Tôn chuyển sinh này.

-Gia nhập tổ chức của lão phu, ngươi muốn gì, tổ chức ta đều dốc sức đáp ứng nếu nó nằm trong khả năng. Quyền lực, tiền tài, mỹ nhân, sức mạnh, ngươi muốn đều có được.

-Không chỉ thế, tại Đại Thế Giới thì năng lượng khí mới thật sự là năng lượng khí chứ không phải năng lượng khí nhỏ yếu như tại Nhân Giới của ngươi, hấp thụ nó và biến nó thành sức mạnh, ngươi chắc chắn sẽ cảm nhận được sức mạnh gấp trăm lần Nhân Giới của ngươi. Tuy nhiên. . .

-Ngươi hẳn cũng biết, trên đời thì không ai cho không ai thứ gì, ngươi nếu một khi đã gia nhập tổ chức, được tổ chức bồi dưỡng thì phải cống hiến cho tổ chức, thậm chí mạng cũng có thể mất nếu nhiệm vụ quá khó khăn hoặc dị biến phát sinh khó ngờ. Đây cũng là cái giá phải trả cho việc muốn được sức mạnh lớn hơn.

Để có thể mời chào một người toàn tâm, toàn ý vào tổ chức, bất kể người đó là thiên tài tuyệt thế không hiểu chuyện hay là đại năng chuyển sinh đã biết tất cả, tiêu chí tổ chức của Trần Kim lão giả khi mời chào chính là thành thật đưa ra những thông tin về lợi ích và nhiệm vụ nguy hiểm người tham gia tổ chức sẽ được và sẽ gặp.

Bởi lẽ tổ chức của Trần Kim lão giả chỉ tuyển cường giả chân chính, mà cường giả chân chính lại là người có gan mạo hiểm, bất chấp an nguy để vươn đến sức mạnh đỉnh cao. Người có thiên phú nhưng nhất gan, đối với tổ chức mà nói thì chỉ là một bọn rác rưởi may mắn được Thiên Địa cho tư chất hơn người mà thôi, không hơn cũng không kém.

-Ngươi cứ suy nghĩ đi.

Chỉ nói bấy nhiêu, Trần Kim lão giả không tiếp tục nhiều lời, vì nếu làm vậy thì sẽ giống như một dạng năn nỉ, lời kéo hơn là mời chào, điều này chắc chắn khiến Vô Thường hiểu lầm tổ chức. Bởi lẽ chỉ có tổ chức nhỏ yếu mới đi năn nỉ, lời kéo một thiên tài, sợ thiên tài vụt mất, còn tổ chức lớn mạnh thì chỉ đơn giản là mời chào, thiên tài vào thì tốt, không vào cũng chẳng ảnh hưởng gì, thiên tài ở chỗ của họ là không hề thiếu.

Do vậy, lúc này Trần Kim lão giả chỉ còn chờ Vô Thường trả lời, không nói gì nữa.

Năm giây trôi qua đi, Vô Thường trầm trọng trả lời.

-Vấn bối ở Nhân Giới vẫn còn một vài việc chưa hoàn thành, nếu tổ chức của tiền bối cho vấn bối một thời gian giải quyết thì thật là tốt, còn không, có lẽ vấn bối và tổ chức không duyên.

-Thời gian chúng ta có thể chờ ngươi, đợi ngươi hoàn thành những việc ngươi còn sàu muộn ở Nhân Giới, nhưng điều đó chỉ làm ngươi càng thêm thiệt thòi mà thôi.

Trần Kim lão giả chuyển giọng giải thích.

-Ngươi nên biết rằng, Nhân Giới của ngươi thật ra chỉ là một vùng Giới nhỏ và độc lập bên trong Đại Thế Giới, nhưng dù vậy thì chúng ta vẫn không có năng lực để đưa một sinh linh vào hay ra khỏi Nhân Giới, mà chỉ có thể trao đổi với nó hoặc hủy diệt nó.

-Cuộc tranh đoạt sinh khí được tạo thành, và những luồng sáng đưa các ngươi đi hay đón các người về đều là do chúng ta đã dùng một biện pháp đặc thù để trao đổi với các Giới, khiến các Giới hứng thú tham gia cuộc chơi và tự tạo ra luồng sáng để mang nhân tài thay chúng đoạt về sinh khí, chứ ngươi đừng nghĩ chúng ta có năng lực ghê gớm như vậy.

-Nơi này, nơi mà các ngươi cho là mảnh đất thần bí thật chất chính là một vùng không gian nhân tạo của Đại Thế Giới. Thế nên chỉ khi ngươi còn ở đây thì tổ chức chúng ta mới có năng lực mang ngươi ra ngoài Đại Thế Giới, còn khi quay trở về Nhân Giới thì vô vọng.

-Ngươi nếu nói còn việc bận phải giải quyết cho xong, vậy thì lần sau muốn đi thì chỉ có duy nhất một cách. Sớm nhất là 25 năm nữa ngươi phải có mặt ở vòng 2 cuộc tranh đoạt, trễ hơn chút thì đợi 84 năm nữa ngươi phải có mặt ở vòng 3, 170 năm ở vòng 4, 267 năm ở vòng 5, 334 năm ở vòng 6, 434 năm ở vòng 7.

-Trong sáu mốc thời gian ứng với sáu vòng còn lại của cuộc tranh đoạt tính từ lúc này, ngươi chỉ cần tham gia và có một thứ hạng bên trong, chúng ta sẽ mang ngươi đi.

Câu cuối này của Trần Kim lão giả cũng đã ngụ ý nói rằng, nếu Vô Thường tham gia ở các vòng tiếp theo mà không giành được hạng nào, hẳn đã mất tư cách để được đưa về Đại Thế Giới.

Việc chờ đợi cơ hội khác của Vô Thường rõ ràng cũng đã khiến cơ hội đến Đại Thế Giới xa vời hơn với hắn, bởi lẽ khi sinh linh có đẳng cấp càng cao, năng lực lại càng nhiều và quý dị, cuộc tranh đoạt ở vòng 1, vòng 2 cũng có thể nói là hai vòng dễ nhất, nhưng từ vòng 3 trở đi thì rất khó để nói trước được chuyện gì có thể xảy ra.

-Vấn bối đã biết, có lẽ ở vòng 2 hoặc trễ nhất là vòng 4, vấn bối sẽ có mặt ở cuộc tranh đoạt.

Vô Thường bình tĩnh đáp. Tuy nhiên trong lòng hắn lại thật sự rất lo lắng, thậm chí hắn sẽ khóc lớn nếu như hắn mất cơ hội đến Đại Thế Giới. Bởi lẽ hắn không biết được tốc độ tu luyện của hắn nhanh chậm như thế nào thì làm sao có thể tính toán thời gian một cách chính xác nhất. Lỡ hắn trong vòng trăm năm thành Thánh cảnh thì thôi, vĩnh viễn Đại Thế Giới giàu sang yêu quý.

Còn nếu lựa chọn đi lúc này thì hắn không thể, không thể và không thể. Không nói đến chuyện khác, chỉ riêng chuyện Ngọc Yên đã là một mối dây nguy hiểm đang chờ hắn mở ra.

-Ừm, ngươi đã nói vậy thì hy vọng ngươi làm được, để tổ chức chúng ta đưa ngươi đến Đại Thế Giới, đến một thế giới chân chính.

- Vàng.

- Vậy thì người quay về đi, ta cũng sớm làm xong nhiệm vụ được giao, khép lại vòng tranh đoạt lần thứ 106 này.

Nói xong, Trần Kim lão giả liền phát tín hiệu, ngay lập tức một luồng sáng trắng chiếu lấy thân thể Vô Thường, mang Vô Thường quay trở về Nhân Giới nhỏ bé, yếu nhược nhưng lại rất thân thương của hắn.

Trong lúc Vô Thường quay về. Tại Đại Thế Giới, ở một nơi nào đó không thể xác định nhưng lại tồn tại một mảnh đất tràn ngập rừng cây mát mẻ, tiếng chim ca liu riu khắp nơi, tiếng suối chảy róc rách êm dịu, những trận gió mát phỉ phào thổi vào. Khung cảnh này tựa như một chốn yên bình của những lão giả thích yên ắng, tịnh dưỡng tâm tính, nhân sinh.

Tại một ngôi nhà tranh vách nứa nằm giữa khu rừng khá trống trải và nhiều nắng, bên cạnh có một ao sen cùng một giàn cây mướp leo trèo, phía sau là dòng suối cùng một mảnh ruộng viên và một mảnh lúa nước.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Tổ tiên nhân tộc (1)

- ...

Cứ như là một lần khởi vận vẹo trong hư không, một nam tử chập 25, 26 tuổi cường tráng, tuấn mỹ bỗng từ ảo hóa thành thật, ngưng tụ ra thân thể thực thụ trước sân nhỏ của ngôi nhà tranh vách nứa, sau đó nhẹ bước gấp gấp đi vào nhà.

- Sư tôn...

Bất gặp một nam tử chừng 30 tuổi đang hôn hờ, tươi cười uống trà trên chiếc ghế bằng tre nửa giữa nhà, đôi mắt hiền hòa dịu dàng nhìn bản thân đứng ngay lối ra vào, nam tử 25 tuổi lập tức quý mạnh xuống đất miễn máu khóc vì quá vui mừng. Cái nỗi vui mừng này của nam tử, thật sự là không gì có thể thay thế.

-Đã gần năm mươi vạn năm, đã gần năm mươi vạn năm! Người rốt cuộc cũng đã tỉnh, đã tỉnh rồi. Hức... hức... đệ tử cứ tưởng... cứ tưởng người đã bỏ đệ tử, đã bỏ rơi một tên đệ tử ngu ngốc này... hức...

-Triển nhi, người là đang nói cái gì vậy, ta không phải đã nói chỉ ngủ một giấc dài thôi sao?

Bước nhanh đến nơi vị đệ tử duy nhất tên chỉ một từ “Triển” quý mạnh, nam tử 30 tuổi tên chỉ một chữ “Tam” nhẹ nhàng dùng hai tay đỡ Triển dậy, miệng có chút buồn cười nói.

-Chỉ một giấc năm mươi năm thôi, không nhiều, không quá nhiều đâu.

-Gi mà năm mươi năm, sư tôn, người đã ngủ năm mươi vạn năm, là năm mươi vạn năm chứ không phải năm mươi năm! Và lại, lúc đó người nào có nói với đệ tử một lời chứ, tự dưng lại ngủ mất khiến đệ tử lo lắng vô cùng. Khi đó đệ tử vừa từ Đào Sơn về, thấy người nằm trên giường liền cứ ngỡ người đã... đã tự vẫn, muốn ngủ yên một giấc vĩnh hằng.

Men theo tay của sư tôn, Triển đứng dậy, hai tay nhẹ lau nước mắt nói.

Cộc!

-Yên ngủ một giấc vĩnh hằng này!

Gõ đầu Triển một cú mạnh, Tam nhăn mặt trách mắng tên đệ tử ngu ngốc.

-Ta vẫn còn mang sứ mệnh phụ hưng Nhân tộc trên người, lẽ nào lại tự đi tìm cái chết chứ tên ngu này?

-Hừ, nếu ta nhớ không lầm, trước lúc ta ngủ, ta đã truyền âm người với nội dung là “ta ngủ vài năm tịnh dưỡng”. Người đừng bảo với ta là không nghe được, nếu người trả lời không thì...

Mắt lạnh liếc đến chiếc chổi lông gà đặt ở đầu giường, Tam hàm hừ đe dọa Triển.

Triển thấy hành động sư tôn như vậy, hắn không những không sợ mà ngược lại còn hiển lộ một bộ mặt muốn hưởng thụ đòn roi đã lâu sư tôn chưa từng cho hắn ăn no. Hắn nói.

-À, câu đó thì đệ tử có nghe, bất quá hình như câu đó là do tên bán nam bán nữ lúc đệ tử gặp ở Đào Sơn nói, thế nên đệ tử một bạt tay tiễn hần về nhà tịnh dưỡng. Mà... không lẽ tên bán nam bán nữ đó là sư tôn hóa thân ra để truyền âm?

-Người... người... người dám nói ta là bán nam bán nữ???!

-Thằng đệ tử trời đánh!

Bốc khói ngập đầu, Tam tức giận chạy nhanh đến đầu giường lấy chổi lông gà ra.

-Khoan đã sư tôn, đệ tử đâu có nói người bán nam bán nữ, cái đó là do chính miệng người tự nói mà...

-Ý...!

Thấy Tam cầm chổi lông gà như hung thần ác sát hùng hổ chạy về phía, Triển lập tức hoảng hốt quay đầu bỏ chạy.

-Úi!

Nhưng có lẽ do hần xoay đầu chạy nhanh mà không kịp nhìn thấy vật cản đằng trước nên vấp trúng một viên đá nhỏ khiến chân không vững vàng, cả cơ thể đều lung lay ngã đổ ra đất.

-Á sư tôn, nhẹ tay, mong người nhẹ tay, đệ tử thật là không có dám nói người bán nam bán nữ đâu a. Sư tôn tha mạng!

Biết trước cái mông không thể thoát kiếp, Triển nằm sấp kêu la, gào thét, van xin trong khi không có thứ gì đánh vào mông hay vào người của hần.

-Không đùa với người nữa Triển nhi, chúng ta có chuyện hệ trọng cần bàn đây.

Ngồi ở chiếc ghế tre nửa tại trung tâm nhà, Tam xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, hần vừa có vui vừa có nghiêm túc nói với Triển.

-Vâng sư tôn.

Hoàn toàn biết được sư tôn không giỡn, Triển cũng thu hồi thái độ đùa nghịch khi đã rất lâu, vô cùng lâu hần chưa từng vui đùa với sư tôn, hần phúi bụi trên người rồi đi đến chiếc ghế cạnh bên sư tôn ngồi xuống.

Triển nhìn gương mặt sư tôn có một chút gì đó mừng rỡ, hưng phấn nhưng đang được người cổ nén đi khiến gương mặt trở nên hồng hào, hần hỏi.

-Sư tôn, chuyện gì khiến người vui vẻ như vậy? Gương mặt này của sư tôn, đệ tử là lần đầu thấy...

-Triển nhi, ngài ấy đã thật sự sống lại!

Thế nhưng Triển còn chưa hết câu, Tam đã nghẹn ngào trong vui mừng một cách khó hiểu nói với hần những lời cũng vô cùng khó hiểu.

-Ngài ấy đúng là đã sống lại rồi Triển nhi à, đã sống lại rồi Triển nhi!

-Sư tôn, người hãy bình tĩnh, đệ tử thật sự không hiểu người đang nói điều gì. Ngài ấy? Ngài ấy là ai?

Nhìn sư tôn kích động dường như đã không thể kiềm chế khi nói đến hai từ “ngài ấy”, Triển vội đưa tay nắm tay chặt tay sư tôn để khiến người bình ổn lại.

-Ngài ấy, ngài ấy, ngài ấy đã sống lại...

Cảm thụ sự quan tâm của Triển, Tam đâu biết là bản thân đang kích động nhưng hần không kiềm được cái cảm giác này, cái cảm giác mà hần đã chờ, đã đợi không biết bao nhiêu năm tháng, có thể nói là hần đã không còn nhớ nữa, liệu là vạn năm, mười vạn năm, hay thậm chí là tỷ năm rồi, hần không thể biết.

-Phù...

Cổ hít một hơi thật sâu để ổn định, Tam dù vẫn còn vẻ vui mừng khó tả, mắt cũng đỏ hoe như muốn khóc ra thành nước, hần nói với Triển.

-Triển nhi, người còn nhớ nhiệm vụ của chúng ta là gì chứ?

-Triển nhi nhớ rất rõ, đó là phục hưng Nhân tộc!

Triển tức khắc trả lời.

Tam lại hỏi.

-Vậy tại sao cho đến bây giờ, ta với thực lực Giới Chủ, người với thực lực Thái Cổ Thiên Tổ lại không phục hưng Nhân tộc trong khi bên ngoài kia chỉ toàn một lũ kiến bọ chạy ngược, chạy xuôi?

-Đó là bởi sư tôn luôn nói rằng, sư tôn còn chờ một người, người này rất, rất quan trọng đối với sư tôn. Nhưng mãi cho đến bây giờ đệ tử vẫn thể không hiểu được, người mà sư tôn chờ đợi rốt cuộc là ai, tại sao khi đệ tử mới năm tuổi sư tôn chờ, đến nay đã qua hơn trăm vạn năm sư tôn vẫn cứ chờ?

-Đúng, ta vẫn luôn chờ người, nhưng ngay lúc này đây ta đã không còn cần chờ nữa.

Tam nói đến đây, Triển chợt có sự liên kết mà hiểu ra, hấn vội nghi hoặc hỏi sư tôn.

-Chẳng lẽ người sư tôn nói vừa sống lại chính là người mà sư tôn chờ?

-Không sai, chính là ngài ấy!

Vô cùng khẳng định, Tam nhìn Triển nói.

-Triển nhi, đến bây giờ thì ta cũng nên để ngươi biết, sứ mệnh chân chính của cả ta và ngươi.

-Vâng thưa sư tôn, Triển nhi xin vâng vàng lắng nghe.

Triển mặc dù không thể hiểu được những điều mà sư tôn đang nói về ngài này, ngài kia đã sống lại, bởi lẽ nếu “sống lại” thì cũng tức là chuyển sinh, mà chuyển sinh thì không thể nào cần thời gian đến hơn 100 vạn năm được, nó chỉ cao lắm là vài năm đến vài trăm năm. Nhưng hấn vẫn cố nhin thắc mắc xuống để yên lặng lắng nghe sư tôn, lắng nghe người vừa là thầy cũng vừa là người cha đã nuôi dạy hấn, chỉ bảo hấn từ nhỏ đến lớn.

-Để nói về sứ mệnh này, trước tiên ta lại nói về đầu đuôi ngọn nguồn của nó để ngươi hiểu.

-Ngươi chắc cũng biết, sau khi các loại khí cứng tự xoay chuyển theo quỹ đạo và hình thành nên các tinh cầu thì các loại khí khác mới xâm nhập vào tinh cầu mà hình thành nên cây cỏ, nước, gió, mây, rồi mới đến sinh vật, bao gồm cả con người chúng ta...

Khi ấy, lúc mà sinh vật chưa được hình thành thì tại một tinh cầu chỉ có ánh sáng, gió, mây, khí, nước và đất không biết đã tồn tại bao lâu, trôi nổi trong vũ trụ bỗng nhiên mọc ra một gốc cây có hình dạng tay, chân, đầu hết như hình dạng của một con người nằm giữa dòng đại dương chảy xiết.

Sau đó vạn năm, triệu năm, tỷ năm, rồi hơn mười tỷ năm trôi qua, tinh cầu kia đã không còn hình dạng như trước khi đã to hơn, đất đai nhiều hơn, nước biển rút đi, ánh nắng nhẹ bớt, gió ít mạnh, kim loại dần sinh, tinh hoa tràn ngập, sinh khí nồng đậm khắp chốn. Và cái cây hình dạng con người cũng đã bắt đầu có biến hóa, nó mọc ra mười trái trứng nước kỳ lạ với hai vàng, tám trắng, mỗi trái bên trong đều có ẩn một sinh linh có hình dạng hết như hình dạng con người của cái cây.

Thế rồi năm tháng lại trôi qua, thời gian lại đi hơn tỷ năm nữa, tám cái trứng nước có màu trắng liền nở rộ, rơi xuống tám thân thể trần như nhộng của bốn nam và bốn nữ trưởng thành. Thế nhưng lúc này cũng phát sinh chuyện kỳ lạ, tám người trần như nhộng vừa rơi xuống đất thì quỳ rạp lên mặt biển, hướng về cái cây, mà chính xác là hướng về hai quả trứng nước màu vàng kim mà cuối người bái lạy.

Cứ thế thời gian lại qua đi tiếp tỷ năm, khi các loài động vật được sinh ra, cây cối giăng đầy, biển rút đi, đất đai chỗ cao chỗ thấp, hai cái trứng nước vàng kim cuối cùng cũng nở rộ, rơi xuống hai thân ảnh nam phi phàm, nữ tiên thiên.

-Đó, tất cả mười người có bao gồm cả ta bên trong chính là tổ tiên đầu tiên của Nhân tộc.

-Sư tôn, đệ tử ngay lúc này có vài điều khó hiểu, mong sư tôn giải đáp.

Nghe đến đây, Triển nhú mày thắc mắc vì khi so sánh câu chuyện của sư tôn và điển tịch, sách vở ghi chép nguyên nhân hình thành Nhân tộc lại rất khác.

Tam nhìn Triển hiển hiện nụ cười ôn hòa nói.

-Ta biết ngươi chắc chắn sẽ thắc mắc, ngươi cứ hỏi đi. Sẵn tiện ta cũng cho ngươi biết, tên “Tam” của ta cũng là ứng với lão tam trong mười người.

-Vậy nếu theo sư tôn nói, vậy mười vị tổ tiên đó đều có tên từ Nhất đến Thập?

Triển tròn mắt hỏi, tên tuổi gì sao lại kỳ quái như vậy.

-Đúng thế, ngài ấy hay còn là lão đại tên Nhất, nhị tỷ tên Nhị, ta lão tam nên gọi là Tam, những người khác đều lần lượt là Tứ muội, Ngũ muội, Lục đệ, Thất muội, Bát đệ, Cửu đệ, Thập muội. Ngươi cũng đừng xem đây là tên kỳ quái, cả mười người chúng ta nở ra cùng một cây nên có cùng huyết thống ruột thịt, nhưng vì lúc đó linh trí chúng ta còn thấp nên mới lấy đại tên theo số đếm cho dễ gọi. Bất quá bây giờ nghĩ lại, những cái tên này thật hoài niệm.

-Cái này sư tôn lại nói xạo. Nếu sư tôn nói các vị tổ tiên linh trí thấp thì làm sao biết đếm số chữ a?

Triển nhìn sư tôn bằng ánh mắt kỳ quái. Linh trí thấp mà lại biết đếm, biết đọc chữ? Điều này hấn không dám tin tưởng.

Tam nghe vậy cũng rất bình đạm đáp.

-Triển nhi, có lẽ ta nói điều này con không tin, nhưng quả thật là khi chúng ta sinh ra đã có tất cả kiến thức về mọi vật, kể cả sức mạnh thuộc đẳng cấp

Giới Chủ. Linh trí thấp mà ta nói chỉ là chỉ tư duy chưa được nhanh, còn rất chậm chạp và thụ động chứ không phải nghĩa là không hề biết cái gì hết.

- Sur tôn, điều người nói là thật?

Nghe giải đáp tự nhiên sinh ra đã có, Triển tức thì giật mình kinh hãi. Một sinh linh vừa sinh ra đã có thực lực Giới Chủ vô địch, không những thế mà cái gì cũng biết, trên thông thiên văn, dưới thông địa lý trong khi đôi lại một sinh linh khác phải mất cả đời cũng chưa chắc đã am hiểu được một góc?

Đây là một chuyện quá mức kinh người.

- Thật, tất cả đều là thật. Triển nhi, người phải biết rằng thế giới có rất nhiều chuyện khó hiểu mà chưa một ai có thể giải thích được, kể cả là ta. Vậy nên chúng ta chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Tam khẳng định chắc chắn, hần đến bây giờ thật sự cũng chưa hiểu được tại sao mười người hần sinh ra đã mang theo năng lực kinh khủng như thế. Điều hần biết được chỉ là mười người bọn họ khi sinh ra đã là như vậy, và bây giờ vẫn là như vậy.

- Vâng sư tôn, đồ nhi đã hiểu.

Cũng không phải người ngu ngốc khi đã tu luyện đến cảnh giới Thái Cổ Thiên Tổ, Triển biết điều sư tôn nói tuy kỳ lạ nhưng thật sự là có.

Hần vội xoay triển về thắc mắc ban đầu của bản thân mà hỏi sư tôn.

- Sư tôn, nếu người nói từ cái cây đó chỉ nở ra mười vị tổ tiên, vậy chúng con, những con người sau này được hình thành như thế nào. Chẳng lẽ là... mong sư tôn đừng trách Triển nhi lời nói bấy bọ, Triển nhi chỉ là suy đoán, chẳng lẽ chúng con được hình thành là do các vị tổ tiên nam nữ...

- Đừng nói vậy! Chúng ta là anh em dĩ nhiên không có làm những hoen ố, loạn luân như người nghĩ.

- Triển nhi xin lỗi, Triển nhi không dám tái phạm.

Trách mắng Triển nặng lời để tên đồ đệ không còn ý nghĩ khinh nhờn huynh, muội, đệ của hần. Hần lại giải thích.

- Các người, không, để giải thích cho người hiểu, ta phải nói về mười người chúng ta trước tiên, bởi lẽ mười người chúng ta chính là khởi nguyên của Nhân tộc, và cũng là khởi nguyên của thế giới hiện tại cho đến bây giờ.

- Mười người chúng ta khi vừa sinh ra đã mang trong người sức mạnh cấp bậc Giới Chủ, đã được định đoạt sẽ là người sẽ trị vì vũ trụ tinh không...

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Tổ tiên nhân tộc (2)

Vào thời điểm khi mười người tổ tiên đầu tiên của Nhân tộc ra đời, khắp vũ trụ mênh mông dường như chỉ có mười người họ là có linh trí, còn lại chỉ là những động vật, yêu thú nhỏ, hung thú vô tri tồn tại cùng chung.

Vào lúc đó, mười người mặc dù có sức mạnh khủng hoảng vạn vật nhưng linh trí họ vẫn chưa được cao, tư duy còn rất đơn giản, mù mịt, thế nên họ chỉ sum vầy nhìn nhau trong im lặng và bày tỏ kính lễ qua lại trên mặt biển lớn, nhất là sự cung kính của tám người nằm trong trứng nước trong suốt với hai người nam nữ được khai sinh từ hai quả trứng nước màu vàng kim.

Thế rồi sự im lặng cũng không duy trì được lâu khi mà sự phát triển về nhận thức của mười người là vô cùng nhanh, nhanh đến mức chóng mặt, đặc biệt là đôi nam nữ trong trứng nước màu vàng kim. Họ từ lúc đoàn tụ nhau thì chỉ mất ba ngày, tất cả đều đã nói chuyện, mất bảy ngày, tất cả đều đã thân thiết với nhau.

Lúc này, nguyên bản vốn là tám người kia đã dự định gọi nam tử và nữ tử trong trứng vàng kim là chúa tể và nữ vương, tuy nhiên khi họ còn chưa kịp mở lời thì nam tử đã nhìn họ bằng một nụ cười ôn nhu bảo rằng “những đứa em trai, em gái của ta, ta rất yêu các người”. Từ đó, Nhất đại, Nhị tỷ, Tam ca, Tứ muội, Ngũ muội, Lục đệ, Thất muội, Bát đệ, Cửu đệ, Thập muội liên ra đời.

- Tiếp đó lại qua thêm một năm ngắn ngủi, chúng ta dường như đã biết tất cả mọi thứ, dù là trên trời, dưới đất hay trong lòng đại dương. Kể cả sức mạnh riêng biệt tiềm ẩn bên trong từng người chúng ta.

- Triển nhi, như lúc đầu ta từng nói với người, chúng ta ngay từ khi sinh ra đều đã có sức mạnh của Giới Chủ, nhưng đó không phải là sức mạnh duy nhất, chúng ta mỗi người còn có một sức mạnh riêng biệt. Nó bao gồm...

Thập muội với sức mạnh Bùa ngải, nguyên rủa.

Cửu đệ với sức mạnh Ấn pháp.

Bát đệ với sức mạnh Đồ đằng.

Thất muội với sức mạnh Trận pháp.

Lục đệ với sức mạnh Phù lục.

Ngũ muội với sức mạnh Luyện đan, luyện dược.

Tứ muội với sức mạnh Luyện khí, chế đồ.

Tam với sức mạnh nghiêng về Hồn lực.

Nhị tỷ với sức mạnh Vạn thuộc tính.

Lão Đại hay ngài hoặc chúa tể với sức mạnh Tinh thần chi lực.

-Thì ra là như vậy, bảo sao khi đệ tử học tập về Hồn lực, sư tôn người cái gì cũng biết, cũng chỉ bảo tường tận được cho đệ tử từ căn bản đến phức tạp. Hóa ra sư tôn là vị tổ tiên đã nắm giữ tất cả về kiến thức Hồn lực.

Nghe đến đây, Triển lập tức hiểu ra vì sao cái gì sư tôn cũng chỉ am hiểu sơ sơ, còn riêng những thứ về Hồn như công kích linh hồn, phong ấn hồn, luyện hồn, diệt hồn, hồi sinh... thì lại vô cùng am hiểu.

Tam thấy Triển biểu lộ cũng lập tức cười nhẹ, lắc đầu nói.

-Không, những thứ mà ta dạy người thật ra cũng chỉ là kiến thức mà thôi, còn thứ sức mạnh mà ta đang nói chính là khả năng cho phép và tước đoạt năng lực...

Bình sinh khi một con người thuộc tầng lớp tu luyện giả được sinh ra, khả năng luyện đan, trận phù, bùa chú,... đều được sợi xích trong họ quyết định bằng việc có ít nhất một sợi kết nối với mảnh không gian đó hay không, mà nói một cách ví von hơn là được lão thiên quyết định. Tuy nhiên, mười vị tổ tiên của Nhân tộc lại có năng lực cho khả năng luyện đan, chế phù, trận pháp,... lên những người không có hoặc lấy đi khả năng luyện đan, chế phù, trận pháp đó của những người đã có. Đó mới chân chính là sức mạnh kinh hải của họ.

-...

Nghe được năng lực tuyệt thế này của mười vị tổ tiên Nhân tộc, Triển lặng người, cả tâm trí đều có một cảm giác không hề chân thật, nhưng lại pha thêm cảm giác rất chân thật, hai cảm giác này cứ hỗn loạn lên trong đầu khiến hắn đứng người, dừng mắt to nhìn sư tôn như là không tin vào lỗ tai của mình đã nghe thấy những gì.

“Cho và lấy đi năng lực trận pháp, luyện đan, phù lục,... vậy chẳng khác nào là Thiên Địa rồi? Mười người này nếu mà hợp lại một chỗ thì trên đời ai còn có thể làm đối thủ, nhất là Nhị tỷ với vạn thuộc tính, một niệm liền đã lấy hết sức mạnh Tâm Đan, ai còn lực để đánh với người?”

Đối diện Triển, Tam cũng không quan trọng vẻ mặt của đồ đệ ra sao, hắn lại tiếp tục kể câu chuyện của bản thân.

-Chúng ta khi ấy biết được thế giới rộng lớn, vũ trụ mênh mông nên đều tách ra, mỗi người một hướng chu du ngoài tinh không và hẹn đúng vạn năm sau quay trở lại hành tinh quê hương để gặp mặt, nói cho nhau biết những điều thú vị chúng ta gặp trên đường.

-Thế rồi câu chuyện bi thương nhất của chúng ta cũng bắt đầu từ đây, khi mà vào vạn năm sau như lời hứa, mười một người chúng ta đoàn tụ.

-Mười một? Sư tôn, không phải chỉ có mười người sao?

Nghe điều kỳ lạ trong lời nói của Tam, Triển vội hỏi sư tôn.

Tam chợt có chút hòa niệm ưu buồn mà quay về quá khứ trong đầu để kể tiếp sự tình cho đồ đệ.

-Mười một người đó là vì khi ngài ấy quay về thì không phải chỉ một mình, bên cạnh ngài ấy, tay trong tay vui cười với ngài ấy là một nữ nhân tên gọi Nữ Oa, một sinh linh giống hệt như mười người chúng ta nhưng nàng ta chào đời ở một tinh cầu khác, một tinh cầu mà chỉ có duy nhất ngài ấy mới biết vì họ quen nhau cũng là ở đó.

-Ban đầu khi nhìn thấy nàng chúng ta ai cũng đều rất bất ngờ, trước tiên dĩ nhiên vẫn là mỹ mạo nhất thế từ cổ chí kim, không một ai có thể sánh bằng nàng dù là lúc này, tương lai hay mãi về sau, thứ hai đó là năng lực tạo vật bằng sinh mệnh lực vô cùng đặc dị của nàng. Đến đây chắc người cũng đã đoán được, lúa nhân tộc đầu tiên vì đâu mà hình thành.

-Sư tôn, có phải là do vị Nữ Oa này tạo thành?

Triển nhanh trí nói.

-Không sai.

Tam gật đầu khẳng định, sau đó hần lại nói tiếp câu chuyện.

-Nữ Oa, vợ của ngài ấy sau một đoạn thời gian sống chung với chúng ta đã tạo nên một nghìn người gồm năm trăm nam và năm trăm nữ dựa theo khuôn mẫu nhân dạng có chút điều chỉnh dung mạo của chính mười một người chúng ta, và đã được chúng ta nhiệt liệt tán thành vì quả thật khi ấy, chúng ta rất, rất cô đơn và buồn chán. Còn vật liệu tạo thành lúa nhân tộc đầu tiên là đất sét, nước và lá cỏ.

-Khi đó, chúng ta bắt đầu có một cuộc sống hạnh phúc...

Ngay lúc này, Tam bỗng cười ha hả một cách mỉa mai nói.

-Bất quá, ngoại trừ một ngàn người được tạo ra có hạnh phúc thật, tất cả mười người chúng ta chỉ là đang cố duy trì một cái hạnh phúc ảo mà thôi.

Triển nghe thế liền cũng cảm nhận được một chuyện gì đó buồn bã, gây mất đoàn kết giữa mười vị tổ tiên đang sắp xảy ra trong câu chuyện của sư tôn.

Bên cạnh, Tam dùng ánh mắt muộn phiền và có lỗi lại nói.

-Nữ Oa, nàng ấy là một người ngây thơ, trong sáng, hiền lành, tốt bụng, dễ thương... nàng ấy là một người nữ nhân toàn mỹ nhất trên đời, xinh đẹp nhất trên đời, những nụ cười của nàng ấy, những âm thanh dịu dàng của nàng ấy....thế nên, Triển nhi à, ta, sư tôn ngươi...

-Người đã yêu nàng, yêu vợ của ngài ấy phải chứ?! Sư tôn, Triển nhi đã hiểu rồi.

Cầm bàn tay run run lên vì nỗi xấu hổ “yêu vợ của anh trai” của sư tôn, Triển an ủi Tam.

-Và lại chuyện đó đã qua lâu, mong người đừng nghĩ ngợi về nó thêm nữa.

-Triển nhi, sư tôn rất muốn như ngươi nói, nhưng mà thật sự không thể làm được, đến bây giờ ta cũng chỉ cố gắng chôn chặt ở trong đáy lòng của ta mà thôi. Bất quá điều này không quan trọng.

Thu hồi lại điệu bộ tội lỗi, Tam chợt dừng về mặt tức giận, tự trách bản thân kịch liệt nói.

-Điều quan trọng ở đây chính là ngay cả Lục đệ, Thất đệ và Cửu đệ cũng giống như ta, bốn người đều chết mê chết mệt vợ của ngài ấy. Thậm chí chỉ là vài giờ mà không nhìn được nàng, chúng ta đều vô cùng khó chịu trong lòng, đứng ngồi không yên, luôn tìm cơ để qua nhà của ngài ấy chơi, mục đích chủ yếu đơn giản là được nhìn thấy nàng ấy, được thấy nụ cười của nàng ấy, được uống trà do nàng ấy pha.

-Chết tiệt, đáng giận nhất là ngay cả lúc đêm khuya chúng ta cũng phá quấy, lấy cớ bàn chuyện đại sự, khám phá tình không tương lai để làm phiền ngài ấy đang say giấc bên cạnh hồng nhan.

-Sư tôn, vậy ngài ấy có biết không?

Triển lúc này như bị lôi cuốn vào câu chuyện đại nghịch bất đạo của sư tôn nên bỗng dừng hỏi một câu rất ngu ngốc.

-Biết chứ, ngài ấy dĩ nhiên là biết, còn là biết ngay từ lúc đầu. Thế nhưng...

Tam chuyển ánh mắt đau đớn khi nhớ lại cảnh tượng dịu dàng ấy mà nói.

-Ngài ấy vẫn chấp nhận, ngài ấy vẫn vui vẻ, ngài ấy vẫn chịu khó thức đêm bàn chuyện cho đến một ngày...

Nói đến đoạn này, Tam bỗng nghiêng mạnh răng đến ra máu miệng, hai bàn tay nắm chặt lại khiến ngón tay đâm mạnh vào lòng bàn tay khiến chúng ứa máu, cả cơ thể dễ căng cứng, gồng lực và run lên bần bật trong sự phẫn nộ chính bản thân.

-Một ngày đó ta vẫn còn nhớ như in, cái ngày mà ngài ấy đã chờ sẵn chúng ta trước sân và quỳ lạy ngay trong đêm chỉ với một lời cầu xin ôn nhu “các em có thể cùng anh đi đến một chỗ khác bàn chuyện được không? Muội ấy hôm nay rất mệt, anh muốn muội ấy ngủ ngon được một giấc, làm ơn, anh cầu xin các em”.

-Từng lời, từng chữ, từng hành động lúc đó của ngài ấy như là một mũi dao sâu xé vào trái tim của bốn tên đồn mặt chúng ta khi ấy, đánh thức lý trí còn đang ngu ngơ, ảo tưởng của chúng ta tỉnh dậy.

Hơi thả lỏng một chút, Tam lại nói.

-Kể từ đó, chúng ta đã không còn dám vác mặt đến làm phiền vợ chồng ngài ấy, thế nhưng điều đó cũng không có nghĩa chúng ta đã mất đi tình yêu sâu đậm với Nữ Oa, xa nàng chỉ càng khiến chúng ta càng thêm nhớ nhung da diết. Và để khắc phục điều đó, bốn người chúng ta đã chủ động rời bỏ hành tinh, bỏ đi sự chung sống với anh chị em mà đến những tinh cầu lân cận cự ngọ.

-Hằng ngày, cứ mỗi lần bốn người chúng ta nhớ về nàng đến mức không chịu được thì có kẻ liên tục đào đất trồng cây để dùng công việc lẩn áp lý trí, người thì nhảy xuống dung nham nóng đỏ bơi lội hay đến những bụi cây gai để dùng đau đớn quên đi, người thì tự dùng xiềng xích nhốt bản thân trong phòng, mỗi ngày đều nghe tiếng kêu gào thảm thiết vọng ra, người thì liên tục đập đầu vào khúc gỗ tạo ra những tiếng “bình bịch, bình bịch” liên hồi để

bào mòn góc gỗ, trần tĩnh tâm tĩnh. Bất quá, khi chúng ta cứ ngỡ cái cảm giác đau đớn, bất lực kéo dài đến vô vàng năm tháng thì ngài ấy bỗng tìm đến chúng ta.

-Triển nhi, người có biết ngài ấy vì sao lại lặng lội đường xa đến tận nơi ở của chúng ta để tìm gặp chúng ta hay không?

Tam bất chợt hỏi Triển trong khi Triển đang dần có chút gì đó bị đồng cảm với tình yêu sâu đậm của bốn vị tổ tiên mặc dù hần chưa yêu lần nào, nhưng thứ cảm xúc có thể khiến người điên cuồng tự hành hạ bản thân để quên đi, Triển vẫn hiểu được. Có lẽ, nó cũng giống như cái cảm xúc khi hần đủ lớn và nghe sư tôn bảo rằng, cha mẹ sau khi sinh ra hần đã nhả tâm bỏ hần vào rừng chỉ vì hần là thành phẩm của một cuộc gian tình.

Thế nên khi bất ngờ bị hỏi một câu không thể biết, Triển thành thật trả lời.

-Nếu ngài ấy đã lặng lội đường xa như vậy, chắc là ngài ấy có chuyện cần nói hoặc có việc quan trọng cần bàn với bốn người sư tôn?

-Đúng, đúng là ngài ấy có chuyện vô cùng hết sức quan trọng cần bàn với chúng ta, nhưng chỉ không ngờ là...

Nhớ lại ký ức khó quên nhất trong cuộc đời Tam, hần lau vết máu, khước mắt lại chợt chảy nhẹ xuống hai hàng nước mắt mà khóc ngay trước mặt đệ tử, bất chấp mất đi hình tượng sư tôn vĩ đại đã từng có vì hình ảnh đó là quá mức quý trọng, là quá mức cảm động lòng người.

-Ngài ấy đến tìm chúng ta là bởi ngài ấy không biết đã khó nhọc mưu kế như thế nào mà đã lừa được Nữ Oa, khiến nàng ta tạo ra bốn sinh mệnh hoàn toàn y hệt nàng, rồi đem đến tặng chúng ta mỗi người một Nữ Oa hằng mơ ước.

-Triển nhi, người không biết được đâu, cái cảm giác mà có trong tay người mình hằng ao ước từ lâu, thâm thương trộm nhớ, mặc dù nó chỉ là một sinh linh có dáng hình giống nàng thôi cũng đã khiến bốn người chúng ta mừng rỡ đến chết lên chết xuống. Trong lòng ai cũng là quý lạ như một tên điên trước mặt ngài ấy để cảm tạ. Và nếu như ngài ấy không vội hiền hòa đỡ chúng ta lên, có lẽ tình cầu đã bị những cú đập đầu đầy điên rồ phá nát.

Bản thân Triển nghe đến đây cũng chỉ là có cảm động với tình cảm và sự rộng lượng của ngài ấy đối với ba người em trai yêu say đắm cô vợ của mình. Tuy nhiên hần lại không biết một điều rằng, nam nhân trên đời này ai lại có đủ can đảm để nhìn một người y hệt vợ mình, đã thế còn là tự tay cống hiến cho nam nhân khác để họ ôm ấp, hưởng thụ?

Vị “ngài ấy” có thể quyết tâm làm đến điều này cũng đã đủ hiểu được, hần yêu thương những đứa em trai mình đến như thế nào, cao cả bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Tổ tiên nhân tộc (3)

- Và cái ngày định mệnh ấy cũng từ đây mà phát sinh, không, phải nói đây mới chính là ngọn nguồn dẫn đến cái ngày định mệnh đó.

Tam thay đổi sắc mặt, biến hóa từ niềm vui hạnh phúc khi có được người mình yêu dấu người đó chỉ là một nữ nhân nhân tạo với hình dạng y hệt Nữ Oa, chuyển thành nỗi buồn nghiêm trọng và có một vẻ gì tự trách bản thân nặng nề.

-Sau sự kiện đó, chúng ta chín người chia ra, mỗi người dẫn theo một vạn con dân nhân tộc đi đến một hành tinh gần cạnh hành tinh của ngài ấy mà khai sáng ra hành tinh của bản thân, truyền xuống kiến thức, thông tin, diễn giải triết lý nhân sinh,... để mọi người đều biết đến tu luyện, tu luyện là như thế nào.

-Tuy nhiên vì lứa con dân ấy chỉ là một loại con người được tạo ra từ đất sét, nước và lá cỏ nên thiên phú không cao, khả năng tu luyện thấp thế nên dù đã trải qua mười vạn năm sau đó, lứa nhân tộc phát triển đến vài chục tỷ người nhưng người có tu vi cao nhất trong họ cũng chỉ là cấp bậc Đế Cảnh như bây giờ, không thể hơn.

-Lúc đó, chúng ta sau khi bàn luận với nhau cũng đều đi kết luận rằng là do Thiên Địa quy tắc và thiên phú thấp kém vì thân thể được đắp nặn từ đất sét, nước và lá cỏ nên họ không thể mạnh hơn Đế cảnh được. Và chúng ta một lần nữa lại quay về cuộc sống yên bình, hạnh phúc bên vợ hiền và đám con dân, ngoại trừ các vị tỷ muội là không lấy chồng. Lâu lâu mười một người chúng ta cũng có họp mặt tâm tình, dĩ nhiên lúc ấy chúng ta đều phải giấu vợ ở nhà, không dám đem ra gặp mặt vợ của ngài ấy.

-Thế rồi, ngày đó đã nhanh đến...

Tam bỗng nhìn Triển mà dùng giọng điệu có buồn phiền nói.

-“Ngủ quên trong yên bình để rồi đi đến thất bại và hủy diệt”.

-Triển nhi, người hãy nên nhớ kỹ câu này và đừng bao giờ phạm vào nó như chúng ta đã từng.

-Vâng thưa sư tôn, đồ nhi sẽ nhớ kỹ nó cho đến chết mà không bao giờ vi phạm.

Mặc dù không hiểu câu sư tôn nói có dụng ý là gì, Triển cứ ghi nhớ lại trong đầu rồi từ từ tìm hiểu, hần tiếp tục lắng nghe sư tôn nói về cái “ngày ấy đến”, cái ngày mà đến bây giờ sư tôn hần khi kể lại vẫn còn cảm thấy đau đớn.

Tam đối diện Triển nói tiếp, âm điệu càng lúc càng thêm bi thương, đau đớn.

-Chúng ta đã ngủ quên khi cứ cho rằng chúng ta là những sinh vật duy nhất trên thế giới trong khi chúng ta chưa hề khám phá xa hơn vũ trụ rộng lớn.

-Chúng ta đã ngủ quên khi cứ cho rằng chúng ta là những kẻ mạnh nhất trên đời.

-Chúng ta đã ngủ quên khi cứ mãi chìm đắm vào hạnh phúc đang có và lơ là những thứ đang đến xung quanh.

-Chúng ta đã ngủ quên, vì chúng ta ngu ngốc.

-Đề rồi... đề rồi... đề rồi!!!

Tam cố cắn răng mà rặn ra từng lời nói cay đắng.

-Cái ngày mà Nữ Oa quay về thăm quê hương một mình và mất tích cũng là cái ngày mà Dị tộc tiến công đến hủy diệt loài người.

-Dị tộc?

Nghe đến đây, Triển như được khai mở ra một trang sử sách chưa từng được biết đến mà vô cùng huyền kỳ, muốn biết chuyện gì đã xảy ra vào lúc đó.

Tam vội nghiêm mặt nói.

-Không cần huyền kỳ hay quái lạ về chúng đâu Triển nhi, bởi lẽ Dị tộc chính là những sinh vật có hình thù như Ma tộc, Quỷ tộc, Khí tộc, Hồn tộc, chỉ là chúng sẽ có thêm phần dữ tợn và độc ác hơn. Còn về Ma tộc, Quỷ tộc, Khí tộc, Hồn tộc mà ngươi thấy ở bên ngoài kia, chúng chỉ là bản sao do Nữ Oa tạo thành mà thôi. Mà chuyện này ta sẽ nói sau, trước hết ta lại nói về cuộc chiến ngày đó.

-Vâng.

Triển lễ phép đáp, hần nghiêm túc im lặng nghe sư tôn kể.

-Cuộc chiến khi đó bắt đầu, bọn Dị tộc cùng chiến hạm thần pháo mặc dù có số lượng rất đông, phải nói là lên đến con số trăm ngàn vạn, mỗi con đều có tu vi mà nếu lấy cảnh giới bây giờ so sánh thì mỗi một tên trong đám thì ít nhất cũng là Thánh cảnh và cao nhất là ba vị Lão Tổ cảnh giới.

-Tuy nhiên, chúng dù có đông đi chăng nữa thì vẫn không thể đủ sức để chống lại sức mạnh của mười vị Giới Chủ như chúng ta. Một phát tay của chúng ta đều đã diệt gọn bọn chúng.

-Nhưng mà dĩ nhiên đó chỉ là lớp đi đầu tuần tra, chúng chết chỉ là hành động báo cáo sức mạnh của chúng ta đã lớn hơn Lão Tổ cảnh giới. Dù vậy thì lần tấn công này của bọn Dị tộc cũng đã báo động cho chúng ta biết đề phòng tình huống về sau, và cũng biết hướng bắc là nơi chúng xuất hiện.

-Biết nơi chúng cư ngụ, là Nhân tộc hùng dũng hiếu chiến, chúng ta dĩ nhiên không chết yếu nằm chờ chết mà phòng thủ. Thế nên ngài ấy, ta cùng với Cửu đệ lập tức tiến công, đào sâu về phía quân địch nơi hướng bắc, còn lại đám người Nhị tỷ ở lại xây dựng nên tuyến phòng thủ bảo vệ trăm tỷ tính mạng nhân tộc.

-Nhưng mà thật sự không ngờ đến, chúng ta ba người rời đi nhưng lại chỉ có đúng ba người quay trở về đề rồi liên tiếp là những nỗi đau tiếp diễn...

Vừa dứt lời này, Tam liền nhớ về ký ức đau thương đó mà ngậm ngùi nước mắt không thể kìm nén.

Trong khi đó, Triển mặc dù thấy sư tôn đau đớn hần cũng đau đớn, buồn bã theo, nhưng lý trí của hần vẫn không khỏi kỳ lạ “tại sao ba người đi và an toàn quay về lại khiến người đau buồn như vậy?”.

Mười giây qua đi, Tam sau khi đã ngưng rơi lệ, tâm tình cổ trấn tĩnh kể tiếp.

-Đoạn đường tiến đến ổ địch thật sự là rất xa, ba người chúng ta dù một bước có thể đi hơn tỷ dặm trong tình không vẫn phải mất đến hơn mười ngày mới đến được nơi mà hơn ba trăm chiếc chiến hạm to bằng một hành tinh đang trôi nổi lơ lửng.

-Lúc này gặp được chúng, tất nhiên trong đầu chúng ta đều chỉ có một chữ “giết” duy nhất hiện ra, mỗi người liền phân chia nhau ba hướng mà công kích đến.

-Tuy nhiên chúng ta lại đã chút xem thường bọn chúng, thế nên khi bọn ta chỉ vừa đến, từ trong mỗi chiếc chiến hạm đều xuất hiện ít nhất một thân ảnh quái dị có sức mạnh không hề thua kém gì so với chúng ta đi ra đối chiến. Ta nhớ chính xác là 438 thân ảnh có sức mạnh Giới Chủ.

-Gặp mặt, hai bên cũng không có gì để nói mà trực tiếp lao vào đánh nhau.

Khẽ dừng lại hai giây để lấy hơi, Tam tiếp tục kể.

-Nhưng mà dĩ nhiên với số lượng 438 Giới Chủ, ta và Cửu đệ không hề có một chút lực lượng nào để chống trả. Lúc đó ta và Cửu đệ cứ ngỡ mệnh đã tận, thậm chí còn nghĩ đến vận mệnh tương lai khi 438 Giới Chủ Dị tộc tiến công đến mảnh đất yên bình của hàng tỷ sinh tử nhân tộc, hủy diệt nó.

-Bất quá hai ta lại không ngờ rằng, ngài ấy với Tinh thần chi lực lại chân chính là tồn tại vô địch thủ, mạnh mẽ khiếp hãi thế gian khi chỉ cần trong tâm ngài có “vô địch” thì tinh thần chi lực của ngài ấy liền vô địch. Ngài ấy sau khi đánh chết hơn mười tên Chủ Giới Dị tộc chỉ trong ba giây ngắn ngủi liền hướng về hai chúng ta xông qua để bảo hộ an toàn cho chúng ta.

-Ta cho đến lúc này vẫn còn nhớ rõ cái chiêu thức ấy âm áp đó, một dạng chiêu thức dùng Tinh thần chi lực hóa thành một người khổng lồ ôm trọn cả ta, Cửu đệ và ngài ấy vào bên trong. Bên trong đó ta và Cửu đệ đều cảm nhận được một sự âm áp vô cùng, thương thể cũng nhanh chóng được khôi phục, đồng thời chúng ta cũng tận mắt quan sát được sức mạnh kinh khủng của ngài ấy.

-Đội chiến với 428 Giới Chủ vây công, ngài ấy một ý niệm, thân thể được tạo thành từ Tinh thần chi lực của ngài ấy liền vung tay nắm không gian, hóa không gian từ hư thành thực để làm vũ khí, một trăm chém ra liền đánh chết 21 Giới Chủ Dị tộc ngay lập tức, một phát tay lập tức hủy diệt hơn 100 chiến hạm thần pháo.

-Lúc đó bọn Dị tộc cũng không phải kẻ ngu ngốc, chúng khi ấy đã biết ngài ấy mạnh mẽ như thế nào, bọn chúng dù là vây công hợp lực nhưng trước Tinh Thần Chi Thể của ngài ấy đều vô dụng, một chút đã thương đến ba người bọn ta nằm bên trong đều không thể. Thế nên chúng lập tức dùng một trận pháp kỳ dị mà mãi cho đến bây giờ, ngay cả Thất muội nắm giữ sức mạnh Trận pháp vẫn không thể hiểu rõ.

Lấy vài hơi, đồng thời để Triển kịp tiếp thu hết tình tiết, Tam tiếp nối câu chuyện.

-Trận pháp đó tạo thành tựa như những vòng tròn, bắt đầu từ hai Giới Chủ Dị tộc mạnh nhất trong đoàn vây quanh Tinh Thần Chi Thể, sau đó là ba Giới Chủ Dị tộc khác vây quanh hai vị Giới Chủ Dị tộc bên trong, nối tiếp là năm Giới Chủ Dị tộc tạo thành vòng tròn vây quanh ba Giới Chủ dị tộc, và cứ thế là bảy Giới Chủ, mười một Giới Chủ, mười ba Giới Chủ, mười bảy Giới Chủ, mười chín Giới Chủ, hai mươi ba Giới Chủ, hai mươi chín Giới Chủ, 31 Giới Chủ, 37 Giới Chủ, 41 Giới Chủ, 43 Giới Chủ, 47 Giới Chủ, 53 Giới Chủ, còn lại đều đứng ngoài vòng xem chiến mà không tham gia.

-Triển nhi, người cũng biết là khi ở cấp bậc của chúng ta thì một bước chân đã xa đến ít nhất trăm ngàn dặm, thế nên Trận pháp này chỉ thoáng chốc một bước đều đã được bọn Dị tộc hình thành, ba người chúng ta căn bản cứ tưởng chúng vẫn là đang vây công nên không kịp làm phản ứng gì.

-Trận pháp hình thành, một loại lực lượng quy tắc xuất hiện khiến tất cả sức mạnh của 379 vị Giới Chủ nằm ở vòng ngoài đều truyền hết vào hai vị Giới Chủ Dị tộc ở bên trong, không những thế mà còn có thêm lực lượng quy tắc kết hợp vào nên khiến hai vị Giới Chủ này vô cùng mạnh, một quyền xuất ra liền đã hóa hai chân của Tinh Thần Chi Thể thành hư vô, báo hiệu cái chết đang đe dọa ba người chúng ta.

-Bất quá khi hủy được hai chân Tinh Thần Chi Thể, bọn Dị tộc hớn hờ, ta và Cửu đệ đều cho là hết đường thì thực tế lại không. Tinh Thần Chi Thể lúc đó của ngài ấy chỉ là chưa dùng hết lực mà thôi. Thế nên khi hai chân vừa mất, ngài ấy giận dữ quát lớn thì hai chân lần nữa hình thành, tiếp đó một bộ Chiến giáp bằng tinh thần lập tức hóa ra khoác lên người Tinh Thần Chi Thể, sau lưng Tinh Thần Chi Thể cũng mọc ra hai cánh Tinh thần đầy hùng vĩ.

-Thế rồi ngài ấy ý niệm hủy diệt vừa động, Tinh Thần Chiến Giáp Chi Thể tay cầm một kiếm giờ lên cao nhanh hạ xuống nhắm về tên Giới Chủ bên phải mà hủy diệt. Một kiếm khi đó chém ra, tên Giới Chủ đó và những tên đứng trên một đường thẳng dài đến tận mấy tỷ dặm đều biến mất, không gian tinh không cũng bị chém thành một đường rách kinh khủng, từ bên trong vết rách liền có lực hút quỷ dị truyền ra nhưng cũng không đủ mạnh mẽ để làm ảnh hưởng đến trận chiến.

-...

Nghe đến đây, Triển đã hoàn toàn lặng người khi biết được sức mạnh khiếp hãi thế gian của ngài ấy, của Tinh thần chi lực, nhất là một kiếm kia chém xuống không chỉ dài đến cả vài tỷ dặm mà còn xé rách hư không tạo ra một đường vết nứt.

Làm Thái Cổ Thiên Tổ như hấn mà khi dồn hết sức vào một ngón tay điểm chỉ ra thì mạnh hết sức cũng chỉ tạo ra được một lỗ nhỏ trong hư không, thế mà chỉ một kiếm chém xuống liền hóa hư không thành một biển lớn vết nứt vài tỷ dặm, nghĩ thôi cũng đủ khiến người nổi da gà.

-Lúc này, trận chiến nguyên bản đã phân ra thắng bại, bọn Dị tộc đáng lẽ toàn bộ đều bị diệt, chúng ta thì toàn thắng quay trở về, bất quá thì đó chỉ là chuyện sẽ xảy ra nếu như... nếu như... nếu như...

Bỗng lúc này Tam lại lần nữa nhăn mặt tựa như trái mướp đắng mà rơi lệ, hấn như chìm đắm lại khung cảnh đau đớn trong quá khứ nhưng vẫn cố gắng gượng âm thanh để từng từ ngữ nói ra được nguyên vẹn.

-Nếu như không phải từ trong một chiếc chiến hạm thần pháo đột nhiên đi ra một thành nhóc béo...

-Nhóc béo...

-...

Dừng lại một lúc lâu, tầm khoảng một phút sau, Tam mới có thể bình tĩnh để kể tiếp, một hơi nói hết cả câu.

-Nếu như thằng nhóc béo đó không ôm trong tay là một cái đầu còn nguyên vẹn hình dạng nét mặt tuyệt mỹ của... N... Oa, tay còn lại thì đang cầm một cánh tay trắng mềm nhai ngấu nghiến trong miệng!

-Phù... phù...

Vừa dứt câu, Tam lập tức hiện lên vẻ mặt trắng bệch thở nặng.

Còn Triển bên phía đối diện thì ban đầu khá khó hiểu vì không nghe rõ hai từ “Nữ Oa”, nhưng bằng vào trí thông minh của bản thân hắn cũng nhanh ghép lại câu từ và biết rằng, tên nhóc to béo Dị tộc đã ăn thịt Nữ Oa, một tay thì cầm đầu nàng chơi đùa, một tay còn lại thì đưa cánh tay Nữ Oa lên miệng cắn xuống từng miếng thịt.

Hắn lập tức cuối mặt thương tiếc cho cả sư tôn và cả ngài ấy. Người yêu đã không những chết mà lại còn bị ăn thịt ngay trước mặt, nỗi thống khổ, đau đớn đó hắn có thể hiểu được nó chưa xót đường nào.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Tổ tiên nhân tộc (kết)

Gần một phút qua đi, Tam vội đưa tay đặt lên vai Triển, mọi cảm xúc đau đớn, thương tiếc, tự trách,... từng hiện trên gương mặt anh tuấn của hắn đều tan biến, chỉ còn lại sự trấn tĩnh là duy nhất mà nói vui đồ đệ.

-Triển nhi, cảm ơn ngươi đã ở đây để sư tôn có thể bày tỏ cảm xúc được ta chôn sâu trong lòng không biết bao nhiêu năm tháng. Nếu không có ngươi lúc này, có lẽ ta lại phải ngậm ngùi bày tỏ với những gốc cây, cục đá vô tri bên đường.

-Không đâu sư tôn, đây vốn là nhiệm vụ, là nghĩa vụ của một kẻ học trò cũng đồng thời là một người con như đệ tử, đệ tử phải cùng người chia sẻ nỗi niềm.

Triển vội cung kính đáp.

-Nhưng dù vậy thì ta vẫn cảm ơn ngươi, Triển nhi. Bây giờ ta cũng nên kể nốt đoạn cuối của câu chuyện này rồi.

-Đệ tử xin lắng nghe.

Triển gật đầu, Tam tiếp nói đoạn kết không ai mong muốn của câu chuyện bằng giọng nói vững vàng, không còn chấp chứa quá nhiều cảm xúc như lúc đầu, nhưng dù vậy thì ánh mắt hắn vẫn không thể che giấu được nỗi buồn thương ẩn bên trong.

-Tinh thần chi lực là một loại sức mạnh có độ mạnh, độ yếu hay là hoàn toàn vô địch đều nằm ở “tâm” người sở hữu. Tâm người vững tin thì mạnh, tâm người không vững thì suy yếu, tâm người tự nhận bản thân duy ý vô địch chính là không hề có địch thủ.

-Tinh thần chi lực của ngài ấy cũng là theo quy luật như vậy, thế nên ngay khi nhìn thấy người vợ “đầu gối tay ấp” mấy chục vạn năm, là cả một người đã hóa thành trái tim thứ hai của bản thân chết, đã thế lại còn bị ăn thịt ngay trước mặt, sức mạnh của ngài ấy lập tức suy giảm thậm tệ vì “tâm” đã không còn trụ vững. Lúc đó ta còn thấy rất là rõ ràng hai hàng huyết lệ của ngài ấy chảy xuống trên gương mặt đờ đẫn, mắt hồn vốn xưa kia chưa một lần xuất hiện trên gương mặt ôn hòa, dịu dàng ngày nào.

-Sức mạnh tinh thần suy giảm, Tinh Thần Chi Thể cũng dần mờ nhạt, yếu nhược. Chớp thời cơ đó, tên Giới Chủ Dị tộc kia lập tức xuất ra một quyền đánh tan Tinh Thần Chi Thể của ngài đấy, dư lực mạnh mẽ còn lại oanh phá lên ba người chúng ta, khiến chúng ta nôn máu trọng thương bay ra vô cùng xa.

Ngay lúc này, Tam mang theo nụ cười nhợt nhạt nói với Triển.

-Ngươi có biết không Triển nhi, trong lúc bay đó ta một lần nữa lại nghĩ đến kết cục bi thảm của Nhân tộc đang chuẩn bị hàng lâm ngay trước mắt, thế nhưng hết một lần, rồi lại một lần nữa, ngài ấy lại gây cho ta bất ngờ nói tiếp bất ngờ.

-Bất ngờ đó chính là việc ngài ấy đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh chỉ trong tích tắc chưa được một giây trước cái chết của Nữ Oa mà ngay cả ta đây, một người thâm thương trộm nhớ nàng nhưng chắc chắn sẽ không yêu nàng được hơn cả ngài ấy vẫn còn chưa hết đau xót tim, vậy mà ngài lại đã nhanh chóng lấy lại tinh thần.

-Và rồi còn bất ngờ hơn nữa đó là khi ngài ấy nói với ta cùng Cửu đệ một câu rằng “anh xin lỗi các em, đáng lẽ anh không nên yêu và giành hết tình cảm cho nàng. Kiếp này xem như anh đã nợ các em rồi, kiếp sau, khi anh quay về anh sẽ trả, hãy tin anh, anh chắc chắn sẽ quay về vào một ngày không xa”.

-Ha... ha ha...

Tam bỗng cười buồn rồi nói.

-Ngài ấy vừa nói xong câu đó, thậm chí còn không để ta và Cửu đệ kịp làm ra phản ứng thì ngài đã thi triển bí thuật tự bạo, ừm, ta có thể gọi tên nó là

“tự bạo tình thần”, một loại bí thuật phá hủy tình thần kẻ địch, mà cũng có thể nói là phá hủy ý thức của kẻ địch, đưa kẻ địch từ sinh vật có lý trí trở thành sinh vật vô tri chẳng khác một cục đá, khúc cây.

-Chiều cuối cùng trong cuộc đời ngài ấy vừa ra, tất cả kẻ địch dù là ở bất cứ đâu tại nơi đây đều biến thành cái xác không hồn, rất dễ dàng cho ta và Cửu đệ kìm nén đau thương mà thu thập, giết chết từng tên một.

-Đó là toàn bộ cái chết và lời hứa của ngài ấy.

Nói đến đây, Tam bỗng nhiên hùng hực khí thế lên, gương mặt tươi cười rạng rỡ như một kẻ què tay, què chân, mặt xấu tựa cóc bỗng lấy được một tiên nữ từ trên trời mà nói lớn với Triển.

-Và ngươi biết đấy Triển nhi, ngài ấy đã thực sự đã sống lại, sống lại rồi!!

-Ha... ha ha ha...

-Vâng ạ, sư tôn đã nói lúc trước nên đệ tử đã biết.

Thấy Tam vui vẻ như vậy, Triển cũng bị lây vui mừng rực rỡ giống như sư tôn, thậm chí đã có một chút gì đó đỏ hoe mắt, ướt ướt mi khi biết vị Tổ tiên vĩ đại phục sinh, trong tương lai không xa sẽ lần nữa dẫn dắt Nhân tộc phát triển. Bất quá một giây sau hắn lại có chút nghi hoặc hỏi.

-Nhưng mong sư tôn thứ lỗi cho đệ tử hỏi một câu này, người... người làm sao biết ngài ấy đã phục sinh?

-Biết, dĩ nhiên là ta phải biết chứ.

Không chút nghĩ ngợi đáp lời, Tam giải nghĩa thắc mắc cho Triển.

-Tinh thần chi lực, trên cõi đời này từ cổ cho đến hiện tại thì chỉ duy nhất ngài ấy sở hữu. Và rồi chỉ mới cách đây khoảng mười phút trước, ta chính xác là đã cảm nhận được một tia Tinh thần chi lực tồn tại trong giới dù nó rất yếu và thoáng hiện rồi đi, nhưng chỉ bấy nhiêu đó cũng đã nói lên một sự thật rằng, ngài ấy đã phục sinh, chân thật phục sinh.

Ngữ điệu của Tam lúc này là chấp chứa vô vàng sự tự tin. Từng một lần được Tinh thần chi lực bảo vệ, hắn vĩnh viễn sẽ không quên khí tức quen thuộc, ấm áp này.

-Ra là vậy, cảm ơn sư tôn giúp đệ tử gỡ bỏ rắc rối.

-Ừ, không có gì, đồ đệ khó hiểu thì ta phải giải đáp... thôi...

Bỗng nhiên Tam lại trở nên sầu muộn, âm điệu lộ vẻ tiếc thương nói.

-Triển nhi, câu chuyện vẫn chưa kết thúc đâu.

-Vâng? Đồ nhi xin nghe.

Lộ vẻ kinh ngạc khi câu chuyện của sư tôn vẫn chưa kết thúc, Triển lại lắng tai theo dõi.

Tam tiếp tục kể nốt khúc kết đầy niềm đau và nước mắt của câu chuyện.

-Khi ngài ấy chết, ta và Cửu đệ cố nén đau thương mà hủy diệt mọi Dị tộc, chiếm cứ chiến hạm thần pháo. Cuối cùng là mang theo một phần thi thể còn lại của Nữ Oa và ngài ấy quay về quê nhà an táng.

-Mọi chuyện đáng lẽ nên đến đây kết thúc, nhưng mà chúng ta lại không ngờ rằng, mà ngay cả chính người vẫn hằng ngày ôm ấp nàng ấy cũng không ngờ rằng, Nữ Oa dĩ nhiên lại không chết.

-...?

Nghe đúng bảy từ cuối, Triển lập tức trợn mắt khó tin.

Đối diện, Tam thấy Triển biểu hiện cũng không hề đồ đệ chờ lâu, hắn buồn rầu nói.

-Là người nắm giữ sinh mệnh lực và năng lực tạo hóa sinh mệnh, Nữ Oa vốn đã được trời định là sẽ không bao giờ chết, vậy mà chúng ta lại không biết, ngài ấy là chồng, là người luôn yêu thương nàng hết mực, bên cạnh nàng ngày đêm cũng không biết. Thế nên khi chúng ta đem đầu và tay nàng về đến được đến hành tinh của ngài ấy cũng là lúc nàng ta khôi phục hình dạng tinh dậy.

-Chắc người cũng đã hiểu chuyện gì sẽ xảy ra sau đó rồi, haizz...

Thở dài một hơi với đồ đệ, Tam thương tiếc nói.

-Phát hiện chồng vì tưởng bản thân chết nên mới tự vẫn để được đi theo vợ, dù chết vẫn muốn làm phu thê nơi bên kia thế giới mà chúng ta không biết

thế giới đó có tồn tại hay không. Lúc đó chẳng một ai trong chín người chúng ta có thể ngăn được những tiếng khóc xé lòng đầy huyết lệ của nàng ta đối với ngài ấy. Thế rồi cũng bất chợt như lúc ngài ấy tự vẫn, Nữ Oa cũng chỉ để lại một câu “chàng nơi đâu thiếp nơi đó, chàng tử thiếp vong, chàng phục sinh thiếp cũng sẽ đầu thai, vạn vạn, kiếp kiếp chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi, thiên địa không thể chia lìa”.

-Chỉ một câu như thế, Nữ Oa trong tích tắc không ngờ liền tự vẫn chết theo ngài ấy khiến chúng ta không kịp làm ra phản ứng gì ngoài việc trơ mắt nhìn nàng tan biến thành một luồng sinh mệnh kỳ quái.

-Nữ Oa chết, luồng sinh mệnh kỳ quái lập tức phân chia thành từng đốm, từng đốm nhỏ. Một phần lao xuống từng con dân trên tinh cầu của vợ chồng ngài ấy, trợ giúp con dân của hai người được tiến hóa, về sau khi sinh con thì đứa con đó chân chính là Nhân tộc như ngày nay chứ không còn là đất sét, nước và lá cỏ. Bản thân lứa Nhân tộc này chúng đều giống như người Thiên nhi, chúng đều có cơ hội đột phá đến Thái Cổ Thiên Tổ cảnh giới.

-Đó mới đúng là nguồn gốc Nhân tộc ngày nay, còn lứa Nhân tộc đầu tiên được tạo từ đất sét, nước và lá cỏ nếu nói theo một nghĩa nào đó thì cũng có thể gọi là Nhân tộc lỗi.

-Còn một phần lại ngấm xuống đất và kỳ lạ sinh ra hàng trăm chủng tộc khác, trong đó đặc sắc nhất là Tinh Linh tộc, Khí tộc, Ma tộc, Long tộc, Mộc tộc, Quỷ tộc, Yêu tộc, Hồn tộc, Thiên Hồ tộc, Thái Ảnh tộc, Mỹ Cam tộc, Băng Tinh tộc, Hải tộc, Cự Thạch tộc, còn rất nhiều tộc khác nữa.

Có được thông tin này, Triển tức thì hiểu ra vấn đề bản thân hắn chưa có cơ hội hỏi sư tôn. Sau đó hắn nói với Tam để nhận được sự khẳng định của sư tôn về câu đúc kết của hắn.

-Lúc trước đồ nhi định hỏi tại sao Nhân tộc chúng con lúc này lại có thể tu đến cảnh Thiên Nhân, rồi Thái Cổ Chí Tôn mà không dừng lại ở Đế cảnh như tổ tiên trước kia, nhưng giờ thì đồ nhi đã biết, chúng con được như ngày nay là nhờ luồng sinh mệnh kỳ lạ đó của mẹ Nữ Oa.

-Không sai, Nhân tộc ngày nay hoàn chỉnh chính là nhờ nàng.

Đáp lời khẳng định cho Triển, Tam lại quay về câu chuyện nói.

-Nữ Oa chết, Nhị tỷ vì lo xa cho tương lai Dị tộc một lần nữa đến xâm lược nên đã mời chúng ta lại họp bàn kế sách.

-Trải qua một ngày dài mưu tính, cuối cùng Nhị tỷ ra quyết định phong ấn không gian, nhốt tất cả Nhân tộc và các sinh linh chủng tộc khác được sinh ra từ sinh mệnh của Nữ Oa cùng với cả chín người chúng ta vào trong một Giới bằng trận pháp phòng ngự tuyệt đối nhằm tránh Dị tộc tấn công đến, chờ ngày ngài ấy phục sinh rồi mới thoát ra ngoài tính toán kế sách tiêu diệt lại bọn Dị tộc.

-Và Giới đó chính là Đại Thế Giới thực thụ ta và người đang đứng, nó bao gồm một trăm Đại Thế Giới và mấy ngàn giới nhỏ đã được phân tán đều ra khắp trăm Đại Thế Giới. Lúc người đi về đây gặp ta chắc cũng đã xuyên qua vài cái Đại Thế Giới chứ?

-Vâng ạ.

Triển thành thật trả lời, từ Hoa Nguyên quay về giới địa nơi hắn và sư tôn ở đúng là phải trải qua sáu Đại Thế Giới.

-Đó là tất cả về lịch sử Nhân tộc và cái cách mà Đại Thế Giới này được hình thành. Còn thế giới chân thật, vô cùng vô tận rộng lớn bao la mà chúng ta từng sống là ở bên ngoài kia, nơi có bọn Dị tộc nguyên thủy đang chờ trực.

-Sư tôn, vậy là tám vị tổ tiên kia vẫn còn tại thế?

Triển vội hỏi, Tam tức thì trả lời.

-Tất nhiên. Nhị tỷ, Tứ muội, Ngũ muội, Lục đệ, Thất đệ, Bát muội, Cửu đệ, Thập muội, bọn họ cũng đều giống như ta, chờ đợi ngài ấy quay về. Có lẽ họ đang ngủ hoặc vui đùa giết thời gian ở đâu đó trong những Đại Thế Giới kia, hoặc cũng có lẽ là trong những tiểu thế giới độc lập.

-Haizzz...

Sau đó Tam lại thở dài một câu đầy tự trách, thật sự là tự trách. Hai tay hắn nắm chặt đến nỗi cả xương cốt đều kêu lên “rắc rắc” như sắp gãy rụng.

-Người có biết tại sao từ đầu đến cuối câu chuyện ta đều luôn cảm thấy tự trách, cảm thấy bản thân tội lỗi?

-Đồ nhi từ đầu đã thối nát nhưng không hiểu, mong sư tôn giải bày nỗi lòng.

Triển lễ phép nói.

Tam liền nhăn mặt chưa xót lên nói.

-Ta tự trách, tự ân hận, tự tội lỗi là bởi những ngày đầu khi Nữ Oa mới xuất hiện, chúng ta đã từng được ngài ấy nhắc nhở việc có thể sẽ tồn tại những sinh vật kỳ lạ khác bên ngoài, mong muốn chúng ta thường xuyên tách ra để canh chừng, thỉnh thoảng lại quay về gặp mặt, vui vầy. Thế nhưng chúng ta lại mê luyện Nữ Oa thể nên luôn viện cớ không đi, ngày qua ngày lại làm lý vác mặt qua nhà ngài ấy lấy cớ này cớ nọ. Đến khi có vợ Nữ Oa như ý, chúng ta lại vì quá hạnh phúc nên cũng quên đi.

-Cũng vì vậy mà chuyện đau buồn đó xảy ra, tất cả đều là lỗi của bọn ta chứ không ai khác. Bốn chúng ta là những tên đốn mạt không bằng cảm thú,

súc sinh.

- Sư tôn, chuyện đã qua lâu rồi nên mong người đừng tự trách.

Triển vội an ủi sư tôn để người không tự trách bản thân thêm. Nhưng dường như cũng không cần đồ đệ giúp đỡ, Tam nhanh chóng khôi phục tinh thần nói.

- Ta biết. Được rồi, giờ mọi chuyện đã sáng tỏ, người cũng đã biết nguyên nhân ngọn nguồn. Hiện tại ta và người đều có nhiệm vụ cao cả đây.

- Đồ nhi hiểu và cố hết sức thực hiện, mong sư tôn giao phó.

Triển đứng lên nghiêm giọng cung kính.

Tam thấy Triển nghiêm trọng như vậy liền cười nhẹ bảo.

- Nhiệm vụ không khó khăn như người nghĩ đâu, rất đơn giản thôi, đó là...

...

Nhân Giới.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Trở về nhân giới

Nhân Giới.

Quay trở về thời điểm mười một phút trước, lúc mà Tam chỉ còn đúng 12 giây nữa sẽ cảm nhận được một luồng Tinh thần chi lực phát tán.

Thiên giới, nhà họ Phurong.

Tại căn phòng của thiếu phu nhân, mẹ của Phurong Tiên Nhã.

- U... gra... ư u...

- Cổ lên phu nhân, hai chân của công tử đã ra rồi!

- Hà hà... g... ư... ư...

- Gử.. gử... ư...

- Oa oe oa oa...

- Trời ơi, đây là!

Rầm!

Tiếng kêu cả kinh vì quá mức bất ngờ của hai bà đỡ vang lên, cửa phòng lập tức nổ tung, một nam tử khôi ngô, to lớn hùng hổ xông vào.

- Chuyện gì đã xảy ra với vợ...!!!

Còn chưa kịp nói hết câu, nam tử liền đã thấy một đứa trẻ sơ sinh còn nhầy nhụa một ít máu huyết bay bổng lơ lửng trên không trung bên trong phòng một giây liền rơi xuống đất.

- Vụt... soạt...

Nhanh tay đỡ lấy đứa con trai “quái lạ”, nam tử khôi ngô lập tức lạnh lùng giết chết hai bà đỡ ngay trước mặt người vợ đang trắng bệch sắc thái vì quá mệt mỏi.

Nam tử khôi ngô chột hồ lên.

- Nhật Vũ!

- Có thuộc hạ.

Một thân ảnh trung niên chớp mắt xuất hiện, quỳ một chân xuống đất hướng nam tử khôi ngô hành lễ.

- Cái chết của hai người này giao lại cho người xử lý. Nhớ là phải kỹ càng, không để người khác nghi ngờ.

- Còn nữa, việc con trai của ta chào đời, người phải khiến nó trở nên cực kỳ bình thường, người rõ rồi chứ?

- Thuộc hạ đã rõ.

- Vậy thì tiến hành đi.

- Vâng.

Vững vàng đáp một tiếng, thân ảnh trung niên tức thì mang theo thi thể của hai bà đỡ biến mất.

Trung niên vừa đi, mẫu thân của Phụng Tiên Nhã, Huỳnh Nhã Ý liền thì thầm nhỏ yếu với lang quân.

- Lâm ca, muội... muội muốn bế con...

- Huỳnh biết, khổ cho nàng.

Cười dịu dàng với nương tử, nam tử khôi ngô Phụng Bách Lâm nhẹ đi đến bên giường mềm, hai tay cẩn thận đưa con trai “kỳ lạ” cho Huỳnh Nhã Ý.

- Lâm ca, dấu ấn này là?

Vừa yêu thương bế người con thứ hai vào lòng, Huỳnh Nhã Ý phát hiện ra một dấu ấn có hình thù không biết phải giải nghĩa như thế nào nằm tại mi tâm con trai, nàng khó hiểu hỏi chồng.

Bất quá thi Phụng Bách Lâm cũng chẳng thể biết, thế nên hắn chỉ lắc đầu đáp một cách hùng hồn để Huỳnh Nhã Ý yên tâm và vui mừng.

- Đứa con trai này của chúng ta chắc chắn là người mang đại khí vận, là người sẽ thống lĩnh thiên hạ sau này.

- Thật vậy ư Lâm ca?

Nở nụ cười hạnh phúc, Huỳnh Nhã Ý nhẹ nhàng lau đi những vết máu của nàng còn vưon trên người con.

- Ừ, đó là điều... khục khục...

Chưa nói hết câu, bệnh tình mang trong người lập tức khiến Phụng Bách Lâm ho ra máu đen ngay trước mặt vợ mình, điều đó khiến nàng phát hoảng lên.

- Ba ba, ma ma.

Thế nhưng cái vấn đề phát hoảng này còn chưa xong thì vấn đề phát hoảng khác lại tiếp nối ập đến khi một đứa trẻ vừa sinh ra đòi lại biết nói, không những thế mà còn dùng ánh mắt lấp lánh, triu mến nhìn đôi vợ chồng đều đang trắng bệch sắc mặt vì bệnh trạng và vì mệt sức, lo lắng cho chồng mà kêu lên.

- Ba ba...

- Ma ma...

Cả căn phòng đều nhất thời cả kinh trong yên lặng.

...

Quay lại thời điểm lúc Vô Thường trở về Nhân Giới.

Tại Bách Thú Lâm, một chùm sáng trắng thoáng chiếu xuống rồi mất đi, để lại thân hình nhỏ bé của Vô Thường ngay tại vị trí mà năm ngày trước hắn đã từ đó rời đi.

Đứng vững thân thể trên mặt đất, Vô Thường vừa mở mắt một chút liền đứng người kêu lên.

- Á ồ...!

Nhờ sự “nỗ lực” không tốn chút sức gì của hắn, Nhân Giới vốn có sinh khí yếu nhược, nhót nhát thì nay chỉ trải qua năm ngày liền đã hết mức dồi dào, sức sống nồng đậm.

Sinh khí mạnh, sinh mệnh, sức sống liền mạnh. Sinh mệnh mạnh, sức sống mạnh thì cây cối, linh khí, thảo dược,... thiên nhiên đều mạnh, khỏe và phát triển to lớn. Thế nên ngay lúc này đây, trước mặt Vô Thường là Bách Thú Lâm mà cũng đã chẳng phải Bách Thú Lâm nữa, bởi lẽ tại nơi hân biến mất vào năm ngày trước cây cối vốn nhỏ yếu, chỗ có chỗ không thì nay lại rậm rạp, um tùm tươi tốt, không những thế kích thước của chúng cũng đã lớn gấp hai, gấp ba bình thường.

Điều này khiến Vô Thường khá bất ngờ, nhưng hân cũng rất nhanh hồi phục vì đây là điều đã nằm trong dự tính ban đầu của hân.

“Để ta nhớ xem, nếu trừ đi một vạn điểm sinh khí tương ứng với mười lần phát sinh khí vào Nhân Giới mà chưa phân phát đến, thì tự tay ta đã đạt tổng cộng tất cả... 52 lần, chính xác là 56 lần phát sinh khí vào giới khi đang còn du hành bên ngoài”.

“Cây cối to mập, thảo dược, linh dược sinh trưởng, phát triển, linh khí cũng nồng đậm gấp 3, 4 lần so với trước. Vậy hóa ra ta là người hùng của Nhân Giới cơ đấy”.

Nhân Giới nhờ Vô Thường một lần tham gia này mà đã nâng cao trình độ sinh khí lên bằng, thậm chí là có chút nhỉnh hơn so với Yêu tộc đã tham gia tổng 106 vòng tranh đoạt và luôn giành hạng 5, 6. Nếu như mà có vấn đề, sách sử kể công đức thì Vô Thường chỉ với năm ngày hành động cũng đã đủ để đứng vào hạng nhất Nhân tộc, cỡ chí kim không người sánh bằng.

- Vụt.

Bỗng ngay đúng lúc này, khi mà luồng sáng mang hân về chưa đi lâu thì trên bầu trời lại tiếp tục hiện xuống một luồng sáng chói trắng vào người Vô Thường.

“Hử? Cảm giác này là... nó muốn tẩy rửa cơ thể, nâng cao thể chất cho ta? Đây là Nhân Giới ban thưởng cho người giúp đỡ nó đạt được sinh khí”.

Cảm thụ luồng sáng công dụng, Vô Thường lập tức hiểu ra Nhân Giới đang muốn làm gì hân, bởi lẽ như Trần Kim lão giả từng nói, luồng sáng là các Giới tự tạo ra chứ không phải tổ chức của Trần Kim lão giả, nên luồng sáng xuất hiện kỳ lạ voi công dụng thần kỳ này chỉ có thể là do linh trí của Nhân Giới làm ra chứ không một ai khác đủ năng lực.

Trên người một tu luyện giả có bốn yếu tố ảnh hưởng đến khả năng hấp thụ linh khí, chuyển hóa linh khí thành linh lực nhanh hoặc chậm bao gồm số lượng của sợi xích, khả năng tĩnh tâm để tập trung, pháp quyết tu luyện linh khí và thể chất.

Nhìn chung thì bốn yếu tố này đều rất quan trọng đối với một tu luyện giả, tuy nhiên giữa bốn yếu tố này cũng sẽ có phân ra thang bậc thấp cao được xếp theo trình độ khan hiếm, khó thực hiện và không thể nếu như muốn nâng cấp một trong bốn yếu tố lên cao. Trong đó, khả năng tĩnh tâm để tập trung là yếu tố dễ nâng cấp nhất vì nó chẳng cần điều kiện gì ngoài chính bản thân tu luyện giả tự rèn luyện, yếu tố này được xếp hạng cuối.

Tiếp đó, xếp hạng ba là pháp quyết tu luyện linh khí. Yếu tố này phụ thuộc rất cao vào bối cảnh và khả năng tiếp thu được pháp quyết tu luyện của tu luyện giả, đây là một yếu tố khá khó khăn.

Xếp hạng hai là thể chất tu luyện giả. Đây là một yếu tố rất khó khăn để có thể nâng cao vì cần phụ thuộc vào được thảo trân quý và người ngoài, chẳng hạn như một vị Dược Sư cao cấp.

Cuối cùng, xếp hạng nhất dĩ nhiên là số lượng sợi xích vì yếu tố này trừ một số cường giả Thánh cảnh trở lên với biện pháp đặc thù và tu luyện giả tham gia phải dưới 15 tuổi mới có thể nâng cao thêm vài sợi xích thì đã không còn cách nào khác.

Lúc này, Nhân Giới vì nhận được sức sống mệnh mông khiến nó vô cùng vui sướng nên việc trả ơn Vô Thường, trả ơn người đoạt hạng nhất trong cuộc tranh đoạt là điều nó tự nghĩ ra và làm đề thưởng cho đứa con yêu quý đã giúp đỡ nó. Và cái tạo thể chất cho Vô Thường là điều duy nhất nó biết và thực hiện được.

Thế nhưng đối với một kẻ sở hữu Thiên Địa Thể có khả năng biến hóa ảo diệu như Vô Thường thì cái tạo thể chất là một điều dư thừa, bởi lẽ thể chất của hân đã là ở cấp cao nhất, nâng cấp lên nữa là điều không thể.

Do vậy Vô Thường lập tức dùng khả năng liên hệ với các “linh” mà ở trong mảnh đất nhân tạo kia không thể thực hiện, cố gắng kết nối với linh trí khá thấp của Nhân Giới để trao đổi.

-Ê ku dừng lại nói chuyện một chút, nếu không từ nay chia tay, ta về sau sẽ không giúp ngươi đoạt về sinh khí nữa...

-Ê kuu, quê...

-Vô vọng rồi.

Lắc đầu chán nản vì khả năng liên kết “linh” của bản thân hân vẫn còn thấp, liên hệ với các linh cấp cao là điều không thể, Vô Thường chỉ có thể ngậm ngùi đứng yên nhận sự tẩy rửa lại như không tẩy rửa. Hân trong lòng tức nẫu.

“Xin lỗi tiểu Liên, nếu như ta có năng lực trao đổi được với Nhân Giới thì thật tốt, ta có thể giúp muội thêm một chút sức lực rồi. Haizzz”.

Nếu có thể nói chuyện với Nhân Giới thì Vô Thường đã đề nghị hướng luồng sáng tẩy rửa này lên người Nhậm Tuyết Nguyệt Liên để khiến nàng càng thêm có thiên phú trên con đường tu luyện, nhưng tiếc là ý định của hân không thành.

Mười giây trôi qua, có lẽ vì Nhân Giới đã cảm nhận thấy thể chất Vô Thường đã không thể nâng cao lên được nữa nên luồng sáng liền bị thu hồi.

-Méo ớn, ta phải nhanh chóng chạy khỏi đây trước khi có người đi đến và bắt gặp ta lảng vảng xung quanh.

Vô Thường lấy một tình tiết ở trong bộ truyện “Dâm Tặc Lão Tổ”, tại chương 96 có nhắc đến tình huống một luồng sáng từ trên trời hạ xuống một mảnh rừng tạo ra một bảo vật dạng đỉnh, lúc đó nhân vật chính Xuân Linh là một tên dâm tặc khó tả may mắn gần bên nên lượm được bảo vật. Tuy nhiên vì luồng sáng quá chói mắt và kỳ lạ nên đã hấp dẫn rất nhiều cường giả tụ tập tìm hiểu, và thế là Xuân Linh có một phen chạy rớt cả quần khi bị người tận mắt nhìn thấy hắt thu bảo đỉnh vào túi càn khôn.

Vô Thường mặc dù chẳng lượm được bảo vật gì nhưng mà hấn rất ngại bị người tra khảo một nhọc nên hấn cần phải bỏ chạy cho dù là có hoặc không có người bị luồng sáng hấp dẫn.

-Mà quên, còn cổ quan tài.

Vừa cất bước, Vô Thường nhớ ra còn việc phải làm liền quay lại, lần nữa nhảy xuống hố, nơi có cổ quan tài thủy tinh tồn tại.

Đứng trước quan tài, Vô Thường vội lụm lại tờ giấy lúc trước đã vò đi gỡ ra bằng phẳng, mặt sau của trang liền viết xuống tiếp những dòng chữ.

“Người có duyên được gái, đây là máu phượng hoàng và một chút quà cáp biếu người khi người cứu nàng tình (ye, sướng nhé, cứu em có nhiều khi em sẽ lấy thân báo đáp đấy, quá sướng luôn). Ồ... nhiều đó thôi, chúc người may mắn, mà cũng cẩn thận, xem chừng em ý tình rồi lại ăn thịt người thì xem như số người đen. Bái bai”.

Để lại tờ giấy, một lọ nhỏ có chứa một phần huyết của tiểu phượng hoàng và một chiếc gói nhẵn cùi bắp có chứa vài đạo cụ, binh khí, công pháp dành cho Linh Sư và Tổng cảnh ngay tại trên nắp quan tài thủy, Vô Thường tức thì nhảy ra khỏi lỗ, cấp tốc rời đi.

Vô Thường, hấn không ham luyện nữ nhân vô có, nữ nhân mà được hấn chọn thì một là phải có ích cho mưu tính tương lai chẳng hạn như gia cảnh to lớn, hai là tình huống bắt buộc chẳng hạn như bị trúng xuân dược nên lỡ cưỡng hiếp một nữ nhân nào đó, hoặc ba là quá đẹp xinh đẹp, ít nhất cũng phải bằng sáu, bảy phần Tinh Vũ Nguyệt. Thế nên cơ hội trở thành ân nhân cứu mạng thiếu nữ tóc đỏ bên trong quan tài hấn xin nhường lại cho một ai đó có duyên hơn, thích hợp hơn hấn thực hiện.

Bất quá thì sau đó hấn không biết rằng, cũng tại hấn bỏ rơi quan tài thủy tinh nên hấn đã khiến vài đoàn người đến từ vài tổ chức tông môn nào đó đại chiến, huyết tinh nhuộm cả một mảnh rừng lớn.

Bốn phút sau đó.

Vụt!

Một bóng người nhỏ bé ăn mặc quần áo rách nát, trên tay không có một chiếc nhẫn nào mà thay vào đó là một cây gậy gỗ nhìn chẳng khác gì trẻ nhỏ bị phụ mẫu bỏ rơi phải làm ăn mày, ăn xin ngoài đường lao nhanh ra khỏi Bách Thú Lâm. Tiếp đó, thân ảnh bé nhỏ liền chậm chạp chống gậy lê bước, tựa như một người bệnh tật, yếu nhược bị bỏ đói vài ngày chưa ăn uống tiến về Châu Nam thành.

Tại vị trí cái hố nằm trong rừng, khi Vô Thường vừa rời đi hai phút, một đoàn mười một người gồm một trung niên và mười nam thanh nữ tú đều khoác trên người một loại trang phục đồng nhất như là đến từ một tổ chức, môn phái bỗng xuất hiện.

Vị trung niên đảo mắt không thấy một điều gì dù là người, bảo vật hay yêu thú liền nghi hoặc nói.

-Chẳng lẽ đã bị người đến trước đoạt được?

-Tiền Lai sư huynh, ở chỗ này có dấu chân người, bất quá thì rất nhỏ, như là của trẻ con vậy.

Một vị thanh niên nhìn thấy dấu chân còn hằn dưới đất nâu chưa tan của Vô Thường báo cáo.

-Tiền Lai sư huynh, chỗ này có một cái hố kỳ lạ.

-Cái hố?

Nghi hoặc về dấu chân bỏ qua một bên, vị trung niên có dáng người tầm 32, 33 tuổi nhưng đó chưa chắc đã là tuổi thật chuyển bước chân hướng về cái hố được cỏ dài um tùm che khuất mà đi đến.

-Ồ, bọn đàn bà của Thái Ất Tông cũng đến nơi đây lịch lãm, tìm kiếm tài nguyên khi linh khí bỗng nhiên dày đặc hơn à?

Bất quá cũng đúng lúc này, một nhóm mười người cũng mặc chung một dạng trang phục đi đến, tên cầm đầu nhận ra trang phục nhóm mười một người liền cười ác, giọng điệu là khiêu khích vô cùng.

-Người của La Hạ Môn?

Giật mình xoay người cảnh giác, trung niên nhìn thấy đồng phục của mười người thì nhũn nặng mày lên.

Và rồi tiếp đó, vì quan tài, vì mỹ nữ, vì giới nhân, máu bắt đầu nhuộm. Sau đó lại không lâu, một vài thế lực có đơn bạc một mình, cũng có nhiều người thành một nhóm đi ngang qua và bị luồng sáng hấp dẫn cũng đã tiến đến nơi đây và tạo nên một cuộc hỗn chiến tranh giành mọi thứ quý giá có mặt ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Tiên nhĩ bá sư (1)

Châu Nam thành.

Châu Nam thành chỉ sau năm ngày thì nay dường như đã quá khác xưa. Bên trong thành người dân náo nhiệt đông vui hơn gấp bội, tu luyện giả khắp nơi đều rôm róm nước mắt vì linh khí bỗng dưng nồng đậm khác thường. Bên ngoài thành thì mùa xuân từ xấu trở thành tươi tốt rồi chuyển hướng bội thu khó hiểu, tiếp đó liền là những nụ cười tươi vui và hăng say của những người làm nông khiến người nghe như có một cảm giác gì đó an bình, hạnh phúc.

Tại cổng Nam của Châu Nam thành, một bóng người nhỏ bé nhìn vào không khác gì những đứa trẻ phàm nhân có gia cảnh bình thường đang lấp ló tại bụi cây gần cổng với một chút nhũn nhũn suy tư tính toán.

“Khi anh đi tiểu đệ như mướp già, khi anh về tiểu đệ chẳng khác gì ớt tiêu, đã thế còn mất lệnh bài chứng thân mới thôn”.

Đứa trẻ này đúng là Vô Thường, hẳn vì đã mất lệnh bài, thân thể hóa nhỏ và vì tránh rắc rối không cần thiết chẳng hạn như “ăn mặc đồ gì kỳ lạ, trần lộ nó”, thế nên Vô Thường đã thay đổi quần áo và giảm dung mạo xuống mức đáng kể để người khác không làm phiền hắn. Đợi khi nào về đến nhà lại tính tiếp.

“Đành phải làm cách này vậy”.

Vô Thường đã tính toán trong đầu rằng bản thân sẽ phóng ra một Phù lục dịch chuyển lên cơ thể vị trung niên đang xếp hàng kia, đợi trung niên đi sâu vào trong và đến một chỗ vắng vẻ thì bản thân liền sẽ dịch chuyển vào thành, quay trở về Nhậm gia.

Tính toán kế hoạch như vậy, hắn lập tức triển khai, để rồi vào năm giờ sau đó hắn... hắn và hắn...

...

Thiên giới, một giới cao cấp nhất tại Nhân Giới.

Khác hẳn với bầu không khí mừng rỡ vô cùng nhưng chẳng hiểu nổi vì sao, có lẽ là ông trời rủ lòng thương, bầu không khí tại Thiên Giới cũng có vui mừng, nhưng đó lại là vui mừng đến sung sướng khi họ hiểu nguyên nhân và càng biết thêm rằng, Nhân giới bọn họ cuối cùng đã xuất hiện một lớp chân chính thiên tài vượt mặt trên mọi đời tổ tiên trước kia.

Là lớp trẻ Nhân tộc đầu tiên phá vỡ lịch sử, giành lấy được hạng nhì, hạng ba và hạng tư cùng với khá nhiều tài nguyên, đồ vật kỳ lạ trong cuộc tranh đoạt mà trước nay ngay cả một hạng chót cũng chưa từng có đã nói rõ lên điều đó, lứa nhân tài gồm ba người Tiêu Thần, Phượng Tiên Nhĩ, Điện Văn Thanh chính là lứa nhân tài sẽ được lưu danh khắp mọi ngân hà của Nhân Giới và lưu danh mãi về sau.

Lúc này, trong khi người người tu luyện giả trong Thiên giới đang hoan hô, ăn mừng, tiệc tùng linh đình tổ chức khắp nơi, thậm chí là có những chỗ nam hoen nữ ố rủ nhau cùng thác loạn mà sau này khi đứa con ra đời cũng không biết cha của nó là ai. Thì tại Thánh Vương Điện, ba người Tiêu Thần, Phượng Tiên Nhĩ, Điện Văn Thanh vừa quay trở về Nhân Giới liền phải đối đáp, kể lại sự tình diễn ra trong cuộc tranh đoạt trước khi buổi lễ khen thưởng ba người vào ngày mai được long trọng tổ chức.

Tòa đại diện của Điện Chủ Thánh Vương Điện hôm nay mặc dù đã có bầu không khí vui mừng tỏa ra xen lẫn nhưng vẫn không thể che lấp được sự nặng nề, nghiêm túc của từng người bên trong.

Đứng khom người cung kính trước mặt tổng cộng hai mươi vị Thiên Nhân cảnh quyền uy vô hạn, là người đứng đầu của Thánh Vương Điện là ba người Tiêu Thần, Điện Văn Thanh và Phượng Tiên Nhĩ đang có sắc mặt không được tốt cho lắm vì sự chênh lệch đẳng cấp của khí thế quá lớn giữa Linh Nhân cảnh và Thiên Nhân cảnh.

Ngay sau khi nghe tường tận câu chuyện của cả ba người Tiêu Thần và Nhậm Trúc Vi đã kể vào hơn một ngày trước, nam tử Điện Chủ âm trầm ngồi trên cao với một luồng khí thế kinh khủng đang được che giấu bỗng mở miệng có phần nhũn nhũn khó hiểu nói.

-Nói như vậy thì tất cả hai nhóm các ngươi gộp lại chỉ đạt được 4000 điểm sinh khí, giúp Nhân Giới có được bốn lần sinh khí tràn vào?

-Vâng, nếu thông tin Nhĩ muội kể ra là chính xác thì đó đúng là sự thật thưa Điện Chủ đại nhân.

Tiêu Thần đại diện đáp, nói xong câu này trong lòng hắn cũng thấy tự hào, vinh quang vô cùng. Là người phá vỡ sự sách đã được ghi chép thì dĩ nhiên ai cũng đều cảm thấy vinh quang, vui sướng tràn ngập.

-Hử?

-Kỳ lạ như vậy sao?

-...

Bất quá thi lời Tiêu Thần khẳng định vừa dứt, hai mươi vị Thiên Nhân cảnh tại tòa đại điện đều hiện lên vẻ kỳ quái, khó hiểu trên gương mặt, bởi trong suốt thời gian diễn ra cuộc tranh đoạt mà cũng tức là năm ngày qua, Nhân Giới rõ ràng đã nhận xuống tổng cộng 60 đợt sinh khí chứ không phải 4 đợt sinh khí như ba người Tiêu Thần khẳng định.

Chẳng lẽ bản thân Nhân Giới tự chôn sinh khí đem về? Đây là điều quá vô lý.

-Thần nhi, ngươi có chắc là không nhớ nhầm hay tính toán lỗi?

Vị trung niên có chòm râu dê, cũng đồng thời là sư phụ của Tiêu Thần lên tiếng hỏi.

-Không đâu sư tôn, đồ nhi chắc chắn không nhớ sai lầm. Chẳng lẽ có chuyện gì kỳ lạ sao ạ?

Nghe câu hỏi và nét mặt của sư tôn, lại nhìn sơ một vòng các vị Thiên Nhân cảnh cao cao tại thượng khác, Tiêu Thần không đủ trình độ ngu để không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

-Ừm... phải rồi.

Bỗng lúc này thì một trong bảy vị nữ Thiên Nhân cảnh của Thánh Vương Điện như nhớ ra một điều gì đó từ bên trong câu chuyện của Phượng Tiên Nhã, nàng liền quay sang hỏi Phượng Tiên Nhã.

-Tiên Nhã, ngươi từng nói ban đầu nhóm người của ngươi là bốn, nhưng vì một lý do nào đó nên thành viên thứ tư đã bỏ đi ngay trong đêm mà không để các ngươi biết?

-Dạ vâng.

Phượng Tiên Nhã lễ phép đáp. Dĩ nhiên chuyện Vô Thường bỏ đi trong đêm hay tất cả câu chuyện nàng kể đều đã được nàng chỉnh sửa đầu đuôi mạch lạc.

-Vậy cũng tức là hành động sau đó hay chiến tích hắn có được các ngươi đều không biết đúng không?

-Vâng ạ, ba người Tiên Nhã không thể biết được thừa trưởng lão.

-À... vậy Tiêu... Tiên Nhã, ngươi có biết kẻ đó thực lực ra sao hay không ạ?

Nghe vị nữ Thiên Nhân cảnh đàm thoại với Phượng Tiên Nhã, các vị Thiên Nhân cảnh còn lại trong tòa đại điện đều hiểu ra vấn đề, trong đó một vị trung niên có chút to béo vội hỏi thêm.

Bất quá Phượng Tiên Nhã còn chưa kịp phản ứng thì Tiêu Thần đã chen miệng vào.

-Tên đó thực lực rất tệ thừa trưởng lão, hắn chỉ là một kẻ có thiên phú 98 sợi xích nên hẳn là khi tách ra khỏi nhóm của Nhã muội cũng chẳng làm được gì ngoài việc trốn chạy.

-Ồ, chỉ có 98 sợi xích thì sức mạnh sẽ không bằng cách ngươi, ừm... chắc là không phải do hắn rồi.

Vị Thiên Nhân cảnh có chút to béo từ thông tin “98 sợi xích” trong lời Tiêu Thần liền đưa ra kết luận theo nguyên lý hiển nhiên.

Một người có thiên phú 98 sợi xích tuyệt đối không mạnh bằng người có thiên phú 100 sợi xích. Mà nếu đã không mạnh bằng thì khi đối chiến quái thú, 100 sợi xích còn không biết chết lúc nào thì 98 sợi xích làm sao tiêu diệt được vô số quái thú để có thể thu về mấy chục ngàn điểm sinh khí đây.

Thế nhưng đúng lúc này thì Phượng Tiên Nhã cũng trả lời câu hỏi.

-Thừa trưởng lão, người đó đúng là chỉ có thiên phú 98 sợi xích, sức mạnh linh lực có lẽ không bằng văn bối, nhưng văn bối vẫn còn nhớ rõ, khi bốn người văn bối bất ngờ gặp phải hai quái thú có sức mạnh sánh ngang với những tiền bối Linh Sư cảnh có thiên phú 100 sợi xích thì người đó chỉ trong tích tắc mười giây đã tự tay tiêu diệt chúng bằng một ngọn lửa màu tím kỳ lạ.

Phượng Tiên Nhã mặc dù không thể nhớ rõ Vô Thường hình dạng ra sao, đã từng nói những điều gì, nhưng nàng vẫn còn trong đầu những hình ảnh một bóng đen song hành cùng ba người, phát hiện quái thú ẩn nấp dưới lòng đất, tiêu diệt hai quái thú mạnh mẽ mà ba người đều hãi khiếp sợ chúng, ngăn chặn họ dừng lại trước một cánh rừng vì lý do nào đó, nấu đồ cho họ ăn,... Phượng Tiên Nhã không thể quên, và không hề muốn quên những hình ảnh ám áp của bóng đen đó.

-Ngọn lửa tím?

-98 sợi xích nhưng lại tiêu diệt được hai quái thú mạnh bằng Linh Sư cảnh 100 sợi xích ư?

Nhận được thông tin này của Phương Tiên Nhã, một đứa trẻ luôn rất lễ phép, hiền lành và không bao giờ nói dối, thế nên không ai trong các vị Thiên Nhân cảnh chí cao nghi ngờ lời của Phương Tiên Nhã, thay vào đó họ phân tích nó.

-Nếu hấn dùng thiên phú như thế để giết hai quái thú Linh Sư cảnh thì có thể là do thân thể hai quái thú đó không mạnh ngang với trình độ Linh Sư cảnh, ngoài ra thì ngọn lửa tím của tên đó cũng không phải ngọn lửa thuộc tính bình thường.

Một vị Thiên Nhân cảnh xem như đại diện cho toàn bộ hai mươi người mà đưa ra kết luận cùng nghi hoặc.

-Bất quá thì chỉ với bấy nhiêu đó năng lực, ta tin hấn vẫn không đủ sức để một mình đoạt về 56000 điểm sinh khí. Đó là điều quá vô lý vì quái thú không thể xuất hiện nhiều như vậy, không lẽ trong suốt cuộc tranh đoạt hấn toàn tìm quái thú để tiêu diệt chứ không lo tìm về tài nguyên cho bản thân tu luyện?

-Và lại với điểm số 56000 này, nó quá lớn nên thành ra là quá khó tin, ta không thể tin được một kẻ vẫn còn trong tu vi Linh Nhân cảnh hay Linh Sư cảnh phân kỳ có thể làm được điều này, có lẽ để thực hiện phải ít nhất là Linh Sư cảnh phân tầng và có năng lực biết quái thú nơi nào mà tìm đến.

-Cái gì? 56000 điểm sinh khí?

Nghe đến số điểm sinh khí không lồ trong lời nói của vị trưởng lão kia, ba người Tiểu Thần liên kinh ngạc bật thốt lên, trong đầu còn cứ ngỡ là đã nghe nhầm chi tiết gì đó.

Tiểu Thần vội lễ phép hỏi sau khi đã nhanh chóng phân tích một số dữ liệu nghe được.

-Xin cho đệ tử Tiểu Thần thất lễ, nhưng có vẻ như đệ tử vừa nghe được là ngoài nhóm văn bối kiếm được 4000 điểm sinh khí thì còn có một người đã giúp Nhân Giới có được 56000 điểm sinh khí, và có lẽ người đó là tên có thiên phú 98 sợi xích đã tách khỏi nhóm của Tiên Nhã muội?

-Điều đó cũng không hoàn toàn đúng đâu Thần nhi, 56000 điểm sinh khí tương ứng với 56 lần sinh khí ủa vào Nhân Giới là có thật, còn có phải tên đó thực hiện hay không chúng ta vẫn chưa thể khẳng định vì đây là chuyện quá mức diệu kỳ.

Sư tôn của Tiểu Thần lập tức giải đáp cho đồ đệ.

-Tuy nhiên nếu xét theo khía cạnh một tu luyện giả chỉ có tu vi Linh Nhân cảnh cùng thiên phú 98 sợi xích, việc một mình đạt được 56000 điểm sinh khí là điều không thể. Có lẽ còn là do một nguyên nhân nào đó từ cuộc tranh đoạt mà chúng ta chưa thể rõ mới có 56000 điểm sinh khí này.

-Ta cũng đồng ý với suy luận của Tào huynh, không biết Điện Chủ ngài có suy nghĩ gì về sự tình này?

Một vị Thiên Nhân cảnh nam tử chợt quay người trịnh trọng hỏi vị nam tử Điện Chủ tối cao từ khi đưa ra nghi hoặc liền đã im lặng một mảng cho đến giờ.

Cũng không riêng gì nam tử này, tất cả mọi người trong tòa đại điện đều hướng đến vị Điện Chủ tối cao chờ đợi đáp án.

Khoảng chừng bảy giây sau.

Vị Điện Chủ mà cũng có thể nói là vị Thiên Nhân cảnh mạnh nhất Thiên giới lần nữa mở miệng nói.

-Thiên ngự trên cao đã định Nhân Giới chúng ta lần này có được tổng 60000 điểm sinh khí, tức 60 lần sinh khí ủa vào giới thì chính là như vậy. Nguyên nhân nếu tìm được thì tốt, còn nếu không tìm được thì cũng không cần quan tâm vì Thiên vốn đã định như vậy.

-Tên tiểu tử kia quả thật nếu xét theo trình tự có lý thì hấn không thể nào chỉ với bấy nhiêu đó thực lực mà giành về 56000 điểm sinh khí, bởi lẽ từ những vòng đầu trước, chúng ta đều biết được quái thú mặc dù mạnh mẽ hơn người tham gia nhưng cũng không phải đi đâu cũng gặp, một ngày nếu xui xẻo lắm thì mới gặp được một đàn quái thú nhưng khi tiêu diệt chúng thì điểm đoạt về cũng không cao, chỉ từ vài chục đến trăm điểm. Trừ phi hấn chỉ toàn gặp đàn quái thú sở hữu trên 500 điểm đến 1000 điểm.

-Do vậy, 56000 điểm sinh khí này cứ xem như Thiên vì thương Nhân Giới mà ban phát cho Nhân tộc chúng ta trở mình, lần nữa phát triển và quay về năm tháng huy hoàng ngày xưa của cha ông, ngoài ra thì không vì lý do nào khác.

Nói xong câu này, vị Điện Chủ liền đứng dậy.

-Nghi ngơi đi, ngày mai cũng nên tổ chức lễ tuyên dương và ban phát phần thưởng vinh danh cho ba tên tiểu bối xuất chúng này rồi.

Lời đến đây vừa dứt, thân ảnh của vị Điện Chủ chợt biến mất trong toàn đại điện, để lại 19 vị Thiên Nhân cảnh khác và ba người Tiểu Thần.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Tiên nhĩ bá sứ (kết)

Một giây qua đi, một vị trung niên nam tử nhìn cũng đã ngũ tuần, lục tuần đứng lên nói.

-Điện Chủ đã phân phó như vậy thì cuộc hỏi đáp nhỏ về sự tình bên trong cuộc tranh đoạt đến đây chấm dứt, Tiêu Thần, Điệp Văn Thanh các người về đi. Riêng Phượng Tiên Nhĩ, ta có chuyện riêng cần nói với người.

-Ừm... Thiên Hiến huynh có thể đợi ta nói chuyện với Tiên Nhĩ vài lời trước được không, ta có chuyện rất gấp nha.

Ba người Tiêu Thần, đặc biệt Phượng Tiên Nhĩ là người chính yếu trong lời nói của trung niên lục tuần còn chưa kịp phản ứng thì một vị nữ Thiên Nhân cảnh khác vội cười mỉm vô cùng xinh đẹp nói.

Dĩ nhiên khi nghe được câu này thì vị trung niên lục tuần kia lập tức lắc đầu.

-Không được, không được đâu Mẫn muội, ta còn có việc gấp hơn cả người cần thương lượng với nàng a.

-Ê, xin các vị đừng tiếp tục giả hươu giả nai, muốn nhận...

-Hừ!

Bất quá thì đúng lúc này cũng có một tiếng hừ rét lạnh vang lên đến từ một vị mỹ nữ đôi mươi ngồi ở vị trí gần cạnh Điện Chủ, xung quanh nàng cũng đồng thời tỏa ra hàn khí, khí lạnh xông ra hóa băng cả một vùng đất.

-Đồ đệ này ta đã nhắm, các người không cần si tâm vọng tưởng hay ỷ ý tranh giành.

Sau đó nàng cũng không cần đợi những vị Thiên Nhân cảnh kia làm ra phản ứng buồn rầu khi vị phó Điện Chủ đã lên tiếng, nàng nhìn Phượng Tiên Nhĩ nói lớn với đầy khí độ của người trên cao.

-Tiên Nhĩ của gia tộc họ Phượng đã thất thế từ khi vị Thiên Nhân cảnh duy nhất qua đời, người có muốn bá ta làm sứ, trở thành vị đệ tử thứ hai của ta để lấy lại vinh quang ngày xưa của gia tộc họ Phượng?

-Có... có ạ, đồ nhi Phượng Tiên Nhĩ bá... kiến sư tôn...

Không hề chùng chừ một giây khắc nào khi nghe câu nói mà bản thân Phượng Tiên Nhĩ luôn ao ước, mong chờ được một vị Thiên Nhân cảnh cấp cao trong Thánh Vương Điện nhận làm đệ, Phượng Tiên Nhĩ nghẹn ngào rơi lệ quý mạnh lên mặt đất mà dập đầu liên tục đồng ý, đồng ý và đồng ý.

Tại Thiên giới luôn có một thiết luật, bất cứ nhà nào cự ngụ trên Thiên giới đều phải có ít nhất một Thiên Nhân cảnh làm gốc, nếu không có hoặc đã có nhưng nay đã sa cơ thất thế không còn thì phải gia nhập thế lực khác có Thiên Nhân cảnh hoặc đơn giản hơn là bị thế lực mạnh mẽ hơn thôn tóm.

Gia tộc họ Phượng vào hơn 20 năm trước cũng từng có một thời huy hoàng, nhưng kể từ khi vị tổ tông Thiên Nhân cảnh của Phượng gia qua đời ngay tại thời điểm 20 năm trước, Phượng gia lại không có người đột phá Thiên Nhân mà chỉ có hai vị Phá Giới cảnh, thế nên nhà họ Phượng nhanh chóng xuống dốc và bị đe dọa trước rất nhiều thế lực “miệng hùm, miệng hổ” tại Thiên giới.

Ban đầu, nhà họ Phượng dựa vào các mối quan hệ tốt đẹp xưa kia chẳng hạn như họ hàng xa Điệp gia và một vài thế lực khác nên được họ bảo lãnh an toàn trong 100 trăm không bị các thế lực khác hăm hù để có điều kiện thuận lợi nhất cho hai vị Phá Giới cảnh có hy vọng đột phá Thiên Nhân cảnh. Có điều thì tại gần mười hai năm trước, khi Phượng Tiên Nhĩ ra đời với thiên phú cực hạn 100 sợi xích thì mọi chuyện lại trở nên nghiêm trọng hơn, các thế lực lớn hơn lại bắt đầu di động muốn đoạt lấy tiểu hài nhi 100 sợi xích về cho gia tộc, trong đó dĩ nhiên là có Tiêu gia, một trong mười gia tộc mạnh nhất tại Thiên giới.

Thế rồi vào 3 năm trước, cha của Phượng Tiên Nhĩ, Phượng Bách Lâm sau một lần tìm kiếm tài nguyên để duy trì gia tộc đã bị người âm toán và trúng một loại độc không có thuốc giải trừ Tiêu gia, và dĩ nhiên khi biết tin này, thậm chí là cả Phượng gia đều biết Tiêu gia dờ trò âm toán sau lưng nhưng không thể làm gì.

Cuối cùng, Phượng Tiên Nhĩ mặc dù đã thành công gia nhập Thánh Vương Điện nhưng cũng không thoát khỏi móng vuốt của Tiêu gia khi sư phụ của Tiêu Thần lại chính là một trong 17 vị trưởng lão quyền uy của Thánh Vương Điện. Nàng bị ép buộc vào năm 16 tuổi phải gả vào Tiêu gia, gả cho Tiêu Thần, gả một thiếu niên mạnh nhất trong lớp trẻ tuổi Thiên giới, theo đó Phượng gia sẽ được an toàn và nhận sự bảo hộ của Tiêu gia. Nói là bảo hộ nhưng ai cũng biết sự thật lại là chiếm đoạt.

Phượng gia lúc đó và cả bao gồm Phượng Tiên Nhĩ muốn thoát ra khỏi hiểm cảnh chỉ còn duy nhất một con đường, đó là gia nhập hay cụ thể hơn là được một thế lực mạnh mẽ khác bảo hộ.

Tuy nhiên, Phượng gia dù có Phượng Tiên Nhĩ đạt thiên phú cực hạn 100 sợi xích cùng Cửu Sắc Mẫu Đơn Tâm Đan thì vẫn không hề có thế lực nào dòm ngó, bảo trợ, vì thế lực nhỏ không có thuốc giải và mạnh bằng Tiêu gia, thế lực lớn thì lại không muốn đắc tội với sư phụ Tiêu Thần, còn thế lực lớn

hơn nữa lại cảm thấy không cần thiết vì dị chủng Tâm Đan loại Hoa là một Tâm Đan rất khó phát triển và thiếu nhiều kiến thức, có nhận về cũng không dạy dỗ tốt được cho nàng nên bỏ qua. Do vậy Phượng Tiên Nhã dù có thiên phú rất tốt, nhưng tất cả đều rất tiếc.

Bất quá thi Phượng Tiên Nhã sau khi đã được Thiên Địa Ngự của Vô Thường tái hợp, cơ thể nàng lúc này dường như đang tỏa ra một loại khí tức kỳ lạ nào đó khiến mọi cường giả Thiên Nhân cảnh cảm nhận được đều bị hấp dẫn, trong đầu cũng tự dung hình thành một loại cảm giác rằng tiểu nữ tử này chắc chắn sẽ trở thành một cường giả đỉnh thiên lập địa mai sau. Thế nên tại lúc này đây, họ đều muốn tranh giành Phượng Tiên Nhã.

Về phía Phượng Tiên Nhã dù không biết nguyên nhân, nhưng hiện tại nàng đã nhận được một lời mời làm đệ tử, đúng hơn là một lời mời gia nhập thế lực và bảo hộ của phó Điện Chủ Thánh Vương Điện, một chức vị không những quyền năng mà còn mạnh mẽ hơn rất nhiều so với các vị trưởng lão, đặc biệt là sư tôn của Tiêu Thần, đây rõ ràng là một cái rễ cây rắn chắc nằm giữa dòng nước chảy xiết để nàng tận dụng cơ hội bám víu vào, thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Tiêu gia, thế nên nàng không có lý do gì để từ chối hay nhân nhượng suy nghĩ ngoài niềm hạnh phúc đáp ứng.

Vù!

Trong lúc Tiêu Thần đại biến sắc mặt khi bản thân hắn nghe rõ, nhìn rõ sự tình thu nhận đồ đệ đang diễn ra trước mắt và hắn biết bản thân đã chính thức đánh mất một cô vợ vừa hiền lành, lễ phép lại xinh đẹp vô cùng. Điệp Văn Thanh khẽ lộ một nụ cười vui mừng, thì một bóng hình tuyệt mỹ bay đến, hai tay ngọc nâng đỡ lấy Phượng Tiên Nhã đang khóc vì hạnh phúc lên.

Phó Điện Chủ sở hữu Băng hệ có thể Băng Phong Vạn Lý, Đông Hoa Luyến ân cần lau nước mắt cho tân đồ đệ, dịu dàng nói.

-Đừng khóc, đừng khóc nữa Nhã nhi, sư phụ biết ngươi đã phải chịu đựng những uất ức, khổ nhục gì. Từ giờ sư phụ sẽ chăm sóc ngươi và cả Phượng gia của ngươi, không để ai ức hiếp nữa.

-Vâng ạ.

Phượng Tiên Nhã vui mừng lễ phép gật đầu.

Đông Hoa Luyến nhẹ ôm nàng vào lòng rồi dùng ánh mắt lạnh lẽo hướng Tiêu Thần nói.

-Nội trong hết đêm nay, ta không muốn đệ tử của ta còn buồn phiền về hôn ước nhảm nhí của Tiêu gia ngươi nữa, ngươi hiểu ý ta chứ?

-Vâng, đệ tử đã rõ.

Cuối gằm mặt xuống để che đi gương mặt cay đắng, Tiêu Thần bề ngoài mặc dù khá cứng rắn đáp lời Đông Hoa Luyến, nhưng bên trong hắn lại vô cùng vô tận nghiêng răng tức giận.

“Phượng Tiên Nhã!!! Nàng nghĩ nàng có thể thoát khỏi bàn tay của ta bao lâu đây. Nàng chắc chắn chỉ là của Tiêu Thần ta và mãi mãi là của Tiêu Thần ta! Đông Hoa Luyến, ngươi cứ chờ ta đi con đàn thối, Tiêu Thần ta sẽ có ngày đè ngươi dưới háng, chơi ngươi cho đến khi ngươi phải cầu xin được tha mới thôi”.

-Được rồi Nhã nhi, chúng ta cùng quay về Phượng gia bàn một số chuyện với phụ mẫu ngươi.

-Dạ, sư phụ.

Đông Hoa Luyến cùng Phượng Tiên Nhã đứng dậy rồi đi trong ánh mắt cố gắng kìm nén sự cay độc bản thân lại của Tiêu Thần, họ sẽ bay đến vị trí Phượng gia cách Thánh Vương Điện không xa, chỉ chừng năm ngày đường.

-...

Cũng đồng lúc tại thời điểm này, trong khắp Nhân Giới chợt xuất hiện thêm một luồng sinh khí khổng lồ tràn ngập vào khắp mọi ngõ ngách dù là lòng đất hay tỉnh không Nhân Giới. Đây chính là phần thưởng gộp chung được ban tặng cho hạng nhất Vô Thường, hạng nhì Phượng Tiên Nhã, hạng ba Điệp Văn Thanh và hạng tư Tiêu Thần của Nhân tộc và Nhân Giới.

-Đây là... là một lượng sinh khí khổng lồ, gấp hơn mười lần các đợt sinh khí trước đó!!!

-Không phải cuộc tranh đoạt đã kết thúc rồi sao, luồng sinh khí mệnh mông này là gì?

-Kệ nó đi, ngươi chú ý đến làm khí gì, có càng nhiều sinh khí thì mọi thứ không phải đều tốt lên, chúng ta cũng đều thuận tiện hơn trong việc tu luyện không phải sao?

-Hừm... ừm, hẳn là sinh khí được ban thưởng cho cho Nhân Giới vì đã phá vỡ lịch sử, giành được thứ hạng cao trong cuộc tranh đoạt lần này a.

-Cái này là sinh khí cho hạng nhì, hạng ba và tư sao? Hơi nhiều thì phải? Bất quá càng nhiều càng tốt, rất tốt...

-...

Điều này lập tức lại thêm một lần nữa khiến người người vui ca, sinh linh trong Nhân Giới đều vui sướng, niềm hạnh phúc của toàn bộ Nhân tộc nói chung cũng như bản thân Nhân Giới nói riêng tràn ngập và nhiễm loạn khắp mọi nơi...

...

Đại Thế Giới.

Tại tổ chức của Trần Kim lão già, khu thống kê điểm số của từng người trong cuộc tranh đoạt lần thứ 106.

-Ồ, đây là bảng thống kê của người đạt số điểm sinh khí cao nhất?

Một lão già già khom khú để, trông như sắp vào hòm cảm trên tay một tờ giấy vàng kim liền kinh ngạc bật thốt giọng khàn khàn.

-Nhân tộc? 7 tuổi? Tổng điểm là 66734 điểm?

Kinh ngạc đứng người hai giây, lão già liền kỳ quái trong đầu cùng với một vẻ vui mừng không thể nào che giấu.

“Nhân tộc từ khi nào lại xuất hiện một thiếu niên kiệt xuất đến như vậy, không phải Nhân tộc đã sớm điều linh từ mấy chục vạn năm trước so với các giống loài khác hay sao?”

“Ha ha, thật không ngờ ngài ấy vừa mới phục sinh thì ta lại cũng đã phát hiện ra thêm một tiểu tử Nhân tộc có sức mạnh kinh khủng trong cùng cấp đến như vậy. Ha... ha ha”.

-Ê thằng già, ngươi ghi chép sổ sách thông tin xong chưa mà đứng đó cười cười như kẻ điên vậy?

-À vâng vâng, lão xong ngay đây thôi, xin lỗi chấp sự.

Đắm đắm lưng cười ngai, lão già cầm bút lông mực đỏ rực dựa theo tờ giấy mà ghi vào một quyển sổ sáng lóa màu vàng kim, sau đó lại cầm tiếp một tờ giấy thứ hai mà tiếp tục công việc vòng lặp như vậy cho đến khi nào hết đồng giấy thì thôi.

Ở một nơi khác trong Đại Thế Giới.

Tại một chiếc bàn đá nằm tại một ngọn đồi toàn trúc tím, ba vị lão già có độ tuổi xấp xỉ “gần đất xa trời” tụ hội lại với nhau để bàn chuyện thu nhận đồ đệ sau khi đã trở về từ nơi Kiểm Định Thiên Kinh.

Lúc này, vị lão già mặc đồ trắng với mái tóc bạc dài đến tận thắt lưng mở lời đầu tiên nói.

-Sao, trong những tên hậu bối kia các ngươi đã chọn được ai? Nếu chọn rồi thì chuẩn bị đồ nghề mà xuống Giới nhanh tay thu đồ đệ truyền nghề a, không thì sẽ bị những lão quái khác thấu tóm trước, lúc đó chỉ còn nước khóc lóc ní non hu hủ a.

Mặc dù vị lão già này nói chuyện có phần nghịch ngợm trẻ nhỏ, nhưng nếu lời này để Vô Thường nghe được hẳn liền sẽ hiện lên một câu hỏi “không phải Đại Thế Giới không thể dẫn người từ tiểu giới lên hay đưa người từ trên vọt xuống dưới chơi sao?”

Và nếu hắn biết được thật ra những điều Trần Kim lão già nói về việc không có cách nào đưa người từ tiểu giới lên Đại Thế Giới ngoài cách như lão đã từng trình bày chỉ là giả dối để kiểm tra thực lực của hắn qua từng thời điểm thì hẳn có hay không tròn tròn mắt đến nỗi rụng xuống đất vì tức.

-Bán Đương, ngươi già đầu rồi nhưng sao vẫn chưa bớt nhảm sự đi. Rõ ràng trong đó chỉ có ba người có tiềm chất, một là lão quái vật nào đó chuyển sinh, hai là nữ tử Tinh Linh tộc, ba là tiểu nữ Nhân tộc có thiên phú mạnh được Kiểm Định Thiên Kinh đề nghị thì đâu còn ai, mà nếu trừ thêm cả lão quái vật kia thì chỉ còn có hai người, làm gì có nhiều mà lựa chọn phân vân.

Vị lão già mặc đồ xanh dương lên tiếng nói.

Tiếp đó, vị lão già mặc đồ vàng cũng sàu muộn chen lời.

-Hai lão già các ngươi sau khi trải qua sự tình nhiều tiểu bối Thiên Vương, Thiên Pháp và một vài vị đạo hữu Thiên Đế chết một cách kỳ bí ngay trước mắt mà vẫn còn húng chong đệ tử để nổi nghề trước khi vào lỗ, Tráng Bạch ta đúng là bội phục hai ngươi.

-Haizz, ngươi nói vậy là sai rồi Tráng Bạch. Người chết thì cũng đã chết, và lại tại bọn hắn ngu nên không nghe lời vị tiền bối kia đóng thánh giác kịp thời nên mới chết.

Bán Đương chợt nhìn Tráng Bạch khàn khàn giọng thở dài nói.

-Tráng Bạch ngươi cũng phải hiểu chúng ta mệnh thọ không còn nhiều, chẳng lẽ nghề luyện đan của ngươi, nghề luyện khí của lão Bác và nghề trận đạo pháp văn của ta đều phải tuyệt tích sao?

-Phải rồi. Nhưng mà hai ngươi đừng nhắc đến chuyện chết chóc xảy ra lúc đó nữa được không, cứ nghĩ về nó ta lại nổi hết cả da gà. Hừm, thế nào, trong hai tiểu nữ, một Tinh Linh tộc và một Nhân tộc các ngươi chọn ai.

Thành Bác lên tiếng, sau đó hắn lại nghiêm túc nói ý kiến của bản thân.

-Riêng ta, ta sẽ không lựa chọn ai cả, bởi lẽ hai tiểu nữ đó đều là tình nhân của lão quái vật tiểu tử đó.

-Hử? Về tiểu nữ Tinh Linh tộc thì không chỉ chúng ta mà ai cũng biết nàng đã là vợ của lão quái vật tiểu tử đó, còn tiểu nữ Nhân tộc tại sao lại là tình nhân của hắn, này là hai ta không hiểu a?

Bán Đường cùng Tráng Bạch nghi hoặc.

Thành Bác cười cười nói.

-Không lẽ hai người đã quên lời nhắn trước khi biến mất của vị Chí Tôn đã dùng một biện pháp kỳ lạ giết chết rất nhiều Thiên cảnh tại nơi đó sao?

-Hum... a ta nhớ rồi, vị ấy từng nói, giữa lão quái vật tiểu tử và tiểu nữ Nhân tộc đó có một sợi giây tơ hồng quán quanh a.

Tráng Bạch sực nhớ ra nói nhanh.

Thành Bác liền gật đầu nói thêm.

-Thế nên ta mới không chọn một ai cả, ta cũng đề nghị ba người chúng ta đợi vòng 107, 108 của cuộc tranh đoạt diễn ra lại tính tiếp a...

Bán Đường nghe hiểu, lão lại cũng chột cười lên.

-Nếu vậy thì xem ra sẽ có một số kẻ không chú ý đến câu nói của vị Chí Tôn kia mà đ-ng chạm đến tiểu nữ Nhân tộc đã được Kiểm Định Thiên Kinh chuẩn đoán “vợ hiền dâu thảo” a... ha ha, sẽ có chuyện vui để xem đây.

-Tất nhiên...

Ba lão già bắt đầu nhìn nhau bằng ánh mắt thú vị chờ đợi xem kịch vui.

Và cũng đúng như ba lão già chờ đợi, khắp Đại Thế Giới sau khi từ Kiểm Định Thiên Giới trở về liền đã có hơn hai mươi thế lực cử người xâm nhập vào Nhân Giới để tìm tiểu nữ Phượng Tiên Nhã với nhiều mục đích như thu đồ đệ, bắt cóc, hãm hiếp, gieo giống...

Sự nguy hiểm cùng cực từ những vị đại năng đã bắt đầu tiếp cận đến tiểu Nhã Nhã ngoan ngoan của Vô Thường. Liệu rằng Vô Thường sẽ làm gì khi con thù hận của hắn cũng đã bắt đầu xâm chiếm ý thức, khiến hắn chỉ còn nghĩ duy nhất đến một từ hận, hận, hận và hai từ trả thù, trả thù và trả thù...

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Chuyển sinh môn - Thời đại phong vân loạn vũ bắt đầu!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quay trở lại Nhân Giới.

Ngay khi luồng sinh khí khổng lồ, cũng là cuối cùng của vòng tranh đoạt thứ 106 xuất hiện trong Nhân Giới và tăng lên chất lượng của mọi vật trực thuộc giới thì dị biến cũng phát sinh.

“Chuyển Sinh Môn” được Nhân Giới cất giấu sau hơn trăm vạn năm tức giận cũng đã mở ra. Khắp Nhân Giới nổi sau những niềm vui mừng vì sinh khí trở nên nồng đậm đó là sự sợ hãi đến từ những vị đại năng kinh khủng vốn đã được truyền tụng qua đời từ lâu, nay bỗng nhiên xuất hiện, khí tức hùng vĩ của họ lập tức đè ép lên tinh thần, lên cơ thể của những sinh linh gần cạnh xung quanh.

Toàn bộ Nhân Giới, trên một số hành tinh bỗng có sấm chớp cường hoành, mưa bão giăng lối, đất trời rung chuyển, động đất, sóng thần liên tiếp diễn ra.

Tại những tinh cầu đó, dị tượng khiến người nhìn thấy đều khiếp hãi cho đến khi nằm ngủ cũng mơ toàn những con ác mộng xuất hiện.

Mộ địa vỡ nát, bóng người bước ra.

Lòng đất sụp đổ, bóng người trời dậy.

Non núi bùng nổ, bóng người bay lên.

Đại hải chia đường, bóng người sai bước.

Mặt trời vệt sáng, bóng người vút nhanh.

Và rồi tất cả những bóng người này, họ đều chỉ hướng về một nơi duy nhất trong tinh không, nơi mà Chuyển Sinh Môn đang mở rộng cánh cửa lớn chờ đón họ bay đến.

Lúc này, không phải Thiên giới mà là tại một nơi nào đó bình thường, giản dị với cánh đồng lúa vàng ươm cùng một vườn xoài sum suê trái tồn tại trong bình dân nông thôn.

Hai con người già trẻ, một như lão nông dân, một như tiểu học trò hiếu học cùng nhìn lên bầu trời trên cao nhũm mày.

Chừng mười giây sau, tiểu học trò hỏi lão nông.

- Sư tôn, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy ạ? Đồ nhi mặc dù có chút năng lực cảm ứng vẫn không có đủ trình độ để hiểu, mong sư tôn chỉ dạy.

Lão nông bên cạnh dù nghe rất rõ thắc mắc của học trò, lão lại không trả lời mà tiếp tục duy trì hành động chấp hai tay sau lưng nhìn lên bầu trời dường như chẳng có thứ gì khác ngoài mây, mặt trời, gió và những vì sao lấp lánh bên ngoài tinh không.

Năm phút sau, lão rút cuộc cũng mở miệng già nua nói.

- Ta không biết ở những Giới khác như là Ma Giới, Quỷ Giới, Tinh Linh Giới có hay không tồn tại, nhưng tại Nhân Giới nơi chúng ta, những Nhân tộc cư ngụ thì trong tinh không luôn có tồn tại một cánh cửa gọi là “Chuyển Sinh Môn” nằm ở Tử Linh giới, một nơi mà chỉ có thể dùng linh hồn bước vào, mà cũng có thể hiểu là hồn lìa khỏi xác, bỏ lại một thân tu vi, sức mạnh để đoạt lấy cơ hội bước vào Tử Linh giới.

- Chuyển Sinh Môn được ghi trong sách cổ là một cánh cửa có thể giúp cho những vị Thiên cảnh chuyển sinh, hóa kiếp đầu thai thành một con người mới, sinh mệnh mới nhưng vẫn giữ được ký ức, tri thức, kinh nghiệm, thiên phú và họ bắt đầu tu luyện lại từ đầu để có khả năng đạt đến cảnh giới cao hơn. Tuy nhiên muốn chuyển sinh cũng không dễ dàng, trong sách cổ cũng từng viết, linh hồn xuất khiếu đi vào Tử Linh giới trăm người thì chết hết 70, 80 người, sau đó trong quá trình chuyển sinh đầu thai lại gặp bất trắc thêm khoảng 10 người, thế nên cứ mỗi trăm người chuyển sinh thì cao lắm chỉ 20 người là có được một sinh mệnh mới để làm lại từ đầu.

- Haizz, nhưng mà trong sách cổ cũng có viết, vào cách đây khoảng 103 vạn năm, linh trí của Nhân Giới vì bị một nhóm Thiên cảnh gây bất lợi nên đã giận dữ và không tiết tiêu hao sức mạnh lực được nó tích góp trong rất nhiều năm tháng để tiêu diệt toàn bộ Thiên cảnh ở thời điểm lúc ấy, đồng thời che giấu Chuyển Sinh Môn, không để nó xuất hiện thêm một lần nào nữa.

- Hiện tại ngay lúc này, Nhân Giới chỉ trong năm ngày đã nhận được một luồng sinh khí quá lớn hay còn có thể nói là sinh mệnh của Nhân Giới đã tăng lên rất nhiều, điều đó khiến nó vô cùng vui mừng nên đã một lần nữa mở lại Chuyển Sinh Môn, tạo cơ hội cho những vị Thiên cảnh đang dùng một biện pháp ngủ say khiến cơ thể ít tiêu hao thọ nguyên nhưng tồn tại được vài chục đến trăm vạn năm thức tỉnh rồi lao vào Chuyển Sinh Môn để có cơ hội chuyển sinh và sống tiếp.

- Dự tượng tinh không biến động ta và con đang cảm nhận được chính là do những vị Thiên cảnh ngủ say thức tỉnh và bay đến Tử Linh giới để bước vào Chuyển Sinh Môn.

- Vậy thì tốt quá rồi ạ, các vị tiền bối chuyển sinh thành công sẽ giúp Nhân tộc và Nhân Giới có thêm rất nhiều cường giả, đại năng về sau, lúc đó chúng ta cũng không còn sợ Ma Giới, Quỷ Giới, Yêu Giới hăm dọa biên cương Giới nữa.

Nghe hết lời lão nông giảng giải, tiểu học trò lập tức vui mừng nói. Vài vị Thiên cảnh chuyển sinh và dùng tri thức có được để vươn đến một cảnh giới cao hơn sẽ khiến thực lực Nhân tộc tăng cao, nếu Ma, Quỷ, Yêu thành công mở giới tấn công sang như trong lịch sử đã ghi chép vào bảy trăm vạn năm trước thì Nhân tộc cũng có sức đề chống trả như cha ông, tổ tiên từng làm mới khiến Nhân Giới không rơi vào tay dị tộc.

Bất quá khi nghe những lời này, lão nông không những không có gì vui vẻ mà còn thở dài muộn phiền, tiếc thương cho số mệnh tương lai Nhân tộc. Lão bình dị nhưng có chút buồn man mác bên trong mà nói với học trò, giải thích cho hắn rõ.

- Haizz, nếu như những vị Thiên cảnh chuyển sinh thành công ai cũng là người tốt thì không có gì để nói, nhưng tiếc là mọi thứ trên đời đều có chỗ xấu, chỗ tốt, người thì có kẻ hiền, người ác.

- Tương truyền rằng...

Vào khoảng thời gian trước 300 triệu năm về trước, tại thời điểm đó tu luyện giả mặc dù cũng có kẻ lành, người ác nhưng vẫn chưa phân chính và tà.

Thế rồi ngọn nguồn bắt đầu vào một ngày 300 triệu năm trước, một vị Thiên Vương cảnh không chuyện ác gì không làm mà về sau được người đời gọi là Ma Hoàng trong một lần nằm mộng đã mơ gặp Tu La Thần, được Tu La Thần truyền xuống một môn Thần công tu luyện ma đạo có thể luyện hóa người sống thành tinh hoa cho cơ thể hấp thụ tăng lên một thân tu vi vô địch khắp thiên hạ.

Từ đó, thế giới mới bắt đầu phân chia chính – tà đối lập. Với “chính” là những tu luyện giả đi theo con đường cha ông để lại. Với “tà” là những tu ma giả đi theo con đường lấy mạng đời tu vi.

- Nhưng mà cũng chưa dừng lại, tại vào khoảng gần 200 triệu năm trước, một vị Đế cảnh vốn là một người chính phái, hành thiện khắp nơi trong một lần tình cờ đã nhặt được một quyển sách đen chứa tên là Vạn Vật Dung Lô Quyết, một quyển Công pháp kỳ lạ khiến người tu luyện có thể luyện hóa vạn vật

thành tinh hoa và hấp thụ để thăng tu vi. Tuy nhiên nó lại khiến người tu luyện mất đi lý trí, lòng tham trời dậy mà luyện hóa mọi thứ, kể cả người thân yêu, gia đình.

- Vị Đế cảnh may mắn kia cũng như vậy, hẳn sau khi tu luyện đã mất nhân tính mà tự tay luyện tất cả người trong tông môn đã từng sáng lập, luyện cả gia đình, luyện cả vợ con chỉ để đổi lấy sức mạnh.

- Và nếu ta nhớ không lầm, cho đến một vạn năm trước, các thế lực chính phái Nhân giới mặc dù đều đã chung tay hợp lực tiêu diệt tà phái nhưng vẫn có khá nhiều cường giả tà phái thoát được và mai danh ẩn tích để chờ ngày phục hưng, thậm chí là mộ địa của các đại năng tà phái cũng chưa tìm thấy, rất có khả năng những đại ma đầu này chỉ lâm vào ngủ say chứ chưa chết.

- Hiện tại Chuyển Sinh Môn mở cửa, đây có lẽ là cơ hội vô cùng tốt để những lão ma đầu còn đó chuyển sinh, lần nữa gieo rắc chết chóc cho Nhân Giới a.

Dứt lời lão nông liền quay người tiếp tục công việc đào bới trồng cây xoài non, bỏ mặc vị tiểu học trò còn chưa dứt được nỗi bàng hoàng, khiếp hãi, đứng ngẩn tại một chỗ bởi câu chuyện.

...

Tại một nơi khác, trong căn nhà lá đơn sơ, dễ cháy.

- Ngoài trời chi khí hỗn loạn, thiên nhiên giận dữ, trong tay ta lại lắc đến một quẻ thứ 46. Xem ra Nhân Giới sắp đại loạn, cường giả tranh phong, máu huyết nhuộm khắp đất trời.

Một lão nhân tóc đen râu bạc, trên tay cầm một chiếc thẻ tre không hề có ghi rõ số mà thờ dài.

- Nhân tộc bên trong thì nội đấu, bên ngoài lại phòng bị trước những tộc đàn ở các Giới thân cận xâm lăng, liệu rằng có hay không một người bình ổn thế cục...

...

Tại một nơi rừng hoang, núi cấm đang bị rung chuyển kịch liệt, trên trời mây đen, sấm chớp rền vang.

- Má, trời đánh thánh giết bọn chó chết, đệ tử của bốn tôn đang đến thời kỳ đột phá Linh Nhân cảnh vô cùng quan trọng vậy mà dám phá núi, phá sông. Ừ mà lỡ phá thì nhẹ nhẹ một cái, làm gì mà cứ như sợ người ta không biết các ngươi đầu thai vậy.

Một linh hồn ngưng thực mà ngay cả Thiên Đế vẫn không thể làm được đang vừa bảo vệ một tiểu nam tử tuần tú ngồi chấp bàn trên một chiếc giường kỳ lạ tránh thoát khỏi những tán đá rơi rụng trong hang động, vừa miễn cưỡng một vàng bóng người đang vút nhanh ra bên ngoài tinh không.

(Đồ đệ của một vị Chí Tôn cảnh vì trốn kẻ địch nên lưu lạc nơi tiểu giới và thu nhận một đồ đệ. Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

...

Bên dưới lòng đất bạo động, tại bên trong một ngôi cổ điện rung chuyển dữ dội.

Một bóng người thiếu niên 14, 15 tuổi hai tay cầm một chiếc cự đỉnh che trên đầu khiến mọi viên gạch đá từ trên nóc cung điện rơi xuống đều bị phản hồi rơi ra nơi khác. Thiếu niên lúc này vừa đi vừa nói, hết như đang nói chuyện một mình.

-Thần đỉnh, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ta vẫn chưa hề đi-ng đến một báu vật nào cơ mà?

Ngay lập tức, một âm thanh khàn khàn không rõ giới tính vang lên trong đầu thiếu niên.

“Ráng chịu đựng một chút, trận động đất này là do một tên tiểu tử Thiên Nhân cảnh ở gần đây dùng sức mạnh khai phá đất cát để thoát ra bên ngoài, không có gì nghiêm trọng. Đợi một lát sẽ ngưng”.

(Thiếu niên cầm cự đỉnh. Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

...

Tại một tỉnh cầu có gió bão gay gắt, sấm sét ầm ầm, đại địa rung chuyển.

Bên trong căn phòng nguy nga, tráng lệ trực thuộc hoàng cung, một tiểu nữ tử chỉ khoảng 8, 9 tuổi nhưng rất xinh đẹp đang tỏ ra sợ hãi trước những tiếng sấm sét mà dùng hai tay nhỏ nhắn bịt tai lại.

Tiểu nữ này không ngừng khóc lóc kêu lên.

-Hệ thống ơi, hệ thống ơi, ta sợ tiếng sấm lắm, mau tắt nó đi có được không, hu hu.

Trong đầu nàng, một âm thanh nhanh chóng vang lên.

“Với cấp bậc của ký chủ, hệ thống không thể xóa bỏ sấm sét bên ngoài, nhưng vẫn có thể giúp ký chủ không còn nghe được âm thanh của tiếng sấm”.

“Ký chủ, người có bằng lòng đổi 100 kinh nghiệm trong tổng 1264 kinh nghiệm để tạm thời tắt chức năng nghe”.

-Ta bằng lòng, hu hu, mau tắt nó đi, ta ghét sấm sét lắm.

(Công chúa xinh đẹp như hoa họa của một quốc gia nào đó. Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

...

Năm giờ sau, khi tất cả sấm chớp, mây đen, động đất đều đã chấm dứt từ lâu.

Tại một vùng sa mạc rộng lớn, nơi mà một nhóm người có bay trên trời, có đứng dưới đất đang vây quanh một nam tử ăn mặc quần áo kỳ lạ chừng 25, 26 tuổi.

Trong đó, một nam tử trung niên ngự không mà đứng bỗng nhiên cười nhạt, hần nhìn nam tử ăn mặc kỳ lạ kia nói.

-Tiểu tử, bọn ta nghe rằng ngươi cất giấu trong người rất nhiều đồ tốt thế nên hãy mau giao ra đi. Ngươi phải nên biết chúng ta còn đứng đây mà không nhanh giết ngươi đoạt vật chính là đã có lòng vị tha, nhân hậu muốn cho ngươi một con đường sống.

-Hừ, nói nhảm làm gì, chúng ta toàn bộ đều là Tôn cảnh, còn hần chỉ là Linh Nhân cảnh mà thôi. Chúng ta chỉ cần huyết gió hần cũng chết, nhân nhượng

hắn làm gì cho phiền phức. Nếu ngươi không giết thì ta sẽ giết.

Một lão giả dù già nhưng sức lực không hề già chột hùng hồ lên, hăm dọa nam tử bé nhỏ bên trong vòng vây.

Bất quá lúc này, nam tử ăn mặc kỳ lạ có thực lực Linh Nhân cảnh vốn đã như cá nằm trên thớt trước mặt Tôn cảnh bỗng nhiên cười lớn.

-Ha ha ha... ha ha...

-Đồ tốt trên người ta, ta hoàn toàn có thể đưa cho các ngươi, thậm chí là ta sẽ còn dẫn các ngươi đến nơi ta cất chứa thêm nhiều thứ đồ tốt nữa. Có điều, các ngươi phải giúp ta làm điều này.

-Điều gì, ngươi cứ nói.

Nam tử trung niên cười nhạt hỏi.

Nam tử ăn mặc kỳ lạ nhưng rất tuấn mỹ liền nói.

-Đó là... đi chết đi!

-...

Ba từ "đi chết đi" của nam tử vừa ra, tất cả 17 vị Tôn cảnh vây quanh hắn đều hóa thành cát bụi rơi xuống đất một cách đầy quỷ dị.

Đứng tại chỗ, nam tử ăn mặc kỳ lạ lấy trong túi quần ra một gói thuốc lá, một tay cầm lấy một điếu rồi ngậm vào miệng thì điếu thuốc đó cũng tự động bốc cháy ở phần đầu rồi ngay lập tức tắt đi.

Nam tử nhẹ nhàng hút một hơi thuốc, sau đó lạnh nhạt nói.

-Cái gì mà Linh Nhân cảnh, Linh Sư cảnh, Tôn cảnh, Thiên Nhân cảnh? Buồn cười, một vị Thần như ta thì giết các ngươi chỉ bằng một ý niệm.

-Mà cũng khôn thật, tại sao xuống Hạ giới thì một thân tu vi của ta lại bị phong ấn? May mắn ta vẫn còn giữ được thần niệm và sức mạnh bản nguyên của một vị Thần, không thì e rằng lúc này đã nằm xuống chịu đòn.

-Haizz, xem ra ta phải dựa theo hệ thống tu luyện nơi Hạ giới cấp thấp này để tu luyện, tiếp tục tăng cường thực lực tạm thời, không thì sức mạnh hủy diệt này của ta sẽ rất nhanh cạn kiệt nếu cứ gặp những tên đầu gấu như thế này, thực lực Linh Nhân cảnh quả là không đủ để đối phó chúng.

Ném điếu thuốc xuống cát rồi dậm chân lên xoáy xoáy, nam tử đau đầu nói.

-Anh trai, ngươi rốt cuộc trốn ở đâu trong Hạ giới này? Tiếc là tu vi ta không thể sử dụng, nếu không thì khắp cái Hạ giới này ta đều nhìn thấu hết mọi nơi chỉ bằng một ánh nhìn, không cần tìm kiếm ngươi một mảy mui như vậy.

-Giờ có lẽ đi được bước nào lại hay bước nấy.

Xoay người, nam tử tự xưng là Thần nhanh chóng thu nhập nhãn giới đang nằm trên đất cát để chuẩn bị cho việc bổ thí lần sau đối với những tu luyện giả nghèo nàn của hắn.

(Một vị Thần xuống Hạ giới tìm anh trai để... Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

...

Quay lại Châu Nam thành.

Nhậm gia – Kiếm Trận Tướng Phủ.

Bịch!

Một tiểu tử bình dân, xấu trai sau khi nhìn thấy một mảnh đất trống rộng lớn, máu huyết vẫn còn nhàn nhạt lưu dấu trên đất cát liền trực tiếp ngồi gục xuống đất.

-Hết rồi, tất cả đều đã hết rồi... ha... ha hơ...

Giương mặt dờ dẩn, nhợt nhạt, Vô Thường mắt đỏ ngầu, hai bên đều ẩm ướt rồi nhẹ rơi xuống hai hàng nước mắt.

-Gia đình, nhà, người thân, ta... một lần nữa lại mất đi...

Ngồi mệt trên đất như mất hồn, Vô Thường nở một nụ cười nhẹ trong nước mắt của sự đau thương, hần lại nói, tựa như là an ủi chính bản thân.

-Ha ha, phải rồi, họ cũng đâu có đối tốt với ta khi ta còn trong Nhậm gia, trong Kiếm Trận Tướng Phủ nên cũng đâu cần phải khóc thương chứ? Để ta nhớ lại xem...

Vô Thường giơ bàn tay trái lên, tay phải bắt đầu đếm từng ngón.

-Ông nội ta không quan tâm ta.

“Không phải do mày tự khiến bản thân phé vật để ông nội mày không quan tâm mày sao?”

Rắc!

Nước mắt rơi xuống, một ngón tay bị Vô Thường trắng trợn bẻ gãy.

-Chú, bác, cô, di cũng đều không yêu thương ta.

“Yêu thương mày? Mày bị ảo tưởng chẳng. Con họ, họ còn chưa lo xong thì làm gì có ai dư hơi, tốn sức lo cho mày. Họ không hại mày là đã yêu thương mày rồi”.

Rắc!

Nước rơi xuống, lại một ngón tay bị hần bẻ gãy.

- Em họ của ta, thậm chí là anh ruột đều bắt nạt, chê cười ta.

“Không phải mày luôn thích thú với điều đó? Mày còn luôn tự nhảm rằng, đọc truyện đã thấy nhìn nhưng chưa từng hưởng thụ cảm giác đó nên muốn thử. Không phải những lúc bị bắt nạt mày đều về phòng, đóng cửa lại mà cười vui vẻ sao?”

Rắc!

Nước mắt rơi xuống, ngón tay thứ ba bị bẻ gãy.

-Người hầu, gia đình đều cười nhạo ta khi ta gặp họ.

“Cười nhạo mày ư? Mày đừng tự lừa dối bản thân, họ rõ ràng là luôn dùng nụ cười ám áp, dịu dàng với mày”.

Rắc!

Nước mắt rơi xuống, ngón tay thứ tư bị bẻ gãy.

-Trong nhà duy chỉ có Nguyệt Liên là tốt với ta, bầu bạn cùng ta bất kể ngày hay đêm miễn là muối ăy rảnh rồi...

“Nguyệt Liên, Nguyệt Liên, Nguyệt Liên!!!”

Mắt mở lớn, đầu gào thét thê lương, Vô Thường tận tay xé ngón tay rời khỏi bàn tay trái.

-Hà... hà hà...

Thở lên từng tiếng hỗn hển nhưng lại chấp chứa vô cùng vô tận sự thù hận khiến nước mắt ngừng chảy, Vô Thường rệu rã đứng lên.

-Mọi thứ đều do tao gây ra vì tao muốn nó như vậy. Mười bốn năm qua tao luôn cảm thấy thật hạnh phúc, yên bình.

-Thế nhưng rồi ngày hôm nay, tất cả mọi thứ của tao đang có một lần nữa lại như trước kia, tao lại mất đi mọi thứ một cách vô cớ trong khi tao chưa làm gì độc ác với chúng mày.

Những ngón tay trên bàn tay trái của Vô Thường bắt đầu lạnh lại, hần nhìn lên bầu trời trên cao đang bỗng nhiên trở nên âm u đến lạ thường rồi gằn giọng từng chữ để khiến chúng không trở thành tiếng kêu gào thê lương.

-Tao một lần nữa mất đi thứ quý giá để bảo vệ, và chính chúng mày lại khiến tao quay trở về con người trước kia.

ẦM!

Một đạo sấm không lồ từ trên trời đánh vào không khí tạo nên một âm thanh kinh hãi khắp Hạ giới, bởi lẽ không khí âm u này không phải chỉ duy nhất Châu Nam thành, Hồng Long quốc, Phá Vân tinh cầu, mà nó là xuất hiện tại tất cả mọi tinh cầu tồn tại trong Hạ giới.

Một đạo sấm này đánh xuống cũng đồng thời là vạn vạn đạo sấm đánh xuống cùng một lúc ở khắp nơi trong Hạ giới.

-Tin tao đi, khi tao tìm được chúng mày, chúng mày sẽ không chết hần đâu.

-Ha... ha ha, Ha há ha ha ha... HA HA HA...

Vô Thường lúc này ngược mặt lên trời cười, thế nhưng sao nước mắt hần lại lần nữa rơi xuống từng giọt, từng giọt.

Bất quá cũng ngay lúc này, Vô Thường không thể nhìn rõ hay phát hiện gương mặt của hần tại sao lại có một nửa màu đen đang nhẹ nhàng mỉm cười một cách khoái trá...

Lúc này, tại một nơi nào đó trong Nhân Giới, khi bầu trời vẫn đang rền vang từng đạo sấm sét kinh khủng.

Ầm Ầm Ầm!!!

ẦM ẦM ẦM!!!

Đùng!

Một căn nhà tranh nổ tung, từ bên trong, một lão già đầy huyết bay mạnh ra ngoài.

-Sur tôn!

Một thiếu niên khoảng 14 tuổi lập tức hoảng hốt đỡ lấy lão già mặt già đã xám tro.

Nằm trong vòng tay đệ tử, lão già run giọng đứt quãng thì thào một câu.

-Ác ma phục sinh, ác ma phục sinh...!!!

Hết câu, lão già liền tắt thở, sinh mệnh héo tàn, trên tay vẫn còn cầm lấy một đạo cụ hình bát quái đã vỡ nát.

-Sur tôn, không thể! Người nói người là vị Thiên Đế cuối cùng của Nhân tộc mà, tại sao, tại sao người lại có thể chết được. Sur tôn mau tỉnh lại, người mau tỉnh lại đi a... AAAAAA...

-Sur tôn, sur tôn!!!

-Grá aaaaa... A A A...

Bạn đang đọc truyện *Chân Lô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Thu được tin tức

Châu Nam thành hôm nay đã bắt đầu chuyển giao từ mùa xuân sang hạ, không khí nóng nồm tỏa xuống từ mặt trời lên đỉnh càng thêm nặng khiến người dân vào thời điểm giữa trưa đã rất ít người thì nay lại càng vắng hơn. Một con đường vốn dĩ rộng 13m, dài hàng trăm mét lại chỉ le que vài bóng người

che dù lướt đi, trong khi đó những quán xá ven đường lại trở nên tấp nập tiếng người trò chuyện âm ỉ, vui vẻ.

Xa Hương Quán, một loại thương quán tầm trung với các dịch vụ ăn uống, nhà trọ, tắm rửa và nghỉ ngơi giữa đường cho khách nhân ghé lại. Lúc này tại lầu hai của quán, một tiểu tử ăn mặc trang phục có chút khá giả nhưng gương mặt lại xấu xí vô cùng đang ngồi ở góc lầu, hai tai luôn âm thầm dõi theo những âm thanh trò chuyện của một đám ba người to con cách hắn hai chiếc bàn.

-Nghĩ lại cũng ghê rợn thật nha, nguyên cái gia trang của Nhậm gia hay còn có danh xưng Kiếm Trận Tướng Phủ, một gia tộc đại thần tuy đã thất thế trong triều nhưng vẫn có cường giả Linh Sư cảnh tọa trấn vậy mà chỉ loay hoay vài ba phút đã bị người hoàn toàn xóa sổ mà không một ai biết đến, thậm chí là cả tòa gia trang rộng ngàn mét cũng bị san bằng thành đất cát, giờ nghĩ lại ta còn thấy rợn người thật.

-Ai dà, cái tên này thiệt là. Chuyện đó đã cách đây hơn nửa tháng rồi, người còn nhắc lại làm gì, dù sao nó cũng đâu liên quan gì người đâu a. Mà đứng rồi, các người có nghe tin gì chưa?

-Tin gì nói ta nghe với. Giờ trời chuyển nắng nóng khó chịu, làm vài hiệp với lão bà ta còn ngại chứ đừng nói ra đường nghe ngóng thông tin.

-Ta cũng giống hần, tin gì, người mau nói đi, ta đang rất tò mò đây.

-Ừ, hai người im lặng chú tai nghe ta kể này. Chính xác là 19 ngày trước, Nhậm gia dù bị tiêu diệt nhưng tất nhiên vẫn có vài thành viên còn làm việc bên ngoài chưa quay về hoặc con cháu rời nhà đi chơi vòng vòng. Đoán biết điều này, thế lực thần bí diệt Nhậm gia đã ẩn nấp đợi chờ, cũng như truy lùng những người còn sót lại họ Nhậm, và cuối cùng vào ba ngày trước hình như thế lực thần bí đó đã bắt gọn hết các thành viên Nhậm gia còn lại.

-Tuy nhiên có điều kỳ lạ là thế lực này chỉ giết nam nhân, một thiếu nữ duy nhất thì xem như nô lệ bán đi vì đã bị nam nhân của thế lực thần bí đó chơi nát rồi, bán cho hội đấu giá để nàng ta còn chịu đựng về sau, nghe nói vào ngày 15 tới sẽ được hội đấu giá sẽ bán lại dưới danh là nô lệ. Haizz, nghe nói thiếu nữ này rất xinh đẹp, mỹ diệu như hoa vậy, nếu ta có tiền, có tài vật mua về thì tha hồ “nhúng nháy” thư sướng.

-Thôi đi cha, cái đó chỉ thích hợp những gia tộc tu luyện giả thôi, bọn ta là thường dân, đem nàng ta về liền bị hiến cho xem.

-Không đâu a, nghe nói tu vi nàng bị phế rồi, khả năng tu luyện cũng bị phong ấn, đời này chỉ có thể làm phàm nhân thôi, giờ nàng ta chẳng khác gì một tiểu nữ nhân yếu đuối, mua được về thì đầy đủ 69 kiểu vật lộn nam nữ dục tiên dục tử.

-Ê, mà tin này người lấy đâu ra, sao ta thấy giống như người là người trong cuộc vậy?

-Thì dán ở bảng thông báo tại trung tâm đường lớn kia, dĩ nhiên trong đó cũng có vài chi tiết ta suy diễn ra.

-Thôi đừng mơ mộng, lời vô si của người khi này nếu để lão bà người nghe được thì về chắc nàng ta cho người 96 kiểu hành hạ luôn.

-Má ơi, vợ người sau lưng.

-Á... sặc, dám lừa ta?!!!

-...

Nghe đến đây, Vô Thường nhanh chóng thu hồi thính lực đang chú ý bàn của ba người trắng hán lại, trong lòng hắn thầm nghĩ.

“Một nữ nhân?”

“Đó... đó liệu có phải là muội không Tuyệt Liên? Không, không được, đó tốt nhất đừng nên là muội”.

Vô Thường không mong muốn nữ nhân Nhậm gia còn sống sót trong lời bàn tán kia lại là muội muội ruột của hắn, Nhậm Tuyệt Nguyệt Liên. Bởi lẽ một nữ nhân xinh đẹp rơi vào tay giặc mà không bị giết thì chắc chắn cũng đã bị người người dày xéo tẩm thân, “chơi nát” đúng như ba người kia bàn tán, nếu là muội ấy, hắn sẽ rất sợ khi phải đối mặt với gương mặt của một thiếu nữ biến hóa sau khi trải qua thảm cảnh khốc liệt, điều đó chỉ khiến hắn càng thêm đau đớn, day dứt không yên trong lòng.

“Ngày 15 sao, nếu vậy thì còn 8 ngày nữa, lúc đó ta đến ắt sẽ biết”.

Hắn dù nói là vậy nhưng trong linh tính, cũng như lý luận kế hoạch mà hắn bày ra trước lúc chết già, hắn vẫn tin rằng nàng đã được “kê theo dõi” hần trong Bách Thú Lâm mang đi trước thời điểm Nhậm gia bị tiêu diệt, trừ phi lúc đó ông nội Nhậm Thiên Hành của hắn bị điên, không cho nàng rời đi.

Sự việc Nhậm gia bị tiêu diệt là 19 ngày trước, trong khi lúc Vô Thường nói ra thiên phú của Nhậm Tuyệt Nguyệt Liên là 32 ngày trước, với năng lực bay trên không của “kê theo dõi” thì thời gian từ Bách Thú Lâm đến Châu Nam thành, Nhậm gia cao lắm chỉ một, hai giờ đồng hồ. Vô Thường không tin Nguyệt Liên vẫn chưa rời đi.

Tuy nhiên vẫn có một vài trường hợp có xác suất xảy ra nhỏ mà hắn không mong muốn chẳng hạn như “kê theo dõi” chấp nhận bỏ qua một thiếu nữ có thiên phú yêu nghiệt với 85 sợi xích và dị chủng Tâm Đan, hoặc Nguyệt Liên còn chờ hắn để nói lời tạm biệt nên chưa đi, sau đó thế lực thần bí kéo đến, “kê theo dõi” không mạnh bằng nên bỏ lại Nguyệt Liên rồi đi,...

“Riêng về chúng mày... cứ chờ đi, sẽ không lâu đâu”.

Để tìm thể lực và nguyên nhân thể lực này tiêu diệt Nhậm gia, tiêu diệt gia đình của hắn cũng khiến hắn suy tính rất đau đầu.

Theo thông tin hắn nghe được, Nhậm gia bị tiêu diệt giữa trưa mà không một ai hay biết, thoáng cái vài phút thì Kiếm Trận Tướng Phủ đã thành bình địa. Điều này cũng đã nói lên rằng, thể lực tiêu diệt là một thể lực lớn, chí ít, người hóa Nhậm gia thành bình địa phải là một Tông cảnh.

Vậy, một thể lực ba que xỏ lá chỉ có một vài Linh Sư cảnh nhỏ yếu như Kiếm Trận Tướng Phủ làm sao lại chọc giận được một thể lực lớn, để thể lực này phải người xuống tiêu diệt tận gốc như là có thù hận vạn kiếp?

Không, dường như phải là người có thù hận không đội trời chung mới làm ra hành động tàn ác diệt tộc như vậy.

Dựa theo lịch sử của Nhậm gia, trước đời Nhậm Thiên Hành thì nhà họ Nhậm là một gia tộc không có tiếng nói, sau này Nhậm Thiên Hành trở thành Linh Sư cảnh và làm một vị Đại tướng trong triều mới có địa vị. Nhậm gia chắc chắn không thể nào phạm lỗi với Tông cảnh, có hay không bị người giết lầm?

-Này chàng trai trẻ, hai người già trẻ ta có thể ngồi đây được không? Quán này đông quá, chỗ ngồi hết mất rồi, rất mong được người chấp thuận a.

Đang suy nghĩ về một số kế hoạch bước đi trong tương lai, bên tai Vô Thường bỗng nhiên vang lên giọng già nua lạnh nhạt.

Vô Thường khẽ ngược mặt xấu xí nhìn lên vị trí đối diện, thoáng nhìn thấy một lão giả tóc bạc vạt áo nâu dài cùng một tiểu nữ chừng xấp xỉ tuổi 7, 8 vạt tranh phục xanh lam, hắn liền gật đầu.

-Vâng, lão nhân ngài cùng vị tiểu thư cứ tự nhiên.

-Hơ, ai cần tên xấu xí như ngươi cho phép đâu, chúng ta thích ngồi thì ngồi đây, hừ hừ.

Hắn vừa dứt lời, vị tiểu nữ có gương mặt xinh xắn nhưng không thể che đi sự kèn kiệu, coi trời bằng vung của nàng tức thì ngồi đùng xuống ghế, mặt đẹp, mặt vênh lên nhìn Vô Thường mà lên mặt ta đây.

Nếu lúc này Vô Thường còn là Vô Thường những ngày trước, hắn có lẽ sẽ cười trong lòng “đễ thương đây”, nhưng tiếc là từ khi hắn biết Nhậm gia bị diệt, hắn đã không còn mấy hứng thú như vậy.

Lão giả đứng sau lưng tiểu nữ thấy nàng hành động cũng liền nhọt nhạt nói với Vô Thường như họ là người có lỗi.

-Xin lỗi vị tiểu huynh đệ ngươi, tiểu thư nhà ta có chút ngạo mạn, ngươi bỏ qua cho.

Bất quá thì lão miệng nói như vậy, nhưng nét mặt biểu cảm lại không hề có cảm xúc xin lỗi ngoài vẻ lạnh nhạt, nhăn nhoe vốn có trên gương mặt.

Thế nhưng Vô Thường vẫn vui lòng đáp.

-Không sao đâu, hai vị cứ tự nhiên.

-Hừ, nói vậy mà tên khốn ngươi còn không hiểu sao đồ não phân, đồ xấu xí, hôi thối. Mau cút đi chỗ khác nhanh lên, hừ hừ.

Giọng tiểu nữ lại chua chát vang lên, to lớn khắp lầu hai của quán khiến người người chú ý qua.

-Xem kia anh em, bên kia có sự.

-Sự gì đâu, hai đứa trẻ tỏ tình thôi.

-Đâu, người đùa dai thật.

-Một già, một trẻ ăn rồi hiếp một tên tiểu tử xấu hết quý?

-...

Lúc này giọng già nua của lão giả lần nữa vang lên.

-Tiểu thư hạ hỏa a.

Lão dù dùng giọng điệu hướng tiểu nữ nói, nhưng bản thân lại âm thầm dùng sức mạnh gây sức ép lên cơ thể Vô Thường, buộc một “phạm nhân tiểu tử” như hắn phải biết sợ, chủ động nhấc mông chạy tuốt quần ra khỏi ghế.

-Còn chưa chịu cút khỏi mặt ta á?

Lão giả chỉ vừa thi triển uy áp, Vô Thường còn chưa có dị động thì tiểu nữ lập tức đưa bộ mặt hầm hừ ra, một tay liền nhanh chóng trong chớp mắt cầm lấy chén nước mắm ớt hắt thẳng vào mặt hắn.

Bùm!

Dường như bản thân Vô Thường không muốn tránh né chiêu thức, thế nên thành ra cả gương mặt hấn và quần áo đều ướt sũng, mùi hôi tanh của mắm cá thơm ngon tức thì bốc lên inh ỏi khứu giác mọi người xung quanh.

Ngồi dưới ghế, Vô Thường nhẹ lè lưỡi đỏ liếm một vòng quanh miệng đã dính nước mắm mặn mặn, sau đó hấn cười tà phát biểu từng chữ một với hai người lão già và tiểu nữ.

-Rất, thú, vị!

Lời Vô Thường vừa hết, cả cơ thể hấn đều biến mất, bản thân như là chưa từng xuất hiện tại Xa Hương quán.

-...

-...

Tiếp đó, gần 40 người tại lầu hai còn chưa kịp hết hồn trước cảnh tượng “ma cô lộ hành lúc ẩn lúc hiện” thì đã tận mắt nhìn thấy hình ảnh lão già già nua cùng tiểu nữ kênh kiệu hóa thành trăm mảnh thịt nhỏ rơi xuống đất, trong đó rõ ràng còn có vài mảnh vẫn nhúc nhích, run rẩy cứ tựa như vật sống đang lẫn lộn trên đám huyết đỏ tươi dày đặc vừa xuất hiện.

-Oẹ!

Thấy cảnh này, một vài người không vững tâm liền trực tiếp nôn xuống vài bãi thức ăn, tiếp đó, tiếng la hét vì hết sức hoảng sợ vang vọng lên, tràn ngập mọi phía xung quanh.

-Á... AAA...

-Giết người rồi, giết người...

-Á... Á...

-...

Không khí lầu hai Hương Xa Quán bắt đầu trở nên hỗn loạn dù là phạm nhân hay tu luyện giả.

Tại một chiếc bàn nằm bên góc đối diện với bàn của Vô Thường, một vị trung niên xấp xỉ lục tuần hoảng sợ lăm bắm trong khi một đôi thiếu nam, thiếu nữ là cháu của hấn đang nôn thốc, nôn tháo bên cạnh.

-Một vị Linh Sư cảnh giống ta cứ như thế lạng lẽ bị băm thành trăm mảnh bởi một tiểu tử?

-Từ khi nào thế gian lại xuất hiện một yêu nghiệt Linh Sư trẻ tuổi như vậy? Chẳng lẽ là con cháu xuất chúng kinh diễm của thế gia, đại tộc, tông môn nào?

Tiếc là nếu lão biết Vô Thường chính là một thành viên trong Nhậm gia nhỏ bé đã bị thế lực thần bí tiêu diệt, và là một tiểu tử chỉ có tu vi Linh Nhân cảnh tầng 2 thì có hay không khiếp hãi đến rụng người?

Linh Nhân cảnh tầng 2 lại chỉ trong chớp mắt, không một dấu hiệu giết chết Linh Sư cảnh, điều kinh khủng này nói ra chắc cũng không ai tin tưởng, chỉ xem đó là trò đùa thiên hạ bởi lẽ nó là quá mức khó tin, vô lý khiến thức nhân sinh.

-...

Tại một con hẻm không bóng người cách Hương Xa Quán tầm 100m, bóng dáng tiểu tử của Vô Thường xuất hiện, tuy nhiên màu sắc quần áo và gương mặt dù xấu nhưng đã không hề giống như một giây trước, mùi hôi nước mắm cũng đã biến mất.

Vô Thường dựa lưng vào vách tường đá mà cười nhạt.

“Chúng mày chưa lại thiếu nữ mà có hình dạng rất xinh đẹp, vậy thì ngoài Nguyệt Liên ra chỉ còn duy nhất Nhậm Tử Y”.

“Chúng mày phé nằng, chơi nằng, sau đó giả bộ bán bỏ nằng cho đấu giá hội để khiến người lầm tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc êm xuôi, nữ nhân cuối cùng của nhà họ Nhậm phải làm điểm cho người chơi đến hết cuộc đời, đây là sự trừng phạt độc ác nhất. Nhưng mà thật chất thì chúng mày chỉ đang đặt ra mồi nhử, và nếu đặt mồi nhử thì chắc chắn Nhậm gia vẫn còn vài người trốn thoát, không, phải là vẫn còn vài người ẩn nấp trong thành, chưa thoát được hoặc chưa rời đi”.

“Tuy nhiên, không phải ai trốn được cũng đủ can đảm để dùng tài lực cố gắng mua lại Nhậm Tử Y, một thiếu nữ hoa nát ngoài Nhậm Tử Mục là anh ruột của nằng và đại ca của ta vì cả hai đều có lý do cứu nằng, một người thì phải cứu em gái, một thì phải cứu nằng để nằng tránh thoát kiếp làm điểm, không làm nhục tổ tông Nhậm gia. Điều đó đồng thời cũng nói lên rằng, có thể cả hai hoặc chỉ ít là một trong hai người vẫn còn tồn tại quanh quẩn trong thành này”.

-Ha ha ha...

“Nếu chúng mày đã đặt mồi thì phải canh kẻ đớp đúng chứ, thế nên chúng mày cũng sẽ có mặt ở đấu giá hội vào ngày 15 sắp đến, và đó cũng lúc tao có manh mối đầu tiên về chúng mày”.

“Tao đã nói rồi, tin tao đi, nó sẽ không lâu đâu, cái ngày mà chúng mày phải hứng chịu lấy con tức giận của tao...”.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Tái đến đấu trường phong ba

- Cộc!

Bỗng ngay tại lúc này, từ một căn nhà gỗ nghèo nàn trong hẻm có cánh cửa được mở ra, từ bên trong đi ra ba thân ảnh có già, có trẻ, có xấu, có xinh đẹp vô song.

-Cảm tạ ơn cứu giúp của quận chúa, nhờ người mà Tâm nhi mới có thể nhanh chóng lành lạng thương thế, già này mang ơn người suốt đời.

Một lão bà gần 72 tuổi quỳ gối trước mặt một thiếu nữ mỹ mạo khuynh thành với mái tóc xanh dương tựa bầu trời trong vắt đang bỗng bành trong gió mà cảm ơn nhân tình đến rơi nước mắt nói.

Thấy vậy, thiếu nữ vội hốt hoảng đỡ bà lão đứng dậy, âm thanh thánh khiết nói.

-Manh bà bà đừng làm vậy, tiểu nữ...

Tại bên kia đầu hẻm, Vô Thường nhìn ba người vừa bước ra, đặc biệt là nhìn thấy thiếu nữ có làn tóc xanh nhẹ phủ hương thơm lan tỏa trong làn gió liên biến sắc hẳn lên.

“Ngọc Yên quận chúa? Đúng là nàng, thế nhưng... vì sao thiên phú của nàng lại là Băng Hoa Tâm Đan với 70 sợi xích chứ không phải là 64 sợi xích như lúc ban đầu đã gặp”.

Khoảng hơn một tháng trước, Vô Thường lần đầu đ-ng độ Hồng Ngọc Yên tại giữa đường vì vụ việc tranh giành thiếu nữ đáng thương, lúc đó hẳn nhớ chính xác là nàng chỉ có thiên phú 64 sợi xích, kể cả lần thứ hai gặp mặt tại Nhậm gia cũng như vậy, thế nhưng vì sao lúc này chỉ qua hơn một tháng lại hóa thành 70 sợi xích, đây là điều quá thần kỳ và bí ẩn.

“Phải rồi...!”

Chú ý lên mái tóc xanh biến lấp lánh của nàng, Vô Thường như chợt hiểu ra.

“Con người chính là di truyền, cha nàng Hồng Vân Tiêu có mái tóc đen, tại sao nàng lại có mái tóc xanh óng mượt như vậy? Đáp án là nằm ở mẹ nàng. Thì ra đây là lý do thông tin về vương phủ lại có chi tiết, mẹ nàng vì sinh khó nàng nên đã qua đời. Mà có lẽ nàng cũng chưa chắc là con ruột của Hồng Vân Tiêu”.

“Phong ấn thiên phú thật sự của nàng để nó dần dần theo năm tháng mở ra càng thêm nhiều, đây là một năng lực mà theo thông tin của Phượng Tiên Nhĩ thì chỉ xuất hiện ở Tôn cảnh trở lên”.

“Giờ ta đã hiểu, Hồng Vân Tiêu bị chính anh trai Hồng Mặc Thiên đá đít đến nơi này cũng có khi lại là dụng ý của lão vương gia nhằm che giấu Hồng Ngọc Yên, che giấu đứa con gái có thiên phú rợn người của lão. 70 sợi xích có lẽ chưa phải cực hạn của nàng”.

-Hà...

“Thiên phú nàng càng cao, lời hứa của ta càng dễ thực hiện...”.

Nhoèn miệng cười đi, Vô Thường lập tức xoay người rời đi.

...

Ba mươi ba phút sau, tại con một con đường lớn, Vô Thường đứng dưới bảng thông báo nhìn lên bức chân dung thiếu nữ Nhậm gia sắp được đem ra đấu giá.

-Đúng như ta nghĩ, người được bán đi chính là Nhậm Từ Y biểu muội.

-Phù...

Cảm thấy bớt đi một nỗi lo về Nguyệt Liên, Vô Thường lần nữa quay người rời đi, mục tiêu lần này chính là đấu trường Phong Ba.

Tuy nhiên trước đó hẳn phải chuẩn bị một số lá bài tẩy thoát mạng, vì nếu tổ chức Thiên Long thương hội nhỏ bé hơn thế lực đã diệt gia tộc của hắn, hẳn có khi sẽ bị người ta bán đi, giao nộp cho thế lực kia. Còn lý do vì sao hắn buộc phải tự nhận bản thân là Vô Thường, người của Nhậm gia thì chỉ có hắn biết, đó là kế hoạch có tính toán của hắn.

Thế nên khi thời gian từ giữa trưa đến gần tối hắn mới mang theo thân thể nhỏ xíu có gương mặt hệt như Vô Thường lúc trước nhưng lại có phần non nớt hơn mà mò đến đấu trường Phong Ba, khi đấu trường đã đóng cửa và chỉ hoạt động tiếp những người đăng ký tham gia thi đấu cho ngày mai.

Đấu trường Phong Ba, phòng đăng ký.

Khác thường với ba hàng người có tổng gần 50 người đứng xếp hàng theo ba dãy bàn để đăng ký ba chuyên mục thi đấu khác nhau, Vô Thường khi bước vào liền đứng qua một góc tường im lặng, chờ đợi nơi đây chỉ còn duy nhất mình hắn.

Vô Thường nếu không mất lệnh bài Mộ lão ngày trước đã đưa hắn, hắn cũng không một nơi phải làm trò này.

“Một trăm hai mươi hai Linh Nhân cảnh, mười một Linh Sư cảnh, tất cả đều có sức mạnh hơn hẳn Linh Nhân, Linh Sư cảnh bình thường của Châu Nam thành. Thật là một chi nhánh không hề nhỏ”.

Đồng thời trong lúc chờ đợi, hắn cũng nhẹ nhàng phóng ra năng lực cảm biến vô hình để thăm dò cường giả bên trong đấu trường Phong Ba. Tuy nhiên Vô Thường tự biết, có thể sẽ có một vài người mà hắn không cảm ứng được do năng lực của hắn, của Thiên Địa thể còn hạn hẹp, thế nên hắn cảm ứng lúc này để suy đoán quy mô thực lực chứ không đủ dữ liệu để suy diễn ra cao hơn, phân xét tông Thiên Long thương hội to hay nhỏ, mạnh hay yếu từ chi nhánh đấu trường Phong Ba tại Châu Nam thành này.

Không nói đến Linh Sư cảnh, chỉ với hơn 120 vị Linh Nhân cảnh, tất cả đều được cảm ứng có khí tức sức mạnh nằm trong khoảng 30 đến 35 sợi xích, hơn hẳn Linh Nhân cảnh chỉ có 20 đến 30 sợi xích của Châu Nam thành cũng đã có một phần nào đó nói rõ đây là thế lực lớn.

Còn vì sao đấu trường không có Linh Nhân cảnh 40, 50 sợi xích, dĩ nhiên là bởi không có tổ chức nào đủ ngu để mang những người có thiên phú như vậy đến nơi hẻo lánh, mài mòn tiềm lực của họ. Từ 30 đến 35 sợi xích đã là giới hạn mà Thiên Long thương hội có thể bỏ ra ở Hồng Long quốc.

Gần ba mươi phút sau, khi cả ba người cuối cùng đều rời đi, phòng đăng ký cũng chuẩn bị đuổi người đóng cửa, Vô Thường bắt đầu di động. Hắn lập tức ngồi xuống một chiếc bàn đăng ký chuyên mục thứ hai.

Vị trung niên trực bàn thấy vậy liền lạnh nhạt nói.

-Đã hết giờ đăng ký, tiểu tử ngươi muốn thi để ngày mai lại đến.

-Không, vẫn bồi đến là mong muốn gia nhập như một thành viên của đấu trường.

Vô Thường nhanh lẹ đáp lời, đồng thời trên đầu ngón tay của hắn, một ngọn lửa xanh lục hiện lên để chứng minh bản thân là một Linh Nhân cảnh sở hữu Hỏa Tâm Đan.

-Hừ?!!!

Vừa thấy ngọn lửa xanh pháp phù, lại ngờ ngàng nhìn tiểu tử trước mặt chưa được 8 tuổi nhưng lại có thể phóng thích linh lực thuộc tính Tâm Đan để tạo ra một ngọn lửa. Trung niên tức thì tỏa ra sức mạnh dò xét lên người Vô Thường.

-Linh Nhân cảnh!

Chớp mắt một giây qua đi, trung niên kinh dị kêu lên khiến tất cả người có mặt, những vị Linh Nhân cảnh phụ trách việc ghi nhận danh sách người tham gia đăng ký thi đấu giống hắn đều phải giật mình nhìn sang.

Đề rồi khi tất cả đều cảm ứng được khí tức sức mạnh của Vô Thường đều phải trở mắt kinh hãi bật thốt lên.

-Tu vi Linh Nhân cảnh!!!

Dĩ nhiên nếu Châu Nam thành này là một nơi linh khí nồng đậm, bên trong lại còn có vài cường giả Tông cảnh tọa trấn, Linh Sư, Linh Nhân cảnh khắp nơi thì một đứa trẻ sở hữu thiên phú cấp bậc Đế Vương khủng khiếp dưới mười tuổi đột phá Linh Nhân cảnh là chuyện bình thường. Thế nhưng Châu Nam thành này chỉ là một chốn nghèo rách, mà cũng có thể gọi là “khí ho cò gáy”, linh khí mặc dù đã có biến đổi lớn trong năm ngày qua nhưng vẫn còn thuộc hạng “linh khí điều linh”, ấy vậy mà lại xuất hiện một tiểu tử chỉ chừng 7, 8 tuổi đã có tu vi Linh Nhân cảnh?

Điều này quả đánh vỡ tri thức người nghe, còn người tận mắt chứng kiến như những vị trung niên Linh Nhân cảnh 50, 60 tuổi nơi đây thì giống như là đang nhìn thấy một sinh vật lạ, họ cứ thế vây quanh Vô Thường nhìn ngắm từ đầu đến chân hắn như chọn con rể tương lai.

Ba giây trấn tĩnh kinh ngạc qua đi, vị trung niên trực quản chuyên mục hai lập tức lấy ra một tấm phù lục truyền tin cho cấp trên.

Chỉ trong năm phút sau, một lão giả mà Vô Thường vừa thấy liền kinh ngạc ồ lên trong đầu hai từ “Mộ lão”, và nếu Vô Thường không nhớ lại thì vị “Mộ lão” cũng sẽ lập tức nhận ra hắn từ một cánh cửa bước ra.

-Ừm, quả thật là một Linh Nhân cảnh nhỏ tuổi, người đi theo ta.

Mộ lão (chương 20) thoáng liếc qua Vô Thường, cảm nhận linh lực rất hùng hậu, có lẽ là đến từ thiên phú trên 80 sợi xích mới toát ra được, lão liền gọi hắn đi theo, mục đích đơn giản là để nói chuyện riêng.

-Vâng ạ.

Vô Thường gật đầu lễ phép đáp, sau đó hắn vội theo sau lão già đi đến một căn phòng đơn giản, mà cũng có lẽ chính là thư phòng nghỉ ngơi của lão.

Rập!

Cửa vừa đóng lại, Mộ lão ngồi xuống ghế chốt nói.

-Nhậm Vô Thường, cháu trai của Nhậm Thiên Hành, người của Kiếm Trận Tướng Phủ vừa bị người tiêu diệt không lâu, ta nói đúng chứ?

Một câu này trong nháy mắt liền khiến Vô Thường bé nhỏ cứng người lại, đồng thời cũng có chút buồn mất mát, rồi một giây sau hắn bỗng cười cười gãi đầu nói.

-Đúng là vẫn bối thừa Mộ tiên bối. Không biết vì sao tiên bối lại nhận ra được vẫn bối nhanh như vậy?

Nhìn sắc mặt Mộ lão khi nói ra thân thế của bản thân không hề có ý vị nguy hiểm, ngược lại là còn có chút tán dương hắn vì một lý do nào đó, cho nên hắn cũng không ngại bình thường nói chuyện.

Nghe hắn nói, Mộ lão liền cười nhẹ nói.

-Không biết vì sao người lại hóa nhỏ, nhưng mà khí tức cơ thể của người, gương mặt và ánh mắt, ta dĩ nhiên không quên.

Là một Linh Sư cấp cao với kinh nghiệm lão luyện đã được đào tạo từ nhỏ, việc lưu giữ khí tức một cá thể yếu hơn lão là chuyện quá mức dễ dàng.

-Hây da, nói ra vẫn bối cũng thấy xấu hổ.

Chuyện đã lỡ, Vô Thường cũng không có gì để giấu diếm.

-Hơn một tháng trước vẫn bối hùng hổ vào Bách Thú Lâm tìm chút tài nguyên tu luyện, sẵn tiện tăng thêm kinh nghiệm đối chiến yêu thú. Vào ngày thứ năm, vẫn bối trong một lần nguy cơ sinh tử đối chiến với một con Huyền Kim Xà nhất cấp thì đã may mắn linh hội được Thần thông và đột phá Linh Nhân cảnh.

-Thế là sau đó vẫn bối vì quá hăng máu, vui sướng nên đào sâu vào Bách Thú Lâm rèn luyện liên tục hơn 20 mười ngày, cuối cùng ma xui quỷ khiến vẫn bối lỡ nhìn thấy một gốc Linh Hoa Thảo và ăn vào nên mới teo nhỏ như thế này. Haizzz, vẫn bối không ngờ Linh Hoa Thảo có tác dụng không hề giống như trong sách vở ghi chép, báo hại vẫn bối một thân anh tuấn tiêu sái đều mất hết.

Một câu chuyện vô cùng hư cấu do Vô Thường bịa ra, thế nhưng với kiến thức và lịch duyệt của Mộ lão, lão lại hoàn toàn tin tưởng lời hắn nói.

-Vào giây phút sinh tử mà linh hội được Thần thông đột phá Linh Nhân cảnh, người rất không phải hạng vừa trong tầng lớp thiếu niên kiệt xuất đâu.

-Còn cái thứ người ăn có lẽ là Hoàn Đồng Thảo, một loại linh thảo có hình dạng gần như không khác gì so với Linh Hoa Thảo thế nên mới hóa nhỏ chứ không phải do Linh Hoa Thảo tác dụng. Bất quá thì loại thảo dược này dường như đã trở thành truyền thuyết, không ngờ tiểu tử người lại ăn phải một gốc mà vô số cường giả mạnh mẽ tìm kiếm khắp mọi nơi lại không thấy.

-Vô Thường, người nên cảm thấy bản thân may mắn đi, nhất là khi người quyết định tiếp tục tu luyện bên trong Bách Thú Lâm mà không phải quay trở về Nhậm gia, nếu không thì... có lẽ người cũng đã biết tin tức gì xảy ra với Nhậm gia, nhà của người rồi đây.

Nghe câu này, vẻ mặt Vô Thường tức thời lộ ra sự buồn thương, đau đớn, hai tay hắn cũng đồng lúc nắm chặt lại để cố kìm nén cơn tức giận đang chảy trong người. Hắn nói.

-Vẫn bối biết, rất rõ biết, thế nên vẫn bối mới cấp tốc đến đây để nương nhờ Thiên Long thương hội.

-Ồ, vậy... người không sợ chúng ta sẽ bán người đi sao? Người nên biết, cái giá mà thế lực kia chỉ trả để có được mạnh mẽ về bất cứ người nào thuộc Nhậm gia của người rất là cao đấy.

Mộ lão khẽ chuyển ánh mắt lạnh với Vô Thường.

Vô Thường lập tức vững vàng nói.

-Sợ, vẫn bối đơn giản rất sợ. Nhưng để đổi lấy một cơ hội trong tương lai có thể trả thù khi gia nhập Thiên Long thương hội và có được điều kiện tu luyện hoàn mỹ hơn, vẫn bối đành phải đánh cược. Nếu thua, vẫn bối chết không hối tiếc, còn nếu thắng, vẫn sẽ rất nhanh trở nên mạnh mẽ lên dưới sự trợ giúp của thương hội.

- Và cái ngày hủy diệt toàn bộ bọn chúng để lấy huyết tẩy rửa mối thù của văn bối sẽ đến với chúng một cách vô cùng nhanh chóng!

Đối với câu cuối này, Vô Thường lộ ra biểu cảm độc ác và thù hận ghê gớm như muốn băm xác người ra thành trăm ngàn mảnh mới hả giận.

Tiếp đó, hắn nhìn thẳng diện chính trực vào mặt Mộ lão mà nói.

- Văn bối tin tưởng rằng, Thiên Thương hội chắc chắn sẽ không yếu nhược đến mức phải sợ hãi chúng và giao nộp văn bối ra, đó cũng là lý do văn bối dám can đảm đến đây đầu nhập vào thương hội.

- Ha hả, tiểu tử nguoi đúng là đủ gan dạ, đủ liều lĩnh.

Mộ lão đối diện ánh mắt “liều mạng” của hắn liền nở một nụ cười tán thưởng, sau đó lão nghiêm mặt nói.

- Và vì thế nên nguoi đã có một lựa chọn cực kỳ đúng đắn. Thế lực đó sao, Thiên Long chúng ta một hơi cũng đều thổi chết bọn chúng.

- Tuy nhiên, Thiên Long thương hội ta cũng có một điều cần cho nguoi biết nếu nguoi thật sự muốn gia nhập...

- Văn bối biết và dù thương hội có đưa ra đề nghị giúp đỡ văn bối trả thù, văn bối cũng sẽ không cần.

Mộ lão còn chưa nói hết lời, Vô Thường tức khắc tỏ ra kiên cường, bất khuất, bản thân không cần bất cứ ai xen vào mà nói.

- Gia nhập tổ chức, văn bối chỉ muốn được tổ chức hỗ trợ về mặt tài nguyên gia tăng tốc độ tu luyện chờ ngày tự tay giết địch chứ không bao giờ có ý định muốn nương nhờ tổ chức, mong đợi tổ chức triệt hạ giùm kẻ thù. Tiên bối cứ yên tâm về chuyện đó.

- Tốt, rất tốt. Rất hay cho một tinh thần có thù tất báo của thiếu niên khí huyết phương cương.

Hoàn toàn hài lòng trước những gì Vô Thường thể hiện và nói, Mộ lão liên tục mỉm cười tán dương, tiếp đó lão đứng dậy nói với Vô Thường.

- Đi, theo ta gặp hội trưởng, ngài ấy mới là người chính thức quyết định nguoi có phải là thành viên của Thiên Long thương hội hay không.

- Vâng.

Vô Thường đáp nhanh và vững lời.

Thế rồi hắn và Mộ lão rời khỏi phòng, cả hai lập tức tiến sâu vào trong đấu trường, đi đến một căn phòng tuy cũng có phần đơn giản nhưng trông uy thế hơn rất nhiều so với các phòng còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Hội trưởng trung niên

“Một Linh Sư cảnh cấp cao, nhưng mà xét cho cùng vẫn yếu hơn rất nhiều so với những bé quái thú dễ thương mà ta đã nhỏ nước bọt cho đến chết”.

“Hội trưởng? Hừm... đúng như ta dự đoán, thế lực dù có lớn đến mấy vẫn sẽ không chịu để một vị Tông cảnh ở nơi hẻo lánh này tọa trấn. Với Thiên Long thương hội, để lại một vài vị Linh Sư cảnh đã đủ để chế phục bất kỳ một thế lực to gan nào tại Châu Nam thành dám xâm phạm tổ chức”.

Chưa đến nơi, Vô Thường đã cảm nhận đến khí tức của người bên trong phòng, trong lòng hắn âm thầm có một cảm giác nhẹ nhõm.

Châu Nam thành nếu không có Tông cảnh, hẳn chẳng khác gì là hồ là long, hắn không cần phải sợ bất cứ điều gì.

Cộc cộc!

Dẫn theo Vô Thường đến nơi, Mộ lão cung kính gõ cửa, miệng thú nhận thân phận.

- Kính thưa hội trưởng, Mộ ta mang một tiểu tử muốn gia nhập thương hội đến để người đánh giá.

- Để hắn lại, còn nguoi quay về nghỉ ngơi đi.

- Rồi.

Nhận lệnh của một giọng nói trầm trầm hắn là đến từ một trung niên bốn mươi hơn, Mộ lão quay sang nói với Vô Thường.

-Chúc ngươi may mắn.

Sau đó lão quay người rời đi, để lại Vô Thường tĩnh người đứng thẳng lưng bên ngoài cửa phòng, bản thân liên tục hít thở từng hơi nhẹ để duy trì tinh thần của bản thân bình ổn, không quá mức bối rối, run sợ.

Một giây sau hắn khom người nói.

-Văn bối Vô Thường tham kiến tiền bối.

-Ừ, ngươi vào đi. Chúng ta giải quyết sớm, nghỉ sớm.

-Vâng.

Lễ phép đáp lời, Vô Thường đẩy cửa bước vào.

Một căn phòng đơn sơ, không khác biệt mấy so với phòng của Mộ lão ngoài một đồng giấy tờ chất chồng lên nhau nằm trên bàn hiện ra trước mắt hắn, cùng với đó một vị trung niên vận trang phục khá giống một thư sinh bình dị nhưng sự uy nghiêm lẫm lẫm không hề mất đi đang ngồi trên ghế dài đọc lấy một tờ giấy.

Vô Thường vừa bước vào, vị trung niên thư sinh mặc dù vẫn đọc tờ giấy nhưng mọi thứ bên ngoài dường như đều nằm trong tầm kiểm soát của trung niên, trung niên nói với Vô Thường.

-Ngươi là người muốn gia nhập tổ chức?

-Đúng là văn bối.

-Ừm, ta có thể cảm nhận được luồng sức mạnh linh lực không những đậm đặc thể hiện bản thân ngươi là người nắm giữ thiên phú kinh người, mà nó còn vô cùng thuần khiết, không hề pha tạp bất kỳ một loại ngoại lực nào như được thảo hay đan được.

Bất ngờ vì cảm nhận của bản thân đối với Vô Thường là quá hoàn mỹ, trung niên sau một lời khen ngợi vô cùng lớn liền lập tức bỏ tờ giấy đặt ở trên bàn, gương mặt tuấn tú nhìn sang Vô Thường kỳ lạ hỏi.

-Tại Châu Nam thành này, một tiểu tử 7, 8 tuổi cho dù có thiên phú cấp bậc Đế Vương sở hữu cực hạn 100 sợi xích cũng không thể làm được. Ngươi làm sao có thể đạt đến trình độ như hiện tại?

Vô Thường nghe thế thì tức khắc đáp lời.

-Không giấu gì tiền bối, văn bối thật ra là một thiếu niên 14 tuổi, nhưng vào một tháng trước đã ăn phải Hoàn Đồng Thảo vì tưởng lầm là Linh Hoa Thảo nên mới bị hóa nhỏ lại. Chứ văn bối không phải tiểu tử 7, 8 tuổi như tiền bối nhìn thấy.

-Hoàn Đồng Thảo trong truyền thuyết? Ngươi may mắn như vậy sao? Với lại sinh mệnh lực của ngươi hiện ra đúng là của một tiểu tử, nó không phải là của một thiếu niên 14, 15 tuổi.

Hoàn Đồng Thảo là một loại linh thảo không phải cao cấp, trân quý hay đắt đỏ, nó đơn giản chỉ là một linh thảo nhỏ yếu và ngoài khả năng cải tạo, thu nhỏ lại hình hài của một người thì không có gì khác. Vào hơn ba ngàn năm trước do đã không có bất cứ thông tin nào về việc có người đã tìm thấy Hoàn Đồng Thảo nữa nên nó trở thành truyền thuyết trong lời đồn, bị người tin là đã tuyệt chủng.

Hội trưởng đầu trường Phong Ba nghe Vô Thường thú nhận từng ăn phải Hoàn Đồng Thảo nên mới nhỏ lại thân thể thì hắn hoàn toàn không tin, bởi lẽ Hoàn Đồng Thảo chỉ giúp cơ thể nhỏ lại chứ không hề giúp người có lại sinh mệnh thanh xuân. Vô Thường nói hắn là thiếu niên 14, 15 tuổi nhưng vì sao sinh mệnh của hắn lại non trẻ đúng 7, 8 tuổi như hình hài?

Chính điều này khiến vị hội trưởng phân nhánh Thiên Long thương hội kỳ quái.

“Đệch, ta lại quên mất còn sinh mệnh lực”.

Bị trung niên “bắt lỗi”, Vô Thường liền cảm thấy bản thân óc chó một hồi. Hắn dùng Thiên Địa Thể mô phỏng mọi thứ cũng như áp chế sức mạnh linh lực cho phù hợp, nhưng vì sao lại quên mất việc mô phỏng sinh mệnh lực, để rồi sinh mệnh lực tự động hóa theo trạng thái trẻ nhỏ?

“Ốc thật”.

Thế nên Vô Thường lỡ phóng lao cũng phải đi đến nhặt lại lao, hắn vừa nghe xong nghi vấn của trung niên hội trưởng liền bất ngờ, khó hiểu nói.

-Cái này... văn bối không biết, nhưng văn bối đúng là một thiếu niên 14 tuổi, nếu hội trưởng tiền bối vẫn không tin, ngươi có thể hỏi Mộ lão tiền bối để xác nhận tên tuổi của văn bối.

-Hừm, nếu ngươi đã nói vậy thì ngươi đã chắc không nói dối, chuyện chứng thực ta sẽ hỏi hắn sau.

Tạm bỏ qua thắc mắc với số tuổi của Vô Thường, trung niên lấy ra một tờ giấy cùng một loại bút mực đưa cho Vô Thường.

-Bên trong hỏi gì, người cứ thuận theo ghi câu trả lời. Viết xong liền đưa ta.

-Vâng thưa tiền bối.

Cầm giấy và viết, Vô Thường tức thì đặt tờ giấy lên vách phòng làm điểm tựa mà vừa đọc vừa viết.

Họ tên: Nhậm Vô Thường.

Ngày, tháng, năm sinh: 6/ 1/ X. Tuổi:

Đến chữ “tuổi”, Vô Thường có chút dừng lại hỏi trung niên hội trưởng.

-Mong tiền bối chỉ điểm, về độ tuổi văn bối nên ghi bao nhiêu?

Trung niên khẽ cười nhạt nói ẩn ý.

-Làm người phải có lúc thật, lúc giả, miễn sao nó đừng vô lý là tốt.

-...

-Vâng, cảm tạ tiền bối chỉ điểm.

Sau vài giây giả bộ khó khăn suy nghĩ, Vô Thường liền ra vẻ hiểu rõ và cảm tạ trung niên hội trưởng.

Nguyên văn của vị hội trưởng chính là muốn nói “nếu sinh mệnh lực của người chỉ 7, 8 thì cứ ghi 7, 8 tuổi để tổ chức càng thêm xem trọng thiên phú của người, từ đó nhận được nhiều sự chăm sóc hơn đến từ tổ chức. Điều này không hề vô lý”.

Thế nên Vô Thường vội ghi vào “tuổi: 7,5 tuổi”.

Quê quán: Hồng Long quốc, Châu Nam thành, Nhậm gia (đã bị người diệtttttttt).

Vô Thường không ngại ghi thêm chú thích bằng cảm xúc thù hận mạnh mẽ của bản thân. Điều này bề ngoài nhìn như rất bất lợi cho hắn, vì nó sẽ khiến người nhìn vào và đoán ra hắn là một kẻ có thù tất báo, từ đó sẽ hình dung ra được tính cách làm người đại khái của hắn mà dễ bề kiểm soát. Tuy nhiên, đây cũng là điều hắn mong muốn.

Thể chất: Linh thể sơ cấp*.

*Linh thể này và Linh Thể kia khác nhau.

Thiên phú: 83 sợi xích.

Tâm Đan: Hóa Diễm Tâm Đan, màu xanh lục.

Khả năng đặc biệt của Tâm Đan: Có lẽ là độc, hủy hoại, rút ngắn sinh mệnh của người trúng chiêu theo thời gian.

Tu vi: Linh Nhân cảnh chưa phân tầng, sơ kỳ.

Phản đánh giá của người đề cử sau khi đã hoàn toàn giám định, chứng thực.

Thể chất:

Thiên phú:

Tâm Đan:

Khả năng đặc biệt của Tâm Đan:

Tu vi:

Lời bình: Người đề cử Dấu xác nhận Mặc dù thông tin để trống còn dài, nhưng Vô Thường đơn giản không ngu ngốc mà ghi bậy. Viết xong phần của hắn, hắn lập tức lễ phép đưa trả lại cho vị trung niên hội trưởng.

-Hử??? Hử!!!

Cầm tờ giấy trên tay, trung niên vừa nhìn liếc qua bảng thông tin Vô Thường tự ghi liền trợn mắt to với ba dòng “thiên phú”, “Tâm Đan”, “khả năng đặc biệt của Tâm Đan”.

Vài ba giây nuốt khan cổ họng vì khiếp sợ với thông tin, trung niên nghiêm mặt nói với Vô Thường.

- Theo ta đến phòng kiểm tra.

- Vâng.

Sau đó cả hai cùng nhanh chóng rời đi.

Những thông tin Vô Thường ghi là một chuyện, còn việc kiểm tra thông tin thật sự lại là chuyện khác. Mục đích của việc muốn hẩn tự khai này chỉ là một biện pháp dò xét khả năng cảm nhận thân thể của Thiên Long thương hội. Bởi không phải một ai cũng tự cảm nhận được chính xác thiên phú của bản thân mà không cần đạo cụ đất đỏ phụ trợ, dù là thiên tài cấp bậc Đế Vương.

Biết được lời hẩn tự khai có bao nhiêu phần đúng với thông tin thực kiểm tra được, nó sẽ giúp Thiên Long thương hội đánh giá được khả năng cảm nhận, một yếu tố cơ bản và cũng là quan trọng nhất của bất kỳ một tu luyện giả nào.

Nếu hẩn trả lời quá sai, chưa đạt 6/10 thì dù hẩn có thiên phú 100 sơi xích cũng sẽ trực tiếp bị đá đít khỏi thương hội. Khả năng cảm nhận quá yếu, bản thân dù mạnh mẽ đến đâu cũng rất dễ bị người ám sát, loại thiên tài này, tổ chức không cần.

Mười hai phút sau.

Trung niên hội dẫn Vô Thường đến một căn phòng lớn có chiều dài, rộng đều 100m trông khá kỳ lạ và hoàn nằm toàn biệt lập so với những căn phòng nơi khác.

Đây thật ra cũng không phải căn phòng, nó chính là một bộ Linh Cụ Kiểm Định vô cùng quý giá và trân quý của Thiên Long thương hội. Với nó, họ hoàn toàn có thể kiểm tra mọi khả năng từ thiên phú cho đến năng lực chiến đấu của một tu luyện giả, từ đó sẽ có thể đạt được kết luận chính xác nhất.

- Người vào đi.

- Vâng.

Mở cửa lớn ra, trung niên hội trưởng mời Vô Thường bước vào, còn riêng hẩn thì đóng cửa lại và đi đến bộ điều khiển của bộ Linh Cụ Kiểm Định này.

Tính từ thời điểm hiện tại, hành động của hai người bắt đầu diễn ra song song cùng một lúc.

Tại bên trong.

Vô Thường vừa bước vào căn phòng, quan cảnh bên trong tức thì khiến hẩn có một chút gì đó kinh ngạc khi nhìn thấy một vài đạo cụ quen thuộc như là các loại vũ khí thông dụng gần cạnh, một vài người gỗ đang đứng yên, nhiều cung tên, và một vài thứ khác.

Hẩn nhanh chóng hiểu ra.

“Lại chuẩn bị phải thể hiện năng lực rồi đây”.

Nhận biết bản thân sắp trải qua thử thách, Vô Thường liền vươn vai, duỗi tay, duỗi chân, khởi động cơ thể trước khi cuộc kiểm định bắt đầu.

- Vô Thường, người có nghe ta nói không?

- Rất rõ thưa tiền bối.

Nghe âm thanh của vị hội trưởng trung niên không biết từ đâu vọng ra hỏi, Vô Thường cao giọng trả lời.

- Ừm... thì ra khí tức của nguồn linh lực tinh khiết đó là đang ở đây...

- Vô Thường, người đợi ta một chút.

Tại bên ngoài.

Hội trưởng trung niên đứng tại bộ phận điều khiển Linh cụ gồm một vài cần gạt, một vài phím bấm nút, một vài cái lỗ có lớn có nhỏ và một cái màn hình tựa như gương lớn trước mặt đang chiếu toàn bộ quan cảnh bên trong căn phòng, bao gồm cả Vô Thường đang hít đất, chạy chạy, làm vài động tác kỳ quái.

Lúc này, vị hội trưởng trung niên chợt bấm vào một nút có ký hiệu chữ “nói”, tại bộ phận điều khiển liền hiện ra một cái lỗ, hẩn đưa sát miệng lại cái lỗ nói.

- Vô Thường, người có nghe ta nói không?

- Rất rõ thưa tiền bối.

Giọng của Vô Thường cũng từ chính cái “lỗ ấy” vọng ra.

-Ừm...

-Thì ra khí tức của nguồn linh lực tinh khiết đó là đang ở đây.

Hội trưởng trung niên đang chuẩn bị tiến hành đột kiểm tra đầu tiên thì bất chợt từ xa trong dãy hành lang xuất hiện ba bóng người, hai già lão, một tiểu nữ tiến đến gần. Âm thanh vừa phát ra cũng là đến từ một vị lão giả vận trang phục nâu nhạt đi bên trái tiểu nữ truyền đến.

Vừa thấy ba người này, hội trưởng trung niên liền gấp gấp nói với Vô Thường.

-Vô Thường, người đợi ta một chút.

Nói xong cũng nhanh nhảu nút “nói” một lần nữa để đóng lỗ giao tiếp lại.

Trung niên hội trưởng vội quay người, cung kính hướng ba người đã đi đến phạm vi 10m mà thi lễ.

-Tiểu nhân kính chào hai vị Tôn giả đại nhân và Thánh nữ giá lâm.

Nhận lễ chào kính cẩn của hội trưởng trung niên, thế nhưng dường như ba người cũng không chú ý mấy.

Vị lão giả vận trang phục xanh dương nhạt đứng bên phải tiểu nữ nhìn hẩn nói.

-Sau một ngày đường nghỉ ngơi, chúng ta dự là đi trong đêm để về kịp tổng bộ nhưng đúng lúc sắp rời đi lại cảm ứng thấy một nguồn linh lực vô cùng tinh khiết của một tu luyện giả chưa từng phục dụng bất cứ ngoại lực nào nên mới đến đây xem thử.

-Vậy, người nào đang bên trong Linh Cụ Kiểm Định?

-Thưa Tôn giả đại nhân, đó là một tiểu tử mà tiểu nhân cũng chưa biết rõ lắm. Đây là bảng thông tin hẩn tự ghi, đại nhân xem qua.

Nháy mắt bốn giây trôi qua thì ba người trước mắt đã đến gần cạnh, hội trưởng trung niên liền cung kính đưa tờ giấy Vô Thường tự khai ra.

...

Tiểu nữ được gọi là Thánh nữ trực tiếp vương tay như búp sen trắng nõn cầm tờ giấy, cả ba người cùng hướng mắt vào xem.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Kiểm định - Hết hồn (1)

Một giây thoáng nhìn nội dung, sự kinh ngạc, khó tin đến từ ba người bắt đầu hiện lên.

Vị Tôn giả áo xanh mở màn đầu tiên.

-Thiên phú 83 sơi xích? Ở một nơi mà ta chỉ ở một ngày thôi cũng đã khó chịu, một mối này?

Tiếp đó là vị Tôn giả áo nâu cất lời.

-Hỏa diễm có màu xanh lục, đây là lần đầu ta nghe đến. Đặc biệt là khả năng thiêu đốt, trực tiếp giảm sinh mệnh lực của người trúng chiêu, nếu nói vậy thì tên tiểu tử này chẳng phải là con ác mộng của bất kỳ ai giao chiến với hẩn?

Giảm sinh mệnh lực hay cũng có thể nói là giảm sức sống, giảm thọ nguyên của một sinh vật. “Tiểu tử” trong lời vị Tôn giả thật có ngọn lửa kinh khủng như vậy thì quá mức kinh hãi thế tục. Có lẽ nếu để một số thế lực có ham muốn thông trị biết được, nay mai Châu Nam thành liền biến mất một tên tiểu tử, mà cũng có khi là cả một tòa Châu Nam thành đều hóa hư vô trong giây lát.

-Nếu ngọn lửa của tiểu tử này đúng như thế, có lẽ sẽ lọt vào mười loại hỏa diễm đứng đầu trong Hỏa Diễm Tâm Đan bảng.

Cuối cùng là vị Thánh nữ nhỏ tuổi bỗng dùng giọng điệu nhẹ nhàng lại khiến người nghe có cảm giác dịu dàng sâu lắng nói.

-Chỉ bằng tuổi như ta nhưng lại không hề phục dụng đan dược, linh thảo mà đã đột phá đến Linh Nhân cảnh? Hẩn có phải đang đùa giỡn Thiên Long thương hội của chúng ta không?

-Phải đó. Mọi thông tin của hân người đã kiểm tra kỹ lưỡng và chứng thực chưa?

Hai vị Tôn giả cũng đồng thời lên tiếng.

Thấy tình hình như thế, hội trưởng trung niên vội vàng phân bua.

-Thưa, tên tiểu tử này mặc dù ghi vào tờ thông tin là 7 tuổi, nhưng hân đã từng thú nhận với tiểu nhân là đã 14 tuổi, do một lần ăn phải Hoàn Đồng Thảo trong truyền thuyết vì tưởng lầm là Linh Hoa Thảo nên mới thu nhỏ lại thành đứa trẻ. Bất quá thì hân nói như vậy, nhưng tiểu nhân lại cảm ứng thấy sinh mệnh lực của hân là đứa trẻ 7, 8 tuổi chứ không phải của thiếu niên 14 tuổi. Còn về những yếu tố khác, tiểu nhân lúc này đang chuẩn bị kiểm tra để chứng thực.

-Ồ, kỳ lạ đến như vậy?

Nghe hết lời hội trưởng trung niên nói, hai vị Tôn giả tức thì tròn mắt lên.

Riêng vị tiểu nữ Thánh nữ thì tiến lại gần và ngược nhìn lên màn hình gương, nhìn Vô Thường đang uốn éo mông, lắc lắc eo bên trong.

-Phi... hi hi...

Không thể nhịn nổi nụ cười đáng yêu đến chết người khi Vô Thường hành động quá kỳ quặc, nàng từ lúc chào đời cho đến giờ chưa từng thấy một ai làm, vị Thánh nữ chợt nói.

-Vậy người cứ kiểm tra đi, chúng ta ở một bên xem kết quả thế nào.

-Thánh nữ đại nhân nói đúng, người nhanh kiểm tra hân để chúng ta xem thật hư ra sao.

Hai vị Tôn giả phụ họa theo, đôi mắt đều như muốn trừng đến rớt ra ngoài để nhìn Vô Thường “xiếc khỉ” bên trong.

-Vâng, vâng, tiểu nhân làm ngay bây giờ.

Gật đầu liên tục như gà mổ thóc vì thân phận ba người kia trong Thiên Long thương hội quá to lớn và ngay cả chính bản thân họ cũng đều có sức mạnh cách hân mấy trăm tỷ dặm, hội trưởng trung niên lập tức quay trở lại bàn điều khiển.

Vị hội trưởng trung niên tay phải một lần nữa nhấn nút “nói”, nói với Vô Thường bên trong phòng kín.

-Vô Thường, người đã chuẩn bị tốt chưa, ta sẽ bắt đầu tiến hành những bài kiểm tra đầu tiên.

-Vâng, rất sẵn sàng.

Từ bên trong phòng, giọng Vô Thường thông qua lỗ vang ra ngoài tuy âm điệu có non nớt tiểu tử nhưng rất vững chắc về ý chí và tinh thần.

Cảm nhận được điều đó, hai vị Tôn giả liền khen ngợi.

-Chưa thấy tên tiểu tử đó đánh đấm thế nào, nhưng từ giọng điệu này của hân ta có thể cảm nhận được hương vị của một thiếu niên đã trải qua sự việc đau thương, từ đó mới rèn luyện ra được loại ý chí và tinh thần như thế này.

-Ừm, đúng vậy, có lẽ hân đúng là một thiếu niên 14 tuổi chứ không phải một đứa con nít 7, 8 tuổi như hình dạng bề ngoài.

Trước mặt hai người, hội trưởng trung niên tại bàn điều khiển tiếp tục công việc. Hân đưa lời vào.

-Được, vậy đầu tiên chính là kiểm tra thiên phú.

Dứt lời, hội trưởng trung niên liền bấm một cái nút có hai từ nhỏ “thiên phú” trên bàn, tại bên trong phòng, trước mặt Vô Thường 10m cũng chợt xuất hiện một trụ đá nâng đỡ một viên thủy tinh từ từ trôi lên cao, khi đến đầu của hân thì dừng lại.

-Đặt tay và truyền một lượng nhỏ linh lực vào Giám Định Châu đi.

-Vâng.

Theo lời nói truyền đến, Vô Thường dùng hai tay nhỏ giờ lên cao chạm vào viên thủy tinh gọi là “Giám Định Châu”, một luồng linh lực trong hân cũng nhanh chóng tác động lên viên thủy tinh.

Một giây sau, viên thủy tinh bắt đầu sáng lên một màu đỏ rực rỡ.

Tại bàn điều khiển bên ngoài, từ trong một cái lỗ khác, một tờ giấy cũng đang dần dần “bước” ra ngoài.

Khoảng ba giây sau, ngay sau khi tờ giấy đã tự động có chữ đầy đủ, vị Tôn giả xanh dương tức thời cách không chớp lấy tờ giấy vào bàn tay.

-Hãy đưa ta xem.

Thế nhưng lão còn chưa kịp nhìn chữ bên trong thì vị Thánh nữ lên tiếng đòi giấy, buộc lão phải lập tức đưa sang mà không hề dám ý kiến.

Cầm trên tay tờ giấy chứa thông tin về thiên phú của Vô Thường, tiểu nữ nêu lên.

-Tuổi 7, tu vi Linh Nhân cảnh sơ kỳ, thiên phú đúng là 83 sọi xích, sở hữu Hóa Diễm Tâm Đan, thể chất cũng là Linh thể như hẳn đã tự ghi vào bảng thông tin kia.

Nhận được thông tin từ chính Thánh nữ nói nên dĩ nhiên ai cũng tin tưởng và có cảm giác khó tin khi chứng thực được một tiểu tử tại nơi hẻo lánh linh khí lại có thiên phú cấp bậc Yêu nghiệt, đột phá Linh Nhân cảnh trước 15 tuổi.

-Không ngờ thông tin hẳn tự khai là thật, thiên phú của hẳn thậm chí còn hơn cả ta và người đây.

Vị Tôn giả áo nâu có chút thở dài quay sang nói với vị tôn giả áo xanh dương.

Rột rột...

Trong khi đó thì hội trưởng trung niên chỉ biết cầm bút ghi vào tờ giấy ở mục “phần đánh giá của người đề cử sau khi đã hoàn toàn giám định, chứng thực” chứ cũng chẳng biết phải nên biểu hiện về mặt chân kinh như thế nào.

Ghi chép xong xuôi đầu đó, hội trưởng trung niên tiếp tục qua bài kiểm tra khác đối với Vô Thường.

-Được rồi, buông tay đi.

Nhấn với Vô Thường một lời, sau đó đợi khi thấy hẳn thu tay, hội trưởng trung niên liền nhấn vào nút “thiên phú” lần hai để cất Giám Định Châu đi.

-...

Nhấn vào một nút khác trên bàn điều khiển, tại bên trong phòng tức thì xuất hiện một chiếc gương lớn dài rộng 3m, hội trưởng trung niên lại nói.

-Sử dụng linh lực Tâm Đan đánh vào gương ba lần.

-Vâng.

Tại bên trong, Vô Thường đáp lời trông khá có vẻ nhẹ nhàng nhưng trong đầu hẳn lại phải cấp tốc vận chuyển suy nghĩ.

“Ba lần đánh này, ta liệu phải nên đánh ra với tốc độ như thế nào mới phù hợp, hay cứ chơi toàn phần?”.

Linh Nhân cảnh đã bắt đầu có năng lực phóng thích linh lực, tuy nhiên cũng tùy vào tư chất, ngộ tính và sự rèn luyện, chui đúc của bản thân tu luyện giả mà tốc độ ra chiêu nhanh hay chậm.

Đối với tu luyện giả thông dụng mới tấn cấp Linh Nhân cảnh, một chiêu thức linh lực được tung ra dù là đơn giản nhất vẫn có thể sẽ phải mất từ 30 giây đến 1 phút, hoặc hơn. Bởi lẽ với một loại sức mạnh mới mẻ xuất hiện trong cơ thể, họ chưa thể điều khiển được, muốn xuất ra một tia linh lực hóa thành dạng cây kim tại đầu ngón tay cũng đã là một quá trình khổ cực, ẩn cư lâu ngày rèn đúc.

Dĩ nhiên thì cũng có một số thiên tài yêu nghiệt từ lúc Bán Linh Nhân đã vừa song hành rèn luyện cách sử dụng linh lực và tập trung tinh thần để sớm ngày lĩnh ngộ Thần thông, đột phá Linh Nhân cảnh. Nhưng trường hợp đó rất hiếm, tu luyện giả thông thường luôn dồn sức đột phá trước, sau đó lại mới tính, vừa làm cả hai việc có khi lại mất thêm nhiều thời gian.

Lúc này, Vô Thường dựa theo tính toán độ tuổi bày ra, hẳn đang phải khó khăn lựa chọn giữa việc tung ra chiêu thức trong 10 giây, 5 giây, 4 giây, 3 giây, 2 giây, 1 giây hay ngay lập tức. Những lựa chọn này chắc chắn sẽ đưa hẳn đến một tầm nổi bật khác nhau trong mắt trong vài người đang quan sát bên ngoài kia.

“Được rồi, làm thế này vậy”.

Chỉ trong tích tắc một giây Vô Thường liền làm ra quyết định.

Hắn một bên dùng tay trái nắm chặt cổ tay phải, một bên thì điều khiển linh lực Tâm Đan ẩn trong đan điền bắt đầu vận khởi, chạy thẳng một mạch đến ba đầu ngón tay của Vô Thường.

Một giây sau đó, một ngọn lửa nhỏ màu xanh lục hiện lên trên một đầu ngón tay của hẳn.

Ba giây sau đó, ba ngọn lửa nhỏ màu xanh lục hiện lên trên ba đầu ngón tay của hẳn.

Lại trôi qua thêm hai giây, khi ba ngọn lửa xanh trông đã ổn định hơn, Vô Thường liền vung tay, ba ngọn lửa nhỏ đồng lúc bay ra, đánh lên chiếc gương cách hẳn tầm 12m phía trước.

-...

Gần như chỉ một giây đã chạm vào gương, tất cả ba ngọn lửa xanh đều bị nuốt chửng vào bên trong, cứ tựa như đá được ném xuống nước, không còn bóng dáng.

Tại bên ngoài căn phòng, bốn người hội trưởng trung niên hiểu chuyện gì đang xảy ra liền với ba ngọn lửa, thế nên họ chỉ vừa chờ đợi kết quả đang được chiếc gương vận hành phân tích, vừa bàn tán kinh ngạc về hành động xuất chiêu thức của Vô Thường.

Lúc này, vị Tôn giả áo nâu lên tiếng.

-Do không thể có mặt bên trong để tận mắt cảm nhận các luồng linh lực chảy trong người hân di chuyển như thế nào mà chỉ có thể thông qua màn hình phản chiếu để xem xét, nhưng nhìn vào ta vẫn có thể hình dung ra được đại khái là hân dồn sức mạnh vào tay phải và cố gắng điều chỉnh sao cho nguồn linh lực ít ỏi hình thành được ba ngọn lửa nhỏ. Tuy nhiên, vì một nguyên nhân mà có lẽ là do hân vẫn chưa thuần thục chiêu này, hoặc do một sự bất ổn cần được điều chỉnh nên mới phải có tay trái nắm chặt lại.

-Ừm, hân đúng là làm như thế.

Vị Tôn giả áo xanh dương nối tiếp nói

-Nhưng với một giây hình thành một ngọn lửa, hai giây cuối để bình ổn sức mạnh cũng đã cho thấy việc hân nhuần nhuyễn trong khoảng kích phát linh lực, vận dụng linh lực và xuất kích linh lực. Nếu đem so với chuẩn mực đã được định thì một Linh Nhân cảnh muốn vận dụng được như hân thì ít nhất phải chuyên tâm chui đúc cực khổ trong hai đến ba năm, còn như cách thông thường vừa tu luyện, vừa rèn luyện thì phải mất 5 đến 7 năm.

-Một tiểu tử Linh Nhân sơ kỳ mà hân là chỉ vừa đột phá trong vòng một năm đó lại đã có thể làm đến trình độ này, điều đó cũng một phần đã khẳng định hân là một chiến binh trời sinh. Và nếu ta đoán không lầm, đến ai thử nghiệm kỹ năng chiến đấu, hân chắc chắn sẽ rất có kinh nghiệm cho xem.

-...

Cũng đúng lúc này, khi vị Tôn giả áo xanh vừa dứt lời, vị hội trưởng trung niên còn chưa hết kinh dị với những điều tốt đẹp mà hai vị Tôn giả giành cho tên tiểu tử bên trong căn phòng thì từ một cái lỗ trên bàn điều khiển, một tờ giấy cũng nhanh hiện ra.

-...

Như một điều tất nhiên không ai dám phản bác, ngăn cản, tiểu nữ Thánh nữ vron bàn tay ngọn ra lấy nhanh tờ giấy xuống.

Nàng bắt đầu vừa nhìn vừa đọc lên cho cả ba người khác cùng biết.

-Là một loại linh lực có khả năng thiêu đốt, gây đau đớn nghiêm trọng, giảm sinh mệnh lực và làm suy yếu kẻ địch vĩnh viễn...

-...

Vị Thánh nữ chỉ dùng âm điệu mỹ diệu đọc đến đây, tất cả bốn người đều lâm vào sốc nặng, cơ thể một hồi lạng người vì quá mức khinh vía trước những gì tai vừa nghe thấy, mắt vừa dòm được.

Tại Phá Vân tinh cầu, nếu đem gom tu luyện giả thành 100 phần thì tu luyện giả Hỏa hệ, sở hữu Hỏa Tâm Đan đã chiếm lấy 5, 6 phần vì đây là một trong số rất nhiều loại thuộc tính bình thường.

Nhưng là người sở hữu Hỏa hệ lại có thêm khả năng đặc biệt thiêu đốt, khiến kẻ địch trúng chiêu còn vron lại ngọn lửa trong vài giây để đốt cháy lên da thịt kẻ địch, hay khả năng khác tựa như gây đau đớn kịch liệt hoặc phá giáp,... lại chỉ chiếm 1 phần 10 tu luyện giả Hỏa hệ, đây đã được gọi là cường giả trong cùng cấp Hỏa hệ.

Còn người sở hữu Hỏa hệ lại có đồng thời hai khả năng đặc biệt tựa như có cả thiêu đốt và phá giáp lại chỉ chiếm 1/100 trong 1/10 tu luyện giả Hỏa hệ có khả năng đặc biệt, đây đã được gọi là vương, là hoàng, là đế trong cùng cấp Hỏa hệ.

Về người sở hữu Hỏa hệ lại có đồng thời ba khả năng đặc biệt cùng lúc thì trong sử sách mấy chục vạn năm qua của Phá Vân tinh cầu chưa hề xuất hiện, nếu có hân là phải gọi là đệ nhất trong cùng cấp Hỏa hệ.

Thế nhưng ngay chính tại lúc này, Vô Thường, một tiểu tử có độ tuổi 14 không rõ thực ảo lại sở hữu cả bốn khả năng đặc biệt của Hỏa hệ bao gồm thiêu đốt, gây đau đớn nghiêm trọng, giảm sinh mệnh lực, suy yếu địch nhân, vậy đây rốt cuộc là con quái vật Hỏa hệ nào, phải gọi ra làm sao?

Vô địch trong cùng cấp Hỏa hệ?

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Kiểm định - Hết hồn (2)

Cũng không phải chỉ bấy nhiêu kinh hãi, nếu trừ ra khả năng “thieu đốt” trông không mấy sợ hãi thì còn lại ba khả năng “gây đau đớn nghiêm trọng” khiến địch nhân khó thể hành động trong cơn đau, “giảm sinh mệnh lực” khiến địch nhân trực tiếp mất thọ nguyên, mà kinh hoàng nhất đó là “suy yếu địch nhân vĩnh viễn” khiến địch nhân bị giảm vĩnh viễn đi một phần của tất cả những gì địch nhân sở hữu như sức mạnh, thọ nguyên, khí huyết, linh lực,...

Chưa cần phải nghe đến khả năng thứ tư vốn đã muốn “tè ra quần”, địch nhân trong cùng cấp chỉ cần nghe đến ba khả năng kia cũng đã khiến họ không có can đảm để đánh, gặp mặt là chỉ có nước cúi đầu trừ cho qua hoặc nhanh chân bỏ chạy, cứu về một mạng sống.

Hiện tại cả bốn người hội trưởng trung niên đều đã chứng thực thông tin về sức mạnh của Vô Thường từ bảng phân tích do Linh Cục Kiểm Định đưa ra, ai nấy đều như là đang nằm mơ, tất cả những chữ vừa nghe hay nhìn thấy đều muốn nó chỉ như là hư vô mờ ảo chưa từng xuất hiện, bởi lẽ chúng quá mức khó tin, quá mức vô lý.

Thế nhưng mà Linh Cục Kiểm Định, một đạo cụ kiểm tra tư chất của tu luyện giả được thế giới chứng nhận chưa từng một lần sai đã đưa ra kết quả như vậy, bốn người dù không tin cũng cố gắng nuốt vào họng để tin.

Thế nên vị Tôn giả áo xanh dương chợt nghiêm mặt nói với hội trưởng trung niên.

-Chỉ với nhiều đây, tên tiểu tử này nếu đã muốn gia nhập tổ chức thì cũng đừng để hấn đi nữa. Nhất định phải tóm hấn vào tổ chức.

-Vâng.

Vị hội trưởng trung niên chỉ có thể nuốt nước bọt gật đầu, không dám mà cũng không cần cãi lời gì, vì cho dù không có ba người chức cao vọng trọng xuất hiện, hấn sau khi biết thông tin như thế cũng “giam” Vô Thường vào thương hội mặc cho hấn muốn hay không muốn.

-Chưa hết đâu, chúng ta vẫn còn một đoạn thông tin nữa về chiêu thức vừa rồi đó.

Bất quá cũng tại chính lúc này, tiểu nữ Thánh nữ lên tiếng, kéo sự tập trung của ba người kia quay trở về với bảng thông tin chỉ vừa được đọc đang dở.

Khi ba người chú ý sang, tiểu nữ Thánh nữ cũng nhíu mày kinh ngạc nhìn đoạn cuối của thông tin mà đọc lên.

-Là một chiêu thức phức tạp có tính gây nổ nhờ vào sự hỗn loạn linh lực ẩn bên trong ngọn lửa.

-Đánh giá: kết hợp với nguồn linh lực tinh khiết, chiêu thức này hoàn toàn có thể tay đôi với người sở hữu thiên phú 90 sợi xích.

-Ừm, đã hết.

-Hả? Không thể nào?

-Làm sao có thể như thế được?

Nàng vừa thốt ra hai từ “hết rồi” cùng với vẻ mặt khó có thể tin được, hai vị Tôn giả lập tức chấn kinh, khó hiểu kêu lên.

Tiếp đó, vị Tôn giả áo xanh dương nghi hoặc nói.

-Sai rồi sao, chẳng lẽ hấn không phải mất một giây để tạo ra một ngọn lửa nhỏ mà là mất một giây để tạo ra một ngọn lửa có thể kích nổ nhằm tạo ra hiệu ứng bộc phá, tăng thêm sức phá hoại cho chiêu thức?

-Vậy ra ở hai giây kế tiếp hấn chính là đang bình ổn linh lực hỗn loạn bên trong ngọn lửa, thứ mà sẽ giúp ngọn lửa nổ tung?

Vị Tôn giả áo nâu nổi tiếp lên tiếng.

Hai câu của hai người cùng kết lại dường như đã nói lên toàn bộ cách thức thực hiện chiêu thức vừa rồi của Vô Thường, điều thiếu duy nhất bên trong có lẽ chỉ là chi tiết Vô Thường phải gian nan để cố làm giảm tốc độ tiến hành chiêu thức lại, không để nó hoàn thành ngay lập tức.

Gần cạnh hai người, vị tiểu nữ Thánh nữ cũng nói ra chính kiến của bản thân.

-Theo thông thường, thậm chí là cả bản thân của ta. Khi trong một năm vừa mới đột phá Linh Nhân cảnh, tuyệt đối dù có là người nào đi chăng nữa cũng sẽ không thể nào ra được chiêu thức phức tạp như vậy. Điều mà hấn đang thực hiện đã quá mức tưởng tượng rồi.

-Vâng, tiểu nhân hiểu.

Hội trưởng trung niên lúc này cũng đã không thể nhịn được tâm tư nan giải trong lòng, hấn nói.

-Nếu lấy ví dụ về một tên đệ tử tông môn. Lúc đầu vừa đột phá Linh Nhân cảnh sẽ được lựa chọn một loại Tâm pháp để tu luyện nhằm tăng thêm sức

mạnh cho linh lực và làm bước đệm cho một số Công pháp chủ tu về sau, đồng thời sẵn tiện trong quá trình tu luyện đó cũng sẽ tìm hiểu được cách sử dụng linh lực hiệu quả, thuần thực hơn. Do vậy, sẽ không có bất cứ một ai có thời gian rảnh rỗi để làm việc khác như là suy nghĩ về một loại chiêu thức linh lực kỳ lạ nào đó. Vì dù thế nào, bản thân không thuần thực trong cách phóng ra linh lực, nói chính xác hơn chính là chưa thể ngay lập tức tung chiêu thức bằng linh lực, suy nghĩ có thành vẫn sẽ chưa thể làm gì được.

-Nhưng đó chỉ nói đến chiêu thức đơn giản như hóa linh lực thành trảo hay thành đao kiếm, còn chiêu thức phức tạp lại cần phải có thời gian nhiều hơn nữa. Tên tiểu tử Vô Thường này, tiểu nhân cứ cho là hắn rất giỏi, từ Bán Linh Nhân đã rèn luyện cách sử dụng linh lực, sau đó lại đột Phá Linh Nhân cảnh, mà nếu tiểu nhân không cảm nhận sai về nguồn linh lực ít ỏi của hắn thì hắn đột phá chỉ vừa vào một tháng trước, tạo ra ba ngọn lửa kia chắc cũng đã ngốn hết một nửa linh lực của hắn.

-Hừm... ta đã hiểu được ý của ngươi đang muốn nói điều gì.

Nghe trung niên hội trưởng nói đến đây, vị Tôn giả áo nâu chợt xen lời vào, vì dù sao thì với danh vị Tôn cảnh mà phải lắng nghe một tên tiểu bối yếu nhược đứng giải đáp về một vấn đề lão đã “thông”, nó khiến lão có cảm giác bức bối khó hiểu.

Thế nên lão phải nói để không phải dùng tay tát chết tên tiểu bối này.

-Bán Linh Nhân cảnh dù đã có thể phóng ra linh lực nhưng chưa có khả năng để tạo ra một chiêu thức phức tạp, nó cũng đồng nghĩa rằng, người đó chưa thể luyện tập tạo dựng chiêu thức. Ngươi nói linh lực của hắn có ít nên đại khái là mới đột phá vào một tháng trước, vậy nó cũng có nghĩa là nói hắn chỉ bằng một tháng đã tạo ra được chiêu thức vừa rồi?

-Chỉ trong một tháng ư?

Lão giả áo xanh dương tròn mắt, tiếp đó liền lắc đầu thờ dài.

-Ta muốn cười cũng không cười nổi vì nó dường như đã là điều có khả năng nhất trong các phương án vô lý được đưa ra.

-Được rồi, chúng ta không cần nghĩ nhiều đến như vậy để đầu óc thêm mệt, cứ xem hắn tiếp tục thể hiện như thế nào đi đã. Kết quả cuối cùng của Linh Cụ Kiểm Định mới là điều nên chú tâm nhất.

-Đúng vậy, giờ thì chỉ có thể như thế.

Lão giả áo nâu tán thành, mọi chuyện kinh dị quái đản về tên tiểu tử này cứ tạm gạt qua một bên, đợi có kết quả chung cuộc lại nói sau.

-Vâng.

Hội trưởng trung niên gật đầu, sau đó hắn chợt lấy ra một tờ giấy khác so với tờ giấy thông tin ban đầu của Vô Thường mà cầm bút ghi vào ở hai mục “trình độ chiêu thức”, “tốc độ thi triển”.

Xong đâu đó hắn nhấn nút cất tấm gương đi, âm thanh của hắn lại truyền vào bên trong phòng.

-Vô Thường, ngươi nhìn về bên trái có một loạt các loại vũ khí, trong đó ngươi có thể chọn một, hai hoặc không chọn một loại nào. Sau ba mươi giây ngươi quay lại vị trí cũ, đón đỡ lấy mười đợt tiến liên tục nối nhau với ba điều kiện sau.

-Thứ nhất, không được dùng linh lực hộ thể hay bất cứ đồ vật gì có tính phòng ngự để chặn tên.

-Thứ hai, ngươi không thể dùng linh lực để phóng ra công kích diện rộng mà chỉ được dùng để nâng cao sức lực cơ thể.

-Thứ ba, ngươi không thể di chuyển ra khỏi phạm vi công kích của tên, ngươi phải đứng và dùng vũ khí càn quét tên, không để tên đánh trúng người.

-Nếu ngươi bị buộc phải vi phạm ba điều kiện kia để bảo vệ tính mạng, bài kiểm tra này của ngươi chấm dứt. Nên nhớ, duy trì được càng lâu, trải qua càng nhiều đợt tiến thì kết quả sẽ càng cao.

-Ba mươi giây của ngươi bắt đầu.

Dứt lời, hội trưởng trung niên bên ngoài cũng tắt nút “nói” đi để âm thanh hai vị Tôn giả bàn tán chuyện gì đó không bị truyền vào.

Bên trong phòng, chỉ với 30 giây nên Vô Thường rất tranh thủ, một bước chân dậm nhảy liền nhào lộn vài vòng đến dãy binh khí cách hắn 10m bên trái.

Đứng trước đủ loại kiếm, thương, đao, chùy, rìu, búa, chén, nĩa, dùi cui, kéo cắt tóc,... Vô Thường có một chút gì đó bất lực, hắn trầm nghĩ.

“Với thân hình bé nhỏ như thế này, muốn vung một thanh kiếm dài 1m cũng khó chứ đừng nói chém vụn tên. Vòng này họ ý định là kiểm tra khả năng phan xạ của ta, cũng như độ linh hoạt của mắt, tay chân, kỹ năng phòng thủ liên tiếp trước những đợt tên, tóm lại là kiểm tra độ nhạy bén của thân thể”.

Khi một tu luyện giả đã hoàn toàn đồng hóa được với sức mạnh linh lực vậy thì nó cũng không hề khác gì tay chân. Bằng cách kiểm tra khả năng tay chân hiện tại của Vô Thường, tổ chức sẽ đoán ra được khi tương lai, lúc hắn hoàn toàn điều khiển được linh lực sẽ có năng lực như thế nào.

“Xem nào, khi này bên kia ta thấy tổng là mười bộ cung tên với mỗi bộ sẽ bắn ra ba mũi tên, bên dưới lại có một dãy các mũi tên khác nằm xếp hàng.

Hừm, vậy thì mỗi đợt sẽ bắn ra tổng 30 cung tên và nếu nói liên tục, liên tiếp thì những bộ cung này có lẽ sẽ tự động lên mũi tên, dùng ba mũi tên xếp bên dưới đẩy lên, tốc độ có lẽ là nửa giây đến cao lắm là một giây, thế nên ta sẽ không hề có thời gian nghỉ ngơi mà phải liên tục quan sát phá tên”.

“Đệch, nếu ta còn lớn thì quá dễ, nhưng giờ thì...”

Bên trong lòng thì nghĩ như thế, còn trên thực tế thì Vô Thường lại lựa chọn một cây thương và chín loại vũ khí nhỏ bé khác, một hơi kéo hết chúng về vị trí cũ để chuẩn bị ứng phó mười đợt tên sắp đến.

Tại bên ngoài, thông qua màn ảnh, vị Tôn giả áo nâu thấy Vô Thường hành động liền suy đoán.

-Mười loại vũ khí ư, chẳng lẽ hẳn tính biểu hiện múa khí, dùng một loại vũ khí ứng biến với một đợt tên? Khá thông minh khi biết thể hiện bản thân trước mặt người quan sát, nhưng nếu hẳn làm vậy thì đã quá sai lầm vì thời gian lên đợt tên kế tiếp chỉ mất hơn nửa giây một chút, đợt tên này bắn ra thì đợt tên khác cũng đã đến, khoảng cách chỉ trên dưới 5m xấp xỉ, việc đổi vũ khí luân phiên là điều không thể kịp.

Vị Tôn giả áo xanh dương gật gù.

-Ân, có lẽ. Bất quá chúng ta cứ xem thì sẽ rõ, dù sao thì đề qua ải này cũng chỉ có hai phương án duy nhất, một là dùng tốc độ phá những mũi tên gần cạnh, hai là quay vũ khí theo dạng vòng tròn với tốc độ nhanh, không biết hẳn sẽ làm theo cách nào, hay cả hai. Nếu hẳn có thể lực tốt, vượt qua mười đợt là chuyện hết sức dễ dàng.

Tiếp đó ở bên cạnh, khi tính toán thời gian đã hết thì vị hội trưởng trung niên liền điều chỉnh hướng bắn cho mười bộ cung tên bằng một cần gạt rồi lập tức truyền âm vào.

-Thời gian đã hết, Vô thường, ngươi có ba giây để chuẩn bị.

-3...

Nghe âm thanh văng vẳng vào, Vô Thường vừa chặc ngấn cây thương từ 1m7 còn 1m1 để vừa tầm với vóc dáng người nhỏ bé của bản thân, đặt nó nằm ngay trên bàn chân trái. Hẳn một hơi gom hết chín loại vũ khí có kích thước nhỏ như dao, đá, đinh, kéo, búa đóng đinh,... vào hai bàn tay.

-2...

“Hắn định làm gì nhỉ?”.

Vị tiểu nữ Thánh nữ thông qua màn hình mà không thể kìm nổi sự tò mò đối với hành động của Vô Thường. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng lại có cảm giác chú tâm, hứng thú nhìn đến một tiểu tử “bằng” tuổi nàng biểu diễn như vậy.

Còn Vô Thường, hẳn ở bên trong lại vận lực, dùng linh lực cường hóa thân thể để che giấu đi Linh Thể, hẳn một hơi tính toán trong đầu.

“Khoảng cách 30m, dự là xấp xỉ 2 giây sẽ đến được bên ta, thế nên là...”

-1...

Vô Thường hai tay vận sức, mũi chân trái xoáy lực dị động.

Bên ngoài, tất cả bốn người đều đã bắt đầu khó hiểu, tò mò vì không biết hẳn đang tính làm cái quỷ gì.

Cuối cùng thì hội trưởng trung niên cũng đưa tay đến một cái cần gạt gần ngay bên tay trái, miệng thốt lên.

-Bắt đầu!

-Vù.

-Gập.

“Bắt đầu” vừa vang, Vô Thường vận lực tung nhẹ chín loại vũ khí lên cao theo một góc 25 độ về phía trước, chân trái đồng thời cũng đá cây thương lên ngang người và nắm vào lòng bàn tay.

Vèo!

Bên ngoài thì hội trưởng trung niên cũng kéo cần gạt xuống, ba mươi mũi tên lập tức xuất kích, tất cả đều hướng Vô Thường phóng nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Kiểm định - Hết hồn (3)

Vút.

Đợt tên đầu tiên vừa đi, mười bộ cung tên cũng lên mũi tên khác, một lần nữa liên tiếp bắn tên ra.

Cạch.

Vút.

Mười bộ cung tên cứ như thế một vòng lặp lại bắn ra đợt tên thứ ba, bất quá thì đến đợt tên thứ tư, biến sự xảy ra.

Tại bên đối diện, Vô Thường nhìn đợt tên thứ nhất vừa lao ra, hấn tức khắc đồng thời dồn linh lực tại mắt và “Thiên Nhân” để đưa mọi hành động của tất cả những thứ xung quanh trở nên tuyệt đối chậm chạp trong não bộ, từ đó lấy được cơ hội phân tích tình hình mọi thứ.

“Chúng có mười bộ cung tên được xếp theo năm trên, năm dưới và gần sát nhau. Trong đó có bốn bộ cung tên nằm bìa đã xoay chuyển nghiêng về phía ta nhằm khiến mũi tên không lệch hướng, điều đó cũng có nghĩa, chỉ là trong chót nhoáng mười hai mũi tên này sẽ chậm hơn một nhịp so với mười tám mũi tên theo đường thẳng, nhưng mà nó cũng chẳng nói lên điều gì cả, chúng quá gần nhau”.

“Cơ thể của ta rộng chừng 35cm, chiều cao 1m30. Mười bộ cung tên đó nằm ở vị trí từ đầu gối đến đầu ta, trái phải rộng 2m nên ba mươi mũi tên trước mặt sẽ có ít nhiều từ 15 đến 20 mũi tên cắm vào thân thể và buộc ta phải loại bỏ chúng”.

“Tốc độ của những mũi tên này là khoảng 18m/s, từ đó đến đây mất nhiều nhất 2 giây, đằng sau nối tiếp cách gần 5m sẽ là đợt tên thứ hai và ta có nửa giây để nghỉ ngơi. Trong khi đó, chín món vũ khí ta đã thấy lên sẽ mất tầm 2 giây cho cả bay lên và rơi xuống đúng ngay vị trí ta cần”.

“Với cây thương này, với cơ thể cử động này, với tốc độ ta có thể xoay chuyển này...”

“Cân nặng, lực lượng, vận tốc, độ dài 25cm của mũi tên, độ giãn của những mũi tên, độ lớn và sắc bén của đầu thương, thân thương...”

“Mặc dù nếu miễn cưỡng ta vẫn có thể chống được cho đến hết 10 đợt cung tên, nhưng vì để thể hiện ta đành phải loại bỏ tất cả những bộ cung tên ngay tại đợt thứ năm này”.

“Không thể thoát khỏi phạm vi công kích của tên, vậy thì ta vẫn có thể di chuyển lên xuống vì chúng là bắn thẳng, nhưng ta vẫn là vì muốn thể hiện nên...”

Phân tích mọi thứ đã xong, Vô Thường tay cầm thương vững vàng giờ thẳng về trước.

-Vèo!

“Ngay lúc này!”

Khi đợt tên đầu tiên chỉ còn cách đầu thương 1m, Vô Thường tay phải vũ động, trực tiếp khiến đầu thương đâm thẳng ra rồi từ trên cao đi xuống dưới theo hình chữ T ngược.

Tại lúc này, hành động của tất cả mọi thứ bao gồm cả của Vô Thường đều chậm đi vô số lần.

Đứng trước tổng 20 mũi tên với độ giãn giữa các mũi tên là 5cm và dưới 2, 3cm ở bìa cùng nhắm đến người, trong đó có 10 mũi tên ngang mũi, mười mũi tên ngang bắp đùi và hạ bộ của hắn.

Vô Thường đâm thương, đầu thương của hắn liền trực diện dùng đầu nhọn chạm vào đầu nhọn của mũi tên đứng ở vị trí thứ năm bên trái, đẩy lùi và cản nó lại trong tí tí tẹo để những mũi tên bên cạnh bay hơn nó một cái đầu.

Ngay lúc này hắn lập tức vận lực điều luyện lên đầu thương khiến đầu thương phá lực vào mũi tên, chia đôi mũi tên thành hai nửa, một nửa bay qua trái, chạm vào mũi tên bên cạnh, dư lực đẩy mũi tên bên cạnh trọ đi, nghĩa về mũi tên kế bên đi qua khiến liên tiếp năm mũi tên kế cạnh đều bị lệch hướng so với ban đầu mà không nhắm vào Vô Thường nữa, nửa bay qua bên phải cũng tương tự.

Đồng thời trong lúc hai nửa mũi tên bay đi, Vô Thường một tay cầm thương nhấn mạnh xuống dưới để di chuyển đến mười mũi tên nhắm vào đùi và hạ bộ.

Thương vừa xuống liền đã đánh rơi một mũi tên, sau đó hắn một vung thương chém ngang trái phải, điểm trúng vào chính giữa thân tên của hai mũi tên và đẩy chúng bay qua trái, phải, chạm vào những mũi tên gần cạnh, khiến chúng đồng thời lệch hướng bay đi nơi khác. Dường như cùng lúc, hắn xoay thân thể từ ngang thành dọc, khiến tư thế tựa như một người đang nép cơ thể vào con đường trật hẹp.

-Vút!

Đợt cung tên đầu tiên đi qua, Vô Thường hoàn toàn không vết thương.

-Vèo

Thế nhưng đột cung thứ hai cũng đã đến, Vô Thường không hề có thời gian nghỉ ngơi, hần quay trở về dạng tư thế như cũ chỉ trong chớp nhoáng, tiếp đó hai tay cầm thương vũ động, một đường thương theo hình zíc zắc (chữ Z) xuất ra.

Đầu thương quét một mạch từ trái đi qua, ban đầu chạm vào đầu mũi tên của ba mũi tên, sau đó là chạm vào cổ mũi tên thứ tư, năm, sáu rồi chạm vào một đoạn nhỏ trên thân của mũi tên 7, 8, 9, và cuối cùng khi chạm vào một điểm cách thân 2cm của mũi tên thứ mười liền di chuyển chéo nhanh xuống dưới, một lần nữa làm y hết như ở trên.

Sau khi thương đánh rơi mũi tên đầu tiên lại lập tức quét qua mũi tên 2, 3, 4, chạm vào đoạn dưới 2cm của thân tên quét đến mũi tên 5, 6, 7, và chạm vào điểm cách đuôi mũi tên 3cm để quét tất cả mũi tên 8, 9, 10 còn lại.

-Vèo!

Đột tên thứ ba chỉ cách đột tên thứ hai gần 5m theo sau bay đến.

Vô Thường đã sớm biết điều này, hần tay cầm thương chỉ vừa quét xong mũi tên thứ mười của đột thứ hai liền móc lên theo dạng vòng tròn, tiếp đó hần đồng thời tận lực lên tay phải, một hơi xoáy lại tại thân thương khiến cây thương xoay vòng mạnh mẽ liền vừa đẩy lên phía trước, vừa buông ra, mà chính xác theo góc độc nhìn của người nhìn thì hần chính là đánh cây thương đang xoáy vòng về một đường thẳng phía trước, cần quét tất cả những mũi tên của đột thứ ba nằm trong phạm vi và những mũi tên đột thứ tư đang đuổi đến.

Trong khi đó, Vô Thường sau khi mất vũ khí thì chín vũ khí lúc đầu hần ném cũng đã đồng lúc rơi xuống.

Nhanh như chớp, hần một bước chân đi ra lấy đà, hai tay liên tục cầm những vũ khí rơi xuống trước và phối hợp với hai chân xoay chuyển khiến cơ thể tạo thành một vòng xoáy nhằm tạo ra lực ném.

-Vụt.

-Vụt.

-Vụt.

-...

Vũ khí cứ khi rơi vào tay hần liền bay đi, bắn phá về mười bộ cung tên ngay khi cây thương trùng hợp hết đà rơi xuống đất những cũng đã cản được hai đột cung tên bốn và năm.

-Phập.

-Phập.

-Phập.

-...

-Phập phập.

Đến cây đoản kiếm dài 1m là vũ khí cuối cùng thì Vô Thường ném ra theo một đường ngang đồng lúc cắt phá về hai bộ cung tên liền nhau còn lại duy nhất bên kia.

Cung tên bị phá, bốn người bên ngoài thì khó tin trọn mắt, nhưng Vô Thường cũng chưa xong việc, hần vẫn còn phải đỡ lấy lớp cung tên thứ sáu đang còn dư lại vài mũi tên sẽ bay đến chỗ hần.

Xoẹt!

Dĩ nhiên không thể bắt tên bằng tay không, Vô Thường tức thì xé xuống một mảnh lớn áo vải, lấy áo làm vũ khí phòng thủ, hai tay phối hợp cùng thân, hông và bộ pháp di chuyển trong bán kính 1m, Vô Thường hoàn toàn cản được tất cả 7 mũi tên còn sót lại duy nhất.

-Phù...

Cung tên bị hủy toàn bộ, mũi tên cũng không có, Vô Thường ném áo dính tên xuống đất mà thở dài nghỉ ngơi, hai tai đồng lên để chờ đợi thử thách kế tiếp.

Tại bên ngoài, một bầu không khí lạnh người tràn ngập khi mà bốn người luôn đưa mắt nhìn vào màn hình gương, nhìn vào Vô Thường đang khoanh chân tu luyện dưới đất bên trong với một vẻ không biết, không thể nói gì.

Hai phút sau, vị Tôn giả áo xanh dương nói.

-Ồ, ừm, mấy tên tiểu bối khác, ngay cả Thánh nữ tại ngày xưa khi vượt ải này, họ thường phải kết hợp sự di chuyển nhuần nhuyễn trên dưới, trái phải cùng với bộ vũ tốc độ nhằm cân quét liên tục những mũi tên. Nhưng mà tên tiểu tử này...

Tôn giả áo xanh nói đến đây chợt trở nên yên lặng, không nói gì thêm nữa.

Lại qua một phút, vị Tôn giả áo nâu lên tiếng.

-Hắn không những đứng yên mà tất cả những chiêu thức hắn tung ra đều rất điêu luyện và phức tạp, nhất là khi nhìn vào hành động đầu tiên của hắn, một mũi thương được dồn lực vừa đủ để đẩy lùi, sau đó lại bộc phát khiến mũi tên phân làm hai, mà nếu nó phân làm hai theo kiểu bình thường thì không nói, đằng này nó lại phân chia hai nửa bay đi, chuẩn xác đã bại những mũi tên bên cạnh.

-Thời gian thực hiện chỉ là trong khoảng khắc, thậm chí còn chưa đến 0,1 giây, hắn... hắn thật là...

Nói đến đây, Tôn giả áo nâu cũng như Tôn giả áo xanh dương mà im lặng đi.

Tiếp đó lại qua 30 giây sau, vị hội trưởng trung niên cũng lên tiếng khi không khí trở về im lặng.

-Điều kiện không có nói người tham gia không thể phá hủy những bộ cung tên nên hắn phá đi cũng không tính đã phá luật, vậy tại sao hắn ngay từ đầu không làm mà còn tự tạo ra tình huống khó khăn hơn mới thực hiện?

-Chẳng lẽ hắn biết chúng ta quan sát nên cố tình làm như vậy để trở nên nổi bật hơn trong mắt của chúng ta?

-Những hành động vừa rồi, nếu thật sự chỉ cần sai một ly, lực đạo sai một tí thì mọi chuyện đều rắc rối, hắn tất phải thất bại. Tiểu tử này đúng là một kẻ...

Tay cầm tờ giấy thông tin khác mà đáng lẽ bản thân vị trung niên hội trưởng lúc này phải ghi thành tích mà Vô Thường đạt được sau bài kiểm tra cung tên vừa rồi. Thế nhưng lúc này hắn đã không còn tâm để ghi, có lẽ hắn cần thêm một chút xíu thời gian nữa để bình ổn lại tâm tình, từ đó mới tiếp tục công việc.

Vị trung niên hội trưởng cũng lâm vào im lặng.

“Thình thịch... thình thịch... thình thịch...”

Trước mặt hai vị Tôn giả, vị tiểu nữ Thánh nữ có gương mặt không biết đã trở nên hồng trắng tựa lúc nào, mắt nàng đẹp long lanh màu nước cứ nhìn chăm chăm vào Vô Thường một lúc lâu... một lúc lâu... lại là một lúc lâu...

Thời gian không biết đã qua bao lâu kể từ khi Vô Thường hoàn thành bài kiểm tra, vị Tôn giả áo nâu chợt nhăn mặt nói lớn.

-Nhìn cơ thể của tên tiểu tử đó kìa, 7, 8 tuổi mà có cơ bắp nổi lên sần chắc còn hơn cả thanh niên trai tráng 18, 19 tuổi. Nhìn thôi cũng đã biết hắn cực khổ rèn luyện thân thể như thế nào, thành ra nếu suy nghĩ kĩ lại, hắn làm được những điều vừa rồi cũng không có gì hết hờn. Ta nếu trẻ lại giống hắn cũng làm được tương tự.

-Bốc phét giỏi thật, ta nhỏ.

Vị Tôn giả áo xanh dương lập tức lên tiếng khinh thường, tiếp đó lão nhìn hội trưởng trung niên nói.

-Ngươi ngần ngại gì chưa? Sướng rồi thì ghi chép lại thông tin đi, chúng ta vẫn đang còn hai bài kiểm tra nữa, nhanh lên!

-Vâng vâng, tiểu nhân làm ngay, tiểu nhân làm ngay.

Hoảng hốt tinh người, trung niên hội trưởng vội cầm bút ghi chép vào tờ giấy kia, ghi ở mục “Ái cung tên” hai chữ “hoàn thành” và một dòng các nhận xét cá nhân nhưng là “quá kinh khủng”, “chưa một người nào tham gia ải cung tên này có thể sánh bằng”,...

Ghi xong đầu đó, vị hội trưởng trung niên lại nhấn nút “nói”, âm thanh truyền vào nói với Vô Thường.

-Bây giờ sẽ đến bài kiểm tra thực lực của ngươi, đối chiến với một nhân.

-Vô Thường, ngươi hãy nhìn về phía trước, tại bên kia của căn phòng.

Bên trong, Vô Thường nghe thế liền vội đứng dậy, hai mắt sáng bình đạm nhìn về phía trước, nhìn về bảy mộ nhân tựa như bảy bức tượng gỗ đang bất động ở vị trí cách hắn 80m, nằm gần ngay sát cạnh tường.

-Quy tắc bài kiểm tra này như sau.

-Với bảy mộ nhân, mỗi mộ nhân đều sẽ có một điểm “tắt” nằm ở vị trí khác nhau trên cơ thể chúng, nếu ngươi chạm được vào những điểm tắt này bằng bất cứ cách nào dù là ném đá, thì chúng sẽ ngừng hoạt động, ngừng di chuyển.

-Nhiệm vụ của ngươi chính là tìm ra những điểm “tắt” và ngừng lại hoạt động của chúng.

-Yêu cầu, người chỉ có thể dùng linh lực phụ trợ thân thể như bài kiểm tra vừa rồi mà không thể sử dụng linh lực theo những cách khác như là cách không đa vật. Xung quanh này cũng có vũ khí đủ loại, người cứ tự do chọn lựa.

-Người có tổng 10 phút để thực hiện, “tất” nhiều mộc nhân nhất trong thời gian ngắn nhất thì kết quả dĩ nhiên càng tốt.

-Tuy nhiên ta cũng nhắc nhở người một điều, những mộc nhân này không hề đơn giản, chúng sẽ tìm mọi cách giết người, dù là lùm cung tên bắn người hay phóng thương, phóng lao, chúng đều sẽ làm. Do vậy nếu người cảm thấy không ổn thì hô to bỏ cuộc, ta sẽ ngừng chúng lại, còn nếu muốn chết thì cứ giữ im lặng.

-Người rõ rồi chứ?

-Văn bối rất rõ thưa tiền bối.

Giọng của Vô Thường từ bên trong thông qua lỗ vọng ra.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Kiểm định - Hết hồn (4)

Tiếp đó vị hội trưởng trung niên lại nói.

-Vậy thì tốt, người có một phút để chọn vũ khí và chuẩn bị kế hoạch tác chiến.

Nói xong, hội trưởng trung niên tắt “nói” rồi đi qua phía bên kia của bàn điều khiển.

-Chết tiệt, không đủ năng lượng để duy trì chuyển động của mộc nhân rồi.

Nhìn vào một thanh mốc nằm phía trên một lỗ to chỉ sáng đến 4/10 vạch, hội trưởng trung niên liền phát hoảng.

-Không đủ sao, vậy còn thiếu bao nhiêu? Ta bên đây có vài cây linh dược bỏ đi, tiện thể ném vào cho tiện.

Nghe thế, vị Tôn giả áo xanh liền lên tiếng cho đỡ mất thời giờ gian tên kia loay hoay tìm nguyên liệu.

Hội trưởng trung niên cũng chỉ còn cách xấu hổ nói.

-Thưa đại nhân, để duy trì bảy mộc nhân này tồn tại trong mười phút thì Linh Cụ Kiểm Định cần phải có 8 mức năng lượng mới đủ, hiện tại còn bốn thiếu bốn, để bổ sung bốn năng lượng này thì ít nhất cần một cây linh dược hoặc linh thảo cấp hai đỉnh phòng chuyên dụng cho Linh Sư cảnh đỉnh phong, không thì cần phải có hai mươi gốc cấp hai bình thường ạ.

Là kẻ có thể yếu cho nên hội trưởng trung niên bị hai vị Tôn giả nói sao thì hẳn phải nhanh chóng gật đầu làm như vậy, dù có là nhận quả cáp, chứ hẳn cũng không dám có gan những nhân hay dai dẳng, nhất là khi họ không có thiện cảm với bản thân, không thì kết quả nhận về chỉ là tự trút khổ vào thân.

Linh Cụ Kiểm Định từ 10 năm trước sau khi kiểm tra tên kia thất bại thì vị hội trưởng cũng trở nên chán nản, và điều đó đã khiến hắn quên bén đi mất việc kiểm kê lại nguồn năng lượng, giờ lần nữa sử dụng mới có tình huống như thế này.

-Chỉ là vài cọng cỏ. Đây, ta đưa cho người luôn mười gốc cấp hai đỉnh phong để khiến cho năng lượng đầy, còn dư lại đều phần người.

Nhanh lẹ lấy ra mười gốc linh dược và linh thảo không rõ tên gọi nhưng đều có dược lực mạnh mẽ vô cùng trong mắt của kẻ dưới Tông cảnh, vị Tôn giả áo xanh thấy hết về phía hội trưởng trung niên để hắn nhanh bổ sung năng lượng cho bộ Linh Cụ Kiểm Định.

“Ông trời ơi!”

Cầm trên tay những loại dược thảo mà hắn có nằm mơ cũng không bao giờ đạt đến, nào là Thái Huy Thảo, Lưu Bích Ngưu Thảo, Bá Lim Thảo,... vị hội trưởng trung niên liền sững người, hai mắt đảo nhanh liên tục qua lại mười dược thảo vì ngay lúc này đây hắn không thể quyết định được là nên bỏ những loại thảo dược nào vào Linh Cụ Kiểm Định để hóa chúng thành năng lượng và để lại những loại nào, tất cả mười loại đều là thứ có ích trọng yếu và trân quý đối với hắn.

-Tên kia nhanh lên, giỡn mặt với ta à!

-Hây... vâng, tiểu nhân làm ngay.

Bị vị Tôn giả áo xanh dương quát mắng vì đã quá ba giây vẫn chưa thấy hấn làm động tác gì, đôi mắt như muốn nhỏ dài nhìn được liệu lão đưa, khiến vị hội trưởng trung niên giật mình hoảng, hai tay đau đón lòng lập tức cầm đại lấy hai loại được thảo bỏ vào lỗ tròn bên dưới thanh trạng.

-Ừ ừ ừ...

Nguyên liệu xuống lỗ, một âm thanh kỳ lạ vang lên, vào khoảng năm giây sau thì mức năng lượng dần dần tăng từ 4 lên đến 5, 6, 7, 8..., và đến ba mươi giây sau thì đã hoàn toàn đầy đủ 10/10.

Năng lượng đầy đủ, hội trưởng trung niên vội xoay người lễ phép thông báo.

-Thưa hai vị đại nhân và Thánh nữ, tất cả đã xong.

-Xong rồi thì mau tiến hành, chúng ta không dư thời gian để người làm mất!

Vị Tôn giả áo nâu thấy vậy liền bực mình quát lên, trong lòng tức tối vô cùng mà thầm mắng “mẹ cái tên này, người làm xong rồi thì nhanh vực dậy bảy mộc nhân để bắt đầu vòng kiểm tra, rảnh rồi quay ra sau nhìn bọn hấn làm khi gì, có tin ta tát một phát là chết ngay không hử?”.

-Dạ, dạ, vâng.

Hoảng sợ gật đầu liên tục, vị hội trưởng trung niên tức khắc trở lại với bàn điều khiển, ngón tay còn chưa hết run vì câu quát vừa rồi mà nhấn vào nút “nói”, hấn nhìn Vô Thường trong một phút vẫn chưa làm hành động gì khác ngoài việc đứng yên quan sát mọi thứ xung quanh, nói.

-Thời... thời gian của người đã hết. Vòng kiểm tra bắt đầu!

-Cách.

Hội trưởng trung niên một tay gạt xuống một cần gạt lớn gần cạnh thanh trạng thái năng lượng, ngay lập tức bên trong căn phòng của Vô Thường, bảy tên mộc nhân sống dậy, hai hốc mắt đen tối đảo quanh một vòng căn phòng.

-...

Thế rồi ngay khi chúng phát hiện Vô Thường đứng bên phía đối diện, tất cả bảy tên mộc nhân đều điên cuồng lao qua theo dạng hàng ngang và cách nhau 1m. Những bước chân lớn và hùng dũng của chúng liên tục tạo nên âm thanh “ầm ầm” trên gạch đá nâu.

Tại bên kia, Vô Thường nhỏ bé cời trần với những đường nét cơ bắp săn chắc không hề phù hợp so với một đứa trẻ 7, 8 tuổi đứng nhìn bảy mộc nhân thân cao 2m, chiều rộng ngang vai 70cm, hai tay cùng hai chân đều dài 80cm và to 15cm lao đến như muốn ăn tươi nuốt sống hấn, hấn phi phù suy tính.

“Bề ngoài nhìn chúng thì đúng là gỗ, nhưng những cử động chúng đang làm, tất cả đều nói rằng bọn chúng rất linh hoạt, tay chân chắc không khác con người là mấy”.

“Để xem nào. Một bước chân bọn chúng dậm xuống tạo ra rung chấn khoảng... lại cộng với tốc độ bọn 9m/s của bọn chúng, suy ra sức lực trên mỗi một quyền, một cước của chúng sẽ nằm trong khoảng từ 1500 đến 2000 cân khí lực”.

“Theo thông thường, cứ một sợi xích thì Linh Nhân cảnh có thể dùng linh lực phụ trợ vào cơ thể, giúp cơ thể tăng 10 cân khí lực. Ta có 83 sợi xích thì sẽ giúp cơ thể tăng 830 cân khí lực, cộng thêm với tự thân khí lực rèn luyện là gần 100 cân, vậy tổng cho luôn là 1000 cân khí lực. Kiểu này thì ta không thể đánh trực diện được rồi”.

Tính toán xong sức mạnh giữa đôi bên chênh lệch, Vô Thường lại chuyển qua tính toán đường đi nước bước hạ gục bảy tên mộc nhân này một cách nhanh nhất để hoàn thành kế hoạch “thể hiện trình độ”.

“Bảy điểm yếu ư? Hình như là một chấm nhỏ màu đỏ to chỉ 1cm kia nhì, vậy thì đơn giản...”.

-Quá đơn giản...

-Vùi!

Mỉm cười đầy tự tin lại pha thêm chút kiêu ngạo, Vô Thường điều chỉnh thân nghiêng về phía trước vọt nhanh, tốc độ gần như là gấp đôi so với bảy mộc nhân đang hùng hổ tiến đến.

Tại bên ngoài, hai vị Tôn giả lại tiếp tục bàn luận.

Vị Tôn giả áo xanh dương nói.

-Đề qua cửa này thì tất cả những người tham gia đủ thông minh sẽ tạm thời né tránh công kích của mộc nhân, sau đó tranh thủ cơ hội tìm kiếm điểm “tất” của mộc nhân rồi mới tiến công trả. Nhìn bộ dạng tên tiểu tử này chắc cũng tương tự như vậy.

-Àn, với những gì hấn đã biểu hiện ở đợt kiểm tra trước, chuyện hấn hạ được hết bảy mộc nhân này chỉ là vấn đề thời gian, và điều chúng ta cần chú ý lúc này cũng chính là thời gian hấn phải mất để hạ gục chúng.

Vị Tôn giả áo nâu gật đầu, tiếp đó hần lại nói.

-Thành tích tốt nhất trong vòng này vào một năm trước chính là Thánh nữ đại nhân với 1 phút 12 giây, không biết hần sẽ mất bao nhiêu đây.

Vị Tôn giả áo xanh dương chợt nêu ý kiến.

-Chắc chắn thời gian hần hoàn thành sẽ lâu hơn vì hần vốn không thể bằng Thánh nữ, ngoài ra thì theo ta đoán, hần có sẽ còn biểu diễn kỹ năng đặc thù để lấy điểm trước chúng ta, thành ra số thời gian sẽ nằm ở trong khoảng từ 5 đến 7 phút.

-Ừm, ta cũng nghĩ giống ngươi, tên này từ đầu đến cuối đều biểu diễn hết mực để được tổ chức xem trọng a...

-Không, các ngươi sai rồi.

Bỗng ngay lúc này thì vị tiểu nữ Thánh nữ vốn rất ít nói bỗng nhiên lên tiếng khiến hai vị Tôn giả và cả hội trưởng trung niên đều hiếu kỳ chú ý qua.

Nàng nói với giọng điệu vô cùng tin tưởng.

-Hần sẽ nhanh hơn ta, nhanh hơn ta rất nhiều là đằng khác.

-...

Tại bên trong căn phòng.

Vô Thường sau khi tiếp cận phạm vi 20m so với bảy tên mộc nhân liền sử dụng “Thiên Nhãn” để tăng tốc độ xử lý của não bộ, phân tích mọi tình huống ngay phía trước mặt.

“Một con tại chân trái, một con tại bụng, một con tại giữa ngực, một con tại mi tâm, còn lại ba con thì không biết, có lẽ là ở sau lưng hoặc tại kẽ tay, kẽ chân cũng không chừng”.

“Hừm... vậy thì...”

Cười nhạt một tiếng, Vô Thường xoay chuyển mũi chân một chút, cả thân thể đều đẩy mạnh tốc độ lao về con mộc nhân ở vị trí bìa phải có điểm “tất” nằm tại giữa ngực.

-Vù...

Đến phạm vi 3m so với mộc nhân ngoài bìa phải, ngay khi mộc nhân này chuẩn bị vung tay tấn công Vô Thường, những mộc nhân khác cũng di chuyển xéo qua mà tiến công, Vô Thường lần nữa sử dụng Thiên Nhãn, biến mọi chuyển động đều hóa chậm chạp vô cùng.

-V...

Tay gỗ của mộc nhân vừa cử động đi ra, Vô Thường đã ngay tức khắc biết được vị trí trên người hần mà nó đang có ý định nhắm đến, tốc độ là bao nhiêu trên một mi li giây thì chậm tới.

Hần ngay lập tức vội xoay chuyển mũi chân, khiến cả cơ thể đều trở nên uyển chuyển và vòng lấy một vòng cung qua bên phải.

-Vù!

Một quyền của mộc nhân đâm vào khoảng không, Vô Thường trong lúc xoay người vừa đồng thời né được quyền này lại vừa đồng thời vi diệu chạm vào điểm “tất” ngay bụng của mộc nhân.

-Đùng!

Lấy xoay người nửa vòng cung nhằm tạo lực mà bản thân đã tính toán từ trước, Vô Thường một cước đá thẳng vào cơ thể mộc nhân đã bị chạm trúng điểm “tất” mà dừng lại, đánh bay thân thể nặng gần 200 cân của nó theo một đường ngang, khiến thân nó đâm trúng ba mộc nhân khác.

-Ầm... ầm...

Bên đó bốn thân ảnh đỏ ngả, bên này thì Vô Thường cũng đã phải đón đỡ lấy đợt tấn công của ba mộc nhân còn lại, với hai trong số ba con vẫn chưa biết điểm “tất” nơi nào.

-Thiên Nhãn.

Một lần nữa chấp nhận tổn thương não bộ, Vô Thường tiếp tục sử dụng khả năng xử lý cực độ, nhìn rõ và phân tích mọi cử động đang đi đến trước mắt.

-Vù!

Một nhân chưa thấy điểm “tất” hai tay hợp lại thành nắm rồi bức phá qua, nện xuống vị trí của Vô Thường, bắt quá thì hấn tức thì kịp thời nhào lộn một vòng ra đằng sau nê đi.

- Vụt.

Một mộc nhân có điểm “tất” tại chân trái cũng dậm chân nhảy đến với một quyền mạnh mẽ phủ xuống ngay trong lúc Vô Thường còn đang nhào lộn.

- Rầm!

Như là biết trước tên mộc nhân này sẽ bay đến, Vô Thường vừa lộn được một vòng và tránh thoát được một chiêu hợp lực từ hai tay mộc nhân kia liền dùng lại động tác, cơ thể vội đảo thân lệch qua trái một chút, đồng thời đưa một quyền mạnh mẽ kia của mộc nhân thứ hai chạm vào đất đá.

- Vù!

Mộc nhân này vừa kết thúc, mộc nhân thứ ba cũng đã đánh qua, hai tay là liên tục vũ động hướng Vô Thường đã kích.

- ...

Mũi chân lại chuyển, Vô Thường khẽ nghiêng người từ ngang thành dọc, điều này lập tức khiến mộc nhân thứ ba đánh thẳng qua cơ thể Vô Thường, vượt qua mặt hấn đánh về phía sau.

- ...

- Thiên Nhãn, hồi tưởng.

Chân nhỏ nhanh chạm vào điểm “tất” nằm trên chân trái của mộc nhân thứ hai, Vô Thường lại dùng tốc độ xử lý cực nhanh của não bộ kết hợp cùng quá trình hồi tưởng, quay trở lại thời điểm lúc Vô Thường “né nhẹ” con mộc nhân thứ ba để truy tìm dấu vết “tất” của nó.

“Cổ, lưng, hai tay, hai chân, đây rồi, là tại eo lưng bên phải”.

- Vù.

Vô Thường vừa suy nghĩ xong, con mộc nhân thứ nhất ban đầu đã đánh hụt hấn ở chiêu đầu tiên nay lại lao đến, một quyền đâm mạnh vào vị trí đầu của Vô Thường.

Còn Vô Thường, hấn nhìn một quyền chỉ còn cách hấn 1m thì hấn cũng đồng thời đánh ra một quyền, tuy nhiên, vị trí hấn nhắm đến không phải là trực diện với một quyền kia mà là theo một đường ngang.

- Cộp!

Một quyền đánh thẳng vào bắp cánh tay đang cách mặt Vô Thường 5cm, đẩy một quyền này lệch hướng quỹ đạo, mộc nhân chịu khí lực gần một ngàn cân tác động lên người liền mất thăng bằng, cơ thể xiu xiu, vẹo vẹo khẽ té về một bên.

- Vù!

Mộc nhân đầu tiên ngã, đằng sau lưng Vô Thường, mộc nhân số ba cũng tung một quyền thẳng đến trong khi Vô Thường không hề nhìn ra phía sau.

- ...

Chỉ một cái bước chân ngang vô cùng nhanh lẹ, Vô Thường khiến nắm nắm đó chỉ trượt qua vai phải.

- Hồi tưởng.

Thuận tay điểm nhẹ vào lưng con mộc nhân thứ ba vừa vụt qua mặt, Vô Thường nhanh chóng quay lại quá khứ, trở về thời điểm lúc con mộc nhân đầu tiên xiu vẹo ngã và để lộ một phần lưng.

“Không có bên này”.

“Hừm, nếu xét theo tính chất kiểm tra, chắc bọn tổ chức này cũng không làm khó đến nỗi cho điểm tất ở dưới đáy bàn chân, kê chân, kê tay, nắm tay hay giữa háng, đỉnh đầu. Vậy thì có hết 90% là ở bên nữa kia”.

- Vù!

Đoán chắc như thế, Vô Thường lập tức tranh thủ lúc con mộc nhân thứ nhất trong ba con mộc nhân tiến công hấn đang vừa ngồi dậy thân hình, hấn dậm chân nhảy thẳng qua bên đó vì khoảng cách chỉ là 4m.

Tại bên ngoài, bốn người quyền cao trọng chỉ sau mười giây quan sát những hành động diễn ra mau lẹ giữa Vô Thường và bảy mộc nhân thì đã có hết ba người tròn mắt to như hai quả trứng ngỗng lên.

Chương 147: Kiểm định - Hết hồn (5)

Vị Tôn giả áo nâu lần nữa lại là người đầu tiên lên tiếng nói.

-Tốc độ và phản xạ đều nhanh như vậy? Hẳn có thật là Linh Nhân cảnh có thiên phú 83 sợi xích?

Thiên phú sợi xích càng nhiều, sức mạnh linh lực càng mạnh. Sức mạnh linh lực càng mạnh thì khi dùng nó hòa nhập vào mắt và não bộ để nâng cao tốc độ nhìn và phản xạ lại càng mạnh.

Vô Thường chỉ có 83 sợi xích thiên phú nhưng dường như mọi sự phản ứng, phản xạ và tốc độ của hắn đều đang thuộc về người sở hữu thiên phú 90, 91, thậm chí là 92 sợi xích mới có được, điều này rất khiến vị Tôn giả áo nâu vô cùng kinh ngạc đến khó hiểu thành ra có cảm giác vô lý, không tin hẳn là người có 83 sợi xích như đã được kiểm định.

-Ta có thể đồng ý hẳn rất thông minh và có tính toán ngay từ trước khi đã nhanh chóng nhận ra điểm “tắt” là một dấu chấm đỏ và chạy đến bên phải để những mộc nhân tại bìa trái phải mất thêm một ít thời gian nhỏ chạy sang, đuổi theo hắn, vì dù sao thì chúng vốn đã được cài đặt khi lần đầu tấn công phải chạy hàng ngang để tạo cơ hội cho người tham gia khảo nghiệm.

-Tuy nhiên chúng ta cũng có thể thấy, hẳn vậy mà một lần hành động lại đã ngừng hoạt động một con và tận dụng chính con đó để gây bất lợi cho ba con khác, còn bản thân thì có một chút thời gian thoải mái hơn khi chỉ còn có ba mộc nhân.

-Đến đây ta cứ ngỡ hẳn sẽ bắt đầu có gì đó khó khăn lên, nhưng mà ta lại vẫn tiếp tục sai lầm khi hắn đùa giỡn ba con mộc nhân cứ như người lớn chơi trò mèo vờn chuột với những đứa con nít vậy. Hẳn rốt cuộc là cái quái thai gì?

-14, 15 tuổi? 20 tuổi ta còn không tin!

Tôn giả áo nâu dứt lời.

Vị Tôn giả áo xanh dương liền chen miệng nói.

-Chưa hẳn. Ngươi hãy nhìn kỹ vào gương mặt của hắn xem, ngươi có thấy vẻ mệt mỏi, một vài giọt mồ hôi nhiều xuống hay không?

-Theo ta, có lẽ hắn đã dùng một biện pháp gì đó gây sức ép lên cơ thể, nhất là tinh thần não bộ để đạt được khả năng đó. Ừm, nhưng cũng không loại trừ việc hắn đã mệt mỏi, linh lực mặc dù hợp vào thân thể sẽ không tiêu hao nhiều nhưng dù gì thì linh lực hắn vẫn còn rất ít, Linh Nhân cảnh sơ kỳ chỉ vừa đột phá đã nói rõ điều đó. Mà ngươi và cả ta cũng không cần ngạc nhiên thêm nữa làm gì, hẳn nếu đã xuất chúng như vậy thì Thiên Long thương hội ta lại có thêm một nhân tài đáng bồi dưỡng a.

-Àn, cũng chỉ có thể như vậy.

Gật đầu tán thành, hai vị Tôn giả quyết định ngừng ngừng thì ngừng chứ cũng chẳng muốn phân tích vì sao tiểu tử kia có thể làm được như vậy nữa.

“Thình thịch... thình thịch... thình thịch...”

Còn tại trước mặt hai người, vị tiểu nữ Thánh nữ cứ thế đại hai mắt ra, một tay trắng nõn lại dùng ngay ngực trái để có thể làm dịu đi trái tim nhỏ bé không hiểu vì sao lại đập nhanh đến như vậy.

Nàng luôn tự hỏi trong đầu rằng “tim ta vì sao lại đập mạnh thế này, còn hẳn vì sao lại hoa mỹ, lại lộng lẫy trong mắt ta đến thế. Mọi chiêu thức của hắn, nó rất đẹp, nó rất tinh tế và rất hoàn mỹ, ta chưa từng một lần thấy qua từ ai cả, ta không thể rời mắt khỏi hắn được”.

Còn riêng về vị hội trưởng, hẳn mặc dù cũng rất kinh ngạc nhưng chẳng dám lên tiếng lấy một lời khi mà xung quanh toàn người lớn có chức có quyền.

Tại bên trong

-Vù.

Cố ý bước chậm hơn để mộc nhân kịp thời đứng dậy và tung ra một quyền, Vô Thường lần nữa chuyển mũi chân qua phải, cả cơ thể từ ngang hóa dọc để vì diệu vừa đủ tránh thoát một quyền cực mạnh đi qua, còn bản thân hắn thì tranh thủ trong lúc đó mà nhìn một nửa phần lưng còn lại của mộc nhân số ba này.

-Đây rồi!

Phát hiện thấy ngay tại mép nách sau của mộc nhân có một dấu chấm đỏ, Vô Thường cười vui, một ngón tay lập tức nhẹ nhàng điểm vào nách mộc nhân vừa lướt qua, khiến nó tức thì cứng ngắt thân thể, cả người này bất động trên nền gạch đá nâu.

- Còn lại ba...

- Nguy hiểm!

- Vụt!

Kịp thời chuyển mũi chân, cả cơ thể lại nghiêng một góc 90 độ qua bên phải, một cây đoản kiếm dài chừng 1m vụt bỗng dừng qua ngang mắt hấn sau đó chạm vào nền gạch nâu ở một nơi xa nhưng cũng chẳng thể làm chảy xước được nền gạch.

- Vù!

Tiếp đó, từ vị trí cách Vô Thường 8m, ba con mộc nhân đã đứng dậy sau năm giây đồ ngã và lộn một vài binh khí do Vô Thường ném ra để hạ được mười bộ cung tên, tất cả đều cùng hướng Vô Thường tiến công đến với những loại vũ khí giết người nắm chặt trên tay.

- Một không biết, một giữa mi tâm, một ở ngực, được rồi, ta cũng nên kết thúc càng sớm càng tốt.

Đối diện ba mộc nhân khí thế mạnh mẽ, Vô Thường chớp mắt tính toán liền quay người chạy đi, chạy đến nơi có một vài mảnh cung tên dù là vỡ nát nhưng trong trường hợp này cũng còn rất tốt đối với hấn.

- Vù.

Nhân thấy Vô Thường bỏ chạy, một trong ba mộc nhân liền vận sức ném con dao nhọn đi, phóng thẳng một đường về hướng Vô Thường.

- Bịch.

“Bất chợt té ngã” vì chạy nhanh, Vô Thường may mắn tránh được con dao rồi cấp tốc đứng dậy, một lần nữa chạy đến những mảnh vỡ chỉ còn cách 7m.

Gần hai giây sau.

- Yên nghỉ đi.

Nhặt nhanh lấy hai mảnh vỡ của bộ cung tên chỉ to chừng 1cm, Vô Thường một đợt bay lên không trung về trước rồi lộn một vòng, tay cũng đồng thời nhìn hai mộc nhân cách 11m đằng sau mà phóng đến.

- Phập phập.

Tốc độ bay là quá nhanh và quá chính xác dù là 1mm, hai mộc nhân ngay lập tức trúng mảnh vỡ ở giữa ngực và mi tâm, bị đánh đúng vào điểm “tất” mà trở nên bất động, gục ngã xuống sàn nhà.

- Bịch... vụt...

Hai mộc nhân ngã, Vô Thường cũng ngã nhưng hấn nhanh chóng dùng hai tay chống dậy, mặt đối mặt với con mộc nhân duy nhất còn lại mà chưa biết điểm “tất” của nó nằm nơi đâu, có lẽ là sau lưng như hai con kia nhưng cũng chưa có điều gì khẳng định.

Vô Thường lúc này đơn giản chỉ là đứng và thủ, chờ đợi mộc nhân đánh qua rồi lần nữa xoay chuyển mũi chân để né nhẹ như những lần trước, đạt về cơ hội nhìn ngắm lưng của mộc nhân.

- Soẹt!

Đúng như dự tính, mộc nhân cuối cùng mang theo dao nhỏ đâm mạnh vào Vô Thường, Vô Thường tức thì xoay mũi chân để tránh, tiếp đó liền để cơ thể mộc nhân lướt qua mà tranh thủ nhìn vào lưng của nó.

- Thiên Nhân!

“Không thấy? Đùa nhau?”

Thế nhưng khi nhìn vào hấn lại không hề phát hiện bất kỳ một dấu chấm đỏ nào trên lưng của mộc nhân, điều này khiến hấn có một chút ngỡ ngàng.

Tại bên ngoài.

Vị Tôn giả áo nâu cười nhạt nói.

- Tưởng ở trên lưng nữa ư? Người mơ đi. Trò chơi nào cũng phải có một chút gì đó làm khó người tham gia chứ a. Con cuối này chính là nằm ở lòng bàn chân trái hoặc phải, ờ, mà cũng có khi là ở đỉnh đầu giống như lần trước Thánh nữ kiểm tra.

Tiếp đó vị Tôn giả áo xanh dương nói với giọng điệu chắc chắn.

-Dù vậy với năng lực của hần thì điểm trúng cũng chỉ là vấn đề thời gian, mà hần là cũng nhanh thôi vì thời gian từ lúc bắt đầu vòng kiểm tra cho đến bây giờ chỉ qua chưa được 20 giây. Hần chỉ dùng bấy nhiêu thời gian mà đã hạ được sáu mộc nhân, kết quả này đúng như Thánh nữ đại nhân đã từng khẳng định, hần nhanh hơn nhiều so với Thánh nữ đại nhân.

-Nếu hần đã bại được mộc nhân thứ bảy này trong mười giây, khiến tổng thời gian hoàn thành vòng kiểm tra dưới 30 giây, hần đã trở thành lịch sử của Thiên Long thương hội khi phá vỡ thời gian 30,2 giây do Tà thiếu đã lập ra vào 12 năm trước. Mà nghĩ cũng quá dễ, chỉ cần tránh một đòn và đập chúng ngã xuống đất, thế là...

Tại bên trong.

“Vậy thì dưới chân rồi”.

Tranh thủ vẫn còn trong “Thiên Nhân”, Vô Thường suy đoán nhanh rồi tức khắc tung cước, một đập đá mộc nhân ngã đất.

-Rập.

Mộc nhân dù khí lực gần 2000 cân như đó không phải sức phòng ngự hay cân nặng, thế nên khi trúng một đòn chưa đến 600 cân của Vô Thường cũng đã cắm mặt vào nền gạch.

-...

Tận dụng giây phút ngắn ngủi này trước khi mộc nhân thứ bảy tỉnh dậy, Vô Thường hai bước chân đi đến nhìn dưới chân của mộc nhân.

-Đây rồi.

Phát hiện một chấm nhỏ đỏ tại ngay đầu ngón chân cái của bàn chân phải, Vô Thường thẳng tay điểm vào.

-...

-Phụt...

Mộc nhân bất động. Vô Thường liền đứng lên quay trở về vị trí cũ để nghỉ ngơi, thế nhưng chỉ đi được vài ba bước chân hần liền buộc phải nhả ra một búng máu, hần tự nhảm.

-Tất cả đều đã ổn, trừ ta... khụ khụ...

Việc nôn máu, nhiều mồ hôi hay biểu hiện mệt mỏi, tất cả dĩ nhiên đều do hần cố ý, kể cả việc sử dụng Thiên Nhân liên tục để tự gây tổn hại tinh thần, khiến não bộ làm việc quá mức thành ra một nhọc nhằn khiến cho biểu hiện càng thêm chân thật.

Mục đích cho hành động này của hần chủ vì một mục tiêu duy nhất, để người phát hiện điểm yếu.

Tại bên ngoài kia.

Ngay khi thấy Vô Thường nôn ít máu, vị Tôn giả áo xanh liền mỉm cười.

-Ta nói không sai chứ, hần đúng là đã dùng một biện pháp nào đó mà chấp nhận tổn thương để đạt được khả năng vượt trội. Hiện tại ới máu là cái giá phải trả, thậm chí ta còn đoán, hần đã bị tổn thương tinh thần ít nhất là một nửa, không sớm nghỉ ngơi bồi dưỡng, hần có khi sẽ ngã giữa đường.

-Nhìn tình hình hần thể hiện với lời lão người nói, xem ra thật là hần đã làm như vậy a, làm ta cứ tưởng hần là dị nhân nơi nao xuất hiện.

Nói ra câu này, vị Tôn giả áo xanh có chút xấu hổ khi bản thân không nhận ra được tiểu tử kia lại liều mạng đến vậy.

Bỗng lúc này giọng của tiểu nữ Thánh nữ vang lên ần ần có chút lo lắng hỏi.

-Vậy... hần có sao không?

-Không sao đâu Thánh nữ đại nhân, hần chẳng qua là giống một người đã làm việc 7 ngày 7 đêm chưa nghỉ ngơi thôi, xong lần kiểm định này, hần về ngủ một ngày là khỏe.

Bề ngoài thì điềm nhiên nhặt trả lời, bên trong vị Tôn giả áo xanh dương liền cảm thấy không ổn “từ lúc nào Thánh nữ đại nhân lại quan tâm một tiểu tử khác giới, không phải ngay cả Tàn công tử với thiên phú 97 sơi xích, thiên tư ngút trời cũng bị nào trực tiếp từ hôn rất lạnh lùng sao?”.

“Haizz, tiểu tử người tự cầu phúc đi, cầu cho Thánh nữ đại nhân, một người vừa đẹp vừa có thiên phú Đế Vương 98 sơi xích kinh hãi thế tục đừng thích cái vẻ cơ bắp, phong độ nhất thời người, nếu không thì người chết chắc”.

Đơn nhiên hai từ “chết chắc” mà lão nhắc đến không phải do vị Thánh nữ gây ra, nàng chỉ là nguyên nhân dẫn đến, còn người là “mũi dao” gây ra thì có lẽ ai đã từng yêu một nữ nhân có nhiều nam nhân theo đuổi sẽ hiểu, rất hiểu.

-Ừm, vậy hấn có còn đủ sức để thi đấu vòng kiểm tra cuối, thì đấu hắc thiết nhân?

-Vấn đề này... đợi thuộc hạ một lát nhỏ.

Nói rồi, vị Tôn giả áo xanh chợt nhìn lên màn hình, quan sát Vô Thường đang phì phò thở dốc bên trong ít giây.

Mười giây sau, trong lúc vị hội trưởng đang ghi nhận xét của bản thân vào mục “vượt ải mộc nhân”, vị Tôn giả áo xanh nói với Thánh nữ.

-Xét theo cơ thể của hấn thì có lẽ vẫn tốt, đấu lại vài ba lần với ải bảy mộc nhân đều rất khỏe. Ngoài ra khi xét về tính cách của hấn, hấn không ngu đến mức rút hết thể lực trong một lần đấu, hấn là hấn vẫn còn chưa.

-Này tên kia, trước khi hấn kiểm định, ngươi có nói cho hấn biết có bao nhiêu vòng không?

Vị Tôn giả áo xanh dương chuyển mắt sắc bén nói với vị hội trưởng.

Hội trưởng trung niên vội giật mình dừng bút nói ngay.

-Thưa vẫn chưa.

Nhận được câu trả lời, vị Tôn giả áo xanh quay lại nói với Thánh nữ.

-Hấn chưa biết nên chắc sẽ có dự lực đề phòng.

-Ừm

Thoáng chút mừng khi Vô Thường không bị thương nghiêm trọng khiến Tôn giả áo xanh càng thêm khó tin chuyện lạ đang xảy ra trên một tiểu nữ, Thánh nữ rảo bước đến bên cạnh hội trưởng trung niên nói.

-Vòng cuối ngươi không cần đề hắc thiết nhân ra để thử công kích của hấn đâu, vòng này ta sẽ là người đấu với hấn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Kiểm định - Hết hồn (kết)

- A... cái... vâng... cái này...

Nghe chuyện, vị hội trưởng trung niên liên méo mặt, giọng điệu ập a ập ứng có phần nghe lời mà cũng có phần không dám nghe lời của vị Thánh nữ.

Nghe lời là bởi người đang nói chính là Thánh nữ, là một trong hai người có tư cách nhất để trở thành ngôi sao sáng lóa của Thiên Long thương hội, dẫn dắt Thiên Long thương hội đến với một tầm vóc cao hơn trong tương lai. Thánh nữ có quyền cao chức trọng, hấn không nghe thì chết mất.

Không nghe lời là bởi vòng ba “hắc thiết nhân” là quy định tuyển người của tổ chức, đã được tổ chức nghiêm cấm không được thiếu, nếu thiếu sẽ bị xử phạt vô cùng nghiêm trọng, trong đó cách chức là còn nhẹ. Thế nên nếu nghe theo Thánh nữ thì hấn cũng chết mất.

Giữa hai cái “nghe” và “không nghe” này, vị hội trưởng trở nên ngu người.

-Ngươi cứ làm như ta nói, mục “hắc thiết nhân” sửa thành “đối chiến với Liễu Ngọc Trân” là được. Mọi trách nhiệm ta đều sẽ nhận cho ngươi.

Vị tiểu nữ Thánh nữ nhìn thấy được biểu hiện của hội trưởng thì cũng nhanh trí hiểu ra sự khó khăn hấn đang chịu, thế nên nàng lập tức dùng âm điệu nhỏ nhắn, trong trẻo nói.

Bên cạnh, vị Tôn giả áo nâu cũng nói lớn.

-Thánh nữ đại nhân nói sao thì ngươi làm vậy. Lãng nhà lãng nhãng, muốn chết không?

-Vâng, vâng, tiểu nhân làm, tiểu nhân ghi, tất cả tiểu nhân đều không dám cãi lời!

Đổ mồ hôi hột lớn chẳng khác gì hạt đậu, hội trưởng trung niên tức thì sửa chữ từ “hắc thiết nhân” thành “Thánh nữ - Liễu Ngọc Trân” vào trong tờ giấy kết quả kiểm tra.

Sau đó hần nhìn vị Thánh nữ hỏi.

-Không biết đại nhân muốn thi đấu như thế nào để tiểu nhân còn thông báo cho tên tiểu tử bên trong biết?

-Umm... như thế này đi.

Khẽ suy nghĩ trong chốc lát, tiểu nữ Thánh nữ chợt luồn tay vào cổ áo để lôi ra sợi dây chuyền có đeo một chiếc lá liễu cừu sắc đầy điểm lệ rồi nói.

-Thê lệ vẫn như cũ, hần chỉ được sử dụng linh lực gia tăng lên cơ thể và phải lấy được chiếc lá liễu nằm trên tay ta trong thời gian 5 phút, um, chỉ nhiều đó thôi.

-Tiểu nhân đã rõ.

Bên này hội trưởng trung niên đáp nhẹ nhàng.

Bên kia vị Tôn giả áo xanh dương liền nghi hoặc mà cười khỏ.

“Đến tín vật định chung thân đặc biệt của Liễu gia cũng đã đem ra? Đây là đang đùa? Tiểu Thánh nữ, ngươi thật sự thích tên tiểu tử này?”

Lão là nghĩ trong lòng như vậy, còn vị Tôn giả áo nâu lại hét hồn kêu lên, tay chân cũng múa máy vô cùng.

-Thánh nữ đại nhân, người đang làm cái gì vậy? Đây... đây, không lẽ người muốn... ừ ừ với tên tiểu tử chỉ có 83 sợi xích này?

Nhận ra chiếc lá liễu cừu sắc vị tiểu nữ Thánh nữ vừa đem ra là một vật phẩm mà nếu nam nhân hay nữ nhân của nhà họ Liễu yêu thích ai đó, muốn cưới người đó liền sẽ trao cho họ chiếc lá liễu cừu sắc này, nó lại cộng với thể lệ thi đấu được vị Thánh nữ đưa ra với hội trưởng trung niên mà chính xác là đưa ra đối với Vô Thường thì đã quá rõ điều mà Thánh nữ đang muốn làm, do vậy vị Tôn giả áo nâu lập tức khuyên can.

-Mong Thánh nữ đại nhân suy nghĩ lại a, tên này... ừ thì có chút phong độ, chút đẹp trai, chiêu thức múa đạo cũng rất hay, nhưng mà thiên phú của hần chỉ có 83 sợi xích thôi a, hần dù có tám triệu cái cẳng cũng không thể đuổi kịp Tần công tử với 97 sợi xích, Lăng thiếu với 96 sợi xích, Trần thiếu với 95 sợi xích hay là...

-Có vấn đề gì sao?

Tiểu nữ Thánh nữ mắt lạnh nhìn qua vị Tôn giả áo nâu, tiếp đó nàng nhàn nhạt nhưng vẫn không che đi sự đáng yêu của con nít nói.

-Đây là chuyện của ta chứ không liên quan gì đến ngươi, ngươi không nên bận tâm.

-Thánh nữ đại...

-Tú Cương, ngươi hãy bình tĩnh.

Vị Tôn giả áo nâu đang muốn hết sức khuyên can thêm thì bất chợt vị Tôn giả áo xanh dương đặt tay già lên vai hần, trấn định hần lại rồi nói.

-Ta biết là ngươi rất bờ ngỡ và khó hiểu, nhưng Thánh nữ đại nhân có quyền lựa chọn của riêng ngài ấy, ngài ấy nếu đã chọn thì ngươi tốt nhất đừng nên xen vào khiến ngài ấy phiền lòng, buồn bực ghét ngươi.

-Ngươi nên nhớ lại nguyên tắc mà ngài ấy đã đưa ra. “Lấy được chiếc lá liễu trên tay ta trong vòng 5 phút”, điều này rõ ràng đã nói rằng ngài ấy đang muốn thử tên tiểu tử đó. Trong năm phút một người có thiên phú 83 sợi xích muốn lấy được chiếc lá liễu trong tay một người có thiên phú 98 sợi xích, nhất là đó lại còn là Thánh nữ đại nhân, ngươi nghĩ hần có khả năng không?

-Hừm... ta đã thông suốt rồi, cảm ơn ngươi a Bá Tân.

Lời của Bá Tân tôn giả quá mức có lý, bản thân Tú Cương cũng không muốn để Thánh nữ đại nhân đang ở độ tuổi con nít ghét dai, thế nên lão vội quay qua xin lỗi Liễu Ngọc Trân.

-Xin lỗi Thánh nữ đại nhân, thuộc hạ đã sai khi cố xen vào chuyện mà ngài đã ra quyết định, mong ngài cứ trách phạt thuộc hạ.

-...

Thế nhưng đáp lại hần chỉ là một sự im lặng đến từ vị Thánh nữ đáng kính của lão.

Chọc giận một bé gái dù là một việc nhỏ thì hậu quả gánh vè chỉ có thể là “chiến tranh lạnh”**

**Chiến tranh lạnh: được hiểu đơn giản là không thêm chơi với nhau. Việt Nam của chúng ta và Mỹ ngày xưa đã từng có một thời như thế.

Lúc này, ngay tại khi vị hội trưởng trung niên kinh người vì đã thông hiểu ra “cuộc kiểm tra vòng ba cũng đồng thời là cuộc kén rể của Thánh nữ” thì Liễu Ngọc Trân nói với hần.

-Người để hấn nghỉ ngơi thêm mười phút đi, ta đi thay trang phục cho thuận tiện chiến đấu một chút liền sẽ quay lại.

-Tiểu nhân đã rõ.

Rồi đợi khi bóng dáng nhỏ bé của Liễu Ngọc Yên dựa theo trí nhớ tìm đến nhà vệ sinh nữ thay đồ, Bá Tân tôn giả an ủi Tú Cường tôn giả khi đã bị Thánh nữ ghét, hội trưởng trung niên liền nhấn nút “nói”, âm thanh truyền vào bên trong phòng.

-Đây là vòng kiểm tra cuối cùng. Quy tắc như sau.

-Vẫn như cũ, người chỉ có thể dùng linh lực gia tăng sức mạnh lên thân thể rồi sau đó trong vòng năm phút người phải đoạt được một sợi dây chuyền có chiếc lá liễu cưỡi sắc trong tay của một người, người đã hiểu rồi chứ?

-Vâng, vẫn bối hiểu.

Tại bên trong căn phòng, Vô Thường nghe thông tin liền nhanh chóng trả lời, trong đầu hấn lại thờ dài.

“Muốn lấy đồ trong tay một người đang sống sờ sờ thì không phải phải hạ gục được họ sao? Đã thế còn phải cướp về một sợi dây chuyền? Vãi thật, bọn tổ chức này chắc hết trò chơi rồi nên mới làm trò quỷ này”.

-Ừm, vậy thì người có mười phút để nghỉ ngơi và chuẩn bị cho trận chiến. Mà ta cũng nhắc nhở người, người mà người sắp đấu rất kinh khủng nên là hãy chuẩn bị tâm lý kỹ càng đi.

Nói xong câu này, vị hội trưởng trung niên cũng tắt tiếng, để lại Vô Thường bắt đầu đã có cảm giác hơi chút buồn ngủ.

-Khò... khò...

Mười phút nháy mắt trôi nhanh, Vô Thường trong lúc đang ngủ gục thì giọng hùng hồn của trung niên hội trưởng quát lên.

- Vô Thường, người còn 10 giây để chuẩn bị trước khi cuộc chiến diễn ra.

“Chết cha”.

Nghe đến âm thanh này nhờ vào một tia ý thức vẫn còn đề tỉnh, Vô Thường một hơi đứng vọt dậy, tay chân cũng chuẩn bị uốn éo trước khi trận đấu bắt đầu.

“Ể...”

Bất quá khi hấn vừa nhìn về phía đối diện, bất gặp được một thân ảnh nhỏ nhắn thấp hơn hấn một chút đang bận đồ đen, dung mạo mang khăn che đen tựa như thích khách, đặc biệt là sợi dây chuyền có một chiếc lá liễu đang đung đưa trước ngực nàng, hấn vội đoán ra.

“Đây là đối thủ của ta sao?”

“Hừm... là một tiểu nữ có thiên phú 98 sợi xích nhưng đang tự cố áp chế thực lực bản thân để có sức mạnh ngang bằng với thiên phú 83 sợi xích của ta. Không tồi”.

“Bất quá thì...”

Ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào đôi mắt đen tuyền của Liễu Ngọc Trân khiến nàng khẽ giật mình, Vô Thường từ đôi mắt của nàng nhanh chóng cảm nhận được những đợt sóng mắt lưu chuyển kỳ lạ của nàng liên nhủu này, tự hỏi tại sao nó lại có cảm giác giống như Mị Ảnh Lam, Phượng Tiên Nhã những giây phút đầu tiên dòm lên hấn.

“Thôi xong”.

Dựa vào những kinh nghiệm tình cảm đã có, Vô Thường hoàn toàn biết một điều gì đó không hề ổn đang đến gần.

Rắc rắc...

Khẽ cử động cơ thể cứng ngắt, Vô Thường mặc dù có chút xám mặt lại khi bị một tiểu nữ từ nhỏ tuổi lạ này thích nhưng hấn vẫn không quên việc hấn cần phải làm trong lúc này đó là giành phần chiến thắng.

Đối diện Vô Thường.

“Thình thịch... thình thịch thình thịch thình thịch...”

Vào một giây trước, Liễu Ngọc Trân chỉ là đối diện với Vô Thường một cái ánh mắt liền đã khiến trái tim bé nhỏ của nàng đập nhanh, đập loạn lên không rõ lý do.

“Cảm giác này... thật khó chịu...”

Đối với cảm giác lần đầu “yêu”, một tiểu nữ nhỏ tuổi như nàng vẫn chưa thể hiểu là gì ngoài cảm giác nóng nóng trong người vô cùng khó chịu.

Chấp nhận lấy chung thân ra thử thách Vô Thường cũng chỉ là vì nàng thấy thích hắn, thích cách chiến đấu cũng như khả năng của hắn theo một cách lý trí đầu óc nàng tự cho rằng, chứ nàng không gọi và cũng không biết đó thật ra là sự rung động khi lần đầu yêu một người khác giới.

-Mười giây cuối đã kết thúc...

Khi Vô Thường và Liễu Ngọc Trân nhìn nhau “đắm đuối” ở khoảng cách 20m, giọng của hội trưởng trung niên vang lên.

-Trận chiến bắt đầu.

-Vù!

Giành quyền nắm thế chủ động, Vô Thường một bước dậm đà liền lao nhanh qua hướng của Liễu Ngọc Trân, mục tiêu chính là muốn nhắm sợi dây chuyền treo trên cổ của nàng.

-Khoan, dừng. Ta nhận thua.

Bất quá chỉ chạy được vài bước chân, Vô Thường lập tức nhận thua, không dám và cũng không bao giờ có ý định muốn cướp về sợi dây chuyền đó nữa.

Bởi lẽ ngay giây phút kia, “linh” của sợi dây chuyền đã nói với hắn rằng

“Lại đây cực cung, đến đây lấy chủy rồi chúng ta sẽ thành người nhà. Ứ hừ, chắc ngươi không biết, ai đoạt sợi dây chuyền này chính nam nhân suốt đời của chủ nhân hà ta đầu nha, nào, lại đây nào cực cung”.

Chỉ bấy nhiêu thông tin nổi hết cả da gà cùng với những sóng mắt lưu chuyển của tiểu nữ trước mặt mà bản thân đã cảm nhận được, Vô Thường hoàn toàn hiểu cái vấn đề gì đang xảy ra ở đây, ý nghĩa thật sự của lời nói “linh” sợi dây chuyền là gì, thế nên hắn lựa chọn thà thua, chứ không thà kiểm thêm được một nữ nhân.

Tổ chức mất hắn có thể kiểm lại, nhưng đã lỡ có thêm một cô vợ thì hắn không đủ nhẫn tâm để bỏ nàng, do vậy, hắn thà không có còn hơn có.

-Hả? Hắn nhận thua?

Lời Vô Thường vang vọng, ba vị “tai to mặt lớn” bên ngoài đều tròn mắt.

Còn bên trong, Thánh nữ Liễu Ngọc Trân rung rung nước mắt một cách không rõ lý do mà hỏi hắn.

-Ngươi vì sao lại nhận thua, không phải ta mới là người nên thua sao? Hức hức...

Là một Linh Nhân cảnh đỉnh phong lại cộng với năng lực kinh khủng của một người trúng cử chức vị Thánh nữ, Liễu Ngọc Trân hoàn toàn có đủ khả năng, trình độ để thấy rõ những động tác vật lý của những người ngang cấp độ đối chiến với nàng, từ đó nàng sẽ suy diễn chúng trong đầu để tìm ra được sơ hở và đánh bại họ.

Vừa rồi, ngay khi Vô Thường lấy lực chân làm đà để tiến công đến, Liễu Ngọc Trân cũng hành động tương tự như những lần đấu tay chân ngày trước với những đối thủ đã bại trận, nàng nhìn động tác đó của hắn và bắt đầu suy diễn ra những điểm yếu, những lỗ hổng trong hành động mà hắn đang làm.

Tuy nhiên nàng đã trở nên giật mình khó tin và hoàn toàn có ý định buông xuôi mọi thứ để Vô Thường muốn làm gì thì làm khi mà nàng không thể nhìn ra được bất cứ điểm sơ hở nào của hắn. Nàng dù là có đánh ở đâu, tránh né ra làm thì kết cục nàng cũng đều sẽ bị hắn đánh bại trong nhiều nhất là 10 giây đối chiến. Và ngay giây phút này, nàng đã chầm hấn đậu chức vị “chồng tương lai” trong lòng.

Thế nhưng mà ngay chính cái lúc nàng rất vui thích khi trên đời này có một nam nhân bằng tuổi nàng lại mạnh hơn nàng trong chiến đấu kỹ năng và mỉm cười chấp nhận nam nhân này làm phu quân tương lai thì Vô Thường lại bỗng dưng chủ động nhận thua không rõ nguyên nhân, điều này khiến nàng có cảm giác rất bị hụt hẫng, không thể tin được và một điều gì đó như mất mát vô cùng.

Cảm giác này nó hết như một cô bé tặng kẹo cho một cậu bé trai nhưng lại bị cậu bé từ chối, ném kẹo đi, hành động đó liền khiến cô bé tủi thân mà khóc lóc òa lên. Liễu Ngọc Trân hiện tại cũng đang giống như vậy.

-Ồ thì tại ngươi mạnh quá nên ta cảm thấy sợ hãi và muốn thua, đơn giản vậy thôi.

Vô Thường trả lời một cách tỉnh bơ như chưa từng biết chuyện gì, sau đó hắn vội quay mặt bỏ đi nhanh qua chỗ khác, tránh để tiểu nữ không quen biết này nhìn thêm lâu vì hắn sợ bị nàng nổi khùng lên rồi cường hiếp hắn giữa đường trường.

-Nói... dối, ngươi nói dối. Ta hận ngươi!

-Oa... oa hức hức...

Sau lưng hần, Thánh nữ Liễu Ngọc Trân nghe hần nói như vậy lại đồng thời nhìn thấy hành động “chối từ” quá mức rõ ràng của hần liền khóc lên, hai mắt liên tục rơi lệ, mếu máo bỏ chạy thật nhanh ra cửa lớn rồi vút ra ngoài, để lại Vô Thường một hồi ứa gan đầy bó tay.

“Thua, em xin thua, quá khó hiểu”.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Chế được - Luyện đan

Một con người không quen cũng chẳng biết lại tự dưng thích hần, đã thế còn tính dụ hần làm ra hôn ước vô cớ, thế rồi khi bị hần nói có vài câu mà những câu đó chả có cái lý do gì để buồn bực lại khóc lớn, chạy đi với đầy hận ý. Vô Thường toàn hoàn chẳng biết cái giống gì đang xảy ra.

Tại bên ngoài căn phòng.

-Oa oa... hức hức... oa...

Ba người hội trưởng trung niên tại bên bàn điều khiển còn chưa hiểu chuyện gì rốt cuộc đang xảy ra bên trong mà đứng ngây người há hốc thì tiểu nữ Liễu Ngọc Trân khóc lớn chạy ủa ra.

Nàng sau đó quát lớn trong nước mắt với hai vị Tôn giả Tú Cương và Bá Tân.

-Zề hời, oa oa, ta hông muốn ở lại nơi này hức ... hức thêm một giây nào nữa, oa oa...

Thấy tình hình tiểu Thánh nữ như vậy, hai vị Tôn giả khề đảo nhăm mắt nhìn nhau liên gật đầu.

-Vâng, chúng ta về tổng bộ.

Đùng!

Phất tay phá tan nóc nhà, cả ba người cùng bay lên trên cao mà biến mất giữa trời đêm.

“Giết hần”.

Trước lúc đó, Tú Cương tôn giả vẫn không quên truyền âm cho hội trưởng mệnh lệnh giết chết Vô Thường.

Chộc Thánh nữ khóc, tất cả đều chỉ nhận một đáp án là “chết”.

“Vâng”.

Nhận lệnh, hội trưởng trung niên liền có tiếc nuối.

Hần thờ dài.

“Thiên phú 83 soi xích, Hòa Diễm Tâm Đan có bốn khả năng đặc biệt, khả năng chiến đấu trời phú, tuổi nhỏ, đẹp trai, phong độ, nhưng tiếc là người lại chộc Thánh nữ đại nhân khóc rồi”.

“Vô Thường, người đừng trách ta ra tay độc ác, có trách thì hãy trách người vì sao ngu dốt dám chộc giận Thánh nữ của Thiên Long thương hội, người mà có khả năng cao nhất đạt đến cảnh giới Thiên Nhân cảnh trong truyền thuyết hàng vạn năm nay của Phá Vân tinh cầu, khiến nàng đã phải bật khóc. Haizzz”.

Nói rồi, hội trưởng trung niên cũng không cần ghi kết quả thắng hay thua gì nữa, tất cả hai tờ giấy thông tin về Vô Thường đều được hần đặt qua một bên, bước chân nhẹ nhàng đi đến căn phòng Linh Cụ Kiểm Định nhưng cũng có phần nặng trĩu trong lòng khi sắp phải giết một tiểu tử thiên phú vô cùng cao.

Trong đầu hội trưởng trung niên, hần tự biết Vô Thường chẳng có lỗi gì trong chuyện vừa xảy ra, bất quá thì phận làm con sâu cái kiến, hần và cả Vô Thường đều phải chấp nhận giao ra sinh mệnh để người khác định đoạt.

-Hé lô.

Khá là trùng hợp khi hội trưởng trung niên vừa mở cửa bước vào phòng thì Vô Thường cũng đã đứng ngay tại cửa và mở lời chào.

Tuy cũng khá bất ngờ và không hiểu hắn đang nói cái gì, nhưng vị hội trưởng cũng cố gắng nói ra nguyên nhân và lý do trước khi giết chết Vô Thường để hắn an nghỉ ngơi chín suối không phải bận lòng lý do tại sao lại chết.

-Ừ hửm? Được rồi ta...

-Ai cho phép ngươi nói.

Bất quá khi hắn chỉ nói được vài chữ thì Vô Thường bỗng chuyển ánh mắt lạnh nhìn hắn mà đậm mạc nói.

-Quý xuống.

Bịch!

Cơ thể không thể kháng cự, cả người vị hội trưởng trung niên, một vị Linh Sư cảnh đỉnh phong vô cùng mạnh mẽ tại Châu Nam thành bỗng ngã xuống đất quý xuống.

-Ê a ư ô o...

Miệng hắn ngoài những âm thanh như bị người khâu mồm, dính mép thì hoàn toàn không thể phát ra được âm thanh gì khác nữa.

“Hắn... hắn...”

Chỉ với hai câu nói đơn giản mà không ai có thể chống cự, trong đôi mắt của hội trưởng trung niên lúc này bắt chợt lộ ra vẻ sợ hãi cùng cực đối với Vô Thường đang bắt đầu lộ ra nanh vuốt đứng lạnh lùng ngay trước mắt.

Lúc này, Vô Thường cười nhạt nói.

-Hai người mạnh nhất đã rời khỏi, tất cả những thứ nơi đây đều do ta làm chủ.

-Ha... ha ha... ha ha ha...

Bề ngoài Vô Thường cười hung ác như vậy nhưng thật ra thì hắn đã hết cách khi mà vị hội trưởng trung niên đã lộ ra sát ý muốn giết hắn, và lại những vị “tai to mặt lớn” còn tồn tại bên trong đấu trường Phong Ba cũng rời đi nên hắn buộc phải chuyển kế hoạch từ “nghe và làm” thành “bắt người làm và nghe” cho tiện đối với kế hoạch của hắn.

Dự là giải quyết xong vụ việc Ngọc Yên quận chúa và bọn “chúng mày”, hắn cũng nên rời đi khỏi Châu Nam thành để đến với những vùng đất rộng rãi hơn, đẹp đẽ hơn hoặc nương náu một tổ chức nào khác, mà cũng có thể vẫn là Thiên Long thương hội.

-Nào, hãy nói cho ta nghe tất cả mọi chi tiết về Thiên Long thương hội mà ngươi có.

Một cái ngoắc tay khiến trung niên hội trưởng dờ người, miệng môi không ngừng tự động nói ra những thông tin có tuyệt mật, có không tuyệt mật cho hắn, hắn bắt đầu tính toán.

Ba giờ sau, Vô Thường “bỗng dưng” trở thành một thành viên cấp đặc biệt trong đấu trường Phong Ba, hắn có mọi quyền hành, có mọi tài nguyên, muốn gì được nấy và dường như chỉ thua kém mỗi hội trưởng của đấu trường.

Đêm hôm đó, tại căn phòng vốn đã bỏ trống thì nay đã được người cấp tốc lau dọn và thuộc về Vô Thường, Vô Thường... nằm ngủ, hắn hôm nay đã rất, rất mệt mỏi...

Hai ngày sau đó.

Vô Thường ngồi trên giường trong phòng, trong đầu bắt đầu suy tính biện pháp trợ giúp Hồng Ngọc Yên quân chúa có cơ hội đột phá Linh Nhân cảnh như lời hứa, mà tốt nhất là để nàng đột phá luôn thì càng tốt.

Ngày trước hắn chỉ hứa giúp nàng có cơ hội đột phá, cũng tức là giải khai hết sợi xích quấn quanh Tâm Đan, nhưng nếu giúp được nàng đột phá thì quan hệ đôi bên lại càng thêm thâm thiết. Quan hệ đôi bên dĩ nhiên là giữa hắn và “linh” chứ không phải cùng Ngọc Yên thân thiết, mặn nồng.

-Giải khai sợi xích...

Đề trợ tăng tốc độ giải khai sợi xích thì cần linh khí nồng đậm hơn hiện tại, uốn đang được, cần thảo dược, hấp thụ linh thạch, tinh thần tập trung hấp thụ linh khí, thể chất của thân thể, thăng lên số lượng sợi xích,...

Trong đó việc uống đan dược và cần linh thảo có chức năng tăng lên linh lực thì có nửa mặt tốt, nửa mặt xấu.

Mặt tốt là tăng nhanh linh lực, phụ trợ tu luyện giả nhanh chóng đáp ứng được điều kiện cơ bản của sự đột phá đó là linh lực đầy khắp Tâm Đan và đan điền.

Mặt xấu là giảm đi sự tinh khiết của linh lực, khiến sức mạnh linh lực yếu đi một hoặc phần. Người từ 80 sợi xích nếu ít ăn đan dược, linh thảo thì yếu

còn 78, 77 sợi xích, ăn nhiều thì yếu còn 72, 70 sợi, nhiều hơn nữa và kéo dài theo năm tháng thì thậm chí yếu chỉ ngang bằng người có 50 sợi xích. Nhưng dầu vậy vẫn có rất nhiều người, thậm chí là những người đã biết rõ tác dụng phụ suy yếu linh lực, họ vẫn liều mạng dùng, đơn giản là vì họ không thể chờ đợi với những mục đích như: an nguy tính mạng, huyết thù đại hận, tranh tài hơn thua nhau,...

Những tu luyện giả thành thoi nhất chắc hẳn chỉ có những thiên tài tuyệt đỉnh được các tổ chức to lớn nuôi dưỡng trong yên bình tựa như Liễu Ngọc Trân, không hề có cảnh mưa máu tranh đoạt như những tu luyện giả có hoàn cảnh khó khăn bên ngoài.

-Thời gian của ta còn trên 10 tháng, vậy thì...

-Ta có Giường băng tăng tốc độ hấp thụ linh khí rất thích hợp cho nàng và Tâm Đan của nàng.

-Ta có một vài viên linh thạch và có thể cho nàng một viên tu luyện.

-Ta có một lọ dược dịch có thể nâng cao thể chất.

-Ta có thể kích phát linh khí ủa vào người nàng nhiều hơn và đồng thời giúp nàng khai mở tất cả các kinh mạch, huyết đạo để sau này thành Linh Nhân cảnh nàng sẽ thuận tiện hơn trong việc sử dụng linh lực.

Trong mỗi một tu luyện giả đều có những kinh mạch, huyết đạo, những đường dẫn, nếu đã thông được hết thì linh lực sẽ dễ được vận hành hơn, còn không thì lại có những bế tắc, linh lực muốn được tung ra ngoài phải chờ thời gian còn lâu hơn rất nhiều, lên đến cả ngày. Đây là một kiến thức mà không phải ai cũng biết.

Hai ngày trước, trong lúc bàn luận thì hai vị Tôn giả không nhắc đến cũng là vì làm tướng hấn đã biết và giải khai hết kinh mạch, huyết đạo nhưng trên thực tế thì với Thiên Địa Thể như một “bãi nước liền nhau”, Vô Thường đã chẳng cần phải làm gì nữa, nên mới không nhắc đến vì giải kinh mạch, huyết đạo đã là điều hiển nhiên trong quá trình tu luyện của Linh Nhân cảnh trở lên.

Về phần Ngọc Yên, Vô Thường biết cha nàng có lẽ cũng đã trợ giúp nàng khai thông, tuy nhiên trong cơ thể tu luyện giả lại có vài huyết ả mà với năng lực của một số người không thể thấy, kể cả là Hồng Vân Tiêu. Do vậy, hấn sẽ là người giúp nàng ở những huyết này.

-Và ta cũng có thể sử dụng sức mạnh của chính bản thân để dễ dàng thiên phú cho nàng.

-Tất cả những thứ đó lại cộng với thiên phú nàng đã biến đổi. Mười tháng là quá dễ để hoàn thành lời hứa.

-Bất quá giờ thì nên gặp nàng bằng cách nào đây?

Vô Thường có khá nhiều cách để tiếp cận Ngọc Yên quận chúa và trao cho nàng những thứ cần thiết.

Tuy nhiên vì dễ nhanh, gọn, không cần ngần ngại mất thời gian thì hấn lựa chọn...

-Cũng chỉ còn cách mượn danh nghĩa đầu trưởng Phong Ba vậy.

Đây là cách nhanh nhất và hiệu quả nhất, Vô Thường chỉ cần giúp nàng giải khai hết sợi xích là xong, còn lại thì hấn tính sau.

Quyết định xuống đầu đó, Vô Thường chợt há miệng to ra để “ổ” ra một chiếc nhẫn có khắc họa hai con kỳ lân ngậm ngọc châu đối nhau trong 11 chiếc nhẫn hấn đã cất giấu trong người.

-Giờ thì ta tiếp tục học cách luyện đan và chế dược chi thuật.

Đeo chiếc nhẫn vào ngón cái của bàn tay trái, Vô Thường vội lấy ra một quyển sách dày hơn cái đầu của hấn có tên là “Cơ sở Dược – Đan Thuật” rồi nhanh chóng lật đến trang thứ 3328 hấn đã đọc đến khi còn tại bên trong mảnh đại lục thần bí mà đọc lên.

Trên thế giới, mọi thứ dù tu luyện, cảnh giới, sức mạnh, đồ đẳng, ấn pháp, kiếm khí,... tất cả đều phải có cơ sở hình hành và các nguyên lý căn bản diễn sinh để từ đó những thế hệ con cháu đi sau mới tiếp tục khám phá, phát triển nâng cao thêm rồi đạt đến trình độ khủng bố như hiện tại.

Luyện dược và luyện đan cũng như vậy, quyển “Cơ sở Dược – Đan” chính là một quyển thư tịch ghi chép đầy đủ nhất những điều căn bản nhất về những vấn đề liên quan đến luyện đan và chế dược mà Vô Thường đã đoạt được từ một quái thú có hình dạng như một cái lò lửa. Ngoài ra thì bên trong sách vẫn có một vài phương thức chuẩn mực để luyện ra vài loại dược, đan đơn giản và với hơn một nửa cuốn (gần 5235 trang) là danh mục của một số loại dược thảo từ phổ biến cho đến đã tuyệt tích gồm: hình dạng, nơi có thể sinh trưởng, hiệu dụng, cách trồng, đặc tính của các bộ phận,...

Hiện tại Vô Thường là đang coi đến một số đan phương, dược phương căn bản.

-Dâm đan “Ông uống Bà phê”, những nguyên liệu cần thiết: Tỳ Hoa thảo, túi mật của Dâm Mao Xà ít nhất cấp một, vài giọt chất dịch của Thanh Tiêu Thụ,...

Về căn bản thâm sâu thì chế dược hay dược dịch và luyện đan khá giống nhau, tuy nhiên về cách thức, điều kiện và cả bản thân tu luyện giả thực hiện đều là khác xa một trời một vực.

Luyện đan có yêu cầu thấp nhất là tu luyện giả phải có Hòa Tâm Đan hoặc một loại hỏa diễm kỳ dị và một cái lò đỉnh để tránh thất thoát dược lực và

nhằm không khí lẫn vào bên trong gây ảnh hưởng đến chất lượng đan được.

Còn chế được dịch thì ai cũng có thể làm được, tuy nhiên tài nguyên để luyện chế lại tiêu tốn gấp nhiều lần so với luyện đan. Chẳng hạn như để tạo ra một loại dịch được có khả năng trợ giúp người luyện thể thì phải mất nguyên liệu gấp bốn lần so với việc luyện chế ra một viên đan được có thể khiến người luyện thể.

Ngoài ra thì được dịch sẽ không thể có một số năng lực đặc biệt tựa như giúp bạo phát sức mạnh trong vài phút, nâng cao tư chất thiên phú,... nhưng đan được lại có thể. Cho nên cũng có thể nói, chế tạo được dịch là một con đường luyện đan không chính thống.

-Vô Hình Độc Đan, những nguyên liệu cần thiết: Vô Hình Độc Hoa, độc rết cấp một, hai phần rể của Hắc Thông...

Hai giờ sau đó.

-Ng... oáp...

Vươn vai ngáp dài, Vô Thường cất quyển thư tịch vào lại nhẫn giới rồi đứng dậy.

Hắn cũng đã đến lúc phải nên thử nghiệm, luyện thử vài món đan được và được dịch căn bản để xem thử khả năng thế nào, có hay không bị lực nghề so với ngày trước, khi còn tại bên thế giới pháp thuật.

Cạch... cạch.

Hóa trang phục thành một bộ đồ sạch sẽ, tinh tươm, sang trọng màu trắng tinh, Vô Thường mang theo gương mặt tiểu tử khá xấu với mắt lé ở một bên cùng với giấy tờ, đặc biệt là lệnh bài thành viên cao cấp của đấu trường Phong Ba mà rời khỏi phòng đã được cách âm vô cùng tốt.

Ồ ào...

Xôn xao...

Những âm thanh reo hò, những âm thanh la hét bắt đầu quấy nhiễu tai hắn, may mắn là hắn theo sơ đồ đã khắc lên trong đầu của đấu trường nên rất nhanh tìm thấy lối ra đường lớn bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Được các - Tiền tệ

Khoảng 1 giờ sau đó, Vô Thường nhỏ bé đã đứng trước cổng lớn của Được Các, một toàn kiến trúc ba tầng lầu rộng đến gần 250m, cao 20m.

Theo kiến thức mà hội trường trung niên Trác Phùng thì Thiên Long thương hội cũng có kinh doanh, buôn bán linh dược, linh thảo nhưng vì quy tắc phân chia của các thế lực nên tại các thành lệ chỉ nên có một loại hình thức kinh doanh, không thể độc chiếm cả hai, ba loại. Do vậy hắn chỉ đăng đến với một thế lực tiềm ẩn khác trong thành để mua được liệu, và đó chính là Được Các.

-Mộc mạc, giản dị và... âm lãnh.

Đứng ở bên ngoài, Vô Thường sau vài cảm nhận bầu không khí từ trong các truyền ra, hắn cũng lập tức tiến vào trong các.

-Kính chào quý khách.

Chân Vô Thường vừa cách cổng lớn 10 bước chân, một trong sáu nữ nhân trẻ tuổi có gương mặt hơi xinh, dáng người thon mượt còn đang rảnh rỗi liền tách nhóm ra tươi cười chào hắn.

“Ừm, mặt có chút xấu nhưng quần áo lại tinh tươm đất đỏ, hẳn là một tiểu thứ gia, công tử của gia tộc nào đó trong thành. Hừm? Đó là... thì ra đây là người của đấu trường Phong Ba”.

Chớp mắt quan sát từ đầu đến chân của Vô Thường, nụ cười trên mặt của nữ nhân dáng đẹp này lại càng thêm rạng rỡ.

-Ừ, ta cũng chào người đẹp.

Vô Thường nhảy nháy mắt lé nói. Tiếp đó hắn vội lấy ra một cục vàng to bằng ngón cái mà hắn đã chôn ở trên người Trác Phùng đưa nhanh nhẹn vào lòng bàn tay trắng nõn của nữ tử, thuận tiện hai tay vuốt ve cảm giác lán mịn, trơn tu kia mà nói.

-Người mới, người mới, cần chỉ bảo cho.

Hắn biết nữ tử này chỉ là một thường dân làm công ăn lương, nên trước cho tiền nàng thì sau hắn sẽ được người “báo đáp” tường tận những thắc mắc về quy củ mua và bán bên trong, sẵn tiện cũng lấy le tán gái dạo cho đỡ buồn chán.

-...

Khẽ nhìn xuống thấy một thỏi vàng bằng cả tháng tiền lương, nữ nhân này mặt hồng lên, mắt sáng quắc lên vui mừng.

-Vâng...!

Đáp lời hí hửng, nữ tử một tay vội cất vàng, một tay nắm chặt bàn tay trái của Vô Thường dặt hẳn vào bên trong Dược Các đang có gần 20 người xem xét, mua sắm các loại đồ vật.

-Hử!

Sẵn đi ngang qua năm nữ tử còn lại, nữ nhân này cũng thuận dùng gương mặt kênh kiệu chọc tức năm người, điều đó không khỏi khiến năm người tức giận lên. Nếu năm người còn biết nàng được Vô Thường cho vàng thì có khi còn tức đến vỡ mặt.

Nữ nhân đáng đẹp dẫn Vô Thường đi đến một bảng sơ đồ các quầy dược, phòng dược của Dược Các mà đáng lẽ nếu hắn không cho nàng một ít tiền thì nàng chỉ dẫn hắn vào đây và bỏ mặt hắn tự xem, tự chọn.

Nàng nhìn xuống hỏi hắn.

-Quý công tử chả hay đến đây là tham quan hay muốn mua dược vật, đỉnh lò, các dụng cụ chứa đựng?

-Dĩ nhiên là cả ba òi.

Vô Thường mắt lè tiêu tẩu đáp.

-Ừm, vậy công tử ngài muốn mua thứ gì trước.

-Dẫn ta đến nơi bán đỉnh lò đi, ta cần mua cái loại tốt nhất cho cha ta a.

-Ừm, xin công tử đi theo ta.

Lần nữa được bàn tay trắng mịn dặt đi, Vô Thường bên cạnh mắt cười hí hí không ngừng, bàn tay còn lại cũng không ngần ngại nhét thêm thỏi vàng vào tay nữ tử để được dùng hai tay nhỏ vuốt ve bàn tay nóng bỏng, êm ái của nàng.

-Ai nha, công tử ngài rất hồng thật thà nha!

Một tay cầm dược vàng, một tay được sờ mó ngứa ngáy, nữ tử đáng đẹp hiện một rạng mây hồng khá đậm đặc. Nếu lúc này Vô Thường mà là thiếu niên trai tráng chắc nàng đã mạnh bạo ngã vào l-ng ngực hắn mà quyến rũ dục vọng dong đưa.

Nàng làm tiếp thị cho Dược Các cũng chỉ vì tiền nuôi sống ba mẹ già, thế lên chỉ cần có tiền nhiều thì ngủ với một nam nhân xa lạ chẳng là chuyện to tát gì. Và lại cảm giác dục tiền dục tử khi hai người kết hợp lại, nàng cũng rất nhớ nhung.

Hai người cứ thế kề kề, sát sát tay trong hai tay cho đến khi trải qua ba căn phòng và sáu quầy dược vật, nữ tử đáng đẹp liền dặt hẳn đi vào một căn phòng chuyên cất giữ các loại đỉnh từ to cho đến nhỏ, từ chất lượng thấp đến chất lượng cao.

Lúc này nàng cũng không đợi Vô Thường hỏi gì, nàng tự chủ động đi đến một chiếc đỉnh lò cao 1m, rộng 2m đứng trên một cái bục cao nhất trong phòng có ít người mà giới thiệu cho hắn.

-Nếu quý công tử muốn mua một chiếc đỉnh hạng sang nhất thì công tử cứ bỏ mặc tất cả những chiếc đỉnh dưới kia, công tử chỉ cần hướng sự chú ý đến chiếc đỉnh quý giá nhất này.

Giọng nàng khá cao nên rất nhanh đã hấp dẫn hai vị trung niên Linh Nhân cảnh khác đang xem xét các đỉnh lò và cả trung niên Linh Nhân cảnh trực quản phòng, khiến họ đều cùng nhau nhìn về.

-Đây là một chiếc đỉnh lò,à nghe đồn rằng đã được một vị Luyện Khí hai sao (Linh Sư cảnh) chế tác, nó được...

-Ô kè, ta lấy.

Bề ngoài thì đột ngột cắt ngang lời nữ tử, miệng thì đầy khí thế hùng hổ muốn mua, còn bên trong hắn lại âm thầm mừng.

“Toàn mấy cái đỉnh lò dùng cho Linh Nhân cảnh, cùi thì đừng hỏi. Mà chắc cũng tại Châu Nam thành chỉ le que vài Linh Sư cảnh nên đồ dùng cho Linh Sư, nhất là còn nghiêng về luyện đan, luyện dược lại càng không có a, khổ”.

Tính toàn bộ Châu Nam thành to lớn, không nói đến các tổ chức khủng bố tiềm ẩn thì chỉ có được chưa đến mười người Linh Sư cảnh, và lại Linh Sư

cảnh nơi này cũng rất hiếm người am hiểu thêm các loại sức mạnh khác như trận pháp, luyện đan, chế phù... nên các bộ dụng cụ được các tổ chức tiềm ẩn bán đều không có trình độ vượt quá Linh Nhân cảnh đỉnh phong.

- Vậy không biết thanh toán như thế nào?

- A... vậy, vậy mời quý công tử đến đó quầy quản lý để thanh toán.

Mặc dù vị nữ tử đáng đẹp rất há hốc mồm, á khẩu thì nghe Vô Thường ngay lập tức đã muốn mua khi chưa biết hết thông tin về chiếc đỉnh, nhưng sự ngạc nhiên của nàng không tồn tại lâu vì nàng biết hẳn là người của đấu trường Phong Ba, và lại tiền vàng cho nàng như ném rác cũng đã hiểu hẳn giàu có. Thế nên chỉ hai giây sau nàng liền chỉ về hướng bàn người trực quản phòng đỉnh lò để hẳn làm giấy tờ mua bán.

- Ô kìa.

Nháy mắt lé đá lông nheo với nữ tử đáng đẹp, Vô Thường lập tức tung tăng bước đến quầy quản lý của một vị trung niên Linh Nhân cảnh khá mạnh mẽ với 34 sợi xích.

Hắn nói.

- Chào thúc thúc, ta muốn mua cái đỉnh lò đó, không biết phải làm sao đây?

Vô Thường biết, trên cái thế giới mà lấy sức mạnh làm đầu thì tất cả các vật phẩm có liên quan đến sức mạnh đều phải được trao đổi vật phẩm bằng vật phẩm chứ không thể mua bán bằng tiền bạc phàm nhân. Tuy nhiên lại cũng khác xa so với trong truyện, thế giới mà hắn có mặt lúc này không hề lấy linh thạch làm đồng tiền cơ sở vì linh thạch quá quý hiếm, do vậy nên Vô Thường phải hỏi để biết cách giao dịch chính xác.

“Người của đấu trường Phong Ba, bắt quá sao lại không có tu vi gì nhỉ?”

Trong lúc Vô Thường đi đến thì vị trung niên Linh Nhân cảnh trực quầy đã quan sát và phát hiện lệnh bài thành viên đấu trường treo tại eo hắn, đồng thời cảm nhận khí tức tu vi hắn nhưng không thể cảm nhận được. Dù rất ngạc nhiên, trung niên vẫn hỏi ngược lại hắn.

- Tiểu tử, ngươi hẳn là lần đầu mới đến Được Các và cũng là lần đầu mua sắm ở các thế lực buôn bán đi?

- Vâng, đúng vậy.

- Nếu vậy thì ngươi cầm quyền sách này xem đi.

Vị trung niên trực quầy lấy trong hộc bàn ra một quyển sách mang tên “Tiền tệ thông dụng trong mua bán” đưa cho Vô Thường, sau đó lại nói.

- Ngươi ra ngoài ngồi ở ghế hàng chờ mà đọc, khi nào hiểu hết rồi thì quay lại đây trao đổi chiếc đỉnh.

- Vâng.

Nhận quyển sách, Vô Thường cũng nhanh chóng tiến ra hành lang các dãy phòng rồi ngồi ở ghế hàng chờ bên cạnh đọc sách, trong khi đó thì nữ tử đáng người đẹp kia đã bị trung niên trách mắng, đuổi về chỗ làm việc bên ngoài cửa ra vào.

- Được quy thành “điểm phiếu” ư? Được rồi, vậy thì để xem nào...

- Điểm phiếu do năm tổ chức lớn nhất trong Phá Vân tinh cầu tạo thành và đảm bảo.Ồ, ra tinh cầu ta đang sống tên là Phá Vân.

- Đầu tiên, một tu luyện giả muốn có được điểm phiếu thì phải đến một trong các chi nhánh của năm tổ chức lớn kia bán vật phẩm, khi đó họ sẽ có những điểm phiếu đầu tiên có chứa con dấu đặc biệt, không thể giả mạo của hiệp hội năm tổ chức.

- Điểm phiếu...

Điểm phiếu là một tờ giấy có chất liệu đặc thù, được khắc vào những con số tương ứng với mệnh giá tương đương của các loại vật phẩm từ cấp bậc Linh Nhân cho đến Đế cảnh. Chúng được phân chia thành.

Dùng cho Linh Nhân cảnh từ chưa phân tầng đến phân tầng 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 viên mãn (đỉnh phong).

Điểm phiếu loại này có màu trắng, mực đen với tổng cộng 11 mức tương ứng với các mức phiếu điểm: 1, 10, 100, 1.000, 10.000, 100.000, 1.000.000, 10.000.000, 100.000.000, 1.000.000.000, 10.000.000.000 điểm.

Dùng cho Linh Sư cảnh từ chưa phân tầng đến phân tầng 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 viên mãn đều có mức điểm tương tự Linh Nhân cảnh, nhưng điểm phiếu loại này lại sẽ có màu trắng, mực xanh.

Dùng cho Tông cảnh tương tự với giấy trắng, mực vàng kim.

Dùng cho Tướng cảnh là giấy đen, mực trắng.

Dùng cho Tôn cảnh là giấy đỏ, mực vàng.

Dùng cho Đế cảnh là giấy xanh, mực đỏ.

Đó là chỉ đối với các dược vật và tài liệu chế tạo căn bản. Còn các dược vật, tài liệu đặc biệt hay các thành phẩm, thì lại có mức giá khác.

-Tóm lại thì giống tiền giấy nhưng phân chưa theo màu sắc. Và màu sắc cao hơn có thể đổi giấy màu sắc nhỏ hơn, nhưng nhỏ thì không thể đổi ra lớn.

-Quá đơn giản, may là bộ máy đã chuẩn bị từ trước.

Biết trước thế nào cũng phải có vật phẩm hy sinh nên ngay từ khi còn tại trong mảnh đại lục thần bí, những món bảo vật cùi nhất chỉ dùng cho Linh Nhân, Linh Sư cảnh đều đã được Vô Thường gom chung vào một chiếc giới nhân để chuẩn bị tình huống như thế này.

-Ra đi nào.

Từ chiếc giới nhân kỳ lân đang đeo, Vô Thường khẽ đưa vào một luồng ý niệm thì một chiếc nhẫn trông vô cùng bình thường xuất hiện trong bàn tay hắn.

-Tốt.

Đeo chiếc nhẫn vào ngón trỏ trông rất lỏng lẻo, hắn lần nữa quay vào căn phòng chuyên bán các loại đỉnh lò luyện đan.

Đến bàn trực, Vô Thường đặt nhẹ trả lại quyển sách cho vị trung niên liền trong mắt lé nói.

-Chào thúc thúc, vậy ta cũng có vài món bảo vật muốn đổi ra phiếu điểm, không biết nên làm cách nào a.

-Thế thì ngươi đi đến phòng kiểm định cũng đồng thời là phòng chúng ta thu mua tài vật, nó cách đây ba căn phòng, hướng bên phải, trước cửa cũng có treo bảng “kiểm định và thu mua”.

-Vâng.

Tiếp thu chỉ dẫn, Vô Thường lập tức rời đi.

Gần 20 giây sau, Vô Thường bước đến một căn phòng đang mở toang, bên trong có gần 20 người bao gồm 5, 6 vị Linh Nhân cảnh và các thiếu nam thiếu nữ Phạm Nhân cảnh đến từ các gia tộc có Linh Nhân cảnh tọa trấn đang xếp hàng để bán, mà cũng có thể nói là quy đổi các tài vật thành các phiếu điểm để mua sắm những thứ cần thiết.

Hắn bước vào phòng và cũng tương tự đứng xếp hàng như người khác, rảnh rỗi hắn cũng chú ý lắng nghe những người phía trước bàn tán. Bắt đầu từ một thiếu nữ khá xinh xắn.

-Gi hã, Huyết Linh Thảo này rõ ràng là linh thảo cấp 1 trung đẳng chuyên dùng cho Linh Nhân cảnh tầng 1, 2, 3, thậm chí là tầng 4 vậy mà chỉ được có 1 điểm thôi á?

Linh dược có phân chia theo cấp bậc từ cấp 1 đến cấp 6. Trong mỗi cấp loại chia theo sơ đẳng ứng với chưa phân tầng, trung đẳng ứng với tầng 1, 2, 3, cao đẳng ứng với tầng 4, 5, 6, thượng đẳng ứng với tầng 7, 8, 9 và tinh đẳng ứng với đỉnh phong (viên mãn).

-Dược Các chúng ta trước giờ đều rất phân minh trái phải rõ ràng, bộ kiểm định cấp bậc đã cho ra kết quả cấp 1 sơ đẳng thì là đúng là cấp một sơ đẳng. Ngươi nếu không đổi thì mời về cho, đừng đứng ở đây làm mất thời gian của người khác, nếu không đừng trách Dược Các chúng ta không nể tình.

-Người kế tiếp!

-Khoan khoan, ta đổi, một điểm thì một điểm. Hứ!

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Dược các - Tiền tệ (2)

Tiếp đó lại đến một lão nhân đầu tóc bạc phơ.

-Nà nì? Hôm trước ta mua ở Dược Các các ngươi rõ ràng là Linh dược cấp 1 cao đẳng mà giờ ngươi lại nói là trung đẳng?

-Vậy sao? Vậy ngươi tên gì, mua ngày nào, tháng nào để ta tra sổ sách.

-Ồ... ơ... ta quên rồi, tóm lại là ta có mua...

-Biến đi. Ngươi còn ở đây làm trò cản trở công việc làm ăn của chúng ta thì đừng trách. Ngươi có tin hay không Được Các chúng ta cầm cả dòng họ nhà ngươi đến mua linh dược?

-Ế... ế, chắc tại lão già rồi nên nhớ nhầm, giờ ta nhớ ra rồi, đây đích thị là linh dược cấp 1 trung đẳng dùng cho Linh Nhân tầng 3 a, nó là ngàn điểm, một ngàn điểm, he he...

Tiếp đó lại đến một vị nam tử khoảng 23 tuổi khá đẹp trai.

-Lần này Tham gia nhà ngươi lại muốn quy đổi bao nhiêu vật phẩm đây hả?

-Vẫn như cũ thôi thưa tiền bối, lần này nhà vẫn bối sau tích góp ba tháng liền mạng cũng đã được 45 linh dược cấp 1 sơ đẳng và 5 gốc linh dược cấp 1 trung đẳng, tất cả vẫn bối đều xin được quy đổi thành phiếu điểm hết ạ.

-Ừm, vậy ngươi đợi ta một chút để ta kiểm tra rõ ràng chúng chuyên dùng cho Linh Nhân cảnh tầng mấy.

-Vâng.

Chỉ hai mươi giây sau.

-Xong rồi, phiếu điểm gốc của ngươi tổng cộng là 1255 điểm, cộng thêm 5% vì ngươi là người quen, vậy tổng tất cả là 1318 điểm đã làm tròn số. Rồi, cầm lấy tờ giấy xác nhận này qua phòng “phiếu điểm” để lấy phiếu điểm.

- Vâng, vẫn bối cảm tạ Được Các ưu ái.

-Ừm, người tiếp theo.

-...

Thời gian lại qua thêm 10 phút thì rốt cuộc cũng đến lượt của Vô Thường, may mắn là không có các tình huống như trong truyện tự xưng có thằng “đầu gấu” hay kẻ “quan hệ rộng rãi” chen hàng, đẩy hẳn ra sau.

Vừa tiếp cận bàn trực của một vị trung niên Linh Nhân cảnh tầng 7 tầm 40 tuổi với hai phầu ria mép xoắn tròn vênh lên trên gương mặt, hẳn hỏi.

-Chào thúc thúc, không biết ta lấy thứ khác mà không phải linh dược ra có quy đổi phiếu điểm được không?

-Được, miễn là ngươi dùng ý tuổi nhỏ hỗn láo, ném đến những phế phẩm chẳng khác gì cục đá, viên gạch thì bộ kiểm định cấp bậc này của chúng ta đều kiểm tra được chính xác cấp bậc rồi quy thành điểm phiếu cho ngươi.

-Vâng, vậy phiền thúc thúc đợi ta một chút.

Cố ý một tay đặt lệnh bào thành viên đầu trường Phong Ba để nhờ lên bàn, Vô Thường xòe hai bàn tay nhỏ rồi bắt đầu động ý niệm.

“Người của đầu trường Phong Ba, đã thế lại còn không có khí tức tu vi? Không biết có phải giả mạo không đây...”.

Trung niên ria xoắn vênh thoảng liếc mắt đến lệnh bài liên nghi hoặc khi mà bình thường thì không có bất kỳ thành viên nào của đầu trường lại không có tu vi, dù là một đứa bé 5, 6 tuổi, thế nhưng tên tiểu tử trước mặt lại giống như một người phàm thể tục không chút sức mạnh, điều đó không khỏi dễ khiến người khác nghi ngờ.

Bất quá ngay tại lúc này, Vô Thường sau khi động ý niệm và lấy ra một vật phẩm từ trong giới nhẫn liền đã khiến trung niên ria vênh được sáng tỏ những khuất mắt trong lòng.

“Không phải tu luyện giả thì không thể sử dụng giới nhẫn. Xem ra tiểu tử mắt lé này đã có một biện pháp hoặc bảo bối che giấu khí tức, chẳng hạn... bộ đồ hắn đang mặc”.

Cộc.

Đặt một thanh kiếm thỉnh thoảng lại tỏa ra một tia hàn khí lên bàn, Vô Thường mắt lé cười cười, nháy nháy nói.

-Thúc thúc thông cảm, lúc ta đi ra ngoài chơi thì cha ta chỉ cho toàn mấy thứ đồ nghề này nên hé hé, ờ, còn vài món nữa, thúc thúc đợi chút.

Tiếp đó hẳn lại lấy ra một quyển sách, hai chiếc chiếc áo giáp, một cái cung và con dao nhỏ đặt lên bàn.

Đối diện, vị trung niên ria vênh nhìn sáu món đồ vật mà bắt đầu có cảm giác giật mình.

“Sáu món này tất cả đều tỏa ra khí tức mạnh mẽ, thậm chí còn khiến ta có một tia sợ hãi, vậy thì chắc hẳn là dùng cho Linh Nhân cảnh đỉnh phong trở lên”.

“Một tiểu tử lại mang theo những món đồ này, và lại cha trong lời tiểu tử nói cộng với đầu trường Phong Ba, chẳng lẽ hẳn là con trai của vị hội trưởng đầu trường Phong Ba? Có lẽ chỉ như vậy thì tiểu tử mới sở hữu được những món đồ này”.

“Mà cũng không đúng, nếu vậy thì sao lão không cho hẳn luôn phiếu điểm để hẳn sinh hoạt, vui chơi? Haizzz, thôi kệ, một người”.

-Mời thúc thúc định giá.

-Được, vậy người đợi trong giây lát.

Nói rồi, vị trung niên râu vênh cầm lấy sáu loại vật phẩm của Vô Thường đặt lên một chiếc gương to lớn nằm ngang bên cạnh, tiếp đó liền chỉ ngồi chờ những con số mà chiếc gương chuẩn bị hiện lên.

-...

Tám giây sau, một hàng các con số bắt đầu hiện ra trên một góc của chiếc gương, đồng thời một hàng chữ nằm bên dưới sáu vật phẩm cũng nhanh xuất hiện.

Lại qua thêm 12 giây, một hàng các con số đã hoàn chỉnh thành một dãy số, chữ nghĩa phân tích từng món cũng hoàn thiện, bao gồm

Linh Giáp dùng cho cấp bậc Linh Nhân cảnh đỉnh phong, điểm 43.000.000.000.

Linh Giáp dùng cho cấp bậc Linh Nhân cảnh đỉnh phong, điểm 52.000.000.000

Linh Dao dùng cho cấp bậc Linh Nhân cảnh tầng 9, điểm 9.000.000.000.

Linh Kiếm dùng cho cấp bậc Linh Nhân cảnh đỉnh phong, điểm 48.000.000.000.

Linh Cung dùng cho cấp bậc Linh Nhân cảnh đỉnh phong, điểm 73.000.000.000.

Một bộ Linh cấp sơ đẳng Công pháp Mộc hệ, điểm 92.000.000.000.

Tổng cộng số điểm là 317.000.000.000 điểm.

“Quả nhiên chỉ toàn đồ giành cho Linh Nhân cảnh đỉnh phong, tiểu tử này hết 9 phần đúng là con của vị hội trưởng thần bí kia”.

Nhìn vào số điểm, trung niên râu vênh tuy là có chút giật mình dù cho đã biết trước điều đó, nhưng trong đầu hẳn hoàn toàn không có một tia ý niệm tham lam, chiếm hữu gì với đối những món đồ này.

Lựa chọn công việc rời xa quê hương để nghe theo chỉ thị của các vị đại nhân trên cao đến Châu Nam thành trú ngụ. Hẳn đã không còn màn gì danh lợi hay con đường cường giả phía trước mà chỉ mong ngày qua ngày có cuộc sống yên bình và có được những đồng tiền lương, tài nguyên gửi về gia đình để bồi dưỡng những thiên tài nhỏ tuổi. Do vậy, hẳn đã không còn cảm giác ham muốn tham lam gì, sáu vật phẩm này hẳn chỉ xem như đồ vật bình thường.

-Xẹt xẹt...

Viết nhanh dãy số 317.000.000.000 vào một tờ giấy rồi đóng dấu xác nhận, trung niên râu vênh đưa cho Vô Thường.

-Tổng cộng là 317 tỷ điểm, người qua phòng “phiếu điểm” cách đây một căn phòng, nằm ở bên đối diện mà lấy phiếu điểm cho bản thân.

-Cảm tạ thúc thúc, ta đi đây.

Lấy tờ giấy, đeo lại lệnh bài, Vô Thường mất lệ tung tăng hí hửng đi ngang qua những ánh mắt đàng trước như lang, như sói đang nhìn hẳn với vẻ cực độ thèm thuồng đến chảy dãi nhưng không kẻ nào đủ ngu để lên kế hoạch cướp đoạt, hẳn bước ra khỏi phòng.

Mất chừng 12 phút sau, Vô Thường sau một hồi chờ đợi lấy phiếu điểm khiến toàn bộ người có mặt tại phòng đều phải một hơi kinh hãi, hẳn đã nhanh chóng quay trở về căn phòng bán lò đỉnh khi hai, ba người xem hàng lúc trước cũng đã rời đi.

Nơi này chỉ còn duy nhất hai người là hẳn và vị trung niên trực phòng.

-Chào thúc thúc, chúng ta gặp lại.

Đứng trước bàn trực của vị trung niên Linh Nhân cảnh, Vô Thường mất lệ nháy nháy như đang đá lông nheo tình tứ nói.

Cảm thấy quá nhức mắt với tên tiểu tử trông không hề khác một tên tiểu đâm tặc mất lệ là mấy này, vị trung niên cũng không cần đợi hẳn hỏi mà nói ngay giá của chiếc đỉnh lò màu đỏ đồng kia.

-Giá của nó là phiếu điểm màu trắng, mực đen với số điểm là 78 tỷ điểm.

-78.000.000.000 điểm à...

Miệng khẽ nhắc lại số tiền, trên tay Vô Thường liền xuất hiện một sấp vải tờ giấy màu trắng, mực đen nằm trên tay.

Trong đó, có chiều rộng 10cm, dài 15cm, là hai tờ được khắc những con số đại diện cho mệnh giá 100.000.000.000 cùng với dấu ấn mộc lấp lánh 5 màu sắc kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Có chiều rộng 8cm, dài 13cm là mười một tờ được khắc những con số mệnh giá 10.000.000.000 cùng dấu ấn.

Có chiều rộng 5cm, dài 10cm là bảy tờ được khắc những con số mệnh giá 1.000.000.000 cùng dấu ấn.

Hắn bắt đầu đếm

-1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10.

-1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, mười...

-Đây, còn dư tặng luôn cho thúc thúc.

Bất chợt lấy ra tờ mệnh giá 100.000.000.000 đưa cho vị trung niên trực phòng mà không cần thời tiền.

Vô Thường lập tức chạy sang chiếc đỉnh rồi thu vào nhẫn giới, tiếp đó hắn liền rời đi khỏi phòng trong khi vị trung niên còn đang ngỡ người tại chỗ tự nhầm

-78 tỷ, cho ta 100 tỷ, dư ra 22 tỷ.

-Ồ, tiểu tử, đó, cho ta, còn lại, 100 tỷ, không, 22 tỷ điểm, ơ 78 tỷ điểm, điểm phiếu...

-...

Ở bên ngoài hành lang, Vô Thường bắt đầu có chút tính toán.

-Công việc tiếp theo là mua vật liệu đựng đan dược, linh dược hay đến mua nguyên liệu để luyện đan, chế dược?

-Nếu mua đồ đựng, vậy có khi nào ta chạy qua mua nguyên liệu đã được họ tặng kèm vật chứa?

-Mơ đi cung, tốt nhất qua mua đồ đựng trước.

Quyết định như vậy, Vô Thường dạo bước nhanh qua các loại ngã rẽ trong hành lang, mắt thì không ngừng liếc lên những chiếc bảng phòng để xem xét, truy tìm phòng bán các vật phẩm chứa đựng, giúp nguyên vật liệu không bị soái mòn dược lực khi để lâu.

-Bên phải, căn phòng thứ tư.

May mắn khi đi đến một ngã rẽ lớn thì hắn thấy được bản đồ toàn cảnh lầu một của Dược Các, thế là hắn lập tức đi nhanh qua.

Vài giây sau, Vô Thường vừa bước vào căn phòng có chút lớn hơn so với căn phòng lò đỉnh thì vội bật thốt lên.

-Quoa... không khác một chút gì luôn, ừ, trừ việc là có nhiều người tham quan hơn một tẹo.

Trước khi đến phòng, Vô Thường đã từng mong chờ, hình đến những hình ảnh của mấy em thiếu nữ xinh đẹp, ăn mặc gọi cảm đứng trực quầy, giới thiệu từng sản phẩm chứ không phải mấy lão nhân cả trăm tuổi mà cứ giải bộ làm trung niên đứng quầy như ba phòng trước. Nhưng không ngờ thực tế lúc nào cũng đau thương.

Căn phòng thứ tư hắn đến này, ngoài đặc điểm có tầm 6 người tham quan xem xét từng chiếc lọ, khay, giỏ, bình,... được đặt trong các tủ gỗ thì không chẳng có gì khác lạ, người đứng trực phòng, chịu trách nhiệm bán vẫn là một vị trung niên ngũ tuần với tu vi Linh Nhân cảnh tầng 8.

Bước vào phòng này, Vô Thường cũng không nhiều lời hỏi han, hắn trực tiếp đảo một vòng các vật phẩm để lựa tư cần mua.

-Trú Đơn Bình, có thể giữ đan dược không tiêu thất dược lực trong vòng một tháng, giá 1.600 điểm

Cầm trên tay một tờ giấy đặt ngay bên cạnh chiếc bình cao chừng 20, 22cm đọc nhanh, Vô Thường vội bỏ xuống.

Hắn cảm thấy khó khăn trong lòng “đêch, nơi này chắc có vào trăm loại vật dụng chứa đồ, mỗi lần cầm giấy giới thông tin về chúng đọc lên cũng mất năm giây, chưa kể thời gian đi qua đi lại. Thôi, cần gấp một cách khác cho nhanh, gọn, lẹ”.

Thế rồi Vô Thường lập tức đi đến bàn trực, hắn lấy ra phiếu điểm mệnh giá 1.000.000.000 nhẹ đưa đến vị trung niên ngũ tuần cùng lời nói bình dân.

-Thúc thúc, ta đang rất cần vài túi đựng có thể bảo quản dược liệu tốt nhất. Vài chiếc bình, hũ, nồi hay thúng, chảo các loại có thể bảo quản dược dịch

tốt nhất. Vài cái xô, chảo, bình hoặc những thứ có chức năng bảo quản được đan được tốt nhất. Mong thúc thúc trợ giúp cho ta a.

-Giúp, dĩ nhiên ta phải giúp chứ, ta trước giờ nào không giúp ai bao giờ.

Hết sức mừng rỡ đến sung sướng, trung niên ngũ tuần (50 tuổi) vội thu nhanh tờ phiếu điểm Vô Thường đưa vào ống tay áo rồi lập tức rời chỗ, dẫn Vô Thường mau lẹ đi qua một bên.

Đến trước một gian kệ gỗ chỉ toàn những chiếc bình màu mè hoa lá hẹ, trung niên ngũ tuần chỉ tay vào chiếc bình cao 30cm, rộng tầm 10cm màu lục bích và có “xâm trổ” một vài con hạc đang bắt cá nhỏ trong đồng bùn lầy nằm ở vị trí cao nhất của kệ. Lão nói.

-Đây là Hạc Bắt Cá Bình, nhìn hoạt tiết ở thân bình ngời cũng rõ vì sao nó có tên như thế, nhưng đừng quan trọng cái tên, điều trọng ở đây là cái bình này được chế tác từ một mảnh ngọc đã bị nhiễm linh khí nên nó có thể bảo quản tốt tất cả các loại đan dược, dược dịch, thậm chí là nguyên vật liệu nếu bỏ vừa vào đều được, thời gian kéo dài lên đến ba năm. Nếu vượt quá thời gian thì cứ một năm tiếp theo nó sẽ mất một phần dược lực, ừm, vượt quá ba năm thì tất cả tan thành mây khói, mọi thứ đều trở thành phế phẩm.

Đan dược, dược dịch hay nguyên vật liệu đều sẽ “héo” theo thời gian, một chiếc bình, lọ được chế tác từ nguyên liệu đặc thù, cộng thêm bàn tay của những Linh Nhân cảnh nhà nghề sẽ giúp đan dược, dược dịch chậm lại vô số lần “héo”.

Tại trong mảnh đại lục thần bí Vô Thường có nhặt được vài món và cũng đã dùng để chứa tất cả tài nguyên, đan dược, linh thảo,... hần có. Mua đồ lúc này chỉ là do hết chỗ chứa và một phần nhằm che mắt người.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Dược các - Tiền tệ (3)

- Thế khi ta bỏ lẫn lộn các đồ vật vào thì nó có hư không thế?

-Có, tất nhiên là có rồi.

-Á đù, vậy thôi đi. Thúc thúc, người hần cũng biết...

Vô Thường đưa một ngón tay cái lên biểu thị.

-Đan dược chỉ to như ngón cái của ta thôi, đâu cần phải có cái bình to chà bà như vậy.

-Hãy gia, cái này người không có đựng đan thì người đựng dược dịch a, to chừng này chắc là đựng được cả lít, rất phù hợp cho các loại dịch tẩy tủy, luyện thể nha. Đem về ủ rượu cũng được mà.

-Ồ ha.

Như là ngộ ra chân lý, Vô Thường gật đầu liên tục.

-Mua, mua, giá bao nhiêu.

-Đợi ta chút... cái này giá 12.000 điểm.

-Ta lấy. Vậy nhờ thúc thúc tìm cho ta hai mươi cái lọ có chất lượng giống hoặc gần giống nhưng kích thước nhỏ gấp đôi cái bình lớn này nha.

-Được, người cứ qua bên kia đứng đợi, một lát là xong ngay.

-À mà thúc thúc sẵn lòng kiểm giúp ta vài loại hộp, rương chung hoặc riêng có thể chứa mấy chục loại linh thảo khác nhau nhé.

-Được được, người cứ thông thả qua bên kia chờ, ta sẽ làm xong ngay thôi.

Mừng rỡ đáp lời liên tục như gà đang nhặt xương vì nếu hàng bán được càng nhiều thì càng được Dược Các thưởng lương nhiều, thế nên trong khi Vô Thường đứng dựa lưng vào vách nhắm mắt lé thì trung niên ngũ tuần liền như một con gió lúc bay qua chỗ này, lúc bay qua chỗ kia, vô cùng vô tận lần áp những thiếu nam, thiếu nữ, người trưởng thành, trung niên và lão ầu đang mãi mê tính toán tiền bạc có đủ mua những thứ cần thiết.

Năm phút sau.

Cạch!

Đặt một chiếc rương nhỏ có thể chứa từ bảy đến mười loại linh dược xuống một đồng các loại đồ vật rương, thùng, trung niên ngũ tuần không một chút gì mệt mỏi mà nói với Vô Thường một mắt lé.

-Người có cần kiểm lại không?

-Không cần, ta tin tưởng thúc thúc mà. Vậy giá tổng là bao nhiêu vậy thúc thúc.

-Giá tổng là 334.000 điểm phiếu.

-Vâng.

Vô Thường lấy ra một tờ phiếu điểm mệnh giá 1.000.000.000 đưa cho trung niên ngũ tuần, hắn nói.

-Còn dư lại là ta cảm tạ thúc thúc trợ giúp, thúc thúc đừng từ chối khiến ta buồn phiền.

-Haizz, lão ta nào dám từ chối lòng tốt chứ, không nhận thì thật... ta cũng rất tội lỗi khi khiến một chàng trai trẻ buồn phiền.

Bề ngoài thì nghiêm túc nói vậy, nhưng kê từ lúc hai tai trung niên ngũ tuần nghe hết lời Vô Thường nói thì đã nhanh nhẹn bỏ phiếu điểm vào ống tay áo. Còn số tiền bán hàng lát nữa cộng trừ vào sổ sách sau.

-À mà thúc thúc, chỗ này có vận chuyển đồ đạc đến tận nhà không? Chứ gần năm mươi cái rương có to có nhỏ này mà để tiểu tử ta tự tay đem về chắc đến ngày đâm trâu luôn.

-Có, tất nhiên là có rồi, người mua nhiều như vậy mà.

Mặc dù không hiểu “đến ngày đâm trâu” là gì nhưng đại khái trung niên vẫn biết điều Vô Thường muốn nói là gì, hắn nói.

-Hiện tại bây giờ người còn muốn mua gì nữa không, nếu không ta liền kêu người dẫn người đến khu vận chuyển, chờ cả người và hàng về đến nhà.

-Áy, thế thì đợi ta mua nốt một đồng dược liệu rồi lại tính. À thúc thúc, khi mua dược liệu thì có cho luôn vật đựng không nhỉ, hay là tự mua tự cất?

-Tất nhiên là tự cất. Vậy người muốn mua dược liệu như thế nào, nói ra để ta thử tính toán giúp người.

-Ồ...

Khẽ suy ngẫm vài giây, Vô Thường nói.

-Ta muốn mua ba phần nguyên liệu để chế tạo Tội Thẻ Đan tầng 4, ba phần nguyên liệu chế tạo Thăng Cấp Đan dùng cho Linh Nhân cảnh tầng 4, ba phần nguyên liệu Định Nhân Đan, ba phần chế luyện Dịch Thể tầng 4, ba phần nguyên liệu Tẩy Dịch Thủy cũng tầng 4, và muốn tham khảo một vòng các loại linh dược, thảo dược, dược liệu để xem thế nào, có thể cũng tiện tay mua vài loại.

-Ồ, thế người là Đan Sư, Dược Sư à? Không thì sao mua nhiều như vậy a.

Trung niên ngũ tuần nghe xong liền có chút nghi hoặc, tên tiểu tử này không hề có chút khí tức sức mạnh nào ngoài danh hiệu thành viên của đấu trường Phong Ba thì chỉ được cái nhiều tiền và ngu ngốc, một đứa con phá gia chi tử, hắn mua về định ủ mấm chúng chẳng?

-À há, cái này là mua cho cha ta, chắc chắn là mua cho cha ta, chứ tiểu tử ta nào có năng lực gì đâu thúc thúc.

-Ta cũng nghĩ như vậy, chứ người nhỏ xíu như thế này... mà được rồi, nếu người muốn mua nguyên liệu và tin tưởng lão đầu ta thì ta sẽ trực tiếp liên hệ với phòng bán dược liệu, lấy về cho người tổng cộng 15 phần dược liệu, người thấy thế nào?

-Tin tưởng, tiểu tử ta quá trời tin tưởng thúc thúc luôn, thúc thúc cứ lấy cho ta 15 phần tốt nhất.

-Được, ta sẽ lấy cho người 15 phần thượng đẳng nhất, tuy nhiên giá của chúng sẽ gấp 5 lần so với bình thường, người chấp thuận không?

Cùng một cây dược thảo thì đều sẽ có cây tốt và có cây xấu.

Cây xấu sẽ làm giảm tỷ lệ đan thành, dịch thiện (hoàn thiện), đồng thời cũng hạ thấp đi hiệu quả khi phục dụng.

Còn cây tốt, nếu là loại tốt trên mức đã quy định về luyện chế đan – dịch đó thì sẽ tăng tỷ lệ và tăng hiệu quả phục dụng.

Do vậy nên 15 phần Vô Thường cần mua cũng có bốn loại gồm phần xấu có giá rẻ hơn quy định, phần bình thường, phần cao cấp có giá gấp ba lần và phần thượng đẳng có giá gấp năm lần quy định.

-Ồ... tổng bao nhiêu điểm phiếu vậy thúc thúc?

Sợ không đủ tiền tiêu, Vô Thường hỏi để sẵn tiện khi đi đến các phòng bán linh dược thì có ngang qua phòng “kiểm định và thu mua” sẽ ghé lại quy thêm phiếu điểm.

-Tổng ư... tổng... tổng ta không biết lắm, nhưng nếu ta nhớ không lầm thì một phần nguyên liệu chế tạo Tội Thẻ Đan thượng đẳng có giá là 100.000 điểm, mấy phần khác, trừ Định Nhan Đan chắc hẳn cũng tương tự nên tổng cho là 1.500.000 điểm, làm tròn là 2.000.000 điểm đi.

-Vâng, vậy thúc thúc cứ lấy cho ta 15 phần thượng đẳng.

-Ừm...

Lấy tay chỉ vào năm chiếc rương khá lớn, trung niên ngũ tuần nói.

-Sau khi lấy về ta sẽ cho vào năm rương lớn này, lúc ngời về kiểm tra thì cứ mở năm rương ra xem. Vậy được chưa?

-Được rồi a, cảm tạ thúc thúc, sau khi ta dạo một vòng liền sẽ quay lại đây để thúc thúc sắp xếp vận chuyển đồ đạc.

-Ừm, ta luôn chờ ngời tại phòng này.

Sắp xếp mọi chuyện êm xuôi, Vô Thường rời khỏi phòng, hẳn bắt đầu mò đến khu trung bày và cũng là nơi buôn bán các loại dược liệu.

Trải qua bảy căn phòng, ba ngã rẽ trong hơn 20 căn phòng đủ mọi chức năng của lầu một Dược Các, Vô Thường cuối cùng cũng đến một phòng bán dược liệu trong năm căn phòng thuộc khu buôn bán linh dược của Dược Các.

-Xi xào, ồn ào...

Chưa bước phòng, một bầu không khí náo nhiệt của một tốp người có số lượng trên 40 đã lan truyền âm thanh to tiếng từ phòng ra, điều này khiến Vô Thường bỗng chột cảm khái vui vẻ.

-Bà bán mấy cái phòng trước, gì mà le que mấy người, vắng nhưuuuu... chùa bà đánh. Nhộn nhịp thế này mới đúng là Dược Các giống trong truyện chứ.

Từ đầu tiến vào Dược Các cho đến hiện giờ, Vô Thường đã đi tổng cộng hơn 15 căn phòng trong Dược Các, nhưng cứ qua mỗi phòng và liếc vào hẳn đều chỉ thấy dưới 10 người tham quan, mua sắm, cao lắm là 20 người ở phòng nhận phiếu điểm, nó hoàn toàn không giống như những bộ truyện luôn đông đúc người ghé qua. Giờ thấy được một phòng gần 50 người với bầu không khí sôi nổi, nóng rực như chảy hội, điều đó khiến hẳn có chút gì đã vui tai, ấm lòng.

Bất quá thì lúc hẳn ở ngoài là một truyện, còn khi bước vào trong, thậm chí chỉ vừa đến cửa phòng thì lại là chuyện khác.

-Ta van xin công tử, van cầu công tử, ngài làm ơn cho ta Tai Ất Thảo để chữa bệnh cho nhi tử, ta có chết, có làm trâu ngựa suốt đời cho ngài ta cũng bằng lòng, công tử làm ơn...

Rất nhiều người đứng tại chỗ xi xầm tai nhau, bàn tán về ba người gồm một lão già già khom tằm 70 tuổi và đôi thiếu nam thiếu nữ, với thì anh tuấn phi phàm, nữ thì xinh đẹp rạng rỡ dù đã mang khăn che đi dung mạo.

-Thật tội nghiệp, đây là lão Hoàng cách ta hai căn nhà, hẳn được xem như là vị lão tổ Linh Nhân cảnh tầng 2 cuối cùng của Hoàng gia, một thế lực nhỏ giống như ta và ngời.

-Đâu, ngời rảnh quá nên mới kể sự tích của lão à? Cái ta đang thắc mắc lúc này chính là chuyện gì đang xảy ra, làm sao lão, một vị cường giả Linh Nhân cảnh lại ôm chân tên kia khóc lóc giữa thanh thiên bạch nhật như vậy, chứ ta đâu có cần ngời kể xuất thân của lão?

-Từ từ, cái gì cũng phải có ngọn nguồn mới ra đầu ra đuôi được a, giờ nghe ta kể lại này. Thật tội nghiệp, đây là lão Hoàng cách ta hai căn nhà, hẳn được xem như là vị lão tổ Linh Nhân cảnh tầng 2 cuối cùng của...

-Thôi thôi, ngời im lặng giùm một chút để ta nghe ngóng thông tin còn tốt hơn.

-...

Ở một bên khá, nơi có hai lão nhân cùng một bà già tám chuyện.

-Chuyện là con trai duy nhất của lão, ngời chỉ vừa đột phá Linh Nhân cảnh và là gia chủ đương nhiệm của Hoàng gia đã mắc phải một loại độc kỳ lạ cần phải có Tai Ất Thảo làm vật dẫn mới loại bỏ được độc tố ra khỏi ngời, nếu không ba ngày sau sẽ chết. Bất quá thì Tai Ất Thảo dùng cho Linh Nhân cảnh tầng 2 trở xuống vừa hết hàng, mà lão thì dù đã bán hết tài nguyên nhưng vẫn không đủ điểm phiếu để mua Tai Ất Thảo tầng 3.

-Thế là khi vị thiếu gia, tiểu thư kia vừa mới mua Tai Ất Thảo tầng 3 thì lão đó liền làm liều, chạy đến ôm chân ôm cẳng khóc lóc van xin đủ kiểu như lúc này đây.

-Vậy à, thế thì tuy có chút kỳ quặc nhưng nhìn chung cũng rất tội nghiệp.

-Là con trai, là gia chủ đương nhiệm duy trì một gia tộc, và là một vị Linh Nhân cảnh vô cùng quý hiếm được xem như trụ cột của cả gia tộc ấy vậy mà bị độc sắp chết, đây là tổn thất rất nghiêm trọng đấy, thậm chí là nguy cơ diệt tộc, bị tộc khác thôn tính nữa à.

-Haizzz...

-...

Tại nơi của ba người trong cuộc

-Tên dân đen tầng tiện này, người có biết bộ đồ ta đang mặc mua bao nhiêu tiền không mà dám vấy bẩn nó hả tên khốn khiếp!

-Cút đi!

Một chân thuận tiện lấy lực mạnh mẽ, con trai của Thành chủ bí ẩn (Thành chủ là tay sai của Hồng Mặc Thiên phái xuống quản trị thành, vệ quân thành hay những người gác cổng đều thuộc về thế lực Thành chủ này), Doãn Bằng, một Linh Nhân cảnh sơ kỳ vừa đột phá không lâu trước với độ tuổi vừa tròn 20 gây đầy sự khiếp hãi thế tục đã dụng lực đá thẳng vào ngực của lão nhân, khiến lão nhân lập tức ới máu bay ra một đoạn 5m phía sau.

-Ich.

May mắn là hướng của lão bay lại trùng hợp là cửa phòng, nơi Vô Thường đang đứng nên đã được hấn nhanh tay đỡ lấy, sức mạnh của hấn cũng một phần nhanh chóng truyền vào cơ thể lão để cứu về một mạng già đã gần như đi đến cửa tử khi cú đá ấy nhắm thẳng tim, đánh gãy xương sườn chọc vỡ động mạch chủ.

Nhờ sức mạnh của hấn, mọi vết thương của lão đánh dần khôi phục lại.

-Tĩnh dưỡng một chút đi.

Nhân nhật nói nhỏ vào tai lão già, Vô Thường mất lệ một tay liền chỉ vào mặt Doãn Bằng mắng lớn, âm thanh ảm chứa sự si nhục thì đừng hỏi vì sao nó nặng.

-Hãy da cái tên thú vật nhà ngươi, ngươi thật độc ác nha. Mẹ nó chứ, người ta ôm chân ngươi là mát sa cho chân ngươi, phải bụi cho chân ngươi, giữ sạch, giữ ấm cho chân ngươi vậy mà ngươi... vậy mà ngươi không cho người ta Tai Ất Thảo thì thôi còn đánh người ta nữa... đúng là cái đồ, cái đồ keo kiệt, đồ leo cái, đồ đàn bà.

-Nhìn tướng tá thì bảnh trai giống con bà hai bán chai chai nhà hàng xóm, ăn mặc đẹp dễ nhà giàu, bản thân lại cũng là thiên tài 20 tuổi đột phá Linh Nhân cảnh, vậy mà chỉ là vì một gốc Tai Ất Thảo ba que, rẻ rách lại keo kiệt, đã thương người nặng như vậy. Mẹ kiếp, ngươi có phải người giàu không vậy, hay chỉ là tên làm vườn thường hay hốt phân để bón cây đằng sau vườn nhà ta cái trang?

Tiếp đó cũng không để người kịp phản ứng trọn mắt, há mồm, Vô Thường mất lệ chộp tranh thủ cơ hội, liếc mắt đá lông nheo đầy tình tứ đối với thiếu nữ mang khăn che mặt ngay bên cạnh Doãn Bằng, người đó không ai khác mà chính là Vụ Hương Lan, đệ nhất mỹ nhân hiện tại của Châu Nam Thành.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Được các - Tiên tộ (kết)

- Tiểu thư, một người đẹp tựa thần tiên trên trời, thánh khiết còn hơn cả loài hoa trinh nữ tình khôi như nàng vì sao lại cặp kè với tên nhỏ mọn, đàn bà, hơi tý là đánh người như vậy.

Móc ra năm tờ phiếu điểm 1.000.000.000 ra thành quạt phe phẩy, Vô Thường mặc dù xấu trai nhưng quan trọng vẫn là thần thái phong độ nói với Vụ Hương Lan.

-Tiểu thư nhìn ta bề ngoài thì tuy có chút đẹp trai, nhỏ tuổi nhưng ta đã là Linh Nhân cảnh với thiên tư ngút trời, không những thế mà ta còn có lòng tốt hào hiệp, thích trọng nghĩa, trọng tình trọng hiếu, thờ cha kính mẹ. Nói chung, ta là một nam nhân rất, rất tốt.

Vô Thường tức thì nhìn qua lão già ban đầu đang bình ổn thương thế nói.

-Lát ngươi qua đó mua Tai Ất Thảo đi, tiền bạc cứ để bọn đại gia lo.

Sau đó hấn lập tức quay sang nói với Vụ Lan Hương nay đã là Linh Nhân cảnh sơ kỳ.

-Tiểu thư xinh đẹp, ta với nàng xem bộ xứng đôi vừa lứa, vì sao nàng không qua đây đứng với ta xem như người cùng một hội người tốt. Đứng bên ấy cùng với một tên đàn bà phế vật, đã thế lại còn nghèo kiết xác, nó thật sự rất làm mất thân phận cao quý của nàng.

-Ngươi là đang muốn chết!

Sau một hồi choáng ngợp trước tốc độ âm thanh mắg chữi cùng hành động phải nói là có một không hai của Vô Thường, nhất là hai từ “đàn bà”, Doãn Bằng nổi gân lớn trờng mắt giận dữ, khí thế Linh Nhân cảnh Hòa hệ bộc phát, toàn bộ đồng lúc kéo đến và chèn ép lên cơ thể Vô Thường.

Nếu không phải hấn vẫn còn đủ lý trí để không phá hoại quy củ của Dược Các, hấn có lẽ lúc này đã bay đến xé xác tên tiểu tử loài toét, dâm tặc mắt lé trước mặt chứ không phải chỉ dùng khí thế chèn ép.

Cú đá vừa rồi hấn chỉ dùng sức mạnh cơ thể và cũng được xem như một hành động tự vệ nên hai vị trung niên Linh Nhân cảnh trực quản phòng không quản, nhưng nếu dùng linh lực thì mọi chuyện sẽ rất khác.

-Chết? Chết con cò.

Giờ ngón tay giữa của bàn tay trái lên, Vô Thường cấp tốc lấy lệnh bài thân phận đầu trưởng Phong Ba dưới eo lên nói.

-Này tên đàn bà, mắt chó nguoi nhìn cho kỹ, đây là vật gì?

-Ê, đó chẳng phải là lệnh bài thân phận thành viên của đầu trưởng Phong Ba?!

Bất quá Doãn Bằng còn chưa kịp biến sắc sợ hãi thì những người xung quanh đã làm việc đó thay hấn.

-VẬY ra tên tiểu tử này là thành viên của đầu trưởng?

-Cái gì, không phải thành viên của đầu trưởng chỉ toàn Linh Nhân cảnh trở lên sao? Tên tiểu tử này đúng là có tự nhận bản thân Linh Nhân cảnh, nhưng hấn rõ ràng đâu có khí tức sức mạnh?

-Chộc phải một tổ chức lớn và bí ẩn như vậy, thiếu niên Linh Nhân cảnh tự xưng xuất hiện và đi cùng đệ nhất mỹ nhân này xem như xong đời rồi.

-...

Đối diện, Vô Thường vờn mặt lé lên.

-Sao, sợ rồi chứ gì? Hừ, đồ phế vật, thấy người yếu hơn thì lếu láo, gặp người mạnh hơn thì mếu máo, sợ sệt như con chuột cống đen thui gặp người là chạy.

-Tiểu thư xinh đẹp, nàng đã quyết định chưa, đi chơi với một người chính nghĩa như ta hay là đi chơi với tên chết nhất đó?

Lần nữa phe phẩy phiếu điểm như đại gia giàu có, Vô Thường mắt dâm nhìn thân thể mượt mà, trắng nõn đầy sự lồi lõm mỹ diệu của Vụ Hương Lan như muốn chảy dãi nói.

Trong đầu hấn thầm nghĩ “nữ tử này trông điệu bộ thì hấn là con gái nhà lành, nàng có lẽ sẽ bỏ tên kia đi nhưng chắc chắn sẽ không qua bên ta vì thể diện, ai lại dám vì tiền mà bỏ bạn ngay giữa đám đông ánh nhìn chứ, và lại hình như nàng còn là mỹ nhân gì đó nên thành ra tỷ lệ này dường như là 0%. Do vậy ta cũng không cần sợ có thêm gái. Mà sợ mếu gì, giới qua đây bố mày ăn thịt luôn cho xem, tưởng bố mày nhỏ không làm ăn được gì?”

Mục đích Vô Thường làm ra tất cả những hành động này đơn giản chỉ là muốn giải tỏa áp lực tâm lý khi mà tính tình của hấn dạo gần đây có chút thay đổi thất thường, tay lúc nào cũng ngứa ngáy khó chịu, như là muốn cầm dao giết người.

Đối diện, Doãn Bằng xanh mặt tức giận nhưng chẳng dám nói một lời gì khi mà ngay cả cha hấn cũng không có gan đ-ng đến đầu trưởng Phong Ba.

Về phần Vụ Hương Lan chưa lộ dung nhan, nàng nhìn tiểu tử dâm tặc mắt lé trước mặt mà suy nghĩ.

“Vừa rồi hấn không hề bị khí thế của Doãn Bằng chèn ép, điều đó đã khẳng định hấn đúng là một người có tu vi Linh Nhân cảnh”.

“Một Linh Nhân cảnh chỉ bảy, tám tuổi ở nơi linh khí ít ỏi này, đồng thời cũng lại là thành viên của Thiên Long thương hội nên thiên phú của hấn tuyệt đối không dưới 90 sợi xích. Ừm, hấn còn có Thiên Long thương hội, đầu trưởng Phong Ba hậu thuẫn phía sau”.

“Vậy thì cơ hội này, một nữ nhân yếu đuối chỉ với 82 sợi xích như ta không thể bỏ qua dù hấn trông rất giống tiểu sắc lang và nhỏ tuổi”.

Là một nữ tử từ nhỏ đã thông minh, Vụ Hương Lan sớm biết một nữ nhân có sức mạnh không đủ thì cho dù có xinh đẹp tuyệt trần đến đâu đi chăng nữa cũng chỉ trở thành đồ chơi trong tay của những cường giả nam nhân, số phận không do tay mình định đoạt. Cũng vì vậy nên những nữ nhân xinh đẹp và thông minh đều luôn sớm ngày tự tìm cho bản thân một cường giả nam nhân để men làm nơi nương tựa, đồng thời được sự hỗ trợ của người ấy mà tăng tiến sức mạnh cho bản thân.

Vụ Hương Lan cũng là một nữ nhân thông minh và xinh đẹp như vậy.

Vụ Hương Lan là một thiếu nữ đang độ tuổi trăng tròn thêm một là 16 tuổi, là một nữ tử có thiên phú kinh hải Tiêu Nguyên đại lục với 82 sợi xích. Tiếc là vì Vụ gia bị người trả thù diệt tộc dẫn đến một mạch gia đình ba người Vụ Hương Lan may mắn chạy trốn và tiến vào Châu Nam thành tại thời điểm 10 năm trước nhằm tránh kẻ địch, chờ ngày khi con gái trưởng thành đến tông môn học tập để Vụ gia có ngày đông sơn tái khởi, nhưng cũng chính điều đó cộng với bản thân Vụ Hương Lan muốn linh lực được tinh khiết nên chưa từng một lần phục dụng ngoại lực tăng lên linh lực đã dẫn đến tốc độ tu vi của

nàng không được tốt, mãi đến khi 16 tuổi và vào 4 ngày trước nhờ linh khí bỗng nhiên nồng đậm cùng với một lọ linh tuyến còn sót lại duy nhất của Vụ gia nàng mới dám đột phá Linh Nhân cảnh.

Hiện tại bắt gặp nàng đi cùng với Doãn Bằng, một kẻ có thiên phú 56 sợi nhưng vì dùng ngoại lực quá nhiều nên cũng không thua kém Linh Nhân cảnh 40 sợi xích là bao nhiêu, tất cả đều chỉ là giả trang, che mắt thiên hạ.

Bây giờ được một tiểu sắc lang mặc dù nhìn có vẻ xấu trai theo dạng khiến người nhìn vào liền muốn buồn cười, nhất là ở một con mắt lé nháy nháy tình tứ nhưng linh cảm của nàng báo hiệu rằng, theo hắn sẽ được hắn đối xử rất tốt, đặc biệt quan trọng hơn là hắn có thiên phú mạnh hơn nàng và có chỗ dựa hết sức vững chắc khi có một con rồng Thiên Long thương hội ẩn nấp sau lưng, nàng tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội, mối thù của gia tộc vẫn còn chờ nàng trả, cha mẹ vẫn còn chờ đợi ngày nàng vinh quang.

Thế nên nàng chớp chớp mắt đẹp nhìn chằm chằm Vô Thường, hai giây sau nàng nhàn nhạt nói.

-Nếu công tử có nhã ý thì tối nay 7h, tại Mộng Hương Lâu đường 12.

Nói xong, nàng cũng ưu nhã quay lưng rời đi, một ánh nhìn cũng không liếc qua Doãn Bằng thêm lần nào nữa.

-Chết tiệt!

Liếc mắt nhìn Vô Thường đầy hận ý cùng sát ý, Doãn Bằng vội đuổi theo bóng dáng người đẹp, miệng cũng hô “Lan muội, Lan muội, muội nghe ta nói, chờ ta...”.

Trong khi đó thì Vô Thường đã đứng hình tại chỗ khi nghe Vụ Hương Lan hẹn gặp.

“Ngay cả khi ta mất lé, xấu quắc, bản bựa thể này vẫn hấp dẫn được mỹ nữ? Ôi, cuộc sống thật vãi cả linh hồn”.

Chán nản một câu vì hắn chắc chắn sẽ không đi, Vô Thường đảo mắt lé nhìn một vòng toàn trường đủ loại già trẻ đang nhìn mà quát lên.

-Nhìn đủ chưa, thích ta móc từng người ra không?

-Ô, ô, cái này gọi Kỳ Linh Thảo, người biết rồi đó, nó là có công dụng...

-Ê cái loại dược thảo này tên gọi là gì vậy?

-Linh dược này tên là...

-...

Nghe hắn quát lên độc ác như vậy, mọi người liên hoảng hốt, ai nấy đều giả bộ nhìn nhau hoặc nhìn một số loại thảo dược được trưng bày trong một loại kính thủy tinh trong suốt vô cùng đặc biệt bản tán qua lại.

Vô Thường thấy vậy cũng làm hành tru mờ, tiếp đó quay lưng nhìn về phía lão giả đáng thương đang ngồi tập trung trị liệu kia.

-Đồ mạt, người chịu khó áp chế thương thế lại hộ rồi về nhà hẵng chữa sau, chứ giờ ta đâu có rảnh chờ người. Sao, giờ có chịu lấy gốc Tai Ất Thảo về không, không là ta đi à?

-Khụ... khụ...

Vội ngắt quãng trị liệu dẫn đến họ ra vài giọt máu thấm máu, vị già lão định nhanh chóng bò tới chân Vô Thường để van xin thì ngay lập tức bị hắn giật mình từ chối.

Từ trong nhẫn giới lấy ra một tờ phiếu điểm ném lên người lão.

-Thôi thôi, đây là phiếu điểm 1.000.000.000, người muốn mua cái quần gì thì người mua.

Nói rồi Vô Thường liền rời phòng, chạy qua phòng buôn bán dược liệu khác chứ hắn cũng ngại ở lại đây thêm giây phút nào khi có quá nhiều ánh mắt chú ý vào hắn.

Đặt chân vào căn phòng bán dược liệu cách căn phòng cũ một căn phòng, Vô Thường bắt đầu quan sát tỉ mỉ hơn một chút về cách Dược Các trưng bày bán linh dược.

“Các loại linh dược được đựng trong tủ thủy tinh có ẩn chứa hàn khí và ngăn cách thành từng ô cho mỗi loại, dĩ nhiên cái tủ nhìn bề ngoài trông giống thủy tinh nhưng chưa chắc là dược chế tác từ thủy tinh”.

Sau đó Vô Thường qua một hồi tìm hiểu, hỏi han những người bên cạnh, hắn lại biết được các loại dược liệu trưng bày là loại cao cấp, trân quý, có hiệu dụng đặc thù, còn những loại phổ thông bình thường ghi trong sách vở thì lại hai người trực phòng hỏi mua, chứ bản thân chúng không đủ đẳng cấp để được đưa lên tủ trưng bày.

Thế nên hấn buộc phải đến hỏi một trong hai vị trung niên Linh Nhân cảnh quản lý phòng ở góc bên trái để tìm về vài loại linh thảo bình dân hấn cần cho cuộc thí nghiệm.

-Thú thúc, ở đây có Na Mi Thảo, Tai Yểm Thảo, Diệu Linh Thảo và Trác Thôn Thảo không?

-Có, người muốn mua bao nhiêu, phẩm chất thế nào?

Chưa đủ một giây thì vị trung niên đã đáp, đồng thời hỏi hấn muốn mua ra sao.

Hấn trả lời hết sức nhanh.

-Ta muốn mỗi loại ba gốc đều dùng cho Linh Nhân cảnh tầng 4, tất cả đều thượng đẳng.

-Tổng phiếu điểm của người là 320.000 điểm, giao trước khi nhận.

-Vâng.

Vô Thường lấy ra phiếu điểm 1.000.000.000 đưa cho vị trung niên, bất quá lần này hấn sẽ lấy tiền thối vì hấn bỗng cảm thấy bản thân vẫn còn rất nhiều việc thiện chưa làm, cho hết mấy tên trung niên già khom này thật không nỡ nữa.

-999.680.000 điểm còn lại của người.

Đưa cho Vô Thường một sấp giấy có lớn có nhỏ, trung niên quay người đi đến năm chiếc tủ gỗ bình thường mò mẫm.

Chừng năm phút sau, trung niên lấy đến bốn túi giấy kỳ lạ được cho Vô Thường, đồng thời nói.

-Giấy này chỉ giúp người ngăn cản sự soái mòn trong một giờ, sau đó cứ mỗi một giờ tiếp theo nó sẽ hao đi 1% được lực. Người nếu chưa có các loại rương cất chứa linh dược thì nhanh đi mua đi, không đáng bao nhiêu điểm phiếu.

Linh dược mặc dù có thời gian hao mòn được lực so với đan dược, dịch dược đều chậm đi rất nhiều lần, thậm chí có cây phải mất hơn 1 năm mới bắt đầu hao mòn, nhưng để đảm bảo chất lượng thì vẫn cần một vật chứa đựng an toàn.

-Ta đã có đồ chứa, cảm tạ thúc thúc quan tâm ân cần.

-Ừm.

Trung niên gật đầu tỏ vẻ, Vô Thường cũng đã xong việc ở Dược Các, chuẩn bị quay về ngôi nhà, căn phòng tạm bợ của hấn.

Vài phút sau, hấn trở về căn phòng chuyên bán các vật phẩm chứa đựng để lấy những đồ vật hấn đã mua đang được gửi tại đó, đồng thời để hai mươi gốc linh dược này vào rương đựng phòng tránh hư hao năng lượng.

Bước vào phòng, Vô Thường liền hướng vị trung niên kia hỏi.

-Tất cả đã xong?

-Đã xong, người có thể tự kiểm tra.

Vị trung niên vội đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Luyện đan (1)

- Tin tưởng thúc thúc nên cũng không cần kiểm. Vậy là hết bao nhiêu điểm phiếu?

-Của người là 1.800.000 điểm phiếu.

-Đây là 2.000.000 điểm phiếu, còn lại biểu thúc thúc. Mà này thúc thúc, vận chuyện thế nào đây?

-Người cứ yên tâm.

Thu tiền vào túi, trung niên nhìn một nam tử trắng hấn, cơ bắp lực lưỡng có vẻ đã đứng chờ từ một lúc khá lâu tại dãy ghế hàng chờ cùng vài bốn nam tử

khác, lão nói.

-A Hổ, các người bắt đầu vận chuyển được rồi. Vị thiếu gia này chính là người thuê các người.

-Vâng.

A Hổ cùng bốn người bắt đầu đứng dậy đẩy xe gỗ nhỏ đã chuẩn bị sẵn từ trước, sau đó năm người nhẹ sắp xếp lọ vào những rương lớn rồi chắt lên năm xe.

Trung niên Linh Nhân cảnh nói với Vô Thường.

-Xe lớn và kiểu của họ được đặt ở ngoài nên người lát nữa cứ đi theo họ, tiếp đó liền là việc giữa người và họ.

-À, ta hiểu rồi.

Trao đổi lần cuối đầu đó với vị trung niên này, Vô Thường sau khi đã cắt 20 gốc dược liệu liền cùng năm người A Hổ đẩy xe gỗ ra cửa lớn bên ngoài.

Năm người A Hổ để những chiếc rương chứa lọ thủy tinh cùng thảo dược lên kiệu do bốn người khiêng, còn Vô Thường lại ngồi xe ngựa lớn cùng những chiếc rương rỗng không biết hẳn mua về để làm gì do một người một ngựa lái.

Hai giờ sau, khi trời đã điểm trúng đỉnh cao chói vót khiến bầu trời nóng đến khó tả, Vô Thường cũng về được đến đấu trường Phong Ba. Đến nơi, hẳn không tiện để bốn người bước vào đấu trường vì quy định, Vô Thường phải trả tiền 100 lượng vàng để họ quay về, còn những thùng rương này hẳn lại thuê vài tên giúp việc trong đấu trường khiêng về phòng với giá 10 lượng vàng một người, ra tay rất đúng chất của kẻ hào phóng, mà đúng hơn là của phú gia chi tử.

Hai mươi phút sau đó, Vô Thường mang theo giới nhân đã có chứa toàn bộ vật phẩm cần thiết cho luyện đan đến trong phòng Linh Cụ Kiểm Định nhờ đặc quyền. Hẳn đúng là muốn thực nghiệm tại nơi này.

Bên trong phòng.

Vô Thường lấy chiếc đỉnh lò màu đỏ đồng ra khỏi nhẫn giới, đặt giữa căn phòng, tiếp đó hẳn cũng lấy tổng bốn chiếc rương đựng dược liệu luyện đan đặt bên cạnh.

Việc luyện đan của dựa theo tư liệu thông tin cơ bản và có một phần do hẳn tự thêm mẫn thêm muối chính thức bắt đầu.

Loại đan đầu tiên hẳn luyện là Định Nhan Đan, một loại đan dược khi nghe tên sẽ khiến người ngỡ rằng nó có công dụng giúp người dùng mãi mãi giữ lại được nét đẹp tại thời điểm phục dụng, tuy nhiên trên thực tế thì nó chỉ giúp người giữ được 10 năm thanh xuân, 10 năm sau mọi thứ lại như cũ và không thể phục dụng thêm một viên Định Nhan Đan nào nữa vì nó đã bị cơ thể đào thải.

-Để nhớ lại xem nào, để luyện chế Định Nhan Đan. . .

Trước khi luyện chế Định Nhan Đan, một loại đan dược khá phổ thông và thuộc hạng thấp nhất cần có ba yêu cầu cơ bản:

Phải có tu vi Linh Nhân cảnh tầng 3 trở lên. Vô Thường với vận sợi xích tâm đan đã khiến hẳn chỉ có tu vi Linh Nhân cảnh tầng 2 đã đủ điều kiện.

Ngon lửa sở hữu phải có nhiệt độ trên 500 độ, cũng tức là tu luyện giả phải có thiên phú 60 sợi xích trở lên, hoặc phải cần có tu vi cao hơn. Và phải có khả năng duy trì liên tục ngọn lửa trong 2 tiếng đồng hồ.

Linh khí nơi luyện đan không được quá điều linh. Tại Châu Nam thành, linh khí xem như đủ hơn một chút.

-Bước một nôi lửa, làm nóng lò khiến lò có nhiệt độ trên 300 độ trong 3 phút.

Để luyện chế Định Nhan Đan cũng như luyện chế tất cả các loại đan dược khác, tu luyện giả căn bản cần thực hiện 8 bước:

Bước một. Khiến lò nóng lên để đốt cháy không khí muốn xâm nhập, đồng thời phụ trợ cho việc luyện đan.

Bước hai. Thông qua các lỗ nhỏ chỉ to bằng ngón tay trên thân lò hoặc trên nắp lò để truyền linh lực Tâm Đan Hỏa Hệ vào trong, hình thành nên một ngọn lửa linh lực cháy rực. Bước này cần tu luyện giả giữ vững sợi giây liên kết với ngọn lửa để duy trì.

Bước ba. Bỏ từng loại dược liệu vào sau đó dùng lửa đốt đi những chất, những loại dược tính không cần thiết, chỉ để lại những chất cần thiết cho việc dung hợp thành đan. Đây là bước khó khăn nhất, quan trọng nhất và cũng là bước thể hiện “sợi xích có liên kết với mảnh không gian luyện đan” hay không.

Nếu có, tu luyện giả sẽ đạt được năng lực nhìn thấu các dược tính, từ đó sẽ cẩn thận loại bỏ dược chúng. Còn nếu không có, tu luyện giả căn bản đến bước này đã phải thất bại vì không có khả năng phân biệt dược tính bên trong linh dược.

Bước bốn, phân chia số lượng đan thành. Tùy theo mỗi loại đan dược, nguyên liệu và trình độ người luyện đan, dược tính được để lại có thể chia thành nhiều phần bằng nhau nhằm đưa đến kết quả một lần luyện đan nhưng lại tạo ra dược là hai, ba, năm viên đan dược.

Bước năm. Dung hợp được tính của những loại được liệu đã được thanh lọc trước đó lại với nhau.

Bước sáu, ngưng đan. Hợp nhất được tính, tu luyện giả mượn nhờ linh khí cô đặc lại đan được và tắt lò.

Bước bảy, thôi đan. Đan được tự thân thôi động linh khí nhập vào nhằm tăng lên được lực cho đan. Đây cũng lại là một bước thể hiện “sợi xích có kết nối đến không gian luyện đan”. Nếu có, đan vừa ngưng sẽ tự động kích phát quy tắc, khiến linh khí xung quanh ùa vào. Còn nếu không, trừ những cường giả uy thế dùng sức mạnh ép buộc linh khí phải chui vào, đan được sẽ được xem là bán đan, chưa phải đan hoàn chỉnh.

Bước cuối. Thành đan, lấy đan ra khỏi lò và cất ngay vào lọ chứa, không thể để được lực bị xói mòn dù chỉ một giây.

-Phùng!

Vô Thường đưa một ngọn lửa xanh lục vào lò nhờ vào cái lỗ nhỏ tại thân lò, thiêu đốt tường vách lò đến trên nhiệt độ 300.

Lửa của hần vốn mạnh mẽ nên chỉ ba giây sau, nhiệt độ của thân lò đã lên đến hơn 500 độ.

-Bước hai, thấy hết được liệu vào cùng với ngọn lửa Tâm Đan.

Thông thường, tu luyện giả phải cẩn thận làm từng bước để tránh sai sót, nhất tại bước thứ ba vô cùng quan trọng, yêu cầu cần phải có sự tỉ mỉ, tinh tế đến từng góc cạnh được tính, tạp chất của linh được. Tuy nhiên với trình độ kinh hãi của Vô Thường, hần hoàn toàn có thể gom bước hai và tất cả quá trình của bước ba lại thành một bước đơn giản để cùng lúc tiến hành.

Nên tại bước hai, Vô Thường đã đồng thời tạo ra một ngọn lửa xanh lục có đường kính 30cm trong lò, tất cả năm được liệu cấu thành Định Nhan Đan cũng đồng thời được bỏ vào, bị ngọn lửa xanh tức khắc nuốt chửng mà thiêu đốt thành một dòng năng lượng có nhiều được tính.

-Theo sách vở ghi chép thì trong đan phương có tổng 14 loại được tính cần phải được loại bỏ. Tuy nhiên...

Dưới sự nghiên cứu của Vô Thường và khả năng cảm nhận quá mức kinh hãi, hần có thể nhìn ra được thêm năm loại được tính rất khó cảm nhận vì chúng rất nhỏ, ẩn nấp đâu đó bên trong linh được một cách rất khó phát hiện. Chính chúng lại đã làm chất lượng Định Nhan Đan vô tình bị giảm xuống đến mức mà ai cũng cho đó là điều bình thường, nó trước giờ vẫn như vậy.

-Phá!

Dưới khả năng cảm ứng, dưới khả năng phân biệt được được tính một cách tỉ mỉ đến kinh khủng, lại cộng với khả năng điều khiển sức mạnh lão luyện, tăng giảm nhiệt độ tùy tính, nhẹ nhàng theo ý muốn. Vô Thường chỉ mất ba giây liền đã thiêu hóa 19 loại được tính không cần thiết ra khỏi năm dòng năng lượng được tính trong cùng một lúc.

Điều “trong cùng một lúc” này nếu để các vị Đan Sư biết được, họ có lẽ đã dờ người ngu ngốc. Một cây linh được với mấy dòng được tính nhỏ bé đã khiến tất cả các vị Đan Sư khó nhọc, mồ hôi đầm đìa, tinh lực yếu nhược tuông ra như suối để khó khăn lắm mới vì diệu đốt cháy được tính không cần thiết, chừa lại được tính cần thiết, do vậy họ phải làm từng cây được liệu một chứ không thể và không có khả năng làm một lúc nhiều cây được liệu, cao thủ Đan Sư kinh thể ghê lắm là được hai, ba cây được liệu cùng một lúc. Thế nhưng Vô Thường hần lại một lần làm hết năm cây được, tự như đang “nhặt đậu trong thóc”, hết sức dễ dàng, điều này quả thực là đánh vỡ tri thức người hiểu biết.

-Bước ba, phân chia số lượng và dung hợp được tính.

Ở bước kết hợp này, Vô Thường chỉ mất tổng ba giây trong khi người khác, đúng hơn là Đan Sư phải mất từ vài chục phút đối với đan quá đơn giản, vài giờ đối với đan bình thường, vài ngày đối với đan phức tạp, và vài tuần, vài tháng, thậm chí là vài năm đến với chục năm với những loại đan được mà khi xuất thế sẽ tạo ra một cuộc “huyết tinh, bão máu”.

-Bước bốn, ngưng đan, đập lửa,.

Vô Thường lại mất thêm ba giây để bình ổn nguồn năng lượng mới mẻ được tạo thành từ những loại được tính vừa dung hợp. Số lượng hần đồng thời làm là năm viên, đây đã là cực hạn mà hần có thể tính toán ra từ lý thuyết và thực tế khi thực hành do phải loại bỏ thêm vài loại được tính vô dụng khác.

Số lượng hần thành đan không nhiều, nó không được bảy, không được tám hay cực hạn là mười như những vị thiên tài tuyệt đỉnh Đan Sư, nhưng, đan được của hần có chất lượng ở một bầu trời khác hoàn toàn... dù công dụng chưa được kiểm nghiệm.

-Cô đặc.

Mượn linh khí, Vô Thường bắt đầu cô đặc lại năm viên năng lượng. Đến bốn giây sau đó, hần đã cùng lúc hoàn thành.

- Bước năm, để tự nó làm.

Đến bước này, công việc hần cần làm chỉ là duy trì ngọn lửa, đồng thời giữ cho đan không thể luôn ở trạng thái bình ổn để hấp thu linh khí tẩy lễ là hoàn thành. Đối với Định Nhan Đan thì theo như sách vở ghi chép chỉ mất và giây đến mười giây ngắn ngủi.

Thôi đan xuất, linh khí từ bốn phương tám hướng bắt đầu tụ về căn phòng Kiểm Định Linh Cự của Vô Thường, chúng nhanh chóng xâm nhập qua những

khe hở của lò, hóa thành vòng xoáy dựng nhập vào Định Nhân Đan đã thành hình.

Con hội tụ linh khí này cũng đã vô tình đánh thức tính nghi hoặc của một số vị Linh Nhân cảnh quá miễn cảm với dòng chảy của linh khí, nhất là ba vị hội phó và vị hội trưởng tồn tại trong đấu trường Phong Ba.

-Có người đột phá? Không, linh khí có dao động nhưng khá nhỏ, không giống với dị tượng đột phá cảnh giới.

-Hừm, đây là linh khí dao động? Chẳng lẽ có người sử dụng một biện pháp hội tụ linh khí tu luyện, tựa như Công pháp chẳng? Là hội trưởng đại nhân?

-Linh khí lúc này đang hội tụ và xoáy động thành một điểm, cảm giác này giống như ta đã từng gặp, hình như có người đang luyện đan tại bên trong?

-...

Bây giờ qua đi, ngay khi linh khí không còn hội tụ, tản ra bốn phía như trước, Vô Thường tức thì lấy ra lọ đựng dược, mở nắp lò rồi một hơi dùng linh lực tổng nhanh năm viên đan có màu trong suốt như nước suối vào lọ, đắp nắp lọ lại.

-Phù...

Thở ra một hơi mệt, Vô Thường cảm khái.

-Thiên tài luyện đan là đây chứ đâu. Đợi ta đi dự thi, lấy về danh hiệu Đan Sư liền phát tài, gái gú, điểm phiếu ào ào vô như núi, ha há!

-Nghĩ đến tình cảnh người người quỳ xuống chân ta xin luyện đan như trong truyện, hô lyyy... Quá sướng!

“Ốc chó, phé vật, ngu ngốc!”

Bất quá đang lúc tự sướng này, giọng Vô Thường kia liền mĩa mai trong đầu hần.

Hần lập tức cự lại.

“Giờ đây thánh, con có làm gì đ-ng chạm đến thánh sao?”

Vô Thường kia giọng điệu nhàn nhạt đầy khinh bỉ nói.

“Luyện đan chẳng có cái đeo gì ghê gớm, nguyên lý cơ bản của nó là hóa linh dược thành năng lượng hỗn tạp, sau đó hủy diệt đi những những năng lượng không cần thiết, tiếp đó dung hợp những nguồn năng lượng khác nhau lại thành một nguồn năng lượng mới, cuối cùng là cô đặc đan và đan tụ động thời khí”

“Luyện đan cần lửa là vì chỉ có Hỏa hệ mới có thuộc tính hủy diệt nhờ nhiệt độ”.

“Luyện đan cần lò là vì mấy tên đó nghiệp dư. Ngoài ra là còn vì có một số loại đỉnh lò có công dụng diệu kỳ như trợ giúp luyện đan, tăng phẩm chất cho đan, tự luyện đan không cần tu luyện giả, vân vân, nên mới cần lò”

“Còn mày trong người đã có sẵn thuộc tính hủy diệt, mày đâu cần phải dùng lửa để đốt? Thậm chí ngay cả đỉnh lò mày cũng không cần thiết phải có, giờ tay bóp chân chẳng phải đã xong ngay một viên đan dược?”

“Mày này giờ xiếc khi, hành động như trong điển tịch đã nói lên bản thân mày là một thằng ngu mất lễ”

“Dừng!”

Vô Thường quát lên, đến lúc hần cũng nên phản pháo.

“Cái gì cũng phải từ từ. Mày làm sao biết tao không biết cách mày đang nói đến?”

“Đây chỉ là thử nghiệm, kiểm chứng lý thuyết mà thôi. Và lại khi đứng trước người, tao cũng phải làm gì cho nó hợp lý một chút, siêu nhân quá thì có ngày ăn cám vì lòng người luôn có hai từ ganh ghét, đố kỵ”.

“Mua mấy thứ này chỉ làm cho có, mày yên tâm”.

“Rảnh háng, quý, thôi tao đi đây”.

Trợn mắt bó tay với giải đáp của Vô Thường, Vô Thường kia tức thì rút lui, hần chẳng còn gì để nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Luyện đan (2)

- Ý người nói là thế này?

Không quan tâm Vô Thường kia đến – đi bất thường, Vô Thường dùng hai tay cầm lấy năm dược liệu luyện chế thành Định Nhan Đan.

-...

Tay trái hóa ba cây dược liệu thành năng lượng.

-...

Tay phải hóa hai cây dược liệu thành năng lượng.

-...

Tiếp đó hai tay liền ép lại, năm giọt vừa có nước vừa có khí trong suốt hình thành, tiếp đó linh khí cũng nhanh chóng áp vào, dần dần cô đọng thành đan dược.

Hai giây sau đó.

-...

Linh khí bốn phương tám hướng lần nữa hội tụ, bất quá lần này thì chúng tập chung tại tay Vô Thường chứ không phải tại lò.

Lại thêm bảy giây trôi qua, Vô Thường tức thì bỏ năm viên Định Nhan Đan vào cùng một lọ với viên Định Nhan Đan đầu tiên.

Ngay lúc thời gian này. Tại bên ngoài Linh Cự Kiếm Định, đứng nhìn hàng loạt những hình ảnh diễn ra bên trong căn phòng bốn người hội trưởng đều tròn to mắt không thể nói lên lời.

Mãi đến 1 phút sau, một vị phó hội trưởng mới ngơ ngớ nói một câu hết sức nhẹ nhàng.

-Quái vật...

Bên trong phòng, Vô Thường như không hề biết gì, hần vẫn tiếp tục công việc thực nghiệm của bản thân.

-Giờ sẽ đến cách luyện cách tân mà ta muốn thử nghiệm.

Tại trong nghiên cứu phân tích về luyện đan, chế dược chi thuật, Vô Thường đã tự lý giải và đúc kết một số thứ cơ bản như sau:

Linh dược dĩ nhiên vẫn được cấu thành từ các loại phân tử, nguyên tử. Trong đó, “dược tính” có thể được hiểu là một hỗn hợp gồm nhiều phân tử tạo thành, loại bỏ dược tính chính là loại bỏ đi hỗn hợp phân tử.

Dung hợp dược tính là dung hợp những hỗn hợp phân tử nhằm để chúng xảy ra phản ứng, dần dần tự kết hợp với nhau thành một tổ hợp phân tử mới hơn, mạnh mẽ hơn. Và dĩ nhiên không phải tổ hợp phân tử nào cũng kết hợp lại được với nhau.

Để luyện chế Định Nhan Đan cần có tổng năm loại dược liệu, hai chính và ba phụ. Trong đó, hai chính bao gồm Hồng Thái Hoa và Cỏ Xuân Tham là yếu tố quan trọng nhất cấu thành nên Định Nhan Đan vì cả hai đều nắm giữ phần lớn dược tính có chức năng khiến các tế bào da dù đã bị lão hóa theo năm tháng những vẫn giữ được độ căng bền, tươi đẹp như lúc vừa phục dụng đan.

Tuy nhiên trong lần luyện chế Định Nhan Đan thứ ba này, Vô Thường muốn thay Cỏ Xuân Tham và Hồng Thái Hoa bằng hai loại dược liệu cao cấp hơn một tý là Na Mị Thảo và Diệu Linh Thảo.

Nguyên do hẳn làm vậy là bởi khi luyện chế Định Nhan Đan, thông thường Đan Sư sẽ phải loại bỏ đi những loại dược tính khác rất nhiều, kể cả chính lẫn phụ, trong đó hai linh dược chính chỉ còn giữ lại duy nhất một loại dược tính. Nhưng nếu thay thành Na Mị Thảo và Diệu Linh Thảo, hai loại dược thảo này tuy có dược tính chống lão hóa ít hơn một chút, nhưng những loại dược tính khác của chúng đều có công dụng, nhất là chúng có thể phản ứng với các loại dược tính vốn nên bỏ đi của ba cây dược liệu kia và tạo thành một dược tính mới với chức năng vượt trội.

Vô Thường tin rằng, nếu như thành công như đã tự suy diễn bằng chính đầu óc chứ không phải Tâm Đan thứ hai vẫn đang còn một vì những thử nghiệm cao siêu hơn, “Định Nhan Đan” này không giản chỉ có hiệu dụng chống lão hóa, định dung mạo trong vòng 10 năm như Định Nhan Đan thông thường.

-Phùng!

Như cũ, Vô Thường ném vào đỉnh lò 78 tỷ điểm một ngọn lửa xanh thiêu đốt trong khi hẳn có thể không cần phải làm như vậy.

Tiếp đó tại ba giây sau, công việc khó khăn nhất của hắn bắt đầu.

-Đầu tiên là hai loại dược liệu phụ trợ.

Bỏ hai dược liệu phụ trợ nằm trong đan phương của Định Nhan Đan vào lò, Vô Thường trước tiên nhất là muốn tạo ra hai loại dược tính tạm thời được hắn ký hiệu là 1 và 2, cùng với đó là lọc ra dược tính chính của cả hai cây cho quá trình dung hợp sắp đến.

-Tiếp đó là đến Na Mi Thảo, Diệu Linh Thảo và dược liệu phụ trợ thứ ba.

Sử dụng linh lực giam-lng bốn dược tính kia qua một bên, Vô Thường mở nhanh nắp lò rồi đóng lại sau khi đã quăng ba loại đan dược liệu cuối vào.

Trong lần này, hắn không những tách ra ba loại dược tính vốn có của ba cây dược nhằm chuẩn bị trung hòa với hai dược tính kia, hắn còn giữ lại năm loại dược tính khác có ký hiệu 3, 4 và 5.

-Dung hợp từng phần.

Sau khi đã giữ tổng mười loại dược tính ra riêng biệt, Vô Thường bắt đầu tác chiến đồng loạt trên 5 “chiến trường”.

Tại chiến trường đầu tiên, Vô Thường dung hợp dược tính 1,2 4 lại với nhau.

Tại chiến trường thứ hai, Vô Thường dung hợp năm loại dược tính mà đáng lẽ chúng sẽ trở thành Định Nhan Đan nếu hắn không làm thí nghiệm

Tại chiến trường thứ ba, Vô Thường dung hợp dược tính 3, 5 lại với nhau.

Tại chiến trường thứ tư diễn ra trễ hơn so với ba chiến trường kia bốn giây, Vô Thường dung hợp dược tính 35 lại với năm loại dược tính chính (9).

Cuối cùng, tại chiến trường thứ năm diễn ra chậm hơn ba giây so với chiến trường thứ tư, Vô Thường dung hợp dược tính 124 với dược tính 359 thành một tổ hợp dược tính mới và nhất quán.

Một phút sau, ngay khi linh khí ủa vào năm viên đan dược có hình cầu với đường kính 2cm, trong suốt màu sương sớm chấm dứt, Vô Thường lập tức bỏ đan dược vào một chiếc lọ khác cất đi.

Vô Thường tạm thời cứ luyện hết một lèo các loại đan cũng như thử nghiệm, khi hoàn thành tất cả hắn sẽ kiểm người trợ giúp kiểm tra giúp công năng sau.

-Bây giờ đến Thăng Cấp Đan.

Tiếp đó, Vô Thường cũng bắt đầu luyện chế Thăng Cấp Đan dùng cho Linh Nhân cảnh tầng 4 lên tầng 5 và Tội Thể Đan, một loại đan dược trợ giúp người tăng lên cường độ cứng rắn nhục thân.

Hôm nay hắn chỉ giành thời gian cho chuyên mục luyện đan, còn Dịch Thể cùng Tẩy Dịch Thủy hắn định khi có thời gian rảnh tiếp theo sẽ tính sau.

Mười phút sau đó. Tại bên ngoài.

Lúc Vô Thường thu tay, cất đỉnh, mọi công cuộc tạo dựng đan dược đều kết thúc. Vị phó hội trưởng đấu trường chợt hỏi Trác Phùng hội trưởng.

-Vị tuổi trẻ tài cao, đồng thời là thân đồng thiên tài Đan Sư khiếp hãi, kinh khủng thế tục này là do hội trưởng tuyển được?

-Ừm, người có vấn đề gì với hắn sao?

Hội trưởng Trác Phùng hỏi.

-Không, ta không hề có vấn đề gì, chỉ là... chỉ là không thể tin vào mắt mình vừa nhìn thấy những gì xảy ra bên trong bộ Linh Cự Kiểm Định.

-Ta cũng vậy. Bảy tuổi đã là Linh Nhân cảnh, không những thế mà còn có khả năng luyện đan với tốc độ nhanh ít nhất gấp trăm lần người bình thường, nhất là lúc kia, hai tay hắn vừa làm cái gì đó quá mức khó tin!

-Ừm, mới đầu ta còn tưởng con cháu của các vị đại nhân xuống chơi, nhưng thật không ngờ...

Hai vị phó hội trưởng cũng bật thốt lời giấu trong lòng.

Bổng Trác Phùng nghiêm túc nói.

-Các người tốt nhất đừng nên chọc vào tên tiểu tử này, phía sau hắn có người không đơn giản.

-Ân, chúng ta biết. Một tiểu tử như thế này mà sau lưng không có ít nhất một vị Thánh cảnh chỉ dạy, chống lưng mới là chuyện lạ.

Ba vị phó hội gật đầu.

Trác Phùng nhẹ quay lưng rồi đi cùng một câu nói.

-Giải tán đi, chúng ta vẫn còn sự vụ phải làm.

-Ân.

-Đi? Đi nơi đâu?

Bốn người đã quay lưng chuẩn bị rời đi trở về phòng thì bất chợt một âm thanh nhàn nhạt mang theo khí tức rét lạnh vang lên trong đầu ba người phó hội trưởng.

Bịch bịch bịch!

Cơ thể họ bỗng đồng thời tự động quỳ xuống đất một cách không rõ lý do, hai chân cứ như đã mất lực mà buộc phải chống đầu gối lên đất.

-...

Vô Thường từ cửa lớn của căn phòng Linh Cự Kiểm Định bước nhẹ nhàng đến đứng trước mặt của ba vị phó hội trưởng, còn Trác Phùng hội trưởng hẩn mặc lão rồi đi vì lão chỉ là con rối đang nằm trong hẩn.

Nhìn ba gương mặt hoảng sợ bên dưới, hẩn là người nói và cũng là người có quyền hành định đoạt người có thể lên tiếng.

-Lần trước ta chưa đủ sức mạnh nên chỉ xóa mất được hình ảnh bản thân trong trí nhớ, nhưng lần này mọi chuyện đã khác.

Bịch bịch bịch.

Lời hẩn vừa dứt, ba người phó hội trưởng lập tức ngã xuống đất, tất cả đều ngất đi cùng với những đoạn ký ức bị biến mất như chưa từng có.

-Chuyện của Ngọc Yên cũng nên chấm dứt.

Đưa ra quyết sách hành động tiếp theo, Vô Thường xoay bước rồi đi, mục tiêu chính là Vương phủ.

Chuyện của Ngọc Yên mặc dù còn rất nhiều thời gian nhưng Vô Thường, hẩn không muốn ở lại nơi này lâu thêm một chút nào nữa, gia đình đã mất, hẩn không muốn phải nhìn cảnh mà sinh tình.

Điều hẩn cần làm chính là truy lùng dấu vết “chúng mày” và một cuộc trả thù đẫm máu cùng nước mắt được xem như là một kiệt tác độc ác nhất lịch sử nhân tộc, Nhân Giới sẽ phải phát sinh.

...

Vương phủ, một bầu không khí trầm lắng, uy nghiêm khi một vị trung niên 40 tự xưng là “Ông ngoại” của Ngọc Yên quận chúa đến để rút nàng đi, ép buộc nàng phải quay về Duy Nhất Tông tu luyện.

-Đây là Vương phủ...

-Vút!

Lúc Vô Thường vừa tìm đến được cửa Vương phủ, từ trong Vương phủ hai thân ảnh già trẻ đều có mái tóc xanh dương óng ả cũng đã bay cao lên bầu trời, biến mất sau những làn mây trắng.

-Đệch...

Ngã ngội xuống đất, Vô Thường có một cảm giác đòi quá trêu người.

Tại sao hẩn vừa đến, Ngọc Yên cũng vừa đi mà không phải đợi thêm một vài giờ nữa để hẩn kịp trao đồ?

Gái của hẩn, người đẹp của hẩn, và quan trọng nhất là lời hứa giữa hẩn và “linh” Ngọc Yên phải làm sao đây?

-Khoan, bình tĩnh.

Vội đứng nhanh dậy khi mà đêm 30 vẫn chưa phải là tết, Vô Thường bình tĩnh suy luận.

“Cả hai đều có tóc xanh, chắc là người cùng tộc hoặc có quan hệ dính líu liên quan, có lẽ là bên nhà ngoại, bên phía mẹ của Ngọc Yên”.

“Hừm, vào hỏi Hồng Vân Tiêu chắc hẩn sẽ tra ra được một ít manh mối”.

Quyết định nhanh, hy vọng có thể dùng 10 tháng để chạy đến được chỗ Ngọc Yên nếu biết được địa chỉ tin tức, Vô Thường bước đến cửa Vương phủ,

nơi đang có năm tên lính gác trực.

Đến nơi, Vô Thường mắt lé lấy ra lệnh bài thành viên đầu trường Phong Ba giờ lên.

-Tại hạ thuộc thành viên của đầu trường muốn đến để bàn bạc chuyện quan trọng với Hồng vương gia. Mong các vị thông báo giúp một tiếng.

Đối với thế lực yếu hơn bản thân, Vô Thường vẫn cho họ cơ hội để nói chuyện tử tế, còn nếu họ không đủ khôn để được nhẹ nhàng thì hẳn lập tức dùng sức mạnh lấn áp.

-Đầu trường Phong Ba? Tiểu huynh đệ người đợi ta một chút.

Tại các thế lực, người canh cổng luôn sẽ tồn tại một người hiểu biết để tránh trường hợp xung đột không cần thiết, tại Vương phủ cũng tương tự. Do vậy, khi Vô Thường, một tiểu tử không có sức mạnh đưa ra lệnh bài với danh phận đầu trường, một trung niên đại hán sau vài giây suy nghĩ liền cầm lệnh bài chạy vào trong phủ để những vị cao tăng giám định.

Hai phút sau, một lão giả mà chính xác là người luôn bên cạnh bảo vệ Ngọc Yên quận chúa bước ra cùng với lệnh bài của Vô Thường nằm trên tay.

Lão hơi có chút kính lễ trả lệnh bài cho Vô Thường và nói.

-Lão hữu Dương Chí Hòa, không biết tiểu hữu danh xưng thế nào?

-Thiên Họa.

Vô Thường không cần nghĩ ngợi trả lời.

-Thiên Họa tiểu hữu, chuyện là Vương gia ngài ấy đang điều trị bệnh tình của bản thân trong phòng nên không thể trực tiếp gặp người, ta là thân cận mà ngài ấy rất tin tưởng, người nếu có điều gì quan trọng có thể trực tiếp bàn bạc với ta, đợi khi ngài ấy khỏe lại ta sẽ truyền tải cho ngài ấy.

-Bệnh? Một Linh Sư cảnh tăng 6 mà lại bị bệnh? Đùa vãi cả chương!

-Mau kêu lão ra bàn chuyện đi, ta có vài món đồ vật quý trọng cần trao đổi với lão.

Biết thế quái nào bọn khi này cũng lấy cớ trốn mặt để xem xét thái độ của hắn có thù địch hay không, thế nên hắn cũng liền trực tiếp tỏ vẻ, nói ra những điều tốt đẹp, điều mà có thể hấp dẫn người lộ mặt.

Và cũng đúng như hắn dự liệu, khi nghe hắn nói, Hồng Vân Tiêu núp ở gần đấy liền truyền âm cho Dương Chí Hòa, mời Vô Thường vào phòng khách uống trà, ăn bánh. Riêng hắn thì quay về trước để sửa soạn đồ đạc, mang theo vài vật phòng thân trong người.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Trả xong một món nợ - đường ai nấy bước!

Trước cổng, Dương Chí Hòa sau khi nhận lệnh liền cười khan nói.

-Vương gia ngài ấy đã khỏe lại, mời Thiên Họa tiểu hữu theo ta vào trong bàn chuyện.

-Ừm, bàn nhanh chút, ta còn có việc quan trọng phải làm.

Vô Thường gật đầu, cả hai cùng tiến vào Vương phủ.

Khoảng 5 phút dạo chơi Vương phủ rộng lớn vừa ngắm cảnh vừa ngắm gái xinh, cả hai người đi đến một gian nhà nằm trôi nổi trên mặt hồ thoáng mát.

-Thiên Họa tiểu hữu ngồi đây đợi một chút, Vương gia sẽ nhanh đến.

Dẫn Vô Thường ngồi trên ghế mát mẻ, bên cạnh còn có dựng một cần câu cá và lọ mồi giun đất làm thú vui tao nhã câu cá, Dương Chí Hòa liền lui ra, để chỗ riêng tư cho Hồng Vân Tiêu và Vô Thường gặp mặt trò chuyện.

Hai phút tiếp theo, trong lúc Vô Thường đang nhăm chán câu cá nhưng không được con nào vì vốn dĩ hắn không chọc mồi vào móc câu, hắn dự định cỏi quần ra tề vào hồ thì Hồng Vân Tiêu cũng đã xuất hiện cách hắn 20m đường, điều đó khiến hắn vội thu tiểu đệ, kéo quần lên ngăn nắp.

-Thiên Họa tiểu hữu?

Đến căn chòi giữa hồ, Hồng Vân Tiêu tự nhiên ngồi xuống, hai mắt quan sát Vô Thường liền hỏi.

Vô Thường tức tốc gặt đầu.

- Chính tại hạ, còn thúc thúc ngươi là lão Vương gia?

- Ân. Vậy Thiên Họa tiểu hữu cần gặp ta là có chuyện cần trao đổi?

- Ừm, tại hạ cái vài thứ này.

Trực tiếp vào thẳng vấn đề, Vô Thường vội lấy ra một cây chiến đao tràn ngập huyết khí đặt trên bàn.

Từ trên cây chiến đao, một thanh đao bẻ ngoài khiến người nhìn chẳng thấy có điểm gì đặc biệt, thậm chí còn tưởng nó đã được để không mấy trăm năm chẳng ai đi-ng đến, tuy nhiên nếu đó là một Linh Sư cảnh tựa như Hồng Vân Tiêu trở lên sẽ cảm nhận thấy một loại khí tức tràn ngập huyết tính mưa máu cùng với khí tức sức mạnh hùng vĩ ẩn bên trong nó, đây rõ ràng là một thanh đao bất phàm, chỉ ít cũng là Linh Khí dùng cho Linh Sư cảnh đại viên mãn.

Trong lúc Hồng Vân Tiêu đang hết hồn nhìn thanh đao, nước dãi trong miệng không ngừng “ừng ực”, mười đầu ngón tay cũng đang muốn nhảy múa trên khắp thanh chiến đao thể hiện sự ham muốn mãnh liệt của hắn. Vô Thường chợt nói.

- Rất đơn giản, chỉ cần thúc thúc ngươi trả lời ta một câu hỏi “Hồng Ngọc Yên đang ở đâu và làm cách nào có thể gặp được nàng”, thanh Phá Liệt Đao này chính là của Vương gia ngươi.

Hẹn được Hồng Vân Tiêu bước ra gặp mặt, hành động tiếp theo Vô Thường cần làm cũng không nhiều.

Một, Vô Thường hỏi, Hồng Vân Tiêu trả lời, thanh đao chính là quà hân tặng khi biết nghe lời.

Hai, Vô Thường hỏi tuyệt đối, Hồng Vân Tiêu như con rối phải trả lời, phần quà không hề có.

- Ngươi hỏi Ngọc Yên?

Tạm áp chế cơn ham muốn sở hữu thanh chiến đao, Hồng Vân Tiêu thoáng bất ngờ hỏi ngược Vô Thường.

- Không sai, còn về nguyên nhân, thúc thúc Vương gia ngươi đừng mò đến.

- Ân, ta hiểu.

Bỗng lộ một nụ cười nhạt, Hồng Vân Tiêu nói.

- Tiểu hữu nếu đã muốn biết Yên nhi ở đâu thì ta cũng không ngại nói, bất quá với năng lực của tiểu hữu, ta e rằng rất khó để có thể gặp được Yên nhi.

- Vương gia cứ nói, trên đời này không có nơi nào mà Thiên Họa ta lại không có can đảm để đi đến.

Vô Thường tỏ ra ngạo khí, một trái tim vững vàng, kiên cường đáp.

- Được!

Bẻ ngoài Hồng Vân Tiêu tỏ ra ngợi khen khí thế hùng dũng không sợ điều gì của Vô Thường, bên trong lão lại không khỏi nghi ngờ cùng thắc mắc “Tên tiểu tử này đang che giấu tu vi, không biết hãn mạnh như thế nào, ngoài ra còn thân phận của hắn? Hắn và Yên Nhi có quan hệ gì?”

“Mà cũng không sao, hiện tại Yên nhi đang đến một siêu cấp tông môn để tu luyện dưới sự bảo hộ của cha Ngọc Hân, nó dù có ý xấu cũng chẳng làm gì được con gái ta. Haizzz, còn chuyện ám sát kia của tên sở hữu Tâm Đan ẩn thân đến nay vẫn chưa tra ra đầu đuôi a, gì mà thô con xinh xắn...”.

Trần tình đầu óc, Hồng Vân Tiêu trả lời câu hỏi của Vô Thường để giang tay hứng lấy thanh chiến đao như như lời Vô Thường đã tự hứa.

- Không giấu gì ngươi, Yên nhi hiện tại đang ở Duy Nhất Tông học tập tu luyện, về cách thức đến Duy Nhất Tông thứ lỗi cho ta nhỏ yếu cô lậu không thể biết. Nhưng mà ta cũng có nghe nói vào đúng ngày 15 tháng sau, Duy Nhất Tông tại kinh thành có tổ chức cuộc thi nhỏ nhằm tuyển chọn nhân tài để đưa đến trước cổng sơn môn Duy Nhất Tông cư ngụ, khảo sát tìm kiếm đệ tử tài năng gia nhập tông.

- Từ đây đi đến kinh thành mất khoảng bao lâu thời gian?

Vô Thường hỏi nhanh.

- Từ khu vực biên giới này đến kinh thành nằm tại trung tâm Hồng Long quốc nếu tiểu hữu đi bằng ngựa hẳn là mất hai tháng thời gian, nếu có được chiến mã dũng mãnh thì chỉ cần một tháng hơn sẽ đến được. Đi ngay bây giờ, tiểu hữu vẫn còn kịp có cơ hội tham gia cuộc thi tuyển nhân chọn nhân tài để đi đến Duy Nhất Tông sát hạch đệ tử.

Hồng Vân Tiêu nói ra như vậy nhưng cũng không nói về điều kiện để được tham gia cuộc thi tuyển nhân tài thì người tham gia phải là Linh Nhân cảnh dưới 17 tuổi, với lão, Vô Thường đủ điều kiện hay không là chuyện của hắn.

- Ừm, cảm tạ Vương gia cho biết thông tin, thanh đao này đã thuộc về người.

Nhận được câu trả lời khá hoàn chỉnh, Vô Thường cũng không còn gì để ở lại, hần lập tức rời ghế, men theo con đường lúc đi vào mà đi ra khỏi Vương phủ.

- Tiểu hữu đi thông thả. Chí Hòa, người mau tiễn khách.

Nói lớn với Dương Chí Hòa đứng ở đầu đó trong một ngã rẽ chờ đợi lệnh, Hồng Vân Tiêu mắt sáng quắc, nước miếng li ti nhìn thanh chiến đao đã thuộc về hần.

Vốn dĩ nếu Vô Thường không phải người của đầu trường Phong Ba, có lẽ lão Vương gia đã gây ra án mạng. Tất nhiên, người chết là lão.

- Vâng.

Nhận lệnh, Dương Chí Hòa lần nữa dẫn dắt Vô Thường bước đi.

- Vù!

Bất quá cũng ngay tại thời điểm này, từ trên bầu trời mây trắng, hai thân ảnh có mái tóc xanh dài mượt vừa rời đi không lâu bỗng dừng lại quay trở về, hạ xuống đúng ngay tại vị trí gần cạnh căn chòi giữa hồ mà lão Vương gia đang “sờ mó” thanh chiến đao.

“Khí tức này... nó là của Ngọc Yên! Nàng hình như vừa mới quay trở lại”.

Cảm ứng được khí tức như hoa như ngọc của Hồng Ngọc Yên từ trên trời hạ xuống, Vô Thường không cần suy nghĩ nhiều, hần hai chân xoay mạnh, thân thể như con gió chạy đến vị trí khí tức Ngọc Yên ngày càng nồng đậm.

- Tiểu hữu xin dừng bước!

Mặc dù không chuyện gì xảy ra nhưng Dương Chí Hòa cũng không thể để Vô Thường chạy loạn trong Vương phủ. Lão một bước chân điểm mạnh, cả thân hình đều nhảy lên, rơi xuống trước mặt Vô Thường 10m.

- Bịch!

Thế nhưng khi hai chân lão vừa chạm đất, cả cơ thể đều không tự chủ được mà quỵ gối cuối người xuống đất, đôi mắt bất lực như đại ra nhìn về Vô Thường lãnh đạm vượt qua cùng với một ánh mắt như chứa tể ngự trên cao đang nhìn xuống con kiến nhỏ bé chiu đến người lão.

Tại căn chòi giữa hồ.

Hồng Vân Tiêu phát hiện cha vợ cùng con quay trở lại liền vội vã thu Phá Liệt Đao, một Linh Đao đã gần như tiếp cận vô hạn với Tông cảnh vào chiếc nhẫn giới quý hiếm duy nhất của lão.

Lão vội chạy ra báo kiến cha vợ.

- Bái kiến tiền bối một lần nữa đại giá quang lâm.

Hồng Vân Tiêu mặc dù xem vị trung niên khí thế bức người này là cha vợ, nhưng người ta lại vốn không muốn nhận một tên phế vật như hần làm con rể.

Nguyên bản cuộc tình éo le giữa Hồng Vân Tiêu và Triều Ngọc Hân bắt nguồn từ sự việc 15 năm về trước, khi Triều Ngọc Hân, một vị Tôn cảnh đỉnh phong trúng phải xuân dược của một vị Tôn cảnh khác nên phải chạy trốn vào khu rừng hẻo lánh giữa trời mưa bão, vì không muốn thất thân trước tên dê hèn dũ là chết.

Nhưng cũng có lẽ là do duyên phận, khi nàng đã phát độc đến giai đoạn cuối, dâm thủy chảy ra ồ ạt nơi khe suối mồm mồm trong khi cơ thể lại không hề có một mảnh vải che thân, mất thì nồng cháy rực lửa mê tình, thân thể đỏ hồng như loài hoa quyến rũ ngây ngất diễm hương, tẻ nhất là nàng còn cong người cạ cạ khe suối xinh đẹp vào thanh kiếm yêu thích một cách vô cùng mạnh mẽ, mạnh đến nỗi khiến nơi vùng đất hoang sơ kia cũng phải chảy huyết liên tục thì bất chợt Hồng Vân Tiêu xuất hiện do loay hoay tìm kiếm linh dược bồi bổ cho Hồng Thanh Tiêu, con trai thứ nhưng có thiên phú mạnh nhất của hần.

Khi nhìn phải một đại mỹ nhân nhất tiểu khuynh thành với mái tóc xanh mộng mơ, tính khiết, cả đời nam nhân mơ ước đều không thể đạt được đang phát ra những tiếng rên rỉ xuân động vừa có đau đớn vừa có sung sướng cực độ này, Hồng Vân Tiêu tuy có số tuổi đã được tính là già nhưng thân thể, ý chí của hần vẫn còn tráng niên, từ đó dẫn đến cái cây “thương thịt” dài đến 21cm phình to, dựng hần cả một cái lều dưới đống quần.

Thế nhưng khi hần còn chưa kịp tiến đến để nổi máu dâm làm những chuyện nam nữ vui thích làm thì Triều Ngọc Hân đã như nữ dã thú vô tói, đè người hần xuống đất ướt vì nước mưa rồi xâu xé quần áo trên người hần như muốn ăn thịt người. Tiếp đó, dưới trời mưa, hai thân ảnh có một cuộc “gãi chà” nồng cháy vô cùng nhộn nhịp.

Sau gần một ngày một đêm nhấp nháy, hai người tỉnh dậy, Triều Ngọc Hân dù trúng xuân dược nhưng ký ức đều nhớ nên cũng không thể trách mắng gì được Hồng Vân Tiêu, thế là nàng bỏ đi không một lời nói với Hồng Vân Tiêu. Bất quá thì ba tháng sau nàng lại quay trở lại tìm Hồng Vân Tiêu khi bụng

nàng đã lớn.

Bảy tháng sau, Triều Ngọc Hân sau khi sinh Hồng Ngọc Yên, bản thân vì có nỗi khổ thân phận nên buộc phải giấu diếm chuyện này, nàng một lần nữa lại bỏ đi. Thế rồi tại 15 năm sau, mọi chuyện đã đảo võ, Hồng Ngọc Yên nhanh chóng bị sửa tên thành Triều Ngọc Yên và được cha Triều Ngọc Hân, Triều Lợi từ Duy Nhất Tông chạy đến Châu Nam thành mang về, may mắn là Ngọc Yên có thiên phú 87 sợi xích nên Triều Lợi rất hài lòng, không thì mọi chuyện lại rất khác.

Do vậy, hai từ “cha vợ” Hồng Vân Tiêu chỉ dám giữ trong lòng chứ không thể và không dám nói ra.

-Yên nhi, cháu nhanh lấy thứ mà cháu để quên, chúng ta phải nhanh chóng quay về tông.

Không hề chú ý gì đến cả Hồng Vân Tiêu lẫn lời nói của hắn, Triều Lợi có chút nhẹ nhàng nói với Triều Ngọc Yên bên cạnh.

-Dạ vâng.

Khẽ liếc mắt kính lễ chào cha, Hồng Ngọc Yên nay đã thành Triều Ngọc Yên vội chạy đi, nhanh chóng quay trở về phòng để lấy một bức tranh do nàng tự tay họa ra một thân ảnh nam nhân không biết vì sao luôn xuất hiện trong đầu nàng khiến nàng mong nhớ.

-Ngọc Yên tiểu thư, mong tiểu thư dừng lại đôi giây, ta có chuyện cần nói với nàng.

Ngay chính lúc này, Vô Thường cũng đã chạy đến, chặn ngay đường đi của Ngọc Yên quận chúa vội về hồi hã.

-Hử? Ngươi là ai?

Trong khi cả Hồng Vân Tiêu và Triều Lợi nhủu mày kinh ngạc, Ngọc Yên nhìn Vô Thường mắt lé xa lạ liền nghi hoặc hỏi.

Chớp lấy cơ hội, Vô Thường lập tức một bên dùng mắt và tinh thần trao đổi với “linh” của Ngọc Yên, một bên thì lấy ra một chiếc nhẫn ngay khi đã xóa ấn ký sở hữu của bản thân cho nàng. Hắn nói.

-Có một cổ nhân của nàng đã nhờ ta trao chiếc giới nhẫn này cho nàng, hy vọng nàng nhận lấy để ta có thể hoàn thành nhiệm vụ. Yên tâm, bên trong không hề có thứ gì độc hại.

Sau một đoạn thời gian tính toán, thậm chí cũng phải dùng đến Tâm Đan thứ hai để suy diễn tình huống, cuối cùng hắn đã đưa ra quyết định rằng bản thân sẽ trao cho Ngọc Yên những cơ sở vật chất để nàng tự thân nâng cao sức mạnh chứ hắn cũng không cần phải tự ra tay trợ giúp.

Trao cho nàng những món đồ lợi hại, nó còn vượt qua cả tiêu chuẩn lời hứa của hắn, do vậy chỉ cần hắn nói tốt vài điều cũng như trao đổi với “linh” Ngọc Yên, hắn hoàn toàn có thể thay đổi nội dung lời hứa và hoàn thành chúng.

Hành động lúc này của hắn đúng là đang làm điều đó.

-Cổ nhân?

-Để ta xem.

Ngọc Yên còn đang kỳ lạ nên hỏi ngược Vô Thường thì Triều Lợi đã nhanh chóng từ xa chớp lấy chiếc nhẫn giới xem xét.

Năm giây sau, Triều Lợi gật gù nói, mọi suy nghĩ ác tính về Vô Thường đều được gỡ bỏ.

-Đồ tốt rất nhiều, rất thích hợp cho Băng Hoa Tâm Đan của Yên nhi tu luyện.

Bên kia, Vô Thường sau khi cười vui vẻ trong lòng vì đã thỏa thuận êm xuôi với “linh” Ngọc Yên, hắn liền tò vò không biết đáp lời Ngọc Yên.

-Ta không biết. Đồ vật người nhờ ta đã giao, xin cáo từ.

Hướng Hồng Vân Tiêu, Triều Lợi và Ngọc Yên quận chúa khẽ chào, Vô Thường lập tức xoay người rời đi, thoát ra khỏi Vương phủ.

-Ha hã, nếu có người tự dung cho đồ tốt thì việc gì không giang rộng tay để nhận, Yên nhi, đây là của cháu, cháu nhanh nhỏ máu vào để giới nhẫn nhận chủ, mọi đồ vật bên trong từ giờ đều là của cháu.

Triều Lợi nhìn Vô Thường khuất bóng mà không có lý do và cũng không việc gì phải bước ra chặn đường một tiểu tử không có khí tức tu vi, hắn cười nhạt liền ném chiếc giới nhẫn cho Ngọc Yên.

Bên cạnh Triều Lợi, Hồng Vân Tiêu nhìn về ngã rẽ Vô Thường vừa mất bóng mà kinh nghi trong lòng “chẳng lẽ tiểu tử mắt lé một con này hỏi tin tức của con gái ta chỉ để đưa chiếc giới nhẫn kia?”.

-Dạ.

Cầm chiếc nhẫn giới trên tay, Triều Ngọc Yên sau vài giây suy tư thì tự cắt một lỗ máu trên tay, ngón tay nhẹ nhỏ xuống một giọt máu đỏ hồng...

Mười phút sau, hai thân ảnh có mái tóc đại dương lấp lánh lần nữa bay vút lên bầu trời cao vợi vợi trên cao biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Mộng Hương Lâu

Trên một con đường lớn giữa nắng chiều, Vô Thường không sợ nắng nóng vui sướng trong lòng.

“Quá đã, một món nợ xem như đã xong. Giờ thì chỉ còn hai món nợ nữa, tâm hồn ta sẽ được thoải mái reo ca”.

-Mà bắt quá mấy ngày nay ta chưa ăn gì, miệng lại trở nên nhạt nhẽo rồi.

-Humm? Mộng Hương Lâu?

Bắt gặp một toàn lâu các bảy tầng cao 70m, rộng 250m dựng ngay ở nơi khá trống nhà dân, bên cạnh là một con sông xanh biếc êm dịu với vài ba cây liễu đang rũ lá êm ả xuống dòng nước chảy nhẹ và một cây cầu đá bắc ngang hai bên bờ hết sức vững chắc, Vô Thường không khỏi có chút trợn mắt.

Đây không phải là địa điểm tiểu nữ nhân hần đã gặp được bên trong Dược Các hẹn gặp tại 7h tối nay?

-Có trùng hợp như vậy không?

Thoáng nghĩ một chút, đồng thời cảm nhận được bên trong Mộng Hương Lâu có rất nhiều khí tức Linh Nhân cảnh, Linh Sư cảnh, thậm chí là còn mạnh mẽ hơn Linh Sư cảnh, Vô Thường bỗng cười nhạt.

-Nơi này rất lạ, rất thú vị, ta sao lại không dám bước vào nhỉ? Nữ nhân, ta từ khi nào lại sợ họ đến thế này?

Quyết định như vậy, Vô Thường lập tức chuyển người hướng Mộng Hương Lâu đi đến.

Vừa đi đến trước cửa lớn xa hoa với thảm đỏ trải dài đã đủ để thấy được Mộng Hương Lâu là nơi chỉ dành cho kẻ quý tộc và người giàu có, Vô Thường lập tức bị hai tên lính gác có cơ bắp cuộn cuộn chặn lại.

Một trong hai người hỏi Vô Thường.

-Xin lỗi vị tiểu công tử, Mộng Hương Lâu chúng ta trước nay không tiếp đãi người bình thường và có tài sản dưới trăm lượng vàng. Hy vọng người hiểu.

-Ồ, vậy sao?

Vô Thường thoáng kinh ngạc, tiếp đó hần liền vội phóng ra khí tức tu luyện giả ở cảnh giới Phạm Nhân cảnh. Trong tay cũng đồng thời xuất hiện tờ ngân phiếu ngàn lượng vàng. Hần nhìn hai tên lính gác nói.

-Giờ thì đã đủ chưa?

-Đã đủ, mời thiếu gia.

Quái lạ không biết vì sao tên tiểu tử mắt lé này lại bỗng nhiên có khí tức sức mạnh nhân nhật, hai tên gác cổng cũng không nghĩ nhiều mà mời Vô Thường bước vào.

-...

Bước vào tầng 1 của Mộng Hương Lâu, một mùi hương thanh nhàn liền xộc vào mũi hần, cùng với đó là sự yên ắng khó có thể tả của sự yên bình rộng lớn.

“Khá hay, khác với quán xá bình thường, nơi đây không có bàn mà chỉ có những căn phòng được cách âm tốt, Linh Nhân phóng đại thính giác cũng chỉ nghe loáng thoáng những âm thanh đứt quãng. Humm... dưới đây dường như có Phạm Nhân cảnh, Linh Nhân, Linh Sư có lẽ đều bên trên”.

Vô Thường xoay người, bước chân đi lên bàn tiếp khách nằm ở gần cửa của Hồng Mộng Lâu.

-Chào người đẹp, nơi này như thế nào nhỉ?

Nhìn một nữ tử hơn 20 trông khá phong tình với bộ quần áo mỏng sát vào người làm lộ nên những đường cong gợi cảm, Vô Thường nháy mắt lé dăm dăm hỏi.

Nữ nhân phong tình cũng không để ý tên tiểu dân tộc chưa đủ lông như hân, nàng chuyên nghiệp giải bày cho hân cách thức hoạt động của Mộng Hương Lâu.

-Chào công tử, Mộng Hương Lâu chúng ta hoạt động dựa trên thực lực và tài lực. Chỉ cần công tử có hai điều kiện đó càng cao, công tử càng được ngồi trên những tầng lầu cao, quý trọng hơn. Căn bản là nếu muốn ở lại tầng 1 này, công tử cần phải là tu luyện giả và trong người ít nhất phải có 100 lượng vàng vì giá cả từ đồ ăn, nước uống, chỗ ngồi cho chọn phòng ngắm cảnh cũng đều lớn hơn 1 lượng vàng.

-Ở lại tầng hai cần có 1000 lượng vàng vì tất cả đều có giá ít nhất là 10 lượng vàng.

-Ở tầng ba, công tử không những phải có trong tay 3000 lượng vàng mà còn cần phải có thân phận đại tộc trong Châu Nam thành.

-Muốn ở lại tầng bốn, công tử cần có ít nhất 5000 lượng vàng và phải có thực lực Linh Nhân cảnh.

-Ở tầng năm, công tử phải là Linh Nhân cảnh tầng 6 trở lên, đồng thời phải sử dụng điểm phiếu chi trả cho những món ăn, thức uống.

-Ở tầng sáu, công tử phải là Linh Sư cảnh.

-Còn nếu công tử muốn ở tầng bảy, tầng cuối cùng thì phải có giấy mời khách quý của Mộng Hương Lâu mới có thể đến.

Cuối lời, nữ tử nóng bỏng này nở nụ cười mê hoặc nói với tiểu dân tộc Vô Thường.

-Hi hi, tất nhiên là khi công tử ở tầng càng cao, đặc quyền và những chuyên mục giải trí cũng như có những thiếu nữ xinh đẹp bầu bạn bên cạnh càng thêm hấp dẫn nha. Vậy, công tử, ngươi sẽ ở tầng nào.

-Thế người đẹp nghĩ bốn đại gia ta sẽ ở tầng mấy được hử?

Đặt bên hai sấp giấy, một phiếu điểm, một ngân phiếu song song lên chiếc bàn cao ngang miệng bản thân, hân hai mắt sáng quắc, miệng khẽ chảy ra miếng nước dãi mà nhìn chăm chăm vào bộ ngực no đủ của nữ tử phong tình nóng bỏng.

Về phần nữ tử, nàng sau khi thấy hai sấp giấy dày đến 1cm trên bàn liền tròn mắt bờ ngờ trước số tiền quá mức giàu sang của Vô Thường. Trong đầu nàng không khỏi cảm khái cùng ao ước.

“Qua, hân thật giàu có, chỉ cần cho ta một tờ cũng đã đủ sống mấy năm rồi. Ừm, chắc hân hân là tiểu thiếu gia của đại tộc to lớn nào đó trong thành”.

Nữ tử phong tình này chỉ là một Phạm Nhân cảnh nhỏ yếu được Hồng Mộng Lâu đào tạo bài bản cách tiếp khách thông thường, cho nên nàng không kịp quan sát eo Vô Thường có đeo lệnh bài đầu trưởng Phong Ba, mà dù nàng có thấy thì cũng không hiểu được ý nghĩa sâu xa của nó.

Nhìn Vô Thường một lúc lấy ra nhiều tiền dùng cho phạm nhân và tu luyện giả, nàng chỉ cho rằng hân là một đại thiếu gia nhà giàu thuộc các phủ lớn có Linh Sư cảnh tọa trấn.

Hai giây cổ bình tĩnh qua đi, nữ tử ăn mặc khiêu gợi nói với Vô Thường.

-Công tử trông thần bí như vậy, ta làm sao có thể đoán biết được ngài nên ở phòng mấy. Bất quá như công tử nếu thật sự chỉ có thực lực Phạm Nhân cảnh thì công tử chỉ có thể ở tầng ba thôi.

Bề ngoài nói vậy chứ nữ tử có ngực mông uốn lượn này dĩ nhiên không tin một tiểu tử 7, 8 tuổi lại là Linh Nhân cảnh.

Tiếp đó, nàng vội với tay xuống học bàn lấy ra một viên thủy tinh châu đặt lên bàn, nàng nói.

-Để chắc chắn, công tử cũng có thử dùng Giám Định Châu thuộc loại kiểm nghiệm sức mạnh này kiểm chứng. Công tử truyền sức mạnh vào mà viên châu nổi lên ánh sáng trắng nhàn nhạt là Phạm Nhân cảnh, ánh sáng màu xanh là Linh Nhân cảnh với màu càng đậm thì ở tầng thứ càng cao, ánh sáng màu đỏ là Linh Sư cảnh, màu càng đậm thì tầng thứ cũng càng cao.

-Ừm, vậy công tử có muốn kiểm không?

Cố ý cúi mạnh người xuống nhìn Vô Thường tiểu dân tộc để khe hở phần ngực áo lộ ra hai nửa của quả đào trắng hồng, nữ tử chớp mắt đẹp với Vô Thường.

Với hành động này, thiếu nữ chỉ hy vọng tên tiểu dân tộc này hào phóng cho nàng một ít tiền phí sinh hoạt, nuôi cha mẹ ở nhà để làm tròn bổn phận chữ “hiếu”.

-Có, dĩ nhiên là có ời...

Nhìn sâu vào vườn lê, thậm chí còn ần ần thấy được hai hạt táo hồng nâu, Vô Thường ừng ực nuốt nước miếng gật gù.

-Vậy mời công tử truyền sức mạnh vào.

-Ủm ừm.

Mắt vẫn dòm ngực, tay Vô Thường lập tức đặt lên quả cầu, sức mạnh Linh Nhân cảnh một nghìn sợi xích lập tức ủa vào Giám Định Châu, khiến Giám Định Châu nổi lên màu đỏ rực rỡ chói sáng.

-Linh... Linh Sư cảnh?!!

Ánh sáng màu đỏ rực chói vừa tan ra xung quanh, nữ tử gần ngay bên cạnh tức thì thét lên kinh hãi. Tiếng hét là vang vọng đến lầu hai, lầu ba và nơi hai tên cơ bắp cường tráng đứng trực.

Một vài nhân viên bên trên lầu nghe tiếng liền bước nhanh xuống dưới, xung quanh những nhân viên thấy một màn cũng vô cùng khó tin cùng khiếp sợ.

Linh Sư cảnh ở lứa tuổi 7, 8, điều này quá kinh hãi thế tục rồi!

-Được rồi, ta muốn lên tầng 6.

Biết được bản thân sắp trở thành ngôi sao sáng đến kỳ lạ, hấp dẫn những ánh mắt khó có thể tin tưởng được nhìn bản thân, Vô Thường không đùa nữa, hần chuyển đổi sắc mặt nghiêm túc nói với nữ tử.

-Vâng.

Giám Định Châu không còn sáng, nữ tử thấy ánh mắt, nét mặt Vô Thường không thua gì những vị cao nhân hay tới lui quán liên cũng tỏ ra sợ hãi, miệng vâng vâng dạ dạ lấy lệnh bài tiến nhập lầu 6 cho hần.

-Ủm, phần này thưởng cho ngươi.

Vô Thường để lại một tờ ngân phiếu ngàn lượng và một tờ phiếu điểm 100.000 được tờ một ngàn lượng kia che đi cho nữ tử, Vô Thường lập tức cầm lệnh bài đi về hướng cầu thang tiến lên lầu 2.

Hần hảo tâm cũng rất chu đáo, nếu để lộ ra từ phiếu điểm 100.000 này cho người khác biết thì nữ tử có vài phần phong tình này sẽ gặp rắc rối khi mà thế giới tu luyện tuân theo quy luật “mạnh ăn no, yếu tất nhịn”, có khi là còn bị giết khi mà nàng chỉ là một Phạm Nhân cảnh có chút tư sắc.

Đi đến cầu thang, Vô Thường nhìn thấy một vị Linh Nhân cảnh trung niên khiếp sợ tròn mắt nhìn hần, hần cũng liền nhanh chóng vận chuyển não bộ mà đưa ra lệnh bài chứng minh bản thân có tư cách lên lầu đưa ra.

Bất quá hần còn chưa kịp lấy ra, vị trung niên đã khom người cung kính mời hần.

-Xin mời công tử.

Sự cung kính mà vị trung niên biểu hiện cũng không phải chỉ vì Vô Thường có thực lực Linh Sư cảnh, đó còn là sự cung kính với địa vị siêu phàm và thế lực chống đỡ hần. Một Linh Sư cảnh ở độ tuổi 7, 8 đã nói rõ thế lực sau lưng kinh khủng thế nào.

-Ủm.

Nhẹ gật đầu đáp lại, Vô Thường nho nhã bước chân lên bậc thang, bước thẳng về lầu hai đang có hai, ba người lấp ló dùng những ánh mắt kinh hãi cùng cung kính nhìn hần đi lên.

Bước lên lầu hai, Vô Thường khẽ đảo mắt một vòng quan cảnh xung quanh liền tự ngẫm.

“Lầu hai ngoài việc có thể bàn đặt ở ngoài để nhiều người xa lạ có thể làm quen tán chuyện chung vui thì không có gì đặc biệt”.

Sau đó hần thẳng tiến đến cầu thang lầu ba đang có một vị Linh Nhân cảnh túc trực.

“Humm, một cánh cửa? Xem ra bắt đầu từ lầu ba đã có sự khác biệt lớn”.

Tay vừa giờ ra lệnh bài tầng 6, hai mắt Vô Thường khẽ nhìn liếc lên trên cao lầu ba thấy một cánh cửa cùng một Linh Nhân cảnh trông coi liền cảm thấy thú vị.

-Mời công tử.

Mặc dù bản thân đã có vài giây nhũn mày khó tin, thế nhưng vì lệnh bài là thật và cũng đã do Thảo Hồng, một nữ nhân viên mà bà chủ rất tin tưởng cấp phát, trung niên chỉ có thể trả lại lệnh bài, mời Vô Thường bước lên lầu ba.

Kết!

Vô Thường bước lên bậc thang, bản thân chỉ còn hai năm bước chân sẽ đến cánh cửa thì vị Phạm Nhân cảnh đứng trực đã đẩy cửa mở ra tạo đường cho hần lên.

Từ bên trên lầu ba, ngay trong lúc hần tiếp tục bước đi thì đã vang vọng đến những tiếng đàn, tiếng ngâm thơ, tiếng cười đùa vui vẻ của tầng lớp thanh thiếu niên trẻ tuổi giao lưu.

-Giờ tới ta ra về này. “Trăm năm trăm cõi người ta, con mà giận quá má điên cái đầu”.

-Ê, giờ là tới người nha Vũ Bình.

-Được, vậy thì xem đây “Má ơi nên nhớ câu này, con mà giận quá đốt nhà đi tu”.

-Hay, thơ hay, ha ha...

-...

-Được rồi, để ta ca một khúc gửi tặng Thúy Doãn tiểu thư.

-Tùng tung túng túng...

-Kìa con gái kìa, kìa con gái kìa. Chạy đi đâu, chạy đi đâu. Ba tháng sau em có bầu, ba tháng sau em có bầu. Mang về nuôi, mang về nuôi...

-...

-Hừ, giờ đến lượt ta đồ đồ nha. Các tỷ muội chuẩn bị động não này.

-Ta đồ các người, “trò gì càng chơi càng ra nước mà nước không chảy ra giường”.

-Ý, người thật là, người đồ câu gì vậy, ngại muốn chót hà...

-...

“Á đêch, giới trẻ ngày nay bá đạo quá, thua, xin thua!”.

Sau khi thử nghe kỹ những cuộc trao đổi của thiếu nam thiếu nữ, Vô Thương cảm thấy một hồi trọn mắt đến trắng dã, bước chân cũng cấp tốc bỏ chạy, đi thật nhanh đến bậc thang tiến đến lầu bốn.

Giới trẻ ngày nay mạnh bạo như vậy, Vô Thương mặc cảm bản thân mặc dù tuổi trẻ nhưng xách dép chạy cũng không theo kịp.

-Mời công tử.

Sau khi vị Linh Nhân cảnh kiểm tra xong lệnh bài, hần lập tức cầm lệnh bài chạy đến cánh cửa lầu bốn

“Két” một tiếng nhỏ vang lên khi cửa mở, Vô Thương nhanh nhẹn xông vào, thoát khỏi những âm thanh bá đạo tuổi trẻ bên dưới.

-Phù...

Thở nhẹ một hơi khi cửa thông lầu bốn và lầu ba đóng lại, Vô khê nhìn xung quanh để xem chi tiết tình hình quan cảnh có khác biệt.

“Mặc dù nơi này có bàn ghế rất sang trọng, cũng rất thoáng mát nhiều cửa sổ, nhưng dường như ai cũng chọn phòng riêng để bàn chuyện nên rất vắng, chỉ có hai, ba Linh Nhân cảnh ngồi gần cửa sổ để ngắm cảnh”.

Vô Thương cất bước, một hơi tiến thẳng đến lầu năm.

“Trương tự lầu 4, nhưng vật dụng thay đổi đẹp hơn, ngoài ra cũng có vài chỗ vui chơi giải trí như phóng phi tiêu, thổi bong bóng, thêm cả một cái võ đài trống rỗng”.

Tiếp đó, Vô Thương cấp tốc bước đến chân bậc thang nối đến tầng 6. Bất quá lần này là một vị Linh Sư cảnh giữ cửa, đồng thời từ vài chục giây trước lão đã nhận được thông báo về một tiểu tử 7, 8 tuổi có tu vi Linh Sư cảnh nên đứng đây chờ đợi.

Vô Thương vừa bước đến, khí thế Linh Sư cảnh tầng 1 của lão lập tức phóng ra, ép thẳng về hướng của Vô Thương, nhất quyết muốn đè ép hần ngã người xuống đất để chứng thực xem hần có phải Linh Sư cảnh hay không.

Thế nhưng là khi đứng trước khí thế vô bờ của lão già, Vô Thương một tay ngoáy ngoáy lỗ mũi, một tay nhẹ vung lên khiến lão già không tự chủ được mà té lùi ra sau vài bước chân.

-Già rồi, đi đứng phải cẩn thận một chút, sao lại khi không té ngã thế chứ.

Nhàn nhạt nhìn lão già, Vô Thương cũng không cần lão kiểm chứng lệnh bài nữa, hần hai chân bước nhanh đến cánh cửa lầu sáu bên trên.

-Mời ngài.

Vô Thường chỉ đi được nửa đoạn cầu thang, vị nam tử giữ cửa đã thấy tình cảnh phát sinh khi nãy nên vừa tỏ ra cung kính, vừa có sợ hãi mờ trắng của chào đón Vô Thường.

Kết!

Cửa lâu đóng lại, Vô Thường cũng không đứng lâu, hần sau khi liếc mắt quay toàn bộ lầu 6 liền một mạch đi thẳng đến quầy tiếp khách tầng 6, nơi một nữ nhân thành thực trông rất ôn nhu nhưng lại có tu vi Linh Nhân cảnh trực quán.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Vụ Hương Lan, Vụ Diễm Hương

Vô Thường chỉ vừa đi đến, nữ nhân ôn nhu cũng mỉm cười dịu dàng nói với hần.

- Xin công tử gửi trả lệnh bài đề thiếp thân kiểm tra kỹ càng theo quy củ.

- Ừm.

Gật đầu, Vô Thường vừa đặt lệnh bài lên bàn vừa hỏi.

- Nơi này, về tất cả mọi thứ, ta lần đầu đến đây nên mong được giải đáp cặn kẽ.

Sau hai giây kiểm tra lệnh bài, nàng nhẹ nhàng nói với Vô Thường.

- Hiện tại còn trống phòng 3, 5, 7, 8, 10, tất cả đều gần cửa sổ thoáng mát, thuận tiện ngắm quan ảnh Châu Nam thành từ trên cao. Công tử hãy chọn một phòng, khi đó sẽ có nhân viên của Mộng Hương Lâu đến phục vụ, cũng như hướng dẫn mọi thứ về quy cách hoạt động của quán.

Mộng Hương Lâu có bảy tầng, diện tích ở mỗi tầng cũng rất rộng, trong đó chiếm gần 1/3 diện tích mỗi tầng là nơi ngủ nghỉ, chờ đợi hay cất chứa những dụng cụ cần thiết cho hoạt động giải trí của nhân viên phục vụ quán.

- Vậy ta chọn phòng số 8...

- Công tử, người đã đến vì sao không thông báo một tiếng cho Hương Lan biết để ra tiếp đón?

Vô Thường đang định chọn phòng, chuẩn bị nghỉ ngơi suy tính cho một số chuyện, mặc khác cũng thuận tiện sử dụng sức mạnh để lắng nghe tin tức từ một vài vị Linh Sư cảnh gần cạnh nhờ vào linh lực có khả năng xuyên thấu phòng ngự cách âm, thì bất chợt một âm thanh trong khiết như giọt sương bình minh vang lên sau lưng hần.

Từ trên cầu thang nói giữa lầu 6 và lầu 7, Vụ Hương Lan cùng một mỹ phụ chạc tuổi 27, 28 trông y hệt nàng đến 90% vì cả hai đều mang khăn lụa che đi dung nhan, 10% khác biệt chỉ là do màu sắc lụa và kiểu búi tóc, cả hai đều từ sau lưng Vô Thường đi đến tiếp cận hần.

Hai người Vụ Hương Lan có mặt nơi đây chính là do nhận được tin tức một tiểu tử mất lệ cỡ 7, 8 tuổi được Giám Định Châu xác nhận là Linh Sư cảnh khiến hai người nhũn mày nặng, phải đi xuống kiểm chứng và gặp ngay Vô Thường, một tiểu tử có tất cả những đặc điểm của vị Linh Sư tiểu tử đã được nhắc đến.

- Tiểu Đào kính chào bà chủ và cô chủ.

Nữ nhân ôn nhu lễ phép kính chào hai người Vụ Hương Lan.

Nghe giọng mỹ nữ quen quen, Vô Thường quay đầu ra đằng sau nhìn, tiếp đó hần chợt nói một câu đáp lời khiến nàng, đệ nhất mỹ nhân của Châu Nam ngẩn người, có cảm giác khó chịu không hề nhẹ trong lòng.

- Xin thứ lỗi cho tại hạ, ngày hôm đó chỉ là một câu nói đùa, mong tiểu thư đừng quan tâm, cũng đừng để trong lòng.

Có khả năng để đạt được thêm một cô vợ là đại mỹ nhân thì ai mà chẳng thích? Thế nhưng Vô Thường vì sự nghi ngờ về thiên phú thân thể, có khả năng cao hần sẽ là một con rối của thần hay tiên nào đó hết như trong truyện, nhất là bộ “Con Rối Nghịch Thiên” nên hần cũng không dám kiếm thêm cô vợ nào.

Bất quá nếu kiếm thêm nữ nhân để được sung sướng, khuây khỏa sinh lý của một người nam nhân bình thường thì không thành vấn đề. Tiểu mỹ nhân trước mặt nếu đây dựa vào quá, hần cũng không ngại bế nàng lên giường và làm một hồi chày cối nhộn nhịp.

Cơ thể của hắn hiện tại có thể nhỏ nhưng dưới khả năng biến ảo từ Thiên Địa Thể, hắn muốn chỗ nào lớn chỗ đó liền bự, 1m cũng không nói chơi. Tiểu mỹ nhân này mà để hắn đâm vào thì... rất khó nói cái cảm giác tê tái lòng người đó.

“Tên này... đáng ghét, tức chết ta, đồ tiểu nam nhân chết bầm!”.

Khẽ run người tức giận trong lòng, bên ngoài Vụ Hương Lan vẫn bình tĩnh dịu dàng nói.

- Là hiểu lầm cũng không sao. Công tử, vậy ngươi có muốn trò chuyện nhân sinh cùng Hương Lan đôi chút để trao dồi thêm kiến thức?

Bên cạnh, mẫu thân Vụ Hương Lan, Vụ Diễm Hương với thực lực Tông cảnh thâm sâu khó lường chợt truyền âm cho nàng sau khi đã quan sát Vô Thường.

“Con gái, tên tiểu tử này không hề đơn giản. Trên người hắn lúc này thật sự không hề có chút tu vi gì cả, chỉ ít với năng lực của mẹ còn không dò ra được, cha con nếu có ở đây thì có thể chẳng ấy sẽ biết. Nhưng mà bộ quần áo trên người hắn có khí tức gì đó rất lạ, chắc hẳn là một món bảo vật đã vượt qua phạm trù Tông cảnh, chiếc nhẫn đeo trên tay hắn cũng không phải hạng xoàn. Còn chiếc khuyên tai hắn đang đeo, mẹ cảm thấy sự hủy diệt kinh khủng từ nó”.

“Lan nhi, theo con nói lúc trước thì hắn tự nhận bản thân là Linh Nhân cảnh, vừa rồi thì tiểu Hồng và Bách lão cũng đã khẳng định hắn đã là Linh Sư cảnh chỉ ít là tầng 8, 9. Nhưng theo mẹ, hắn có thể đã là Tông cảnh rồi”.

“Tông cảnh ư? Tiểu tử nhỏ tuổi đáng tức giận này đã là Tông cảnh giống như mẹ và cha?”

Giật mình khiếp sợ, Vụ Hương Lan khó tin truyền âm ngược lại hỏi.

Vụ Diễm Hương vội tranh thủ Vô Thường còn đang “trầm tư” như muốn quyết định có hay không trước câu hỏi của Vụ Hương Lan, nàng nhanh giải bày khúc mắc cho con gái.

“Đây chỉ là suy đoán vô lý của mẹ mà thôi. Chứ hắn nếu ở độ 7, 8 tuổi đã thật sự là Tông cảnh thì mẹ cũng không biết diễn tả cảm giác khiếp hãi thế nào, liệu hắn có còn là người hay không?”

“Tuy nhiên vì mẹ không thể cảm ứng rõ các loại khí tức cũng như sinh mệnh lực của hắn nên mẹ vẫn có một giả thuyết đúng đắn tuyệt đối. Hắn nếu là đúng Tông cảnh thì chỉ có thể là một người lớn, không phải tiểu tử 7, 8 tuổi đứng trước mặt chúng ta. Để có hình dạng 7, 8 tuổi như thế này, mẹ chắc chắn hắn đã tu luyện một loại Công pháp kỳ lạ hoặc ăn phải Hoàn Đồng Thảo nghe đồn đã tuyệt tích từ mấy ngàn năm trước mới có năng lực khiến cơ thể bị teo nhỏ lại”.

“Tên tiểu tử trước mặt này thật chất chính là một nam nhân ít nhất đã có trăm tuổi. Hắn có lẽ là thành viên cấp cao của Thiên Long thương hội xuống đây dạo chơi vài ngày để giám sát chỉ nhánh hoạt động, có chăng đã thu nhận được hay bỏ sót vài mầm mống tốt cho tổ chức đào tạo”.

Vụ Diễm Hương đưa ra kết luận cuối cùng về Vô Thường cho con gái.

“Ừm, con hiểu rồi”.

Vụ Hương Lan thông suốt đáp lời.

Bất quá cũng ngay chính lúc này, Vô Thường nhỏ bé ở đối diện nhận nhặt mở lời khiến hai người giật mình kinh hãi.

- Hai mẹ con trao đổi xong chưa? Nếu xong rồi thì cho ta hỏi, trò chuyện nhân sinh là trò chuyện về những vấn đề gì?

“Hắn... hắn có thể nghe được cuộc truyền âm đối thoại do ta, một vị Tông cảnh tầng 4 khơi tạo? Xem ra hắn quả thật là Tông cảnh, tu vi hoặc sợi xích của con mạnh hơn ta rất nhiều”.

Suy diễn ra như thế, hai mẹ con xinh đẹp rạn rở đều đình ninh thực lực Vô Thường trong lòng. Bất quá nếu hai người biết được lời Vô Thường nói ra vừa rồi chỉ là nói khoác để tỏ vẻ ta đây mạnh mẽ oai phong, chân nhân bất lộ tướng thì sẽ có phản ứng như thế nào, có hay không trợn mắt đến ngây người.

Câu nói “hai mẹ con trao đổi xong chưa”, đây chỉ đơn giản là Vô Thường suy đoán hai người đang truyền âm về một vấn đề gì đó từ cử động thân hình im lặng và sóng mắt lưu chuyển của hai người, thế nên hắn mới không nói về nội dung cuộc trò chuyện của hai người vì căn bản hắn không biết.

Hai người bị lừa chỉ trách bản thân Vô Thường diễn xuất quá tài.

Hai giây bình tĩnh đi qua, Vụ Hương Lan cắn răng quyết định nói.

- Thật ra... thật ra...

Ngay lúc này, Vụ Diễm Hương chợt nắm chặt tay con gái, thương cảm nói nhỏ.

- Con đã làm ra quyết định?

Hai từ “quyết định” Vụ Diễm Hương nói chính là muốn nhấn với con gái rằng “con thật sự muốn gã cho tên tiểu tử nhưng thật ra là lão quái thuộc Thiên Long thương hội này?”.

Để có thể nhanh chóng phát triển sức mạnh và không bị người uy hiếp làm vợ, Vụ Hương Lan đã rất muốn tìm cho bản thân một người nam nhân mạnh mẽ trong suốt 3 năm qua. Tuy nhiên ở Châu Nam thành, nơi mà nàng đang cư ngụ lại có rất ít tồn tại mạnh mẽ từ Tông cảnh trở lên lui tới, dù có thì thể lực sau lưng vẫn không đủ vững chắc để bảo hộ nàng và gia đình nàng nếu như không may bị thể lực diệt tộc nàng tìm ra.

Hiện tại, “tiểu tử lão già” trước mắt vừa có tu vi hơn Tông cảnh, vừa là thành viên thuộc dạng cao cấp của Thiên Long thương hội khủng bố, lại vừa cho nàng cảm giác an toàn, dễ gần, thế nên nàng đã nhanh chóng làm ra quyết định muốn được gã cho tiểu tử già lão này.

Cũng chính điều đó Vụ Diễm Hương mới thương cảm cho con gái, thương cảm cho quyết định cưới người không yêu chỉ vì muốn có thực lực mạnh mẽ để gây dựng lại gia tộc Vụ gia khi xưa.

-Ừm, con đã quyết định thưa mẹ.

Mím chắc môi sau khăn lụa màu hồng phấn, Vụ Hương Lan kiên quyết với lựa chọn.

Con gái đã có chính kiến riêng, Vụ Diễm Hương chỉ còn biết ủng hộ, tiếp đó nàng mở miệng nói với Vô Thường.

-Chúng ta có chuyện rất muốn bàn với đồng hữu, hy vọng đồng hữu theo chúng ta lên tầng bên trên một chuyến để có được nơi riêng tư nhất, thỉnh cầu.

Từ câu văn lời nói, Vụ Diễm Hương, một Tông cảnh tầng 4 đã hoàn toàn hạ mình trước Vô Thường đang còn chẳng biết chuyện quái gì đang xảy ra với hai mẹ con “hám thiếu nam nhi” này.

“Bó tay, mà thôi vậy, đi chắc cũng không mất mát gì”.

Cảm nhận một chút gì đó thương cảm trong họ cùng với “tình” họ đánh dùng ánh mắt lóng lánh nhìn hần, hần cũng xem như số xui mà gật đầu định đáp lời đồng ý thì bất quá lại có người đã lên tiếng trước hần, xen vào cuộc trò chuyện giữa ba người.

-Xin lỗi đến trễ, mẹ con người cũng đang ở đây thì đỡ cho lão già ta phải kêu người gọi hỏi, đi chúng ta cùng bàn tiếp chuyện tham gia cuộc tuyển đệ của Nam Hải Môn hôm trước. À mà Tâm Mai đồng hữu đã đến rồi chứ?

Vừa từ lầu năm bước lên lầu sáu, một vị lão giả có mái tóc bạc phơ dài đến ngang lưng cùng với một đôi thiếu nam thiếu nữ đi đến chỗ của Vô Thường, lời nói chính là đến từ vị lão giả và hướng về Vụ Diễm Hương trao đổi.

Vô Thường bên cạnh nghe được đoạn thông tin liền có một chút suy tư.

“Nam Hải Môn? Vừa hay ta cũng đang cảm kiếm một tông môn để tu luyện nâng cao thực lực và làm rất, rất nhiều việc”.

Rời khỏi Châu Nam thành để đi tìm một vùng đất tốt hơn, chất lượng hơn cho việc tăng mạnh thực lực là điều Vô Thường chắc chắn sẽ làm sau khi giải quyết xong vài món nợ nơi đây.

Dựa theo kiến thức trộm được từ đám người Phượng Tiên Nhã về vấn đề các thể lực thì ba loại tổ chức Tông, Môn, Phái là lựa chọn tốt nhất cho hần ở thời điểm hiện tại vì thông thường thì người sáng lập ra tông môn phải có tu vi thấp nhất là Đế cảnh đỉnh phong hoặc Thánh cảnh nên sẽ có được chỗ dựa khá vững, ngoài ra thì tông môn còn là một hệ thống bồi dưỡng nhân tài đặc thù, khác xa hoàn toàn so với bên trong những bộ truyện hần đã từng đọc, điều đó lại càng thêm hấp dẫn chỉ tò mò của hần. Do vậy khi nghe “cuộc tuyển đệ tử của Nam Hải Môn” hần liền hứng thú và muốn đến đó nếu được.

Còn về Duy Nhất Tông, Vô Thường không muốn đến, nói trắng ra là trực tiếp bỏ qua vì hai nguyên nhân.

Thứ nhất, hần không đủ thời gian đi dự thi vì còn kẹt chuyện “chúng mày” và một nợ nần khác.

Thứ hai, Duy Nhất Tông công khai tổ chức cuộc tuyển nhân tài ngay tại kinh thành của Hồng Long quốc trong khi những Tông, Môn, Phái khác lại không hề có thông tin gì liên quan đến việc tuyển mầm móng ở Hồng Long quốc, điều này chỉ có thể rõ ràng làm sáng tỏ một điểm, Hồng Long quốc và Duy Nhất Tông có quan hệ, đúng hơn là Hồng Mặc Thiên và Duy Nhất Tông có quan hệ. Cả hai đều có quan hệ thì chẳng khác gì là kẻ thù của Vô Thường, sớm muộn cũng có ngày bị hần dẹp bỏ nên hần không lựa chọn.

Hần cũng không thích tự tay diệt đi tông môn đã bồi dưỡng mình, mặc dù cảm giác đó khiến hần rất kích thích.

-Hừm hừm, Nam Hải Môn?

Khẽ cười nhạt, Vô Thường gian xảo dụng tình thế mẹ con Vụ Hương Lan, hần liền nói với họ.

-Ta cũng có chút hứng thú với cuộc tuyển đệ tử Nam Hải Môn, vì sao chúng ta không cùng nhau bàn? Chuyện hai người muốn nói thì đợi bàn xong ta sẽ tính đi, thời gian cũng còn nhiều, phải chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Hội họp

Hắn nói ra câu này, cả năm người lập tức đều quái dị nhìn hắn.

Đôi thiếu nam thiếu nữ thì kinh ngạc, một tên nhóc con lại dám cả gan xen vào cuộc nói chuyện của các bậc tiền bối Tông cảnh?

Lão già thì hết sức kỳ quái đến nhúu chéo mày, trong lời nói của tiểu tử kia lão hoàn toàn cảm nhận được một thái độ như là của người ra lệnh, thái độ như là của kẻ thắng, của người bên trên đang ép buộc người bên dưới, mà chính xác là của tiểu tử lẻ một con mắt đối với hai người Vụ gia trong khi rõ ràng Vụ gia có Tông cảnh sờ sờ đứng một chỗ.

Nếu như nhìn tình hình này đúng và lão không đoán sai thì một, tên tiểu tử này là lão quái có hình dạng con nít, còn hai, tên tiểu tử có lai lịch không hề nhỏ.

Về phần hai mẹ con Vụ gia, họ lại khó hiểu trong lòng rằng “ngươi đã là Tông cảnh, đồng thời còn là thành viên cấp cao của đầu trường Phong Ba, vậy ngươi hứng thú điều gì với cuộc tuyển đệ tử Nam Hải Môn, một thế lực còn nhỏ hơn Thiên Long thương hội của ngươi? Chẳng lẽ ngươi muốn đi dự thi chẳng, Tông cảnh muốn trở thành đệ tử?”.

-Ừ hუმ, Diễm Hương đồng hუმ, cho hỏi vị này là?

Lão già Tông cảnh Thanh Bạch khẽ liếc tiểu Vô Thường hỏi, đồng thời tại lúc này lão cũng đã nhanh chóng nhìn thấy lệnh bài thành viên đầu trường Phong Ba treo tại eo của Vô Thường, nó như giúp lão mở khóa được vài nghi hoặc trong lòng.

Câu hỏi lão truyền ra, mẹ con Vụ Hương Lan chưa kịp nghĩ phương án trả lời thì Vô Thường đã nhanh miệng đáp cùng với một nụ cười nhạt không phân biệt được là hắn nói thật hay nói giả.

-Nghe đến Nam Hải Môn đang muốn chiêu thu đồ đệ, một Linh Nhân cảnh với thiên phú không tệ như ta cũng muốn thử vận may. Ừm, các vị đừng nhìn thấy lệnh bài thành viên đầu trường Phong Ba, Thiên Long thương hội mà lầm tưởng ta được bồi dưỡng tốt, ta thật ra chỉ là thành viên cấp thấp bên trong thương hội phải tự sinh tự diệt. Do vậy ta cũng muốn tìm đến một bến bờ nương tựa tốt hơn hiện tại.

Tiếp đó hắn cũng không đợi hai mẹ con mỹ nhân xinh đẹp thắc mắc về Giám Định Châu hiện lên màu sắc đỏ rực, hắn nói.

-Giám Định Châu nhận sức mạnh rồi mới phân tích, vậy cũng có nghĩa là chỉ cần dùng một đạo cụ có ẩn chứa sức mạnh Linh Sư cảnh truyền vào thì Giám Định Châu cũng hiện lên màu đỏ, nó chỉ đơn giản như vậy thôi.

-Còn về hành vi hai người truyền âm, ta chỉ cần quan sát nét mặt, cử động nét mày nhúu nhúu là nhận ra ngay, đầu cần phải có thực lực cao cả Linh Sư cảnh mới nghe trộm được.

Nói ba từ “Linh Sư cảnh” Vô Thường dĩ nhiên là muốn ngụ ý “ta không biết các ngươi là Tông cảnh, chỉ suy đoán các ngươi là Linh Sư cảnh”.

Tất cả lời hắn giải thích đều chỉ muốn chứng minh rằng, hắn là Linh Nhân cảnh cho mọi người hiểu. Tuy nhiên hắn không hề giải thích vì sao có thể dùng một phát tay đẩy lui được Linh Sư cảnh, và lại trong lúc hắn nói, về mặt hắn cũng cười nhạt với một thái độ như trêu đùa, điều này càng thêm khiến người không dám tin tưởng hắn chỉ là một tu luyện giả nhỏ yếu như hắn đang cố chứng minh.

Mẹ con Vụ Hương Lan cũng không dám tin tưởng như vậy, hai nàng một lần nữa lại truyền âm trao đổi, nhưng lần này họ đồng thời cũng chừa một phần ánh nhìn quan sát Vô Thường đang đưa tay gãi gãi móng ở đối diện.

Vụ Diễm Hương nói.

“Hắn nói không sai, đúng là để làm Giám Định Châu hiện lên màu đỏ không phải chỉ có duy nhất một biện pháp tự truyền sức mạnh vào. Nhưng mẹ cũng không chắc lắm việc hắn là Linh Nhân cảnh vì căn bản mẹ không thể cảm nhận được sức mạnh của hắn, để làm được sự che dấu này thì hắn ít nhất phải mạnh hơn mẹ hoặc có biện pháp đặc thù, chẳng hạn như bộ quần áo hắn mặc hoặc chiếc bông tai hắn đeo có năng lực che giấu khí tức tu vi”.

Tiểu là Bách lão chỉ khẳng định hắn vượt qua Linh Sư cảnh tầng 1 chứ lão không miêu tả chi tiết cách Vô Thường đẩy ngã lão, thành ra Vụ Diễm Hương đã thiếu mất một thông tin quan trọng.

“Ừm”.

Bên cạnh, Vụ Hương Lan chỉ biết gật đầu lắng nghe mẫu thân, bản thân nàng không có nhiều kinh nghiệm và năng lực để phân tích tiểu quái Vô Thường.

“Hắn nói hắn là Linh Nhân, vậy cho dù hắn thật là Linh Nhân cảnh thì thế lực sau lưng hắn cũng không phải tầm thường vì những vật phẩm hắn mang trên người đều là vật bất phàm. Hắn nếu không được Thiên Long thương hội yêu thương bồi dưỡng thì cũng có tổ chức lớn đằng sau, ít nhất cũng phải tầm cỡ với những kẻ nợ máu của Vụ gia chúng ta, nhưng mà theo mẹ nghĩ thì hết 8, 9 phần là hắn đang nói dối rồi. Đừng lo, con lấy hắn sẽ không có vấn đề gì.”

“Ừm, vậy chuyện hần muốn hỏi thì sao đây mẹ?”

“Chúng ta cứ cho hần biết, nếu hần là Linh Nhân đúng như lời hần nói thì cả hai đứa cùng tiến nhập Nam Hải Môn không phải đều tốt hơn sao? Và lại dựa theo cảm tính của mẹ, tên này chắc chắn không phải Linh Nhân cảnh đơn giản, có hần nhập đội, tỷ lệ đậu cuộc sát hạch sẽ cao hơn. Hiện tại nhóm của con đúng là vẫn còn thiếu một người”.

“Nhưng mà nếu hần không phải Linh Nhân cảnh thì đâu thể vào đội được đâu mẹ?”

Vụ Hương Lan nhíu mày liễu nhíu lại đầy khó khăn thắc mắc.

Cuộc sát hạch là thể thức thi theo nhóm năm người, nếu để Vô Thường vào nhóm cho đến khi kiểm tra xác nhận tu vi, Vô Thường lúc đó lộ ra bản thân không phải Linh Nhân cảnh vậy thì nhóm của nàng liền tiêu, nhóm không đủ năm người thì không thể tham gia sát hạch, bốn người của nàng lại phải chờ năm năm sau Nam Hải Môn lần nữa mở đợt chiêu thu đệ tử hoặc tìm kiếm một tông môn khác gia nhập.

“Con yên tâm, để lát mẹ sẽ nói chuyện riêng với hần”.

“Ừm”.

Vụ Hương Lan gật đầu tỏ ý nghe lời, Vụ Diễm Hương chợt nói với Vô Thường cũng như vị lão giả Thanh Bạch.

-Nếu như đồng... nếu như tiểu hữu đã tự nhận bản thân là Linh Nhân cảnh và muốn biết về kỳ sát hạch của Nam Hải Môn thì xin mời vào phòng riêng cùng bàn chuyện, may mắn là tiểu đội của tiểu Lan vẫn còn thiếu một người, người cũng có thể vào đội. Tiểu hữu, người không có ý kiến gì chứ?

-Không, tất nhiên là không rồi.

Vô Thường cười nhẹ trả lời.

Bất quá thi lão giả Tông cảnh Thanh Bạch nghe vậy liền nhíu mày khó xử, lão một bên truyền âm với Vụ Diễm Hương.

“Hương đồng hữu, như vậy thì tuyệt đối không được. Thành viên cuối cùng này ta đã tìm được rồi, đó là một tiểu tử có thiên phú 80 sơi xích, hần...”.

“Bạch huynh cứ nhấn lại là người chúng ta đã đủ, không cần nữa. Huynh nhìn tiểu tử này xem, hần không đơn giản, nhóm tiểu Lan và cháu huynh muốn có cơ hội nhập môn cao hơn bình thường thì hần không thể thiếu”.

Vụ Diễm Hương không chờ đợi Thanh Bạch nói thêm, nàng cất ngang đây dứt khoát.

“Haizzz, nếu sự tình dễ giống như Hương đồng hữu nói thì ta cũng đã trực tiếp cất rồi, nhưng mà người ta muốn nói đến chính là tam thiếu gia của Ngâm gia ngụ tại Quảng Ninh cốc, có lẽ ba ngày đường nữa là họ sẽ đến Châu Nam thành theo như ta đã hứa hẹn bàn luận sự tình tham gia sát hạch Nam Hải Môn”.

Nghe Thanh Bạch truyền âm như vậy, Vụ Diễm Hương thần sắc nhíu mày nặng cần thận hỏi.

“Là Ngâm gia có hai vị lão tổ Tông cảnh đỉnh phong tọa trấn nằm ở quốc gia trung cấp Sa Ma giáp với Hồng Long quốc?”

Quốc gia có phân chia năm loại: sơ cấp quốc gia, trung cấp quốc gia, cao cấp quốc gia, đế quốc và đại đế quốc. Trong đó:

Quốc gia sơ cấp là quốc gia mà hoàng đế là có tu vi cao nhất là Tông cảnh chưa phân tằng.

Quốc gia trung cấp là quốc gia mà hoàng đế có tu vi cao nhất là Tướng cảnh chưa phân tằng.

Quốc gia cao cấp là quốc gia có hoàng đế ngự trị đạt tu vi Tướng cảnh đỉnh phong.

Quốc gia được danh xưng đế quốc là quốc gia có hoàng đế ngự trị đạt tu vi Tôn cảnh.

Quốc gia được gọi là đại đế quốc khi có hoàng đế đạt tu vi Đế cảnh.

Chiến tranh xảy ra giữa các quốc gia nhằm xâm chiếm, mở rộng lãnh thổ cũng không thể tùy tiện, tất cả đều có quy tắc xâm lược tương xứng với thực lực quốc gia như sơ đối sơ, trung đối trung, tuyệt không có sơ đối với trung. Đây đã là quy tắc những người đứng đầu Phá Vân tinh câu đặt ra nhằm bình ổn nhân sinh giữa chốn hỗn loạn.

“Đúng, thế nên tình huống nó mới khó khăn, chúng ta bây giờ báo tin đã đủ người và từ chối Ngâm gia, họ chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, phải cường giả đánh thẳng đến”.

Trên thế giới sức mạnh thì chỉ có cá lớn mới được từ chối cá bé, cá bé dám từ chối cá lớn thì chỉ có thể tự tìm đến hai từ “diệt vong”. Nếu nhận Vô Thường làm thành viên cuối cùng và từ chối Ngâm gia, gia tộc Thanh Bạch và Mộng Hương Lâu của Vụ Diễm Hương đều không ổn khi chọc giận một đại tộc có hai Lão tổ Tông cảnh đỉnh phong.

Chuyện này khiến Vụ Diễm Hương lâm vào trầm mặc tại chỗ.

Bất quá thì chỉ một giây sau, giọng Vô Thường vang lên sau khi hắt từ ánh mắt, điệu bộ của hai người, cùng với những tình huống thực tiễn bản thân từng trải cũng như đọc được trong truyện, hắt vẫn đoán ra được một vài vấn đề.

-Nếu có chuyện vì sao không nói ra cho mọi người cùng rõ. Ta nhìn thì có lẽ nhỏ bé nhưng năng lực cũng không phải bé nhỏ đâu, nói ra có khi ta lại giúp được.

“Phải rồi, còn hắt!”

Phát hiện nơi này còn Vô Thường, một kẻ có thể lực sau lưng còn kinh khủng hơn hai vị lão tổ Tông cảnh đỉnh phong của Ngâm gia, Vụ Diễm Hương cảm thấy yên tâm, một hơi vừa truyền âm với Thanh Bạch, vừa nói với Vô Thường.

“Tên tiểu tử ta thêm vào có thân phận thành viên Thiên Long thương hội, ẩn sau hắt dường như lại còn có một tổ chức vững mạnh khác nữa. Thêm hắt vào, bớt tên tiểu tử kia đi, chắc Ngâm gia cũng không có gan làm gì khi biết được thân phận của của người thay thế xuất chúng này”.

-Đúng là có chuyện đó tiểu hữu, nhưng mà chúng ta vào phòng riêng rồi hắt nói đến đi.

-Được.

Vô Thường gật đầu đồng ý.

Bên kia Thanh Bạch cũng nhanh chóng nhận ra ý đồ “dùng đá cứng hơn chọi đá cứng” của Vụ Diễm Hương nên trong lòng có chút thờ phào nhẹ nhõm, lão mang theo hai đứa cháu cùng nhóm ba người Vô Thường bước lên lầu 7, tiến vào một trong ba căn phòng lớn duy nhất tại lầu này để bàn sự.

Bên trong phòng, khi nhóm người Vô Thường vừa được nhân viên phục vụ tận tình mở cửa bước vào, một bà lão trông tầm tám mươi ngồi cạnh một thiếu nữ khoảng chừng 15 tuổi có dung mạo xinh đẹp tựa hoa trắng rằm, nhưng tiếc một điều là đôi mắt mộng vũ tựa ánh trắng lạc vào dòng nước của nàng đã hóa thành một nỗi u buồn của đêm tối, nó không hề có chút ánh sáng đến từ sao trời trên cao le lói mở đường, bà lão như người đã chờ đợi từ lâu nói, mục tiêu là Thanh Bạch.

-Ai cha, cái tên Bạch nhà ngươi thật đến trễ, báo hại ta và tiểu Tiên bé nhỏ chờ đợi thật lâu đến phát chán.

Nguyên bản sự tình là hai mẹ con Vụ Diễm Hương và hai bà cháu này đang chờ đợi Thạch Bạch cùng cháu trai, cháu gái của lão đến để họp mặt bàn chuyện Nam Hải Môn chiêu thu đồ đệ, nhưng mãi đến gần 1 giờ sau thời gian hứa hẹn, Thanh Bạch bây giờ mới tiến đến.

-Ha ha, đạo cụ thuyền bay của ta trên đường có một ít trục trặc nên trễ mất vài mươi phút, hy vọng Tâm Mai đồng hữu lượng thứ.

Thanh Bạch làm cái xấu hổ biểu tình rồi dắt hai đứa cháu trai gái mà cũng là hai trong năm người thuộc tiểu đội đi đến chiếc ghế nệm bông gòn ngồi xuống.

Bước vào phòng, Vô Thường thoáng nhìn khung cảnh xung quanh khác lạ liền cũng tùy tiện tìm một chiếc ghế nệm bông dài ngã lưng ra nằm, tay nhỏ cũng cầm một trái táo đang được đặt trên bàn thủy tinh gần cạnh mà cắn ăn, miệng nhai nhóp nhép không chút hình tượng.

Bên kia, khi mọi người nên có mặt đã có mặt đầy đủ và ngồi tại mỗi chiếc ghế gần nhau để chuẩn bị bàn chuyện, Tâm Mai tông giả nhìn người lạ Vô Thường không chút ý tứ thì có cảm giác không vui, bà ta vội hướng Vụ Diễm Hương nghi hoặc hỏi.

-Hương đồng hữu, tên tiểu tử kia là ai?

Vụ Diễm Hương cười nhẹ, nàng hướng tay giới thiệu Vô Thường.

-Vị tiểu hữu này là... thật ra đến giờ ta cũng chưa biết tên hắt, nhưng tiểu hữu là thành viên của Thiên Long thương hội và cũng là thành viên thứ năm trong tổ đội của tiểu Lan để cùng tham gia khảo hạch tiến nhập Nam Hải Môn.

-Ờ? Từ từ đã.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Dự hoặc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghe Vụ Diễm Hương công khai trong khi chính bản thân còn chưa biết sự tình gì đang diễn ra và cũng chưa đồng ý, bất quá từ lời nàng hắt có thể hiểu được ý, hắt hỏi lại.

- Vậy thì khi nào đi Nam Hải Môn?

- 17 ngày nữa chúng ta sẽ lên thuyền bay khởi hành, dự là khi đến đế quốc Nam Hà là một tụ điểm tuyển chọn nhân tài của Nam Hải Môn thì chỉ còn đúng năm ngày thời gian sẽ diễn ra cuộc khảo hạch tuyển chọn đệ tử.

Vụ Diễm Hương nhanh chóng trả lời.

-Ồ, vậy... các người bàn tiếp đi.

Thời gian không có đ-ng chậm đến cuộc đấu giá hội diễn ra vào năm ngày tới nên Vô Thường rất yên tâm chấp thuận.

“Tiểu đội năm người?”

“Một 82 sọi xích, một 77 sọi xích, một 79 sọi xích, một 80 sọi xích, ừm, đội hình xem như không tệ”.

Dựa theo kiến thức về Tông, Môn, Phái mà Vô Thường trộm được, một tổ chức tông môn chiêu thu đệ tử thì luôn lấy tiêu chí có thiên phú hơn 70 sọi xích làm đầu vì chỉ khi tu luyện giả có 70 sọi xích, họ mới có khả năng đạt được cảnh giới Tôn cảnh.

Đối với một tông môn, tương lai không thể là Tôn cảnh vậy chẳng khác nào rác rưởi.

Tuy nhiên cũng vì vậy nên các cuộc chiêu thu đệ tử của tông môn qua các đợt đều bấp bênh ở con số trên dưới một ngàn người, bởi lẽ trong vạn người sống ở nơi nhỏ bé lại không có huyết mạch tổ tiên cường đại di truyền cho con cháu mà muốn tìm ra một người có thiên phú 70 sọi xích là vô cùng hiếm, trên 70 tiếp cận 80 mười sọi lại càng eo hẹp đến mức nhỏ bé. Một tiểu đội có tất cả năm người đều có thiên phú nằm vào khoảng 75 đến 80 sọi xích đã được gọi là một nhóm mạnh, tiểu đội của Vô Thường cũng nằm trong khoảng đó.

-Ra là người của thương hội, thế sao hấn không ở thương hội để thương hội bồi dưỡng mà phải chạy đi tham gia Nam Hải Môn tham gia thi tuyển?

Bà lão Tâm Mai kỳ lạ nói với Vụ Diễm Hương.

Nhưng Vụ Diễm Hương còn chưa kịp phản ứng thì Vô Thường đã hỏi ngược lại bà lão.

- Thế tại sao lão bà lại lựa chọn Nam Hải Môn cho cháu gái mình thi tuyển?

-Hừ, ta chọn Nam Hải Môn bởi Nam Hải Môn là một trong năm tông môn mạnh mẽ nhất nằm trong Tiêu Nguyên Đại Lục, cháu gái ta tuyệt đối chỉ có thể vào đó tu luyện mới xứng với thiên phú của nàng.

-Ừ, thì tiểu tử ta vào đó... là vì... là vì... thích, lão bà quản làm gì?

-Ta quản? Ta không quản, ta chỉ tùy tiện hỏi cho vui.

Đến đây cuộc đối thoại giữa hai người chấm dứt, bất quá thái độ của Vô Thường biểu hiện là ngáp dài, buồn ngủ trong khi bà lão Tâm Mai lại đang kìm nén tức giận trong lòng.

Từ lúc đạt đến Linh Sư cảnh cho đến hiện tại, chưa bao giờ có một tiểu tử nào dám đối đáp vô lễ với bà như tiểu tử trước mặt này, nếu không phải hấn là thành viên Thiên Long thương hội, bà đã một tát tiến cả hàm răng hấn về trời.

-Ấn, vậy chúng ta tiếp tục bàn về chính sự hôm trước còn dang dở.

Vụ Diễm Hương tạm thời thấy tình hình quan hệ người với người khá ổn, nàng cũng nhanh chóng bước vào tâm điểm lý do khiến mọi người phải có mặt tại nơi đây.

Trước nhất là giảng giải một số thông tin cho Vô Thường về cuộc thi tuyển đệ tử lần này của Nam Hải Môn cũng như tổ đội năm người. Nàng quay về Vô Thường nói sau khi đã biết được tên hấn.

- Chắc là sau một vài cuộc đối thoại, Thiên Họa tiểu hữu đã đoán được rằng chúng ta đang, mà không phải, chính xác là con cháu của chúng ta thành lập một tiểu đội năm thành viên để tham gia cuộc sát hạch đệ tử Nam Hải Môn bao gồm...

Vụ Diễm Hương thuận tay giới thiệu từng người, đầu tiên là Vụ Hương Lan tuyệt mỹ.

-Con gái ta Vụ Hương Lan, thiên phú 82 sọi xích, Phong hệ.

Kế đến là cặp nam thanh nữ tú, cháu gái lão giả Tông cảnh tầng 5 Thanh Bạch.

-Linh Đan, thiên phú 77 sọi xích, Thổ hệ.

-Linh Thu, thiên phú 79 sọi xích, Mộc hệ.

Tiếp đó là thiếu nữ xinh đẹp tựa trăng rằm, chỉ tiếc một điều là đôi mắt hạnh của nàng dù luôn mở nhưng nàng không bao giờ có thể nhìn thấy những gì trước mặt.

-Lý Âm Tiên, thiên phú 80 sợi xích, Âm thanh hệ.

-Và người cuối cùng là Thiên Họa tiểu hữu.

Vụ Diễm Hương vừa chỉ bàn tay về Vô Thường, hắn cũng ngồi bật dậy, cơ thể chuyển từ chế độ lười biếng sang chế độ nghiêm túc, tự giới thiệu.

-Thiên Họa, thiên phú nằm trong khoảng 70 đến 80 sợi xích, Hỏa hệ.

Sau đó hắn lại nói.

-Tóm lại các vị hôm nay đang muốn nói gì, ta cũng không rảnh rồi quá nhiều thời gian để lắng nghe từ đầu đến cuối, việc gì trọng điểm thì cứ nói thẳng ra trước.

-Còn về giới thiệu sơ khai thì ta đã biết, đơn giản là cuộc thi tuyển đệ tử theo cơ chế tổ đội năm người, 17 ngày sau phải tập hợp đông đủ đi đến Nam Hải Môn tham dự.

Bản tính của Vô Thường luôn yêu thích ăn chơi phải có thời gian nhiều, còn những việc chính sự thì phải giải quyết nhanh gọn, không mất thời gian. Nhìn Vụ Diễm Hương động tác, nói không chừng nàng làm một mạch cho đến tận đêm khuya thì khổ cho tâm hồn vui chơi của hắn.

Nghe vậy, Vụ Diễm Hương cũng gật đầu nói.

-Ừm, vậy ta cũng vào vấn đề chính mà Thiên Họa tiểu hữu là người duy nhất không biết. Hôm nay tập hợp mọi người đến là muốn tiếp tục thương thảo về cuộc sát hạch để trợ giúp thêm thông tin cho tiểu bối, giúp bọn chúng tăng thêm tỷ lệ thành công nhập môn.

Người đời có câu “biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng”, Nam Hải Môn trong hàng trăm năm trở về đây luôn liên tục đổi hình thức tuyển chọn đệ tử từ đơn, đôi cho đến tiểu đội như hiện tại, đồng thời các hình thức thi tuyển cũng đầy đủ mọi thể loại từ đơn giản đến phức tạp. Tuy nhiên, từ vài trăm năm trở lại đây thì các hình thức thi tuyển thường theo dạng lặp lại những đợt trước đó, do vậy mục đích của ba người Vụ Diễm Hương là dự đoán những hình thức có thể diễn ra trong lần thi tuyển này để tiểu đội năm tên văn bối có thông tin, để bề dối phó khi đi thi.

-Ồ...

Vô Thường cũng tán thành lắng nghe.

Tiếp đó, kéo dài liên tiếp gần hai giờ đồng hồ là những âm thanh to nhỏ của ba vị tiền bối Tông cảnh, còn Vô Thường và bốn nam nữ khác đều chỉ biết ngồi nghe và ghi nhớ những gì ba vị Tông cảnh dặn dò.

Lại tiếp đó trôi qua thêm mười phút, sau khi hai vị Tông cảnh cùng con cháu quay về phòng nghỉ của khách quý bên trong Mộng Hương Lâu và chờ đợi 17 ngày nữa sẽ khởi hành đến Nam Hải Môn, Vô Thường phải ở lại cùng bàn bạc một chút chuyện riêng tư với hai mẹ con Vụ Hương Lan.

-Thế lão, có chuyện gì muốn bàn riêng với một mao đầu tiểu tử như ta hử?

Vô Thường hai chân bắt chéo ngồi trên ghế nhìn mẹ con Vụ Hương Lan ngồi ghé đối diện nhàn nhạt hỏi.

Vụ Diễm Hương xem như hiểu được tính cách không thích lòng vòng của Vô Thường nên cũng nói thẳng.

-Chuyện là như thế này. Trước khi Thiên Họa tiểu hữu đến và gia nhập vào tiểu đội của Lan nhi, vị đồng hữu Thanh Bạch đã mời một vị thiếu gia của Ngâm gia ngụ ở quốc gia trung cấp Sa Ma làm thành viên thứ năm, nhưng bây giờ tiểu hữu...

-Ta hiểu rồi, không cần nói nữa đâu.

Bằng kinh nghiệm, trí tuệ và tình tiết trong truyện, Vô Thường nhanh chóng đoán ra được vấn đề mà Vụ Diễm Hương đang nhắc đến. Hắn ngáp dài nói.

-Chùng nào tên kia đến?

-Khoảng 3 ngày nữa.

Vụ Diễm Hương hơi buông lỏng tâm tình đáp nhanh.

-Hừm, thế khi nào hắn đến thì kêu hắn gặp ta. Ba ngày này, ta sẽ ở lý bên trong Mộng Hương Lâu của các vị nghỉ ngơi, có được không?

-Tất nhiên là được, Thiên Họa tiểu hữu cứ ở thoải mái, ở đến 17 ngày sau cũng không sao.

-Thế thì hai người đi ra giúp cho, ta muốn nằm nghỉ một chút.

Nói là ngủ nhưng thật chất Vô Thường lại không hề có thời gian nghỉ ngơi khi công việc, kế hoạch, định hướng của hắn vẫn còn đang chông chênh chờ hắn

xử lý. Ngủ chỉ là liệu pháp trợ giúp hấn thả mình tự do bay bổng để thuận tiện cho việc suy tư, tính toán.

- Còn một vấn đề nữa mong Thiên Họa tiểu hữu giải đáp nghi hoặc, người có thật sự là Linh Nhân cảnh? Mong tiểu hữu hãy trả lời thành thật, nó liên quan rất trọng yếu đối với cuộc tuyển chọn đệ tử Nam Hải Môn lần này, cũng như quan hệ mật thiết đến tư cách tham gia của bốn thành viên còn lại của nhóm, hy vọng tiểu hữu hiểu giúp cho.

Vô Thường vội thờ dài nói.

- Ta mới 10 tuổi thôi, người nghĩ ta quái vật hay sao mà không phải Linh Nhân cảnh? Ta là Linh Nhân cảnh 100%, lừa các người liền bị người đời nhử nước bọt dìm chết.

- Ừm, ta đã rõ rồi. Vậy tiểu hữu cứ nghỉ ngơi, khi nào tỉnh lại tiểu hữu có thể liên lạc với nữ phục vụ bên ngoài chờ sẵn để họ mang bữa tối đến, hoặc cũng có thể để họ giải trí giúp tiểu hữu thoải mái tinh thần.

An tâm cười nhẹ khiêu gọi đằng sau tấm vải lụa, Vụ Diễm Hương xoay người bước ra khỏi phòng rồi nhanh chóng đóng cửa lại, ả ý lúc này chỉ còn lại Vô Thường và Vụ Hương Lan có phần rụt rè, e ngại kỳ lạ tại bên trong căn phòng lớn đầy đủ tiện nghi giường nệm.

Vô Thường biết có chuyện éo vui sắp xảy ra, nhưng hấn vẫn bình tĩnh hỏi.

- Haizz, có chuyện gì thì nói thẳng giùm, ấp ấp, úng úng làm ta rất mệt. Nhanh đi, ta muốn đi ngủ một chút.

Thế nhưng khi thời gian trôi qua đi mười giây, Vụ Hương Lan vẫn không trả lời, nàng cứ im lặng ngồi đối diện nhìn Vô Thường “say đắm”.

Mãi cho đến gần 1 phút sau, Vụ Hương Lan mới rút cuộc động, nàng bỗng nhiên lấy xuống chiếc khăn lụa che mặt, làm lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ trắng mịn lại hồng hào, đường nét góc cạnh dung nhan tinh tế từ gương mặt tinh khôi, mũi cao, mắt hạnh, chân mày liễu uyển cho đến bờ môi hồng nhuận tinh khiết đầy sắc sảo, nó chẳng khác gì loài hoa trinh nữ đang vào mùa đẹp nhất của tuổi xuân xanh khiến người đời chỉ muốn đưa tay chạm lên và vấy bẩn.

(Vụ Hương Lan và phong kiếm chi lực. Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa).

Nhìn thấy dung mạo kinh thể này lại kết hợp với biểu cảm lo lắng, xấu hổ, cắn răng, quyết tâm về chuyện gì đó của Vụ Hương Lan đang thỉnh thoảng liếc mắt buồn buồn về phía mình, Vô Thường chỉ biết khóc than trong lòng.

“Tình huống này sao mà nó quennnnnnnn đếnnnn như vậy, ô thôi xong”.

“Vái lờ... váiiiiiii~ lờoooo...”.

Đối diện, Vụ Hương Lan cuối cùng đã hạ quyết tâm cứng rắn, nàng đứng dậy chớp chớp mắt hạnh to tròn, đẹp để nhìn Vô Thường hỏi.

-Ngươi thấy ta có đẹp không?

-Có, có, có, có, có...

Hồn như bị hương sắc của Vụ Hương Lan bắt cóc, Vô Thường đại mắt hám gái gật đầu liên tục.

Thấy hấn bị vậy, Vụ Hương Lan càng thêm tự tin câu dẫn hấn, nàng tiếp đó liền uốn éo cơ thể để khiến những chỗ nào trên người nàng nên lồi thì lồi, nên lõm thì lõm, làm ra một cái dáng đứng thân hình vạn người mê, triệu người chìm đắm.

Nàng tiếp tục hỏi hấn.

-Ngươi thấy dáng người ta có hấp dẫn không?

-Có, có, có, có, có...

Nàng vén váy dài lên để làm lộ ra một cặp chân ngọc thon dài trắng bóc, trắng không tỳ vết mà lại còn mượt mà, mềm mịn cùng với hương thơm yêu kiều, mọng mị.

-Người có muốn chạm vào nó không?

-Có, có, hít hà... hít hà..., có chứ...

Mắt Vô Thường nổi lửa, miệng thì thở ra khói, tay chân nhộn nhạo muốn sờ nhưng được hấn cổ kiềm chế bằng cách tự bầu vào hai bắp đùi và co rúm ngón chân.

Trong đầu hấn không ngừng gặm thét.

“Giết tao đi, đừng tra tấn tao như vậy! Đệchhhhh... bố mày chịu sắp hết nổi rồi”.

Nếu chỗ này không phải đang có hơn ba vị Tông cảnh tồn tại, nhất là mẹ của Vụ Hương Lan lại cũng là Tông cảnh tầng 4 thì có lẽ hấn đã như con dã thú lao đầu vào Vụ Hương Lan, dùng thân thể nhỏ bé nhưng tràn đầy lực lượng phi thường của mình đè nàng xuống, hai tay bạo động, miệng mũi bạo liếm khi mà nàng quá mức xinh đẹp, quá mức hấp dẫn, ngay cả thái giám còn muốn ở tù.

Giờ hấn mà cả gan lao lên phát tiết nói không chừng liền sẽ bị người từ bên ngoài lao vào chưởng một phát lên đường quay trở về với đất mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.